

ÖTEKİ BAKAN

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve Basbakan ofisinde tek başına oturuyor, beyninden en ufak bir mana bırakmaksızın geçip giden uzun bir notu okuyordu. Uzak bir ülkenin başkanından telefon bekliyordu, ve lanet adamın ne zaman arayacağını merak etmek, uzun, yorucu ve zor geçen bir haftanın nahos hatıralarını bastırmaya çalışmak dışında kafasında daha fazlasını kaldıracak yer yoktu. Basbakan önünde duran kagıdın üstünde yazılanlara odaklanmaya her yeltendiğinde, politik rakiplerinden birinin zevkten dört köşe olmuş yüzünü daha net bir şekilde görebiliyordu. Bu istisnai rakip, henüz o gün haberlerde görünmüştü ve geçen hafta olan korkunç olayların her birini tek tek saymakla kalmamış (sanki kimsenin hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi), her birinin neden devletin hatası olduğunu açıklamıştı. Basbakan'ın, haksız ve yanlış olan bu suçlamaları düşününce bile nabızı hızlandı. Devleti nasıl o köprü'nün yıkılmasına engel olabilirdi Allah askına? Birinin köprüler için yeterince masraf yapılmadığını öne sürmesi çizmeyi asıyordu. Köprü on yaşında bile değildi ve en iyi uzmanlar bile neden aşağıdaki ırmagın derinliklerine bir düzine araba

göndererek ikiye ayrıldığını açıklamaktan yoksundu. Ayrıca ne cüretle biri o iki igrenç ve halka iyi tanıtılmış cinayetlinin polis yetersizliğinin sonucu olduğunu ya da devletin her nasılsa West Country’de çıkan, insan ve mal kaybına neden olan o tuhaf kasırgayı önceden görmüş olması gerektiğini öne sürerdi ve Genç Bakanlar’ından biri olan Herbert Chorley’nin bu hafta çok garip davranması sonucu şimdi ailesiyle daha fazla vakit geçirecek olması onun suçu muydu?
“Ülkeyi korkunç bir hava sardı,” diye bitirmisti sözlerini rakip, kendi geniş gülümsemesini saklamaya zahmet bile etmeyerek.
Maalesef, bu tamamıyla doğruydü. Basbakan bunu kendi bile hissediyordu; insanlar gerçekten de normalden daha fazla mutsuz görünüyordu. Hava bile kasvetliydi; temmuzun ortasında serin bir sis... Olamazdı, normal degildi...
Notun ikinci sayfasını çevirdi, bunun ne kadar böyle devam ettigine baktı ve kötü bir is olduğu için pes etti. Kollarını basının üstünde esneterek gözlerini ofisinde kederle gezdirdi. Mevsim dışı soguga karşı sınıksız kapatılmış uzun sürme pencerelerin karşısında güzel, mermer bir söminesi olan sık bir odaydı bu. Basbakan hafifçe titreyerek kalktı ve cama bastırın ince sise bakarak pencereye doğru yürüdü. Tam o anda, arkası odaya dönükken arkasında hafifi bir öksürük duydu.
Karanlık camdaki kendisinin korkmuş görünen aksiyiyle burun buruna donakaldı. Bu öksürüğü biliyordu. Daha önce de duymustu. Bos odaya doğru yavaşça döndü.
“Merhaba?” dedi, kulaga hissettiginden daha cesur gelmeye çalışarak.
Dmkansız olduğunu bilmesine rağmen, kısa bir anlığına kimsenin ona yanıt vermeyeceğini umdu. Fakat, kulaga hazırlanmış bir beyanat okuyormuş gibi gelen gevrek, kesin bir ses hemen yanıt verdi. Ses – Basbakan’ın ilk öksürükten tahmin ettiği gibi – kurbagaya benzeyen ve uzun gümüş bir peruk takan odanın en uç kösesindeki kirli yağlı boya tablosunda resmedilmiş küçük adamdan geliyordu.
“Muggle’ların Basbakan’ına. Acilen görüşmemiz gerek. Lütfen derhal yanıtlayınız. Saygılarımla, Fudge.” Tablodaki adam Basbakan’a soran gözlerle baktı.
“Ee,” dedi Basbakan, “dinle...benim için pek müsait bir zaman değil...Bir telefon bekliyorum, anlıyorsunuz ya...Sey’in Baskan’ından— ”
“O isi ayarlarlayabiliriz,” dedi portre anında. Basbakan’ın ümidi suya düştü. Dste bundan korkuyordu.
“Ama onunla gerçekten konuşmayı umu—”
“Baskan’ın aramayı unutmasını sağlayacağız. Bu aksam yerine yarın aksam arayacak,” dedi küçük adam.
“Lütfen Mr. Fudge’ı derhal yanıtlayınız.”,
“Ben...ah...pekala,” dedi Basbakan halsizce. “ Evet, Fudge’la görüşeceğim.”
Kravatını düzelterek masasına aceleyle geri döndü. Tam sandalyesine oturup yüzünü rahat ve etkilenmemiş bir ifade olduğunu umduğu bir sekile uyarlamıştı ki, mermer sömine rafının altındaki bos ızgaranın üstünde parlak yeşil alevler can buldu. Alevlerin arasında bir topaç gibi hızla dönen iri cüsseli bir adamın belirmesini tek bir saskınlık ya da korku belirtisi bile göstermemeye çalışarak izledi. Saniyeler sonra, güzelce bir antika halının üstüne tırmanmış, elinde limon yeşili silindirik sapkayla uzun ince çizgili pelerinin kollarından külleri silkeliyordu.
“Aa...Basbakan,” dedi Cornelius Fudge, gerilmiş elini öne uzatarak. “Sizi tekrar görmek ne güzel.”
Basbakan bu iltifatı dürüstçe karşılayamazdı, o yüzden hiçbir şey söylemedi. Fudge’ı gördüğüne hiç de memnun degildi, çünkü sık ortaya çıkışları, sırf kendileri bile korkutucu olmakla beraber, genellikle çok kötü haberler alacağı anlamına geliyordu. Dahası Fudge besbelli endiseden bitkin görünüyordu. Daha zayıf, daha kel ve daha griydi, ve burusuk bir bakışı vardı. Basbakan bu bakışı daha önce politikacılarda görmüştü ve bu hiçbir zaman iyi bir bilesim degidi.
“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi, kısa bir anlığına Fudge’ın elini sıkarak ve masasının önündeki en sert sandalyelerinden birine doğru isaret ederek.

"Nereden başlayacağımı bilmek çok güç," diye mırıldandı Fudge, sandalyeyi çekip oturarak ve yeşil silindir sapkasını dizlerine yerleştirerek. "Ne haftaydı ama, ne haftaydı..."

"Siz de kötü bir tane geçirdiniz öyleyse?" diye sordu Basbakan resmi bir tavırla. Fudge'ın fazladan yardımı olmadan yeterince derdi olduğunu iletmeyi umuyordu.

"Elbette, evet," dedi Fudge gözlerini bitkince ovarak ve Basbakan'a somurtup baktı; "Sizin geçirdiğiniz haftayı ben de geçiriyordum, Basbakan'ım. Brockdale Köprüsü... Bones ve Vance'in ölümleri... West Country'deki olaylar da cabası..."

"Siz—ee—size—demek istediğim, sizin insanlarınızdan bazıları—bu—olaylarla alakalıdır, öyleyse?" Fudge Basbakan'a sertçe bir bakış attı. "Elbette öyle," dedi. "Eminim ki neler olup bittiğini anladınız?" "Ben..." diye tereddüt etti Basbakan.

Dste tam olarak bu tip bir davranış biçimi Fudge'ın ziyaretlerinden hoşlanmamasına neden olmuştur. Koskoca Basbakan'dı ve yeni yetme bir okul çocuğu muamelesi görmekten hoşnut kalmıyordu. Ama elbette bu onu Basbakan

olduğu ilk akşam Fudge'la yaptığı ilk görüşmeden beri böyleydi. Daha dün gibi hatırlıyordu ve ölene kadar aklından

çıkmayacağını da biliyordu.

Bu ofisin içinde tek başına duruyordu ve bunca yıl hayalini ve planını kurduğu zaferin tadını çıkarıyordu ki arkasında tıpkı bu geceki gibi bir öksürük duymuştu ve dönüp o küçük çirkin portreyi onunla konuşur bulmuştu. Sihir

Bakan'ının gelip kendisini tanıtmak üzere olduğunu ilan ediyordu.

Doğal olarak, uzun kampanyanın ve seçimin zorluluğunun sonunda onu delirttiğini sanmıştı. Bir portrenin kendisiyle konuştuğunu görünce büsbütün korkmuştu, fakat bu, kendini ilan etmiş bir büyücünün sömineden dışarı

sekip elini sıktığında nasıl hissettiğinin yanında hiç kalırdı. Fudge bütün dünyada hala gizlice büyücü ve cadıların

yaşamakta olduğunu açıklarken ve Sihir Bakanlığı bütün büyücü halkının sorumluluğunu üstlendiğinden ve büyü dışı

halkın onların kokusunu almasını engellediğinden, onun kafasını onlarla fazla meşgul etmesine gerek olmayacağını

temenni ederken dili tutulup kalmıştı. Fudge, bunun çok zor bir iş olduğunu çünkü süpürgelerin sorumlu bir biçimde

kullanımını düzenlemeden ejderha nüfusunu kontrol altında tutmaya kadar (Basbakan bu noktada masasını destek

amaçlı kavradığını hatırladı) her şeyi kapsadığını söylemişti. Fudge daha sonra babacan bir tavırla hala sasakalmış

Basbakan'ın omzuna vurarak.

"Endiselenecek bir şey yok," demisti, "büyük ihtimalle beni bir daha göremeyeceksiniz. Sizi yalnızca bizim tarafımızdan gerçekten ciddi, Muggle'ları da—büyü dışı kişiler yani—etkileyecek bir şeyler varsa rahatsız edeceğim. Onun

dışında, herkes kendi yoluna. Ve bunu söylemeliyim ki, bunu sefifinizden daha iyi kaldırılıyorsunuz. Beni camdan dışarı

fırlatmaya kalktı, beni karşı tarafça planlanmış bir işletmece sandı."

Bu sözlere karşı, Basbakan en sonunda sesini bulmuştu. "Siz—siz bir işletmece değilsiniz öyleyse?"

Bu onun son, ümitsiz bir ümidiydi.

"Hayır," dedi Fudge kibarca. "Korkarım ki hayır. Bakın."

Ve Basbakan'ın çay kupasını bir fareye çevirmisti.

"Ama," dedi Basbakan nefes nefese, çay kupasının bir sonraki nutuğunun kenarını çignemesini izlerken, "ama

neden—neden kimse bana bir şey—?"

"Sihir Bakanı, kendisini sadece günümüzün Muggle Basbakan'ına gösterir," dedi Fudge, asasını ceketinin içine

geri sokarak. "Bunu gizliliğimizi korumak için en iyi yöntem olarak görüyoruz."

"Peki öyleyse," diye sızlandı Basbakan, "neden önceki Basbakan beni uyardı--?"

Fudge buna gerçekten çok gülmüştü.

"Aziz Basbakan'ım, hiçbir kimseye söyleyecek misiniz?"

Hala gülen Fudge, sömineye biraz toz atmış, zümrüt yeşili alevlere dalmış ve emici bir sesle yok olmuştur.

Basbakan da hareket etmeden durmustu ve anlamıstı ki yasadığı sürece hiçbir zaman bu rastlantıyı yasayan tek bir kisiye anlatmaya cüret etmeyecekti, ki zaten su koca dünyada kim ona inanırdı ki? Soku atlatmak biraz zaman almıstı. Bir süre boyunca kendini Fudge'ın yorucu seçim kampanyası sırasında az uyumanın getirdigi bir halüsinasyon oldugunu inandırmaya çalışmıstı. Bu rahatsız bulusmanın tüm hatıralarından kurtulmak için yaptığı nafiye çaba ile, fareyi bundan çok memnun olan yegenine vermisti ve özel kalem sekreterine, Fudge'ın gelisini bildiren o çirkin küçük adam portresini indirmesini söylemisti. Ama Basbakan'ın korktuğu gibi, portre kaldırılmasının imkansız oldugunu kanıtlamıstı. Birkaç marangoz, bir iki müteahhit, bir resim tarihçisi, ve Maliye Bakanı başarısızca tabloyu duvardan sökmeye çalıştığında, Basbakan bu çabayı bırakmıstı ve sadece ofisteki döneminin sonuna kadar tablonun hareketsiz ve sessiz bir sekilde kalmasını umut etmeye karar vermisti. Sık sık göz ucuyla tablonun sakinini esnerken, ya da burnunu kasırken; hatta bir iki kere arkasında çamur kahverengisi bir branda bırakarak çerçevesinden resmen kalkıp gittigini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama kendini resme fazla bakmamaya ve böyle bir sey olduğunda her zaman kendine gözlerinin yanıldığını söylemeye alistirmıstı. Sonra, üç yıl önce, bu geceki gibi bir gecede, Basbakan ofisinde yalnızken, portre Fudge'ın yakın zamanda geleceğini ilan etmisti ve Fudge sırlısklam ve hatırı sayılır bir panik içinde sömineden fırlamıstı. Basbakan'ın neden Axminster'ın her yerine su damlatmakta oldugunu sormasına gerek kalmadan, Fudge Basbakan'ın daha önce hiç duymadığı bir hapishane, "Serious" (ciddi) Black adında bir adam, kulaga "Howarts," gibi gelen bir seyden ve Harry Potter adında bir çocuk, yani Basbakan'ın uzaktan yakından bir anlam veremedigi bir seyler hakkında bagıra çağıra atıp tutmaya baslamıstı.

"...Azkaban'dan yeni döndüm," demisti Fudge nefes nefese, silindir sapkasının kenarından epeyce bir suyu cebine dökerek. "Kuzey Denizi'nin ortasında, bilirsiniz, berbat bir uçustu... ruh emiciler basımın etini yiyor"—bunu söylerken ürpermisti—"daha önce hiçbir firarla karsılaşmamışlardı. Herneyse, size gelmek zorundaydım, Basbakan'ım. Black tanınmış bir Muggle katili ve Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e tekrar katılmayı planlıyor olabilir...Ah tabi, daha Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in kim oldugunu bilmiyorsunuz!" Basbakan'a bir an umutsuzca bakmıstı ve, "Eh, oturun, oturun, ben en iyisi size herseyi anlatayım...Bir viski alın..." demisti. Basbakan kendi ofisinde bırakın kendi viskisinin ona önerilmesini, oturulmasının söylenmesinden bile hiç hoslanmamıstı, ama yine de oturdu. Fudge asasını çekti, yoktan kehribar renkli sıvıyla dolu iki büyük bardak var etti, bir tanesini Basbakan'ın eline dogru uzattı, ve bir sandalye çekti. Fudge bir saatten fazla süre boyunca konuşmıstı. Bir noktada, belli bir ismi yüksek sesle söylemeyi reddetmisti ve Basbakan'ın viskisiz eline sıkıstırdığı bir parsömen parçasına yazmıstı. En sonunda Fudge gitmek için ayaga kalktığında, Basbakan da kalkmıstı.

"Öyleyse diyorsunuz ki..." Sol elindeki isme gözlerini kısarak baktı. "Lord Vol—" "Adı Anılmaması Gereken Kisi!" diye hırladı Fudge. "Özür dilerim... Adı Anılmaması Gereken Kisi'nin hala yasadığını söylüyorsunuz öyleyse?" "Eh, Dumbledore öyle diyor," dedi Fudge, ince çizgili pelerinini çenesinin altına sıkıstırarak, "ama onu hiç bulamadık. Bana soracak olursanız, destegi olmadığı sürece tehlikeli degil, o yüzden endiselenmemiz gereken kisi Black. O uyarıyı harekete geçireceksiniz öyleyse? Harika. Eh umarım birbirimizi tekrar görmeyiz, Basbakan'ım! Dyi geceler."

Ama birbirlerini bir daha görmüşlerdi. Bir yıldan kısa bir süre sonra taciz edilmiş gibi görünen Fudge kabine odasında yoktan var olmuştur ve Basbakan'ı Kuidiç (en azından kulaga öyle geliyordu) Dünya Kupası'nda sıkıntılı bir durum olustugunu ve birkaç Muggle'ın "isin içine karıştığını," söylemişti ama, Basbakan'ın endiselenmesine gerek yoktu, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in isaretinin tekrar görülmesi hiçbir şey demek değildi; Fudge bunun bağlantısız bir olay olduğundan emindi ve Muggle Drtibat Ofisi onlar konuşurken bütün hafıza değişiklikleriyle mesguldüler. "Ah, neredeyse unutuyordum," diye eklemişti Fudge. "Üç Büyücü Turnuvası için üç yabancı ejderha be bir sfenk ithal ediyoruz, epey alıslmış bir şey bu, ama Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Departmanı bana kural kitabına göre sizi ülkeye epey tehlikeli yaratıkları getirdiğimizden haberdar etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Ben—ne—ejderhalar mı?" dedi Basbakan tükürür gibi.

"Evet, üç tane," dedi Fudge. "Ve bir sfenk. Eh, size iyi günler."

Basbakan ejderhaların ve sfenklerin bunun en kötüsü olacağını umut üstüne umut etmişti, ama hayır; iki yıldan kısa bir süre sonra, Fudge bu sefer Azkaban'dan toplu firar olduğu haberleriyle atesten tekrar fırlamıştı.

"Toplu firar mı?" diye tekrar emişti Basbakan boguk bir sesle.

"Endiselenecek bir şey yok!" diye bağırıyor Fudge, bir ayagını çoktan alevlere koyarak. "Hepsini çabucak yakalayacağız—sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm!"

Ve Basbakan "Bekle bakayım orada bir dakika!" diye bağırarak yeşil kıvılcım yağmuru arasında yok olmuştur.

Basın ve karşı taraf ne derse desin, Basbakan aptal bir adam değildi. Fudge'nin ilk buluşmalarındaki temennilerine rağmen birbirlerini epeyce çok gördükleri ve Fudge'nin her gelişinde biraz daha saskın olusu gözünden kaçmamıştı. Sihir Bakanı hakkında (ya da, kafasında Fudge'dan bahsettiği zaman söylediği gibi, Öteki Bakan hakkında) düşünmekten hoşlanmadığı halde, Basbakan kendini Fudge'nin bir dahaki sefere daha ciddi sorunlara ortaya çıkacağından korkmaktan alamıyordu. O yüzden Fudge darmadagin, sinirli, ve sertçe saskın bir şekilde atesten bir kez daha çıktığında Basbakan'ın onun neden burada olduğunu tam olarak bilememesi, bu oldukça kasvetli hafta boyunca olan her şeyden daha kötüydü.

"Ee—Büyücü toplumunda neler olduğunu ben nereden bileyim?" diye diklendi, Basbakan. "Yönetecek bir ülkem ve yeterli derdim var su an sizin yardımınız—"

"Aynı dertleri paylaşıyoruz," diye lafını kesti Fudge. "Brockdale Köprüsü dayanıksız değildi. O gerçek bir kasırga bile değildi. O cinayetler Muggle'ların ismi değildi. Ve Herbert Chorley'nin ailesi onsuz daha güvendedir. Su anda onu St. Mungo'nun Sihirsel Hastalıklar ve Yaralanmalar Hastanesi'ne gönderme düzenlemeleri yapıyoruz. Bu gece gitmeli."

"Neden...Korkarım ben...Ne?" diye geveledi Basbakan.

Fudge büyük, derin bir nefes aldı ve dedi ki, "Basbakan'ım, size söylemekten büyük üzüntü duyuyorum ki o geri döndü. Adı Anılmaması Gereken Kisi döndü."

"Döndü mü? 'Döndü' derken...yani yasıyor mu? Yani—"

Basbakan, Fudge'nin ona bütün öteki büyücülerden daha çok korkulan, on bes yıl önceki esrarengiz ortadan kaybolusundan önce bin korkunç suç işlemiş olan büyücüden bahsettiği, üç yıl önceki o korkunç sohbetin ayrıntılarını hafızasında yokladı.

"Evet, yasıyor," dedi Fudge. "Bu demektir ki—Kem küm—canlı bir adam eger öldürülemiyorsa nasıl yasıyor? Pek anlayamıyorum ve Dumbledore adam gibi açıklamıyor—ama her neyse, gerçekten bir vücudu var; yürüyor, konuşuyor ve öldürüyor, o yüzden sanırım, konuşmamızın amacına göre, evet, yasıyor."

Basbakan buna ne diyeceğini bilemedi, ama konuştukları her konuda bilgi sahibi varmış gibi görünmek istegine dair inatçı bir huy, ona önceki konuşmalarından hatırladığı detayları aratıyordu.

"Serious Black—ee—Adı Anılmaması Gereken Kisiyle beraber mi?"

"Black? Black?" dedi Fudge dikkati dağılarak, silindir sapkasını parmaklarında hızla döndürerek. "Yani Sirius Black mi? Merlin'in sakalı, hayır. Black ölü. Megerse biz—ee—Black hakkında yanlışız. Aslında masummuş. Ve Adı

Anılmaması Gereken Kisi'nin yanında da degilmis. Yani," diye ekledi kendini savunurcasına, sapkasını daha hızlı çevirerek, "bütün kanıtlar bunu gösteriyordu—elliden fazla tanığımız vardı—ama her neyse, dedigim gibi, öldü.

Aslında, öldürüldü. Sihir Bakanlığı binasında. Aslına bakarsanız bir sorusturma olacak..."

Sasırtıcı olarak, Basbakan bu noktada Fudge için geçici bir acıma hissi duydu. Ama bu, kendini beğenmişlik pırıldamasıyla anında söndü. Kendisi söminelerde belirme yeteneginden yoksun olabilirdi, ama onun yönetimi altında

devlet departmanlarından hiçbirinde hiçbir zaman bir cinayet islenmemisti... Hiç degilse şimdiye kadar...

Basbakan gizlice masasının tahtasına vururken, Fudge devam etti, "Ama Black geçti gitti. Demek istedigim su

ki, bir savasın içindeyiz Basbakan'ım, ve bazı adımlar atılmalı."

"Savasta mı?" diye tekrarladı Basbakan gergince. "Herhalde bu biraz fazla abartılmış bir terimdi?"

"Adı Anılmaması Gereken Kisi şimdi Ocak'ta Azkaban'dan kaçan müritleriyle birleştii," dedi Fudge, gittikçe daha hızlı konusarak ve sapkasını sadece limon yesili bir leke gibi görünecek kadar hızlı çevirerek. "Açıga çıktıklarından

beri bir kargasaya sebep oldular. Brockdale Köprüsü—o yaptı Basbakan'ım, beni eger onun için kenara çekilmezsem

toplu bir Muggle cinayeti ile tehdit etti ve—"

"Aman Tanrım, yani bütün o insanların ölümü ve benim paslanmış sondaj kulesi ve çürümüş genişletme eklemleri ve baska bilmemeler hakkında sorular cevaplamak zorunda kalmam senin suçun muydu!" dedi Basbakan

öfkeyle.

"Benim mi suçum?" dedi Fudge rengi degiserek. "Sen olsaydın santaja öylece boyun egeceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Belki hayır," dedi Basbakan, ayaga kalkarak ve odada volta atarak, "ama santajcıyı bir iğrençlik yapmadan yakalamak için elimden ne geliyorsa yapardım!"

"Gerçekten de benim elimden geleni yapmadığımı mı sanıyorsunuz?" diye sordu Fudge ateslice. "Bakanlıktaki her Seherbaz onu ve müritlerini yakalamaya çalıştı ve çalışıyor, ama dünyadaki en güçlü büyücülerden biri hakkında

konusuyoruz maalesef, otuz yıldır yakalanmaktan kaçmış bir büyücü!"

"Öyleyse bana West Country'deki kasırgadan da onun sorumlu olduğunu söyleyeceksiniz?" dedi Basbakan, sinirleri attığı her adımla artarak. Bu korkunç felaketlerin nedenini keşfedip de halka açıklayamamak onu çileden

çıkartıyordu, bunun devletin suçunun olmasından daha da fazla.

"O bir kasırga degildi," dedi Fudge sefilce.

"Afedersiniz!" diye havladı Basbakan, şimdi resmen ayaklarını vura vura yürüyerek. "Agaçlar sökülü, çatılar koparılmış, sokak lambaları egilmis, korkunç yaralanmalar—"

"Ölüm Yiyenler'di," dedi Fudge. "Adı Anılmaması Gereken Kisi'nin müritleri. Ve...ve devlerin de ise karıştığını sanıyoruz."

Basbakan sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde kaldı. "Neyler ise karışmış?"

Fudge yüzünü burusturdu. "Geçen sefer büyük bir etki yaratmak istediginde devleri kullandı," dedi. "Yanlış Bilgilendirme Ofisi yirmi dört saat çalışıyor. Gerçekte neler olduğunu gören Muggle'ların hafızalarını degistiren Hafıza

Degistirici takımlarımız vardı. Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Departmanı'nın çoğunu etrafta kosturduk,

ama dev bulamıyoruz—bir felaketti."

"Yapma ya!" dedi Basbakan öfkeyle.

"Bakanlık'ta moralin epey düşük olduğunu inkar etmeyeceğim," dedi Fudge. "Bütün bunların üstüne, Amelia Bones'u kaybettik."

"Kimi kaybettiniz?"

"Amelia Bones. Sihirsel Kanun Uygulama Departmanı'nın başı. Sanıyoruz ki Adı Anılmaması Gereken Kisi onu kendisi öldürdü, çünkü çok yetenekli bir cadıydı ve—ve bütün kanıtlar gösteriyor ki gerçek bir dövüş sergiledi."

Fudge bogazını temizledi ve, görüldüğü üzere, bir gayretle silindir sapkasını döndürmeyi bıraktı.

"Ama o cinayet gazetelerdeydi," dedi Basbakan öfkesinden bir anlığına saparak "Bizim gazetelerimizde. Amelia Bones...sadece kendi basına yasayan orta yaşlı bir kadın dendi. Korkunç—korkunç bir cinayetti değil mi?"

Epeyce tanınmıştı. Polis çok saskın, görüyorsunuz ya."

Fudge iç geçirdi. "Eh, elbette öyleler," dedi "içerden kilitlenmiş bir odada öldürülmüştü, değil mi? Öteki taraftan, biz tam olarak kimin yaptığını biliyoruz, ki bu bizi onu yakalamak için daha ileriye götürmüyor. Ve Emmeline

Vance vardı, belki bunu duymadınız—"

"Ah evet duydum!" dedi Basbakan. "Aslında buradan kösenin etrafında oldu. Gazeteler onu allayıp pulladılar, "Basbakan'ın arka bahçesine kanun ve emir ihlali—"

"Ve sanki bu yeterli değilmiş gibi," dedi Fudge, Basbakan'ı dinlemeyerek, "ruh emiciler her yeri sardılar, insanlara sağda solda ortada saldırarak..."

Daha mutlu bir anında bu cümle Basbakan'a anlaşılmaz gelirdi, ama şimdi daha zekiydi.

"Ruh emicilerin Azkaban'daki tutsakları koruduğunu sanıyordum," dedi dikkatle.

"Öyle yapıyorlardı," dedi Fudge halsizce. "Ama artık değil. Hapishane'yi bıraktılar ve Adı Anılmaması Gereken Kisi'ye katıldılar. Bunun bir hayal kırıklığı olmadığını söyleyemem."

"Ama," dedi Basbakan, dogan bir korkuyla, "siz bana onların insanlardan umut ve mutluluğu emen yaratıklar olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Dogru. Ve çoğalıyorlar. Bütün sisi yaratan sey de bu."

Basbakan dizleri çözülecek en yakın sandalyeye çöktü. Görünmez yaratıkların köylerin ve kasabaların arasından geçerek seçmenlerine umutsuzluk dağıtması onda bayılacakmış gibi bir his uyandırıyor.

"Görüyorsunuz ki, Fudge—birseyler yapmalısınız! Bu Sihir Bakanı olarak sizin sorumluluğunuz!"

"Aziz Basbakan'ım, bütün bunlardan sonra benim hala Sihir Bakanı olduğumu gerçekten düşünemezsiniz, değil mi? Üç gün önce kovuldum! Bütün Büyücü toplumu iki hafta boyunca benim isten çıkarılmamı çıkırıyor. Ofisteki

bütün dönemim boyunca onları böyle birlesmiş görmemistim!" dedi Fudge, gülümsemek için cesur bir çaba ile.

Basbakan bir anlığına ne diyeceğini bilememisti. Bırakıldığı duruma karşı duyduğu kızgınlığına ragmen, karsısında oturan çekmiş gibi görünen adama acıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi en sonunda. "Eger yapabileceğim bir sey varsa?"

"Çok naziksiniz Basbakan'ım, ama yapabileceğiniz bir sey yok. Ben buraya sizi son olan olaylar konusunda bilgilendirmek ve size halefimi tanıstırmaya geldim. Su ana kadar burada olur sandım, ama elbette, su anda çok

mesgul bütün olanlar yüzünden."

Fudge bir tüy kalemin ucunuyla kulağını karıştırarak uzun kıvrık gümüş peruk takan çirkin küçük adam portresine baktı. Fudge'in bakışını yakalayan portre dedi ki, "Biraz sonra burada olacak, Dumbledore'a yazdığı bir

mektubu bitiriyor."

"Ona sans dilerim," dedi Fudge ilk defa acı bir sesle konusarak. "Son iki haftadır Dumbledore'a günde iki kez yazıyordum, ama ondan tık yok. Eger çocuğu ikna etmeye hazırlıklı olsaydı, ben hala... Eh, belki Scrimgeour daha

basarılı olur."

Fudge besbelli kederli bir sessizlige dinmisti, ama bu neredeyse anında bir anda gevrek, resmi sesiyle konuşan portre tarafından bozulmuştu.

"Muggle'ların Basbakan'ına. Bir toplantı rica ediyorum. Acil. Lütfen derhal yanıtlayınız. Rufus Scrimgeour, Sihir

Bakanı."

"Evet, evet, iyi," dedi Basbakan dikkati dağılarak, ve ızgaradaki alevler tekrar zümrüt yesiline döndüğünde, yükseldiğinde ve ortalarında ikinci bir dönen büyücü belirdiğinde ve onu kısa bir an sonra antika halının üstüne

tükürdüğünde irkilmedi bile.

Fudge ayaga kalktı ve bir anlık bir tereddütten sonra yeni gelenin kendini toplamasını, uzun siyah cüppesinin tozunu silkelemesini ve etrafına bakmasını izleyerek Basbakan da aynısını yaptı.

Basbakan'ın ilk, aptalca fikri Rufus Scrimgeour'un yaşlı bir aslana benzemesiydi. Yelesinde ve çalıya benzeyen

kaslarında çizgi çizgi grilikler vardı, Tel-kenarlı gözlüklerin ardında meraklı sarımsı gözleri vardı ve hafifçe topallayarak

yürümesine rağmen uzun ince boyuyla ve uzun adımlarıyla belli bir zarafeti vardı. Dnsanda derhal bir kurnazlık ve sertlik hissi bırakıyordu; Basbakan, Büyücü toplumunun bu tehlikeli zamanda neden Scrimgeour'u Fudge'a yegledigini anladığını sandı.

"Nasılsınız?" dedi Basbakan kibarca, elini uzatarak.

Scrimgeour onu kısa bir süre tuttu, gözleriyle odayı taradı, ve çüppesinin altından bir asa çekti.

"Fudge size herşeyi anlattı mı?" diye sordu, kapiya doğru uzun adımlarla yürüyerek ve asasıyla anahtar deligine dokunarak. Basbakan kilidin tıkıradığını duydu.

"Ee—evet," dedi Basbakan. "Ve eger sakıncası yoksa, o kapının açık kalmasını tercih ederim.

"Rahatsız edilmemeyi tercih ederim," dedi Scrimgeour kısaca, "ya da izlenmemeyi," diye ekledi, asasını, perdelerin çekilmesini sağlayarak pencerelere yönelterek. "Evet, pekala, ben mesgul bir adamım, o yüzden isimize

dönelim. Dlk olarak, güvenliğinizi konuşmalıyız."

Basbakan sesini yükseltebildiği kadar yükseltti ve cevapladı: "Zaten sahip olduğum güvenlikten tamamiyle memnunum efem—"

"Ama biz değiliz," diye lafını kesti Scrimgeour. "Eger Basbakan'ları Dmperius lanetinin altına girerse bu Muggle'lar için yetersiz bir koruma olacak. Dışarıdaki ofisinizdeki yeni sekreter—"

"Kingsley Shackbolt'tan kurtulmuyorum eger bunu demek istiyorsanız!" dedi Basbakan sıcağı sıcağına.

"Gerçekten verimli, ötekilerinin yaptığının iki katı isin altından kalkıyor—"

"Çünkü o bir büyücü," dedi Scrimgeour, gülümsemenin "g"sini bile göstermeden. "Size korumanız için gönderilmiş olan iyi eğitilmiş bir Seherbaz."

"Bekle bakalım bir dakika!" diye bildirdi Basbakan. "Ofisime öylece insanlar koyamazsınız, benim için çalışanları ben seçerim—"

"Shackbolt'tan memnun olduğunuzu sanıyordum?" dedi Scrimgeour soğukça.

"Öyleyim—yani—öyleydi—"

"Öyleyse problem yok, değil mi?" dedi Scrimgeour.

"Ben...eh, Shackbolt isinde...ee...harika olmayı sürdürdüğünü sürece," dedi Basbakan özürle, ama Scrimgeour

onu duymusa benzemiyordu.

"Simdi, Genç Bakanınız Herbert Chorley konusunda," diye devam etti. "Ördek taklidi yaparak etrafı eğlendiren."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Basbakan.

"Besbelli kötü yapılmış bir Imperius Laneti'ne tepki gösterdi," dedi Scrimgeour. "Beynini sersemletti, ama o hala tehlikeli olabilir."

"Sadece vak vaklıyor!" dedi Basbakan halsizce. "Herhalde birazcık dinlenmek...Belki içkiyi bırakmak..."

"St. Mungo'nun Sihirsel Hastalıklar ve Yaralanmalar Hastanesi'nden bir Sifacı takımı onu biz konuşurken bile inceliyorlar. Su ana dek üç tanesini bogmaya kalktı," dedi Scrimgeour. "Bence en iyisi onu simdilik Muggle toplumundan almak." "Ben...eh...Dyi olacak, değil mi?" dedi Basbakan endişeyle.

Scrimgeour sömineye doğru çoktan yol almaya başlayarak sadece omuz silkti.

"Eh, söylemek istediklerim bunlardı. Gelismelerden sizi haberdar edeceğim, Basbakan'ım—ya da, en azından, ben muhtemelen kendim gelemeyecek kadar çok mesgul olacağım, o zaman Fudge'ı göndereceğim.

Danışman

kapasitesi içinde kalmaya razı oldu."

Fudge gülümsemeye çalıştı, ama basarsızdı; sadece bir dis ağrısı varmış gibi görünüyordu. Scrimgeour atesi yesile döndüren esrarengiz toz için ceplerini karıştırıyordu bile. Basbakan bir an ikisine ümitsizce baktı, sonra bütün

aksam bastırmaya çalıştığı sözler en sonunda agzından fırladı.

"Ama Tanrı askına—siz büyücüsünüz! Sihir yapabilirsiniz! Eminim ki—eh—her şeyi çözebilirsiniz!"

Scrimgeour yavaşça yerinde döndü ve Fudge'a saskın bir bakış attı, ve Fudge bu sefer gülümsemeyi basarak kibarca dedi ki: "Sorun su ki, öteki taraf da büyü yapabiliyor, Basabakan'ım."

Ve bununla beraber, iki büyücü parlak yeşil atese birbiri ardına girerek yok oldular.

Happysweety

Spinner's End

Millerce uzaklıkta, Basbakan'ın penceresinin aksi yönüne doğru hızla esen rüzgâr; yabancı otlar ve çöp yığınlarının

arasından akan kirli nehri sürüklüyordu. Artık kullanılmayan bir fabrikanın devasa bacasına belirsizlik ve uğursuzluk

hâkimdi. Ne kapkara suyun fısıltısından başka bir ses vardı, ne de yığınların altında balık ve patates kızartması kokusu
aldığı bazı paketlere umutla ve yavaşça yaklaşıp bir deri bir kemik tilkiden başka bir hayat belirtisi.
Ama sonra, aniden cılız bir patlama sesiyle, nehrin kıyısında ince uzun ve kukuletalı bir figür belirdi. Tilki dondu,
ihtiyatla gözlerini bu olagan dışı olaya sabitlemişti. Figür kısa bir süre bulunduğu yeri kontrol ediyormuş gibi görüldü,
sonra ışıqla birlikte, hızlı ve büyük adımlarla ilerledi, uzun pelerini çimenlere sürtünürken ses çıkarıyordu.
İkinci ve daha yüksek bir patlama sesiyle diğer bir figür cisimlendi.
"Bekle!"
Kulak tırmalayan çığlıktan ürken tilki çalılıkların arasına sindi. Yığınların üzerinden yuvasına doğru sığırdı.
Yeşil parlak
bir ışık oldu ve ciyaklayan tilki ölü olarak yere düştü.
İkinci figür, hayvanı ayakucuyla çevirdi.
"Yalnızca bir tilki," dedi umursamazca bir kadın sesi kukuletanın altından. "Belki bir seherbazdır diye düşünmüştüm—
Cissy, bekle!"
Ama parlak ışık sırasında durup bakan kişi, az önce tilkinin düştüğü yığınların üzerinden basıp gitmişti bile.
"Cissy—Narcissa—beni dinle--"
İkinci kadın ilkinin yetisti ve kolunu yakaladı, ama diğeri kolunu kurtardı.
"Geri dön, Bella!"
"Beni dinlemelisin!"
"Yeterince dinledim. Kararımı verdim. Beni yalnız bırak!"
Narcissa isimli kadın, bir çizgi boyu uzanan eski parmaklıkların, nehri, dar ve kaldırım taslı caddeden ayrıldığı yere,
yani yığınların sonuna ulaştı. Diğer kadın, Bella, takip etmeye devam etti. Birlikte, yolun karşısındaki pencereleri bögük
ve kapkaranlık olan bir dizi yıkık dökük tuğla bir eve baktılar.
"Burada mı yaşıyor?" diye sordu Bella küçümseyen bir sesle. "Burada? Bu Muggle ahırında? Kendi türümüzden buraya
ayak basan ilk kişiler olmalıyız--"
Ama Narcissa dinlemiyordu; paslı parmaklıklardan kendine bir boşluk bulup sıyrıldı ve hızlıca yolu geçti bile.
"Cissy, bekle!"
Pelerini arkasında hısırtı çıkaran Bella, Narcissa'yı takip etti, onu ikinci ve neredeyse birincisinin aynısı olan evlerle dolu
bir sokaga girerken gördü. Bazı sokak lambaları kırık; iki kadın aydınlık ve kör karanlık arasında kosuyordu.
Takip
eden kadın, diğeri, başka bir köseyi döndüğü sırada yakaladı. Bu kez kolunu sıkıca yakalamayı basardı,
kendine
doğru çevirdi ve böylece yüz yüze geldiler.
"Cissy, bunu yapmamalısın, ona güvenemezsin--"
"Karanlık Lord ona inanıyor, değil mi?"
"Karanlık Lord... bence... yanılıyor," Bella nefes nefese kaldı, ve etrafa bakıp gerçekten yalnız olup olmadıklarını kontrol
ederken kısa bir süre boyunca kukuletasının altındaki gözleri parladı. "Hem ne olursa olsun, bize plan hakkında
konuşmamamız söylendi. Bu Karanlık Lord'a ihanet etmek olur--"
"Bırak, Bella!" diye hırladı Narcissa ve pelerinin altından bir asa çıkarıp tehdit edercesine diğeri suratına tuttu. Bella
yalnızca güldü.
"Cissy, kendi kardesine mi? Yapamazsın--"
"Artık yapamayacağım hiçbir şey yok!" dedi Narcissa histerik bir sesle, asasını bir bıçakmışçasına indirirken başka bir
ışık parlaması oldu. Bella, yanmanın etkisiyle kardesinin kolunu bıraktı.
"Narcissa!"
Ama Narcissa aceleyle devam etti. Şimdi, mesafesini koruyup tuğla evlerin oluşturduğu terk edilmiş labirentin derinliklerine inerken, takipçisi kolunu ovalayarak tekrar pesindeydi.

Sonunda, Narcissa, yükselen fabrika bacasının havada asılı duran kocaman bir isaret parmağı gibi görüldüğü yere,
Spinner's End isimli sokaga girdi. Perdelerin arasından los ışığın sızdığı en sondaki bodrum daireye ulaşana kadar,
tahta ve kırık pencerelerin yanından geçerken adımları kaldırımında yankılanıyordu.
Sessizce lanet eden Bella ona yetirmeden önce, kapıyı çaldı. Kesik kesik soluyup, onlara gece meltemini taşıyan kirli
nehirin kokusunu alarak, birlikte beklediler. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Kapı aralığından onlara bakan, uzun siyah
saçları ortadan ikiye ayrılmış, soluk yüzlü ve siyah gözlü bir adam görüldü.
Narcissa kukuletasını indirdi. Yüzü o kadar solgundu ki karanlıkta parlıyordu; uzun sarı saçları sırtına dökülüp ona
bogulmuş bir insan görüntüsü veriyordu.
"Narcissa!" dedi kapıyı biraz daha aralayan adam, böylece ışık Narcissa ve kız kadesini de aydınlattı. "Ne hos bir sürpriz!"
"Severus," dedi Narcissa fısıldayarak. "Seninle konuşabilir miyim? Acil bir durum."
"Tabii ki."
Adam, kadının içeri girmesi için geri çekildi. Hala kukuletalı olan kız kadesi davet edilmemiş olarak kadesini takip etti.
"Snape," dedi kısaca yanından geçerken.
"Bellatrix," diye yanıtladı Snape, kapıyı arkalarından kapatırken ince agzını bükerek hafifçe yapmacık bir şekilde gülümsedi.
Dogruca, karanlık bir hücreymiş hissi veren, küçücük bir oturma odasına girdiler. Duvarlar, çoğu siyah ve ya kahverengi deri kaplı olan kitaplarla kaplanmıştı; yıpranmış bir kanape, eski bir koltuk, sallanan bir masa, tavandan sarkan mum dolu avizenin los ışığı altında grup halinde duruyorlardı. Genellikle kullanılmadığı için, evde bir terk edilmişlik havası vardı.
Snape Narcissa'ya nazıkçe oturmasını isaret etti. Narcissa pelerininini çıkardı ve bir kenara fırlattı, kucagina koydu,
birbirine kenetlenmiş beyaz ve titreyen ellerine bakarak oturdu. Bellatrix kukuletasını daha yavaş indirdi. Kadesinin sarısın olduğu kadar esmerdi. Ağır göz kapakları ve sert bir çene yapısı vardı. Narcissa'nın arkasına gelene dek gözlerini Snape'ten ayırmadı.
"Peki, senin için ne yapabilirim?" diye sordu Snape, iki kadesin karsısındaki koltuga otururken.
"Biz... yalnızız, değil mi?" diye sordu Narcissa usulca.
"Evet, tabii ki. Yani, Kilkuyruk burada, ama hasaratları saymıyoruz, değil mi?"
Asasını arkasındaki kitaplarla dolu dolaba dogrulttu, gürültüyle gizli bir kapı açıldı ve üzerinde donup kalmış küçük bir adamın olduğu dar bir merdiveni açığa çıkardı.
"Senin de süphesiz anladığın gibi, Kilkuyruk, misafirlerimiz var," dedi Snape tembelce.
Adam, son birkaç merdivenden kamburunu çıkararak, ağır ağır indi ve odaya girdi. Küçük sulu gözleri, nokta bir burnu ve suratında hos olmayan aptal bir sırtısı vardı. Sol eli parlak gümüş bir eldivenle kaplı olan sağ elini taşıyordu.
"Narcissa!" dedi cikleyen bir sesle. "Ve Bellatrix! Ne kadar da--"
"Eger isterseniz, Kilkuyruk içeceklerimizi getirecek," dedi Snape. "Ve sonra da yatak odasına dönecek."
Kilkuyruk, sanki Snape ona bir şey fırlatmışçasına irkildi.
"Senin usagın değilim!" diye cikledi, Snape'ten gözlerini kaçırarak.
"Gerçekten mi? Ben de, Karanlık Lord seni buraya bana yardımcı olmak için yolladı diye bir izlenim içindeydim."
"Yardımcı olmak için, evet—ama içeceklerini hazırlamak ve—ve evini temizlemek!"
"Daha tehlikeli işlere yardımcı olmak için can attığın hakkında en ufak bir fikrim yoktu Kilkuyruk," dedi Snape yumusak bir sesle. "Bu kolayca ayarlanabilecek bir şey: Karanlık Lord'la bir konuşayım--"

"Eger istersem onunla kendim konuşabilirim!"

"Tabii ki konuşabilirsin," dedi Snape dudak bükerek. "Ama aynı zamanda, içkilerimizi getir. Ev cini yapımı saraplardan olsun."

Kılkuyruk bir an tereddüt etti, onunla tartışabilecekmis gibi görünüyordu, ama sonra döndü ve ikinci bir gizli kapının yolunu tuttu. Bardakların çınlama seslerini duydular. Saniyeler içinde tozlu bir sise ve bir tepsi üzerinde üç bardakla geri döndü. Elindekileri sallanan masa üzerine koydu ve kitap-kaplı kapıyı arkasından kapayarak uzaklaştı. Snape, üç bardağı da kan kırmızı sarapla doldurdu ve ikisini kız kardeşlere verdi. Narcissa mırıldanarak tesekkür ederken, Bellatrix hiçbir şey söylemedi, onun yerine Snape'e ters ters bakmayı sürdürdü. Snape rahatsız olmasa benzemiyordu; aksine eğleniyor gibi görünüyordu.

"Karanlık Lord'a," dedi bardağını kaldırırken ve içkisini bir dikiste bitirdi.

Kızkardeşler de aynısını yaptılar. Snape bardakları tekrar doldurdu. Narcissa ikinci içkisini aldığı sırada, aceleyle,

"Severus, buraya bu şekilde geldiğim için üzgünüm, ama seni görmek zorundaydım. Bana yardım edebilecek tek kişi

olduğunu düşünüyorum--"

Snape tek elini kaldırarak susmasını isaret etti, sonra esasını tekrar gizli merdivenin kapısına doğrulttu.

Büyük bir

gürültü ve ciyaklamayı, Kılkuyruk'un merdivenlerden aceleyle yukarı çıkma sesleri takip etti.

"Özür dilerim," dedi Snape. "Son zamanlarda kapı dinlemeye başladı, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum... Ne diyordun, Narcissa?"

Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

"Severus, biliyorum burada olmamam lazım, kimseye bir şey anlatmamam söylendi, ama--"

"Öyleyse diline hâkim ol!" diye hırladı Bellatrix. "Özellikle de simdiki ekipte!"

"Simdiki ekip?" diye tekrar etti Snape alaycı bir sesle. "Ve benim bundan ne anlamam gerekiyor, Bellatrix?"

"Sana güvenmediğimi, Snape, senin de gayet iyi bildiğin gibi!"

Narcissa ağlıyormuşçasına iç çekti ve elleriyle yüzünü kapadı. Snape bardağı masaya koydu ve tekrar oturdu, elleri

koltuğun üzerindeydi, Bellatrix'in ters ters bakan yüzüne gülümsedi.

"Narcissa, bence Bellatrix'in içindekileri kusmasını dinlemeliyiz; bu sıkıcı yarıda kesilmeleri önler. Pekâlâ, devam et,

Bellatrix," dedi Snape. "Bana güvenmemene sebep olan şey ne?"

"Yüz tane sebep var!" diye bağırды, kanepenin arkasından uzun adımlarla masaya doğru gidip bardağını hızla masaya

çarparak. "Nereden başlayayım! Karanlık Lord gücünü yitirdiğinde neredeydin? Neden ortadan kaybolduğu zaman onu

bulmak için en ufak bir harekette bulunmadın? Dumbledore'un yanında yaşadığın onca yıl boyunca ne yaptın? Neden

Karanlık Lord'un Felsefe Taşını elde etmesini engelledin? Neden Karanlık Lord'un yeniden doğuşu sırasında hemen

gelmedin? Birkaç hafta önce, biz, Karanlık Lord için kehaneti ele geçirmeye çalışırken neredeydin? Ve neden, Snape,

bes sene boyunca senin merhametine kalmış durumdayken, Harry Potter hala hayatta?"

Durdu, göğsü hızla sisip iniyordu, yanakları kızarmıştı. Arkasında, yüzü hala elleriyle kapalı olan Narcissa, hareketsizce

oturuyordu.

Snape gülümsedi.

"Sana cevap vermeden önce—ah evet, Bellatrix, cevap vereceğim! Söyleyeceklerimi ve Karanlık Lord'a ihanet ettiğim

masalının asılsız olduğunu, diğer arkamdan konuşanlara iletebilirsin. Cevap vermeden önce, bir şey sormama izin ver.

Gerçekten, Karanlık Lord'un bu soruların her birini tek tek sormadığını mı düşünüyorsun? Ve eğer ben yeteri kadar

tatmin edici cevaplar vermeseydim, su anda karşında oturup, seninle konuşuyor olabilir miydin sanıyorsun?"

Bellatrix duraksadı.

"Sana inandığını biliyorum, ama..."

"Yoksa yanlış olduğunu mı düşünüyorsun? Ya da onu bir şekilde kandırıp mı? Karanlık Lord'u, en büyük büyücüyü,

dünyanın gördüğü en becerikli Zihnefendar'ı kandırmak?"

Bellatrix bir şey demedi, ama ilk kez az da olsa rahatsız olmuş görünüyordu. Snape konunun üzerinde durmadı. Tekrar

içkisini aldı, tek yudumda bitirdi ve devam etti. "Karanlık Lord güçten düştüğünde nerede olduğumu merak ediyorsun.

Bana emrettiği gibi Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndaydım, çünkü Albus Dumbledore hakkında casusluk

yapmamı istemisti. Karanlık Lord'un emri olduğundan işi almaya cüret ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bellatrix neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde, onaylarcasına basını bir yukarı bir aşağı salladı ve sonra ağzını açtı,

ama Snape önce davrandı.

"Ortadan kaybolduğunda, onu bulmak için neden çabalamadığımı soruyorsun. Avery, Yaxley, Carrows'lar, Greyback,

Lucius ile birlikte" – kafasını Narcissa'ya doğru hafifçe eğdi – "aynı nedenden dolayı. Dsinin bittigine inanıyordum.

Bununla övünmüyorum, yanlışmışım, ama öyle iste... Eger, o zaman inançlarını kaybedenleri affetmeseydi, su anda

çok az sayıda müride sahip olurdu."

"Bana sahip olurdu!" dedi Bellatrix hırsla. "Onun için Azkaban'da yıllarını geçiren bana!"

"Evet, gerçekten, takdire değer," dedi Snape sıkılmış bir sesle. "Belki yardımcı olsaydım, hapiste onun için bu kadar

yatmamış olurdun, ama iyi niyetin şüphe edilmeyecek kadar güzel--"

"Diyi niyet!" diye haykırdı; öfkesinden çılgına dönmüş gibiydi. "Ben ruh emicilere katlanırken, sen Hogwarts'ta kalıp

rahatça Dumbledore'un evcil hayvan rolünü oynadın!"

"Tam olarak değil," dedi Snape sığukça. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenliğini bana vermeyecekti,

bildigin gibi. Şey gibi düşünüyordu, ee, beni kötü yola sürükleyeceğini, beni eski halime döndüreceğini."

"Senin, Karanlık Lord için olan fedakârlığın bu muydu, gözde dersini öğretmemek mi?" diye alay etti Bellatrix. "Neden

orada o kadar zaman kaldın, Snape? Dumbledore hakkında, öldüğüne inandığın efendine casusluk yapmak için mi?"

"Hemen hemen," dedi Snape, "Buna karşın, Karanlık Lord görevimi hiç bırakmadığım için memnun: On altı senelik bilgi

birikimim vardı, yani Azkaban'ın ne kadar kötü olduğu hakkında bitmek bilmeyen anılardan daha işe yarar bir yenidenhos

geldin hediyesi."

"Ama kaldın--"

"Evet, Bellatrix, kaldım" dedi Snape, ilk kez sabrını yitirdiğini belli ederek. "Azkaban'a tıklılmaya tercih edeceğim bir

isim vardı. Ölüm Yiyenler'i avlıyorlardı, biliyorsun. Dumbledore'un koruması beni hapsin dışında tutuyordu; en uygunu

oydu ve ben de kullandım. Tekrar ediyorum: Karanlık Lord kaldığımdan dolayı beni suçlamıyor, peki sen neden

yapıyorsun anlamıyorum."

"Sanırım ikinci bilmek istediğin," diye devam etti Snape, sesini biraz daha yükselterek, çünkü Bellatrix sözünü kesmeye

hazırlanıyordu, "neden Karanlık Lord ve Felsefe Taşı arasında durduğum. Bunun cevabı kolay. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. O da, tıpkı senin gibi, sadık bir Ölüm Yiyen'den Dumbledore'un yardakçısına

dönüştüğümü düşünüyordu. Acınacak durumdaydı, çok zayıf ve vasat bir büyücünün vücudunu paylaşıyordu. Önceki

müttefikleri Dumbledore'a ya da Bakanlığa dönmüşlerdir diye, kendini onlara açığa çıkarmaya cesaret edemedi. Bana

güvenmemesi beni derinden yaralamıstı. Gücüne üç sene erken ulaşabilirdi. Sadece açgözlü ve degersiz olan Quirrell taşı çalmaya yeltendiğinde, kabul ediyorum, onu engellemek için yapabileceğim her şeyi yaptım.” Bellatrix’in ağzı sanki kötü tadlı bir ilaç almışçasına büküldü.

“Ama o geri döndüğünde gelmedin, Karanlık Dsaret’in yandığını hissettiğinde hemen ona gelmedin--”

“Dogru. Dki saat sonra geldim. Dumbledore’un emri üzerine geldim.”

“Dumbledore’un emri üzerine--?” diye başladı nefret dolu bir tonla.

“Düşün!” dedi Snape tekrardan sabırla. “Düşün! Dki saat beklemeyle, yalnızca iki saatle, Hogwarts’taki casusluk görevimin kalıcı olmasını garanti altına aldım! Dumbledore’un, yalnızca o emir verdi diye Karanlık Lord’un tarafına geçtiğimi düşünmesini sağlayarak, onun ve Zümrüdüanka Yoldaslığının hakkındaki tüm bilgileri ulaştırabilecektim! Dyice düşün, Bellatrix: Karanlık Dsaret, aylardır gittikçe belirginlesiyordu. Geri dönmek üzere olduğunu biliyordum, bütün Ölüm Yiyenler bilir! Ne yapmak istediğimi düşünenecek çok zamanım vardı, bir sonraki hamlemi planlamak için, Karkarof gibi kaçmak için, değil mi?”

“Seni temin ederim, Dumbledore’un kendi adamı olduğumu düşünmesine ragmen, Karanlık Lord’a ona sadık kaldığımı anlattığımda, geç kalmamdan kaynaklanan hosnutsuzluğu tamamen ortadan kaybıldı. Evet, Karanlık Lord, onu sonsuza dek terk ettiğimi düşündü, ama yanılmıstı.”

“Ama ne ise yaradın?” diye dudak büküdü Bellatrix. “Ne gibi yararlı bilgiler edindik senden?”

“Bilgilerim direkt olarak Karanlık Lord’a iletilir,” dedi Snape. “Eger seninle paylaşmamayı seçiyorsa--”

“Benimle her şeyini paylaşır!” dedi Bellatrix bir anda patlayarak. “Beni en vefalı, en sadık müridi olarak--”

“Öyle mi?” dedi Snape, sesinden inanmadığı anlaşılıyordu. “Bakanlık fiyaskosundan sonra da mı?”

“Benim suçum degildi!” dedi Bellatrix kızarak. “Eskiden Karanlık Lord en değer verdiği şeyi emanet ederdi bana, eger Lucius--”

“Sakın—sakın kocamı suçlamaya kalkıma!” dedi Narcissa kadesine bakarak, alçak ama etkili bir sesle.

“Suçluluk payı aramak gereksiz,” dedi Snape yumusak bir sesle. “Olan, oldu.”

“Ama senin tarafından değil!” dedi Bellatrix öfkeyle. “Hayır, diğerlerimiz tehlike içindeyken, sen, bir kez daha yoktun, değil mi, Snape?”

“Geride kalmam emredildi,” dedi Snape. “Belki Karanlık Lord’la aynı fikirde degilsindir, belki Ölüm Yiyenler’le Zümrüdüanka Yoldaslık’ı arasındaki bir savaşa katılırsam Dumbledore’un farkına varmayacağını düşünüyorsundur?”

Ve—bagısla beni—tehlikeden bahsediyorsun... Altı tane gençle savasıyordunuz, değil mi?”

“Senin de çok iyi bildiğin gibi, çok geçmeden Yoldaslığın yarısının gelmesiyle birlikte birlesmistiler!” diye hırladı Bellatrix. “Ve, hazır Yoldaslık konusu açılmıskan hala karargahın yerini söyleyemeyeceğin konusunda ısrar ediyorsun, değil mi?”

“Sır Tutucu ben degilim; yerin ismini söyleyemem. Büyü olaylarının nasıl isledigini anlıyorsun, sanırım? Karanlık Lord, Yoldaslık hakkında ona ulaştırdığım bilgilerden hosnut. Bu bilgiler, büyük ihtimalle senin de tahmin ettiğin gibi, son günlerde esir alma olayları, Emmeline Vance’in ölümü ve Sirius Black’ten kurtulmak için bize kesinlikle yardım etti, sana onun isini bitirme serefini bahsettim.”

Basını egdi ve Bellatrix’i tebrik etti. Bellatrix’in yüz ifadesi yumusamadı.

“Son sorumu atlıyorsun, Snape. Harry Potter. Geçtiğimiz bes sene boyunca onu her durumda öldürebilirdin. Yapmadın. Neden?”

“Bu konuyu Karanlık Lord’la konustun mu?” diye sordu Snape.

“O... son zamanlarda, biz... ben sana soruyorum, Snape!”

"Eger Harry Potter'ı öldürmüş olsaydım; Karanlık Lord yeni bedenine kavuşup yenilmez olmak için onun kanını kullanamayacaktı--"

"Çocuğu kullanacağını önceden gördüğünü mü iddia ediyorsun!" diye alay etti.

"Dddia etmiyorum; planları hakkında en ufak bir fikrim yoktu; zaten Karanlık Lord'un öldüğünü düşündüğümü açık açık söylüyorum. Anlatmak istediğim sadece, Karanlık Lord'un Harry'nin hayatta kalmış olmasından dolayı neden üzgün olmadığı, en azından bir sene öncesine kadar..."

"Ama neden sağ kalmasına izin verdin?"

"Beni anlamıyor musun? Beni Azkaban'dan uzak tutan yalnızca Dumbledore'un korumasıydı! Sence favori öğrencisini öldürmem karsıma geçmesine neden olmaz mıydı? Ama bundan daha fazlası da var. Sana hatırlatmalıyım ki, Harry Potter Hogwarts'a ilk geldiğinde hala, kendisinin harika bir kara büyücü olduğu ve Karanlık Lord'un saldırısından nasıl hayatta kaldığı hakkında birçok hikâye ve söylenti dolanıyordu. Gerçekten, Karanlık Lord'un çok sayıda müridi, Potter'ın bizi tekrar bir amaç için bir araya getirebilecek düzeyde olduğunu düşündü. Merak ettiğimi kabul ediyorum ve onu, satoda aptal bir durumda olduğu sırada öldürmeye o kadar da hevesli degildim."

"Tabii ki, alımsısın dışında bir yeteneği olmadığını anlamam kısa sürdü. Birçok sıkıcı ve zor anları, yalnızca sıf sans ve bazı yetenekli arkadaşlarının bir araya gelmesi sonucunda atlattı. Notları vasat olmasına rağmen, babası kadar tiksindirici ve halinden memnundu. Onu, ait olmadığına inandığım Hogwarts'tan attırmak için elimden geleni yaptım, ama onu öldürmek ya da gözümün önünde öldürülmesine izin vermek? Dumbledore'un dibinde böyle bir riske girmem için aptal olmam gerekirdi."

"Ve bütün bunlardan sonra, Dumbledore'un senden hiç şüphe etmedigine inanmamız gerekiyor, öyle mi?" diye sordu Bellatrix. "Senin gerçek sadakatin hakkında hiçbir fikri yoktu ve sana hala tamamıyla inanıyor, öyle mi?"

"Rolümü iyi oynadım," dedi Snape. "Ve Dumbledore'un en büyük zaafını unutuyorsun: Dnsanların iyi olabileceklerine inanır. Onun tarafına geçtigimde, Ölüm Yiyen'lik günlerim sırasında yaptıklarından ne kadar pisman olduğum hakkında palavralar attım ve kollarını açarak beni kucakladı—buna rağmen, söylediğim gibi, Karanlık Sanatlar'a yaklasmama bile izin vermedi. Dumbledore çok büyük bir büyücü—ah evet, öyle" (Bellatrix'in çıkardığı ses üzerine), "Karanlık Lord bunun doğruluğunu kabul ediyor. Bununla birlikte, Dumbledore'un yaslandığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Geçen ay Karanlık Lord'la yaptığı düello yüzünden sarsıldı. Tepkileri eskisinden daha da yavaslamıştı, bu yüzden ciddi bir yaralanma yasadı. Ama bunca yıl içinde, Severus Snape'e olan güvenini yitirmedi ve yalanlarım Karanlık Lord için çok değerli oldu."

Bellatrix hala düşünceli görünüyordu, Snape'e sonraki saldırısının en iyisinin ne olduğuna karar verememis gibiydi.

Onun sessizliğini avantaj bilen Snape, kız kardesine döndü.

"Simdi... Benden yardım istemeye mi gelmistin, Narcissa?"

Narcissa kafasını kaldırıp baktı, umutsuz görünüyordu.

"Evet, Severus. Sanırım—sanırım bana yardım edebilecek tek kisi sensin, baska gidecek kimsem yok. Lucius hapiste ve..."

Gözlerini kapadı ve göz kapaklarının ardından iki iri gözyası süzüldü.

"Karanlık Lord konuşmamı yasakladı," diye devam etti Narcissa, hala gözleri kapalı olarak. "Kimsenin plandan haberdar olmasını istemiyor... Bu... Çok gizli. Ama--"

"Eger yasakladıysa, konuşmamalısın," dedi Snape bir kerede. "Karanlık Lord'un sözü kanundur."

Narcissa güçlükle soluk alıp veriyordu. Bellatrix eve girdiği andan beri ilk kez hosnut olmuşa benziyordu. "Dstel!" dedi zafer çığılığıyla. "Snape bile konuşma dedigine göre, sessizliğini koru!"

Ama Snape ayaklanıp uzun adımlarla küçük pencereye yürüdü ve perdenin arkasından terkedilmiş sokaga dikkatle baktı. Ve sonra hızla sürüyerek perdeyi kapadı, kaslarını çatarak tekrar Narcissa'ya döndü.

"Planı biliyorum," dedi kısık sesle. "Karanlık Lord'un söylediği az sayıda kisiden biriyim. Yine de, bilmiyor olabiliydim, Narcissa, Karanlık Lord'a olan bu büyük ihanetinden dolayı suçlanabiliyordun."

"Kesinlikle biliyorsundur diye düşündüm!" dedi Narcissa, daha rahat nefes alarak. "Sana çok güveniyor, Severus..."

"Planı biliyor musun?" dedi Bellatrix, kısa süren hosnut olmuş yüz ifadesinin yerini öfke aldı. "Biliyor musun?"

"Elbette," dedi Snape. "Ama nasıl bir yardım istiyorsun, Narcissa? Eger Karanlık Lord'un fikrini degistirmesi için onu ikna edebileceğimi hayal ediyorsan, sanırım umut yok, hem de hiç."

"Severus," diye fısıldadı, yaslar solgun yanaklarından aşağı doğru kayarken. "Oglum... Tek oglum..."

"Draco övünüyor olmalı," dedi Bellatrix kayıtsızca. "Karanlık Lord ona çok büyük bir onur bahsediyor. Ve Draco için sunu söyleyebilirim: görevinden kaçmıyor, kendini kanıtlama sansı bulduğu için memnun ve heyecanla bekliyor--"

Narcissa gözlerini Snape'e dikip, yalvararak aklamaya başladı.

"Çünkü henüz on altı yaşında ve nasıl yalanlar döndüğü konusunda en ufak bir fikri yok! Neden, Severus? Neden benim oglum? Bu çok tehlikeli! Bu Lucius'un hatasının intikamı, biliyorum!"

Snape bir şey söylemedi. Gözyaşlarından uzaga baktı, ama onu duymuyormuş gibi davranmadı.

"Bu yüzden Draco'yu seçti, değil mi?" diye üsteledi. "Lucius'u cezalandırmak için?"

"Eger Draco başarılı olursa," dedi Snape, Narcissa'dan uzaga bakmayı sürdürerek, "diğerlerinden daha yüksek bir onurla onurlandırılacak."

"Ama basaramayacak!" diye hiçkırarak ağladı Narcissa. "Nasıl olur da Karanlık Lord'un kendisi--?"

Bellatrix bir anda solugunu içine çekti; Narcissa sinirlerine hâkim olamıyor gibiydi.

"Demek istediğim... Henüz kimse basaramadı... Severus... lütfen... Sen, her zaman Draco'nun en sevdiği öğretmeni oldun... Lucius'un eski arkadaşısın... yalvarıyorum sana... Karanlık Lord'un en değerli, en güvendiği danışmanısın... onunla konuşacak mısın, onu ikna edecek misin?"

"Karanlık Lord ikna olmayacak ve ben bunu deneyecek kadar aptal değilim," dedi Snape bıkkınlıkla. "Karanlık Lord Lucius'a kızgın değilmiş gibi davranmam. Sorumluluk Lucius'ta olmalıydı. Kendini yakalattı, diğerleriyle birlikte kehaneti getirmesi gerekirken başarısızlığa ugradı. Evet, Karanlık Lord kızgın, Narcissa, çok kızgın hem de."

"Öyleyse haklıyım, Draco'yu intikam almak için seçti!" diye tıkanırdı Narcissa. "Basarılı olmasını değil, denerken ölmesini istiyor!"

Snape bir şey söylemeyince, Narcissa sahip olduğu azıcık hâkimiyetini de yitirmiş göründü. Ayığı kalktı ve Snape'i sasirtarak cüppesinin yakasını tuttu. Yüz yüzediler, gözyaşları göğsüne damlayan Narcissa nefes nefeseydi, "Bunu yapabilirsin. Bunu Draco yerine yapabilirsin, Severus. Sen başarısın, tabii ki başarısın ve seni hepimizin ötesinde ödüllendirir--"

Snape, cüppesini sıkıca kavramış olan Narcissa'nın bileğini tuttu ve cüppesinden kurtardı. Gözyaşlarıyla dolu yüzüne bakarak, yavaşça, "Zaten sonunda benim yapmamı isteyeceğini düşünüyorum. Ama ilk Draco'nun denemesi gerektiğine karar verdi. Görüyorsun, eger Draco beklenmedik bir şekilde kazanırsa, Hogwarts'ta biraz daha kalabilecek

ve ise yarar casusluk görevimi sürdürebileceğim."

"Diğer bir şekilde, Draco'nun ölüp ya da ölmemesi onun için bir şey fark etmiyor!"

"Karanlık Lord çok kızgın," diye tekrarladı Snape yavaşça. "Kehaneti duyamadı. Senin de benim kadar iyi bildiğin gibi,

Narcissa, kolayca affetmez."

Narcissa dizlerinin üzerine çökerek, yerde, hıçkırığa hıçkırığa ve inleyerek ağladı.

"Oglum... Tek oglum..."

"Gurur duymalısın!" dedi Bellatrix zalimce. "Eğer oğullarım olsaydı hepsini Karanlık Lord'un hizmetine vermekten

memnuniyet duyardım!"

Narcissa küçük umutsuz bir çığlık attı ve uzun sarı saçlarını kavradı. Snape onu durdurdu. Kollarından tutarak ayaga

kaldırdı ve kanepeye oturmasını sağladı. Sonra sarap doldurdu ve bardağı Narcissa'nın eline sıkıstırdı.

"Narcissa, bu kadar yeter, iç sunu. Beni dinle."

Bir süre durdu; sarabı ağzına götürerek titrekçe bir yudum aldı.

"Belki... Draco'ya yardım etmem mümkün olabilir."

Narcissa ayaga kalktı, yüzü kâğıt kadar beyazdı; gözleri irilesmisti.

"Severus—ah, Severus—ona yardım eder misin? Zarar görmemesini sağlar mısınız?"

"Deneyebilirim."

Bardağını masanın karsısına doğru savuran Narcissa koltuğundan kayıp dizleri üzeri üzerine çöktü; Snape'in ayaklarına

kapandı, onun elini iki eliyle birlikte kavradı ve dudaklarını üzerine yerleştirdi.

"Eğer onu koruyacaksan... Severus, yemin eder misin?" Bozulmaz Yemin eder misin?"

"Bozulmaz Yemin?"

Snape'in yüzü ifadesizdi, anlaşılmıyordu. Yine de Bellatrix bir zafer edasıyla kıkırdadı.

"Dinlemiyor musun, Narcissa? Ah, eminim deneyecektir. Sıradan, bos, asla gerçekleştirilmeyecek sözler... Ah, Karanlık

Lord'un emri üzerine tabii ki!"

Snape Bellatrix'e bakmadı. Narcissa elini tutmaya devam derken, siyah gözleri, Narcissa'nın ıslak mavi gözlerine

odaklıydı.

"Elbette, Narcissa, Bozulmaz Yemin ederim," dedi yavaşça. "Belki de kız kardesin Yemindar'ımız olmaya razı olur."

Bellatrix'in ağzı açık kaldı. Snape, Narcissa'nın karsısında, dizleri üzerinde eğildi ve böylece aynı hizada oldular.

Bellatrix'in saskın bakışları arasında sağ ellerini birleştirdiler.

"Asana ihtiyacın olacak, Bellatrix" dedi Snape sükunetle.

Bellatrix hala saskın olarak asasını çıkardı.

"Ve biraz daha yaklaşman gerek," dedi Snape.

Bellatrix öne doğru bir adım attı, asasını diğer ikisinin birleşmiş ellerinin üzerine yerleştirdi ve baslarında dikilir halde

durdu.

Narcissa konuştu.

"Severus, oglum Draco, Karanlık Lord'un dileklerini yerine getirmeye çalışırken ona göz kulak olacak mısınız?"

"Olacağım," dedi Snape.

Asadan çıkan, alev gibi, ince bir ısıklık ellerinin etrafını kırmızı, sıcak bir telmis gibi sardı.

"Ve, o zarar görmesin diye, onu korumak için elinden geleni yapacak mısınız?"

"Yapacağım," dedi Snape.

Asadan ikinci bir ısıklık çıkarak, bir önceki halkayla birleşip yanan bir zincir oluşturdu.

"Ve, kanıtlanması gerekli olanda... eğer Draco başarısız olacağına benziyorsa..." diye fısıldadı Narcissa (Snape'in eli diğer

elin içinde titredi, ama geri çekmedi), "Karanlık Lord'un, Draco'ya, yerine getirmesi için emrettiği işi üstlenecek misin?"

Bir anlık sessizlik oldu. Bellatrix, asası diğerlerinin ellerinin üzerinde, gözlerini dört açmış bir şekilde izledi.

"Üstleneceğim," dedi Snape.

Bellatrix'in saskın yüzü, asadan fırlayan üçüncü bir esiz alevle ısınarak kızardı. Isık diğerleriyle birleşerek, birbirine

kenetlenmiş elleri, atesten bir yılanmışçasına kavradı.

(LETHE)

Olacak ve Olmayacak

Harry Potter yüksek sesle horluyordu. Dört saat boyunca, yatak odası penceresinin yanındaki sandalyede oturup

kararan havayı izledikten sonra, yüzünün bir kısmı pencereye dayalı, gözlüğü yamulmuş ve ağzı açık olarak uyuya

kalmıştı. Nefesinden bugulanan cam, dışarıdaki sokak lambasının göz kamastırıcı turuncu ışığını daha da parlak

gösteriyordu. Ve suni ısı yüzüne tüm canlılığıyla vurarak, o gür ve taranmamış saçlarının altında bir hayalet varmış

izlenimini veriyordu.

Odada, etrafa saçılmış bir sürü ıvır zıvır ve az miktarda çöp vardı. Baykus tüyleri, elma koçanları, postayla gelmiş

sekerlemelerin yerdeki çöpleri, yatağın üzerine rasgele atılmış bir cüppenin ortasında karman çorman bir şekilde duran

büyük kitabı, ve çalışma masasının üzerinde duran lambanın ışığıyla aydınlanan gazete yığınları. Bir haberin başlığı

söyleydi:

HARRY POTTER: SEÇİLMİŞ KİSİ KİSİ?

Adı Anılmaması Gereken Kisi'nin bir kez daha görüldüğü su son günlerde, Sihir Bakanlığı'nda yaşanan esrarengiz

huzursuzluk hakkındaki söylentiler devam ediyor.

"Konusma yetkimiz yok, bana bir şey sormayın," diye isyan etti, dün gece Bakanlık'tan ayrılırken ismini vermeyi

reddeden bir Hafıza Degistirici.

Bununla birlikte, Bakanlık'taki üst düzey yetkililerden biri, huzursuzlugun kaynagının efsanevi Kehanet Oda'sı oldugunu

dogruladı.

Bakanlık büyücülerinin simdiye kadar böyle bir yerin varlığını bile reddetmelerine karsın, büyüyle ugrasan kesim,

Azkaban'dan firar etmek isteyen mahkumlara, kehaneti çalmaya çalışan Ölüm Yiyenler'in hizmet ettigine inanıyorlar.

Dogal olarak kehanet bilinmiyor, ancak spekülasyonlar, su ana dek Ölümçül Lanet'ten kurtulup sag kalmayı basaran

tek kisi olarak bilinen Harry Potter, ve o gece, kafalarda soru isareti bırakarak, Bakanlık'ta bulunmasıyla ilgili yaygınlaşıyor. Bazıları, bizi Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'den kurtaracak tek kisi olarak kehanette yer aldığını söyleyerek,

Potter'a 'Seçilmiş Kisi' diyecek kadar ileri gittiler.

Bugün kehanetin nerede oldugunun – tabi eger varsa – bilinmemesiyle birlikte (bkz. sayfa 2, sütun 5)

Birinci haberin bitisiginde, bir ikincisi yer aliyordu. Bu seferkinin başlığı:

SCRIMGEOUR FUDGE'IN YERDND ALDI

Bu ilk sayfa haberinin büyük bir kısmı, aslana benzer yeleli, gür saçlı ve oldukça tahrip olmuş suratlı bir adamın büyük,

siyah-beyaz bir fotoğrafıyla kaplıydı. Resim hareket ediyor—adam yüksek bir yerde durmuş el sallıyordu.

Önceden Sihirsel Yasaları Uygulama Departmanı'nda Bas Seherbaz olan Rufus Scrimgeour, Sihir Bakan'ı olarak

Cornelius Fudge'nin yerini aldı. Yeni Sihir Bakan'ıyla, bu yakınlarda Büyücüsura'daki Bas Sihirbaz'lık görevine yeniden

kavusan Albus Dumbledore'un arasının açık olmasına ragmen, atama, büyüyle ugrasan kesim tarafından coskuyla

karsılandı.

Scrimgeours, isi alması üzerine Dumbledore ile bir kez bulustugunu kabul etti, ama diger tartisma konuları hakkında

yorum yapmayı reddetti. Albus Dumbledore (bkz. sayfa 3, sütun 2)

Kagıdın sol tarafında, katlanmış bir diger kagit duruyordu, böylece bakanlığın, öğrencilerinin can güvenliğini temin

ediyor olmasıyla ilgili bir başlık görünüyordu.

Sihir Bakanı Scrimgeour, Bakanlık'ın, bu son bahar Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na dönecek olan öğrencilerin güvenliğini sağlamak için sıkı önlemler aldığıyla ilgili yeni bir açıklamada bulundu. "Bakanlık, apaçık ortada olan nedenlerden dolayı, uyulması zorunlu olan yeni gizli güvenlik planları hakkında detaylı bir açıklama yapmayacaktır," dedi Bakan, ancak bir üst düzey yetkili, Hogwarts'ı korumak için, okulun, içinde bir miktar koruyucu büyüler ve tıslımların olduğu bazı karışık lanetlerle donatıldığını ve küçük bir Seherbaz ekibinin yalnızca okulu korumakla görevlendirildiğini açıkladı. Çoğu kişi, öğrencilerin güvenliği için Yeni Bakanlık'ın aldığı önlemlerden dolayı rahatlamış durumda. Mrs. Augusta Longbottom, "Torunum Neville – Harry'nin yakın arkadaşı, aklıma gelmiskene, Haziran'da, Bakanlık'ta Ölüm Yiyenler'e karşı onunla birlikte savaştım – Ama hikayenin geri kalan kısmı, sayfanın üzerinde duran büyük kus kafesi yüzünden okunmuyordu. Kafesin içinde olagan üstü kar beyazı bir baykus vardı. Ara sıra kafasını çevirerek, kehribar rengi gözleriyle odayı tarıyor, sahibini görmeye çalışıyordu. Bir yada iki kez sabırsızca gagasını tıkırdattı, ama Harry onu duyamayacak kadar derin uyuyordu. Odanın tam ortasında büyük bir sandık duruyordu. Kapagı açıldı; sanki doldurulmayı bekliyordu; eski bir iç çaması paçavrası, sekerlemeler, bos mürekkep siseleri ve en dibe yerleştirilmiş kırık bir tüy kalem haricinde neredeyse bombostu. Hemen yanında, yerde duran mor broşürün üzerindeki yazılar göze batıyordu.

----DLGDLD KDSYDYE----

Sihir Bakanlığı Tarafından

EVDNDZD VE ADLENDZD KARANLIK GÜÇLERE KARŞI KORUMAK

Simdiki günlerde, sihirle uğrasan kesim, kendilerine Ölüm Yiyen diyen bir takım örgüt tarafından tehdit altındadır.

Asağıda bulunan bazı güvenlik adımlarını uygulamak, sizin, ailenizin ve evinizin saldırılar karşısında korunmasına yardımcı olacaktır.

1. Evden yalnız ayrılmamanız tavsiye edilir.
2. Karanlık olan saatlerde daha dikkatli önlemler alınmalıdır. Yolculuklarınızı, mümkün olduğu kadar gece olmadan önce tamamlamalısınız.
3. Bütün ev halkının acil durumlarda Kalkan ve Sasırtma Büyüleri yapabildiklerinden emin olana kadar, güvenliğini ev içinde sık sık gözden geçirin, ve duruma göre, küçük yastaki aile üyeleri için Yarı-Cisimlenme uygulayın.
4. ??
5. Bir aile üyesinin, is arkadaşın, is arkadaşının ya da komsunun garip bir şekilde davrandığını fark ederseniz vakit kaybetmeden Sihirsel Yasaları Uygulama ekibiyle temasa geçin. Dmperius Lanet'inin etkisinde olabilirler (Bkz. sayfa 4).
6. Karanlık isaret herhangi bir yerde görüldüğünde, YAKLASMAYINIZ, ve hemen Seherbazlık ofisiyle temasa geçiniz.
7. Henüz onaylanmayan bulgular Ölüm Yiyenlerin inferi kullanabileceklerini gösteriyor (bakınız sayfa 10). Herhangi bir Inferius izine rastlarsanız veya karşı karşıya gelerseniz acilen Bakanlığa bunu bildirmelisiniz. Harry uykusunda homurdandı, bası gözlüğünün biraz daha yana yatmasına neden olarak bası pencereye birkaç santim kala kadar kaydı. Birkaç yıl önce Harry tarafından tamir edilen alarmlı saat yüksek sesle tıkırtılar çıkarıyordu, saatin on bir olmasına bir dakika kaldığını gösteriyordu. Bir tarafta da Harry'nin elinde ince ve yana yatık bir yazıyla yazılmış parsömen parçası vardı. Üç gün önce gelmesinden bu yana Harry bu mektubu defalarca okumuş ve her ne kadar sıkı

bir rulo halinde dagıtılmıs olsa da artık dümdüz olmuştur.

Sevgili Harry,

Eger sana da uygun olursa tatil günlerinin geri kalanını geçirmek için davet edildiğin Kovuga kadar eslik etmek üzere

Cuma gecesi saat on bir de Privet Drive 4 Numara'da olacağım.

Kabul edersen Kovuga giderken halletmem gereken bir seyde bana asistanlık yapmanı istiyorum bu benim için bir

seref olacaktır. Bulustugumuzda daha detaylı açıklarım.

Cevabını aynı baykusla yollamanı rica ederim. Cuma akşamı görüşmek dileğiyle,

En büyük saygılarımla,

Albus Dumbledore

Uyumadan önce Harry, sokagın her iki ucunu da gören penceresinde dikilmiş, akşam saat yediden beri her bes

dakikada bir bu mektuba göz atıyordu. Dumbledore'un bu kelimelerine bakmayı sürdürmenin bir anlamı olmadığını

biliyordu; istendigi gibi evet cevabını aynı baykusla geri yollamıştı ve şimdi Dumbledore gelse de gelmese de beklemekten başka çaresi yoktu.

Fakat Harry henüz toparlanmamıştı. Okulların kapanmasından henüz iki hafta sonra Dursleys'lerden kurtulacak olması

gerçekten çok hostu. Ama bir türlü bir seylerin ters gidecegi fikrinden kurtulamıyordu. Belki mektup direk Dumbledore'a ulaşmamıştı, belki Dumbledore onu almaktan vazgeçerdi, belki de mektubun Dumbledore tarafından

yazılmadığını öğrenirdi ya da bur bir saka, numara veya bir tuzak olabilirdi. Bütün esyalarını toplayıp aşağı indirdikten

sonra geri esyalarını çıkarma gibi bir zahmete katlanamazdı. Ayrılacağına dair gösterdiği tek tepkisi kar rengi baykusu

Hedwig'i kafesine kapatmak olmuştur.

Alarmlı saatteki yelkovan on ikiyi gösteriyordu ki, tamda bu zamanda dışarıdaki sokak lambalarının ışıkları kayboldu.

Ani karanlık tıpkı bir uyarıymış gibi aniden uyandı Harry. Aceleyle gözlüğünü düzeltilti yapışan yanagını camdan çekerek

burnunu cama dayadı ve gözlerini kısarak karşı kaldırımlara baktı. Boylu biri uzun bir pelerinin içinde bahçedeki yolda

yürüyordu.

Elektrik çarpmıscasına yerinden fırladı, önündeki sandalyeyi devirdi, yerde yetisebildigi her şeyi ama her şeyi sandığa

tıkmaya basladı. Henüz bir tomar cüppeyi, iki ders kitabını ve bir paket cipsi sandığına atmıştı ki kapı zili çaldı.

Oturma odasındaki Vernon enistesesi "Hangi akıllı gecenin bu saatinde kapıyı çalar ki?" diye bağırıldı. Bir elinde piringten

teleskopu diğer elinde bir çift spor ayakkabı dondu kaldı. Dursleys'leri Dumbledore'un gelecegi konusunda uyardığı

tamamıyla unutmamıştı. Asagıda "Dyi aksamlar siz Dursleysler olmalısınız. Sanırım ki Harry size bu akşam onun için

gelecegi anlattı." diyen boguk bir ses duyduğunda panik ve gülmek arası bir karışım hissetti hemen sandığını

kapatarak kapıyı sertçe açtı.

Dkiser ikiser merdivenlerden kosarak iniyordu ki, mümkün olduğunca amcasına fazla yaklaşmaması gerektiğini görerek

henüz yarı yolda aniden durakladı. Kapının hizasında uzun, ince, bir adamı yani sakalı beline kadar inen ve yarım ay

gözlükleri kanca burnunda, uzun bir seyahat pelerini ve sivri uçlu sapkısıyla Dumbledore'du. Dumbledore gibi gür ama

siyah bıyıklı ve siyah bir gecelik giyen Vernon Dursley kapıdaki ziyaretçesine ince gözleriyle dik dik bakıyordu. "Görüşünüzden belligi olduğu kadarıyla Harry benim gelecegi hakkında sizi uyardığı," dedi Dumbledore

yumusak

bir sesle. "Ancak, gene de beni sıcak bir şekilde evinize davet ettiğimizi varsayalım. Hazır bu zor zamanlarda kapı

esiginde durmak pek akıllıca olmaz,”

Zarifçe esikten içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

“Son ziyaretimden beri uzun zaman oldu” dedi Dumbledore, kanca burnunun arkasından Vernon amcaya bakarak.

“Agapuntezleriniz bayagı büyümüş”

Vernon Dursleys tam olarak bir şey söylemedi. Konuşmanın sonunda ona çatıp çatmayacağından emin olamadı ama

yakında...-amcasının sakagındaki damarın atması tehlikeye isaretti- ama geçici de olsa Dumbledore, Vernon’u nefessiz

bırakmıştı. Karsısındaki her ne kadar görünüş itibarıyla büyücü ucubesi olsa da kabadayılık yapmayı yedirememisti

anlaşılan.

“Aa, iyi aksamlar Harry,” dedi Dumbledore, yarım ay gözlüklerinin ardından çok memnun bir ifadeyle bakıyordu.

“Harika, Harika...”

Bu kelimeler Vernon Amcaya yeterince cesaret vermiş gibi görünüyordu. Anladığı kadarıyla bir adamın direk Harry’e

bakıp ‘harika’ demesini görmeye dayanamıyordu.

“Kaba olmak istemem—” ancak sesinin her zerresinde tehditkâr bir kabalık vardı.

“- galiba kazara yapılan kabalıklar korkunç bir sıklıkla yasanıyor” diye tamamladı cümlesini Dumbledore ciddi bir

şekilde. “Sevgili dostum en iyisi hiçbir şey söylememek. Ah bu da Petunia olmalı.”

Mutfak kapısı açılmıştı karsılarında, ellerinde lastikten bir eldiven pijamaların üzerine bir sabahlık geçirmiş muhtemel

yatmadan önceki mutfak tezgâhlarını temizleme seansına başlamıştı. At yüzü hiçbir tepki vermemisti tabi küçük bir sok

belirtisi dışında.

“Albus Dumbledore” dedi Dumbledore, tamda Vernon Amca kendini tanıtmaya girişimini basaramamışken.

“Daha öncede

mektuplaşmıştık tabii.” Harry patlayan o mektubu bu şekilde Petunia Teyzeye hatırlatılmasını biraz garip buldu. Ama

gene de Petunia Teyze tepki vermedi. “Ve bu da oğlunuz Dudley olmalı.”

Dudley bu anda oturma odasının kapısına derin bir bakış attı. Büyük sarı kafası sanki çizgili pijama yakasından ayrılmış

apayrı gözüküyordu. Ağzı büyük bir saskınlık ve korkuyla açılıp kapanıyordu. Dumbledore bir veya iki dakika Dursleys’lerden birinin bir şey söylemesini bekledi ama sessizlik baskın çıkınca kibarca gülümsedi.

“Beni oturma odanıza davet ettiğinizi düşünelim”

Dudley, Dumledore önünden geçerken çabucak yolundan çekildi. Hala teleskopu ve çalıştırıcıyı kavıyordu, son

basamağa zıpladı ve söminenin hemen yanındaki sandalyesine otururken çevresini sevecen bir ilgiyle bakan Dumbledore’u takip etti. Buldukları yere göre tamamen sıra dışı görünüyordu.

“Biz gitmiyor muyuz, efendim?” diye sordu Harry tedirgince.

“Evet, gidiyoruz. Ancak ondan önce halletmemiz gereken birkaç mesele var” dedi Dumbledore.

Vernon Eniste odaya girmisti, Petunia omuzlarındaydı, Dudley ise ikisinin arkasında sinsin dolanıyordu.

“Evet” dedi Dumbledore basitçe. “Yapacağım.”

Asasını o kadar hızlı çekmişti ki Harry ancak görebildi; hafifçe vurmaya kanepayı üç Dursley’nin dizlerinin hizasına

götürdü ve bir yığın halinde koltuga çöktüler. Bir daha asasına hafifçe vurarak kanepeden durduğu yere geri

döndü.

“Biz yeterince rahattık sanırım” dedi Dumbledore içtenlikle.

Asasını tekrar cebine koyarken, Harry bir elinin kararmış ve büzüsmüş olduğunu gördü, yanmış gibi görünüyordu.

“Efendim – Acaba elinize ne – ?”

“Daha sonra, Harry” dedi Dumbledore. “Lütfen otur.”

Harry, sessizce ve saskınlıkla oturan Dursleylere bakmamaya çalışarak, kalan bir sandalyeye oturdu.

“Sanırım bana biraz içecek bir şeyler ikram edecektin.” dedi Dumbledore Vernon Eniste’ye. “Ama kanıtlar da gösteriyor ki bunu istemek en iyi tabirle aptallığa girer.”

Asasının üçüncü bir hareketiyle tozlu bir sise ve bes bardan birden havada belirdi. Sise her bir bardağın üzerine eğildi ve cömertçe bir miktarda bal renginde sıvıyla doldurdu ve sonra her bir bardak odadaki her bir kişiye doğru havada süzüldü.

"Madam Rosmertas'ın yıllanmış mese viskisi." dedi Dumbledore bardağını, kendininkini tutup yudumlayan Harry'e doğru kaldırarak. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı, ama çok hoşuna gitmişti. Dursleyler bir an sonra korkuyla birbirlerine bakıyorlardı, kendi bardaklarını tamamiyle görmezden gelmeye çalışıyorlardı ama onların nazikçe kafalarının yanlarından dürtmelerinden dolayı bu pek zor bir maharetti. Harry, Dumbledore'un kendisinden daha çok eğlendiği hakkındaki şüphesini bastıramıyordu.

"Evet, Harry" dedi Dumbledore ona doğru dönerek. "Bizim için çözebileceğini düşündüğüm bir sorun ortaya çıktı. Biz derken Zümrüdüanka Yoldaslığından bahsediyorum. Ama ondan önce söylemeliyim ki bir hafta önce Sirius'un vasiyeti bulundu ve sahip olduğu her şeyi sana bırakmış" Kanepenin üzerindeki Vernon Enistenin kafası Harry'e dönmüştü ancak Harry ona bakmadı ve "Tamam" demekten söyleyebilecek bir şey bulamadı.

"Bu temel olarak gayet açık bir söz" diye devam etti Dumbledore. "Giringotts'daki hesabına makul miktarda altın

eklendi ve sen Sirius'un tüm kişisel mirasını aldın." Mirasın biraz kesinleşmemiş kısmı – "

"Vaftiz babası öldü mü?" dedi Vernon Eniste kanepeden yüksek bir sesle. Dumbledore ve Harry ona doğru döndüler.

Viski bardağı hala basının yanında ısrarla onu yavaşça dürtüyordu; onu uzaklaştırmaya yeltendi. "o öldü mü?"

Vaftiz babası?"

"Evet" dedi Dumbledore. Harry'e neden bunu Dursleylere anlatmadığını sormadı. "Bizim sorunumuz" diye devam etti

Harry'e sanki hiç kesintiye uğramamış gibi, "Sirius'un ayrıca sana Grimuld Meydanı On Dki Numarayı da bırakmış olması."

"Bir ev mi bıraktı?" dedi Vernon Eniste ağgözlülükle gözleri kısılarak, ancak kimse ona cevap vermedi.

"Orayı karargâh olarak kullanabilirsiniz." Umurumda değil, alabilirsiniz. Gerçekten orayı istemiyorum." Harry eğer ona

yardım edebilecekseniz asla oraya ayak basmak istemiyordu. Sirius'un umutsuzca terk etmek istediği yere hapsolmuş,

karanlık ve küf kokulu odalarındaki sessizce dolmasının anları ona orayı zaten sonsuza kadar ziyaret ettireceğini

düşündü.

"Bu çok cömertçe." dedi Dumbledore. "Yine de biz orayı geçici olarak bosalttık."

"Neden?"

"Çünkü" dedi Dumbledore, Vernon Eniste'nin mırıldanmalarına aldırmayarak, şimdi viski bardağı kafasını acıtacak

kadar sertçe inatla vuruyordu. "Black aile gelenegi evin bir sonraki 'Black' adını taşıyan erkeğe verilmesini emrediyor.

Sirius küçük karesi Regulus gibi en son 'Black'ti öncelik ondaydı ama ikisinin de çocuğu yok. Vasiyeti senin evi almanı

istediğini kusursuzca açık bir şekilde belirtse de, yapılan bazı büyü ya da tılsımlar bir safkan dışında hiç kimsenin eve

sahip olamamasını garanti altına alabilmesi mümkün.

Grimuld Meydanı, on iki numaradaki çılgın atıp bağırarak duvardaki Sirius'un annesinin portesinin görüntüsü birden

Harry'nin gözlerinin önüne geldi. "Bahse girerim orda vardır." dedi.

"Doğru" dedi Dumbledore. "Eğer bir büyü varsa, evin mülkiyeti muhtemelen Sirius'un yaşayan en büyük akrabasına

gececektir, bunun anlamı onun kuzeni, Bellatrix Lestrange."

Harry ne yaptığını fark etmeden ayakları üzerine sıçradı; kucagındaki teleskop ve çalıştırıcıları yere yayıldı.

Bellatrix

Lestrange, Sirius'un katili, evi mi alacaktı?

"Hayır" dedi.

"Belli ki biz de onun evi almasını tercih etmiyoruz." dedi Dumbledore sakın bir sesle." Durum biraz karmasık.

Bizim

eve yaptığımız büyülerin mesela isaretlenemez büyüsünün kontrolünün Sirius'un ellerinden simdiki

sahibesine geçip

geçmeyeceğini bilemiyoruz. Her an Bellatrix kapının önüne gelebilirdi. Biz de bu yüzden doğal olarak duruma açıklık

gelinceye kadar taşınmak zorunda kaldık."

"Ama benim oraya sahip olmama izin verildiğini nasıl öğreneceksin?"

"Neyse ki" dedi Dumbledore." Bunun için basit bir yol var."

Bos bardağını yanındaki ufak sehpanın üzerine koydu. Ama başka bir şey yapmasına fırsat vermeden Vernon Eniste

bağırdı: "Su kahrolasica seyleri önümüzden çekmeyecek misin?"

Harry onlara doğru baktı; üç Dursley de kafalarının üzerindeki bardaklar zıplayıp durarak içindekileri etrafa

saçarlarlarken, kafaları omuzlarının arasına büzüsmüş şekilde oturuyorlardı.

"Çok özür dilerim." dedi Dumbledore kibarca ve esasını tekrar kaldırdı. Üç bardak da gözden kayboldu. "Ama onları

içmeniz daha nezaketli bir davranış olurdu."

Vernon Eniste bir an sertçe bir karşılık vererek bağırıp çağıracaktı gibi göründü ama sadece Petunia Teyze ve

Dudley'le yeniden minderlere gömüldü ve hiçbir şey söylemedi, küçük domuz gibi gözlerini Dumbledore'un

bir an için bile ayırmıyordu.

"Gördüğün gibi" dedi Dumbledore, Harry'e tekrar geri dönerek sanki Vernon Eniste hiç konuşmamış gibi."

Eger

hakikatten evi alırsan, ayrıca – "

Besinci kez esasını hafifçe vurdu. Gürültülü bir saklama oldu ve Dursleylerin tüylü halısında, çömelen, normal

gibi bir hayvan burnu, büyük yarasa kulakları ve kocaman kanlı gözleriyle bir ev cini belirdi ve kirli

paçavralarla

kaplıydı. Petunia Teyze tüyler ürpertici bir çığlık koyuverdi; canlı hatırasında eve hiçbir zaman böyle pis bir

sey

girmemisti. Dudley kocaman, çıplak, pembe ayaklarını yerden çekti ve onları neredeyse kafasının üzerine

kaldırarak

oturdu, sanki yaratığın pijamalarını alıp kaçacağını düşünmüştü ve Vernon Eniste, "Bu kahrolası seyde ne?"

diye

kükredi.

"Kreacher," diye lafını bitirdi Dumbledore.

"Kreacher yapmayacak, Kreacher yapmayacak, Kreacher yapmayacak!" diye Vernon Eniste kadar gürültülü

bir

kurbaga gibi vırakladı ev cini, uzun ve çarpık bacaklarını yere vuruyor ve kulaklarını çekiyordu. "Kreacher

Miss

Bellatrix'e ait, oh evet, Kreacher Black ailesine ait, Kreacher yeni hanımını istiyor, Kreacher Potter haylazına

gitmeyecek, Kreacher gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek ..."

"Gördüğün gibi, Harry," dedi Dumbledore yüksek sesle Kreacher'ın devam eden "gitmeyecek, gitmeyecek,

gitmeyecek" diye vıraklamasının üstüne. "Senin mülkiyetine geçmek için kesin bir isteksizlik gösteriyor."

"Önemsemiyorum," dedi tekrar tiksintiyle kıvranan ve ayaklarını yere vuran ev cinine bakan Harry. "Onu

istemiyorum."

"Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek..."

"Onun Bellatrix Lestrange'in mülkiyetine geçmesini mi tercih ediyorsun? Aklımda kalana göre geçen yıl o

Zümrüdüanka Yoldaslığın'ın karargâhında kalmıştı, değil mi?"

"Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek..."

Harry Dumbledore'a uzun uzun baktı. Kreacher'ın gidip Bellatrix Lestrange ile yasamasına izin

veremeyeceğini

biliyordu, ama ona sahip olma ve Sirius'a ihanet etmiş birinin sorumluluğunu alma düşüncesi tiksindiriciydi. "Ona bir emir ver," dedi Dumbledore. "Eğer senin mülkiyetine geçerse, emirlere uymak zorunda. Eğer geçmezse, o zaman bizim onu gerçek hanımından uzak tutmak için bazı şeyler düşünmemiz gerekecek." "Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, GDTMEYECEK!"

Kreacher'ın sesi bir çığlığa dönüştü. Harry diyecek bir laf bulamıyordu, "Kreacher, kapa çeneni!" hariç. Bir süreliğine baktı sanki Kreacher boguluyordu. Bogazını kavradı, ağzı hala öfkeli bir şekilde çalışıyordu, gözleri

sisiyordu. Birkaç çlgın yutkunmadan sonra, kendini yüzükoyun haliya attı (Petunia Teyze inledi) ve ayakları ile elleriyle

yere vurdu ve kendini siddete teslim etti, ama tamamıyla sessiz bir sinir krizi idi.

"Güzel, bu isı kolaylaştırır," dedi Dumbledore neseyle. "Sirius ne yaptığını biliyordu. Sen Grimmauld Meydanı, on iki numaranın ve Kreacher'ın kanuni sahibisin."

"Onu benimle saklamak zorunda mıyım?" diye sordu Harry, dehsetle, çünkü Kreacher kendi ayakları etrafında

çırpınıyordu.

"Dstemiyorsan hayır," dedi Dumbledore. "Eğer bana sorarsan, onu Hogwarts'daki mutfaga çalışmaya gönderebilirsin. Böylece, diğer ev cinleri onu gözetleyebilir."

"Evet," dedi Harry ferahlayarak, "Evet, böyle yapacağım. Eee ---- Kreacher ---- Senin Hogwarts'a gitmeni ve mutfakta diğer ev cinleriyle çalışmanı istiyorum."

Simdi sırtı arkada, elleri ve ayakları havada durarak yatan Kreacher Harry'e bas aşağı, derinden gönülsüzce bir

bakış attı ve başka bir gürültülü saklamayla kayboldu.

"Güzel," dedi Dumbledore. "Bir de hipogrif meselesi var, Sahgaga. Sirius öldüğünden beri Hagrid bakıyordu ona, ama şimdi Sahgaga senin, yani eğer farklı bir düzenleme yapmayı tercih edersen..."

"Hayır," dedi Harry bir kerede, "Hagrid ile kalabilir. Bence Sahgaga da bunu tercih ederdi."

"Hagrid memnun olacak," dedi gülümseyen Dumbledore. "Sahgaga'yı tekrar görünce heyecanlandı. Bu arada aklıma gelirken, Sahgaga'nın güvenliği için adını simdilik Solukkanat olarak degistirmeye karar verdik, gerçi Bakanlığın bir zamanlar onun, ölüm cezası verdikleri hipogrif olduğunu tahmin edeceklerinden süpheliyim.

Simdi,

Harry, bavulun hazır mı?"

Eee...

"Geleceğimden süpheliydin, değil mi?" dedi Dumbledore anlayışlılıkla.

"Hemen gidip ... ee... toplanacağım," dedi çabucak, düsmüs teleskopunu ve spor ayakkabısını toplamak için acele eden Harry.

Dhtiyacı olan her şeyi bulmak on dakikadan biraz daha fazla zaman aldı; sonunda görünmezlik pelerini yatagın

altından çekip çıkarmayı basarmıstı, renk degistiren mürekkep kabını kapattı ve bavulunun kapagını kazanının üstüne

kapanması için zorladı. Sonra, bir eliyle bavulunu kaldırdı ve diğer eliyle Hedwig'in kafesini aldı, aşağıya indi. Dumbledore'un koridorda beklemiyor olması onu hayal kırıklığına uğrattı ve oturma odasına gitmesi

gerektigini

düşündü.

Kimse konuşmuyordu. Dumbledore sessizce mırıldanıyordu, anlaşılan onun doğal sessizliği idi, ama atmosfer soguk kremadan daha katıydı, ve Harry, "Profesör... Simdi hazırım" derken Dursleyslere bakmaya cesaret edemedi.

"Güzel," dedi Dumbledore. "O zaman, sadece son bir şey." Ve bir kez daha konuşmak için Dursleyslere döndü.

"Süphesiz, bir yıl sonra Harry resit oluyor..."

"Hayır," dedi Dumbledore'un gelisinden beri ilk defa konuşan Petunia Teyze.

"Efendim?" dedi Dumbledore kibarca.

"Hayır, resit olmuyor. O Dudley'den bir ay daha küçük ve Duddy iki sene daha dolmadan on sekiz yasına girmiyor."

"Ah," dedi Dumbledore tatlı tatlı, "ama büyücülük dünyasında, biz on yedi yasında resit oluruz."

Vernon Eniste "Saçmalık," diyerek homurdandı ama Dumbledore onu görmemezlikten geldi.

"Artık, bildiginiz gibi, Lord Voldemort denilen büyücü bu ülkeye geri döndü. Büyücülük toplumu su an alenen bir

savaş durumunda. Lord Voldemort'un birçok kez öldürme teşebbüsünde bulunduğu Harry suan, on bes yıl önce

ailesinin öldürülmesini ve sizin ona dikkat edeceğiniz hakkında umutlarımızı anlatan mektupla sizin kapınıza bıraktığım zamankinden çok daha büyük tehlikede; sanki o sizindi.”

Dumbledore durdu ve her ne kadar onun sesi hafif ve rahat olsada ve açık bir öfke belirtisi göstermese de, Harry bir çesit soguklugun ondan yayıldığını hissetti ve Dursley’lerin hafifçe birbirlerine yaklastıklarını farkettti. “Dedigim gibi yapmadınız. Hiçbir zaman Harry’e oglunuzmus gibi davranmadınız. Sizin elinizde sadece ihmalkârlığı ve zalimliği gördü. Denilecek en iyi sey, en azından aranızda duran sanssız çocuga yüklediginiz sarsıcı darbelerden kaçtı.”

Hem Petunia Teyze hem de Vernon Eniste etrafa baktılar içgüdüsel olarak, sanki aralarında sıkışmış kisinin Dudley degil de baska biri olacağını sanmışlardı.

“Bize... Duddy’e kötü davranmak mı? Sen ne... ?” diye basladı Vernon öfkeyle, Dumbledore sessizlik için küçük çanını kaldırdı, sanki Vernon Eniste’yi dilsiz yapan bir sessizlikti.

— Harry bu eve “evim” diyebildigi sürece Harry’ye güçlü bir koruma saglayan bu büyüün on bes yıl önce farkına vardım. Her ne kadar burada oldugu zaman huysuz da olsanız, onu hor da görseniz, kötü de davransanız, istemeyerekte olsa en azından ona bir oda verdiniz. Bu büyü Harry on yedisine girene kadar, baska bir deysile, Harry gerçek anlamda erkek olana kadar onu koruyacak. Ben sizden sadece korumanın Harry’nin on yedinci dogum gününe kadar sürmesi için bir kez daha bu eve dönmesine izin vermenizi istiyorum.

Dursleylerden hiç biri bir sey söylemedi. Dudley, hala Harry’ye ne zaman kötü davrandığını bulmaya çalıştığını düşünürken hafifçe kaslarını çatıyordu.

Vernon Eniste bogazına bir sey takılmış gibi görünüyordu; her nasılsa Petunia Teyze’nin yüzü garip bir sekilde kızarmıstı.

— Peki, Harry... Yola çıkmanın vakti geldi. Dedi Dumbledore en sonunda, ayakta duruyor ve uzun siyah pelerinini düzeltiyordu. “Bir daha görüsene kadar” dedi Dursleylere, onlara ilgilenene kadar bekleyebilecekmis gibi görünüyordu ve sapkasını çıkardıktan sonra, odadan hızlıca çıktı.

— Görüsürüz. Dedi aceleyle Harry Dursleylere ve Harry’nin üstünde Hedwig’in kafesi bulunan sandığının yanında bekleyen Dumbledore’u izledi.

— Simdi bunların bize ayak bağı olmasını istemeyiz, dedi Dumbledore, yine اساسını çıkarırken, esyalarını Burrow’a bizi orada beklemesi için göndereceğim, ancak sana Görünmezlik Pelerini’ni vermek istiyorum... hemen sandığındaki.

Harry sandığının içindeki dagınlıklığı Dumbledore’a göstermemeye çalışarak, pelerinini sandığından zorlukla çıkardı.

Harry pelerini ceketinin cebine tıktıktan sonra, Dumbledore اساسını salladı ve sandık, kafes ve Hedwig yok oldu. Sonra Dumbledore اساسının yeniden salladı ve evin kapısı serin ve sisli karanlığa açıldı.

- Ve simdi, Harry, geceye dalalım, su havai ve bastan çıkarıcı macerayı takip edelim.
(Shadow_Shooter, Lethe, naturedefender, Keddy, McGayver)

Horace Slughorn

Son birkaç günün heyecanlandırıcı her anını çaresizce Dumbledore’un onu gerçekten gelip alacağını ümit ederek geçirmesine ragmen, Privet Drive’dan ayrılırlarken Harry kendini düpedüz beceriksiz hissediyordu. Daha önce müdürle okul dışında hiç dogru dürüst sohbet etmemislerdi; genellikle büroda oluyorlardı. Yüz yüze son karsılışmalarının hatırası kafasına kazınmıstı ve bu daha çok Harry’nin telasını arttırdı ve bırak bu duruma isyan etmiş olmasını, Dumbledore’un degerli esyalarını yerlere çarpmak için elinden geleni ardına koymamıstı. Hâlbuki Dumbledore çok sakin görünüyordu.

'Asanı hazır tut Harry' dedi açıklayıcı bir tavırla. '
Ama okul dışında büyü yapmanın yasak olduğunu sanıyordum, efendim.'
'Eger bir saldırı olursa,' dedi Dumbledore, 'Sana engelleme için bir lanet veya uğursuzluk karsıtı büyü için izin vereceğim. Ancak bu gece bir saldırı için tasalanman gerektiğini düşünmüyorum.'
'Neden, efendim?'
'Benim yanımdasın,' dedi Dumbledore kolayca. 'Bu yüzden, Harry' Privet Drive'ın sonunda aniden durdu.
'Cisimlenme sınavından geçmedin tabii ki.'
'Hayır,' dedi Harry. 'On yedi yaşında olmam gerekiyor zannediyordum.'
'Evet,' dedi Dumbledore. 'Bu yüzden koluma sıkıca tutunman gerekecek. Bir mahzuru yoksa sol koluma – farketmiyisen, sağ kolum su sıralar biraz kuvvetsiz.'
Harry Dumbledore'un ona uzattığı kolunu kavradı.
'Çok güzel,' dedi Dumbledore. 'Dste gidiyoruz.'
Harry Dumbledore'un kolunun dönerek uzaklaştığını hissetti ve kolu iki misli daha sıkı kavradı; bundan sonra tek bildiği, her şeyin siyah olduğuydu; her taraftan baskı uygulanıyordu; nefes alamıyordu; demirden ipler göğsünü sarmalıyordu; göz bebekleri kafasının içini zorluyordu; kulak zarları kafatasının içinde daha derinlere bastırılıyordu ve ardından -
Cigerlerini soğuk gece havasıyla doldurdu ve yasaran gözlerini açtı. Kendini biraz önce, çok gergin kauçuk bir borudan itilmiş gibi hissetmişti. Sadece bes saniye önce bulunduğu Privet Drive'ın kaybolduğunun farkına varmıştı. O ve Dumbledore terkedilmiş gibi gözükken ve ortasında bir savaş anıtı ile birkaç bankın olduğu bir köy meydanında duruyorlardı şimdi. Kendine gelirken, ilk kez Cisimlenmiş olduğunun farkına vardı.
'Her şey yolunda mı?' diye sordu Dumbledore, ona endişeli bakarak. 'Alışman gereken bir his'
'Ben iyiyim,' dedi Harry, kulaklarını ovalayarak. Privet Drive'dan bir hayli isteksiz ayrılmış gibi gözüküyordu.
'Ama sanırım süpürgeyi tercih ederdim ...'
Dumbledore gülümsedi, seyahat pelerini hafifçe biraz daha boynuna doğru çekti ve konuştu, 'Bu taraftan.'
Çabuk adımlarla ilerledi, terkedilmiş bir hanın ve birkaç evin önünden geçti. Yakındaki bir kilisenin saatine göre neredeyse gece yarısıydı.
'Söyle Harry,' dedi Dumbledore. 'Yara izin... hiç acıdı mı?'
Harry farkında olmadan elini alnına götürdü ve simsek şeklindeki isareti ovaladı.
'Hayır,' dedi 've buna sasıyorum. Voldemort şimdi bu kadar güçlü olduğuna göre her dakika yanar diye düşündüm.'
Dumbledore'a bir göz attı ve memnun bir ifade takındığını gördü.
'Ben, değişik bir açıdan bakıyorum.' dedi Dumbledore. 'Lord Voldemort, onun düşüncelerine ve hislerine tehlikeli şekilde hâkim olusunun, senin hosuna gittigini niyahet farkettiler. Öyle gözüküyor ki Zihinbend'i sana karşı kullanıyor.'
'Dyi, ben şikâyet etmiyorum,' dedi Harry, ne huzur bozucu rüyaları ne de Voldemort'un hafızasından korkutucu anıları özlüyordu.
Bir kösedenden döndüler, bir telefon kulübesinin ve bir otobüs duragının yanından geçtiler. Harry tekrar yanındaki Dumbledore'a baktı. 'Profesör?'
'Evet?'
'Eh – tam olarak neredeyiz?'
'Burası, Harry, cezbedici Budleigh Babberton Köyü.'
'Peki, burada isimiz ne?'
'Ah, elbette, bunu sana anlatmadım,' dedi Dumbledore 'son birkaç senedir bunu kaç kez söylediğimin sayısını tutmayı

unuttum, ama bir kez daha personel eksigimiz var. Buraya eski bir meslektasımı, emekliligini bir kenara bırakıp

Hogwarts'a dönmesi için ikna etmeye geldik.'

'Benim burada nasıl bir yardımım dokunabilir, efendim?'

'Oh, senden faydalanabileceğimi zannediyorum,' dedi Dumbledore belirsizce. 'Burdan sola, Harry.'

Evlerle çevrili dik, dar bir sokaga doğru ilerlediler. Bütün pencereler karanlıktı. Dki haftadır Privet Drive'ı saran garip sis

burda da devam ediyordu. Harry Ruh Emici'leri düşünerek omzunun üstünden bir bakış attı ve cebindeki

asasını

kavradı.

'Profesör, neden direk eski meslektasının evine Cisimlenmedik?'

'Çünkü bu kapıyı tekmelemek kadar kaba olacaktır,' dedi Dumbledore. 'Nezaket kuralları bize, diğer büyücülerin bizi

reddedebilmeleri için olanak sağlamamızı buyuruyor. Ama yine de çoğu büyücü evi, istenmeyen

Cisimlenicilere karşı

sihirle korunur. Örneğin Hogwarts'da – '

'– okul içinde ve arazisinde Cisimlenemezsin.' dedi Harry hemen. 'Hermione söylemişti.'

'Ve tamamen haklı, buradan tekrar sola.'

Arkalarında kilise çanı geceyarısının geldiğini haber verdi. Harry, geç saatte eski meslektasının kapısını çalmanın

Dumbledore'a neden kaba gelmediğini merak etti ama bu muhabbet de geçmişti ve soracak daha önemli soruları

vardı.

'Efendim, Gelecek Postası'nda Fudge'un isten atıldığını okudum ...'

'Doğru,' dedi Dumbledore, şimdi dik bir ara sokaga doğru dönüyordu. 'Bildigin gibi yerine Seherbazlık Bürosu Müdürü

Rufus Scrimgeour geçti.'

'O ... Sizce o uygun mu?' diye sordu Harry.

'Diğnç bir soru,' dedi Dumbledore. 'Kesinlikle yetenekli biri. Cornelius'dan biraz daha kararlı ve etkili.'

'Evet, ama benim demek istediğim –'

'Senin demek istediğini anladım. Rufus mücadelelerin adamı ve bütün meslek hayatı boyunca Karanlık Büyücülere

karşı savastı, Voldemort'u küçümsemiyor.'

Harry bekledi ama Dumbledore Gelecek Postası'nın görüş farkından söz etmedi ve konuyu sürdürmek cesaretini

gösteremediğinden Harry konuyu degistirdi. 'Ve... Efendim... Madam Bones hakkında olup bitenleri okudum.'

'Evet,' dedi Dumbledore sessizce. 'Büyük kayıp. Önemli bir cadıydı. Tam surda, bence – ah.'

Yaralı eliyle işaret etmişti.

'Profesör, elinize – ?'

'Su anda açıklayacak zamanım yok,' dedi Dumbledore. 'Korkutucu bir hikâye, yasal yollarla halletmek isterdim.'

Soru sormaya devam etmek için izni olduğunun ve adam yerine koyulduğunun farkına varan Harry'e gülümsedi.

'Efendim – Baykus postasıyla Ölüm Yiyenlere karşı almamız gereken güvenlik önlemlerini içeren Bakanlık Brosürlerinden aldım ...'

'Evet, ben de bir tane aldım,' dedi Dumbledore hala gülümsüyordu. 'Yararlı buldun mu?'

'Dogrusunu söylemek gerekirse, hayır '

'Hayır, bence değil. Örneğin benim bir dolancırıcı değil de gerçekten Profesör Dumbledore olduğumu kontrol etmek

için bana hiçbir zaman favori reçel tadımı sormadın.'

'Yapmadım ...' diye başladı Harry, azarlanıp azarlanmıyacağından tamamen emin değildi.

'Dlerde bilmek istersen, Harry, ahududuyu tercih ederim... Tabii bir ölüm yiyen olsaydım önce reçel tercihlerimi

araştırıp araştırmadığımdan emin olurdu."

'Ee ... doğru,' dedi Harry. 'Bir de, o broşürde Inferi'ler hakkında bir şeyler söylüyorlardı. Tam olarak neye benziyorlar?

Brosür pek net değildi.'

'Onlar ölümler' dedi Dumbledore sakın bir şekilde. 'Karanlık büyücülerin buyruklarını yerine getirmek için büyülenmiş cesetler. Inferi'ler uzun zamandır görülmediler, daha doğrusu, Voldemort'un güçlü olduğu son zamandan beri... Tabii ki, onlardan bir ordu yapabilecek kadar insan öldürdü. Yer burası, Harry, tam surası ...'

Kendi bahçesi içine inşa edilmiş, düzgün, tısttan bir eve yaklaşıyorlardı. Harry, Inferi'lerin korkunç düşüncesini sindirmekle, başka bir şeye dikkat kesilemeyecek kadar mesguldü ki ön kapıya ulaştıklarında Dumbledore birden durdu ve Harry ona çarptı.

"Aman, aman, aman"

Harry gözlerini az meyilli ön patıkaya dikti ve kalbinin güçten kesildiğini hissetti. Ön kapı menteselerinden ayrılmıştı. Dumbledore sokagın başına ve sonuna göz gezdirdi. Hala terk edilmiş gözüküyordu.

'Asanı çıkar ve beni takip et, Harry,' dedi sessizce.

Harry bahçe kapısını açtı, topuklarının üzerinde, hızlı ve sessizce bahçe patikasından yürüdü, asası havada ve hazır bir şekilde ön kapıyı dürttü.

'Lumos.'

Dumbledore'un asasının ucu, dar bir koridoru aydınlatacak şekilde ısıklandı. Sol tarafta bir başka kapı açıktı.

Dumbledore, ısılandırılmış asasını yukarıya doğru olarak, oturma odasına doğru girdi, Harry sağındaydı. Perisan bir sahneye karşı karşıydılar. Ayaklarının önünde büyükbabadan kalma bir saat yerde paramparça olmuştu, ön tarafı çatlamıştı, sarkacı az ilerde, düşürülmüş bir kılıç misali yerde duruyordu. Onun yan tarafında bir piyano vardı, tuşları zeminin bir tarafından öbür tarafına saçılmıştı. Yakınında, yerdeki bir avizenin enkazı parıldıyordu. Minderler içleri boş halde duruyorlardı, onların kenarlarında kus tüyleri eğik kesikler halinde sızmışlardı; herşeyin üstü pudra misali cam ve porselen parçalarıyla kaplanmıştı. Dumbledore asasını daha da havaya kaldırdı, böylece ısık duvar kâğıdının üzerine koyu kırmızı ve yapış yapış birşey sıçramış olan duvarlara yöneldi. Harry'nin ani soluk alışı Dumbledore'un etrafa bakmasına sebep verdi.

'Çok berbat, değil mi?' dedi ağır bir biçimde. 'Evet, burda korkunç birşey olmuş.'

Dumbledore dikkatlice odanın ortasına doğru hareket etti, kalıntıları inceliyordu. Harry, piyanodan arta kalanların veya devrilmiş kanepenin arkasında görebileceklerinden biraz korkmuş halde etrafına bakarak pesinden gitti, ortada bir ceset belirtisi yoktu.

'Belki bir kavga olmuştur ve – ve onu sürüklemişlerdir Profesör?'

Harry, duvarın yarısını kaplayan kan lekelerinin ne denli yaralanmış birinin eseri olabileceğini aklına getirmemek için çaba gösterdi.

'Ben öyle düşünmüyorum,' dedi Dumbledore sessizce, kendi tarafında yatan haddinden fazla dolu koltuğun arkasından dikkatlice bakıyordu.

'Sizce o hala – ?'

'Evet. Hala buralarda bir yerde.'

Hiç bir uyarı vermeden Dumbledore asasını koltuğun merkezine doğru olarak atıldı. 'Ah!' Birisi haykırmıştı.

'Dyi geceler, Horace,' dedi Dumbledore tekrar doğru olarak.

Harry'nin ağız bir karışık açık kaldı. Bir saniye önce koltuğun durduğu yerde şimdi sisman, kel ve yaşlı bir adam çömelmiş karnına masaj yaparak sulu gözlerle yan yan Dumbledore'a bakıyordu.

'Asanı doğru olarak gerek yoktu.' dedi kızgınca, ayaklarına tırmanarak.

Asanın ısıığı parlak kafasını, patlak gözlerini; muazzam, gümüş renkli, deniz aygırınıninkine benzeyen bıyığını ve bir çift

leylak rengi ipekten yapılmış pijamanın üstüne giydiği kestane rengi kadife ceketinin asırı cilalı düğmelerini parıldattı.

Kafasının üst tarafı Dumbledore'un çenesine güçbelâ yetisiyordu.

'Nerden anladınız?' diye homurdandı sendelerken, bir taraftan da hala karnını oksuyordu. Az önce koltuk rolüne girmiş

birine göre fazlaca arsız görünüyordu.

'Horace, Azizim,' dedi Dumbledore, eğlenmiş görünüyordu, 'Eğer Ölüm Yiyenler gerçekten gelip zili çalsalardı, evin üzerinde Karanlık Dsaret olurdu.'

Büyücü, tombul elini alınına koyuverdi.

'Karanlık Dsaret,' diye homurdandı. 'Birseyler olduğunu biliyordum... ah tabii. Zaten zamanım olmazdı, odaya girdiginizde koltukların dösemelerini daha yeni temizlemistim.'

Kocaman bir nefes aldı bu da bıyıklarının uç kısımlarının titremesine sebebiyet verdi. 'Temizlik konusunda asistanım

olmak ister miydin?' diye sordu Dumbledore kibarca.

'Memnuniyetle,' dedi diğeri.

Önce, uzun büyücü ve kısa, sisman olanı sırt sırta vermişlerdi ve asalarını hemen hemen aynı hareketle salladılar.

Mobilyalar orjinal yerlerine uçarak geri döndüler; süs eşyaları havada yeniden bir araya geldiler, kustüyeri vınlayarak

yastıkların içine daldılar, gaz lambaları yandaki masaların üzerine süzülüler ve yeniden yanmaya başladılar; paramparça olmuş gümüş tabloların parçalarından oluşan biriktiri parıldayarak odanın bir tarafından öbür tarafına, bir

masanın üstüne, bütün ve lekelenmemiş şekilde uçtu; her taraftaki yırtık, çatlak ve delikler eski haline döndü ve

duvarlar kendi kendilerini temizlediler.

'Bu arada, duvardaki kan ne kanıydı?' diye sordu Dumbledore.

'Duvardaki mi? Ejderha,' diye haykırdı Horace adındaki büyücü, avize kendini sağır edici şekilde gıcırdayarak ve

sangırdayarak tavana vidalarken.

En sonunda piyanodan bir tıngırtı ve ardından sessizlik geldi.

'Evet, ejderha,' diye tekrarlardı büyücü oyalayıcı bir halde. 'Son sise ve fiyatlar da su sıralar ates pahası. Buna ragmen

belki yeniden kullanılabilir.'

Paldır küldür büfenin ucunda duran kristal siseye doğru yürüdü ve siseyi içindeki koyu sıvıyı inceleyerek ısığa doğru

tuttu.

'Hmm. Biraz tozlu.'

Siseyi tekrar büfeye koydu ve içini çekti. O zaman bakışları Harry'ye kaydı.

'Aman,' dedi, büyük gözleri Harry'nin alınına ve simsek şeklinde oyulmuş yara izine döndü. 'Aman!'

'Bu,' dedi Dumbledore, takdim etmek için öne doğru ilerledi, 'Harry Potter. Harry, bu benim eski arkadaşım ve

meslektaşım, Horace Slughorn.'

Slughorn Dumbledore'a döndü, açığız bir hali vardı. 'Beni bunun için ikna etmeyi düşünüyordun demek? O zaman

cevabım hayır, Albus.'

Harry'i itip ilerledi, cazibeye direnen bir adam misali, yüzünü kararlıca başka tarafa döndürdü.

'Hiç olmazsa birseyler içseydik?' diye sordu Dumbledore. 'Eski günlerin hatrına?'

Slughorn tereddüt etti.

'Tamam, o zaman, bir bardak,' dedi kaba bir şekilde.

Dumbledore Harry'e gülümsedi ve onu biraz önce Slughorn'un taklit ettiğinin benzerine değil de, yeni atesinin ve parlak

bir şekilde yanan gaz lambasının yanındaki bir sandalyeye doğru yönlendirdi. Harry Dumbledore'un onu mümkün

olabildigince gözünün önünde tutmak istediği şekilde, belirgin bir izlenime kapılarak oturdu. Bardaklarla ve sarap

sürahiyle meşgul olan Slughorn, yüzünü odaya döndüğünde, gözleri hemen Harry'nin üzerinde odaklandı.

'Hıh,' dedi, gözleri acıyacak diye korkuyormuş gibi bir edayla çabukça etrafına bakarak. 'Buyur – ' Davet edilmeden oturmuş olan Dumbledore'a bir içki verdi, tepsiyi Harry'e doğru itti ve ardından kendini tamir edilmiş divanın yastıkları üzerine bırakarak sessizliğe büründü. Bacakları o kadar kısaydı ki yere değmiyordu. 'Nasıl gidiyor, Horace?' diye sordu Dumbledore. 'Pek iyi değil,' dedi Slughorn bir kez daha. 'Zayıf bir göğüs kafesi. Nefes darlığı. Romatizma da cabası. Alışkın olduğum gibi gezinemiyorum. Ama, bunlar normal şeyler. Yaşlılık. Yorgunluk.' 'Ve bu yüzden bizi buyur etmek için farkedebildiğin en kısa sürede oldukça hızlı bir şekilde hareket etmen gerekti,' dedi Dumbledore. 'Üç dakikadan fazla bir süre önce farketmiş olamazsın?' Slughorn yarı sinirli, yarı gururlu bir şekilde, 'Dki. Davetsiz Misafir Büyümün harekete geçtiğini farketmedim, banyodaydım. Hala,' diye ekledi sertçe, tekrar kendini geriye çekiyormuş gibi görünüyordu, 'Gerçekler gösteriyor ki Albus, ben yaşlı bir adamım. Kafa dinlemeye ve biraz rahat yaşamaya hak kazanmış yorgun, yaşlı bir adam.' Bunlara kesinlikle sahip, diye düşündü Harry, odaya göz gezdirerek. Her yer tozlu ve dağınıktı, ama yine de kimse bir zamanlar konforsuz olduğunu söyleyemezdi; yumuşak sandalyeler ve ayak iskemleleri, içki ve kitaplar, paket paket çikolata ve dolgun minderler vardı. Eğer Harry burada kimin yaşadığını bilmeseydi, zengin müskülpesent yaşlı bir hanımefendi tahmininde bulunurdu. 'Hala benim kadar yaşlı değilsin, Horace,' dedi Dumbledore. 'Evet, belki emekliye ayrılmayı düşünmenin zamanı gelmiştir,' dedi Slughorn açıkça. Solgun, faldası gibi gözleri Dumbledore'un yaralı eline dönmüştü. 'Görüyorum ki, tepkiler tepki kalmıyor.' 'Tamamen haklısın,' dedi Dumbledore sakın bir halde, yanmış ve kararmış parmaklarının uçlarını açığa çıkarmak için cüppesinin kollarını sıvadı; bunu görmek Harry'nin tüylerini diken diken etti. 'Şüphesiz, bir zamanlar olduğumdan daha yavasım. Ama bir yandan da...' 'Yasının belirtilerini gösteren bir edayla omuzlarını silkti ve ellerini iki yana açtı ve Harry, Dumbledore'un sağlam olan elinde, daha önce hiç görmediği bir yüzüğün farkına vardı: Büyük, oldukça hantal, altına benzeyen birseyden yapılmıştı ve tam ortasında ağır, siyah bir tas vardı. Slughorn'un da gözleri bir anlığına yüzüğün üzerinde odaklandı ve Harry bir an için onun kaslarını çattığını, geniş alınının ise kısıtıldığını gördü. 'Davetsiz misafirler için aldığın bütün bu tedbirler, Horace... Ölüm Yiyenlerin yararına mıydı yoksa benim mi?' diye sordu Dumbledore. 'Ölüm Yiyen'lerin, benim gibi, içi geçmiş zavallı bir patatesle ne işi olur?' diye iddia etti Slughorn. 'Zannediyorum ki, iskence etmek, baskı uygulamak ve cinayet işlemek için senin hatırı sayılır hünelerine ihtiyaçları olacak.' dedi Dumbledore. 'Yani hala yandas toplamak için gelmediklerini mi söylüyorsun?' Slughorn bir anlığına Dumbledore'a art niyetli dikkatle bakarak homurdandı, 'Onlara o şans vermedim. Bir yıldır hareket halindeyim. Bir Muggle evinden öbür Muggle evine tasındım durdum – bu evin sahipleri Kanarya Adaları'nda tatil yapıyorlar – çok eğlenceliydi, ayrılacağı için üzgünüm. Çok kolay bir kere bilirsin ya, Sinsioskoplar yerine kullanılan bu gülünç hırsız alarmlarına bir Dondurma Büyüsü ve piyanonu içeri alırken komsuların seni farketmemesi için elinden geleni yapmak.' 'Ustaca,' dedi Dumbledore. 'Ama sessiz bir yaşam arayan içi geçmiş yaşlı bir patates için fazla yorucu bir hayat. Eğer Hogwarts'a dönmek için hazırsan –'

'Eger bana, hayatımın, o çetrefilli okulda daha huzurlu olacağını söylemeye çalışıyorsan, nefesini bosa harcama, Albus!
Saklanıyor olabilirim ama Dolores Umbridge ayrıldığından beri bazı komik rivayetler de kulagıma gelmedi değil! Eger bu günlerde öğretmenlere davranış biçimin buysa –'
'Profesör Umbridge'in bizim At-adam sürümüzle problemi olmuş,' dedi Dumbledore. 'Öyle zannediyorum ki sen, Horace, Orman'ın içine dalıp da öfkelenmiş bir At-adam sürüsüne 'pis melezler', denilmeyeceğini çok iyi bilirdin.'

'Aynen böyle mi söylemiş?' dedi Slughorn. 'Geri zekâlı kadın, hiç sevmezdim onu.'
Harry kıkırdadı. Dumbledore da Slughorn da ona baktı.
'Özür dilerim,' dedi hemen. 'Sadece – onu ben de sevmemistim.'
Dumbledore birdenbire ayağa kalktı.
'Gidiyor musun?' diye sordu Slughorn ümitle.
'Hayır, sadece banyoyu kullanmama izin var mı diyecektim,' dedi Dumbledore.
'Ha,' dedi Slughorn, süphesiz hayal kırıklığına uğramıştı. 'Koridorun sonunda soldan ikinci kapı.'
Dumbledore uzun adımlarla odayı terketti. Kapı onun arkasından bir kez daha kapanmıştı, ortalığa sessizlik hâkimdi.
Birkaç dakika sonra, Slughorn, kendi yaptığından süphe duyarak ayağa kalktı, Harry'e sinsice bir bakış attı ve ardından atesinin öbür tarafına yürüdü ve geniş sırtını atese verip ısıtmaya koyuldu.
'Seni buraya neden getirdiğini bilmiyorum sanma,' dedi aniden.
Harry sadece Slughorn'a baktı. Slughorn'un sulu gözleri Harry'nin yara izine kaydı ve bu sefer ki bakış yüzünü de kapsadı.
'Babana çok benziyorsun.'
'Evet, daha önce de duydum,' dedi Harry.
'Gözlerin hariç. Sende –'
'Annemin gözleri, evet.' Harry bunu içine fenalık gelecek kadar sık duymuştu.
'Hmm. Evet. Bir öğretmen olarak favorilerin olmamalı, tabii ki, ama o benim favorilerimden biriydi. Annen,' diye ekledi
Slughorn, Harry'nin merakını gidererek. 'Lily Evans. Öğretmenliğini yaptıklarımın en zekilerinden biriydi. Capcanlı, anlarsın ya. Büyüleyici kız. Benim Bina'mda de olması gerektiğini anlattım. Ama küstahca cevaplar aldım.'
'Sizin Binanız neydi?'
'Ben Slytherin Bina Baskanı'ydım. 'Oh, şimdi,' diye devam etti hızlıca, Harry'nin yüz ifadesini görerek ve ona kısa parmağını sallayarak, 'Ön yargıyla davranma! Sanıyorumki sen de onun gibi bir Gryffindor'sun. Genellikle aileden kaynaklanıyor. Her zaman değil, tabii. Sirius Black'i bilir miydin? Bilmen lazım – son iki senedir gazetelerde boy gösteriyor – birkaç hafta önce öldü –.'
Sanki görünmez bir el Harry'nin bağırsaklarını bükmüş sınıksız tutuyordu.
'Neyse, evet, babanın okuldaki çok iyi bir arkadaşısıydı. Black ailesinin tamamı benim binamı bitirmişti, ama Sirius Gryffindor'a seçildi! Utanç verici – çok da kabiliyetliydi. Geldiği zaman kardeşi Regulus'u ben aldım, ama ikisini sevdim.'
Sesi, müzayedede en fazla parayı vermiş sevgili bir kolleksiyoncu gibi çıktı. Görünüşe göre eski anılara dalmıştı, karşı duvara gözünü dikti, derhal arkasındaki ısıyı sağlama almak için tembelce döndü.
'Annen Muggle doğumluydu, tabii. Öğrendiğimde inanmamıştım. Öyle süperzekaydı ki, safkan olmalı diye düşünmüştüm.'
'En iyi arkadaşlarımdan biri de Muggle doğumlu,' dedi Harry 've o da dönemin en iyilerinden.'
'Bazen denk gelmesi ne kadar hoş değil mi?' dedi Slughorn.
'O kadar da değil,' dedi Harry soğukça.
Slughorn ona saskınca baktı. 'Taraf tuttuğumu düşünmemelisin!' dedi. 'Hayır, hayır, hayır! Biraz önce annenin, tüm

zamanların favori öğrencilerimden biri olduğunu söylememiş miydim? Ondan sonraki sene de Dirk Cresswell vardı –
simdilerde Cincüce Drtibat Bürosu Müdürü tabii ki – bir baska Muggle doğumlu, Allah vergisi yeteneği vardı ve hala bana Gringotts'da olup bitenler hakkında mükemmel bilgiler veriyor!’
Kendi halinden memnun bir tavırla, hafifçe gülümseyerek sızdı ve sifoniyerin üstünde parıltıyan ve herbiri hafifçe hareket eden insanlarla dolmuş birkaç fotoğrafı isaret etti.
‘Hepsi eski öğrencilerim, hepsi de is hayatına atıldı. Barnabas Cuffe, karsına Gelecek Postası’nın editörü olarak çıkar,
her zaman benim yeni çıkan haberlerdeki sükselle ilgilenmiştir. Ve Ambrosius Flume, Balyumru’dan, – yas günlerim de kapaklı bir sepet gönderir ve bunlar da ona ilk isini veren Ciceron Harkiss’le tanıştırdığım için! Ve diğer yanda – eger kafanı uzatırsan onu görebilirsin – bu, Holyhead Harpies’in kaptanı, Gwenog Jones, tabii ki... Dnsanlar Harpies’le iyi bağlantım olduğunu ve istediğim zaman bedava bilet alabileceğimi duyunca hayrete düşerler.’
Bu düşünce onun asırı derecede neselenmesine neden oldu.
‘Ve bu insanların hepsi seni nerede bulup esya göndereceklerini biliyorlar?’ diye sordu Harry saskınlığını gizleyemeyerek. Nasıl oluyor da Slughorn’u sepetler ve sekerlemeler, Quidditch biletleri ve onun nasihatini dinlemek ve fikrini almak için gelen ziyaretçiler onu buluyor da Ölüm Yiyenler bulamıyordu?
Slughorn’un yüzündeki gülümseme duvarlardaki kan kadar hızlı silindi.
‘Elbette, hayır,’ dedi Harry’e tepeden bakarak. ‘Son bir yıldır Dünya’yla ilişkimi kestim.’
Harry, bu kelimelerin Slughorn’un üzerinde bir sok etkisi yarattığı izlenimine kapıldı. Bir an için oldukça huzursuz gözüktü. Ardından omuzlarını silkti.
‘Buna göre... Saggörülü bir büyücü böyle bir zamanda kendini savunmalı. Dumbledore’a göre hersey kolay ama Hogwarts’ta ise baslamak Zümrüdüanka Yoldaslığı’na ilgi göstermekle aynı sey! Ve onların takdire değer ve cesur ve her neyse olduğundan emin olduğum halde, ben kendim sahsen ölüm oranını tasvip etmedigimi –’
‘Hogwarts’da ders vermek için Yoldaslığa girmen gerekmiyor.’ dedi Harry sesindeki alaya engel olamayarak: Magaralarda sinip farelerle yaşamış Sirius’u hatırlattığından beri, Slughorn’un sımırık yasayış biçiminin halinden anlamak çok zordu. ‘Öğretmenlerin çoğu Yoldaslık’ta değil ve bu zamana kadar hiçbiri öldürülmedi – tabii Quirell hariç ama o bunu, Voldemort’a yardımlık ettiği için hak etmişti.’
Harry, Slughorn’un da, Voldemort’un adının yüksekçe söylenmesinden memnun olmayan büyücülerden biri olduğundan emin oldu ve hayal kırıklığına uğramadı: Slughorn’un titreyişine ve protesto amacıyla ciyaklamasına, Harry aldırmadı.
‘Dumbledore müdür olduğu sürece, personelin çoğu kisten daha emniyetli olduğu görüşümdenim, Voldemort’un bir zamanlar korktuğu tek kişi, değil mi?’ diye devam etti Harry.
Bir ya da iki saniyeligine bosluga baktı: Harry’nin söyledikleri hakkında düşünüyor gibi bir hali vardı.
‘Evet, Adı-Anılmaması-Gereken-Kisi, hiçbir zaman Dumbledore ile kavga aramadı, bu doğru,’ diye homurdandı istemeyerek. ‘Ve benim görüşüme göre bundan bir sonuç çıkarabiliriz; eger Ölüm Yiyenlere katılmadıysam, Adı-Anılmaması-Gereken-Kisi beni hemen hemen hiç yandası olarak saymadı... bu durumda, Albus’a biraz daha yakınlasarak daha emniyetli olabilirim... Amelia Bones’un ölümüyle sarsılmamış gibi davranmam... Eger o, bütün o Bakanlık irtibatları ve korumalarıyla...’
Dumbledore odaya tekrar girmisti ve Slughorn sanki onun evde olduğunu unutmuş gibi havaya sızdı.
‘Dste ordasın, Albus,’ dedi. ‘Uzun süredir ordasın. Miden mi bozuldu?’
‘Hayır, sadece Muggle magazinlerini okuyordum,’ dedi Dumbledore. ‘Örgü modellerini seviyorum. Evet, Harry,

Horace'in konukseverliğini oldukça istismar ettik; Ayrılma vaktinin geldiğini düşünüyorum.'
Söyleneni isteksizce yaparak Harry yerinden fırladı. Slughorn sasırmış görünüyordu.

'Gidiyor musun?'

'Evet, tabi. Gördüğüm kadarıyla kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyorum.'

'Kaybedilmiş mi...?'

Slughorn heyecanlanmış görünüyordu. Kalın parmaklarını oynattı ve Dumbledore seyahat pelerini giyerken ve Harry

montunun fermuarını kapatırken, huzursuzca yerinde kıtıldı.

'Aslında, görevi kabul etmediğin için üzgünüm, Horace,' dedi Dumbledore, sağlam olan elini hoşçakal dercesine salladı.

'Hogwarts seni görmekten memnun olacaktır. Eger ziyaret etmek istersen, fazlasıyla artan güvenlik önlemlerine

ragmen, her zaman memnuniyetle karşılanacaksın.'

'Evet... tamam... çok incelikli... doğrusunu söylemek gerekirse...'

'Hoşçakal, o zaman.'

'Görüşürüz,' dedi Harry.

Arkalarından bir haykırış duyduklarında ön kapının oradaydılar.

'Tamam, tamam... Yapacağım!'

Dumbledore, oturma odasının kapı aralığında soluk soluga kalmış Slughorn'u görebilmek için, arkasını döndü.

'Emekliliğini askıya alacak mısınız?'

'Evet, evet...' dedi Slughorn sabırsızlıkla. 'Deli olmalıyım, ama evet.'

'Harika,' dedi Dumbledore, yüzü sevinçle parlıyordu. 'O zaman, Horace, bir Eylül'de görüşeceğiz.'

'Bundan emin olabilirsiniz,' dedi Slughorn hırıldayarak.

Bahçe patikasını geçtiklerinde Slughorn'un sesi arkalarından süzüldü, 'Maasıma zam istiyorum, Dumbledore!'

Dumbledore kıkırdadı. Bahçe kapısı arkalarından kapandı ve karanlık, uçsan sisin arasından geçerek, tepeden aşağı doğru yola koyuldular.

'Aferin, Harry,' dedi Dumbledore.

'Ben birsey yapmadım,' dedi Harry, sasırarak.

'Ah evet yaptın. Horace'e Hogwarts'a dönmenin sonucunda ne kazanacağını gösterdin. Onu sevdiğin mi?'

'Ee...'

Harry Slughorn'u sevip sevmediğinden emin değildi. Kendi çapında cana yakındı diye düşündü Harry ama anlattıklarına

bakılırsa bir o kadar da kendini beğenmişti ve daha çok da Muggle doğumlu cadıların iyi olduğu hakkında söylediklerine sasırmıştı.

'Horace,' dedi Dumbledore Harry'yi, bu konu hakkında birsey söylemek mesuliyetinden kurtararak, 'rahatına düşkün.

Tanınmış, başarılı ve güçlü insanların kumpanyasını seviyor. Bu insanlar üzerinde etkisi olması, hosuna gidiyor. Hiçbir

zaman önemli biri olmak istemedi; arka planda kalmayı yegledi — istediğini yapabilmek için daha büyük bir alan,

gördüğün gibi. Hogwarts'ta favorilerini elle toplamaya almıştı, bazen, hırsları ya da zekaları yüzünden, bazense

cazibeleri ya da doğal yetenekleri yüzünden ve farklı alanlarda diğerlerinden seçkin olabilecek öğrencileri seçmek onun

olagünüstü yeteneğidir. Kendisi merkez olmak suretiyle, yeni insanları tanıştıran üyeler arasındaki bağı güçlendirmek

için, favorileri öğrencileri ile bir tür öğrenci klübü kurmuştu. Bu ona zarardan çok yarar sağlamıştır ki hediye olarak bir

kutu bedava en sevdiği ananasından almasından tut bir dahaki genç öğrencisini Cincüce Drtibat Bürosu'na tavsiye

etmeye kadar herseyi yapmıştır.'

Harry'nin aklında birden, büyük ve özlü sineklerini kendine çekmek için etrafına ağ ören, oraya buraya lif atan, büyük,

sisman bir örümceğin hayali canlandı.

'Bunları sana,' diye devam etti Dumbledore, 'Horace'ten — ya da artık diyeceğimiz gibi, Profesör Slughorn —

—

uzaklaştırmak için anlatmıyorum tam tersine kendini savunman için. Hiç şüphesiz, seni kendine çekmek isteyecektir;

'Sag Kalan Çocuk'... ya da, seni bugünlerde adlandırdıkları gibi, 'Seçilmiş Kisi'.'

Bu kelimelerle birlikte Harry'i, sisle alakası olmayan bir soguk sardı. Birkaç hafta önce duyduğu kelimeler aklına geldi.

Onun için özel ve korkunç bir anlamı olan kelimeler: Biri hayattayken diğeri yasayamaz...

Dumbledore daha önce önünden geçtikleri kiliseyle aynı yerde durdu.

'Nihayet, Harry. Eger kolumdan sıkıca tutarsan.'

Harry bu kez Cisimlenmek için hazırды ama hala Cisimlenmeyi nahos görüyordu. Basınç kaybolunca ve nefes almaya

başlayınca, kendini Dumbledore'un yanında, kırsal bir yolda, Dünya'daki ikinci en sevdiği evin bükülmüş silüetiyle karşı

karsıya buldu: Kovuk.

Biraz önce içini saran korkuya rağmen, bunların ona bir fayda sağlamayacağını düşünerek bu hissi içinden attı. Ron

ordaydı... ve tanıdığı herkesten daha iyi yemek yapan Mrs Weasley...

'Eger senin için bir sakıncası yoksa' dedi Dumbledore kapıdan geçtiklerinde, 'Seninle ayrılmadan önce konuşmak özel

olarak konuşmak istiyorum. Belki burada?'

Dumbledore, Weasley'lerin süpürgelerini koyduğu köhne bir barakayı işaret etti. Biraz hayrete düşmüş, Harry ile

Dumbledore, normal bir dolaptan bile küçük olan yerin kapısından girdiler. Dumbledore asasını aydınlattı, böylece asa

el feneri gibi parladı ve Harry'e gülümsedi.

'Bu konuyu açtığım için beni affetmeni istiyorum ama Harry, Bakanlık'ta olanların üstesinden gelmiş gibi görüldüğün

için memnun ve bir o kadar da gururluyum. Sirius'un da senle gurur duymus olacağını söylememe izin ver.'

Harry yutkundü; sesi onu terketmiş görünüyordu. Sirius hakkında konuşabilecekleri aklına gelmemisti; zaten Vernon

enistenin 'Vaftiz babası öldü mü?' deyisi ve daha kötüsü Slughorn'un kayıtsızca Sirius'un adından bahsetmesi yeterince

acı vericiydi.

'Sirius ile böyle kısa bir zaman beraber olmanız,' dedi Dumbledore yumusakça, 'zalimceydi.'

Harry, basını salladı, gözleri Dumbledore'un sapkasına tırmanan bir örümceğe sabitlendi. Mektup geldiğinden beri

şüphelenmiş olduğunu, Harry'nin Dursley'lerde ikamet ettiği tüm süreyi Ruh Emici'lerle alakası olan sisle beraber,

yatagında yatarak ve sisli cama bakarak geçirdiğini, Dumbledore'un anlamış olduğunu söyleyebilirdi.

'Zalimce olan,' dedi Harry sonunda kısık sesle, 'onun bir daha mektup yazamayacak olması.'

Birdenbire gözleri yandı ve onları kırpıstırdı., Harry bunu itiraf ettiği için kendini aptal hissetti ama Hogwarts'ın dışında,

onun basına gelenlerden ötürü kaygılanmış olan, ebeveyn gibi, birinin olması vaftiz babasını keşfetmenin en zevkli yanı

olmustu.

'Sirius seni, senin bildiğinden daha çok temsil ediyordu,' dedi Dumbledore nazikçe. 'Tabi ki, kaybımız büyük...'

'Ama Dursley'lerdeyken...' diye yarıda kesti Harry; sesi yetiskin sesi halini almıstı. 'Dünya ile iliskimi kesemeyeceğimin

veya – kafayı oynatamayacağımın farkına vardım. Sirius bunu istemezdi, değil mi? Ve ne olursa olsun, hayat çok

kısa... Madam Bones'a bakın, Emmeline Vance'e bakın... Bir dahaki kisi ben olabilirim, değil mi? Ve eğer böyle ise,'

dedi siddetle, şimdi Dumbledore'un asa ışığında parlayan mavi gözlerinin içine bakarak, 'Beraberimde de bir o kadar

Ölüm Yiyen'i götürmek için elimden geleni yapacağım ve eğer becerebilirimse Voldemort'u da.'

'Dste şimdi annenin ve babanın oğlu ve Sirius'un gerçek vaftiz oğlu gibi konustun!' dedi Dumbledore onaylarcasına

Harry'nin sırtına hafifçe vurarak. 'Önünde saygıyla eğiliyorum – ya da eğilebilirdim, eger üstüm örümceklerle dolu olmasa.'

'Ve şimdi, Harry, daha yakından ilgilendiren bir konu... Sanıyorum ki son iki haftadır Gelecek Postası'nı aldın?'

'Evet,' dedi Harry ve kalbi daha hızlı atmaya başladı.

'Kehanet Odası'ndaki maceraların hakkında pek çok haber sızmış olmadığını görmüs olmalısın?'

'Evet,' dedi Harry tekrar. 'Artık herkes benim tek kişi olduğumu bildigine göre –'

'Hayır, bilmiyorlar,' diye yarıda kesti Dumbledore. 'Bu Dünya'da, sen ve Lord Voldemort hakkında yapılan kehanetin

gerçek içeriğini bilen yalnızca iki kişi var ve bu ikisi de bu kokmuş, örümceklenmiş süpürge dolabında durmakta.

Voldemort'un Ölüm Yiyen'lerini kehaneti çalmaları amacıyla gönderdiğini ve bu kehanetin senin hakkında olduğunu

birkaç kişinin, yanlışlıkla, tahmin etmiş olması bir gerçek.'

'Ve senin de kehanetin içeriğinin ne olduğunu bildiğini, başka birine anlatmadığını söylersem yanlış olmam değil mi?'

'Hayır,' dedi Harry.

'Neticede, akıllıca bir karar,' dedi Dumbledore. 'Böyle olmasına rağmen, bu yükü en iyi arkadaşların, Ronald Weasley

ve Hermione Granger ile hafifletmelisin diye düşünüyorum. Evet,' diye devam etti Harry endişelenmiş görünürken,

'Bunu bilmeliler diye düşünüyorum. Böyle önemli bir davada onlara güvenmemekle zarar verirsin.'

'Ben –'

'Onlar için kaygılanıyorsun veya korkuyorsun.' dedi Dumbledore, yarım-ay biçimli gözlüğünün ucundan Harry'yi

süzerek. 'Belki, kendi kaygı ve korkularının günahlarını çıkartmak için? Arkadaşlarına ihtiyacın var Harry. Gerçeği

yansıtmış olduğun gibi, Sirius senin dünya ile ilişkini kesmeni istemezdi.'

Harry birsey demedi ve Dumbledore da cevaba ihtiyacı varmış gibi gözüküyordu zaten. Devam etti, 'Bir başka, ilgili

konu ise, bu sene sana özel ders vermek istediğimdir.'

'Sizinle özel ders mi?' dedi Harry kaygılı halde düşünmeyi bırakıp hayrete düşerek.'

'Evet, senin eğitimine etraflıca el atmamın zamanının geldiğini düşünüyorum.'

'Bana ne öğreteceksiniz, efendim?'

'Biraz ondan biraz bundan,' dedi Dumbledore havai bir biçimde.

Harry ümitle bekledi fakat Dumbledore ayrıntı vermeyince onu hafifçe rahatsız eden şeyi sordu.

'Eğer sizden ders alırsam, Snape ile Zihinbend derslerine devam etmeme gerek kalmayacak, değil mi?'

'Professor Snape, Harry – ve hayır, gerek kalmayacak.'

'Güzel,' dedi Harry ferahlayarak, 'çünkü onlar biraz –'

''Fiyasko'' kelimesinin uygun olacağını düşünüyorum dedi Dumbledore basını sallayarak.'

Harry güldü.

'Bu da Profesör Snape'ten fazla bir beklentim olmayacağı anlamına geliyor dedi, 'Çünkü, S.B.D.lerime bir Beklenenin

Üstünde'nin altında alırsam Dksir sınıfına almayacaktır... ve biliyorum ki almadım.'

'S.B.D.lerin gelmeden onlar hakkında hesap yapma,' dedi Dumbledore ciddi bir biçimde. 'Ve bunlar sonraki zamana

olabilecek şeyler. Şimdi, ayrılmadan önce iki şey daha var Harry.'

'Dlk olarak, Görünmezlik Pelerini'ni bu dakikadan sonra devamlı yanında tutmanı istiyorum. Hogwarts içinde bile.

Gerektigi takdirde, anlıyor musun?'

Harry basını salladı.

'Ve son olarak, Kovuk, burada kaldığın sürece, Sihir Bakanlığı'nın temin ettiği en yüksek güvenlik önlemleriyle

donatıldı. Bu önlemler, Molly ve Arthr için yüksek ölçüde rahatsızlık oluşturdular – örneğin bütün postaları göndermeden önce Bakanlık tarafından aranıyor. Bunları hiç mi hiç küçümsemiyorlar çünkü onları tek

ilgilendiren senin

güvenliğin. Ancak, onlarla kaldığın sürece kelleni koltuga atarsan kötü bir karşılık vermiş olursun.'

'Anlıyorum,' dedi Harry çabukça.

'Tamam, o zaman,' dedi Dumbledore. Bir yandan da süpürge odasının kapısını açıp büyük adımlarla dışarı çıkıyordu.

'Mutfakta ısık görüyorum. Molly'yi ne kadar zayıf olduğuna üzülme sansından yoksun bırakmayalım.'

(devarter_NL)

Kayıtsızlığın Bu Kadarı

Harry ve Dumbledore Kovuk'un, etrafı eski Wellington botları ve paslı kazanlarla çevrili arka kapısına yaklaştılar. Harry uzak sundurmadaki tavukların uykulu gıdıklamalarını duyabiliyordu. Dumbledore kapıya üç kere

vurdu ve Harry mutfak penceresinde ani bir hareket gördü.

"Kim var orda?" dedi sinirli bir ses. Harry, Mrs.Weasley'in sesini hemen tanıdı.

"Kendini tanı!"

"Benim, Dumbledore, Harry'i getirdim."

Kapı açıldı. Kapıda kısa, tombul ve eski yeşil bir cüppe giymis olan Mrs.Weasley duruyordu.

"Harry, canım! Tanrım, Albus, beni korkuttun, seni yarın sabahtan önce beklemiyordum!"

"Sanslıydık" dedi Dumbledore, Harry'i esikten geçirirken. "Slughorn beklediğimden daha ikna edilebilir çıktı.

Harry'nin sayesinde tabii ki. Ah merhaba, Nymphadora!"

Harry etrafına baktı ve gecenin ilerlemiş saatine rağmen Mrs.Weasley'in yalnız olmadığını gördü. Solgun, kalp

sekinde yüzü ve mat kahverengi saçları olan genç bir cadı elindeki masrapayı sınıksız tutmuş bir şekilde masada

oturuyordu.

"Merhaba, Profesör," dedi. "Merhaba Harry."

"Merhaba, Tonks."

Harry onun süzgün ve hasta görüldüğünü ve zorla gülümsediğini düşündü. Görünüsünün alımsız çiklet pembesi saçları olmadan her zamankinden daha az renkli olduğu kesindi.

"Gitsem iyi olur," dedi çabucak, ayaga kalktı ve pelerinini omuzlarına çekti. Çay ve gösterdiği yakınlık için teşekkür ederim Molly."

"Lütfen, benim hatırım için gitme," dedi Dumbledore nazikçe. "Ben kalamayacağım, Rufus Scrimgeour'la görüşmem gereken acil meseleler var."

"Hayır,hayır, gitmem lazım," dedi Tonks Dumbledore'un gözlerine bakmadan. "Dyi geceler..."

"Tatlım, neden hafta sonu aksam yemegine gelmiyorsun, Remus ve Deli-Göz de geliyor...?"

"Gerçekten olmaz Molly... yine de teşekkürler... Herkese iyi geceler."

Tonks aceleyle Dumbledore ve Harry'nin yanından geçerek avluya çıktı. Esigin birkaç adım ilerisinde kendi etrafında döndü ve havanın içinde gözden kayboldu. Harry Mrs.Weasley'in canı sıkın bir şekilde baktığını fark etti.

"Pekala, Harry Hogwarts'ta görüşürüz," dedi Dumbledore. "Kendine dikkat et. Molly, izinle."

Mrs.Weasley'e basıyla selam verdi ve Tonks'u takip etti, tam olarak aynı noktada gözden kayboldu.

Mrs.Weasley bos avluya bakan kapıyı kapattı ve Harry'i kontrol etmek için omuzlarından tutup masanın üstündeki

fenerin ısığine doğru sürükledi.

"Sen de Ron gibisin," diye iç çekti, ona tepen tırnaga bakarak. "Dkiniz de büyütme lanetine ugramış gibisiniz. Yemin ederim Ron en son okul cüppesini aldığımdan beri 10 cm uzadı. Karnın aç mı Harry?"

"Evet, açım" dedi Harry aniden ne kadar acıktığını fark ederek.

"Otur, canım, sana bir şeyler getireyim."

Harry oturur oturmaz, ezik yüzü, tüylü, turuncu bir kedi dizlerinin üzerine atladı ve oraya yerleşip mırılamaya başladı.

"Yani, Hermione burada mı?" diye mutlu bir şekilde sordu, Crookshanks'ın kulaklarının arkasını kasiyarak.

"Evet, önceki gün geldi." dedi Mrs.Weasley,büyük demir bir kaba asasıyla vurarak. Kapı ocagın üzerine gürültüyle çıktı ve hemen kaynamaya başladı. "Herkes yatıyor tabii ki, seni birkaç saatten önce beklemiyorduk. Dste,

al..."

Tekrar kazana dokundu ve kazan havaya yükselip Harry'e doğru uçtu ve dökülmeye başladı. Mrs.Weasley bir kaseyi hemen altına kaydırarak kazandan dökülen soğan çorbasını yakaladı.

"Ekmek ister misin, canım?"

"Teşekkürler, Mrs.Weasley."

Asasını omzunun üstünden salladı, bir somun ekmek ve bıçak masanın üzerine zarif bir şekilde yükseldi.

Ekmek kendi kendine dilimlenirken çorba kazanı tekrar ocagın üstüne döndü., Mrs.Weasley Harry'nin karsısına oturdu.

"Demek, Horace Slughorn'u isı alması için ikna ettin?"

Harry basını salladı, ağı tamamen sıcak çorbayla dolu olduğı için konuşmadı.

"O, Arthur ve benim de öğretmenimdi," dedi Mrs.Weasley. "Yıllar boyunca Hogwarts'taydı, sanırım Dumbledore'la beraber başladı. Onu sevdi mi?"

Simdi ağı tamamen ekmekle dolu olan Harry omuz silkti ve basıyla tarafsız olduğunu belirten bir isaret yaptı.

"Ne kastettiğini biliyorum," dedi Mrs.Weasley bilgiç bir edayla basını sallayarak. "Tabii ki istediğı zaman çok cana yakın olabiliyor ama Arthur onu hiçbir zaman çok fazla sevmedi. Bakanlık Slughorn'un eski gözdeleleriyle dolmuştur,

hayatını kolaylaştıracak yollar bulmada başarılıydı, ama hiçbir zaman Arthur için fazla vakti olmadı...

Yeterince

eksantrik olmadığını düşünüyordu.Ve bu da sana Slughorn'un bile hata yapabileceğini gösteriyor. Bilmiyorum Ron sana

mektuplarında bahsetti mi... daha yeni oldu... ama Arthur terfi etti!"

Mrs.Weasley'in bunu söylemek için yanıp tutuştuğı daha açık olamazdı.

Harry büyük miktarda sıcak çorba yuttu ve boğazının kabardığını hissetti. "Bu harika!" dedi güçlükle nefes alarak.

"Çok tatlısın," dedi Mrs.Weasley gözlerinin içi gülerek. Belli ki sulanan gözlerinin nedeninin verdiği haber olduğunu sanmıştı. "Evet Rufus Scrimgeour su anki duruma cevap verecek birkaç yeni ofis ayarladı ve Arthur da

'Sahte Savunma Büyüleri ve Koruyucu Nesnelerin Tespiti ve El Koyulması' bölümünün başkanı. Büyük bir iş, şimdi ona

rapor veren 10 kişi var."

"Tam olarak ne gibi şeyler?"

"Sey, biliyorsun, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in neden olduğu panik, seni Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ve Ölüm Yiyenlerden koruduğunu sandığın sıra dışı nesnelerin her yerde satışını arttırdı. Ne gibi şeyler olduğunu tahmin

edebilirsin. Aslında biraz bezelyumru irini eklenmiş et suyundan ibaret olan sözde koruyucu iksirler, veya aslında

kulaklarını düşüren savunma büyüleri talimatları... Genel olarak bu işlerin arkasında, hayatında hiçbir dürüst iş

yapmamış ve insanların korkmasını avantaj sayan Mundungus Hotelier gibi insanlar var. Ama arada bir gerçekten çok

kötü bir şeyler ortaya çıkabiliyor. Önceki gün Arthur neredeyse bir Ölüm Yiyen tarafından yerleştirildiğine emin

olduğumuz içi lanetli sinsioskop dolu olan bir kutuya el koydu. Görüyorsun ya, çok önemli bir iş ve ona dedim ki

kıvılcım çıkaran fisler ve tost makineleri ve diğer geri kalan Muggle çöpleriyle ilgilenmeyi özlemek aptallık olur.

Mrs.Weasley konuşmasını sanki Harry kıvılcım çıkaran fisleri özlemenin doğal olduğunu söylüyormuş gibi ona sert bir

bakış atarak bitirdi.

"Mr.Weasley hala iste mi?" diye sordu Harry.

"Evet, iste. Aslında birazcık geç kaldı. Gece yarısına doğru döneceğini söylemişti..."

Masanın sonundaki bulasık sepetinin içindeki gazete yığınlarının üzerine gelisigüzel konmuş büyük saate bakmak için döndü. Harry hemen tanıdı. Bu dokuz yelkovanı olan, her bir yelkovanın üzerinde aile fertlerinden birinin

ismi yazan ve genellikle Weasley'lerin oturma odalarında asılı olan saatti. Ama su anki yeri, Mrs.Weasley'in saati

yanında her yere götürdüğü izlenimi veriyordu. Dokuz yelkovanın hepsi şimdi "Ölümcül Tehlike"yi gösteriyordu.

"Bir süredir böyle," dedi Mrs.Weasley, hiç de inandırıcı olmayan rahat bir ses tonuyla, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-

Sen açığa çıktığından beri... Sanırım şimdi herkes ölümcül tehlike altında. Sadece bizim ailemiz için olduğunu sanmıyorum ama, bilmiyorum, başka kimsede böyle bir saat var mı, kontrol edemem ya. Ah!"

Ani bir haykırısla saati gösterdi. Mr.Weasley'i belirten yelkovan 'yolda'yı gösteriyordu.

"Geliyor!"

Ve gerçekten, bir dakika sonra arka kapı çaldı. Mrs.Weasley aceleyle ayağa kalktı ve bir eli kapı koluna

götürüp ve yüzünü tahtaya yaslayarak yumusak bir sesle "Arthur, sen misin?" dedi.

"Evet" dedi Mr. Weasley'in yorgun gelen sesi. "Ama bunu ben bir Ölüm Yiyen olsam da söyleyebilirim, tatlım. Soruyu sor!!"

"Ah, gerçekten..."

"Molly!"

"Tamam, tamam... En çok istediğin şey nedir?"

"Uçakların nasıl havalandığını keşfetmek."

Mrs. Weasley basını salladı ve kapı kolunu çevirdi ama anlaşılan Mr. Weasley kapıyı diğer taraftan sıkıca tutuyordu çünkü kapı sınıksız kapalı kaldı.

"Molly! Önce sana senin sorunu sormalıyım!"

"Arthur, gerçekten, bu tamamen..."

"Dkımız bas basayken ben seni nasıl çağırırım?"

Harry lambanın ışığına rağmen Mrs. Weasley'in parlak bir kırmızı renge dönüştüğünü söyleyebilirdi. Kendi de aniden kulaklarında ve boynunda bir sıcaklık hissetti ve elinden geldigince kasığıyla ses çıkararak çorbasını içmeye başladı.

"Mollywobbles," diye mahcup bir şekilde fısıldadı kapı esiginde duran Mrs. Weasley.

"Dogru," dedi Mr. Weasley. "Simdi beni içeri alabilirsin."

Mrs. Weasley, zayıf kellesen kızıl saçlı, boru çerçevesi gözlük takan ve uzun kirli bir seyahat pelerini giyen kocasını görmek için kapıyı açtı.

"Hala, her gelisinde bunları neden yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum." dedi Mrs. Weasley, hala pembe

olan yüzüyle kocasının pelerini çıkarmasına yardım ederken. "Yani bir Ölüm Yiyen, seni taklit etmeden önce cevabı

sende zorla alabilir."

"Biliyorum, hayatım, ama bakanlık prosedürü ve ben de örnek olmalıyım. Güzel bir şeyler kokuyor... Sogan çorbası mı?"

Mr. Weasley umutla masaya doğru döndü.

"Harry! Seni sabahtan önce beklemiyorduk!"

El sıkıştılar ve Harry'nin yanındaki sandalyeye otururken, Mrs. Weasley onun önüne de bir kase çorba koydu.

"Tesekkürler, Molly. Zor bir geceydi. Bazı geri zekalılar Dönüşüm-Madalyaları satmaya başladı. Boynunun yakınına takıyorsun ve görünüşünü değiştiriyor. 100.000 kılık sadece 10 Galleona!"

"Onları takınca tam olarak ne oluyor?"

"Çoğunlukla sadece nahos bir turuncu renge dönüşüyorsun ama bazı kişilerde ayrıca vücutlarının her tarafında sigile benzeyen dokunaklar çıkmış. Sanki St. Mungo'nun yeterince ismi yokmuş gibi..."

"Bu sanki Fred'le George'un komik bulacağı bir şeye benziyor." dedi Mrs. Weasley tereddütle. "Onlar olmadığına emin..."

"Tabii ki eminim!" dedi Mr. Weasley. "Çocuklar, insanlar korunma için çaresizken böyle bir şey yapmıyorlar!"

"Yani geç kalmanın nedeni Dönüşüm madalyaları mı?"

"Hayır, bir fil ve kaleden geri tepen berbat bir laneti halletmemiz gerekiyordu ama şansımız varmış ki sihir kanunlarının uygulanması timi biz oraya vardığımızda ismi düzeltmişti."

Harry esnemesini eliyle saklamaya çalıştı.

"Yataga," dedi Mrs. Weasley'in kanmayan sesi. Fred ve George'un odasını senin için hazırladım, oda senin."

"Niçin, onlar nerede?"

"Ah, onlar Diagon Yolu'nda, çok meşgul oldukları için dükkanlarının üst katında uyuyorlar," dedi Mrs. Weasley.

"Sunu söylemeliyim ki, ilk basta onaylamamıştım ama ticaret hayatına biraz yetenekleri var gibi görünüyor. Gel canım,

sandıkların yukarıya çıktı bile..."

"Dyi geceler Mr. Weasley," dedi Harry, sandalyesini geriye doğru iterek. Crookshanks kucagından hafifçe sıçradı ve odadan sessizce çıktı.

"Dyi geceler, Harry," dedi Mr. Weasley.

Harry, Mrs. Weasley'in mutfaktan çıkarken bulasık sepetindeki saate göz attığını gördü. Bütün yelkovanlar tekrar 'Ölümcül Tehlike'yi gösteriyordu.

Fred ve George'un yatak odası 2. kattaydı. Mrs. Weasley asasını masanın yanındaki lambaya doğrulttu, lamba yandı ve odayı hoş bir altın rengi ışıkla doldurdu. Küçük pencerenin önüne yerleştirilmiş masanın üstündeki büyük bir

vazo dolusu çiçeğin kokusu, kolay kolay geçmeyen Harry'nin barut olduğunu düşündüğü kokuyu bastıramamıştı.

Tabanın büyük bir kısmını, Harry'nin okul sandığını çevreleyen, birçok isaretsiz, mühürlü mukavva kutular kaplıyordu. Oda geçici bir depo gibi görünüyordu.

Hedwig, gardırobun tepesindeki tüneğinden mutlu bir şekilde öttü ve pencereden dışarı uçtu. Harry onun

gitmeden önce kendisini görmeyi beklediğini biliyordu. Harry Mrs. Weasley'e iyi geceler diledi, pijamalarını giyindi ve

yatığa yattı. Yastık kılıfının içinde sert bir şey vardı. Harry içini yokladı ve kusturan pastil olarak bildiği yapışkan morturuncu

bir sekerleme çıkardı. Kendine kendine gülümsedi ve sarılıp hemen uykuya daldı.

Birkaç saniye sonra veya Harry'e öyle geliyordu top atışı gibi açılan kapının sesiyle uyandı. Dik olarak oturdu ve perdelerin açılırken çıkardığı rahatsız edici sesi duydu. Göz alıcı güneş gözlerini rahatsız etti. Tek eliyle

güneşi engelleyerek, diğer eliyle umutsuzca el yordamıyla gözlüklerini aradı.

"N'oluyor?"

"Senin burada olduğunu bilmiyorduk," dedi yüksek ve heyecanlı bir ses, ve kafasının üzerinde keskin bir acı hissetti.

"Ron, vurma ona!" dedi bir kızın sesi.

Harry'nin eli gözlüklerini buldu taktı. Buna rağmen ısıklık çok parlaktı, zorlukla görüyordu. Büyük bir gölge bir süre boyunca önünde titredi. Gözlerini kırptırdı ve ona doğru sırttan Ron Weasley netleşti.

"Diyi misin?"

"Daha iyi olmamıştım," dedi Harry, basını ovuşturdu ve tekrar yatığa uzandı. "Sen?"

"Fena değil" dedi Ron, bir mukavva kutu bulup onun üstüne oturarak. "Ne zaman geldin? Annem daha yeni söyledi!"

"Gece bir civarında..."

"Mugglelar nasıl? Sana iyi davrandılar mı?"

"Her zamanki gibi," dedi Harry, Hermione yatığının yanına otururken, "Benimle fazla konuşmadılar ama, böylesi daha iyi. Sen nasılsın Hermione?"

"Ah! Diyim," dedi Harry'e bir şeyden dolayı rahatsızmış gibi bakan Hermione. Harry bunun ardından ne geleceğini biliyordu ve şu an ne Sirius'un ölümü ne de başka berbat konulardan konuşmak istemiyordu, ve dedi ki

"Saat kaç? Kahvaltıyı kaçırdım mı?"

"Merak etme, annem sana bir tepsi getiriyor. Senin yeterli beslenmediğini düşünüyor," dedi gözlerini devirerek. "Şey, neler yaptın?"

"Fazla bir şey yapmadım. Teyzem ve amcamın evinde tıklımıştım, değil mi?"

"Yapma..," dedi Ron, "Dumbledore'la birlikteydin!"

"Heyecanlı bir şey yoktu. Sadece emekliliği gelmiş bir öğretmeni ikna etmek için yardım istedi. Adı Horace Slughorn."

"Ah," dedi Ron üzülür görünerek. "Bizim düşündüğümüz..."

Hermione Ron'a uyarıcı bir bakış attı ve Ron son sürat yön değiştirdi.

"...bizim düşündüğümüz de böyle bir şeylerdi."

"Gerçekten mi?" dedi Harry eğlenerek.

"Evet..., evet, şimdi Umbridge ayrıldığına göre belli ki yeni bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenine

ihtiyacımız var, değil mi? Peki, şey nasıl görünüyor?"

"Birazcık deniz aygırına benziyor, ve eskiden Slytherin'in bina sorumlusuymuş," dedi Harry. "Bir sorun mu var,

Hermione?"

Kız Harry'i sanki her an acayip semptomlar göstermesini beklermiş gibi izliyordu. Yüz ifadesini aceleyle inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle yeniden düzenledi.

"Hayır, tabii ki yok. Peki... şey, Slughorn iyi bir öğretmen gibi mi görünüyordu?"

"Bilmem," dedi Harry. "Umbridge'den kötü olamaz değil mi?"

"Ben Umbridge'den kötü birini tanıyorum," dedi kapıdan gelen bir ses. Ron'un en küçük karesi yavaşça odaya girdi. "Merhaba Harry."

"Senin neyin var?" diye sordu Ron.

"Sorun o," dedi Ginny kendini Harry'nin yatığına bırakarak. "Beni deli ediyor."

"Yine ne yaptı?" dedi Hermione sempatikçe.

"Sorun benimle konuşma sekli... Sanki üç yasındaymısım gibi!"

"Biliyorum," dedi Hermione sesini alçaltarak. "O tamamen kendisiyle mesgul."

Harry, Hermione'nin Mrs.Weasley hakkında böyle seyler söylemesinden dolayı hayrete düştü ve Ron'u sinirli bir şekilde " Onu bes saniyeligine bir kenara bırakamıyor musunuz?" demesinden dolayı suçlayamazdı.

"Dogru, sen onu koru," diye aniden çıkıstı Ginny. "Hepimiz senin onu elde edemedigini biliyoruz."

Bu Ron'un annesi hakkında yapılabilecek oldukça sıra dışı bir yorum gibiydi. Harry, kendini bir seyler kaçırmış gibi hissetmeye başlamıstı. Harry "Siz kimden...?"

Ama sorusu daha bitmeden cevabı almıstı. Yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Harry içgüdüsel olarak yatak örtüsünü çenesine kadar, Ginny ve Hermione'yi yere düşürecek kadar hızla çekti.

Kapıda genç bir bayan duruyordu, odanın esrarengiz bir biçimde havasızlastığını düşündürecek kadar nefes kesici bir bayan. Uzun boylu, zayıf ve hafif gümüşü bir renk saçyormuş gibi görünen uzun sarı saçları vardı.

Bu

mükemmel görünüşü tamamlamak için elinde tamamen dolu bir kahvaltı tepsi taşıyordu.

"Arry" dedi kısık bir sesle. "Çok usun saman oldu."

Azametle kapıdan Harry'e dogru yürürken, onu takip ediyormuş gibi görünen kızgın Mrs.Weasley ortaya çıktı.

"Tepsiyi yukarıya çıkarmana gerek yoktu, ben yapardım."

"Bu benim için problem degil," dedi Fleur Delacour, tepsiyi Harry'nin dizlerinin üstüne koydu ve onu öpmek için üzerine eğildi. Harry'e onun dudaklarının degdiği yerler yanıyormuş gibi geldi. "Ben seni görmeyi çok istiyordum.

Gardesim Gabrielle'i hatırlıyor musun? Arry Potter hakkında konuşmaktan vazgeçmiyor. Seni görünce çok sevinecek."

"Oh!... O da burada mı?" dedi Harry çatlak sesle.

"Hayır, hayır, aptal olma," dedi Fleur çınlayan bir gülmeyle. Yani gelecek yaz bizim..., ama sen bilmiyor musun?

Gözleri büyüyerek ve sitemkar bir şekilde "Henüz söyleyecek vakit bulamadık," diyen Mrs.Weasley'e baktı. Fleur Harry'e döndü, savurduğu gümüşü saçları Mrs.Weasley'in yüzüne kamçı gibi çarptı.

"Bill ve ben evleniyoruz!"

"Ah!" dedi Harry ifadesizce. Elinde olmadan Mrs.Weasley, Hermione ve Ginny'nin tehditkar bakışlarını görmezden geldi. " Vay canına. Sey... Tebrik ederim!"

Kız tekrar üstüne çullandı ve Harry'i öptü.

"Bill ju anda çok mevgul ve ben de İngilizcemi ilegetmek için Gringotts'da parttaym olarak çalışıyorum. Bu yüzden beni birkaç günlüğüne ailesini daha iyi tanımam için buraya getirdi. Senin geleceğini duyunca çok sevindim.

Burada yemek yapmayı ve tavukları sevmiyorsan yapacak fazla bir sey yok. Neyse... Afiyet olsun, Arry!"

Bu sözleri söyledikten sonra zarafetle arkasına döndü ve süzülürcesine odadan çıktı. Kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Mrs.Weasley "hah!" diye bir ses çıkardı.

"Annem ondan nefret ediyor," dedi Ginny sessizce.

"Hayır, ondan nefret etmiyorum!" dedi Mrs.Weasley fısıltıyla. "Sadece bu nisan için acele ettiklerini düşünüyorum, hepsi bu!"

"Birbirlerini bir seneden beri tanıyorlar," dedi Ron. Garip bir biçimde sersemlemiş görünüyordu ve gözlerini kapıya dikmişti.

"Bu yeterince uzun degil! Bunun neden oldugunu biliyorum elbette. Hepsi Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in geri dönmesiyle ortaya çıkan belirsizlik yüzünden. Dnsanlar yarın öleceğini düşünüyor ve normalde uzun zaman alacak

kararları aceleyle veriyorlar. Bundan önceki güçlü olduğu dönemde de aynıydı. Her yerden insanlar evlenmek için

kaçıyorlardı..."

"Sen ve babam da dahil," dedi Ginny hınzırca.

"Evet, sey , babanla ben birbirimiz için yaratılmıstık, beklemenin ne anlamı vardı ki?" dedi Mrs.Weasley.

"Oysa

Bill ve Fleur... sey, tam olarak ortak neleri var? Bill çalışkan, ayakları yere sağlam basan bir insan, ama o..."

"Bir inek," dedi Ginny basını sallayarak. "Ama Bill de ayakları yere sağlam basan biri degil. O bir lanet-kırıcı, degil mi, o birazcık macera, birazcık cazibeyi seviyor. Bence Bill'in o sümüğü sevmesinin nedeni bu.

"Ona böyle demeyi kes Ginny," dedi Mrs.Weasley Harry ve Hermione gülerken. "Neyse, gitsem iyi olur.

Yumurtaların hala sıcakken onları ye Harry."

Endiseli bir bakışla odadan çıktı. Ron hala sarhos gibi görünüyordu. Kulaklarındaki suyu temizlemek isteyen bir köpek gibi basını sallıyordu.

"Eger aynı evde kalacaksanız ona alısamaz mısınız?" diye sordu Harry.

"Sen denesene," dedi Ron. "ama eger aniden üstüne atlarsa, sonra..."

"Aman ne acıklı," dedi Hermione sinirli bir şekilde, uzun adımlarla Ron'dan olabildigince uzaga gitti ve duvara vardığında kollarını kavuşturup Ron'a dogru döndü.

"Gerçekten onu etrafında istemiyor musun?" diye sordu Ginny inanamayarak. Ron sadece omuz silkince o da , " Pekala, her iddiasına varım ki annem yapabilirse bu ise bir nokta koyacak."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyor?" diye sordu Harry.

"Tonks'u aksam yemeklerinde burada tutmaya çalışıyor. Galiba Bill'in Tonks'a asık olacağını düşünüyor. Umarım olur, onun ailede olmasını daha çok isterim."

"Evet, bu ise yarar," dedi Ron alaycı bir şekilde. "Bak, akli basında olan kimse Fleur etraftayken Tonks'u begenmez. Yani, Tonks saçına ve burnuna aptalca seyler yapmadığı zaman güzel görünüyor ama..."

"Tonks, sümükten çok daha güzel görünüyor," dedi Ginny.

"Ve ondan çok daha akıllı, o bir seherbaz." dedi Hermione kösedem.

"Fleur aptal değil, o üç büyücü turnuvasına girecek kadar iyiydi," dedi Harry

"Senin kadar değildi," dedi Hermione acı bir şekilde.

"Sanırım sümügün sana 'Arry' demesi hosuna gidiyor, değil mi?" diye sordu Ginny hor gören bir edayla.

"Hayır," dedi Harry hiç konuşmamış olmayı dileyerek. "Sadece sey demek istemistim, sümük ... yani Fleur..."

"Tonks'un ailede olmasını daha çok isterim," dedi Ginny. " En azından komik biri."

"Son zamanlarda hiç de komik görünmüyor," dedi Ron. "Onu her görüşümde daha çok Mızımız Myrtle'e benziyor."

"Bu adil değil," diye tersledi Hermione. "Olanları hala üzerinden atlatamadı... biliyorsun... Sirius onun kuzeniydi!"

Harry'nin morali bozuldu. Sonunda Sirius'a gelmişlerdi. Çatalını aldı ve konuşmanın bu bölümüne katılması için gelecek davetleri saptırmak için yagda yumurtasını son sürat yemeye başladı.

"Tonks ve Sirius birbirini yeni tanımaya başlamıştı," dedi Ron. "Sirius'un hayatının yarısı Azkaban'da geçti ve bundan önce aileleri hiç görüşmemisti."

"Sorun bu değil," dedi Hermione. "O, Sirius'un ölümünün kendi suçu olduğunu düşünüyor."

"Buna nasıl karar verdi peki?" dedi Harry kendine ragmen.

"Sey, o Bellatrix Lestrange'le dövüşüyordu, değil mi? Sanırım Bellatrix'in isini bitirseydi onun Sirius'u öldürmemiş olacağını düşünüyor."

"Bu aptalca," dedi Ron.

"Bu hayatta kalmanın getirdiği suçluluk," dedi Hermione. "Lupin'in onunla konuşmaya çalıştığını biliyorum ama durumu gerçekten kötü. Su an dönüşümlerinde sorun yasıyor."

"Neyinde...?"

"Artık görüntüsünü eskisi gibi degistiremiyor," diye açıkladı Hermione. "Sanırım güçleri soktan veya baska bir sebepten etkilenmiş."

"Böyle bir seyin olabileceğini bilmiyordum," dedi Harry.

"Ben de..." dedi Hermione. "Ama sanırım gerçekten çok üzülürsen..."

Kapı tekrar açıldı ve Mrs.Weasley basını içeri uzattı. "Ginny!" diye fısıldadı. "Asagiya gel ve bana öğle yemeği için yardım et."

"Konuşuyorduk," dedi Ginny fena halde bozularak.

"Hemen!" dedi Mrs.Weasley ve gitti.

"Sadece o sümükle yalnız kalmamak için benim orada olmamı istiyor," dedi Ginny öfkeli bir biçimde. Fleur'un çok güzel bir taklidini yaparak uzun kızıl saçlarını salladı ve kollarını bir balerin gibi yukarıda tutarak odayı geçti.

"Siz de asagiya çabuk gelseniz iyi olur," dedi giderken.

Harry geçici sessizlikten yararlanarak daha fazla kahvaltı yeme fırsatı buldu. Hermione merakla Fred'le George'un kutularına bakıyordu, fakat her birinden sonra Harry'e yandan bakışlar atıyordu. Ron ise su an kendine Harry'nin tostunu ikram etmiş ve hala rüyadaymış gibi kapiya bakıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Hermione nihayet, elinde küçük bir teleskopa benzeyen bir sey tutuyordu.

"Bilmem" dedi Ron. "Ama eger Fred ve George onu burada bıraktıysa, büyük ihtimalle saka dükkanları için henüz hazır değildir, dikkatli olsan iyi olur."

"Annen dükkan isinin iyi gittigini söyledi," dedi Harry. "Dedi ki Fred ve George'nin ticarete gerçekten yeteneği varmış."

"Bu bir asagılama," dedi Ron. Galleonlarla oynuyorlar. Dükkanı görmek için sabırsızlanıyorum, henüz Diagon

Yolu'na gidemedik çünkü annem babamın ekstra güvenlik için orda olması gerektiğini ve isteyken gerçekten çok mesgul olduğunu söylüyor, ama mükemmelmis."

"Peki, Percy'den ne haber?" diye sordu Harry. Percy ailenin diğer fertleriyle kavga eden üçüncü büyük Weasley kardeşi idi. "Annen ve babanla tekrar konuşmaya başladı mı?"

"Hayır," dedi Ron.

"Ama artık babanın Voldemort'un dönüşü hakkında basından beri haklı olduğunu biliyor."

"Dumbledore, insanların, haklı olanı affetmeyi haksız olanı affetmekten daha zor bulduğunu söyledi," dedi Hermione. "Bunu annene söylerken duydum Ron."

"Dumbledore'un söyleyeceği zihinsel sözler gibi görünüyor." dedi Ron.

"Bana bu sene özel ders verecek," dedi Harry muhabbetli bir şekilde.

Ron az kalsın tostunu yerken boğuluyordu ve Hermione'nin nefesi kesildi.

"Bunu gizli tutmalısın!" dedi Ron.

"Daha yeni hatırladım," dedi Harry dürüstçe. "Dün akşam sizin süpürge sundurmasında söyledim."

"Vay canına... Dumbledore'la özel ders!" dedi Ron, etkilenmiş görünerek. "Merak ediyorum acaba ne...?" Sesi kesildi. Harry onları birbirine bakarken gördü. Harry çatal ve bıçaklarını tepsiye koydu. Bütün yaptığı işin yatakta oturmak olduğu hesaba katılırsa, kalbi oldukça hızlı atıyordu. Dumbledore yapmasını söylemişti. Neden şimdi olmayacaktı ki? Gözünü kucagını dolduran güneş ışığından parlayan çatala dilerek, "Niçin bana özel ders vereceğini tam olarak bilmiyorum ama sanırım kehanet yüzünden," dedi.

Ne Ron ne de Hermione'den ses çıkmadı. Harry onların donmuş olduğu izlenimine kapıldı. Hala çatalına konuşmaya devam ederek "Biliyorsunuz, bakanlıktan çalmaya çalıştıkları..."

"Ama onda ne dediğini kimse bilmiyor," dedi Hermione çabucak. "O parçalandı."

"Ama kehanet diyordu ki..." diye başladı Ron ama Hermione ona "sstt!" dedi.

"Kehanet'in kırıldığı doğru," dedi Harry, büyük bir çabayla onlara bakarak. Hermione korkmuş, Ron ise sasırmış görünüyordu. "Kehanetin olduğu tek şey, parçalanmış cam küre değildi. Dumbledore'un odasında her şeyi duydum, kehanet yapılan kişi oydu bu yüzden bana anlatabildi. Kehanete göre," Harry derin bir nefes aldı.

"Öyle görünüyor ki ben Voldemort'un ismini bitirecek kişiyim. En sonunda, 'diğerleri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz' diyordu."

Üçü bir süre sessizce birbirine baktı. Sonra gürültülü bir patlama sesi oldu ve Hermione siyah bir duman bulutunun arkasında kayboldu. "Hermione!" diye bağırdı Harry ve Ron; kahvaltı tepsiyi kaydı ve gürültüyle yere düştü.

Hermione dumandan öksürerek, elindeki teleskopu sıkıca tutarak ve pırl pırl spor bir mor gözle ortaya çıktı. "Onu sıktım ve o... o beni yumrukladı." dedi Hermione soluk soluga. Ve gerçekten de teleskopun ucundan fırlamış uzun bir yayın üzerindeki minik yumruğu gördüler.

"Merak etme" dedi açıkça gülmemeye çalışsan Ron, "Annem bunu iyileştirir, küçük yaralanmaları iyilestirmede iyidir."

"Oh, iyi, bos ver şimdi bunu," dedi Hermione aceleyle. "Harry, ah, Harry..."

Tekrar yatağın ucuna oturdu.

"Merak ediyorduk, bakanlıktan döndükten sonra... Açıkça sana bir şey söylemek istemedik, ama Lucius Malfoy'un kehanet hakkında söyledikleri, nasıl senle ve Voldemort hakkında olduğu, şey, biz de böyle bir şeyler olduğunu düşünmüştük. Ah, Harry..." Harry'e baktı ve fısıldadı. "Korktun mu?"

"Eskiden korktuğum kadar değil," dedi Harry. "Ama ilk duyduğumda korkmuştum. Ama şimdi... sanki sonunda onunla karşılaşacağımı hep biliyordum gibi geliyor."

"Dumbledore'un seni kendisinin alacağını duyunca, sana kehanet hakkında bir şeyler söyleyeceğini yada bir şeyler göstereceğini düşündük," dedi Ron hevesli bir şekilde. "ve yaklaşmışsınız, değil mi?" Eger senin kaybedeceğini düşünseydi sana ders vermezdi, zamanını bosa harcamazdı... senin bir şansın olduğuna inanıyor olmalı..."

"Bu doğru" dedi Hermione. "Merak ediyorum acaba sana ne öğretecek, Harry? Gerçekten ileri düzeyde savunma büyülerini, büyük olasılıkla... kuvvetli karşı büyüler... lanet savıcılar..."

Harry aslında gerçekten dinlemiyordu. Vücuduna güneş ışığıyla alakası olmayan bir sıcaklık yayılıyordu. Sanki

göğsündeki sımsıkı bir düğüm çözülmüştü. Harry, Ron ve Hermione'nin gösterdiklerinden daha fazla etkilendiklerini biliyordu, ama asıl gerçek onların hala yanında olmaları, ona destek veren teselli sözleri söylemeleri, ondan hastaymış ya da tehlikeliymiş gibi kaçmamalarıydı. Ve bu onlara hiçbir şey söylememiş olmasından çok daha değerliydi. "... ve genellikle kaçmaya yarayan büyüler," diye bitirdi Hermione. "Neyse, en azından bu sene alacağın bir dersi biliyorsun. Bu, Ron ve benimkinden daha fazla. Merak ediyorum acaba S.B.D sonuçlarımız ne zaman gelecek?"

"Çok uzun sürmez, bir ay oldu," dedi Ron

"Sıkı tutunun," dedi Harry dün aksamki konuşmanın bir baska bölümünü hatırlayarak. "Sanırım Dumbledore S.B.D sonuçlarının bugün geleceğini söylemişti."

"Bugün mü?" diye bağırdı Hermione. "Bugün? Ama sen niye..? Aman tanrım söylemeliydin..."

Ayaga fırladı.

"Gidip hiç baykus gelip gelmedigine bakacağım."

Ama 10 dk. sonra Harry tamamen giyinip elindeki bos tepsiyle asagiya indiginde, Mrs.Weasley'in mutfak masasının üzerinde büyük bir üzüntüyle oturan Hermione'nin pandaya olan benzerligini azaltmaya çalışıyordu.

"Bir türlü geçmiyor," dedi Mrs.Weasley tedirgin bir biçimde, bir elinde asası ve diger elinde "Yaralar, Kesikler ve Sıyrıklar," sayfası açık olan 'Sifacını Yardımcı Dostu' adlı kitapla Hermione'yi dikkatle izliyordu."Bu her zaman ise yarıyordu, ama simdi niye olmuyor anlamadım."

"Bu Fred ve George'un komik saka fikirlerinden biri olmalı, çıkmayacağından emin olmak..." dedi Ginny.

"Ama çıkmak zorunda," diye cırladı Hermione. "Sonsuza kadar etrafta böyle dolasamam."

"Dolasmayacaksın, canım, mutlaka bir panzehir bulacağız, merak etme," dedi Mrs.Weasley yatıştırıcı bir edayla.

"Bill bana Fred ve George'un eglenceli olduğunu söylemişti," dedi Fleur sakince gülümseyerek.

"Evet, gülmekten nefes alamıyorum," diye tersledi Hermione.

Masadan zıpladı ve parmaklarını çevirerek odada volta atmaya başladı.

"Mrs.Weasley, bu sabah hiç baykus gelmediginden gerçekten emin misiniz?"

"Evet, tatlım. Gelse fark ederdim," dedi Mrs.Weasley sabırla. "Daha saat henüz dokuz , daha çok zaman var."

"Biliyorum,eski metinleri karıştırdım," diye söylendi Hermione hararetle. "Kesinlikle en sonda önemli bir çeviri hatası yaptım ve Karanlık-Sanatlara-Karsı-Savunma uygulaması da o kadar iyi degildi. Sanırım Biçim Degistirme iyi gibiydi ama simdi tekrar düşününce..."

"Hermione, susar mısın? tek sinirli olan kisi sen degilsin," diye bağırdı Ron. "Ve sen 11 'Olaganüstü' S.B.D aldığında..."

"Hayır,hayır,hayır!""dedi Hermione ellerini histerik bir sekilde çırparak. "Biliyorum, her seyden kaldım."

"Eger kalırsak ne oluyor?" diye odadakilere sordu Harry ama cevap veren yine Hermione'ydi.

"Bina sorumlumuzla seçeneklerimizi konuşacağız, geçen dönemin sonunda profesör McGonagall'a sordum."

Harry'nin midesi kıvranmaya başladı. Kahvaltıda daha az yemis olmayı diledi.

"Beauxbatons'da" dedi Fleur kendini begenmiş bir sekilde, "bizim isler baska sekilde yürüyor. Bence bizimki daha iyi. Bizim sınavlarımız 6. yoldan sonra baslıyor, 5 degil ve sonra..."

Fleur'un sözlerini bir çılgık bastırdı. Hermione dogruca mutfak penceresini gösteriyordu. Her saniye daha da büyüyen, 3 siyah nokta gökyüzünde açıkça görülüyordu.

"Bunlar kesinlikle baykus," dedi Ron boguk bir sesle, zıplayıp pencerenin yanında Hermione'ye katıldı.

"Ve üç taneler," dedi Harry, o da Hermione'nin diger yanına gelerek.

"Her birimiz için bir tane," dedi Hermione korkak bir fısıltıyla. "yo, hayır... yo, hayır... yo,hayır..."

Harry ve Ron'un kolunu sıkıca yakaladı.

Eve dogru alçaldıça daha da netlesen ve dogruca Kovuk'a dogru uçan , üç yakısklı kahverengimsi baykus ayaklarında büyük kare zarflar taşıyordu.

"Yo, hayır!" diye ciyakladı Hermione.

Mrs.Weasley onları zorla ayırıp geçti ve mutfak penceresini açtı. Bir,iki, üç... Baykuslar içeri süzöldüler ve masanın üzerine muntazam bir çizgi halinde kondular. Üçü de ayaklarını havaya kaldırdı.

Harry ileriye dogru yürüdü. Kendi adına olan mektup, ortadaki baykusun ayagina bağlanmıştı. Beceriksiz bir sekilde mektubu çözdü. Solunda Ron da kendi sonuçlarını çözmeye çalışıyordu, sag tarafındaki Hermione'nin elleri bütün baykusları titretecek kadar çok titriyordu.

Mutfakta kimse konuşmuyordu. En sonunda Harry kendi zarfını çözmeyi basardı ve içindeki parsömeni çıkardı.

SIRADAN BÜYÜCÜLÜK DÜZEYD SONUÇLARI

Geçme Notları

Olaganüstü (O)

Beklenenin Üstünde (B)

Uygun (U)

Kalma Notları

Zayıf (Z)

Felaket (F)

Dfrit (D)

Harry James Potter'ın Aldığı Notlar :

Astronomi U

Sihirli Yaratıkların Bakımı B

Tılsım B

Karanlık Sanatlara Karsı Savunma O

Kehanet (Z)

Bitki Bilim B

Sihir Tarihi (F)

Dksir B

Biçim Degistirme B

Harry parsömeni birkaç kere okudu. Her okuyusunda nefes alması daha da kolaylaşıyordu. Sonuçlar fena değildi; kehanetten kalacağını hep biliyordu ve sınav ortasında bayıldığı göz önüne alınırsa Sihir Tarihi'nden geçme

sansı yoktu ama geri kalan hepsini geçmişti. Parmagını notlardan asagiya dogru gezdirdi. Biçim Degistirme ve Bitki

Bilim'den iyi notlarla geçmişti. Dksir'den bile "Beklenenin Üstünde" almıstı. Ve en iyisi de Karanlık Sanatlara Karsı

Savunma'dan "Olaganüstü" almıstı.

Etrafına bakındı. Hermione ona sırtını yaslamıs ve boynunu büküstü ama Ron keyifli görünüyordu.

"Sadece Kehanet ve Sihir Tarihi'nden kalmısım, onları kim takar ki?" dedi mutlu bir sekilde Harry'e. "Dste... degiselim."

Harry, Ron'un notlarına göz attı: Hiç "Olaganüstü" yoktu.

"Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'dan en yüksek notu alacağını biliyordum." dedi Ron Harry'nin omzunu yumruklayarak. "Dyi is becerdik degil mi?"

"Aferin!" dedi Mrs.Weasley gururla Ron'un saçlarını karıştırarak. " edi S.B.D, bu Fred ve George'unkilerin toplamından daha fazla."

"Hermione?" dedi Ginny temkinli bir sekilde. Hermione hala kagıdına bakıyordu."Sen ne yaptın?"

"Ben--kötü degil" dedi Hermione hafif sesle.

"Off, ver sunu bana" dedi Ron, üstünden zıplayıp elinden sonuçları alarak. "Evet, on 'Olaganüstü' ve Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'dan bir tane 'Beklenenin Üstünde'." Ona yarı eglenen, yarı kızgın bir sekilde bakarak

"Gerçekten hayal kırıklığına ugradın, degil mi?"dedi.

Hermione basını salladı, ama Harry güldü.

"Neyse artık F.Y.B.S. öğrencileriyiz," diyerek sırıttı. "Anne, hala sosis kaldı mı?"

Harry tekrar sonuçlarına baktı. Umabileceğinin en iyisi kadar iyiydi. Sadece küçük bir üzüntü duyuyordu. Bu onun seherbaz olma hayallerinin sonuydu. Dksir'den gerekli notu alamamıstı. Alamayacağını biliyordu ama hala o küçük

"B" harfine bakarken midesine sızılar giriyordu.

Gerçekten sıra dışı olan, Harry'e ilk kez iyi bir seherbaz olacağını söyleyen, kılık degistirmis bir Ölüm Yiyen'di, ama her nasılsa bu fikir onu ele geçirdi ve ileride olmak isteyeceği baska bir sey düşünemedi. Üstelik birkaç hafta önce

kehaneti duyduğundan beri dogru bir karamıs gibi geliyordu... Digeri varlığını sürdürürken, ikisi de yasayamaz... Eger

görevi Voldemort'u bulmak ve onu öldürmek olan bu iyi eğitimli sihirbazlara katılamayacaksa hayatta kalmak için

kendine verilen en iyi sansı kaybedecek ve kehaneti gerçeklestiremeyecek miydi?

(Arctic)

DRACO'NUN DOLAMBAÇLI YOLU

Harry sonraki birkaç haftadan fazla süre boyunca Kovuk'un bahçesi ile sınırlı alan içinde kaldı. Günlerinin çoğunu

Weasleylerin bahçesinde iki takıma ayrılarak Quidditch oynayarak geçirdi (o, Hermione ile Ron da Ginny ile es oldu;

Hermione korkunçtu ve Ginny iyiydi, bu yüzden akla yatkın bir eslesmeydi) ve akşam yemeklerinde Mrs. Weasley onun

önüne herseyden üç porsiyon koyuyordu.

Gelecek Postasında artık neredeyse hergün görülen ölümler, garip kazalar ve kaybolmalar olmasaydı mutlu ve sakin

bir tatil olacaktı. Bazen Bill ve Mr. Weasley daha gazeteye bile çıkmadan evvel haberleri eve getirirdi. Mrs. Weasley'nin hosnutsuzluğuna yolaçan, Harry'nin onaltıncı doğum günü kutlamaları partisinin Remus Lupin tarafından

getirilen dehşet verici haberlerle bozulmasıydı. Remus Lupin sıksa ve nesesiz görünüyordu, kahverengi saçlarına griler

karıştı, elbiseleri eskisine göre daha da eskipüskü ve yamalıydı.

"Baska bir çift ruhemici saldırıları oldu," diye duyurdu, Mrs. Weasley büyük bir dilim doğumgünü pastasını ona

iletirken. "Ve Igor Karkaroff'un vücudunu kuzeyde bir kulübede buldular. Üzerine karanlık isaret yapılmıştı... Açıkcası,

ölüm yiyenleri terkettikten sonra bir yıl bile hayatta kalması benim için sürpriz oldu; Sirius'un erkek kadesi, Regulus,

hatırladığım kadarıyla sadece birkaç gün becerebilmişti."

"Evet, pekâlâ," dedi Mrs. Weasley, kaslarını çatarak, "belki de biz biraz daha farklı birseyler hakkında konuşmalıy..."

"Florean Fortescue yu isittin mi, Remus?" diye sordu Bill, Fleur tarafından sarap içmesi için sıkıştırılırken. "Hani..."

"Diagon Yolundaki dondurma yeri mi?" diyerek Harry araya girdi, midesinde nahos bir boşluk hissi ile. "Bana bedava

dondurmalar verirdi. Ona ne oldu?"

"Gitmiş, dükkânına bakılırsa."

"Neden?" diye sordu Ron, Mrs. Weasley Bill'e anlamlı şekilde dik dik bakarken.

"Kim bilir? Birsekildeonları rahatsız etmiş olmalı. İyi bir adamdı, Florean."

"Diagon Yolunda konuşulana göre," dedi Mr. Weasley, "Ollivander de gitmiş görünüyor."

"Asa yapımıcısı mı?" dedi Ginny, korkmuş bir şekilde bakarak.

"Evet o. Dükkan boş. Bir kavga olduğuna dair hiçbir iz yok. Kendi isteği ile mi ayrıldı yoksa kaçırıldı mı hiç kimse bilmiyor."

"Fakat insanlar asalar için ne yapacaklar?"

"Baska asa yapımıcılarına gidecekler," dedi Lupin.

"Fakat Ollivander en iyiydi ve eğer diğer taraf onu ele geçirdiyse bu bizim için pek iyi değil."

Bu çok sıkıntılı doğum günü çayının ertesi günü, Hogwarts'tan mektupları ve kitap listeleri geldi. Ancak Harry'ye bir de

sürpriz vardı: Quidditch Kaptanı yapılmıştı.

"Bu sana sınıf başkanları ile eşit bir statü veriyor!" diye haykırdı Hermione mutlulukla. "Şimdi sen özel banyomuzu ve diğer herseyi kullanabilirsin!"

"Vay canına, Charlie'nin bunlardan birini taktığı zamanı hatırlıyorum," dedi Ron, rozeti neseyle kontrol ederek. "Harry,

bu öyle harika ki, sen benim Kaptanımsın... Tekrar takımda olmama izin verirsin, sanırım, ha ha..."

"Pekala, şimdi bunları almamız için Diagon Yoluna yapacağımız geziyi daha fazla erteleyebileceğimizi sanmıyorum,"

diye iç çekti Mrs. Weasley, Ron'un kitap listesine bakarak. "Babanızın ise gitmek zorunda olmadığı cumartesi günü

gideceğiz. O olmadan oraya gitmiyorum."

"Anne, gerçekte Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in Flourish ve Blotts'daki bir kitap rafının arkasına saklanacağını mı

düşünüyorsun?" dedi Ron kıs kıs gülererek.

"Fortescue ve Ollivander tatile gittiler, öyle mi?" dedi Mrs. Weasley, bir hamlede. "Eger güvenlgin gülünç bir mesele

oldugunu düşünüyorsan, sen burada kalabilirsin ve ben seninkileri kendim alacağım...".

"Hayır, ben gelmek istiyorum, Fred ve George'un dükkânını görmek istiyorum!" dedi Ron aceleyle.

"O halde fikirlerini biraz düzelt, genç adam, yoksa senin bizimle gelmek için yeterince olgun olmadığını düşünceğim"

dedi Mrs. Weasley kızarak, saatini kaptı, dokuz kolu da hala "ölüm tehlikesi" ni gösteriyordu ve onu yeni yıkanmış

havluların üzerine dengeli bir şekilde koydu. "Ve bu Hogwarts'a dönmek için de geçerli."

Annesi çamasır sepetini ve üzerinde sallanan saati kollarıyla kapıp, fırtına gibi odadan çıkarken, Ron dönüp inanmayan

gözlerle Harry ye baktı.

"Vay canına... artık burada bir saka bile yapamıyorsun..."

Fakat Ron sonraki birkaç gün boyunca Voldemort hakkında ciddiyetsiz olmama konusunda dikkatliydi. Her ne kadar

kahvaltıda çok gergin görünse de, Mrs. Weasley daha fazla patlamadan Cumartesi sabahı oldu. Fleur ile evde kalacak

olan Bill (Hermione ve Ginny'nin çok fazla mutlu olmasına neden olarak), dolu bir para çantasını Harry ye masa

boyunca ilettiler.

"Hani bana?" diyerek istedi Ron, gözleri ardına kadar açıldı.

"Bu zaten Harry'nin, aptal," dedi Bill."Kasandan senin için aldım, Harry, çünkü bu sıralar insanların altınlarını alması

bes saat sürüyor, cincüceler güvenliği öyle çok sıkılaştırdı ki. Dki gün önce, Arkie Philpott kendininkine bir Dürüstlük

Sondası yapıtırmıştı... Güven bana, böylesi daha kolay."

"Tesekkürler, Bill," dedi Harry, altınını cebine koyarak.

"O her zaman öyle düşünceli ki ," mırıldadı Fleur taparcasına, Bill'in burnuna vurarak. Ginny Fleur un arkasından

yemegine kusma taklidi yaptı. Harry cornflakes lerden bogulur gibi oldu, Ron onun sırtına vurdu.

Bulutlu, karanlık bir gündü. Sihir Bakanlığının özel arabalarında biri, (önceden bir kere Harry binmişti), pelerinlerini

giyerek evden çıktıklarında ön avluda onları bekliyordu.

"Babamın bunları bize yine alabilmesi iyi oldu," dedi Ron takdir ederek, araba Kovuk tan yavaşça uzaklaşırken lüks bir

şekilde gerindi, Bill ve Fleur mutfak penceresinden el sallıyordu. O, Harry, Hermione ve Ginny genis arka koltukta

konforlu bir şekilde oturuyorlardı.

"Buna çok alısma, sadece Harry den dolayı," dedi Mr. Weasley omzunun üzerinden. O ve Mrs. Weasley Bakanlık soförü

ile birlikte öndeydiler; ön yolcu koltuğu iki oturaklı bir sedire benzer şekilde zorlukla gerilmisti. "Ona en üst derecede

güvenlik koruması verildi ve Çatlak Kazan da bize ilave güvenlik de katılacak."

Harry hiçbirsey söylemedi; alısverisini yaparken bir seherbaz taburu ile çevrili olmayı çok fazla begenmedi. Görünmezlik pelerinini sırt çantasında saklamıştı ve onu hissetti, eger Dumbledore için yeteri kadar iyiyse, Bakanlık

içinde yeteri kadar iyi olmalıydı, simdiki bu düşüncesine ragmen, Bakanlığın pelerini hakkında bilgisi olduğundan emin

degildi.

"Dste, burası," dedi soför, sasırtacak kadar kısa bir zaman sonra, Charing Cross Yolunda yavaşlarken ilk kez konustu ve

Çatlak Kazanın önünde durdu.

"Sizi bekleyeceğim, ne kadar süreceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bir iki saat, sanırım," dedi Mr. Weasley.

"Ah, güzel, o burda!" Harry Mr. Weasley gibi yaptı ve pencereden baktı; kalbi yerinden hopladı. Hanın dışında

bekleyen hiç seherbaz yoktu, fakat onun yerine kocaman, kara-sakallı Rubeus Hagrid vardı, Hogwarts ın bekçisi, uzun bir kunduz derisi palto giyinmişti, Harry'nin yüzüne ısıltıyla baktı ve oradan geçen Muggle ların korkuyla bakışlarına aldırmadı.

"Harry!" diye gürlledi, Harry arabadan adımını attığı anda kemik-kıran bir sarılmayla kucakladı.

"Sahgaga... Solgunkanat, demek istedim... onu görmelisin, Harry, açık havaya geri döndüğü için öyle mutlu ki..."

"Mutlu olduğuna sevindim," dedi Harry, sırtarak kaburgalarını ovalarken.

" 'Güvenlik' ten kastedilenin sen olduğunu bilmiyorduk!"

"Biliyorum, eski günlerdeki gibi, değil mi? Görüyorsun ya, Bakanlık bir sürü Seherbaz göndermek istedi, fakat Dumbledore benim yapabileceğimi söyledi," dedi Hagrid gururla, göğsünü öne çıkararak ve basparmaklarını ceplerinin

içine sokarak. "Haydi, gidelim o zaman... buyrun, Molly, Arthur..."

Çatlak Kazan, Harry'nin hatırladığı kadarıyla ilk defa, tamamen bostu. Sadece sahibi olan Tom, burusuk yüzlü ve

dissiz, eski kalabalıktan geri kalan tek kişiydi. Onlar girdiklerinde ümitle baktı, fakat daha konuşmadan, Hagrid , "Bugün sadece geçiyoruz, Tom, eminim anlarsın, Hogwarts is, bilirsin." dedi önemle vurgulayarak.

Tom sinirle basını egdi ve bardakları silmeye devam etti; Harry, Hermione, Hagrid ve Weasleyler bar boyunca

yürüdüler ve arkadaki çöp kutularının durduğu küçük soguk avluya çıktılar. Hagrid pembe semsiyesini kaldırdı ve

duvardaki bazı tuğlalara vurdu, duvar kemer sekline dönüserek parka taslı dolambaçlı bir caddeye açıldı.

Giristen

geçtiler ve durarak etrafa baktılar.

Diagon Yolu degismisti. Kazanların, büyü kitaplarının ve iksir malzemelerinin rengârenk parıldayan vitrin görüntüleri

görülemiyordu, üzerlerini kapatıp onları gizleyen kocaman Sihir Bakanlık posterlerinin arkasındaydılar.

Bunların çoğu yaz boyunca Bakanlığın gönderdiği broşürlerdeki güvenlik tavsiyelerinin genisletilmiş versiyonlarını

tasiyan koyu mor posterlerdi, fakat digerleri serbest kaldığı bilinen Ölüm Yiyenlerin cansıkıcı sekilde hareket eden

siyah-beyaz fotoğrafları idi.

Bellatrix Lestrange en yakın aktarın önünde alaylı sekilde gülüyordu. Florean Fortescue'nun dondurma salonunun da

aralarında bulunduğu birkaç pencere tahtalarla kapatılmıştı. Öbür taraftan, (daha önce orada olmayan) birkaç eski

püskü görünümlü dükkân cadde boyunca belirmisti. En yakında olanı, Flourish ve Blotts un dış tarafında inşa edilmiş,

çizgili, lekeli bir tentenin altında idi, önünde topluigne ile tutturulmuş bir karton vardı:

"TILSIMLAR (NAZARLIKLAR) Kurtadamlara, Ruhemicilere ve Inferi ye karşı etkili !"

Kılıksız görünümlü küçük bir büyücü yoldan geçenlere zincire takılmış kucak dolusu gümüş sembolleri takırdatıyordu.

"Küçük kızınız için bir tane alın, madam?" geçerlerken Mrs. Weasley ye seslendi, Ginny ye bakarak.

"Onun sevimli boynunu korumak istemez misiniz?"

"Eger görev basında olsaydım..." dedi Mr. Weasley, nazarlık satıcısına öfkeyle bakarak.

"Evet, fakat şimdi birini tutuklamaya gitme, canım, acelemiz var," dedi Mrs. Weasley, sinirlice bir listeye bakarak.

"Sanırım önce Madam Malkin'e gitsek iyi olacak, Hermione yeni bir cüppe istiyor, Ron'un okul cüppesinden ayak

bilekleri çok fazla gözükmeye başladı ve seninde yeni bir taneye ihtiyacın var, Harry, öyle çok uzadın ki...

Gelin,

hepiniz..."

"Molly, hepimizin Madam Malkin'e gitmesi bir anlam ifade etmez ," dedi Mr. Weasley.

"Biz Flourish ve Blotts a gidebilir ve herkesin okul kitaplarını alırken, neden su üçü de Hagrid le gitmesin?"

"Bilemiyorum," dedi Mrs. Weasley endiseyle, açıkçası alısverişi çabucak bitirmek ve birarada kalmak konularında iki

arada bir derede kalmıstı.

"Hagrid, ne dersin...- ?"

"Korkma, benim yanımda güvende olacaklar, Molly," dedi Hagrid onu sakinleştirerek, çöp tenekesi kapagı boyutundaki

elini havaya kaldırarak el salladı. Mrs. Weasley tamamiyle inanmış görünmedi, fakat ayrılımlarına müsaade etti, kocası

ve Ginny ile birlikte aceleyle Flourish ve Blotts a yönelirlerken, Harry, Ron, Hermione ve Hagrid Madam Malkin'e

gitmek için yola koyuldular.

Harry yanlarından geçen pek çok insanın Mrs. Weasley gibi aynı telas ve endiseli görünümüne sahip olduğunu farketti ve

hiçkimse durup fazla bir sey konuşmuyordu; alısveris yapanlar kendi grupları içinde sıkıca birarada duruyordu. Yalnız

basına alısveris yapan bir kimse görünmüyordu.

"Hep birlikte içeri girersek biraz sıkışık olabilir," dedi Hagrid, Madam Malkin'in dışında durarak ve pencerenin hizasında

diz çöktü. "Dışarıda nöbette olacağım, tamam mı?" Böylece Harry, Ron ve Hermione küçük dükkâna birlikte girdiler.

Dlk bakışta içersi bos gibi göründü, fakat kapının arkalarından kapanmasından hemen sonra yeşil ve mavi payetli

cüppelerin bulunduğu bir elbise rafının arkasından gelen tanıdık bir ses duydular.

"... Çocuk değilim, demek dikkat etmedin, Anne. Tek basıma alısverisimi yapabilirim." .

Kulağı gıdıklayan gibi bir gürültü vardı ve Harry dükkân sahibi Madam Malkin in sesini tanıdı, "Bak, canım, annen

oldukça haklı, hiç birimiz artık kendi basımıza etrafta dolasmamalıyız, bu çocuk olup olmamakla ilgili bir sey değil..."

"Sen igneyi batırdığın yere bak, tamam mı?" Rafın arkasından solgun ve sivri yüzlü, açık sarı saçlı bir genç göründü,

kolkenarlarında ve yanlarında parıldayan toplu igneler bulunan güzel koyu yeşil bir cüppe giyinmişti.

Aynaya doğru uzun adımlarla yürüdü ve kendine baktı; kısa bir zaman sonra omzunun üzerinden aynadaki Harry, Ron

ve Hermione nin yansımalarını farketti. Açık gri renkli gözleri kısıldı.

"Eğer kokunun ne olduğunu merak ediyorsan, Anne, şimdi bir Bulanık içeri girdi, ondandır." dedi Draco Malfoy.

"Böyle konuşmak için bir neden olduğunu sanmıyorum!" dedi Madam Malkin, elinde bir mezura ve bir asa ile elbise

rafının arkasından aceleyle çıkarak. "Ve dükkânımda asa çıkarılmasını da istemiyorum !" diye aceleyle ekledi, kapıya

doğru baktığında orada ayakta duran Harry ve Ron un asalarını çıkartmış ve Malfoy a doğrultmuş olduğunu görmüştü.

Hermione, onların biraz gerisinde duruyordu, fısıldadı, "Hayır, yapmayın, gerçekten, buna degmez. "

"Ya evet, okul dışında büyü yapmaya kalkışmak gibi," diye alay etti Malfoy. "Gözünü kim morarttı, Granger? Onlara

çiçek göndermek istiyorum."

"Bu kadarı yeter!" dedi Madam Malkin aniden, yardım ister gibi omzundan geriye doğru baktı.

"Hanımefendi, lütfen!" Narcissa Malfoy elbise rafının arkasından yürüyerek çıktı.

"Kaldırın sunları," dedi soguk bir sekilde Harry ve Ron a."Eğer ogluma bir kez daha saldırırsanız, sizi temin ederim ki

bu yaptığınız son sey olur."

"Gerçekten mi?" dedi Harry, ileri doğru bir adım atarak ve hala onun kızkardesininkine (ç.n.Bellatrix) benzeyen solgun

kibirli yüzüne bakarak. Artık onun kadar uzun boyluydu.

"Bize bu dedigini yapmak için birkaç Ölüm Yiyen arkadasını daha çağırmayacak mısınız?"

Madam Malkin çılgık attı ve kalbini tuttu."Gerçekten, suçlamayın... Söyledikleriniz tehlikeli... Asaları kaldırın, Lütfen!"Fakat Harry asasını indirmede.

Narcissa Malfoy nahosça gülümsedi.

"Görüyorum ki Dumbledore'un favorisi olmak sana yanıltıcı bir güvenlik hissi vermiş, Harry Potter. Fakat Dumbledore

seni korumak için hep yanında olmayacak."Harry alaycı bir sekilde dükkânın etrafına göz gezdirdi.

"Vay canına... Suna bakın... O burda degil! Öyleyse neden gidip bir bakmıyoruz? Belki sana Azkaban da çift kişilik bir hücre bulabilirler, yenik kocanla birlikte kalman için!".
Malfoy Harry ye dogru kızgınlıkla hamle etti, fakat asırı uzun cüppesine takılarak tökezledi. Ron yüksek sesle güldü.
"Annemle böyle konuşmaya cüret edemezsin, Potter!" diye hırladı Malfoy.
"Tamam, Draco," dedi Narcissa, onu ince beyaz parmaklarıyla omzundan tutarak.
"Sanıyorum ben Lucius ile birlikte olmadan evvel, o kıymetli Sirius ile birlikte olacak."
Harry esasını daha yukarı kaldırdı."Harry, hayır!" diye inledi Hermione, onun kolunu kavrayarak ve onun yanına dogru asığıya itmeyi deneyerek.
"Düşün... Yapmamalısın... Büyük bir belanın içinde olacaksın..."
Madam Malkin bir an için sıkıntıyla titredi, sonra sanki hiçbir sey olmayacakmış ümidiyle davranmaya karar vermiş gibi göründü. Hala kızgınlıkla Harry ye bakan, Malfoy a dogru yöneldi.
"Sanırım bu sol kol biraz daha hizaya gelebilir, canım, biraz müsaade et..."
"Ah!" diye bağırıldı Malfoy, onun eline vurup uzaklaştırarak.
"Dgnelerini nereye batırdığına dikkat et, kadın! Anne, Artık bunu istedigimi sanmıyorum.Cüppeleri tutarak basının üzerine kaldırdı ve onları Madam Malkin'in ayaklarının dibindeki zeminin üzerine fırlattı.
"Haklısın, Draco," dedi Narcissa, Hermione ye kibirle bakarken, "buradaki dükkânlarda ne yüz karası insanların olduğunu artık biliyorum... Biz Twilfitt ve Tattling's de daha iyisini buluruz. Ve böylece, onların ikisi uzun adımlarla dükkândan çıktı, Malfoy yolundan çekilmesi için elinden geldigince sert bir sekilde Ron a çarpmaya özen gösterdi.
"Pekâlâ, tamam?" dedi Madam Malkin, düsmüs cüppeleri toplarken ve esasının ucunu onların üzerinde bir vakumlu temizleyici gibi hareket ettirip böylelikle de tüm tozları giderirken. Ron'un ve Harry'nin yeni cüppelerinin provası boyunca bütünüyle telaslıydı, Hermione ye cadı yerine büyücü cüppesi satmaya çalıştı ve son olarak dükkândan çıkarlarken onları yeniden görmekten mutlu olacağına dair bir sekilde egilerek onları selamladı.
"Herseyi aldınız mı?" diye sordu Hagrid mutlulukla, tekrar yanında belirdiklerinde.
"Hemen hemen," dedi Harry." Malfoy ları gördün mü ?"
"Ya evet," dedi Hagrid, ilgisizce."Fakat birsey yapamayacaklardır... Diagon Yolu nun ortasında problem yaratmaya cüret etmek, Harry. Onlar için endise etme."
Harry, Ron ve Hermione birbirlerine baktılar, fakat onlar bu rahat fikrinden Hagrid i uyandırmadan evvel, Mr. , Mrs. Weasley ve Ginny ağır kitap paketleri ile göründüler.
"Herkes iyi mi?" dedi Mrs. Weasley. "Cüppelerinizi aldınız mı? Dyi o zaman, Fred and George'a giderken yolda Aktara ve Eeylops a ugrayabiliriz... Birbirine bitisik, simdi..."
Ne Harry ne de Ron Aktardan artık daha fazla iksir çalışmayacaklarını bilerek hiçbir sey almadan çıktılar. Fakat ikisi de Eeylops Baykus Dükkânından Hedwig ve Pigwidgeon için kocaman kutularla baykus yemi aldılar. Sonra, Mrs. Weasley her iki dakika bir saatine bakıyordu, Fred and George un islettiği saka dükkânı olan Weasley Büyücü Sakaları nı cadde boyunca aramaya koyuldular.
"Gerçekten fazla zamanımız yok," dedi Mrs. Weasley."Bu yüzden sadece hızlıca söyle bir bakacağız ve ardından arabaya geri döneceğiz. Yaklaşmış olmalıyız, su doksan-iki numara... doksan-dört..."
"Vay canına,"dedi Ron, yolda duraklayarak.
Etraflarındaki tüm tahta ve poster kaplı dükkânlara karşı koyarcasına, Fred ve George un pencereleri bir havai fisek

gösterisi gibi göze çarpıyordu. Oradan geçenler pencerelere omuzlarından geriye doğru bakıyordu ve birkaç saskın görünümü insan da gerçekten olduğu yere mihlanmıştı. Sol pencere dönen, patlayan, parlayan, ziplayan ve ses çıkaran birçok çeşit malla sasırtacak kadar doluydu; Harry nin gözleri sadece bakmakla sulanmaya başladı. Sağ taraftaki pencere Bakanlığinkiler gibi dev bir mor posterle kaplıydı, fakat yanıp sönen sarı harflerle süslenmişti:

NDYE DERT EDDYORSUN
KDM-OLDUGUNU-BDLDRSDN-SEN?
ASIL DERT ETMEN GEREKEN
KAKA-OLDUGUNU-BDLDRSDN-SEN?
BÜTÜN ÜLKEYD SANSAN
KABIZLIK HÂKDMKEN!

Harry gülmeye başladı. Yan tarafında zayıf bir inleme duydu ve etrafına bakınca Mrs. Weasley nin sasırmış bir şekilde gözlerini postere dikmiş olduğunu gördü. Dudakları sessizce hareket etti "Kim-Ol-Bil-Sen."
"Yataklarında öldürülecekler!" diye fısıldadı.
"Hayır, öldürülmeyecekler!" dedi Ron, Harry gibi gülerek. "Bu harika!" dedi Harry'le birlikte dükkâna girerek. O ve Harry mağazanın içinde dolasmaya başladılar. Müsterilerle o kadar doluydu ki; Harry raflara yaklaşıp yaklaşıp yaklaşmadı.
Tavana monte edilmiş olan kutulara baktı: Burada, ikizlerin Hogwarts'ta tamamlamadıkları geçen sene boyunca üzerinde çalışıp icad ettikleri, kusursuz Kaytaran Kapsüller vardı; Harry, sol rafın üzerindeki hasara uğramış tek kutunun sayesinde, Burun Kanatan Bugdayların en sevilenler olduğunu fark etti. Dçlerinde, en ucuzları yalnızca lastik ördeğe dönüşen ve sallandığında bir çeşit bilgi veren, en pahalıları ise sahibini gafil avlayarak boynuna ve kafasına vuran muzip asaların olduğu sandıklar ve kendiliginden mürekkeplenen, büyüyle kontrol edilen ve Akıllı-Cevap veren tüy kalem çeşitleriyle dolu olan kutular vardı. Kalabalığın arasından bir boşluk bulan Harry, on yasaındaki bir grup çocuğun kaz sürüsü gibi heyecanla, tahtadan yapılmış bir adamın yavaşça tavandan sarkan bir ipe doğru adım atmasını izledikleri tezgâha doru ilerledi. Harry, ipin sarktığı tavanda asılı olan kutunun üzerindeki yazıyı okudu:
Büyüleyin onu, yoksa asılacak!
"Patentli Gündüz Düşü Tılsımı"
Hermione tezgâhın yanındaki büyük gösteriden sıyrılmayı başarmış ve üzerinde, bir korsan gemisinin güvertesinde duran yakışıklı bir genç ve kendinden geçmek üzere olan bir kızın rengârenk resminin bulunduğu kutunun yazanları okumaya başlamıştı.
"Bir sihirli söz ve en üst kalitede, oldukça gerçekçi, otuz dakikalık gündüz düşü, okul derslerinde kullanmak için uygun ve hemen hemen saptanamaz (yan etkileri bön bakış ve boş surat ifadesi ve ender görülen, ağızdan salyalar akması).
On altı yasin altındakilere satılmaz. Bilirsiiniz," dedi Hermione Harry'i görmeye çalışarak, "bu gerçekten alımsızın dışında bir büyüdür!"
"Madem öyle, Hermione," dedi arkadan bir ses, "bir tanesini bedava olarak alabilirsin." Yüzü sevinçle parlayan Fred, alev kızılı saçlarıyla hiç uyusmayan morumsu kırmızı bir cüppeyle arkalarında duruyordu.
"Nasıl, Harry?" El sıkıştılar. "Ve gözüne ne oldu Hermione?"
"Yumruk atan teleskopun," dedi Hermione içerliyerek.
"Ah, su ise bak, onları tamamen unutmuşum," dedi Fred. "Dste..."Cebinden yuvarlak, plastik bir kap çıkardı ve

Hermione'ye verdi; ihtiyatla çevirerek açtı ve koyu sarı bir hamur açığa çıktı.
"Yalnızca, onu hafifçe dokundur, çürük birkaç saat içinde yok olacak," dedi Fred. "Güzel bir çürük yok edici bulmak zorundaydık. Bu ürünlerin çoğunu kendi üzerimizde test ediyoruz."
Hermione gergin görünüyordu. "Güvenli, değil mi?" diye sordu.
"Tabii ki öyle," diye garanti etti Fred. "Hadi Harry, sana bir tur attırayım."
Harry, simsiyah olmuş gözüne hamur süren Hermione'yi bırakarak, mağazanın arkasına, üzerinde kart ve ipliklerin olduğu standı kadar Fred'i takip etti.
"Muggle büyücü sakaları!" dedi Fred mutlulukla, standı işaret ederek. "Babam gibi çatlaklar için, bilirsin, Muggle esyalarını sevenler. Büyük bir kazanç değil ama oldukça zekice bir iş yapıyoruz, onlar harika ve alılsımlı şeyler... Ah, iste George..."
Fred'in ikizi, Harry'nin elini enerjik bir şekilde sıktı.
"Demek ona tur attırıyorsun? Arka tarafa gel, Harry, orası asıl servet kazandığımız yer... Ceplerini boşlat, sen ve sen bunun için fazla Galleon vereceksin!" diye ekledi, elini telaşla yuvarlak plastik kaplardan çeken küçük bir çocuğu uyararak. Etiketinin üzerinde su yazılıydı:
YENDLEBDLDR KARANLIK DSARETLER... HERKESD HASTA EDECEKLER!
George, Muggle sakalarının yanındaki perdeyi açtığı sırada, Harry, daha karanlık ve daha az kalabalık bir oda gördü.
Bu raflardaki paketlenmiş kutuların sayısı azaltılmıştı.
"Burayı henüz yeni, böyle ciddi bir sekle soktuk," dedi Fred. "Çok eğlenceli oldu..."
'Dnanamazsın ne kadar çok insan, hatta bakanlıkta çalışanlar bile temiz bir kalkan büyüsü yapamadılar, Harry.' dedi
George ' Tabii, onlar senin gibi bir öğretmene sahip değildi.'
'Dogru. Dlk olarak koruyucu sapkalar yapmayı düşündük. Birinin sana uğursuzluk büyüsü yapmasını sağla ve büyü ona geri döndüğü zaman suratının alacağı hali izle. Sadece bakanlık bu sapkalardan bes bin tane aldı ve biz hala muazzam siparişler alıyoruz!'
'Dolayısıyla biz de koruyucu pelerinler, koruyucu eldivenler diye devam ettik.'
'... Aslında Affedilmez Lanetlere karşı pek bir yardımı olduğu söylenemez. Ama basit ve orta derecedeki büyüler için bayagi etkili.'
' Ve böylece Karanlık Sanatlara Karşı Savunma isine girdik. Çünkü burada çok para var gibiydi. Bak, Pratik Karanlık Tozu, Peru'dan ithal ediyoruz. Bir yerden çabucak tüymek isteyenler için.'
"Ve bizim Tehlike Kapsüllerimiz, su anda raftan çekip gidiyorlar, bak," dedi Fred siyah boynuz-tipi acayip görünümlü bir takım nesnelere işaret ederek ki gerçekten de aşağı inmeye çabalyorlardı. "Birini gizlice düşürdüğün anda kaçıyor ve büyük bir gürültü kopararak senin baska bir yöne sapmana olanak tanıyor, eger gerekiyorsa."
"Kullanışlı" dedi Harry etkilenerek.
"Al" dedi George bir çift kapı Harry'ye atarak.
Kısa, sarı saçlı genç bir cadı basıyla perdeyi iteledi, Harry onun da morumsu kırmızısı bir iş çüppesi giydiğini gördü.
"Bir müşteri bir saka kazanıyla ilgileniyor, Mr. ve Mr. Weasley" dedi kız.
Harry Fred ve George'a "Mr."(Bay) denmesini çok garipsedi, ama onlar bunu hiç garipsemeden uzun adımlarla ilerlediler.
"Tamam, Verity, geliyorum" dedi George çabucak. "Harry istediğin herseyi alabilirsin, tamam mı? Ödeme yok."
"Bunu yapamam!" dedi çoktan Tehlike Kapsülleri'nin parasını ödemek için para kesesini çıkarmış olan Harry.
"Burada ödeme yapamazsın," dedi Fred sertçe Harry'nin altınlarını iterek.
"Ama..."

"Baslangıçta sermayemizi senin verdigini unutmamak Harry." dedi George."Dstedigini al ve tek yapman gereken sana soranlara nerden aldığını söylemek."

George müsterilerle ilgilenmek için perdeden geçerken, Fred de hala Hayal Muskalarına bakan Hermione ve Ginny'i bulmak için Harry i dükkânın ana bölümüne götürdü.

"Siz kızlar özel Meraklı Cadı ürünlerimizi bulamadınız mı daha?" diye sordu Fred."Beni izleyin bayanlar... Pencerenin yanında birkaç heyecanlı kızın kıkırdadığı açık mor esyalar sıralanmıştı. Hermione ve Ginny arkalarına yaslandılar, ihtiyatlı bakarak.

"Dste" dedi Fred gururla."Bulabileceğiniz en iyi ask iksirleri."Ginny kaslarını kaldırarak "Dse yarıyorlar mı?". "Çocugun ağırlığına bağlı olarak 24 saate kadar kesin etkililer."

"... Ve tabi ki bir de kızın çekiciliğine" dedi George birden yanlarında ortaya çıkarak."Ama kardesimize satmıyoruz" diye ekledi, birden sertleserek

"Duyduğumuza göre çoktan 5 kişi - "

"Ron'dan duyduklarınızın hepsi koca bir yalan" dedi Ginny sakince, eğilip raftan küçük pembe bir vazoyu alırken."Bu ne?"

"Garantili 10 saniyede sivilce yokedicisi," dedi Fred."Dzlerden siyah noktalara kadar herseyde mükemmel, ama konuyu degistirme. Dean Thomas denilen çocukla çıkıyor musun çıkmıyor musun?"

"Çıkıyorum" dedi Ginny"Ve en son baktığımda bir kişiydi, 5 değil. Onlar ne?" pembe ve mor kürklerde tiz sesler çıkararak kafesin dibinde yuvarlanan topları isaret ediyordu.

"Cüce Dumanı" dedi George."Minyatür kürk derililer, yeterince hızlı çoğaltmıyoruz. Peki ya Michael Corner?"

"Ona sadece çarpıldım bir an, o bir salaktı." dedi Ginny, kafese parmağı sokup etrafında toplanan cüce dumanlarını izlerken."Çok sirinler"

"Nerdeyse öyleler, evet" kabul etti Fred."Ama biraz hızlı sevgili degistiriyorsun, di mi?"

Ginny elleri kalçalarında dönüp ona baktı. Yüzündeki Mrs. Weasley'i hatırlatan ters bakışıyla, Harry, Fred'in irkilmemesine sasırdı.

"Sizi ilgilendirmez ve ayrıca sana da tesekkür ederim," dedi kolları mallarla dolu Ron görüldüğünde, "bu ikisine benim hakkımda masallar anlatma!" diye Ron'a kızgınca ekledi.

"Orada Üç Galleon, Dokuz Sickle ve Bir Knut var", dedi Fred, Ron'un kollarındaki birçok kutuyu kontrol ederken. "Çıkar bakalım paraları."

"Ben senin kardesimim!"

"Ve sen de bizim malımızı araklıyorsun. Üç Galleon, Dokuz Sickle. Knut'u almayacağım."

"Ama benim Üç Galleon, Dokuz Sickle'im yok!"

"Onları geri koy o zaman ve lütfen doğru raflara koy."

Ron birçok kutuyu düşürdü, küfretti ve Fred'e yaptığı kaba el hareketini ne yazık ki o anı seçmiş gibi birden ortaya çıkan Mrs. Weasley fark etti.

"Eger seni tekrar o hareketi yaparken görürsem parmaklarına uğursuzluk büyüsü yaparım," dedi sertçe.

"Anne bir cüce dumanı alabilir miyim," dedi Ginny aynı anda.

"Bir ne?" dedi Mrs. Weasley ihtiyatla.

"Bak, çok tatlılar..."

Mrs. Weasley cüce dumanlarının durduğu tarafa bakmak için yürüdü. Harry, Ron ve Hermione bir an için pencereden dışarı bir bakış attılar. Draco Malfoy sokakta tek başına aceleyle gidiyordu. Weasley büyücü sakalarını geçtikten sonra omzunun üzerinden bir bakış attı. Saniyeler sonra pencerenin görüş alanının dışına yürüdü ve onu gözden kaybettiler.

"Merak ettiğim annesi nerede?" dedi Harry kaslarını çatarak.

"Sıvısp elinden kurtulmuştur," dedi Ron.

"Ama Niçin?" dedi Hermione.

Harry hiç bir sey söylemedi. Büyük bir gayretle düşünüyordu. Narcissa Malfoy çok kıymetli oğlunun görüş alanından çıkmasına isteyerek izin vermezdi; Malfoy annesinin pençelerinden kaçmak için gerçekten büyük gayret göstermiş olmalıydı. Harry Malfoy'ü bildigi ve hiç sevmediği için sebebin masumane olmayacağından emindi. Etrafına kısaca bir göz gezdirdi. Mrs. Weasley ve Ginny cüce dumanlarına doğru egilmislerdi. Mr. Weasley zevkle bir paket Muggle oyun kâğıdını kontrol ediyordu. Fred ve George müsterilerine yardım ediyorlardı. Camın öbür tarafında ise Hagrid dikiliyordu ve arkası onlara dönük sokagın bir asagısına bir yukarisına bakıyordu. Çantasında Görünmezlik pelerinin çeken Harry "Çabuk altına girin," dedi. "Sey bilmiyorum Harry," dedi Hermione Mrs. Weasley'e kararsızlıkla bakarken. "Hadi," dedi Ron. Bir saniye boyunca duraksadı sonra Harry ve Ron ile beraber pelerinin altına daldı. Hiç kimse onların gözden kaybolduğunun farkına varmadı, Fred ve George'un malları çok ilgilerini çekmişti. Harry, Ron ve Hermione sıkışarak ellerinden geldigince çabuk kapıdan dışarı kendilerin attılar, fakat sokakta ilerledikleri zaman Malfoy'un da onlar kadar başarılı bir şekilde gözden kaybolmuş olduğunu gördüler. "Bu yönde gidiyordu," diye mırıldandı Harry mümkün olduğunca sessiz. Mırıldanan Hagrid onları duymadı... "Hadi" Hermione ileriye isaret edene kadar dükkân camları ve kapılarının yanında saga sola dikkatle bakarak kostular. "Bu o, değil mi?" diye fısıldadı. "Sola dönen?" "Aman ne büyük sürpriz," diye fısıldadı Ron. Malfoy etrafına göz gezdirdi, sonra gizlice Knockturn Yoluna'a sapıp gözden kayboldu. "Çabuk, yoksa onu kaçıracağız," dedi Harry hızlanarak. "Ayaklarımız gözüküyor!" dedi Hermione kaygıyla, pelerin ayak bileklerine sallanarak çarptığında; bugünlerde üçünün birden pelerinin altında saklanması çok fazla güçleşmişti. "Önemli değil," dedi Harry sabırsızlıkla. "Sadece çabuk olun!" Ama Knockturn Yolu, Karanlık Sanatlar'a adanmış bu arka sokak, tümüyle terk edilmiş görünüyordu. Geçtiklerinde vitrinlere dikkatle baktılar, ama dükkanlardan hiç birinin müsterisi varmış gibi gözüküyordu. Harry bu tehlikeli ve süpheli günlerde Karanlık malzeme almanın insanın kendini ifsa etmesine yol açacağını varsaydı... veya en azından alırken görünmenin. Hermione Harry'nin kolunu sıkıca çimdikledi. "Ah!" "Siiist! Bak! Orada!" diye Harry'nin kulağına fısıldadı. Harry'nin daha önce ziyaret ettiği bir dükkânı, Borgin ve Burkes'ı isaret ediyordu. Bu dükkânda çeşitli uğursuz nesnelere satılırdı. Kafataslarıyla dolu fiçilerin ve eski siselerin arasında, tam da Harry'nin bir kez Malfoy ve babasından saklanmak için girdiği büyük siyah dolabın yanında, Draco Malfoy arkasını onlara dönmüş duruyordu. El hareketleri göz önünde bulundurulacak olursa, oldukça canlı bir şekilde konuşuyordu. Dükkânın sahibi Mr. Borgin, yağlı saçlı iki büküm duran bir adam, onu ayakta karşıyordu. Dğerleme ve korkunun da yer aldığı meraklı bir ifade takınmıstı. "Eger neler olduğunu duyabilseydik!" dedi Hermione. "Duyabiliriz!" dedi Ron heyecanla. "Hadi ama lanet olası!" Yere bir çok kutu düşürdü ama hala elinde bir tanesini tutuyordu. "Uzayan kulaklar, bakın!" "Harika!" dedi Hermione, Ron uzun, ten rengi sicimleri birbirlerinden ayırıp kapının altından gitmelerini sağlayarak. "Ah, umarım kapı Sarsılmaz halde değildir..."

"Hayır!" dedi Ron neseyle. "Dinle!"

Baslarını yan yana getirip sicimlerin ucundan gelenlere kulak kesildiler, öyle ki Malfoy'un sesi sanki biraz önce radyoyu açmışlar gibi yüksek ve açıkça duyulabiliyordu.

"... Onu tabir edebilirsin, değil mi?"

"Belki," dedi Borgin, söz vermekte isteksizmiş gibi görünen bir tonda. "Yine de, onu görmeliyim. Neden dükkâna getirmiyorsun?"

"Yapamam," dedi Malfoy. "Olduğu yerde kalmalı. Onu nasıl tamir edeceğim. Bu konu da sana ihtiyacım var." Harry, Borgin'in dudaklarını ürkekçe yaladığını gördü.

"Peki, ama onu görmeden, söylemeliyim ki çok zor bir iş olacak, belki imkânsız. Hiçbir şey için söz veremem."

"Hayır mı?" dedi Malfoy. Harry, Malfoy'un dudak büktüğünü sadece onun tonundan anlayabilmisti. "Belki bu seni daha

kendinden emin yapar."

Borgin'e doğru yürüdü ve görüntü vitrinli bir dolap tarafından engellendi. Harry, Ron ve Hermione onu görüş alanlarının içinde tutmak için yanlamasına kaydılar, ama hepsinin görebildiği şey çok korkmuş görünen Borgin'di.

"Birisine söylersen," dedi Malfoy, "gereken cezayı alırsın. Fenrir Greyback'î biliyorsun değil mi? Bir aile dostudur. Ara

sıra tüm dikkatini bu probleme verip vermediğinden emin olmak için uğrayacak."

"... buna gerek olmayacak."

"Buna ben karar veririm," dedi Malfoy. "Güzel, şimdi gitsem iyi olacak. Ve bu tekini de güvende tutmayı unutmama, ona ihtiyacım olacak."

"Belki şimdi almak istersin, değil mi?"

"Hayır, tabii ki istemem, seni aptal, değersiz herif, onu tasırken nasıl sokaga bakabilirim? Satma yeter."

"Tabii ki satmam... efendim"

Harry'nin bir zamanlar Borgin'in Lucius Malfoy'a yaparken görmüş olduğu kadar derin bir reverans yaptı.

"Kimseye bir şey söylemek yok, Borgin, buna annem de dâhil, anladın mı?"

"Süphesiz, süphesiz," diye mırıldandı yeniden reverans yapan Borgin.

Bir süre sonra, kendinden çok memnun görünen Malfoy dükkândan sessizce çıktığında kapının üstündeki zil yüksek

sesle çınladı. Harry, Ron ve Hermione'nin o kadar yakınından geçti ki pelerinin dizlerinde kımıldadığını hissetiler.

Dükkânın içinde, Borgin donup kalmıştı; riyakar sırtısı silinmişti; endiseli görünüyordu.

"Buda neydi böyle?" diye fısıldadı Ron.

"Bilmiyorum," dedi deli gibi düşünen Harry. "Bir şeyin onarılmasını istedi... ve içerde bir şey saklamak istiyor... onun

teki' derken neyi gösterdiğini görebildiniz mi?"

"Hayır, dolabın arkasındaydı..."

"Dkiniz orda durun," diye fısıldadı Hermione.

"Sen ne... ?"

Ama Hermione pelerinin altından çıkmıştı. Sağını camın yansımada kontrol etti, zil yeniden çınlayarak dükkâna

girdi. Ron hızlıca Uzatılabilir Kulakları kapının alt kısmına geri yerleştirdi ve tellerin birini Harry'e uzattı.

"Mehaba, iğrenç bir sabah, değil mi?" dedi Hermione parlak bir şekilde, soruyu cevaplamayan ama süpheli bir bakış

atan Borgin'e. Neseyle sarkı mırıldayan Hermione görüntüdeki nesnelere karmasına doğru ağır ağır yürüyerek.

"Bu kolye satılık mı?" dedi cam yüzlü bir sandığın arkasında duran Hermione.

"Eğer bin bes yüz Galleon'un varsa," dedi Mr. Borgin soğukça.

"Ah... şey... hayır, o kadar yok, maalesef" dedi yürümeye devam eden Hermione. "Peki... ya, bu hoş... ee... kafatası?"

"On altı Galleon."

"Demek satılık, değil mi? Kimse için... saklanmıyor?"

Mr. Borgin gözlerini kısarak baktı. Harry'nin içinde Hermione'nin ne yapmaya çalıştığı hakkında kötü bir his vardı.

Anlaşılan Hermione de iç yüzünün anlaşıldığını anlamıstı çünkü aniden havadan sudan bahsetmeye basladı. "Aslında, su... sey... daha demin burda olan çocuk, Draco Malfoy, o benim bir arkadasım, ve ona bir dogum günü hediyesi almak istiyorum, ama eger baska bir sey ayırdıysa, açıkça ona aynı seyi almak istemem, bu yüzden... ee..."

Harry'nin fikrine göre bu çok kötü bir hikâyeydi ve görünüse göre Borgin de aynı seyi düşünmüştü.

"Dışarı," dedi sertçe. "Defol!" Hermione ikinci kez söylenmesini beklemeden kapıya dogru aceleyle Borgin'i takip etti.

Zil yeniden tıngırdadığı gibi, Borgin Hermione'nin arkasından kapıyı hızla çarptı ve 'kapalı' levhasını koydu.

"Çok iyi," dedi Ron, Hermione'nin üzerine pelerini geçirerek. "Denemeye degerdi, ama sen bir nebze açıkça..."

"Peki, bir dahaki sefere bana nasıl yapılması gerektiğini anlatırsın, Gizem Ustası!" diye bagırdı Hermione.

Ron ve Hermione Weasley'lerin yanında gidene kadar yol boyunca tartıstılar ama oraya vardıklarında durmak zorunda

kalmışlardı, böylece farkedilmeden, çok endiseli görünen ve yokluklarını farkına vardıkları açıkça belli olan Mrs.

Weasley ve Hagrid'i atlatmışlardı. Dükkâna girdikleri bir an Harry birden Görünmezlik Pelerini'ni hızla çıkardı, çantasına

sakladı ve Mrs. Weasley'nin suçlamalarına sabırla hep arka odada oldukları ve onun etrafa iyi bakmadığı cevabını

veren diger ikisine katıldı.

(murat, naturedefender, gonsel, lethe)

Slug Kulübü

Harry tatilin son haftasının çoğu zamanını Malfoy'un Knockturn yolundaki hareketlerinin ne anlama geldigi üzerinde

düşünerek geçirdi. Onu en çok rahatsız eden sey ise Malfoy'un dükkandan çıktığında yüzündeki memnun ifadeydi.

Malfoy'un mutlu görünmesini sağlayacak hiçbir sey iyi haber olamazdı. Bununla birlikte, onun bu kadar canının

sıkılmasına ragmen, ne Ron ne de Hermione Malfoy'un hareketleri hakkında onun kadar meraklanmışlardı; en azından,

bunun üzerinde bir kaç gün tartıstıktan sonra sıkılmış gözüksüler.

"Evet, ben çoktan bunun süpheli olduğunu kabul etmistim, Harry," dedi Hermione biraz sabırsızca. Fred ve George'un

odasında, pencere kenarında ayakları mukavva kutuların birinin üzerinde olacak sekilde oturuyordu ve daha yeni

isteksizce kafasını Gelismis Eski Yazıtlar Çevirimi adlı yeni kitabından kaldırmıstı. "Fakat bunun birçok açıklaması

olabilecegini kabul etmemis miydik?"

"Belki de Sanlı El'ini kırmıstır," dedi Ron belirsizce, süpürgesinin kıvrılmış kuyruk çalılarını düzeltmeye çalışırken. "Su

Malfoy'un sahip olduğu kurumun eli hatırılıyor musun?"

"Peki, onun 'Bunu güvende tutmayı unutma' demesine ne diyorsun?" diye sordu Harry belki de bininci kere.

"Bana

öyle geldi ki, Borgin'de bu kırılmış seyden bir tane daha var ve Malfoy ikisini birden istiyor."

"Öyle mi, diyorsun?" dedi simdi de süpürgesinin sapına yapışmış kirleri kazımaya çalışan Ron.

"Evet, öyle," dedi Harry. Ne Ron ne de Hermione cevap vermeyince de devam etti, "Malfoy'un babası Azkaban'da.

Malfoy'un intikam almak isteyecegini düşünmüyor musunuz?"

Ron gözlerini kırpıstırarak kafasını kaldırdı.

"Malfoy ve intikam almak? Bunun hakkında ne yapabilir ki?"

"Benim takıldığım nokta da bu, bilmiyorum!" dedi Harry kendine engel olamadan. "Fakat bir seylerin pesinde ve bence

biz bunu ciddiye almalıyız. Babası bir Ölüm Yiyen ve..."

Harry gözleri Hermione'nin arkasındaki pencerede kilitlenmis ve agzı açık kalmış sekilde sustu. Sasırtıcı bir düşünce

simdi aklına gelmişti.

"Harry?" dedi Hermione tedirgin bir sesle. "Sorun ne?"

"Yara izin tekrar acımıyor, değil mi?" dedi Ron ürkek bir şekilde.

"O bir Ölüm Yiyen." dedi Harry yavaşça. "Babasının yerine bir Ölüm Yiyen olarak getirildi!"

Bir sessizlik oldu; ardından Ron bir kahkahayla sessizliği bozdu. "Malfoy? O on altı yaşında, Harry! Kim-Oldugunu-
Bilirsin-Sen'in Malfoy'un katılmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Bu hiç muhtemel gözüküyor, Harry" dedi Hermione bastırın bir sesle. "Böyle düşünmene ne sebep oluyor...?"

"Madam Malkin'in dükkânında. Madam Malkin ona dokunmadı, ama o bağırды ve Madam Malkin onun kolunu sıvamaya çalıştığında kolunu hemen kaçırdı. O sol koluydu. Karanlık Dsaret'le daglanmış."

Ron ve Hermione birbirlerine baktılar.

"Sey..." dedi Ron, inanmadığını çok belli eden bir sesle.

"Bence sadece oradan çıkmak istedi, Harry," dedi Hermione.

"Borgin'e bizim göremediğimiz bir şey gösterdi," diye inatlandı Harry. "Öyle bir şey ki Borgin'i cidden korkuttu. O Dsaret'ti, biliyorum... Borgin'e kiminle is yaptığını gösteriyordu, Borgin'in onu ne kadar ciddiye aldığını gördünüz!"

Ron ve Hermione tekrar baktılar.

"Emin değilim, Harry..."

"Evet, ben hala Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in Malfoy'un katılmasına izin verebileceğine inanmıyorum..."

Kızgındı, ama ikna edici şekilde doğru konuşuyordu, Harry bir yığın Quidditch çüppesi aldı ve odadan çıktı, Mrs Weasley yıkama ve toplanma işlerini son güne bırakmaması için günlerdir sıkıştırıyordu. Asağı inerken elinde bir yığın yeni yıkanmış çamasiyla odasına dönmekte olan Ginny ile karşılaştı.

"Ben olsam su ara mutfaga gitmezdim," diye uyardı onu. "Etrafta çok fazla Sümük var."

"Dçime çekmemeye dikkat ederim," diye gülümsedi Harry.

Emin olduğu üzere, mutfaga girdiginde biraz sinirli görünen Mrs Weasley'i, kendi kabuklarını kendileri soyan brüksel lahanalarından gözünü ayırmazken ve Fleur'u ise de mutfak masasında oturmuş Bill ile olacak düğünleri hakkında konuşurken buldu.

"... Bill ve ben zadece iki nedime üstünde karar kıldık, Ginny ve Gabrielle birlikte çok hoş gözükecekler. Ben onları acık altın rengi giydirmek iztiyorum, pembe elbette Ginny'nin zaçıyla berbat dururdu!"

"A, Harry!" dedi Mrs Weasley Fleur'un monologunu kesecek şekilde yüksek sesle. "Güzel, ben de sana yarın Hogwarts'a yolculukta izleyeceğimiz güvenlik önlemlerinden bahsedecektim. Tekrar bakanlık arabalarımız var ve Dstasyon'da bekleyen Seherbazlar olacak."

"Tonks orada olacak mı?" dedi Harry Quidditch malzemelerini verirken.

"Hayır, sanmıyorum, Arthur'un dedigine göre başka bir yerde görevlendirilmiş."

"Su Tonkz, kendi çok bırakmış," dedi bir çay kasığının ardındaki hayran edici görüntüsünü incelerken derin düşüncelere dalmış olan Fleur. "Büyyük bir hata bana sorarzanız."

"Evet, tesekkürler," dedi Mrs Weasley sertçe, Fleur'un sözünü keserek. "Bence sen yukarı git Harry. Bütün sandıkların bu gece hazır olmasını istiyorum, böylece her zamanki son-dakika kargasasını yasamayız."

Ve gerçekten, ertesi sabah yola çıkışları normalden çok daha olaysız geçti. Bakanlık arabaları süzülerek Kovuk'un kapısına geldiğinde onları sandıkları toplanmış kapıda beklerken buldu. Hermione'in kedisi, Crookshanks, seyahat sepetine güvenli bir şekilde kapatılmıştı ve Hedwig, Ron'un baykusu, Pigwidgeon, ve Ginny'nin yeni mor Pygmy Puff'ı, Arnold, kafeslerindeydiler.

"Görüşürüz 'Ary" dedi hoşça kal öpücüğü veren Fleur, kısık sesle. Ron hızla ilerledi, umutlu görünüyordu, ama Ginny ayagını uzattı ve Ron düştü, Fleur'un ayagının dibindeki tozda yayılıp yattı. Kızgın, yüzü kıpkırmızı ve tozla kaplanmış bir şekilde Ron hoşçakal demeden arabaya yollandı.

Bu sefer Kings Cross Dstasyonu'nda onları bekleyen mutlu bir Hagrid yoktu. Onun yerine, iki ölü-yüzlü, sakallı, kara Muggle takım elbiselerine bürünmüş seherbaz, arabalarla önlerinde durdu, takım halinde, konuşmadan onları istasyona uygun adım yürüttüler.

"Çabuk, çabuk, geçide ilerleyin," dedi bu sert muameleden dolayı biraz afalmış görünen Mrs Weasley. "En iyisi Harry ilk önce gitmeli..."

Kısa bir kafa sallamadan sonra Harry'nin kolundan tutup, 9. ve 10. peron arasındaki duvara doğru sürüklemeye çalışan seherbaza meraklı bir bakış attı.

"Yürüeyebilirim, tesekkürler," dedi kolunu seherbazdan kurtarmak için hızla çeken Harry alınarak. Arabasını çevirip sessiz yardımcısını göz ardı ederek sert duvara doğru itti ve kendini bir saniye sonra, Hogwarts Ekspresi'nin etraftaki kalabalığı buhara boğduğu peron 9 üççeyrekte dururken buldu.

Hermione ve Weasleyler birkaç saniye içinde ona katıldılar. Ölü-yüzlü seherbazına danışmadan Harry, Ron ve Hermione'ye perona doğru onu izlemelerini isaret etti ve boş bir kompartıman için bakınmaya başladı.

"Yapamayız, Harry," dedi Hermione özür dileyen bir şekilde. "Ron ve benim Sınıf Başkanları vagonuna gitmemiz sonra da biraz koridorlarda teftis yapmamız lazım."

"A evet, unuttum," dedi Harry.

"Bence trene binin, hepiniz, gitmek için sadece birkaç dakikanız kaldı," dedi Mas Weasley saatini kontrol ederek. "Sey, iyi bir sömestr geçirmeni dilerim, Ron..."

"Mr Weasley, biraz konuşabilir miyiz?" dedi Harry, aklına o anın sevgiyle gelen düşünceyle.

"Tabii ki," dedi tamamen sasırmış görünen Mr Weasley, fakat buna rağmen Harry'yi diğerlerinin duyma menzili dışına doğru izledi.

Harry bunu birçok kez dikkatlice düşünmüştü ve eğer birine söylenmesi gerekiyorsa doğru kisini Mr Weasley olduğuna karar vermişti; öncelikle, çünkü Mr Weasley Bakanlık'ta çalışıyordu ve olası bir araştırmayı yürütebilecek konumdaydı ve ikinci olarak, Mr Weasley'e anlatmanın, onun çok sinirlenip bağırıp çağırma riski bayığı düşüktü.

Mrs Weasley ve ölü-yüzlü seherbazın diğerlerini götürürken ikisine süpheli bakışlar attığını görebiliyordu.

"Biz Diagon Yolu'ndayken," diye başladı Harry, ama Mr Weasley ona yüzünü eksiterek engel oldu.

"Sen, Ron ve Hermione'in Fred ve George'un dükkânının arka odasında olmanız gerektiği sırada nereye kaybolduğunuzu keşfetmek üzere miyim?"

"Siz nasıl...?"

"Harry, lütfen... Sen Fred ve George'u büyüten adamla konuşuyorsun.

"Ee... evet, peki, biz arka odada değildik."

"Tamam, hadi, en kötüsünü duyalım."

"Ee, biz Draco Malfoy'u takip ettik. Benim Görünmezlik Pelerinimi kullandık."

"Peki bunun için geçerli bir nedeniniz var mıydı, yoksa sırf merak mıydı?"

"Çünkü ben Malfoy'un bir şeyin pesinde olduğunu düşündüm," dedi Harry, Mr Weasley'in kızgınlıkla karışık eğleniyormuş gibi olan görünümüne aldırıs etmeden. "Annesinin yanından gizlice kaçmıştı ve ben neden kaçtığını öğrenmek istedim."

"Tabii ki istedin," dedi Mr Weasley kabullenen bir sesle. "Pekâlâ? Neden olduğunu çözdün mü?"

"Borgin ve Burkes'e gitti," dedi Harry "ve oradaki adama, Borgin'e, onun için bir şeyi tamir etmesi için zorbalık etmeye başladı. Ve Borgin'den başka bir şeyi saklamasını istedi. Bahsettiği şey sanki tamir etmek istediği şeyle aynı seymis gibi konuştu. Sanki bir çift gibi. Ve..."

Harry derin bir nefes aldı.

"Bir şey daha var. Madam Malkin Malfoy'un sol koluna dokunmaya çalıştığında onun 1 mil kadar zıpladığını gördük.

Onun Karanlık Dsaret ile daglandığını sanıyorum. Bence babasının yerine bir Ölüm Yiyen olarak getirildi."

Mr Weasley saskın göründü. Birkaç saniye sonra konuşmaya başladı, "Harry, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in on altı yaşında birine izin vereceğinden şüphe duyuyorum..."

"Hiç kimse Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in gerçekten ne yapıp yapmayacağını biliyor mu?" diye sordu Harry kızgınca. "Mr Weasley, özür dilerim, ama araştırmaya degmez mi? Malfoy bir şeyin tamir edilmesini istiyorsa ve Borgin'i bunu yaptırmak için tehdit ediyorsa, bu şeyin büyük ihtimalle Karanlık veya tehlikeli olması gerekmez mi?"

"Açıkçası bundan şüphe ediyorum Harry," dedi Mr Weasley yavaşça. "Bildigin üzere, Lucius Malfoy yakalandıktan sonra evini aradık. Tehlikeli olabilecek her şeye el koyduk."

"Bence bir şeyi gözden kaçırdınız," dedi Harry inat ederek.

"Pekala, belki" dedi Mr Weasley, ama Harry Mr Weasley'nin onu gülünç bulduğunu söyleyebilirdi. Arkalarından bir düdük sesi geldi; neredeyse herkese trene binmişti ve tren kalkıyordu.

Mrs Weasley "Harry, çabuk!" diye bağırırken Mr Weasley "En iyisi sen biraz acele et Harry," dedi. Harry acele ile ileri gitti ve RM ve Mas Weasley Harry'ye sandığını trene koymasına yardım ettiler.

"Simdi, canım, Noel`de bize geliyorsun, her şey Dumbledore'la ayarlandı, yani seni bayagi erken görecegiz," dedi Mas Weasley pencereye dogru Harry kapıyı kapatırken ve tren harekete geçerken. "Kendine iyi baktığına emin ol ve..."

Tren hızlanıyordu.

"...iyi ol..." Simdi yetisebilmek için kosuyordu.

"...güvende kal."

Harry tren bir köseyi dönüp de Mr ve Mrs Weasley görünürden kayboluncaya kadar el salladı, sonra da diğerlerinin nereye gittigine bakmak için döndü. Ron ve Hermione'nin Sınıf Başkanları Vagonu'nda olduklarını tahmin etti, ancak Ginny koridorda az ileride birkaç arkadaşıyla sohbet ediyordu. Sandığını çekerek ona dogru gitti. Dnsanlar yüzüzce, o yaklastıkça ona baktılar. Hatta sırf onu daha iyi görebilmek için yüzlerini kompartıman pencerelerine dayadılar. Gelecek Postası'ndaki tüm o "Seçilmiş Kisi" söylentilerinden sonra Harry dayanması gereken

aval aval ona çevrilmiş bakışların artacağını tahmin etmişti, fakat çok kuvvetli bir spot ışık altında dikiliyormuş hissini hiç sevmeydi. Ginny'yi omzundan dürttü.

"Bir kompartıman bulalım mı, ne dersin?"

"Yapamam, Harry, Dean'a onunla buluşacağımı söyledim," dedi Ginny neseli bir şekilde. "Sonra görüşürüz, Harry."

"Tamam," dedi Harry. Ginny uzun kızıl saçları arkasında ahenkle dans ederek uzaklaşırken, Harry tuhaf bir sıkıntı sancısı hissetti; onun yaz boyunca yanlarında bulunmasına o kadar alıştı ki Ginny'nin okuldayken o, Ron ve Hermione ile takılmadığını neredeyse unutmustu. Sonra gözlerini kırptırdı ve etrafına baktı: büyüleyici kızlarla çevrilmisti.

"Selam, Harry!" dedi tanıdık bir ses arkasından.

"Neville!" dedi Harry rahatlayarak, yuvarlak yüzlü, ona dogru gelen çocuğu görmek için dönerken.

"Merhaba, Harry," dedi hemen Neville'in arkasındaki uzun saçları ve sisli gözleri olan bir kız.

"Luna, merhaba, nasılsın?"

"Çok iyiyim, tesekkürler," dedi Luna. Bir dergiyi göğsüne bastırarak sıkıca tutuyordu; ön sayfada kocaman harflerle içeride bir çift Hayalet Gözlükleri olduğu anons ediliyordu.

"Dırdırcı eski formunu koruyor öyleyse, ha?" diye sordu geçen yıl dergiye çok özel bir röportaj verdikten sonra kendini ona çok düskün hisseden Harry.

"A, evet, tiraj bayagi iyi," dedi Luna mutlu bir şekilde.

"Hadi oturacak yer bulalım dedi Harry, ve üçü birlikte tren boyunca sürüler halinde sessizce onlara bakan insanlar arasından ilerlediler. Sonunda bos bir kompartıman buldular, ve Harry minnettar olarak aceleyle içeri girdi.

"Bize bile bakıyorlar," dedi Neville, Luna ve kendisini isaret ederek. "Çünkü seninle birlikteyiz!"

"Size bakıyorlar çünkü siz de Bakanlık'taydınız," dedi Harry, sandığını bagaj rafına kaldırırken. "Bizim küçük maceramız

Gelecek Postası'nın her yerindeydi, mutlaka görmüş olmalısın."

"Evet, büyükannemin bütün bu reklam karsısında kızacağını düşünmüştüm," dedi Neville, "fakat gerçekten mutlu oldu.

Diyor ki sonunda babama benzemeye başlamışım. Bana yeni bir asa aldı, bak!"

Asasını çıkardı ve Harry'ye gösterdi.

"Kiraz ağacı ve tek boynuzlu at kılı," dedi gururla. "Bunun Ollivanderlar'ın sattığı en son asalardan biri olduğunu düşünüyorum, ertesi gün yok oldu... hey, geri dön, Trevor!"

Ve kurbagası olagan özgürlüğe ulaşma çabalarından biriyle ilgilenirken koltuğun altına daldı.

"Hala D.O. toplantılarına devam edecek miyiz, Harry?" diye sordu Luna, Dırdırcı'nın ortasından bir çift rengarenk bir Hayalet Gözlüğü sökerken.

"Umbridge'den kurtulduğumuza göre hiçbir manası yok, öyle değil mi?" dedi Harry otururken. Neville kafasını koltuğun altından çıkarırken ona çarptı. Hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu.

"D.O.'yu sevmistim! Sizinle çok şey öğrendim!"

"Toplantıları ben de severdim," dedi Luna sakince. "Arkadas edinmek gibi bir şeydi."

Bu Luna'nın genellikle söylediği ve Harry'nin acıma ve üzülmeye kıvrandırıcı bir karışımını hissetmesini sağlayan rahatsız edici şeylerden biriydi. Fakat o yanıt vermeden, her nasılsa, kompartıman kapısının hemen dışında bir karışıklık oldu; dördüncü sınıftan bir grup kız camın öbür tarafında fısıldıyor ve kıkırdıyorlardı.

"Ona sen sor!"

"Hayır, sen!"

"Ben yaparım!"

Ve içlerinden biri, büyük kara gözleri, çıkık bir çenesi ve uzun siyah saçları olan küstah görünümlü bir kız kapıdan içeri girdi.

"Selam, Harry, ben Romilda, Romilda Vane," dedi kendinden emin yüksek bir sesle. "Neden bizim kompartımanımıza gelip bize katılmıyorsun? Onlarla oturmak zorunda değilsin," diye ekledi sahte bir fısıltıyla, eliyle Neville'nin Trevor'u ararken koltuğun altından çıkan kalçasını isaret etti ve Luna şimdi söktüğü Hayalet Gözlükleriyle rengarenk aptal bir baykus gibi bakıyordu

"Onlar benim arkadaşlarım," dedi Harry sogukça.

"Öyle mi?" dedi kız, çok sasırmış gözüküyordu. "Ee. Tamam."

Ve kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıktı.

"Dnsanlar senin bizden on kat daha sıkı arkadaşların olmasını bekliyor," dedi Luna, bir kez daha utandırıcı da olsa doğru söylemedeki becerisini göstererek.

"Siz sıkısınız," dedi Harry kısaca. "Onların hiçbiri Bakanlık'ta değildi. Hiçbiri benimle birlikte savaştı."

"Söylenilecek çok güzel bir şey bu," diyerek gülümsedi Luna. Sonra Kayalet Gözlüklerini burnundan yukarı doğru iteledi ve Dırdırcı'yı okumak için rahat edebileceği şekilde yerleştirdi.

"Fakat onunla karşılaşmadık," dedi Neville kafasında toz toprak, elinde emekliye ayrılmış gibi görünen Trevor'la koltuğun altından çıkarak. "Sen yaptın. Büyükannemin senin hakkında konuştuklarını duymalısın. 'Su Harry Potter'ın tüm Sihir Bakanlığı'ndan daha sağlam bir karakteri var!' Onun torunu olman için her şeyini verirdi... Harry rahatsızca güldü ve yapabildiği en kısa sürede konuyu SBD sonuçlarına çevirdi. Neville notlarını söyleyip, acaba sadece bir "Uygun" ile Biçim Degistirme FYBS'sine girebilir miyim diye yüksek sesle düşünürken Harry onu tam dinlemeden izledi.

Neville'in çocukluğu Voldemort tarafından Harry'ninki kadar etkilenmisti, fakat Neville'in Harry'nin kaderine sahip olmaya ne kadar yaklastigina dair en ufak fikri yoktu. Kehanet ikisinden herhangi birini ifade ediyor olabilirdi, fakat onun esrarengiz kendi sebeplerinden ötürü, Voldemort bahsedilen kisinin Harry olduguna karar vermisti. Eger Voldemort Neville'i seçseydi, o zaman Harry'nin karsısında, simsek-seklinde yara izini ve kehanetin yükünü taşıyan Neville olurdu... Yoksa olmaz mıydı? Neville'in annesi Lily'nin Harry için öldüğü gibi Neville'i kurtarmak için ölür müydü? Tabii ki öldü... Fakat, Voldemort ve oğlu arasında duramasaydı ne olacaktı? Bundan sonra 'Seçilmiş Kisi' olmayacak mıydı yani? Neville'in su anda oturduğu yerde bos bir koltuk ve yara izi olmayan ve Ron'un annesi değil kendi annesi tarafından öpülerek ugurlanan Harry?

"Dyi misin Harry? Komik görünüyorsun," dedi Neville.
Harry "Üzgünüm... ben..." diye başladı.
"Püsküren Denizyosunu seni yakaladı mı?" dedi Luna sevecence, devasa renkli gözlüklerinden ona doğru bakarak.
"Ben... ne?"
"Bir Püsküren Deniz Yosunu... Onlar görünmezdir. Kulaklarından içeri girerler ve beyninin bulanmasını sağlarlar," dedi.
"Bir tanesinin buralarda uçtuğunu hissettiğimi düşünmüştüm."
Ellerini havada kocaman görünmez güveleri kovalıyormuş gibi salladı. Harry ve Neville birbirlerinin bakışını yakaladı ve telaşla Quidditch'ten bahsetmeye başladılar.
Tren pencerelerinin dışında tüm yaz olduğu gibi bir öyle, bir böyleydi; geniş düzlükler boyunca soğutucu sisin içinden geçip, sonra da zayıf, açık güneş ışığına çıktılar. Ron ve Hermione'nin sonunda kompartımana geldiği zaman açık hava dönemlerinden biriydi ve güneş tam tepelerinde görülebiliyordu.
"Umarım yemek servisi acele eder, açlıktan ölüyorum," dedi Harry'nin yanındaki yere çöken ve karnını ovan Ron, büyük bir arzuyla. "Merhaba, Neville. Merhaba, Luna. N'oldu tahmin edin?" diye ekledi, Harry'e dönerek.
"Malfoy sınıf başkanlığı görevini yapmıyor. Kendi kompartımanında Slytherin'lerle sadece oturuyor, onu geçerken gördük." Dlgisini çekmiş görünen Harry düz oturdu. Sınıf başkanı olarak, geçen sene bu görevini seve seve kötüye kullanmıştı, gücüyle gösteris yapma sansını geri tepmek Malfoy'un huyu değildi.
"Seni gördüğünde ne yaptı?"
"Her zamankini," dedi Ron ilgisizce, kaba bir el hareketi göstererek. "Yine de kendi gibi değil, değil mi? Peki... o" – el hareketini tekrar yaptı – "ama niye dışarı çıkıp birinci sınıflara kabadayılık yapmıyor?"
"Bilmiyorum," dedi Harry, ama akli deli gibi çalışıyordu. Sanki Malfoy'un aklında küçük öğrencilere kabadayılık yapmaktan daha çok önemli şeyler varmış gibi görünüyordu.
"Belki Teftis Mangası'nı tercih etmiştir," dedi Hermione. "Belki bir sınıf başkanı olmak Teftis Mangası'ndan daha sıkıcı gelmiştir ona."
"Sanmıyorum," dedi Harry. "Bence o..."
Ama teorisini açıklamadan önce, kompartıman kapısı tekrar kayıp açıldı ve üçüncü yıl öğrencilerden nefes nefese kalmış bir kız içeri girdi.
"Bunları Neville ve Harry'e götürüyor olmam gerekiyordu," kızın gözleri Harry'ninkilerle buluştuğu an sendeledi ve kıpkırmızı kesildi. Kız menekse rengi kurdeleyle bağlanmış iki tane parsömen tomarı tutuyordu. Kafası karışmış Harry ve Neville her ikisine de yöneltilen tomarı aldılar ve kız kompartımandan çıkarken geriye doğru düşecek gibi oldu.

Harry kendisinininkini açtığı an, "O ne?" diye sordu Ron.

"Bir davetiye," dedi Harry.

Harry,

C kompartımanında öğle yemeği için bana katılırsan çok memnun olurum.

Saygılarımla, Horace

"Peki beni neden istiyor?" diye sordu Neville ürkekçe, sanki bunun bir cezaya kalma olduğunu sanıyordu.

"Bir fikrim yok," dedi Harry, tamamıyla doğru değildi, yine de onun önsezisinin doğru olduğuna dair bir kanıt yoktu

henüz. "Dinle," diye ekledi, birden aklına çok parlak bir fikir geldi, "Hadi Görünmezlik Pelerinini giyelim, o zaman yolda

Malfoy'a kısa bir süreliğine bakabiliriz, neyin pesinde olduğunu görürüz."

Bu fikir, yine de, hiçbir işe yaramadı: Yemek servisi aracının gelip gelmediğine göz atmaya çalışan insanlarla tıka basa

dolu olan koridorları Görünmezlik Pelerininin içindeyken rahatça geçmek imkansızdı. Harry pelerinini üzüntülü bir

şekilde çantasına geri yerleştirdi, geçen sefer trenden inerken bile yoğunluğu artan tüm dikkatli bakışlardan kaçınmak

için onu giymenin çok hoş olacağını dile getirerek. Arada sırada, öğrenciler ona daha iyi bir bakış atmak için kompartımanlarından dışarı fırlıyorlardı. Harry'nin geldiğini görünce kendi kompartımanına ok gibi fırlayan

Cho Chang

istisnayıdı. Harry pencereyi geçerken, kalın tabakalı ama hala yüzüne yayılmış olan sivilcelerin tuhaf olusumunu

kapatamamış olan bir makyaj yapmış olan arkadaşı Marietta'yla derin bir sohbette olduğunu gördü. Belli belirsiz sırtan

Harry yürümeye zorlandı.

C kompartımanına ulaştıklarında, sadece kendilerinin Slughorn'un davetlisi olmadıklarını gördüler, yine de Slughorn'un

coskulu karşılmasına bakılırsa, Harry en içtenlikle beklenendi.

"Harry, adamım benim!" dedi birdenbire Harry'nin önüne atlayan Slughorn, böylece onun kadife örtülü göbeği

kompartımanın bos kalan her tarafını doldurmuş gibi görünüyordu. Parlayan kel kafası ve geniş gümüşümsü bıyığı

güneş ışığı altında yelegindeki altın düğmeler kadar parlak bir şekilde ısıldı. "Seni görmek ne güzel, seni görmek ne

güzel! Ve sende Mr.Longbottom olmalısın!"

Korkmuş görünen Neville basını salladı. Slughorn'un bir isaretiyle, kapıya en yakın son iki koltuğa karşılıklı bir şekilde

oturdular. Harry hemcinsi misafirlere bir göz attı. Onların senesinden bir Slyhterin'liyi tanıdı, geniş elmacık kemigine ve

uzun yana yatık gözlere sahip uzun, kara bir çocuğu; Harry'nin bilmediği yedinci yıl çocuklar da vardı, ve Ginny,

Slughorn'un yanında en kösedeki koltukta sıkıştı ve sanki oraya nasıl geldiğinden hiçbir şekilde emin değilmiş gibi

görünüyordu.

"Simdi, herkesi biliyor musunuz?" diye sordu Slughorn Harry'e ve Neville'a. "Blaisi Zabini sizinle aynı sınıfta, tabii ki..."

Ne Zabini ne de Harry ve Neville hiçbir selamlama yada tanıma belirtisi göstermedi: Gryffindor ve Slytherin öğrencileri

en basından beri birbirlerinden nefret ederlerdi.

"Bu Cormac McLaggen, belki karşılasmısınız...? Hayır mı?"

Geniş ve sırtan gibi saçlara sahip bir genç olan McLaggen, elini kaldırdı, ve Harry ile Neville basıyla selam verdiler.

"... ve bu Marcus Belby, tanışıp tanışmadığınızı bilmiyorum?"

Siska ve ürkek bakışlı olan Belby zoraki sırıttı.

"... ve bu büyüleyici genç bayan seni tanıdığını söylüyor!" diye lafını bitirdi Slughorn.

Ginny, Slughorn'un arkasından Harry ve Neville'a suratını buruşturarak baktı.

"Güzel, şimdi, bu çok memnun edici," dedi Slughorn rahatça. "Hepinizi biraz daha iyi tanımak için bir şans. Dste, bir

peçete alın. Ben kendi öğle yemegimi paketledim; yemek servisi arabası, hatırladığım kadarıyla, meyankökü asası

konusunda ağır, ve yaşlı bir adamın sindirim sistemi böyle şeyler için çok hassastır... Sülün, Belby?" Belby yarısı soguk görünen sülünü kabul etti ve yemeye başladı.

"Daha demin, genç Marcus'a amcası Damocles'e öğretmenlik yapmanın ne kadar keyif verici bir şey olduğunu

anlatıyordum," diye anlattı Harry ve Neville'a, şimdi bir tomar sepetinin etrafından geçiyordu. "Çok iyi bir büyücü, çok

iyi, ve onun haklı kazanılmış Merlin Nisanı. Amcanı çok görüyor musun, Marcus?"

Maalesef, Belby bir ağız dolusu sülün almıştı; bir an önce Slughorn'a cevap vermek için çok hızlı çignedi, mosmor oldu,

ve öksürmeye başladı.

"Anapneo," dedi asasını soluk borusu artık temiz görünen Belby'e doğru tutan Slughorn, sakince.

"Yok... fazla görmüyorum, hayır," diye soludu Belby, gözleri sulanmıştı.

"Güzel, tabii ki, galiba mesgul," dedi Slughorn, soran gözlerle Belby'e bakarak. "Kurtbogan Dksiri'ni oldukça büyük bir

çalışma olmadan yaptığından süpheliyim!"

"Sanırsam..." dedi, Slughorn'un lafını bitirmiş olduğundan emin olana kadar bir ısırık daha sülün almaktan korkuyor

gibi görünen Belby. "sey... o ve babam çok iyi anlasamazlar, görüyorsunuz, bu yüzden onun hakkında fazla şey

bilmiyorum..."

Slughorn ona soguk bir gülümseme attığı an lafı havada kaldı ve Slughorn McLaggen'a döndü.

"Simdi, sen, Cormac," dedi Slughorn, "Senin, Tiberius Amca'nı birçok kez gördüğünü biliyorum, çünkü, sanırım,

amcanda ikinizin takoz kuyrukları avlarken çekilmiş bir sürü resminiz var, değil mi, deri ceketli?"

"Evet, çok eğlenceliydi, öyleydi," dedi McLaggen. "Bertie Higgs ve Rufus Scrimgeour'la gitmistik, tabii bu o bakan

olmadan önceydi, belli ki..."

"Ah, Bertie ve Rufus'u da biliyorsun öyle mi?" diyen Slughorn'un gözlerinin içi gülüyordu, şimdi herkese bir tepsi turta

öneriyordu; nedense Belby'i es geçmişti. "Simdi söyle bana..."

Bu Harry'nin gözüne oldukça süpheli gözükte. Buradaki herkes ünlü ya da güçlü birini tanıdığı için davet edilmise

benziyordu. Ginny hariç herkes. McLaggen'den sonra sorguya çekilen Zabini'nin bir anne için fazlasıyla güzel ve ünlü

bir cadının oğlu olduğu ortaya çıktı (Harry bunun nedenini tahmin edebiliyordu, kadın yedi kez evlenmişti ve kocalarının hepsi gizemli bir şekilde ölümlerle geride altın tepeliklerinden oluşan miraslar bırakmışlardı). Ve sıra Neville'e

geldi: oldukça rahatsız on dakika boyunca Neville'in Bellatrix Lestrange ve bir çift ölüm yiyenin elinde çıldırana kadar

iskence gören, ünlü birer seherbaz olan ailesi konuşuldu. Neville'in konuşması bittiginde Harry Slughorn'un, ailesinin

yeteneklerinin Neville'e geçip geçmediğini anlamak için bir fikir edinmeye çalıştığı izlenimine kapıldı.

"Ve şimdi de," dedi Slughorn, basrol oyuncusunu sunmaya hazırlanan bir spiker gibi koltuğunda abartılı bir dönüşle.

"Harry Potter! Nereden baslasak? Sanırım bu yaz ki görüşmelerimiz biraz yüzeysel kaldı!" Bir an Harry'e öylece baktı

ve agzına büyük bir parça sülün attıktan sonra konustu 'Seçilmiş Kisi' seni böyle anıyorlar artık!"

Harry bir şey demedi. Belby, McLaggen, ve Zabini gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

"Elbette," dedi Slughorn, Harry'i inceleyerek, "bu dedikodular yıllardan beri var. Hatırlıyorum da... neyse... iste o

korkunç geceden sonra... Lily... James... ve sen hayatta kaldın... ve tabii senin olagan üstü güçlere sahip olacağını

söyleyen o söz..."

Zabini bunu gülünç ve saçma bulduğunu net bir şekilde ortaya koyan minicik bir öksürük koyuverdi.

Slughorn'un

arkasından kızgın bir ses yükseldi.

"Evet, Zabini, sen de artistlikte çok yeteneklisin... "

"Ah canım!" diye kaygısızca kıkırdadı Slughorn, muazzam göbeğinin üstünden Zabini'ye ates püsküren Ginny'e çevirdi

bakışlarını. "Dikkatli olman senin hayrına, Blaise! Kompartımanlarının yanından geçerken bu genç bayanın muhtesem

yarasa umacı büyüsunü gördüm! Onunla zıtlasmak istemezdim!"

Zabini sadece küçümseyerek baktı.

"Neyse," dedi Slughorn, tekrar Harry'e dönerek. "Bu yaz bir sürü dedikodu oldu. Elbette, kimse neye inanacağını

bilmiyor, kehanet çarpıtılmış birçok yanlış bilgi içeriyor da olsa biliniyordu... verilen tanık sayısı, bakanlıktaki o kargasa

ve senin bu kargasanın merkezinde olman süpheli görünüyor."

Orada sessizce oturmaktan başka çaresi olmayan Harry bir sey söylemeden kafasını salladı. Slughorn gözlerinin içi

gülerek "Çok alçakgönüllü, çok," dedi. "Dumbledore'un neden bu kadar sevdiğine sasmamalı... yani, oradaydın? Fakat

hikâyenin geri kalan kısmı... oldukça sansasyonel, elbette, hala kimse neye inanacağını bilmiyor... bu dilden dile

dolasan kehanet, örneğin..."

"Biz kehanetten tek kelime duymadık," dedi Neville, bunu söylerken sardunya pembesine döndü.

"Çok doğru," dedi Ginny kararlılıkla. "Neville ve ben ikimiz de oradaydık ve bütün bu 'seçilmiş kişi' saçmalığı sadece

sisirme 'kehanet' hikâyelerinden biri."

"Dkiniz de oradaydınız ha?" dedi Slughorn büyük bir ilgiyle, bakışları Ginny'den Neville'e kaydı fakat cesaret vermek için

gülümsemesine ragmen ikisinin de gıkı çıkmadı.

"Evet... sey... kehanetin abartıldığı elbette doğru..." dedi Slughorn, sesi biraz hayal kırıklığına ugramış gibiydi.

"Sevgili Gwenog'un bana dedigine göre (Gwenog Jones, yani, tabii, kutsal kelleler arpçı topluluğunun sefi) ..."

silkinerek dalıp gittiği hatıralar yumagından basını kaldırdı, fakat Harry'nin içinde görünenin aksine Slughorn'un bu

konuyu kapatmadığına, Ginny ve Nevillenin söylediklerine inanmadığına dair güçlü bir his vardı.

O öğleden sonrası, Slughorn'un tanıdığı ünlü büyücülerle ve herkesin üye olmaya can attığı Hogwartstaki "Slug Klüp"le

ilgili daha başka bir sürü anektodla geçmek bilmedi. Harry ayrılmak için sabırsızlanıyor fakat bunu kabalık etmeden

nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Nihayet, tren uzun bir bulut kümesinden çıkmış ve kırmızı gün batımını henüz görmüşlerdi ki Slughorn havaya bakıp alacakaranlıkta gözlerini kırpıstırdı.

"Yüce Tanrım, hava çoktan kararmış bile! Lambaları yakmalarını söylemedim! Siz en iyisi gidip cübbelerinizi degistirin.

McLaggen, bir ara muhakkak ugramalı ve noğtailler hakkındaki o kitabı almalısın. Harry, Blaise ... Dstediginiz zaman

gelin. Aynısı sizin için de geçerli, Bayan," Ginny'e gözleri parlayarak baktı. "Tamam, gidebilirsiniz, hadi bakalım!"

Harry'i kararar koridora iterek geçerken, Zabini, Slughorn'a Harry'nin ilgisini çeken pis bir bakış attı. O, Ginny, ve

Neville trenin arkasına kadar Zabini'yi takip ettiler.

"Bittigine çok memnunum," diye mırıldandı Neville. "Garip bir adam değil mi?"

"Evet, o biraz...," dedi Harry, gözleri Zabini'nin üstündeydi. "sen buraya düşmek için ne yaptın, Ginny?"

"Beni Zacharias Smith'i lânetlerken gördü," dedi Ginny. "D.O.'daki Hufflepufflu ahmagı hatırlıyor musun?"

Bakanlıkta

neler olduğu hakkında durmadan sorular sorup en sonunda tepemi attırdı ve ben de ona yarasa umacı lâneti yaptım.

O anda Slughorn içeri girince beni cezaya alacağını sandım ama o aksine iyi büyü yaptığımı söyleyerek beni öğle

yemegine davet etti, çılgınca di mi?"

"Annesi ünlü olduğu için orada bulunanları düşününce daha iyi bir davet sebebi olduğu kesin," dedi Harry, Zabini'nin arkasından kaslarını çatarak "ya da amcası..." fakat yarıda bıraktı. Aklına biraz tehlikeli ama muhtemelen ise yarayacak bir fikir geldi. Bir dakika sonra Zabini altıncı sınıf Slytherin'lerin kompartımanına gidecekti ve Malfoy muhtemelen orada Slytherinlerden başka kimsenin onu duymadığını zannederek oturuyor olacaktı... Eger Harry çaktırmadan onun arkasından girebilirse belki bir şeyler görür ya da duyardı. Doğru, Hogwarts'a varmak üzereydiler.. Hogsmade istasyonuna ulaşmalarına yarım saatten az bir zaman kalmış olmalıydı, tren pencerelerinden hızla akıp giden yabancı manzara öyle gösteriyordu... ama kimsenin hazırlanmış görünmemesi Harry'nin ciddi şekilde dikkatini çekti. Yani Harry'ye göre onları enselemenin tam sırasıydı. "Siz ikinizle sonra görüşürüz," dedi Harry nefes bile almadan, görünmezlik pelerinini çıkardı ve üstüne geçirdi. "Ama sen ne?" diye sordu Neville. "Sonra!" dedi Harry fısıltıyla, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde Zabini'nin pesine düştü, ama trenin tangirtıları bunu neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Koridorlar şimdi tamamen boş sayılırdı. Neredeyse herkes okul çöppelerini giymek ve eşyalarını toplamak için vagonlarına dönmüştü. Harry Zabini'ye çok yakın olmasına rağmen Zabini kapıyı açtığında kompartımanın içine sıvıya kadar hızlı olamadı. Zabini'nin kapıyı kapatmasını engellemek için hemen ayagını araya sıkıstırdı. "Bu şeyin nesi var?" dedi Zabini öfkeyle, sürgüyü Harry'nin ayagına bir kaç kez siddetle çarptı. Zabini, kapıyı sıkı sıkı tutuyordu ve Harry kolu kavrayıp zorla geri ittirince Goyle'un kucagina düştü. Bunu fırsat bilen Harry de kendini kompartımana attı. Hemen zabini'nin geçici olarak boş duran koltuguna atladı ve oradan bagaj rafına asılıp kendini yukarı çekti. O anda Goyle ve Zabini'nin birbirine satasıp bütün bakışları üzerlerine çekmesi büyük sanstı, pelerin onlara çarpınca ayaklarının açığa çıktığına kesinlikle emindi Harry; cidden, bir an Malfoy'un ayaklarını yukarı çekerken ayakkabısını gördüğünü sandı. Ama sonra Goyle kapıyı sertçe kapadı ve Zabini'yi ittirdi; Zabini kendi koltuguna devrildi huzursuzca, Vincent Crabbe yeniden elindeki dergiye döndü ve Malfoy, kıs kıs gülererek, kafasını Pansy Parkinson'un kucagina koydu ve karşılıklı iki koltuga yayıldı. Harry bütün parmaklarının iyice gizlenmesini garantiye almak için pelerinin altında rahatsızca kıpırdandı ve Pansy'nin Malfoy'un parlak sarı saçlarını alnından çekisini izledi, yapmacık bir şekilde gülümsemesine bakılırsa, onun yerinde kim olsa sevebileceğini düşündü. Tavandan sallanan vagon fenerleri ortalığı iyice aydınlatmıştı. Harry altındaki Crabbe'in dergisinin her harfini okuyabiliyordu. "Eee... Zabini," dedi Malfoy, "Slughorn ne istedi?" "Yalnızca insanlarla daha samimi ilişkiler kurmaya çalışıyor," dedi Zabini, Goyle'a ters ters bakmayı sürdürerek. "Basarılı falan olacağı yok da." Bu bilgi Malfoy'u pek memnun etmese benzemiyordu. "Baska kimleri çağırdı?" "Gryffindor'dan McLaggen," dedi Zabini. "Ah evet, amcası bakanlıkta üst mevkide," dedi Malfoy. "... ve Ravenclaw'dan Belby diye biri..." "Hayır, o ahmak olamaz!" dedi Pansy. "... ve Longbottom, Potter ve su Weasley kızı," diye bitirdi Zabini. Malfoy, Pansy'nin elini ittirerek, aniden oturduğu yerde doğruldu.

"Longbottom'ı mı çağırıldı?"

"Sey, öyle sanıyorum, Longbottom da oradaydı," dedi Zabini kayıtsızca.

"Longbottom'da Slughorn'un ilgisini ne çekmiş olabilir ki?"

Zabini omuz silkti.

"Potter'a, çok kıymetli Potter'a, besbelli 'Seçilmiş Kisi'ye bir bakmak istedi," diye dudak büktü Malfoy, "ama su Weasley

kızı! Bu kızda o kadar özel ne var ki?"

"Erkeklerin çoğu ondan hoslanıyor," dedi Pansy göz ucuyla Malfoy'un tepkisini izleyerek. "Sen bile onun güzel

göründüğünü düşünüyorsun, değil mi, Blaise, ne kadar feci bir şekilde sevdiğini hepimiz biliyoruz!"

"Neye benzerse benzesin, onun gibi küçük pislik bir haine elimi sürmem ben!" dedi Zabini soğukça, ve Pansy tatmin

olmuş görünüyordu. Malfoy tekrar Pansy'nin kucagina doğru yattı ve saçlarıyla oynamasına devam etmesine izin verdi.

"Slughorn'un zevkine acıyorum. Belki bunamaya başladı. Babam, onun zamanının en iyi büyücülerinden biri olduğunu

söyledi, utanç verici. Babam eskiden onun gözdelelerinden biriymis. Slughorn büyük ihtimalle trende olduğumu

duymadı, yada..."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Zabini. "Dlk geldigimde bana Notts'un babasını sordu. Görünüşe göre eski

arkadaşlarmış, ama bakanlık tarafından yakalandığını duyduğunda mutlu görünmedi, ve Nott davetiye alamadı, değil

mi? Slughorn'un Ölüm Yiyenler'le ilgilendiğini sanmıyorum."

Malfoy kızgın görünüyordu, ama güçlükle tuhaf ve komiklikten uzak bir kahkaha attı.

"Off, onun neyle ilgilendiğini kim takar? Neydi, ne oldu? Yalnızca aptal bir öğretmen." Malfoy abartılı bir şekilde

esnedi.

"Yani, seneye Hogwarts'ta bile olmayabilirim, sisman bir ihtiyarın beni sevip sevmemesi ne fark eder ki?"

"Seneye Hogwarts'ta bile olmayabileceğini söylerken neyi kastediyorsun?" dedi içerleyerek, Malfoy'un saçlarına çeki

düzen vermeyi bir anda kesen Pansy.

"Asla bilemezsin," dedi Malfoy yapmacık bir gülümsemeye. "Ee... daha iyi ve daha büyük yerlerde olabilirim."

Pelerininin altından parmaklı bagaj raflarından birine çöken Harry'nin kalbi delicesine çarpıyordu. Bakalım Ron ve

Hermione buna ne diyecekti? Crabbe ve Goyle Malfoy'a aval aval bakıyorlardı; belli ki daha iyi ve daha büyük yerlerde

olma planının ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Zabini bile çaktırmadan, merakla Malfoy'un kibirli yüz

ifadesine baktı.

Pansy aptallasmış bir şekilde Malfoy'un saçlarıyla yavaşça oynamaya devam etti.

"Demek istediğin..."

Malfoy omuz silkti.

"Annem eğitimimi tamamlamamı istiyor, ama ben sahsen, bunun bu günlerde o kadar da önemli olduğunu düşünmüyorum. Yani, bir düşünün... Karanlık Lord kontrolü ele geçirdiğinde kimin ne kadar S.B.D yada

F.Y.B.S aldığını

önemseyecek mi? Tabii ki, hayır. Aldığı hizmeti ve ona gösterilen saygıyı önemseyecek."

"Ve sen de, onun için bir şeyler yapabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Zabini sertçe. "On altı yasin altında ve

henüz tamamen nitelikli bile değilken?"

"Az önce söyledim, değil mi? Belki nitelikli olup olmadığımı umursamıyordur. Belki benden yapmamı istediği is nitelik

gerektirmiyordur," dedi Malfoy sessizce.

Crabbe ve Goyle'un ikisi de ağızları oluk ağızı gibi bir karışık oturuyorlardı. Pansy gözlerini dikmiş, sanki daha önce

bu kadar heybetli bir şey görmemiş gibi Malfoy'a bakıyordu.

"Hogwarts'ı görebiliyorum," dedi simsiyah olmuş pencereden dışarı işaret ettiği an, yarattığı etkiden açıkça zevk alan

Malfoy. "Cüppelerimizi giysek iyi olacak."

Harry, Malfoy'u izlemekle o kadar mesguldü ki, Goyle'un sandığına uzandığını fark etmedi; çektiği zaman, sandık

Harry'nin kafasına çarptı. Acıdan ister istemez nefesi kesildi, Malfoy ise kaslarını çakararak bagaj rafına baktı.

Harry Malfoy'dan korkmuyordu, ama yine de bir grup dostça olmayan Slytherin'li tarafından Görünmezlik Pelerini'nin

altında saklanmış olarak bulunma fikri pek hoşuna gitmiyordu. Pelerinin seklini bozmamaya özen göstererek, gözleri

yas dolu ve kafası zonklayarak, esasını çıkardı, ve nefesini tutarak bekledi. Sansına, Malfoy sesi hayal ettiğini düşünmüş görünüyordu; tıpkı diğerleri gibi cüppesini çıkardı, bagajını kilitledi, ve tren aniden yavaşladığı sırada

boynunun etrafına yeni kalın bir seyahat pelerini bağladı.

Harry koridorların tekrar dolduğunu görebiliyordu ve Hermione ve Ron'un bosaltmasını diledi; tamamen bosalana

kadar kompartımanın içinde tıkalı kaldı. Tren son bir sarsıntıdan sonra tamamen durdu. Goyle kapıyı açtı, Crabbe ve

Zabini, ikinci sınıfları yumruklayarak yoldan çekmeye çalışan onu takip ettiler.

"Sen devam et," dedi Malfoy, elini tutması için bekleyen Pansy'e. "Bir şeyi kontrol etmek istiyorum."

Pansy ayrıldı. Şimdi Harry ve Draco yalnızdılar. Dnsanlar karanlık platforma akın ediyorlardı. Malfoy kompartıman

kapısına yürüdü ve koridordan geçen insanlar içerisini göremesinler diye panjurları indirdi. Bagajının üzerine eğildi ve

tekrardan açtı.

Harry bagaj raflarının kenarından gözetledi, kalp atışları hızlanmıştı. Malfoy'un Pansy'den saklamaya çalıştığı şey

neydi? Acaba, tamir edilmesi o kadar önemli olan bozuk gizemli objeyi mi görmek üzereydi?

"Petrificus Totalus!"

Uyarıda bulunmaksızın, Malfoy esasını aniden felç olan Harry'e doğrulttu. Harry, yavaşça bagaj rafından kayarak,

büyük bir acı ve gürültüyle yeri sarsarak Malfoy'un ayak ucuna düştü, Görünmezlik Pelerini üzerinden kaymış, dizlerine

kadar kıvrılmış ve absürd bir şekilde birbirine girmiş bacaklarıyla tüm vücudu açığa çıkmıştı. Tek bir kasını bile

oynatamıyordu; yalnızca ağzı kulaklarında sırtan Malfoy'a bakakaldı.

"Tam da düşündüğüm gibi," dedi neseyle. "Goyle'un sandığının sana çarptığını duydum. Ve Zabini içeri girdikten

sonra, havada beyaz bir ısı parlaması gördüm."

Gözleri bir an Harry'nin spor ayakkabılarına takıldı.

"Önemsemediğim hiçbir şey duymadın, Potter. Ama seni burada tutarken..."

Ve Harry'nin yüzüne sertçe vurdu. Harry burnunun kırıldığını hissetti; kan her yere aktı.

"Bu babam içindi. Şimdi, bakalım..."

Malfoy pelerini Harry'nin hareketsiz durumdaki vücudunun altından çekti ve üzerine attı.

"Tren Londra'ya geri dönünceye kadar seni bulabileceklerini sanmıyorum," dedi sessizce. "Görüşürüz, Potter... yada

görüşmeyiz."

Ve Malfoy, Harry'nin parmaklarına basmaya özen göstererek kompartımanı terk etti.

(Cursed_Power,naturedefender,lethe,keddy)

Snape'in Zaferi

Harry, tek bir kasını dahi hareket ettiremiyordu. Görünmezlik pelerinin üstünde, yüzü burnundan sızan sıcak ve bir o

kadar da ıslak kanın içerisinde, yattığı yerden arkasındaki koridordan gelen ayak seslerini dinledi. O an aklında olan tek

düşünce, birisinin tren harekete geçmeden önce kompartımanları kontrol etmesiydi. Ama öyle acı bir şeyin farkına

vardı ki eğer birisi kompartımanların içine bakmazsa, ne duyulacak ne de görülebilecekti... O anda en büyük umudu

birisinin içeriye girmesi ve onu bulmasaydı.

Bir yandan kanı agzına damlarken bir yandan da tıpkı aptal bir kaplumbaga gibi yattığı yerde Malfoy'dan daha önce hiç

bu kadar nefret etmediğini düşündü. Kendine bir türlü yediremediği ne kadar aptal bir durumdu bu... Ve muhtemelen

son birkaç ayak sesi daha uzaklaşıyordu, şimdi herkes dışarıda uzun karanlık peron boyunca ilerliyordu, Harry yerde

sürünen sandık seslerini ve patlak veren konuşma seslerini duyabiliyordu.

Ron ve Hermione, Harry'nin onlarsız gittiğini düşüneceklerdi. Daha sonra Hogwarts'a vardıklarında da Ortak salonda

Gryffindor masasında birkaç defa etrafa bakınacaklar ve sonunda onun orada olmadığını anlayacaklardı ama ne çare,

o çoktan Londra'yı yarılamış olacaktı. Ses çıkarmayı denedi ama sadece inleyebildi, bu imkânsızdı. Fakat birden

Dumbledore gibi büyücülerin konuşmadan da büyü yapabildiklerini hatırladı, hemen elinden düşen asasını çağırabilmek için Accio asa! diye içinden defalarca tekrarladı, fakat hiçbir şey olmadı.

Gölün etrafını saran ağaçların hısırtısını, uzaktan gelen bir baykusun kehribar ötüsünü duyabiliyordu ama hala Harry

Potter'ın nerede olduğunu merak eden veya onu arayan telaslı sesler duyamıyordu (bunu düşündüğü için kendisinden

igrendi.)

Tren, Harry'nin yana yuvarlanmasına neden olacak biçimde sarsıldı. Şimdi tavan yerine tozlu koltuk altlarını görebiliyordu. Motorun harekete geçmesiyle yer sallanmaya başladı. Hogwarts Express'i şimdi yola çıkıyordu ve hala

kimse onun orada olduğunu bilmiyordu.

Sonra görünmezlik pelerininin, altından çekildiğini hissetti ve tepesinde bir ses: "Selam Harry" dedi.

Ani bir kırmızı ışık çaktı ve Harry'nin vücudu nihayet çözülmüştü. Böylece kendine daha uygun bir oturma pozisyonu

verebildi, aceleyle elinin tersiyle morarmış yüzündeki kanı sildi ve hala görünmezlik pelerinini tutan Tonks'a bakmak

için basını kaldırdı; altından görünmezlik pelerinini çeken oydu.

Pencereler, trenin dumanı yüzünden henüz belirsizleşmeye başlamıştı ki Tonks: "En iyisi buradan mümkün olduğunca

çabuk çıkmak". dedi "Hadi, atlayacağız".

Harry, Tonks'un arkasından hızla yola koyuldu. Tonks kapıyı açtı, trenin hızlanmasıyla hareket geçmiş gibi görünen

peron zeminine atladı.

Arkasından Harry de atladı, yere düştüğünde hafiften sendeledi ve trenin kırmızı buharı yani motorun harekete

geçtiğinin sinyali olan bu kırmızı parıltıyı görmek için tam zamanında doğrulmuştu. Tren köseyi döndü ve gözden

kayboldu...

Soguk hava sızlayan burnunu yalıyordu. Tonks baktı, birden kendisini Tonks'un onu berbat durumda bulduğunu

hatırlayarak sinirlendi ve utandı. Tonks hiçbirsey demeden görünmezlik pelerinini ona geri uzattı.

"Kim yaptı bunu Harry?"

"Draco Malfoy" dedi Harry sert bir şekilde. "Tesekkür ederim... ee..."

"Önemli değil" dedi Tonks. Harry'nin karanlıktan görebildiği kadarıyla Tonks'un saçları mat bir kahverengiydi ve

Kovukta olduğu gibi gene çok berbat görünüyordu.

"Eğer düz durabilirsen burnunu düzeltebilirim"

Harry bu konuya pek sıcak bakmadı, okul hemsiresi Madam Promfrey'i ziyaret etmeyi tercih ederdi ve belki de

iyileştirme büyülerine geldiklerinde bu konuda kendini daha rahat hissedebilecekti. O anda bir şey söylemenin kabalık

olacağını düşündü ve olduğu yerden kıpırdamadı gözlerini kapamıstı.

"Episkey" dedi Tonks.

Harry ilk basta burnunun ısındığını sonra da sogudugunu hissetti. Dikkatle elini burnuna götürdü, iyileşmiş gibi görünüyordu.

"Çok teşekkür ederim"

"En iyisi pelerinini gene giyin okula yürümek zorunda kalacağız" dedi Tonks, hala gülümsemiyordu. Harry pelerinini basından geçirirken Tonks'da esasını salladı, kocaman dört ayaklı gümüşümsü bir cisim fırladı ucundan ve karanlığa karışarak kayboldu.

Dumbledore'un da aynı şekilde mesajlar yolladığını hatırlayarak "O bir patronus muydu?" diye sordu.

"Evet, satoya seni bulduğumu belirten bir mesaj yolluyorum yoksa endişeleneceklerdir". "Hadi, daha fazla oyalanmayalım"

Beraber okula uzanan patikada yürümeye başladılar.

"Nasıl buldun beni" diye sordu Harry.

"Trenden ayrılmadığını fark ettim ve böyle bir pelerinin olduğunu da biliyordum. Önce bir nedenden dolayı saklandığını

düşündüm. Kompartımanın perdesinin yerde olduğunu fark edince içeriye bir kontrol edeyim dedim."

"Peki burada ne yapıyordun?" diye sordu Harry.

"Hogsmeade'e yerleştirildim, yani okulda alınan fazladan güvenlik önlemleri yüzünden"

"Burada görevli olan sadece sen misin yoksa—"

"Hayır Proudfoot, Savege ve Dawlish'te burada"

"Dawlish mi hani su Dumbledore'un saldırdığı seherbaz?"

"Evet o"

Karanlıkta okul arabalarının daha yeni bırakmış olduğu izleri takip ederek zar zor ilerliyorlardı. Harry pelerinin altından

yan yan Tonks'a bakıyordu. Tonks şimdiye kadar her zaman meraklı olmuştü (bazı zamanlar sinir bozucu olsa da) en

azından rahatça gülümsüyor sakalar yapıyordu. Şimdi daha yaşlanmış, ciddi ve amaca yönelik duruyordu.

Bütün o

bakanlıkta olanlar mı etkilemiş onu acaba. Harry, Hermione'nin Tonks'ü Sirius hakkında teselli etmesi

gerektigi ile ilgili

bir tavsiyesini hatırladı ancak bunu yapmayı bir türlü beceremedi. Harry onu Sirius'un ölümünden sorumlu tutmaktan

çok uzaktı, bu hiç kimsenin suçu değildi (en azından kendisinden daha çok kimsenin) ancak mümkün olduğu sürece

Sirius hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Böylece soguk gecede sessiz ama emin adımlarla yürümeye devam

ettiler. Tonks'un uzun pelerini arkalarından yeri süpürerek geliyordu.

Her zaman okul arabalarıyla gitmeye alışkın olan Harry, okulun Hogsmeade Dstasyonundan hiç bu kadar uzakta

olduğunu fark etmemişti. Satonun giriş kapısının her iki yanında yer alan ve uçlarında kanatlı yaban domuzları bulunan

iki uzun sütunu gördüğünde rahatlamıştı. Üsümüstü, açtı ve biraz da bu yeni kasvetli Tonks'tan ayrılmak istiyordu.

Fakat kapıları iteklemek için elini uzattığında kapıların zincirlerle kapatıldığını gördü.

Tonks kendinden emin bir şekilde, asma kilide hedef alarak "Alahomora!" dedi. Ancak hiçbirsey olmadı.

"Bu tür şeylerde ise yaramıyor" dedi Tonks. "Bunları Dumbledore kendi büyülemiş olmalı"

Harry etrafına bakındı.

"Duvara tırmanabilirim sanırım" diye önerdi.

"Hayır, tırmanamazsın" dedi Tonks kesin bir şekilde. "Kaçak engelleyici büyücülerle donatılmış. Güvenlik bu yaz yüz

kat daha sıkılaştırıldı.

"Dyi o zaman" dedi Harry. Tonks'un bir türlü ise yaramadığını görmek onu sinirlendiriyordu; "Sanırım en iyisi dışarıda

uyumak, yarını bekleriz" dedi.

"Bak aşağıdan birisi senin için geliyor" dedi Tonks. "Bak!"

Hogwarts'ın uzun patikasında hareket eden bir fener görünüyordu. Harry bir an Filch'in hırıldayan ve Harry'nin bu geç

kalmasının ancak parmaklarının çivilenerek engelleneceğini söyleyen sesini daha tahammül edilebilecek bir türden buldu. Fenerin yaklasan sarı ışıyla aralarında henüz üç metre kadar vardı ki Harry üstünden görünmezlik pelerinini görülebilmek için çıkardı. Ancak karsısındaki gelen kişi bulanık karsıtı, kanca burunlu, uzun siyah yağlı saçlarıyla Severus Snape'ti.

"Nihayet!" dedi dudaklarını bükerek. Asasını çıkartarak asma kilide dokundurdu ve aniden zincirler geriye savrulurken kapı açıldı. "Her ne kadar okul formanın görünüsüne gölge düşürecek olduğuna karar versen de, ortaya çıkman ne güzel Potter,"

"Degistiremedim. Degistirecek tam—" diye başladı Harry ancak Snape sözünü keserek, "Burada beklemene gerek yok Nymphadora. Potter elimde – ee – biraz daha güvende,"

Tonks kaslarını çatarak "Mesajı Hagrid'e yolladım sanıyordum." dedi.

"Hagrid sene başı törenine geç kaldı, tıpkı Potter'ın olduğu gibi ve aklıma gelmisken" dedi Snape bir taraftan geri durarak Harry'nin kapıdan geçmesine izin verdi. "Yeni Patronus'unu görmekten memnun oldum" Bunu söylerken asasını tekrardan zincirlere degirdi ve zincirler birleserek büyük bir klik sesiyle kapı Tonks'un yüzüne kapandı.

"Fakat eskisiyle daha iyiydin" dedi Snape, sesindeki kin gözden kaçamazdı. "Yenisi ee daha yetersiz ve zayıf olmus."

Snape ile geri dönerken Harry, Tonks'un yüzündeki ani sok-öfke karışımı bir ifade gördü. Tonks karanlığa bir kez daha bürünmeden, Snape ile okula geri dönerken omzundan geriye bakarak "Dyi geceler" diye bağırırdı. "Her şey için tesekkür ederim"

"Sonra görüşürüz, Harry"

Snape bir dakika veya ona yaklaşık bir süre hiçbir şey konuşmadı. Harry bir an içinde hızla yayılan çok siddetli öfke dalgaları hissetti, Snape asla Harry'nin içini yakan bu duyguyu bilemezdi. Harry Snape'ten ilk tanıştıkları günden beri nefret ediyordu ama şimdi Snape'in Sirius'a karşı davranışları yüzünden içindeki bu nefret adeta taslasmıstı. Dumbledore her ne derse dersin, bütün yaz onu düşünme fırsatı bulmus ve sonunda Snape'in Sirius'la o zaman dalga geçmek için söylediği sözün yani onun orada saklanırken Zümrüdü Anka Yoldaslık'ının çoğunun Voldemort ile mücadele ettiğini belirten lafının, belkide Sirius'un öldüğü gece bakanlığa gelmesinin en büyük sebebi olduğuna karar vermişti. Harry şimdi aklına gelen bu düşünceye sıkı sıkı yapıştı, çünkü böylece Snape'i suçlayabiliyordu; bu düşünceden müthiş bir zevk alıyor, hatta su anda kimse Sirius'un ölümü için üzgün değilse bunun nedeninin yanında yürüyen adam olduğunu biliyordu...

"Sanırım geç kaldığın için Gryffindor'dan elli puan" dedi Snape. "Ve bir yirmi puanda bu Muggle elbisen için kırmama izin ver. Biliyorsun şimdiye kadar hiçbir bina, daha dönemin basından bu kadar kötü bir başlangıç yapmamıştır. Henüz daha eglenceye başlamamıştık bile. Bir rekor kırmış olmalısın Potter."

Harry'nin içi bir kez daha korkunç bir öfke ve nefret anaforuyla yeniden alevleniyor ve akkor halini alıyordu. O anda Snape'e neden geç kaldığını anlatmaktansa Londra'ya dönmüş olmayı tercih ederdi.

"Galiba müthiş bir giriş yapmayı planladın Potter değil mi?" devam etti "Ve karar vermissin ki sölenin ortasına uçan bir arabayla dalıs yapmak yeterince dramatik bir etki yaratmayacaktı."

Her ne kadar Harry göğsünün patlamak üzere olduğunu hissetse de sessiz kaldı. Snape'in Harry'i neden buradan gelip almaya gönüllü olduğunu biliyordu; hazır kimse dinlemezken Harry'e eziyet ve iskence çekirtmek için rahat birkaç

dakika bulacaktı.

Sonunda merdivenlere ulaştıklarında; kalenin meseden yapılmış kapıları, Ortak Salon yazısına doğru açıldı.

Girise

vardıklarında onları bir konuşma dalgası ve çatal-bardak sesleri karşıladı. Harry o arada Gryffindor masasında yerini

alana kadar görünmezlik pelerini çıkarmaması gerektiğini düşündü böylece fark edilmeyecekti, nede olsa Ortak

Salon'da en uzak masa Gryffindor'un masasıydı.

Snape sanki Harry'nin aklını okumuş gibi; "Pelerin yok. Emininki böylece -tamda istediğin gibi- içeriye girerken herkes

seni görebilir."

Snape'ten kurtulmanın herhangi bir tek yolu olarak görünen ortak salonun açık kapısından içeri girdi. Dört bina masası

ve öğrencileriyle Ortak Salon her zamanki gibi tabakları parıl parıl gösteren uçan mumlarla süslenmişti.

Harry, kimseye

yemeklerini bırakıp gözlerini ona dikme fırsatı vermeden hızlıca Hufflepuff masasının yanından geçti, her şey hafif bir

şekilde bulanıklasmıştı ve tam herkes dikkatini ona yoğunlaştırırken masada Ron ve Hermione'yi fark etti hızlanarak

aralarına oturdu.

"Vay canına, nerelerdeydin Harry, ne oldu yüzüne?" dedi Ron, şimdi o da dâhil herkes Harry'e bakıyordu.

"Neden neyi var ki?" dedi Harry, hemen eline bir kasık alarak çarpık görüntüsüne baktı.

"Bütün yüzün kanla kaplı!" dedi Hermione, "Hadi gel buraya..."

Asasını kaldırdı ve "Tergeo" dedi ve yüzündeki kurumuş kan kayboldu.

Yüzünün düzeldiğini hisseden Harry, "Tesekkürler. Burnum nasıl gözüküyor?" dedi.

"-Normal" dedi Hermione endişeli bir sesle. "Niye nasıl gözükmeli ki, Harry ne oldu? Çok korktuk."

"Daha sonra anlatırım" diye kestirip attı. Ginny, Neville, Dean, Seamus'un dinlediklerini biliyordu ve ne var ki Nerdeyse-Kafasız-Nick'te kulak misafiri olmak üzere süzülerek onlara yaklaşıyordu.

"Ama -" dedi Hermione.

"Şimdi değil Hermione" dedi Harry kesin ve ciddi bir sesle. Herkesin eglendirici bir hikâyeye veya kahramanca bir olay

beklediğini biliyordu, muhtemelen bir çift Ölüm Yiyen veya bir Ruh Emici. Tabiki Malfoy hikâyeyi yapabildiğince çabuk

ve çok kişiye yayacaktı ancak her zaman bu tür olayların bütün Gryffindorluların kulagina gelmemesi için bir şans

vardı.

Bu arada Harry, Ron'un üzerinden uzanarak bir çift tavuk budu ve biraz cips alacaktı ki, hepsi ortadan kayboldular ve

onların yerini pudingler aldı.

"Her neyse ama Seçme Törenini kaçırdın." dedi Hermione. Ron'da bir taraftan çikolatalı kurabiye yığınına gömülmüştü.

Bir parça pekmezli tart alarak, "Sapka ilginç bir şey söyledi mi?" diye sordu Harry.

"Her zamankinden biraz daha uzundu, bize düşmanlarımızın karşısında birlik olmamızı söyledi bilirsin iste."

"Dumbledore, Voldemort'tan bahsetti mi hiç?"

"Henüz değil, ancak asıl konuşmasını daima söleniden sonrasına saklar değilim? Şimdi çok uzun da olamaz."

"Snape, Hagrid'in sölene geç kaldığını söyledi--"

"Snape'i mi gördün? Ama nasıl?" Ron ağız dolusu kurabiye ile donmuştu.

"Ona rastladım" dedi Harry bastan savar bir şekilde.

"Hagrid yalnızca birkaç dakikalığına geç kaldı" dedi Hermione. "Bak! Sana el sallıyor Harry."

Harry öğretmenler masasına baktı ve Hagrid'e sırtı. Hagrid o zamana kadar yan yana oturduğu ve onun dirseği ile

omuzu arasında kalan ve simdide tüm bu söleni uygun bulmaz gibi gözükken Profesör McGonagall'a bir türlü itibar

etmeyi becerememisti. Harry ayrıca Hagrid'in öbür tarafında oturan Kehanet öğretmeni Profesör Trelawney'i gördüğüne de sasırmıştı; kuledeki odasından nadiren çıkardı ve şimdiye kadar onun ilk defa sene başı

sölenine

katıldığını fark etmişti. Şimdi hiç olmadığı kadar garip gözüküyor, parlayan boncukları arasında salıyla oynuyordu.

Gözleri gözlükleri yüzünden kocaman görünüyordu. Her zaman biraz sahtekârlığı göz önünde tutulduğunda geçen senenin sonunda öğrendiği, Lord Voldemort'un ona ve ailesine saldırmasına yol açan kehaneti yaptığını öğrendiğinde gerçekten sok olmuştur. Her ne kadar bu bilgi Harry'yi onun dersine karşı daha az ilgili kılsa da, çok şükür ki bu yıl onun dersini almayacaktı. Onun büyük deniz feneri gibi gözleri tam Harry'nin yönüne çevrilmisti ki gözlerini aceleyle Slytherin masasına çevirdi. Draco Malfoy, görülen oydu ki daha fazla alkış ve kahkaha almak için Harry'nin burnunun ezilisinin bir taklidini yapıyordu. Bakışlarını pekmezli tartına çevirdi şimdi içi tekrar yanıyordu, teke tek bir kavga için nelerini vermezdi...

"Ee, Profesör Slughorn niye çağırması" diye sordu Hermione.

"Bakanlıkta gerçekte neler olduğunu öğrenmek için" dedi Harry

"Herkes orada bizi bunu öğrenmek için sorguya çekiyordu, değil mi Ron?"

"Evet" dedi Ron. "Tüm bilmek istedikleri gerçekten seçilmiş kişi olup olmadığın"

"Hayaletler arasında da bu konu üzerine çok konuşuldu." diye araya girdi Neredeyse-Kafasız-Nick. Bu sırada kafasını Harry'e egmisti -ki kafası bağlandığı yerden tehlikeli bir şekilde sallandı. "Ama fikrimi açık olarak arkadaş bildiğim Potter yönünde beyan ettim. Ama buna rağmen bütün yüregimle temin ederim ki sizi bu konuda sıkmayacağım. 'Harry Potter bana bütün sırlarını söylemekte tamamıyla güvenir' dedim onlara. Onun bu güvenine ihanet etmektense ölmeyi yeglerim".

"Daha fazla bunu demene gerek yok, görüldüğü kadarıyla sen zaten ölüsün" dedi Ron.

Dumbledore öğretmenler masasında tam da ayaga kalkırken, Neredeyse-Kafasız-Nick hakaret eder bir tonlamayla

"Bir kez daha körer mis bir baltanın göstereceği hassasiyeti gösterdiniz" diyerek Gryffindor masasının en uzak tarafına süzüldü. Salondaki çınlayan sesler ve kahkahalar aniden sessizliğe gömüldü.

"Herkes en iyi dileklerle iyi akşamlar dilerim" dedi Dumbledore engin bir ses tonuyla, elleri bütün salonu kucaklarcasına açılmıştı.

"Eline ne olmuş" dedi büyük bir saskınlıkla.

Bunu fark eden tek Hermione değildi. Dumbledore'un sağ eli Harry'yi almaya geldiği aksam olduğu gibi kararmış ve yanmış gözüküyordu. Bütün odaya fısıltılar dolarken, Dumbledore bu sahneyi bölerek açık bir şekilde güldü ve moraltın karısını çüppesinin kolunu sallayarak yaranın üzerini kapattı.

"Önemli bir şey değil." dedi gülercesine. "Simdi... Yeni gelen herkes hoş geldi, eski öğrencilerimiz sizi tekrar görmek ne güzel, sihir dolu bir yıl sizleri bekliyor..."

"Eli, yazın gördüğümle aynı durumda" diye fısıldadı Harry Hermione'ye. "Simdiye kadar tedavi eder diye düşündüm... veya Madam Promfrey halleder diye."

"Eli tamamıyla yanmış gözünüyor." dedi Hermione, midesi bulanıyormuş gibi bir görünüsü vardı. "Ama tedavi edemeyeceğin bazı yaralar vardır... eski lanetler... ve de panzehiri olmayan iksirler..."

"... ve hadememiz Mr Filch'in bana söylememi istediği geniş bir yasak daha var; Weasley Sakacı Dükkanı'ndan alınmış her şeyin kullanımının kısıtlandığını söyledi."

"Binalarının Quidditch takımlarında oynamak isteyenler her zaman olduğu gibi isimlerini bina başkanlarına vermelidir.

Aynı zamanda Quidditch maçlarını anlatabilecek kişiler aranıyor.

"Ayrıca aramıza yeni katılan Profesör Slughorn'u da aramızda görmekten memnunum." Slughorn ayaga kalktı, saçsız bası mum ışıkları altında parlıyordu, üzerini yelekle örttüğü karnı masanın altında karanlığa karışmıştı.

"Kendisi benim

eski meslektasımdır ve eski isi iksir öğretmenliğine devam etmeyi kabul etti.”

“Dksir?”

“ Dksir?”

Herkes dogru duyduğunu bilmeden bu kelime tüm salonda yankılandı.

“Dksir mi?” dedi Ron ve Hermione aynı anda, dönüp Harry’e baktılar. “Fakat, sen dedin ki—”

“Bu arada Profesör Snape,” Dumbledore bütün mırıldanmaları bastırıcasına sesini yükseltti “Karanlık Sanatlara Karşı

Savunma öğretmeni pozisyonuna getirildi.”

“Hayır!” dedi Harry, o kadar yüksek söylemişti ki birçok kafa dönüp ona baktı. Umrunda degildi, gözlerini öğretmenler

masasına dikti çileden çıkmıstı. Bütün bu olanlardan sonra nasıl olurdu da Snape’e bu görev verilebilirdi.

Yıllardan beri

Dumbledore ona bu isi vermek konusunda ona güvenmemisti hani?

“Ama Harry, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini Slughorn öğretecek demistin” dedi Hermione.

“Bende öyle yapacak sandım.” Beynini zorlayarak Dumbledore’un Slughorn’a ne anlattığını hatırlamaya çalıştı, fakat

simdi anlamıstı ki Dumbledore ona hangi dersi öğreteceğini söylememisti.

Dumbledore’un sagında oturan Snape, ismi anıldığı zaman ayaga kalkmadı; Slytherin masasından onaylar alkışlar

esliginde sadece elini kaldırdı ve bundan onun pek de fazla sevilmediği konusunda görüşü olur diye düşündü.

“Dyi en azından iyi bir sey var,” dedi Harry acımasız bir tonda “En azından senenin sonunda gitmiş olacak”

“Ne demek istiyorsun” dedi Ron

“Bu is ugursuz. Hiç kimse bir yıldan daha fazla dayanamadı... Quirrell bu isi yaparken öldü. Sahsen baska bir ölümün

daha olmasına hayır demem.”

“Harry!” dedi Hermione, sok olmustu ve sesi de sitemkârdı.

“Beklide senenin sonunda Dksir dersi için geri söner,” dedi Ron orta karar bir ses tonuyla. “Su adam Slughorn belki

uzun süre kalmak istemiyordur, Moody istememisti.”

Dumbledore bogazını temizledi. Tek konusan Harry, Ron ve Hermione degildi, bütün salon sonunda Snape’in en büyük

hayaline kavusmasını tartısiyordu. Verdigi haberin hissi görünümüne bakılırsa ortadaki durumdan pek de bihaberdi.

Öğretmen degisiklikleri konusunda daha fazla bir sey söylemedi ama konuşmadan öncede ortalığın sessizlesmesi için

bekledi.

“Simdi, salonda bulunan herkesin bildigi üzere, Lord Voldemort ve onun yoldasları bir kez daha karsımızdalar ve güç

kazanıyorlar.”

Salon, Dumbledore’un konuşmasıyla korkunç bir sessizlige gömülmüştü. Harry, Malfoy’a göz attı.

Dumbledore’a

bakmıyordu, sanki Dumbledore’un sözleri pek dikkate deger degilmis gibi biraz yukarisında asasıyla çatalını uçuruyordu.

“Bizi bekleyen durumun ne kadar tehlikeli oldugunu ve Hogwarts’da güvende kalmamız için ne kadar önlem almamız

gerektigini tam olarak kestiremem. Satonun büyüsel güvenlik önlemleri geçtigimiz yaz boyunca artırıldı, artık daha

yeni ve güçlü yöntemlerle korunuyoruz fakat hala herhangi bir öğrencimizin veya okul görevlisinin dikkatsizligi

karsısındaki olaylara karşı vicdanen korunmalıyız. Ancak öğretmenlerinizin sizin güvenligi için koyacağı kısıtlamalara

saygı göstermenizi isterim, her ne kadar sıkıcı bulacak olsanız da belirli saatlerden sonra dışarı çıkmanız yasak olacak.

Sizden ricam okul içinde veya dışında karsılasacağınız yabancı veya süpheli bir durum söz konusu oldugunda, bu

durumu okul çalışanlarından birine anlatmanızdır. Sizin veya bir baskasının güvenligi için gereken özeni her zaman

göstereceğiniz konusunda güveniyorum.”

Dumbledore'un mavi gözleri bir kez daha gülmeden önce öğrencileri taradı.

"Fakat şimdi tamda istediğiniz gibi sıcak ve rahat yataklarınız sizi bekliyor, biliyorum ki su anda en önemli önceliğiniz

yarınki dersleriniz için kendinizi zinde hissetmenizdir. Her kese iyi aksamlar dilerim hadi bakalım..."

Ve her zamanki sesler esliğinde oturlan yerlerden kalkıldı, şimdi yüzlerce öğrenci yatakhanelerine gitmek için ortak

salondan adeta dışarı taşıyordu. Kalabalığa karışıp hemen çıkmak gibi bir tasası olmayan Harry ayakkabılarını bağlamış gibi oyalanıyordu böylece Malfoy'un burun ezme hareketini görmeyecekti; birçok Gryffindor'unun geçmesine

izin verdi. Hermione o mükemmel görevini yerine getirmek ve birinci sınıflara önderlik etmek üzere çoktan fırlamıştı

ama Ron Harry ile kaldı.

Ron, kimsenin duymasın diye sesini kısarak ve hızla dışarı çıkan kalabalığın arkasındayken "Burnuna gerçekten ne

oldu Harry" diye sordu.

Harry her şeyi anlattı. Ron'un buna rağmen gülmemesi arkadaşlıklarının ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesiydi.

"Malfoy'un burunla ilgili bir hareket yaptığını gördüm" dedi karanlık bir şekilde.

"Ama önemli değil" dedi Harry kesin bir sesle. "Beni orada bulmadan önce ne söylüyordu dinle bir.."

Harry anlatmadan önce Ron'un Malfoy'un bu sözleri sonrasında sok olmasını umardı. Bunu ummakla Harry tam bir

domuz kafalılık yapmıştı çünkü Ron hiç etkilenmiş benzemiyordu.

"Yapma Harry, sadece Pansy Parkinson'a hava atıyordur... Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ona ne tür bir görev verebilirki?"

"Voldemort'un Hogwarts'da birine ihtiyacı olmadığını nerden bilebilirsin ki? Bu ilk olmazdı—"

Arkalarından bir ses "Onun adını kullanmayı keser misin Harry?" dedi sitemkâr bir edayla. Harry kim olduğunu görmek

için omzundan geri baktı; Hagrid elini sallıyordu.

"Dumbledore onun ismini kullanıyor" dedi Harry inatçı bir tonlamayla.

"Evet iyi ama o Dumbledore değil mi?" diye cevap verdi Hagrid gizemli bir sesle. "ee neden geç kaldın Harry?"

Endişelendim"

"Trende bekledim" dedi Harry. "Sen niye geç kaldın?"

"Grawp ile birlikteydim" dedi Hagrid mutlu bir hali vardı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Dumbledore'un yardımıyla şimdi dağlarda bir evi var-güzel büyük bir mağara. Ormanda olduğundan çok daha mutluymuş. İyi bir şekilde

sohbet ediyorduk"

"Gerçekten mi?" dedi Harry bir taraftan da Ron'la göz göze gelmemeye özen gösteriyordu; Hagrid'in dev arkadaşı ile

son karşılaşmalarında, ağaçları köklerinden sökmek gibi bir kabiliyeti vardı ve kelime kapasitesi bes kelimeyle kısıtlıydı

-ki bunlardan ikisini doğru telaffuz edemiyordu.

"Evet öyle, gerçekten çok iyi." dedi Hagrid gurur duyarcasına. "Görünce çok şaşıracaksın, onu asistanım olarak

egitmeyi düşünüyorum."

Ron yüksek sesle homurdandı ama daha sonra onu yüksek sesle hapsiriyormuş gibi çıkarmayı basardı. Simdi mese

giris kapılarının yanında duruyorlardı.

"Her neyse yarınki öğleden sonraki ilk dersinizde görüşürüz. Erken gelin ve böylece sen sahag—yani soluk kanata

merhaba diyebilirsin."

Görüşürüz dercesine mutlu bir şekilde elini kaldırdı ve dış kapıdan karanlığa doğru çıktı.

Harry ve Ron bakıştılar. Ron'un da tıpkı kendisi gibi o ıgneleyici duyguyu hissettiğini söyleyebilirdi.

"Bu yıl Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi almıyorsun değil mi?" dedi Harry

Ron kafa salladı

"Ve sende almıyorsun değil mi?"

Harry'de kafasını salladı.

"Ve Hermione" dedi Ron. "O da almıyor değil mi?"

Harry kafasını tekrar salladı. Acaba Hagrid onun üç favori öğrencisinin dersi bıraktığını öğrenince ne yapacaktı,
düşünmek bile istemiyordu.

Shadow_Shooter

Melez Prens

Ertesi sabah kahvaltıdan önce Harry ve Ron ortak salonda Hermione ile buluştu. Teorisine biraz destek bulmak

umuduyla, Harry Hogwarts Ekspresindeyken Malfoy'un söylediklerine kulak misafiri olduğunu Hermione'ye söylemek

için vakit harcamadı.

"Fakat onun Parkinson için gösteris yaptığı gün gibi ortadaydı, değil mi?" diye lafı sıkıstırdı Ron, Hermione bir şey

diyemeden önce.

"Evet," dedi Hermione kuskuyla, "Bilmiyorum. Malfoy bunu kendisini olduğundan daha önemli göstermek için yapmış

gibi görünüyor... fakat bu, söylemek için büyük bir yalan..."

"Tamamen öyle," dedi Harry, fakat o da asıl meselenin ne olduğunu anlayamamıştı, çünkü bir sürü insan onun konuşmasını dinlemeye çalışıyordu, ona dik dik bakmaya ya da ellerinin arkasından fısıldasmaya değil.

"Bunu anlaması zor," Portre deliginden tırmanmak için olusan sıraya katıldıkları sırada, Ron birinci sınıf olduğu belli

olan küçük bir oğlanı çekti. Elinin arkasından arkadaşına Harry hakkında bir şeyler mırıldanan çocuk aniden kıpkırmızı

oldu ve panikle delikten dışarı devrildi. Ron kıs kıs güldü. "6. sınıf olmayı seviyorum ve bu sene bos zamanlarımız

olacak. Tüm dönem boyunca sadece burada oturup dinlenebiliriz."

"Çalışmak için o bos zamana ihtiyacımız olacak, Ron!" dedi Hermione koridordan ayrılırlarken.

"Evet, fakat bugün değil," dedi Ron. "Bugün gerçek bir kayıp olacak diye tahmin ediyorum."

"Durdur sunu!" dedi Hermione, kolunu uzattı ve elinde kireç-yesili bir disk sıkıca tutmuş geçmeye çalışan bir dördüncü sınıf öğrencisini durdurdu. "Sivri uçlu frizbiler yasaklandı, bırak onu," dedi sertçe. Kaslarını çatan çocuk

hırlayan frizbiyi teslim edip Hermione'nin kollarının altında eğildi ve arkadaşlarının ardından ilerledi. Ron bir süre

çocuğun kaybolması için bekledi, ardından da Hermione'nin sıkıca tuttuğu frizbiyi sertçe çekti.

"Harika, her zaman bunlardan birini istemistim."

Hermione'nin itirazı sesli bir kıkırdama tarafından boguldu; görünüse göre Lavender Brown Ron'un sözünü hayli

eglenceli bulmuştu. Onlar geçene kadar gülmeye devam etti ve omzunun üstünden Ron'a bir göz attı. Ron kendinden

oldukça memnun görünüyordu.

Ortak Salon'un tavanı durgun bir maviyle narin bir şekilde çizilmisti, gökyüzündeki bulut demetleri sadece yüksek

pencere gruplarının içinden görünüyordu. Onlar yulaf lapası, yumurtalar ve domuz pastırmalarını tıkınıırken Harry ve

Ron bir önceki gece Hagrid ile olan rahatsız edici sohbeti Hermione'ye anlattılar.

"Fakat o gerçekten de Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine devam edeceğimizi düşünmüs olamaz!" dedi

Hermione üzgün

bir şekilde. "Demek istediğim, yani içimizden biri ona... biliyorsunuz... ne kadar istekli olduğumuzu söylediği zaman?"

"Evet öyle, yine de öyle, aslında değil mi?" dedi Ron, kızarmış yumurtayı tümüyle yutarken. "Derslerinde en çok çaba

sarf eden kişiler bizleriz çünkü biz Hagrid'i seviyoruz. Fakat o, bizim o aptal dersi sevdiğimizi düşünüyor.

Herhangi

birinin F.Y.B.S'ye o dersle gideceğini düşünüyor' musun?"

Ne Harry ne de Hermione cevaplamadı; gerek de yoktu. Çok iyi biliyorlardı ki bu yıl hiç kimse Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine devam etmek istemiyordu. Hagrid masadan ayrıldıktan on dakika sonra Hagrid'den

sakınıyorlar ve onun neseli el sallamalarına isteksizce karşılık veriyorlardı.

Yemeklerini yedikten sonra McGonagall'ın yönetici masasından gelisini beklemek için yerlerinden ayrılmadılar. Bu yıl ders programlarının dağıtımı olagandan çok daha karışık olmuştur, Profesör McGonagall ilk olarak herkese aldıkları S.B.D'lerin seçtikleri F.Y.B.S'ye devam etmek için yeterli olduğunu pekiştirme ihtiyacı hissetmişti. Hermione Muska, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma, Biçim Degistirme, Bitkibilim, Aritmansiyi, Tarihi Yazıtlar ve Dksir derslerine devam etmek konusunda zaten kararlıydı ve ilk defa gireceği Tarihi Yazıtlar için daha fazla oyalanmadan yola koyuldu. Neville'in düzenlemesi ise biraz daha fazla zaman almıştı; Profesör McGonagall onun tercihlerine tepeden bakarken ve S.B.D. sonuçları hakkında danışmanlık yaparken oval yüzü tedirgindi. "Bitkibilim, güzel," dedi. " Profesör Sprout 'Olaganüstü' SBD ile döndüğüne çok memnun olacak. Ve 'Beklenenin Üstünde' ile Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi için hak kazandı. Fakat Biçim Degistirme'de problem var. Üzgünüm, Longbottom, fakat 'Kabul Edilebilir' F.Y.B.S. seviyesine devam etmek için gerçekten yeterince iyi değil. Sadece ödevler ile üstesinden gelebileceğini düşünme." Neville kafasını kaldırdı. Profesör McGonagal kare şeklindeki gözlüğünden dikkatlice bakıyordu. "Bu arada, Neden Biçim Degistirme ile devam etmek istiyorsun? Hiçbir zaman bu derse özel bir ilgi gösterdiğini görmedim." Neville perisan görünüyordu ve "büyükannem istiyor," diye bir şeyler mırıldandı. "Hıh," diye homurdandı McGonagall. "Bakanlıkta o tüm yasananlardan sonra büyükannenizin seninle gurur duymasının tam zamanıdır yani en azından -gerçekte- neye sahip olmak istediğini düşünmektense." Neville pembeye döndü ve saskınlıkla gözlerini kırpıstırdı; Profesör McGonagall'ın daha önce ondan övgüyle bahsettiğini duymamıştı. "Üzgünüm, Longbottom, fakat senin F.Y.B.S sınıfıma girmene izin veremem. Bununla birlikte Muska'dan 'Beklenenin Üstünde' aldığını görüyorum – neden F.Y.B.S'nı Muska için denemiyorsun?" "Büyükannem Muska'nın kolay bir tercih olduğunu düşünüyor," diye geveledi Neville. "Muska'yı al," dedi McGonagall "ve Muska S.B.D'sini geçemediğini hatırlatmak için ona bir pusula göndereceğim, ders çok da gerekli değil." Profesör McGonagall, Neville'in yüzündeki hosnut kusu ifadesine bakarak hafifçe gülümsedi ve esasının ucuyla bos listeye hafifçe vurdu ve eline aldı, şimdi Neville için yeni sınıfının detaylarını taşıyordu. Profesör McGonagall, ilk sorusu yakışıklı at-adam Firenze'nin hala Kehanet hocalığı yapıp yapmayacağı olan yanındaki Parvati Patil'e döndü. O ve Profesör Trelawney bu yıl dersleri aralarında paylaşıyorlar," dedi Profesör McGonagall, sesinde bir hosnutsuzluk ifadesi vardı; Kehanet dersini küçümsediği herkes tarafından bilinen bir gerçektir. "6. yıl Profesör Trelawney tarafından isletilecek." Parvati bes dakika sonra oldukça üzgün bir şekilde Kehanet dersi için yola çıktı. "Dogru Potter, Potter. . ." dedi Profesör McGonagall, Harry'e döndüğü zaman ona danışmanlık yapıyordu. "Muska, Karanlık sanatlara Karşı Savunma, Bitkibilim, Biçim Degistirme... hepsi güzel. Söylemem gerekir ki Biçim Degistirme notundan memnunum Potter, oldukça memnun. Simdi, neden Dksir dersine devam etmek istemiyorsun? Seherbaz olmanın senin için bir tutku olduğunu düşünüyordum?" "Öyleydi, fakat bana S.B.D'den 'Olaganüstü' almam gerektiğini söylemistiniz Profesör." "Ve Profesör Snape'in öğretmenliği zamanında öyle yapmalıydın. Fakat Profesör Slughorn S.B.D'de 'Beklenenin Üstünde' alan öğrencileri F.Y.B.S sınıfına kabul etmekten çok mutlu olacaktır. Dksir dersiyle devam etmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Harry, "fakat kitapları, karışım malzemelerini veya herhangi baska bir sey almadım -"
"Eminim Profesör Slughorn bazılarını ödünç verebilir," dedi McGonagall. "Çok iyi, Potter, iste senin programın. Oh, bu arada – Gryffindor Quidditch takımına katılmak için yirmi gönüllü simdiden isimlerini yazdı. Sırası geldiği zaman size bu listeyi vereceğim ve bos vakitlerinize göre deneme zamanlarınızı ayarlayabileceksiniz."
Birkaç dakika sonra, Ron Harry ile tamamen aynı dersleri seçmişti ve ikisi birlikte masadan ayrıldılar.
"Bak," dedi Ron programına memnun bir şekilde gözlerini dikmişken, "simdi bos bir zamanımız var... ve teneffüsten sonra bir bos zaman daha... ve öğle yemeginden sonra da... mükemmel."
Harry ve Ron, yarım düzine yedinci sınıf öğrencisi haricinde bos olan ortak salona döndüler. Harry'nin Gryffindor Quidditch takımına katıldığı birinci yılda da takımda bulunan ve hala takımın bir oyuncusu olan Katie Bell de aralarındaydı.
"Bunu alacağını düşünmüştüm, tebrikler," dedi Harry'nin sandığının üstüne duran Kaptanlık Bandajını isaret ederek.
"Bana denemelerin ne zaman yapılacağını söyle!"
"Saçmalama," dedi Harry, "senin denemelere ihtiyacın yok, senin oyununu bes yıldır izliyorum..."
"Böyle başlamamalısın," dedi Katie uyarıcasına. "Hepinizin bildiği gibi, dışarıda benden daha iyi olanları var. İyi takımlar simdiden mahvoldu çünkü Kaptanlar sadece eski yüzleri oynatıyor veya arkadaşlarının oynamalarına izin veriyor..."
Ron biraz rahatsızlanmış görünüyordu ve Hermione'nin dördüncü sınıftaki bir öğrenciden aldığı sivri uçlu frizbiyle oynamaya başladı. Frizbi ortak salon boyunca hırıldayarak ve mobilyalardan ısırıklar almaya çalışarak hızla ilerledi.
Crookshanks'ın sarı gözleri frizbiyi takip etti ve çok yakınına geldiğinde tısladı.
Bir saat sonra aydınlık ortak salondan dört kat aşağıdaki Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersliğine gitmek için istemeyerek ayrıldılar. Hermione bir kucak dolusu ağır kitabı taşıyor halde dışarıdaki sıraya çoktan girmisti ve gereğinden fazla yüklenilmiş gibi görünüyordu.
"Yazıtlardan bir sürü ödevimiz var," dedi endişeyle Harry ve Ron ona katılırlarken. "40 santimlik bir deneme, iki çeviri ve Çarsamba'ya kadar bunları bitirmem lazım!"
"Ne yazık," diye esnedi Ron.
"Sen bekle," dedi Hermione öfkeyle. "Dddiaya girerim Snape daha fazlasını verecek."
Hermione konuşurken sınıfın kapısı açıldı ve soluk yüzü yağlı saçlarıyla her iki taraftan çevrelenmiş olan Snape koridora adım attı. Sıraya derhal bir sessizlik çöktü.
"Dçeri," dedi Snape.
Harry içeri girerken çevresine bakındı. Snape odayı çoktan kendi kişiliğine göre donatmıştı; perdeleri sonuna kadar çekilmiş ve her zamankinden daha karanlık görünen oda mum ışığı tarafından aydınlatılıyordu. Duvarda asılan yeni resimlerin çoğunda yaralı insanlar, hatırı sayılır derecede ürkütücü sakatlanmalar ve sasılacak şekilde biçimi bozulmuş vücut parçaları yer alıyordu. Gölgesi ve tüyler ürpertici resimlere bakarak yerlerine otururlarken hiç kimse konuşmadı.
"Sizden kitaplarınızı açmanızı istemedim," dedi Snape kapıyı kapatıp, sınıfla yüzleşmek için masasının arkasına geçerken; Hermione Belirsizle Yüzleşme kitabını aceleyle çantasına attı ve sandalyesinin altına yerleştirdi.
"Keske size söylemiş olsaydım ve bütün dikkatinizi vermenizi istiyorum."
Siyah gözleri, ona dönmüş yüzler üzerinde gezindi, Harry'nin üzerinde herkesten farklı olarak ikinci kez duran gözler sınıfı tartmak için oyalanıyordu.
"Sanırım, simdiye kadar bu derste bes tane hocanız oldu."

Sanırmıs... sanki bir dahakinin kendisi olacağını ümit ederek hepsinin gelip gidisini izleyen o degilmis gibi, diye
düşündü Harry acı acı.
"Dogal olarak her hocanın kendine ait bir öğretim sekli ve öncelikleri olacaktır. Birçoğunuzun bu dersin S.B.D'lerini almayı basarmanız beni sasırttı ve eger hepiniz çok daha zor olan F.Y.B.S'leri almayı basarabilerseniz daha da çok sasıracagım."

Snape alçak sesle konusarak odanın kösesine dogru ilerledi; sınıftakiler onu görüs alanlarında tutmak için boyunlarını uzatıyorlardı. "Karanlık Sanatlar," dedi Snape, "çok sayıda, çeşitli, degisken ve sonsuzdur. Onlarla savasmak, bir kafası koptugunda yerine daha öfkeli ve daha güçlüsü çıkan çok kafalı bir yaratıkla savasmaya benzer. Savastığınız sey sabit degildir, degiskendir, yok edilemez."

Harry Snape'e dik dik baktı. Snape konusurken emin oldugu seylerden biri onun Karanlık Sanatları tehlikeli bir düşman gibi görmesiydi, diger sey ise, sesinde bir sevgiyle mi konusmustu?

"Savunmalarınız," dedi Snape biraz daha yüksek bir sesle, "Bu nedenle sizin savunmanız da tersine çevirmeye çalıştığınız büyüler kadar esnek ve siddetli olmalı. Bu resimler," önceden temizlenmiş olan birkaç resmi isaret etti - "Büyüyle yara alan kisilere neler oldugunu açık bir sekilde temsil ediyor, mesela, Cruciatius Laneti" - elini siddetli bir acıyla feryat eden cadiya dogru salladı - "Ruh Emici Öpücüğünü hissedin" - bir büyücü büzüsmüş ve gözleri sonuna kadar açılmış halde bir duvarın karsısına yığılmıstı - " veya Inferius saldırısının etkisi altında olmak" - zeminde bir kan yığını vardı.

"Inferius'un yapıldığı görülü mü peki?" dedi Parvati Patil birdenbire yüksek bir sesle. "Bu dogru mu, onları kullanıyor muydu?"

"Karanlık Lord geçmiste Inferi'yi kullandı," dedi Snape, "yani onun bunu tekrar kullanabilecegi konusunda tedbirli olmalısınız. Simdi..."

Snape tekrar sınıfın ucundaki masasının önüne dogru ilerledi ve siyah cüppesi arkasından dalgalanırken sınıf yine onu izledi.

"... siz, sanırım, sössüz büyüleri kullanmada acemi degilsiniz. Sössüz büyülerin avantajı nedir?" Hermione'nin eli havayı yumrukladı. Snape çevresine bakınıp baska birinin olup olmadığını görmek için bir süre bekledi. Kaba bir sekilde, "Pekâlâ - Miss Granger?" demeden önce baska bir seçenegi olmadıgından emin olmustu.

" Düşmanınızın ne tür bir büyü yapıyor oldugunuz hakkında bir fikri olmaz," dedi Hermione, "size ikinci bir sans daha verir."

"Cevap neredeyse kelimesi kelimesine Altıncı Sınıf Temel Büyüleri Kitabı'ndan kopya edilmiş," dedi Snape aklından çıkarıp atarcasına (Malfoy kösede kıs kıs güldü), "fakat özünde dogru. Evet, sihirli sözleri söylemeden büyü kullanmada ilerleyenler büyülerinde beklenmedik bir öge kazanırlar. Tabii ki, her büyücü bunu yapamaz; bu konsantrasyon ve akıl gücünden biraz sey olanlar için bir sorun" - gözleri bir kez daha haince Harry üzerinde oyalandı - "yoksun."

Harry, Snape'ın geçen sene felaketle sonuçlanan Zihinbend derslerini düşündüğünü biliyordu. Bakışlarını indirmeyi reddetti, fakat Snape gözlerini ayırana kadar ona öfkeyle baktı.

"Simdi bölüneceksiniz," diye devam etti Snape, "ikiser gruplara. Eslerden biri hiçbir söz söylemeden digerini lanetlemeye çalışacak. Digeri de aynı sessizlikle laneti üzerinden kaldırmaya çalışacak. Hadi başlayın."

Snape'ın bilmemesine ragmen, Harry en az sınıfın yarısının (D.O'ya üye olan herkesin) bir önceki sene Kalkan

Büyüsünün nasıl yapıldığını öğrendiğini düşündü. Buna rağmen onlardan hiçbiri büyüü konuşmadan yapmamıstı.

Sonuç olarak makul miktarda hile meydana geldi; çoğu kisi sihirli sözleri sesli bir şekilde söylemek yerine hafifçe fısıldıyordu. Tipik olarak, dersin onuncu dakikasında Hermione, Neville'in mırıldandığı Pelte-Bacak Laneti'ni hiçbir söz söylemeden geri püskürtmeyi basarmıstı. Bu hünerin herhangi makul bir hoca tarafından Gryffindor'a yirmi puan kazandıracakı kesindi, diye düşündü Harry, fakat Snape görmezlikten geldi. Onlar çalışırken Snape aralarından süzöldü. Harry ve Ron'un mücadelesini izlemek için oyalanırken hiç olmadığı kadar asırı gelismis bir yarasa gibi görünüyordu.

Harry'i lanetlediğini sanan Ron'un yüzü mora dönmüştü, dudakları büyüü sözleri mırıldanma suçı yüzünden kendisini kurtarmak için sıkıca bastırılmıstı. Harry esasını kaldırmıstı ve hiç gelmeyecek gibi görünen laneti geri püskürtmek için heyecanla bekliyordu.

"Acıklı, Weasley," dedi Snape biraz izledikten sonra. "Dste... sana göstermeme izin ver-"

Snape esasını hızla Harry'e döndürdü ve Harry içgüdü ile tepki verdi; sössüz büyüer hakkındaki bütün düşünceler unutuldu ve haykırdı, " Protego!"

Harry'nin kalkan büyüü çok güçlüydü, Snape vurdu - dengelendi ve masaya çarptı. Bütün sınıf çevresine bakındı ve şimdi Snape toparlanırken onu izliyorlardı, tehditkâr bir şekilde bakıyordu.

"Sana sössüz büyülerle çalıştığımızı söylediğimi hatırlıyor musun, Potter?"

"Evet," dedi Harry kaskatı bir şekilde.

"Evet, efendim."

"Beni 'efendim' diye çağırmanıza gerek yok, Profesör." Kelimeler daha ne söylüyor olduğunu düşünmeden önce agzından kaçmıstı. Aralarında Hermione'nin de bulunduğu birçok kisinin heyecandan solugu kesilmisti. Buna rağmen Snape'in arkasındaki Ron, Dean ve Seamus takdir eden bir şekilde sırtıyorlardı.

"Cezaya kalıyorsun, Cumartesi gecesi, benim odamda," dedi Snape. "Hiç kimse bana küstahlık yapamaz, Potter..."

'Seçilmiş Kisi' olsa bile."

"Bu harikaydı, Harry!" diye kıkırdadı Ron, dersten sonraki kısa arada yollarında güvende oldukları zaman.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın," dedi Hermione, Ron'a kaslarını çatarak. " Ne yaptın?"

"Beni lanetlemeye çalıştım, yoksa fark etmedin mi!" diye patladı Harry. "Zihinbend dersleri süresince buna yeterince maruz kaldım! Neden bir degisiklik olsun diye başka bir kobay kullanmıyor? Dumbledore ne ile oynuyor, ya da neden Savunma hocalığı yapmasına izin veriyor? Karanlık Sanatlar hakkında konuşurken onu duyduunuz mu? O onları seviyor!

Bütün bu sabit olmayan, yok edilemeyen seyler -"

"Pekala," dedi Hermione, "Biraz senin gibi konustugunu düşündüm."

Benim gibi mi?"

"Evet, senin bize Voldemort'la yüzlesmenin ne olduğunu söylediğin zamanki gibi. Bunun sadece bir demet büyü sözünü hatırlamak olmadığını söylemistin, demistin ki, sadece sen ve beynin ve yüreğın kalıyorsun - peki, Snape'in söylediği de bu değil miydi? Bu gerçekten cesur olmak ve hızlı düşünmekten mi geliyor?"

Harry, Hermione'nin Temel Büyüer Kitabı'ndan tartışmasız daha iyi hatırladığı bu sözler karşısında tamamıyla savunmasız kaldığı için onunla tartışmadı.

Harry! Hey, Harry!"

Harry çevresine bakındı; geçen seneki Gryffindor Quidditch takımının Vurucularından biri olan Jack Sloper elinde bir tomar parsömen taşıyarak aceleyle Harry'e doğru geldi.

"Senin için," diye soluklandı Sloper. "Dinle, senin yeni kaptan olduğumu duydum. Denemeleri ne zaman yapacaksın?"

"Henüz emin değilim," dedi Harry, kendi kendine Sloper'in takıma geri dönmesi için çok şanslı olması gerektiğini

düşünürken. "Haber vereceğim."

"Oh, haklısın. Bu hafta sonu olabilir diye umuyordum -"

Fakat Harry dinlemiyordu; parsömendeki ince, egik yazının kime ait olduğunu doğru hatırlamıştı. Sloper'i cümlesinin

ortasında bırakarak Ron ve Hermione ile aceleyle uzaklaştı. Bir yandan da parsömeni açıyordu.

Sevgili Harry,

Özel derslerimize bu Cumartesi başlayabiliriz. Lütfen akşam saat 8'de odama gel. Umarım okula döndüğün ilk

gününde eğleniyorsundur.

Sevgilerimle,

Albus Dumbledore

Dipnot. Asid Poplardan hoslanırım.

"Asid Poplardan mı hoslanır?" dedi Harry'nin omzunun ardından mesajı okuyan Ron ve kafası karışmış görünüyordu.

"Bu odasının dışındaki oluk agzından geçmek için gereken parola," dedi Harry alçak bir sesle. "Ha! Snape bundan

memnun olmayacak... Onun cezasına kalamayacağım!"

Harry, Ron ve Hermione bütün tenefüsü Dumbledore'un Harry'e ne öğreteceği hakkında tahminler yürüterek harcadılar. Ron, Ölüm Yiyiciler'in bilmediği türde sasırtıcı lanetlere ve ugursuzluk büyülerine çok benzer bir seyler

öğretebileceğini düşünüyordu. Hermione ise yasal olmayan birçok sey söyledi, ve Dumbledore'un Harry'e ileri seviye

Koruyucu büyüler öğretmek istediğini düşünüyordu. Teneffüsten sonra, Harry ve Ron Snape'in ödevine istemeye

istemeye başladıkları ortak salona dönerken Hermione de Aritmansin dersine gitti. Bu ödev öyle karmasık çıkmıştı ki

Hermione öğle yemeginden sonraki boş zamanlarında onlara katıldığında dahi hala bitirememişlerdi (Hermione'nin

ilerlemelerini oldukça hızlandırdığını düşündüler). Zil öğlenki iki Dksir dersi için çalarken ödevi henüz bitirmişlerdi ve

Snape'in öğretmenlik yaptığı zamankinden çok daha samimi görünen zindan sınıfına indiler.

Koridora vardıklarında sadece bir düzine insanın F.Y.B.S seviyesine devam ediyor olduklarını gördüler. Crabbe ve

Goyle gerekli S.B.D derecelerini almakta besbelli ki başarısız olmuşlardı, fakat aralarında Malfoy'un da bulunduğu dört

Slytherin'li bunu basarmıştı. Dört Ravenclaw'lı ve biraz kendini beğenmiş bir kişiliği olmasına rağmen Harry'nin sevdiği

bir Hufflepuff'lı olan Ernie Macmillan da oradaydı.

"Harry," dedi Ernie, Harry'e yaklaşıırken bir haber verecekmiş gibi elini sallıyordu, "sabah Karanlık Sanatlara Karsı

Savunma dersinde konuşma fırsatı bulamadım. Dyi dersti, fakat Kalkan Büyülerinin modasının geçmiş olduğunu

düşünüyorum, tabii ki de biz D.O'dan geriye kalanlar için... Ve siz nasılsınız, Ron – Hermione?"

"□yi," den daha başka bir sey söylemeye fırsat olmadan zindanın kapısı açıldı ve dışarıya

Slughorn'un karnı onun önünden geldi. Odayı doldururlarken, onun büyük samur bıyığı

gülümseyen ağzının üstünden kıvrılmıştı, ve Harry ve Zabini'yi özel bir ilgiyle selamladı.

Zindan hiç alısılmadık bir şekilde, tamamıyla buhar ve tuhaf kokularla doluydu. Harry, Ron ve Hermione genis,

fokurdayan kazanların yanından geçerken ilgiyle havayı kokladılar. Dört Slytherin'li, diğer dört

Ravenclaw'ının yaptığı

gibi birlikte bir masaya oturdular. Harry, Ron ve Hermione de Ernie ile bir masayı paylaştılar. Harry'nin şimdiye kadar

içine çektiği en ayartıcı kokuyu yayan altın-rengine benzeyen bir kazanı seçtiler. Her nasılsa bu Harry'e, aynı anda

sekerli turta, süpürge sapının odunsu kokusu ve daha önce Kovuk'ta kokladığını düşündüğü çiçegimsi bir kokuyu anımsatıyordu. Kendini çok yavas ve derinden nefes alırken buldu, ve iksirin dumanları sanki içiliyormuşçasına içine doluyor gibi görünüyordu. Üzerlerine büyük bir memnuniyet çöktü; Harry, uyusuk bir sırtmayla karşılık veren karşısındaki Ron'a sırttı.

"Buraya bakın, buraya bakın, buraya bakın," dedi kocaman profili parlak dumanların arasından titreyen Slughorn.

"Hepiniz tartılarınızı çıkarın, ve iksir takımlarını, ve Dleri Seviye Dksir-Yapımı kitaplarınızı da unutmayın..."

"Efendim?" dedi Harry, elini kaldırarak.

"Harry, evet çocuğum?"

"Kitabım, tartım veya herhangi baska bir şeyim yok - ve Ron'un da - biz F.Y.B.S seviyesini alabileceğimizi düşünmemistik de, görüyorsunuz - "

"Ah, evet, Profesör McGonagall bahsetmişti... endise etme çocuğum, hiçbir şey için endise etme. Bugün karışım malzemelerini stok dolabımızdan kullanabilirsiniz, ve sanırım birkaç tane tartı ödünç verebiliriz, ve burada eski kitapların bulunduğu küçük bir depomuz var, Flourish ve Blotts'tan bir tane siparis edene kadar onları kullanabilirsiniz."

Slughorn uzun adımlarla kösedeki dolaba gitti ve, kısa bir oyalanmadan sonra, Libatius Borage'nin yazmış olduğu Dleri Seviye Dksir-Yapımı kitabının yıpranmış-görünümlü iki kopyasıyla belirdi ve bunları, iki kararmış tartı setiyle birlikte Harry ve Ron'a verdi.

"Buraya bakın," dedi Slughorn, sınıfın ön tarafına geçerken. Zaten sismis olan gögsünü biraz daha sisirdi, bu yüzden yelegindeki düğmeler kopacak gibi oldu, "Bakmanız için birkaç iksir hazırladım, sadece ilginizi çekmek için, bilirsiniz. Bunlar F.Y.B.S'lerinizi tamamladıktan sonra yapabileceğiniz türde seyler. Henüz yapmamış olmanıza rağmen bunları duymus olmalısınız. Bunun ne olduğunu söyleyebilecek olan var mı?"

Slytherin masasının yakınında bulunan kazanı isaret etti. Harry sandalyesinden kendini doğrulttu ve kazanın içerisinde kaynayan sade sıvının neye benzediğine baktı.

Hermione'nin iyi-hazırlanmış eli herkesten önce havaya fırladı; Slughorn onu isaret etti.

"Veritaserum. Bu renksiz, kokusuz iksir, içenleri doğruyu söylemeye zorlar," dedi Hermione.

"Çok iyi, çok iyi!" dedi Slughorn mutlulukla. "Simdi," diye devam etti Ravenclaw masasının yanındaki kazanı isaret ederek, "bu iksir oldukça iyi bilinir... Son zamanlardaki bazı Bakanlık kitapçıklarının önemli bir kısmı... Kim-?"

Hermione'nin eli bir kez daha en hızlısıydı.

"Bu Çok Özlü Dksir, efendim," dedi Hermione.

Harry de ikinci kazandaki yavasça-fokurdayan, çamurumsu maddeyi tanımıştı, fakat Hermione'nin soruyu cevaplamak için hak almasına güvenmedi; o, her seyden sonra, ikinci yıllarında bu iksiri başarıyla yapan kişiydi.

"Mükemmel, mükemmel! Simdi, buradaki iksir..., evet yavrularım?" dedi Slughorn, Hermione'nin eli tekrar havayı yumruklarken şimdi açık bir şekilde saskın görünüyordu.

"Bu Amortentia!"

"Gerçekten de o. Sormak bile budalaca görünüyor," dedi etkilenmiş gibi görünen Slughorn, "fakat bunun ne olduğunu bildiginizi varsayıyorum?"

"Bu dünyadaki en güçlü ask iksiri!" dedi Hermione.

"Tamamıyla doğru! Dyi tanıdın, sanıyorum ki, göze çarpan sedefimsi parlaklığından?"

"Ve buharı tipik halkalar şeklinde yükseliyor," dedi Hermione hevesle, "ve bize nasıl etki edeceğine göre, herkese değişik şekillerde koktuğu sanılır, ve benim koklayabildiğim yeni kesilmiş taze çimen ve yeni parsömen ve-"

Fakat biraz pembeleştirdi ve cümlesini bitiremedi.

"Dsmini öğrenebilir miyim, yavrum?" dedi Slughorn, Hermione'nin utancını görmezlikten gelerek.

"Hermione Granger, efendim."

"Granger? Granger? Dleri Düzeydeki Dksir Cemiyeti'nin kurucusu olan Hector Dagworth-Granger'la bir akrabalığın olabilir mi?"

"Hayır efendim, sanmıyorum. Görüyorsunuz, ben Muggle-dogumluyum."

Harry, Malfoy'u Nott'un yakınına sokulmuş ve bir seyler fısıldarken gördü; her ikisi de kıs kıs gülüyorlardı, fakat

Slughorn umutsuzlaşmış görünmüyordu, tam aksine, gülümsedi ve bakışlarını Hermione'nin yanında oturan Harry'e çevirdi.

"Oho! Benim en iyi arkadaşlarımdan biri de Muggle-dogumlu, ve o bizim yılımızın en iyisiydi! Sanırım bu sana çok

tanıdık geliyor, Harry?"

"Evet efendim," dedi Harry.

"Pekala, pekala, Gryffindor'a yirmi puan, Miss Granger," dedi Slughorn güler yüzle.

Malfoy tıpkı Hermione'nin yüzüne yumruk attığı zamanı tekrar yaşıyormuş gibi görünüyordu. Hermione mutluluk saçan

bir ifadeyle Harry'e döndü ve "Gerçekten ona yılın en iyisi olduğumu mu söyledin? Oh, Harry!" diye fısıldadı.

"Peki, bunda bu kadar etkileyici olan ne?" diye fısıldadı bazı nedenlerden dolayı rahatsızlanmış görünen Ron.

"Sen yılın

en iyisisin - Eger bana sormuş olsaydı bende söylerdim!"

Hermione gülümsedi fakat eliyle susun hareketi yaptı, bu yüzden Slughorn'un ne söylediğini duyabildiler.

Ron istediğini

elde edememiş gibi görünüyordu.

"Amortentia gerçek bir ask yaratmaz, tabii ki. Büyük miktarlarda bir sevgi olması veya aska benzemesi imkansızdır.

Hayır, bu sadece delicesine bir aska veya bir saplantıya neden olur. Muhtemelen bu odadaki en tehlikeli ve en güçlü

iksir de bu - oh evet," dedi Slughorn basını, her ikisi de pis pis sırttan Malfoy ve Nott'a ciddiyetle sallarken.

"Benim

kadar yaşadığınız zaman, saplantılı bir askın gücünü küçümsemeyeceksiniz."

"Ve şimdi," dedi Slughorn, "ise başlamamızın zamanı geldi."

"Efendim, bunun içinde ne olduğunu bize söylemediniz," dedi Ernie Macmillan, Slughorn'un masasında duran siyah

renkteki küçük kazanı isaret ederek. Kazanın içindeki iksir nesyle sığıyordu; erimis altın rengindeydi ve küçük

parçacıklar dökülmediği halde düşen büyük damlalar zeminin üzerinde bir kırmızı balık gibi zıplıyordu.

"Oho," dedi Slughorn yine. Harry, Slughorn'un iksiri tamamen unutmadığından emindi, ama dramatik bir etki yaratmak

için sorulmasını beklemisti. "Evet, bu. Peki, çok tuhaf. Bayanlar ve baylar, bu iksir Felix Felicis diye adlandırılır. Onu

alırım," döndü, gülümseyerek isitilebilir bir soluk koy veren Hermione'ye baktı. "Felix Felicis'in ne yaptığını biliyor

musun, Miss Granger?"

"Sans sıvısı," dedi Hermione heyecanla. "Sizi şanslı yapar!"

Bütün sınıf biraz daha dik oturuyormuş göründü. Şimdi, Harry, Malfoy'un bir tek bakımlı sarı saçlarını görebiliyordu, çünkü Malfoy sonunda bütün ve bölünmez dikkatini Slughorn'a vermisti.

"Tamamıyla doğru, Gryffindor'a bir on puan daha. Evet, eğlenceli küçük iksir, Felix Felicis," dedi Slughorn.

"Maalesef

yapması çok zor, ve yanlış yapılırsa felaketle sonuçlanabilir. Buna rağmen, eğer doğru hazırlanırsa, aynı bunun gibi,

yapmaya çalıştığınız her seyde başarılı olduğunuzu fark edeceksiniz... sonunda etkileri kaybolana kadar."

"Neden insanlar bunu her zaman içmiyor, efendim?" dedi Terry Boot hevesle.

"Çünkü eğer asırı ölçüde alınır; bas dönmesi, pervasızlık, ve tehlikeli bir asırı güvene neden olur," dedi Slughorn.

"Çok fazla iyi sey, büyük miktarlarda alınır; bilirsiniz... güçlü bir zehir. Fakat dikkatle ve çok seyrek alınılabilir..."

"Hiç bu iksiri kullandınız mı, efendim?" dedi Micheal Corner büyük bir ilgiyle.

"Hayatım boyunca iki defa," dedi Slughorn. "Birini yirmi dört yaşımdayken, diğerini de elli yedi yaşımdayken. Kahvaltıyla beraber iki servis kasığı aldım. Dki harika gün."

Bir rüyaya dalarcasına uzaklara baktı. Rol yapıyor olsun ya da olmasın, diye düşündü Harry, etkisi güzeldi.

"Ve bunu," dedi anlaşıldığı kadarı ile dünyaya geri dönen Slughorn, "bu derste bir ödül olarak sunabilirim." Çevrelerindeki iksirlerin her fokurtusu ve lıkırdaması her zamankinden on kat daha fazla görüldüğü bir sessizlik oldu.

"Felix Felicis'ten çok küçük bir sise," dedi Slughorn, cebinden mantar tıpayla kapatılmış olan küçücük bir cam sise

çıkardı ve bunu bütün sınıfa gösterdi. "On iki saatlik bir sans için yeterli. Safak vaktinden akşam alacakaranlığına

kadar, denediğiniz her seyde başarılı olacaksınız."

"Simdi, sizi, Felix Felicis'in resmi müsabakalarda, ... mesela, spor karşılaşmaları, sınavlar, veya seçimler için yasaklanmış bir madde olduğu konusunda uyararak zorundayım. Bu yüzden kazanan bunu sadece sıradan bir günde

kullanabilir... ve sıradan bir günün nasıl sıra dışı bir güne dönüştüğünü izler."

"Bu yüzden," dedi Slughorn, ani bir çeviklikle, "bu fevkalade ödülü nasıl kazanacaksınız? Evet, Dleri Seviye Dksir-Yapımı

kitaplarınızın onuncu sayfasını açarak. Bir saatten biraz daha az bir zamanımız var, ve bu zamanı Yasayan Ölünün

Solugu iksirini uygun bir sekilde hazırlamaya çalışmak için kullanacaksınız. Bunun simdiye kadar yapmaya çalıştıklarınızdan daha karışık olduğunu biliyorum, ve hiç kimseden mükemmel bir iksir beklemiyorum. Buna ragmen

en iyisini yapan kişi buradaki az miktardaki Felix'i kazanacak.

Herkes kazanlarını önlerine çekerken gıcırtilar oldu ve tartılarına ağırlıklar eklemeye başladığında bazı çınlamalar oldu,

fakat hiç kimse konuşmadı. Odanın içindeki konsantrasyon neredeyse elle tutulabilirdi. Harry Malfoy'un Dleri Seviye

Dksir-Yapımı kitabını hararetle karıştırıp önemli seyleri araştırdığını gördü, Malfoy'un bu sanslı günü gerçekten istediği

açık bir sekilde görülebiliyordu. Harry hızla Slughorn'un ona verdiği yıpranmış kitaba doğru egildi.

Sıkıntıyla kitabın bütün sayfalarının önceki sahibi tarafından karalandığını gördü, gerçekten de kitabın alt ve üst

kısımındaki bos kısımlar yazılmış notlarla simsiyahtı. Talimatları anlayıp çözmek için aşağıya egildi (tam burada, kitabın

önceki sahibi bazı notlar yazmıştı ve bazılarının da üzerini karalamıştı). Harry aceleyle ihtiyaç duyduğu malzemeleri

bulmak için stok dolabına gitti. Kazanına geri kosarken de, Malfoy'un elinden geldiği kadar hızlı bir sekilde Kediotu

köklerini kestigini gördü.

Herkes sınıfın geri kalanın ne yaptığını görmek için çevresine göz gezdiriyordu; bu Dksir dersi için hem bir avantajdı

hem de bir dezavantaj, yaptığınız isin özel kalması zordu. On dakika içinde, her yer ümitsiz buharlarla doluydu. En iyi

ilerlemeyi, tabii ki Hermione kaydetmiş gibi görünüyordu. Dksiri simdiden ideal orta safhada bahsedildiği gibi 'akıcı,

siyah kusüzümü-renkli sıvı'ya benzemisti.

Köklerini ayıkmayı bitirdiginde, Harry tekrar kitabının üzerine egildi. Önceki sahibinin bütün aptal karalamalarının

altından yönergeleri denemek ve çözmek gerçekten çok can sıkıcıydı. Bazı nedenlerden dolayı uyutma fasulyesini

dilimleme talimatı çıkarılmış ve yerine başka bir talimat yazılmıştı:

Gümüş hançerin yassı kenarı ile ez,

Suyunu çıkartmak kesilmesinden daha iyidir.

"Efendim, benim büyükbabamı tanıdığınızı düşünüyorum, Abraxas Malfoy?" Harry bakışlarını kaldırdı; Slughorn tam

Slughorn masasının yanından geçiyordu.

"Evet," dedi Slughorn, Malfoy'a bakmadan, "Öldüğünü duyduğumda üzuldüm, buna rağmen onun yasındaki biri için ejderha frengisi tabii ki beklenmiyordu..."

Ve yürüyerek uzaklaştı. Harry tekrar kazanına egildi, pis pis sırtıyordu. Malfoy'un, Harry veya Zabini gibi bir muamele görmeyi umduğunu söyleyebilirdi; belki de, hatta Snape'den öğrenirken aldığı bazı ayrıcalıklı davranışları bekliyordu. Malfoy hiçbir seye güvenmiyor gibi görünmesine rağmen Felix Felicis sisesini kazanacak kadar yetenekliydi.

Uyutma fasuleyesi kesilmesini ne kadar zor olduğunu gösteriyordu. Harry Hermione'ye döndü. "Gümüş bıçagını ödünç alabilir miyim?"

Hermione, kitaba göre simdiden parlak leylak rengine dönmesi gereken fakat hala koyu mor olan iksirinden gözlerini ayırmadan sabırsızca kafasını salladı.

Harry hançerin yassı kenarı ile fasulyesini ezdi. Hayretle, burus burus olmuş fasulyeden taşıyabileceğinden çok daha fazla sıvı saçıldığını görünce sasırdı.

Aceleyle saçılan sıvıların hepsini kazanına doldururken, iksir birdenbire aynı kitapta bahsedildiği gibi tamamıyla leylak rengine döndüğünde hayrete düştü.

Kitabın önceki sahibine duyduğu rahatsızlık hemencecik kayboldu. Harry şimdi gözlerini kısarak talimatların bir sonraki satırına bakıyordu. Kitaba göre, iksir su gibi berrak bir görünüme gelene kadar saatin aksi yönünde karıştırmalıydı.

Kitabın önceki sahibinin eklemesine göre ise her yedi saatin aksi yönünde karıştırmadan sonra bir kere de saat yönünde karıştırma eklenmeliydi. Eski sahibi ikinci kez haklı olabilir miydi?

Harry saatin aksi yönünde karıştırdı, nefesini tuttu, ve bir kez de saat yönünde karıştırdı. Etki birdenbire gerçekleşti.

Dksir açık pembeye döndü.

"Bunu nasıl yaptın?" diye ısrarla öğrenmek istedi yüzü kıpkırmızı olan ve kazanından çıkan buharla saçları gittikçe daha da çalı gibi görünen Hermione; iksiri halen mor renkte kalmakta kararlıydı.

"Bir kez de saat yönünde karıştır -"

"Hayır, hayır, kitap saatin aksi yönünde diyor!" diye tersledi Hermione.

Harry omuzlarını silkti ve yaptığı seye devam etti. Yedi kez saatin aksi yönünde karıştırma, bir kez de saat yönünde, dur... yedi kez saatin aksi yönünde karıştırma, bir kez de saat yönünde...

Masanın karşısında, Ron nefesinin altından akıcı olarak lanet yağdırıyordu; iksiri sıvı liköre benziyordu. Harry çevresine göz gezdirdi. Görebildiği kadarıyla, hiç kimsenin iksiri onunki kadar açık renge dönmemisti. Kendini mutlu hissetti, bu zindanda daha önce asla gerçekleşmeyen bir seydi.

"Ve zamanınız... doldu!" diye seslendi Slughorn. "Karıştırmayı bırakın, lütfen!"

Slughorn merakla kazanların içine bakarak, masaların arasından yavaşça ilerledi. Hiçbir yorum yapmadı fakat ara sıra iksirleri bir kez karıştırdı veya bir kez kokladı. Sonunda Harry, Ron, Hermione ve Ernie'nin oturdukları masaya ulaştı.

Ron'un kazanındaki katranımsı maddeye üzüntüyle gülümsedi. Ernie'nin koyu mavi uydurma iksirinin yanından geçti.

Hermione'nin iksiri basıyla bir onay aldı. Sonra Harry'ninki ni gördü, ve inanmaz bir memnuniyet ifadesi yüzüne yayıldı.

"Açık ara kazanan!" diye bağırды zindan, "Mükemmel, mükemmel, Harry! Tanrım, annenin yeteneğini miras aldığın çok açık. Dksirde bir ustaydı, Lily öyleydi. Dste bu senin, iste burada, söz verdiğim gibi bir sise Felix Felicis, ve onu iyi kullan!"

Harry altınımı sıvı dolu küçük siseyi iç cebine kaydırıldı. Slytherin'li yüzlerdeki kızgın bakıştan duyduğu memnuniyet ve Hermione'nin düs kırıklığına ugramış ifadesinden duyduğu suçluluk karışımıyla kendini tuhaf hissediyordu. Ron sadece

saskına dönmüş görünüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı Harry'e zindandan ayrılırken.

"Sanırım, sanslıyım," dedi Harry, çünkü Malfoy çok yakınlarındaydı.

Onlara söylemek için yeterince güvende hissetmesine rağmen, bunu aksam yemeği için güvenle Gryffindor masasına

yerleştiginde söyledi. Hermione'nin yüzü her söylenen kelimeyle daha da sertleşiyordu.

"Sanırım hile yaptığımı düşünüyorsun?" diye bitirdi Hermione'nin ifadelerine sinirlenmiş olan Harry.

"Pekala, bu tamamıyla senin kendi isin değildi, değil mi?" dedi Hermione katı bir şekilde.

"O sadece verilen değişik talimatları takip etti," dedi Ron, "Bir felaket olabilirdi, değil mi? Fakat o risk aldı ve ödedi,"

derince bir iç çekti. "Slughorn bu kitabı bana da verebilirdi, fakat hayır, bana üstüne hiç kimsenin bir şey yazmadığı bir

kitap verdi. Üstüne kusulmuş, elli ikinci sayfada görebilirsiniz, fakat -"

"Bekle," dedi Harry'nin sol kulağına yakın bir ses ve daha önce Slughorn'un zindanında duyduğu çiğegimsi kokunun

ani yayılışını yakaladı. Çevresine bakındı ve Ginny'nin onlara katıldığını gördü. "Doğru mu duydum? Birinin kitaba

yazdığı şeylere uyararak mı hareket ettin?"

Ginny dehşete düşmüş ve kızgın görünüyordu. Harry hemen onun aklından neler geçtiğini anladı.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Harry rahatlatırcasına sesini alçaltarak. Bu ona benzemiyor, biliyorsun, Riddle'in günlüğüne.

Bu sadece birinin üstünü karaladığı eski bir ders kitabı."

"Ama, o ne dediyse onu yapmadın mı?"

"Ben sadece boşluklara yazılmış birkaç ipucunu denedim, gerçekten, Ginny, burada tuhaf olan bir şey yok -"

"Ginny önemli bir noktaya değindi," dedi Hermione birdenbire basını kaldırarak. "Kitapta bir tuhafılık olmadığını görmek

için kontrol etmeliyiz. Demek istediğim, tüm bu komik talimatları, kim bilebilir?"

"Hey!" dedi Harry içerlemiş bir halde, Hermione çantasından Dleri Seviye Dksir-Yapımı kitabını çıkartırken ve Hermione

asasını kaldırdı. "Specialis Revelio!" dedi, ön kapagina ustalıkla vurarak. Her ne olacaksa hiçbir şey gerçekleşmedi.

Kitap eski, kirli ve kenarları kırılmış bir şekilde sadece orada duruyordu.

"Bitti mi?" dedi Harry sinirle. "Veya bekleyip, kitabın birkaç takla atmasını görmek mi istersin?"

"Her şey yolunda görünüyor," dedi Hermione kitaba hala şüpheyle gözlerini dikmiş bakarken. "Yani, olduğu gibi

görünüyor... sadece bir ders kitabı."

"Dyi. Öyleyse kitabı geri alacağım," dedi Harry, kitabı masanın üstünden kaparak, fakat kitap elinden kaydı ve zeminin

üzerine açık olarak düştü. Hiç kimse bakmıyordu. Harry kitabı almak için eğildi ve bunu yaparken kitabın arka

kapagında bir şeyler karalanmış olduğunu gördü. Yazı, şimdi yukarıdaki sandığında bir çift çorap içinde güvenle

saklanmış olan Felix Felicis sisesini kazandıran talimatlardaki el yazısı ile aynı büyüklükte ve aynı onun gibi kargacık

burgacıktı.

Bu kitap Melez Prens'in esyasıdır.

(Roaldus_Marvelinse)

Gaunt Zamanı

Hafta içi yapılan Dksir dersleri boyunca Liabtius Borage'den her ayrıldıklarında Harry Melez Prens'in talimatlarına

uymaya devam etti, öyle ki dördüncü derslerinin sonunda Slughorn Harry kadar yetenekli birine çok nadiren öğretmenlik yaptığını söyleyerek Harry'nin yetenekleri hakkında sayıklamaya başlamıştı. Ancak ne Ron ne de Hermione bu konuda pek de memnun değillerdi. Harry kitabı birlikte kullanmayı ikisine de teklif etmişti, Ron el yazısını

çözmede Harry'den daha fazla zorluk yaşamıstı ve Harry'den sesli okumasını istemeden duramıyordu ya da durum daha süpheli görünüyordu. Prens'den daha yetersiz nedenlerden dolayı boyun egmek zorunda kaldıkları sırada, Hermione, azimle 'resmi' adını verdiği talimatların üzerinden geçiyor ve gittikçe suratsızlaşıyordu. Harry gizliden gizliye Melez Prens'in kim olduğunu merak ediyordu. Her ne kadar verilen ödevlerin miktarı onun Dleri Düzeyde Dksir Yapımı kitabının kopyasını tamamıyla okumasını engellese de Prens'in eklemeler yapmadığı ve yazıların tamamının Dksir'le alakalı olmadığı birkaç sayfa bulmasına yetecek kadar kitaba söyle bir göz gezdirmisti. Burada ve orada görünüşe göre Prens'in kendi basına bulduğu büyülerle alakalı talimatlar vardı. "O bir kız da olabilir," dedi Hermione sinirli bir sekilde, Cumartesi akşamı Ortak Salon'da Harry'nin bu sayfalardan birini Ron'a isaret etmesine kulak misafiri olarak. "Bence el yazısı bir erkeginkinden daha çok bir kızkine benziyor."

"Melez Prens diye çağrılıyormus," dedi Harry. "Kaç tane kız Prens olmuştur ki?" Hermione'nin buna verecek cevabı yok gibiydi. Yalnızca kaslarını çattı ve Ron'un ters tutarak okumaya çalıştığı Yeniden Cisimlenme'nin Temel Prensipleri hakkındaki yazıyı aniden Ron'dan uzaga çekti. Harry saatine baktı ve aceleyle Dleri Düzeyde Dksir Yapımı'nın eski kopyasını çantasına tıktı. "Saat sekize bes var, en iyisi gideyim, Dumbledore'a geç kalacağım."

"Ooooh!" diye nefesini tuttu Hermione ona doğru bakarak. "Dyi sanslar! Seni bekleyecegiz, sana ne hakkında ders verdiğini duymayı çok istiyoruz!"

"Umarım yolunda gider," dedi Ron ve ikisi Harry'nin portre deliginden geçip yok olmasını izlediler. Harry bos koridorlarda hızla ilerledi, ancak Profesör Trelawney elindeki kirli görünümlü oyun kartlarını karıştırıp kendi kendine mırıldanarak bir kösele aniden belirince telaşa bir heykelin arkasına saklanmak zorunda kaldı. "Maça ikilisi: çatısma," diye mırıldandı Harry'nin çömelerek saklandığı yerin önünden geçerken. "Maça yedilisi: kötüye alamet. Maça onlusu: siddet. Maça valesi: karanlık bir genç adam, muhtemelen tehlikede ve sorgulayandan hoslanmıyor —"

Harry'nin saklandığı heykelin sag tarafında sessizce kalakaldı. "Eh, bu doğru olamaz," dedi kızgın bir sekilde ve Harry onun geride beyaz Dspanyol sarabı esintisinden baska bir şey bırakmadan tekrar yürümeye başladığında sert bir sekilde kâğıtlarını yeniden karıştırdığını duydu. Harry onun tamamen gittiginden emin olana kadar bekledi, sonra da yedinci kat koridorundaki karsısında bir tas olugun durduğu yere kadar aceleyle yoluna devam etti.

"Asit Pop'ları," dedi Harry ve tas oluk kenara çekildi; arkasındaki hareket eden ve dönerek yükselen bir merdiveni ortaya çıkaracak sekilde ikiye ayrıldı. Harry bu merdivene adımını attı ve Dumbledore'un Ofisine açılan piring tutacaklı kapının önüne gelene kadar yumusak dairesel hareketlerle taslandı. Harry kapıyı tıklattı. "Dçeri gel," dedi Dumbledore'un sesi.

"Dyi aksamlar, efendim," dedi Harry, Müdür'ün ofisinin içine doğru yürüyerek. "Ah, iyi aksamlar, Harry. Otursana," dedi Dumbledore gülümseyerek. "Umarım okuldaki ilk haftan güzel geçmiştir?"

"Evet, tesekkürler, efendim," dedi Harry. "Yogun olmus olmalısın, çoktan bir ceza atmışsın bile!"

"Sey," diye başladı Harry mahcup bir sekilde, ancak Dumbledore hiç de sert görünmüyordu. "Profesör Snape'le yaptığım ayarlamalar sayesinde cezayı gelecek Cumartesi yapacaksın."

Kafasında Snape'in cezasından çok daha acil meseleler olan Harry "Tamam," dedi ve çaktırmadan Dumbledore'un bu gece ne yapmayı planladığına dair bir iz bulmak için etrafa bakmaya başladı. Daire şeklindeki ofis her zaman olduğu gibi görünüyordu, narin gümüş aletler ince bacaklı masaların üstünde duruyor, duman püfördüyor ve pırpır ediyorlardı;

eski müdür ve müdirelerin portreleri çerçevelerinin içinde sekerleme yapıyorlardı ve Dumbledore'un muhtesem anka kusu, Fawkes, kapının arkasındaki tüneginde durmuş büyük bir ilgiyle Harry'yi izliyordu. Hatta görünüşe göre Dumbledore düello için bir yer dahi açmamıştı.

"Ee, Harry," dedi Dumbledore sagduyulu bir sesle. "Eminim ki bu — en doğru kelimeyle — dersler için ne planladığımı merak ediyorsun?"

"Evet, efendim."

"Pekâlâ, artık bundan on bes yıl önce Lord Voldemort'u neyin seni öldürmeye çalışmasına tesvik ettiğini öğrenmenin ve doğru bir şekilde bilgilendirilmenin zamanının geldiğine karar verdim," Bir an duraksadı.

"Geçen dönemin sonunda bana her şeyi anlatacağınızı söylemistiniz," dedi Harry. Sesindeki suçlama ifadesini anlamamak zordu. "Efendim," diye ekledi.

"Evet öyle yapmıştım," dedi Dumbledore sakın bir şekilde. "Bildigim her şeyi sana anlattım. Bu noktadan sonra, gerçeğin sağlam temellerini bırakmalı ve hafızanın karanlık bataklıklarından vahsi tahminlerin açaçlıklarına birlikte yolculuk etmeliyiz. Buradan hareketle, Harry, kederle söylüyorum ki ben de zamanın peynir kazanı için olgunlaşma süreci olduğuna inanan Humphrey Belcher kadar yanılmış olabilirim."

"Ancak haklı olduğunuzu düşünüyorsunuz?" dedi Harry.

"Doğal olarak öyle, ancak sana önceden de kanıtladığım gibi diğer adam gibi hatalar yapabiliyorum. Aslında, — affet beni — diğer birçok insandan daha zeki olduğum düşünülürse, hatalarım da uygun şekilde daha büyük oluyor."

"Efendim," dedi Harry emin olamayarak, "bana söyleyeceğiniz şeyin kehanetle bir alakası var mı? Benim... hayatta kalmamda yardımı olacak mı?"

"Söyleyeceğim şeyin çok büyük bir kısmı kehanetle alakalı olacak," dedi Dumbledore, sanki Harry ona ileri günlerin hava durumunu sormuş gibi sıradan bir ses tonuyla "ve elbette yaşamana yardımcı olacaklarını umut ediyorum."

Dumbledore ayaga kalktı, masanın kenarından yürüdü ve hevesle onun kapının yanındaki dolabın kapagını açmak için eğilmesini seyreden Harry'yi geçti. Dumbledore tekrar doğrulduğunda elinde kenarlarında garip şekiller olan tanıdık sığ bir tas çanak tutuyordu. Düşünelini Harry'nin önündeki masanın üzerine yerleştirdi.

"Endiseli görünüyorsun."

Harry gerçekten de Düşünelini endiseli gözlerle izliyordu. Düşünce ve hatıraları depolayan ve gösteren bu garip aletle olan önceki tecrübeleri oldukça öğretici olduğu kadar rahatsızlık verici de olmuştü. Dçerigini en son karıştırdığında isteyebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Ancak Dumbledore gülümsüyordu.

"Bu kez Düşüneline benimle gireceksin... Ve, daha da ender olanı, izinli olarak."

"Nereye gideceğiz, efendim?"

"Bob Ogden'in hafızasının dar yollarına bir gezi yapacağız," dedi Dumbledore cebinden içinde girdap gibi dönen gümüşü beyaz bir madde bulunan kristal bir sise çıkartarak.

"Bob Ogden kimdi?"

"Sihirsel Yasaları Uygulama Departmanı'nda çalışıyordu," dedi Dumbledore. "Birkaç zaman önce öldü, ancak ben onun izini sürüp onu bu anıları bana söylemeye ikna etmeden önce değil. Biz şimdi ona görevi gereği yaptığı bir ziyarette eslik etmek üzereyiz. Ayaga kalkabilirsen Harry..."

Ancak Dumbledore kristal sisenin kapagını çıkarmakta güçlük yaşıyor gibiydi: yaralı eli sert ve acıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben —ben yardım edeyim, efendim?"

"Gerek yok, Harry— "

Dumbledore asasını sisenin ucuna degdirdi ve mantar kapak çıktı.

"Efendim—elinizi nasıl yaraladınız?" diye yeniden sordu Harry kararmış parmaklara iğrenme ve acıma karışımı bir duyguyla bakarak.

"Su an bu hikâyenin zamanı değil, Harry. Henüz değil. Bob Ogden'le bir randevumuz var."

Dumbledore sisenin içindeki sıvı ya da gaz da olmayan gümüşü maddeyi devirip Düşünseli'nin içine akıttı ve madde

orda girdaplar halinde dönüp parlamaya başladı. "Senden sonra," dedi Dumbledore eliyle çanağı isaret ederek. Harry

öne eğildi, derin bir nefes aldı ve yüzünü gümüşü maddenin içine daldırdı. Ayaklarının ofisin tabanını terk ettiğini

hissediyordu; düşüyordu, etrafında fırl fırl dönen karanlığın içine doğru düşüyordu, sonra neredeyse ansızın göz

kamastran güneş ışığında gözlerini kırptırdı. Gözleri aydınlığa uyum sağlayamadan Dumbledore da yanına indi.

Kırsal kesimde yüksek ve arapsaçı gibi çalılıklarla çevrelendirilmiş dar bir yolda; parlak ve unutma mavisini renginde bir

yaz göğünün altında duruyorlardı. Onların yaklaşık on adım ilerisinde kısa boylu dolgun vücutlu ve gözlerini nokta

büyükliğünde benekler gibi gösteren son derece kalın camlara sahip gözlükler takmış bir adam duruyordu. Yolun sol

tarafındaki böğürtlen çalılıklarının içinden çıkmış olan tahta bir tabelayı okuyordu. Harry onun Ogden olduğunu

biliyordu; görüş açısı içindeki tek insandı ve birçok deneyimsiz büyücünün mugglelar gibi görünmeye çalıştıklarında

yaptıkları gibi değişik çeşitte kıyafetler giyiyordu: bu mevsimde üzerinde bir kadın mantosu ve çizgili mayonun üzerine

giydiği tozluklar. Daha Harry bu tuhaf kostümü algılayamadan Ogden dar yoldan aşağı canlı bir şekilde yürümeye

başlamıştı bile.

Dumbledore ve Harry takip ettiler. Tahta tabelanın yanından geçerken Harry onun iki koluna baktı. Onların arkasında kalan geldikleri yolu isaret eden kolun üzerinde yazanları okudu: Büyük Hangleton, 5 mil. Ogden'in

gittiği

yönü isaret edende ise: Küçük Hangleton, 1 mil yazıyordu.

Kısa bir yol boyunca çalılardan, üzerlerindeki mavi gökyüzünden ve önlerindeki kadın mantolu ıslık çalan kısıden baska

görecekle bir şey olmadan yürüdüler. Sonra yol birden sol tarafa kıvrıldı ve dik bir yamaç şeklinde aşağı doğru meyillendi, böylece ansızın ve beklenmedik bir şekilde vadinin bütün manzarası önlerine serildi. Harry iki

yamacın

ortasına yerleşmiş kilisesi ve mezarlığı net bir şekilde görülebilen bir köy görebiliyordu, büyük ihtimalla Küçük Hangleton'du. Vadinin karşısında, yamacın diğer tarafında geniş bir alana yayılmış kadifemsi çimlerle

çevrelenmiş güzel

bir malikâne duruyordu.

Ogden aşağı doğru inen eğime rağmen bir anda yavaş ve gönülsüz bir şekilde yürümeye başlamıştı.

Dumbledore uzun

adımlarını daha da genişletti ve Harry ona yetişebilmek için daha da hızlandı. Küçük Hangleton'un son durakları

olacağını düşündü ve tıpkı Slughorn'u buldukları gece yaptıkları gibi neden oraya bu kadar uzak bir mesafeden

ulaşmak zorunda olduklarını merak etti. Ancak kısa bir süre sonra köye gittiklerini düşünmekle yanıldığını anladı. Dar

yol sağa kıvrılmıştı ve köseyi döndüklerinde kenardaki bir bosluktan Ogden'in kadın mantosunun ucunun kaybolduğunu gördüler.

Dumbledore ve Harry onu etrafı geride bıraktıkları yolun kenarlarındakinden çok daha yüksek ve vahşi çalılıklarla

sınırlandırılmış patika yola doğru takip ettiler. Patika oldukça yamru yumru, taslı ve çukurluydu, tıpkı diğer yamaç gibi

asagi doru meyilleniyor ve biraz altlarında kalan karanlık ağaçların olduğu baska bir patikaya uzanıyordu. Hemen

sonra, patika bir koruya açıldı ve Dumbledore ve Harry durup esasını çıkaran Ogden'in hemen arkasında durdular.

Bulutsuz gökyüzüne rağmen, önlerindeki yaşlı ağaçlar derin, karanlık ve serin gölgeler oluşturmuyorlardı ve birkaç

dakika önceydi ki Harry'nin gözleri karmakarışık duran ağaç gövdelerinin arasına yarı yarıya gizlenmiş binayı güçlükle

fark etti. Ona göre burası bir ev için seçmek için oldukça garip bir yerdi, ya da yakındaki ağaçların bütün ısıyı ve alttaki

vadinin manzarasını kapatacak kadar uzamalarına izin vermek oldukça tuhaf bir karardı. Bu evde kimsenin yasayıp

yasamadığını merak etti, duvarları yosunlarla kaplıydı ve kiremitlerden o kadar çok eksik vardı ki bazı yerlerde çatı

kirisleri görünüyordu. Evin her yerinde boyları evin küçük ve kirden kalınlaşmış pencerelerine kadar uzanan ısırğan

otları bitmişti. Tam Harry bu evde muhtemelen kimsenin yasamadığı sonucuna varmıştı ki pencerelerden biri bir

tangırtyla açıldı ve sanki içeride birileri yemek pisiriyormuş gibi ince bir buhar ya da duman süzülerek dışarı yayıldı.

Ogden sessizce ve Harry'e göre daha çok temkinli bir şekilde, ileri doğru hareket etti. Ağaçların karanlık gölgeleri

üzerine düştüğünde tekrar durarak birilerinin ölü bir yılanı çivilemiş olduğu öne kapıya bakmaya başladı. Sonra bir hisirtme ve çatırtı duyuldu ve paçavralar içinde bir adam en yakın ağaçtan hızlı bir şekilde geri

sıçrayarak

mantosunun bağcıklarına takılıp tökezleyen Ogden'in tam önüne atladı.

"Burada hoş karşılanmıyorsun."

Önlerinde dikilen adamın gür saçları kirden öyle bir matlaşmıştı ki herhangi bir renk olabilirdi. Dislerinin birçoğu eksikti.

Gözleri küçük ve koyu renkti ve her ikisi de ayrı yönlere bakıyordu. Aslında gülünç görünebilirdi, ancak değildi; oldukça

korkutucu bir etkisi vardı ve Harry Ogden'i konuşmaya başlamadan önce birkaç adım daha gerilediği için suçlayamazdı.

"Sey— günaydın. Sihir Bakanlığı'ndan geliyorum —"

"Burada hoş karşılanmıyorsun."

"Sey —özür dilerim —sizi anlamıyorum," dedi Ogden gergin bir şekilde.

Harry Ogden'in son derece ahmak olduğunu düşünüyordu, Harry'e göre yabancı kendini son derece açık bir şekilde

ifade ediyordu, özellikle de bir elindeki asayı ve diğerindeki kısa ve oldukça kanlı bıçağı savurup duruyordu.

"Onu anlıyorsun eminim ki, değil mi Harry?" dedi Dumbledore sessizce.

"Evet, elbette," dedi Harry biraz saskın bir şekilde. "Peki Ogden neden—?"

Ancak gözleri bir kez daha kapıdaki ölü yılanı takıldığında aniden anladı.

"Çataldili konuşuyor?"

"Çok iyi," dedi Dumbledore gülümseyip basıyla onaylarken.

Paçavralar içindeki adam şimdi bir elinde bıçağı diğerinde asasıyla Ogden'e doğru ilerliyordu.

"Simdi, bakın—" diye başladı Ogden, ancak çok geçti: Bir patlama oldu ve Ogden, sıkıca kavradığı burnunu tutan

parmaklarının arasından iğrenç yapış yapış sarımsı bir madde akar halde yerde yatıyordu.

"Morfin!" dedi yüksek bir ses.

Daha yaşlı bir adam, kapıyı arkasından çarpıp yılanın dokunaklı bir şekilde sallamasına neden olarak hızlı kulübeden

çıktı. Bu ilk adamdan daha kısa boyluydu ve orantıları oldukça tuhaftı; omuzları çok genisti ve kolları asırı uzun, parlak

kahverengi gözleri, dağınık kısa saçları ve kırsıklarla dolu yüzüyle bütünlesen bu görüntüsü ona güçlü ve yaşlı bir

maymun görünüsü veriyordu. O anda yerdeki Ogden'in yanında ona gıdaklar gibi gülen bıçaklı adamın yanında durdu.

"Bakanlıktan mı?" dedi yaşlı adam Ogden'e bakarak.

"Dogru!"dedi Ogden sinirli bir sekilde, hafifçe yüzüne dokunuyordu. "Ve siz, anladığım kadarıyla, Mr Gaunt'sunuz?"

"Evet," dedi Gaunt. "Yüzünüzden yakaladı sizi, degil mi?"

"Evet öyle yaptı!" diye tersledi Ogden.

"Varlığınızı belirtmeliydiniz, degil mi?" dedi Gaunt saldırgan bir edayla. "Burası özel bir arazi. Buraya öylece yürüyüp

oglumun kendisini savunmamasını bekleyemezsiniz."

"Kendini neden savunuyor, adamım?" dedi Ogden yeniden ayaga kalkmaya çalışarak.

"Her seye burnunu sokanlardan. Davetsiz misafirlerden. Mugglelardan ve pisliklerden." Ogden اساسını hala büyük

miktarlarda o yesil irin benzeri sıvıdan salgılamakta olan burnuna dogru tuttu ve Mr Gaunt agzının kenarıyla Morfin'le

konusurken sıvı seli durdu. "Eve gir. Tartıma."

Bu kez, buna hazırlıklı olan Harry, Çataldilini tanıdı; her ne kadar söylenenleri anlayabilse de Ogden'in tek duyduğu sey

olan tuhaf tıslamanın farkına vardı. Morfin bir an itiraz edecekmis gibi durdu, ancak babası ona dogru tehditkâr bir

bakış atınca fikrini degistirdi ve inisli çıkışlı garip bir yürüyüşle kulübeye gidip kapıyı yılanın yeniden hüzünle sallanmasına sebep olacak bir sekilde çarptı.

"Görmek için geldim kisi oğlunuz Mr Gaunt," dedi Ogden mantosunun önündeki son irin lekesini de silerken. "O

Morfin'di degil mi?"

"Ah, evet Morfin'di," dedi yaşlı adam kayıtsız bir sekilde. "Siz safkan mısınız?" diye sordu ani bir saldırganlıkla.

"Ne burada ne de baska bir yerde," dedi Ogden soguk bir tavırla ve Harry Ogden'e karşı duyduğu saygının arttığını

hissetti. Besbelli Gaunt daha farklı hissediyordu. Gözlerini kısıp Ogden'in yüzüne baktı ve bariz kötü bir tonda mırıldandı. "Simdi düşündüm de, köyde seninki gibi yedi burun gördüm."

"Eger oğlunuzu bu sekilde onların üzerine salıyorsanız bu konuda hiç süphem olmaz," dedi Ogden. "Belki de tartışmaya içeride devam edebiliriz?"

"Dçerde?"

"Evet, Mr Gaunt. Daha önceden söyledim size. Morfin için buradayım. Daha önce bir baykus göndermistik—"

"Baykus kullanmıyorum," dedi Gaunt. "Mektupları açmam."

"Öylese ziyaretçilerinizden uyarı almadığınız için sikâyet edemezsiniz,"dedi Ogden aksi bir tavırla. "Bugün sabahın

erken saatlerinde burada olan bazı Büyücülük Yasası'nın çignenmesi üzerine buradayım—"

"Tamam, tamam, tamam!" diye böğürdü Gaunt. "Su kör olasıca eve girmen çok daha iyi olacak!"

Ev görünüşe göre üç küçük odadan olusuyordu. Dki odanın kapısı mutfak ve oturma odası kombinesi olarak kullanılan

diger odaya açıliyordu. Morfin dumanı tüten atesin yanında oldukça pis bir koltukta oturuyor ve elinde tuttuğu kıvrılan

canlı engerege Çataldilinde alçak sesle sarkı mırıldanıyordu:

Tıs, tıs, küçük yılanlık

Yerde kıvrılarak kay

Morfin'e iyi davran

Yoksa seni kapıya çakar.

Açık pencerenin yanındaki köse bir itisme sesi oldu ve Harry odada baska birinin daha oldugunun farkına vardı, yırtık

pırtık gri elbisesinin arkasındaki duvarla aynı renk olduğu bir kız. Üzerinde buharı tüten bir çömlek olan pis siyah bir

ocagin yanında duruyor ve tezgâhın üzerinde duran takımmis gibi görünen bir grup çömlek ve tavayla oyalanıyordu.

Düz saçları mat ve cansızdı ve pürüzsüz solgun ve oldukça hüzünlü bir yüzü vardı. Gözleri tıpkı erkek kardesininkiler

gibi farklı yönlerle bakıyordu. Diger iki adamdan biraz daha temiz görünüyordu, ancak Harry simdiye kadar ondan daha

çok bozguna ugramış gibi görünen birini daha görmemisti.

"Kızım, Merope," dedi Gaunt isteksiz bir sekilde Ogden'in kızı dogru sorgulayan bir edayla baktığını görünce.

"Günaydın," dedi Ogden.

Kız cevap vermedi, ancak korkmuş gözlerle babasına kaçamak bir bakış attı ve odaya sırtını dönerek arkasında çömlek

ve tavalarla idare etmeye devam etti.

"Pekala, Mr Gaunt," dedi Ogden, "konuya direk girmem gerekirse, oğlunuz, Morfin'in dün gece bir Muggle önünde sihir

yaptığına inanmamız için nedenlerimiz var."

Sagır edici bir çınlama oldu. Merope çömlerlerden birini yere düşürmüştü.

"Topla onu!" diye böğürdü ona Gaunt. "Dste bu, pis bir Muggle gibi yeri esele, asan ne ise yarıyor seni ise yaramaz

gübre çuvalı?"

"Mr Gaunt lütfen!" dedi Ogden sarsılmış bir şekilde, tıpkı çoktan çömleği yerden kaldırmış, kıpkırmızı olmuş, elinde

tuttuğu çömleği yeniden elinden kaydırmış, titreyerek cebinden asasını çekmiş, çömleğe yöneltmiş, aceleyle duyulamayacak kadar sessiz ve çömleğin yerden fırlayıp karşı duvara çarparak ikiye bölünmesine sebep olmuş bir

büyü yapmış olan kız gibi.

Morfin bir anda çılgın bir kıkırdama koy verdi. Gaunt haykırdı, "Tamir et onu, seni yararsız hantal, tamir et!" Merope tökezleyerek odanın diğer yanına yöneldi ancak o daha asasını kaldıramadan Ogden kendininkini kaldırdı ve

sert bir şekilde "Reparo," dedi. Çömlek hemen kendini tamir etti.

Gaunt bir an için Ogden'e bağıracaktı gibi göründü, ancak daha iyi olacağını düşünmüş olmalı ki: Yerine kızıyla dalga

geçmeye başladı. "Bakanlıktan gelen bu düşünceli adam burada olduğu için şanslısın değil mi? Belki de seni benim

ellerimden alır, belki de o pis Koftilere aldırıyor..."

Kimseye bakmadan ve Ogden'e teşekkür etmeksizin Merope çömleği aldı ve titreyen elleriyle onu tezgâhtaki yerine

götürdü. Sonra tamamen sessiz bir şekilde sırtını kirli pencere ve ocak arasındaki duvara dayayarak sanki o duvarın

içine batıp gözden kaybolmaktan başka hiçbir şey dilemezmiş gibi öylece durdu.

"Mr Gaunt," diye başladı Ogden yeniden, "söylediğim gibi: ziyaretimin nedeni —"

"Dikinde seni duydum!" diye tersledi onu Gaunt. "Peki ne olmuş? Morfin bir Muggle'a ona neler geldiğinin bir parçasını

verdi — ne var bunda ki?

"Morfin Büyücülük yasasını çiğnedi," dedi Ogden sert bir şekilde.

"Morfin Büyücülük yasasını çiğnedi," diye Ogden'in sesini taklit etti Gaunt onu daha kendini beğenmiş ve sarkı gibi

uzatarak. Morfin yeniden gıdaklar gibi güldü. "O pis bir Muggle'a bir ders verdi, bu yasa dışı, öyle mi?"

"Evet," dedi Ogden. "Korkarım ki öyle."

Dç ceplerinin birinden bir parsömen parçası çıkardı ve kıvrıp açtı.

"Neymiş peki, cezası?" dedi Gaunt sesi öfkeyle yükselmisti.

"Bu Bakanlık'taki bir duruşma için emirle çağırmadır —"

"Emirle mi? Emirle mi? Sen oğlumu herhangi bir yere emirle çağırarak kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben Sihirli Yasa Uygulama Dairesi Başkanı'yım," dedi Ogden.

"Ve bizim toplumun yüz karası olduğumuzu düşünüyorsun, öyle mi?" diye haykırdı Gaunt şimdi Ogden'in üzerine

yürüyüp pis sarı tırnaklı parmağıyla Ogden'in göğsünü isaret ederek. "Yani Bakanlık dediğinde kosup gelecek olan

toplumun yüz karaları mı? Sen kimle konuştüğünün farkında mısın, seni küçük pis Bulanık? Ha?"

"Mr Gaunt'la konuştüğümü düşünüyordum," dedi Ogden ihtiyatlı görünüyor ancak sözünün arkasında duruyordu.

"Bu doğru!" diye gürlledi Gaunt. Harry bir an için Gaunt'un el hareketi yaptığını sandı ancak hemen sonra onun

Ogden'in gözlerinin önünde orta parmağındaki pis siyah taslı bir yüzüğü salladığını gördü. "Bunu gördün mü? Gördün mü? Bunun ne olduğunu biliyor musun? Nereden geldiğini? Asırlardır bizim ailemizde, ne kadar uzun yıllara

dayanıyoruz ve hep safkan olarak! Bunun için neler teklif edildiğini biliyor musun bu siyah tasın üzerindeki ileme içim?

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ogden burnunun birkaç santim önünde süzülen yüzüğe gözlerini kırpıştırarak, "ve bu konunun oldukça dışında, Mr. Gaunt. Oglunuz suç isledi—"

Gaunt öfkeden uluyarak kızına doğru kostu. Elleriyle kızın boynunu kavradığını gören Harry bir an için onun kızı boğazlayacağını sandı; ancak hemen sonra kızı boynundaki altın zincirle birlikte Ogden'e doğru sürüklediğini gördü.

"Bunu gördün mü?" diye ağır altın madalyonu Ogden'e titreterek böğürdü, kız saskınlıktan ne yapacağını sasırmıştı ve nefes alabilmek için güçlkle soluyordu.

"Görüyorum, görüyorum!" dedi Ogden telasla.

"Slytherinler!" diye haykırdı Gaunt. "Salazar Slytherin'in kileri! Biz onun soyundan gelen ve hayatta olan en son kisileriz, buna ne diyorsun ha?"

"Mr Gaunt ,kızınız!" dedi Ogden dehset içinde; ancak Gaunt Merope'yi çoktan serbest bırakmıştı ve kız sendeleyerek ondan uzaklaşıp kösesine gitmiş ve nefes almak için yutkunurken boynunu ovuyordu.

"Öyleyse!" dedi Gaunt zafer kazanmış gibi, sanki az önce bütün muhtemel tartışmaların ötesinde çok karmaşık bir şeyi kanıtlamıştı. "Biz sanki ayakkabının üzerindeki kırmızı gibi konuşmaya devam etme bizimle! Nesillerce Safkan, herkes büyücü—söyleyebileceğinden çok daha fazlası, hiç süphem yok ki!"

Ve yere Ogden'in ayaklarına tükürdü. Morfin tekrar gıdaklar gibi güldü. Merope boynunu bükmüş ve yüzü düz ve cansız saçlarıyla gizlenmiş bir şekilde tek kelime etmeden pencerenin yanına sokuldu.

"Mr. Gaunt," dedi Ogden inatçı bir şekilde. "Korkarım ki su an elimizde olan meseleyle ne sizin atalarınız ne de benimkilerin bir alakası yok. Ben Morfin için buradayım, Morfin ve dün gece geç saatte yanına gidip konduğu Muggle için. Elimizdeki bilgi" —elindeki parsömen parçasına bir göz attı— "su ki Morfin adı geçen Muggle' bir uğursuzluk büyüsü yada bir lanet yapmış ve onun oldukça acılı bir şekilde kurdesen dökmesine neden olmuştur." Morfin kıkırdadı.

"Sessiz ol, oğlum," diye hırladı Gaunt Çataldilinde, ve Morfin yeniden sessizliğe gömüldü.

"Ee öyle yapmışsa ne olmuş peki?" dedi Gaunt Ogden'e meydan okuyan bir tavırla. "Sanırım siz Muggle'ın o pis yüzünü onun için temizlemisinizdir, ve hafızasını degistirmiş—"

"Konu kesinlikle bu değil, değil mi, Mr Gaunt?" dedi Ogden. "Bu savunmasız birine kısırtılmaksınız yapılan bir saldırı —"

"Eh, daha seni ilk gördüğümde bir Muggle asığı olduğunu anlamıştım," diye dudak büktü Gaunt ve bir kez daha yere tükürdü.

"Bu tartışma bizi hiçbir yere götürmeyecek," dedi Odgen ciddi bir şekilde. "Oglunuzun tavırlarından açıkça belli oluyor ki yaptıkları için hiç pismanlık duymuyor." Tekrar elindeki parsömen rulosuna göz attı. "Morfin, 14 Eylül'de yapılacak olan duruşmada bir Muggle'ın önünde sihir kullanma ve zarar ve tehlikeye sebebiyet verme suçlamalarına cevap verecektir ki bu suçlar bazı Mugg—"

Ogden birden bire durdu. Sakırdamalar, atların nal sesleri ve yüksek kahkahalar atan sesler açık pencerenin içeri süzülüyordu. Görünüşe göre köye giden dolambaçlı yol evin içinde bulunduğu koruya oldukça yakın bir yerden geçiyordu. Gaunt gözlerini kocaman açarak dinler bir halde donup kaldı. Morfin tısladı ve aç bir ifadeyle yüzünü

seslerin geldiği yöne çevirdi. Merope basını kaldırdı. Harry onun yüzünün sade bir beyazlığa sahip olduğunu gördü.

"Aman Tanrım, bu ne çirkin bir görüntü!" diye çınladı açık pencereden sanki kız yanlarındaki odadaymış gibi netçe duyulabilir bir kız sesi. "Baban bu ahır gibi şeyi hala ortadan kaldıramadı mı Tom?"

"Bu bizim değil," dedi genç bir adam sesi. "Vadinin diğer tarafındaki her şey bize ait, ancak bu kulübe Gaunt adında bir serseriye ve onun çocuklarına ait. Oglu tamamen kaçık, köyde anlatılan hikâyelerden bazılarını duymalısın—"

Kız kahkaha attı. Sangırdama ve nal sesleri gitgide daha da yükseliyordu. Morfin koltuğundan kalkacakmış gibi oldu.

"Olduğun yerde kal," dedi babası uyarıcı bir sesle Çataldilinde.

"Tom," dedi kızın sesi tekrar, şimdi o kadar yakındaydı ki besbelli tam evin dışındaydı. "Yanılıyor olabilirim— ancak birileri bu kapıya bir yılan mı çivilemiş?"

"Yüce Tanrım, haklısın!" dedi adamın sesi. "Bu oğlan olmalı, dedim sana akli yerinde değil. Bakma ona, Cecilia, sevgilim."

Sangırdama ve nal sesleri şimdi yeniden zayıflıyordu.

"Sevgilim," diye fısıldadı Morfin Çataldilinde kız kardesine bakarak.

"Sevgilim diye çağırırdı onu. Yani ne olursa olsun seni almayacak."

Merope o kadar beyazdı ki Harry onun bayılmak üzere olduğundan emindi.

"Bu da ne?" dedi Gaunt keskin bir şekilde, yine Çataldilinde, oğlundan kızına doğru bakarak. "Ne dedin sen, Morfin?"

"O Muggle'a bakmaktan hoslanıyor," dedi Morfin, dehsete düsmüş gibi görünen kız kardesine bakarken yüzünde gaddar bir ifade vardı. "O ne zaman geçse hep bahçede oluyor ve çitin üzerinden dikkatle ona bakıyor, değil mi? Ve dün gece —"

Merope yalvaran bir şekilde siddetle basını salladı, ancak Morfin acımasızca devam etti. "Pencereden sallanmış onun eve doğru sürmesini bekliyordun, değil mi?"

"Bir Muggle'a bakmak için pencereden sallanmak mı?" dedi Gaunt alçak sessizlikle. Üç Gaunt da bu yeniden patlak anlamsız tıslamalar ve kulak tırmalayıcı sesler karşısında hem afallamış hem de sinirlenmiş görünen Ogden'i unutmuş görünüyordular.

"Bu doğru mu?" dedi Gaunt öldürücü bir sesle dehsete düsmüş kıza doğru bir iki adım ilerleyerek. "Benim kızım — Salazar Slytherin'in soyundan gelen Safkan— pislik, kirli kan bir Muggle'ı mı arzuluyor?"

Merope kendini iyice duvara yapıştırarak siddetle basını salladı, görünüşe göre konuşabilecek halde değildi.

"Ancak ben onu yakaladım, baba!" diye gıdıklar gibi güldü Morfin. "Yakından geçerken yakaladım onu, ve yüzündeki bütün o kurdesenlerle o kadar da yakışıklı görünmüyordu, öyle değil mi Merope?"

"Seni iğrenç küçük Kofti, seni pislik küçük kan haini!" diye gürledi Gaunt kontrolünü kaybederek, ve kızının boğazına sarıldı.

Hem Harry hem de Ogden aynı anda "Hayır!" diye haykırdı; Ogden esasını kaldırdı ve "Relaskio!" diye bağırды. Gaunt kızından uzaga geriye doğru fırladı, bir sandalyeye takıldı ve sırt üstü dümdüz yere düştü. Ani bir öfkeyle Morfin sandalyesinden zıpladı ve kanlı bıçagını saga sola savurarak ve esasından gelisigüzel lanetler fısırlar bir halde Ogden'e doğru kostu.

Ogden hayatını kurtarmak için kosmaya başladı. Dumbledore takip etmek zorunda olduklarını belirtti ve Harry Merope'nin çılgınlıkları kulaklarında yankılanır bir şekilde denileni yaptı.

Ogden patikaya fırladı ve elleri kafasının üstünde kosarak çıktığı ana yolda koyu saçlı yakışıklı bir adam tarafından

sürülen kestane rengi bir atla çarpıştı. Hem o hem de hemen arkasındaki gri renkli atı sürmekte olan güzel kız atın göğsünden sekip tozlanmış mantosunu uçusturarak tekrar yola koyulan ve paldır küldür dar sokakta kosmaya başlayan Ogden'e kahkahalarla güldüler.

"Sanırım, bu yeterli Harry," dedi Dumbledore. Harry'i dirseğinden kavradı ve siddetle asıldı. Bir an sonra, ikisi de Dumbledore'un artık alacakaranlık bir haldeki odasına ayaküstü ininceye kadar karanlıkta ağırlıksız bir şekilde süzöldüler.

"Kulübedeki o kıza ne oldu?" diye sordu Harry hemen, Dumbledore esasının hafif vurusuyla birkaç ekstra lamba yakarken. "Merope, ya da adı her neyse?"

"Oh, o kurtuldu," dedi Dumbledore bir kez daha masasının arkasına oturup Harry'e de oturmasını isaret ederken.

"Ogden Bakanlık'a buharlastı ve on bes dakika içinde takviye güçlerle geri döndü. Morfin ve babası dövüşme girişiminde bulundu ancak ikisi de yenildi, kulübeden alındılar ve sonradan Büyücesura tarafından suçlu bulundular. Zaten Muggle saldırıları sicili olan Morfin Azkaban'da üç yıla mahkum edildi. Ogden'e ek olarak bir çok Bakanlık çalışanını yaralayan Marvolo da altı ay aldı."

"Marvolo?" diye tekrarladı Harry merakla.

"Bu doğru," dedi Dumbledore onaylayan bir gülümsemeye. "Yakaladığına sevindim."

"Bu yaşlı adam—?"

"Voldemort'un büyük babası, evet," dedi Dumbledore. "Marvolo, oğlu, Morfin, ve kızı, Merope, son Gaunt'lardı, kendi kuzenleriyle evlenme alışkanlıklarıyla ve kanlarındaki degiskenliğin ve siddetin dikkat çekmesiyle tanınan oldukça eski bir büyücü ailesiydiler. Büyüklük sevdasıyla birlesen duygu yoksunluğu aile altınlarının Marvolo dogmadan önce bir çok nesil tarafından bosa harcandığı anlamına geliyor. O, gördüğün gibi, oldukça kötü tabiatı, inanılmaz derecedeki ukalalığı ve gururu, ve kusaktan kusaga geçen neredeyse oğlu kadar, kızındansa daha fazla deger verdiği bir çift aile esyısıyla birlikte pislik ve fakirlik içine bırakılmıştı."

"Öyleyse Merope," dedi Harry öne eğilip Dumbledore'a bakarak, "öyleyse Merope... Efendim bu demek oluyor ki o..."

Voldemort'un annesi miydi?"

"Öyleydi," dedi Dumbledore. "Ve ayrıca Voldemort'un babası da gözümüze ilisti. Fark ettin mi acaba?"

"Morfin'in saldırdığı Muggle? Attaki adam mı?"

"Çok iyi gerçekten," dedi Dumbledore, gülümseyerek. "Evet, Gaunt kulübesinin önünden hep atıyla geçen ve Merope Gaunt'un gizli ve atesli bir tutku beslediği o yakışıklı Muggle büyük Tom Riddle'dı."

"Ve sonunda evlendiler mi?" dedi inanamaz bir şekilde, birbirine asık olmasının neredeyse imkansız olduğu bu iki insanı hayal etmeye çalışan Harry.

"Sanırım unutuyorsun," dedi Dumbledore, "Merope bir cadıydı. Babası tarafından korkutulduğundan sihirli güçlerinin en iyi seviyede olduğuna inanmıyorum. Marvolo ve Morfin emniyetli bir şekilde Azkaban'a gittikten sonra, hayatında ilk defa yalnız ve özgür oldu, eminim ki, sonunda güçlerini dizginlemek ve on sekiz yıldan beri sürdürdüğü bu umutsuz yaşamdan kaçısını hazırlamak için imkanı oldu."

"Merope'nin Tom Riddle'in arkadaşını unutup yerine ona asık olmasına neden olacak neler yapabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Dmperius Laneti?" diye önerdi Harry. "Ya da bir ask iksiri?"

"Çok iyi. Sahsen, onun bir ask iksiri kullandığını düşünmeye meyilliyim. Eminim ki bu ona daha romantik görünecekti,

ve ve Tom Riddle'in yalnız basına at sürdüğü sıcak bir günde onu su içmeye ikna etmenin çok da zor olduğunu düşünmüyorum. Durum her ne idiye, az önce tanıklık ettiğimiz sahnenin birkaç ay sonrasında Küçük Hangleton köyü büyük bir skandal yasadı. Toprak sahibinin oğlunun bir serserinin kızı Merope'yle kaçmasının nasıl bir dedikodu yarattığını hayal edebilirsiniz."

"Ancak köylülerin soku Marvolo'nunkinin yanında hiçbir seydi. Azkaban'dan görevlerine bağlı kızının masada sıcak bir yemekle onu beklerden bulmayı umuyordu. Yerine, bir karış toz ve onun neler yaptığını açıkladığı elveda notunu buldu."

"Bütün bunlardan keşfedebildiğim sey, o andan itibaren kızının ne adını ne varlığını bir kere daha anmadı. Kızının terk etmesinin soku erken ölümünü oldukça katkıda bulundu — ya da basitçe kendini beslemeyi bir türlü öğrenemedi. Azkaban Marvolo'yu çok fazla zayıflatmıştı, ve Morfin'in kulübeye döndüğünü görece kadar yasayamadı."

"Ve Merope? O... O öldü, değil mi?" Voldemort yetimler yurdunda büyümemiş miydi?"

"Evet, gerçekten," dedi Dumbledore. "Aslında ne olduğunu anlamanın o kadar da zor olduğunu düşünmem burada bir çok tahmin yapmak zorundayız. Görüyorsun, kaçak yaptıkları evlilikten yalnızca birkaç ay sonra Tom Riddle Küçük Hangleton'daki konaga esi olmadan geri döndü. Komsular arasında onun 'aldatıldığı' ya da 'ihanete ugradığı' hakkında konustugu söylentileri hemen yayılmıştı. Eminim ki aslında, demek istediği artık kaldırdığı bir takım büyüünün etkisinde olduğuydu ancak galiba bu kesin sözleri deli sanılacağı için söylemeye cesaret edememisti. Ancak ne zaman köylüler onun dediklerini duydular, onlar Merope'nin Tom Riddle'a bir bebeği olacağını söyleyerek yalan söylediğini ve onunla bu sebeple evlendiğini tahmin ediyorlardı."

"Ancak o onun bebegine sahip oldu."

"Ancak evliliklerinden bir yıl sonrasına kadar değil. Tom Riddle onu hala hamileyken terk etti."

"Yolunda gitmeyen neydi?" diye sordu Harry. "Neden ask iksiri etkisini kaybetti?"

"Yine bu tahmin işi," dedi Dumbledore, "ancak inanıyorum ki Merope derin bir ask beslediği kocasını sihirli yollarla köleleştirmeye daha fazla dayanamadı. Sanırım iksiri vermeyi kesmeye karar verdi. Belki de, kendini kaybetmiş bir şekilde kendini onun da karşılıklı olarak asık olabileceğine ikna etmiştir. Belki, onun bebeği için kalabileceğini düşünmüştür. Eger öyleyse, iki durumda da yanılıyordu. Onu terk etti, bir daha hiç görmedi, ve asla oğluna ne olduğunu öğrenme zahmetine kalkışmadı."

Disarıdaki gök mürekkep siyahı olmuştü ve Dumbledore'un ofisindeki lambalar her zamankinden daha çok parlıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Sanırım bu aksamlık bu kadar yeter, Harry," dedi Dumbledore bir ya da iki dakika sonra.

"Evet, efendim," dedi Harry.

Ayaga kalktı ancak odadan çıkmadı.

"Efendim... Voldemort'un geçmişi hakkında bütün bunları bilmem önemli mi?"

"Çok önemli, bence," dedi Dumbledore.

"Ve... kehanetle alakalı bir yanı var mı?"

"Hepsi kehanetle alakalı."

"Tamam," dedi Harry, biraz kafası karışmış bir şekilde, ancak aynı zamanda rahatladı. Gitmek için döndü, sonra aklına başka bir soru daha geldi ve tekrar geri döndü.

"Efendim ,bana söylediğiniz seyleri Ron ve Hermione'ye söyleyebilir miyim?"

Dumbledore bir an düşündü ve sonra, "Evet, Mr. Weasley ve Miss Granger güvenilir olduklarını kanıtladılar. Ancak

Harry, bunları baka kimseye tekrar etmemelerini istiyorum. Voldemort'un sırları hakkında ne kadar çok şey bildiğimin

ya da zannettiğimin etraftan duyulmasının pek de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır, efendim, yalnızca Ron ve Hermione'nin bildiğine emin olacağım. İyi geceler."

Tekrar geri döndü, ve onu gördüğünde neredeyse kapağı varmıştı. Bir çok narin görünümlü gümüş aleti taşıyan ince

bacaklı masalardan birinin üzerinde çatlamış kocaman siyah taslı bir yüzük duruyordu.

"Efendim," dedi Harry yüzüğe bakarak. "Bu yüzük —"

"Evet?" dedi Dumbledore.

"O gece Profesör Slughorn'ü ziyaret ettiğimizde bu yüzüğü takıyordunuz."

"Evet takıyordum," diye kabul etti Dumbledore.

"Ancak bu... Efendim, bu Marvolo Gaunt'un Ogden'e gösterdiği yüzüğün aynısı değil mi?"

Dumbledore basını egdi. "Çok benzeri."

"Ancak nasıl —? Bu hep sizde var mıydı?"

"Hayır onu yakın bir zamanda elde ettim," dedi Dumbledore. "Aslında seni teyzen ve enistenin evinden almaya

gelmeden birkaç gün önce."

"Öyleyse bu sizin elinizi yaraladığınız zamana denk geliyor, efendim?"

"O sıralarda, evet, Harry."

Harry duraksadı. Dumbledore gülümsüyordu.

"Efendim, tam olarak nasıl —?"

"Çok geç oldu Harry! Hikayeyi başka zaman duymalısın. İyi geceler."

"İyi geceler, efendim."

(okyanus)

Hermione'nin Yardımı

Hermione'nin öngördüğü gibi, altıncı yılın boş zamanları Ron'un düşündüğü gibi mutluluk dolu gevseme saatleri değil,

onlara verilmiş olan yüklü miktarda ev ödevinden geri kalmamaya çalışılan zamanlardı. Sanki her gün sınavları varmış

gibi çalışmakla kalmayıp, üstelik dersler eskisinden daha fazla çalışmalarını talep eden bir haldeydi. Harry, bu günlerde

Professor McGonagall'ın söylediklerinin ancak yarısını anlıyordu; hatta Hermione bile ondan bir iki kere söylediklerinin

tekrarlanmasını istemek zorunda kalmıştı. Dnanılmaz şekilde, ve Hermione'nin dargınlığı artarak, Melez Prens sayesinde

Harry'nin en iyi dersi aniden Dksir olmuştü.

Sözsüz büyüler artık sadece Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinde değil, Muska ve Biçim Degistirmede de

isteniyordu. Harry sıklıkla sınıf arkadaşlarına ortak salonda veya yemek zamanlarında baktığında, yüzlerinde sanki asırı

dozda Kaka-Oldugunu-Bilirsin-Sen almış gibi morluk ve gerginlik görüyordu; fakat onların büyüleri sözleri yüksek sesle

söylemeden sihir yapmakta gerçekten zorlandıklarını biliyordu. Seralarda dışarıda olmak bir rahatlıktı;

Bitkibilimde

simdiye kadar olandan daha tehlikeli bitkilerle uğraşıyorlardı, fakat en azından Zehirli Tentacula onları arkadan

beklenmedik biçimde yakaladığında hala yüksek sesle küfür etmeye izin veriliyordu.

Muazzam iş yüklerinin ve sözsüz sihirleri pratik etmekle geçen çılgın saatlerin bir sonucu olarak Harry, Ron, ve

Hermione'nin Hagrid i ziyarete gitmek için vakit bulmaları simdiye kadar mümkün olmamıştı. Ugursuz bir isaret olarak,

öğretmenler masasında yemek yemeye gelmeyi bırakmıştı, ve birkaç fırsat çıktığında da koridorlarda veya dış arazide

karşılaştıklarında, selamlarını duymakta veya onları fark etmekte esrarengiz bir şekilde başarısız olmuştü.

"Gidip açıklamalıyız," dedi Hermione, bir sonraki Cumartesi kahvaltıda Hagrid'in öğretmenler masasındaki dev boş

sandalyesine gözlerini dikerek.

"Bu sabah Quidditch seçmelerimiz var!" dedi Ron. "Ve Flitwick'in Aguamenti muskası için pratik yapmamız gerekiyor!"

Hem neyi açıklayacağız? Ona onun aptal dersinden nefret ettiğimizi nasıl söyleyeceğiz?"

"Nefret etmiyoruz!" dedi Hermione.

"Kendi adına konuş, kelekerleri unutmadım," dedi Ron karanlıkça. "Ve şimdi sana söylüyorum, kılıpayı bir kurtulma

sansımız var. Onun aptal kardesi hakkında sonra söylediğini duymadınız — eğer kalsaydık Grawp a ayakkabılarını nasıl

bağlayacağını öğretiyor olacaktık."

"Hagrid'le konuşmamaktan nefret ediyorum," dedi Hermione, üzgün görünerek.

"Quidditch'ten sonra gideriz," diye Harry ona güvence verdi. O da Hagrid i özlüyordu, Ron gibi Grawp'sız yaşamlarının

daha iyi olduğunu düşünmesine rağmen. "Fakat çalışmalar bütün sabah sürebilir, çok sayıda insan denenecek."

Kaptanlığının ilk engeli ile karşılaşmasında kendini biraz sinirli hissetti. "Takımın birdenbire niye bu kadar popüler

olduğunu bilmiyorum."

"Ah, yapma, Harry," dedi Hermione, aniden sabırsızca. "Popüler olan Quidditch değil, sensin! Hiç bu kadar fazla

enteresan olmamıştın, ve dürüstçe ilave etmek istiyorum ki, bu kadar fazla beğenilir."

Ron büyük bir parça ringa balığını agzına tıktı. Hermione Harry'ye dönmeden önce ona horgören bir bakış attı.

"Senin gerçeği söylemiş olduğunu şimdi herkes biliyor, değil mi? Tüm büyücülük dünyası Voldemort un dönmüş

olduğu konusunda senin haklı olduğunu ve gerçekten senin son iki yılda onunla iki kez savastığını ve herikisinde de

kurtulduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ve şimdi onlar seni 'Seçilmiş Kisi' diye adlandırıyor— evet, haydi, insanların

senden niye büyülediğini göremiyor musun?"

Harry birden Büyük Salonu çok sıcak buldu, hatta tavan hala soğuk ve yağışlı görünse bile.

"Ve onlar senin tutarsız ve bir yalancı olduğunu söylemeye çalıştıklarında Bakanlık tarafından eziyete maruz kaldın. O

kötü kadının kendi kanıyla elinin üstüne yazdırdığı yazıları hala görebilirsin, fakat sen her şeye rağmen hikâyene

sarıldın..."

"Bakanlıkta su beyinlerin beni tuttuğu yerleri hala görebilirsiniz, bakın," dedi Ron, kollarını geriye sallayarak.

"Ve yazın yaklaşık bir otuz cm daha büyümen o kadar önemli değil," diye bitirdi Hermione, Ron'u görmezden gelerek

"Ben de uzunum," dedi Ron önemsizce.

Posta baykusları herkese su damlacıkları sıçratarak yağmurla beneklenmiş pencerelerden geldiler..

Pek çok kişi olagandan daha fazla mektup alıyordu; endiseli anne-babalar çocuklarından bir haber alıp rahatlamak ve

de evde her şeyin yolunda olduğunu iletmek için.

Harry dönem başladığından beri hiç mektup almamıştı; onun tek düzenli mektup arkadaşı şimdi ölüydü ve Lupin in

arasına yazabileceğini ummuş olmasına rağmen, şimdiye kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu nedenle kahverengi ve gri baykuslar arasında karbeyazı Hedwig i gördüğünde çok sasırdı.

Dört köşe büyük bir paket tasır halde onun önüne indi.

Bir an sonra, benzer bir paket Ron un önüne indi, paketin altına ezilen minicik baykus Pigwidgeon'la.

"Ha!" dedi Harry, Flourish and Blotts tan gelen Dleri Dksir-Yapımı nın yeni bir kopyasını açığa çıkarmak için koliyi

çözerken.

"Oh iyi," dedi Hermione, hosnutlukla.

"Artık üzerine yazılmış olan kitabı geri verebilirsin."

"Deli misin?" dedi Harry.

"O bende kalıyor! Bak, dışarıda onu düşündüm —"

Eski Dleri Dksir-Yapımı kitabını çantasından çıkardı ve asasıyla kapagina dokundu, "Dijjindo!" diye mırıldandı. Kapak düstü.

Aynı şeyi gıcır gıcır yepyeni kitaba da yaptı (Hermione inanamayarak baktı). Kapakları degistirdi, herbirine dokundu, ve "Reparo!" dedi. Dste oradaki Prens'in kitabıydı, yeni bir kitap gibi kamufle edilmiş, ve oradaki de Flourish and Blotts dan gelen yeni kitaptı, tamamen ikinci el gibi görünüyordu.

"Yeni olanı Slughorn a geri verecegim, sikayet etmez, degeri dokuz Galleon." Hermione kızgın ve onaylamaz görünerek dudaklarını birbirine bastırdı, fakat Gelecek Postası nın günlük baskısını taşıyan üçüncü bir baykusun önüne konmasıyla dikkati dagıldı. Aceleyle açtı ve ön sayfayı taradı.

"Tanıdığımız biri ölmüş mü?" diye sordu Ron kararlı bir sekilde olagan sesi ile; Hermione gazetesini her açısında aynı soruyu sordu.

"Hayır, fakat daha fazla ruhemici saldırıları varmış," dedi Hermione.

"Ve bir tutuklama."

"Mükemmel, kim?" dedi Harry, Bellatrix Lestrange'yi düşünerek.

"Stan Shunpike," dedi Hermione.

"Ne?" dedi Harry, saskınlıkla.

"Stanley Shunpike, popüler sihirli tasıma aracı Hızır Otobüsün kondüktörü, Ölüm Yiyen faaliyeti süphesi üzerine tutuklanmıştır. Mr. Shunpike, 21, Clapham daki evine yapılan bir baskından sonra geçen gece geç saatte gözaltına alındı..."

"Stan Shunpike, bir Ölüm Yiyen mi?" dedi Harry, ilk kez üç yıl önce karşılaştığı çilli genci hatırlayarak.

"Mümkün degil!"

"Imperius büyüsü altında olabilirdi," dedi Ron makulca. "Asla söyleyemezsin."

"Öyle görünmüyor," dedi Hermione, hala okuyorken. "Burada diyor ki, bir barda Ölüm Yiyenlerin gizli planları hakkında konustugu duyulduktan sonra tutuklanmış." Yüzünde sıkıntılı bir ifade ile baktı. "Eger Imperius büyüsü altında olsaydı, etrafta durup onların planları hakkında dedikodu yapması zor olurdu, degil mi?"

"Bildiginden daha fazla sey biliyormus gibi göstermeye çalışmış gibi görünüyor," dedi Ron.

"Su veelalarla konusmaya çalışırken Sihir Bakanı olacağını iddia eden kisi degilmi o?"

"Ya evet, o," dedi Harry.

"Stan'i ciddiye almakla ne yaptıklarını sanıyorlar bilmiyorum."

"Muhtemelen sanki birseyler yapıyormus gibi görünmek istiyorlar," dedi Hermione, kaslarını çatarak. "Dnsanlar dehsete düstü — biliyor musunuz Patil ikizlerinin anne-babaları onları eve götürmek istiyor? Ve Eloise Midgen geri alındı bile. Babası geçen gece onu aldı."

"Ne!" dedi Ron, hayretle Hermione'ye bakarak. "Fakat Hogwarts onların evlerinden daha güvenli olmalı! Seherbazlarımız var, ve tüm su ekstra koruyucu büyüler, ve bir de Dumbledore var!".

"Onun her zaman oldugunu sanmıyorum," dedi Hermione çok sessizce, Gelecek Postasının üzerinden öğretmenler masasına göz atarak. "Dikkat etmediniz mi? Bu geçen hafta onun sandalyesi de Hagrid' inki kadar sıklıkla bostu."

Harry ve Ron öğretmenler masasına baktılar. Okul müdürünün sandalyesi gerçekten bostu. Simdi Harry nin aklına gelmişti, Dumbledore u bir hafta önceki özel derslerinden beri görmemisti.

"Sanırım okulu Yoldaslıkla ilgili birseyler yapmak için ayrıldı," dedi Hermione alçak sesle. "Demek istedigim . . . Bütününüle ciddi görünüyor, degil mi? "

Harry ve Ron cevap vermedi, fakat Harry hepsinin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Önceki gün dehset verici bir olay olmustu, Hannah Abbott a annesinin ölü bulunduğu söylenmek için Bitkibilim dersinden çıkarılmıştı. O zamandan beri Hannah'ı görmemislerdi.

Bes dakika sonra Quidditch sahasına gitmek için Gryffindor masasından ayrıldıklarında, Lavender Brown ve Parvati

Patil le karsılaştılar. Hermione'nin Patil ikizlerinin anne-babasının onların Hogwarts tan ayrılmasını istemesi konusunda ne söylediğini hatırladığında, en iyi iki arkadasının stresli görünerek birbiriyle fısıldadığını görmek Harry için sürpriz olmadı. Onun için sürpriz olan ise Ron onlarla beraber yürürken, Parvati aniden Lavender'ı dürttü, ve o etrafına bakındı ve Ron'a kocaman bir gülücük attı. Ron ona göz kırptı, ve sonra kararsızca gülümsedi. Yürüyüşü bir anda biraz daha çalımli bir hale geldi. Harry içinden gelen gülme istegine direndi, Malfoy Harry nin burnunu kırdığında Ron un öyle yapmaktan uzak durduğunu hatırladı; Hermione, bununla birlikte, stadyuma giden serin ve puslu yol boyunca soguk ve uzak göründü, ve Ron'a iyi sanslar dilemeksizin tribünlerde kendine bir yer bulmak için ayrıldı. Harry nin tahmin ettiği gibi, denemler sabahın büyük çoğunluğunu aldı. Gryffindorluların yarısı gelmiş görünüyordu, seçtikleri korkunç eski okul süpürgelerini sinirli bir şekilde sıkıca tutan birinci sınıflardan, soguk bir şekilde göz korkutucu görünen geri kalanlardan daha uzun boylarıyla yedinci sınıflara kadar. Bu sonuncuların arasındaki iri, sıırım gibi saçlı bir çocuğu Harry derhal Hogwarts Ekspres den tanıdı. "Tren de karsılaştık, Sluggy'nin kompartmanında," dedi kendinden emin şekilde, Harry'nin elini sıkıkmak için kalabalıktan ayrılarak. "Cormac McLaggen, Tutucu."

"Sen geçen sene seçmelere katılmadın, değil mi?" diye sordu Harry, McLaggen in çapına dikkat ederek ve muhtemelen hiç yerinden kımıldamadan üç gol çemberini de koruyabileceğini düşünerek. "Seçmeler yapılırken ben hastane kanadındaydım," dedi McLaggen, bir çeşit kasıla kasıla yürüme ile. "Bir iddia için bir 454 gram cinperi yumurtası yedim."

"Dogru," dedi Harry. "Pekala. . . eger orada beklersen ..." Sahanın kenarında, Hermione nin oturduğu yere yakın bir yeri isaret etti. McLaggen'in yüzünde bir an için sıkıntı ifadesi görür gibi olduğunu düşündü ve her ikisi de "yaslı Sluggy'nin" favorileri olduğu için McLaggen in ayrıcalıklı bir davranışı bekleyip beklemediğini merak etti. Harry temel bir test ile baslamaya karar verdi, takıma girmek için basvuran herkesin on kişilik gruplara ayrılmasını ve saha etrafında bir kere uçmalarını istedi. Bu iyi bir karardı: ilk on kişi birinci yıllardan oluyordu, bundan daha bariz olamazdı ki uçmayı bile zorlukla beceriyorlardı. Sadece bir oğlan havada birkaç saniyeden fazla kalmayı becerdi, ve o kadar sasırdı ki anında kale direklerinden birine çarptı. Dkinci grup Harry nin daha önce karsılaştığı en aptal on kızdan oluşmıştu, ısıklık çaldığı zaman, sadece kıkırdayarak ve birbirlerini tutarak düştüler. Romilda Vane onların arasındaydı. Onlara sahadan ayrılmalarını söylediğinde, bunu nese içinde yaptılar ve oradaki herkesi sıkıştırmak için tribünlere oturmaya gittiler. Üçüncü grup, sahanın yarı yolunda bir zincirleme kaza yaptı. Dördüncü grubun çoğu süpürgesiz gelmişti. Besinci grup Hufflepufflardı. "Eger burada Gryffindor'dan olmayan baska herhangi birisi varsa," diye gürlledi Harry, cidden kızmaya baslıyordu, "Simdi gidin, lütfen!"

Bir duraklama oldu, sonra birkaç küçük Ravenclaw lı gürlütülü kahkahalarla kosarak sahadan uzaklaştılar. Dki saatten, bir çok sikayetden, ve çeşitli aksiliklerden sonra, bunlardan biri kırılan bir Kuyruklu Yıldız Dki Altmıs ve kırılan çeşitli disler, Harry kendine üç Kovalayıcı buldu: Katie Bell, mükemmel bir çalışmanın ardından takıma geri döndü; Demelza Robins adında yeni biri, Blutgerlerden sıyrılmakta özellikle çok iyiydi; ve Ginny Weasley, tüm seçme boyunca çok basarılıydı ve buna ek olarak on yedi gol kaydetti.

Seçimlerinden dolayı memnun olsa da, Harry bir çok sikayetçiye de bağırды ve şimdi reddedilmiş Vurucularla benzer bir savaşa katlanıyordu.

"Bu benim son kararım ve eğer Tutucuların yolundan çekilmezseniz sizi lanetleyeceğim," diye bağırды. Seçtiği Vurucuların hiç biri Fred ve George kadar parlak değildi, fakat yine de o mantığa uygun olarak onlardan hala memnundu: Jimmy Peakes, kısa boylu fakat geniş göğüslü üçüncü sınıfa giden bir oğlan, siddetli bir Bludger vurusu ile Harry'nin kafasının arkasında yumurta büyüklüğünde bir sislik oluşturmaya basardı, ve Ritchie Coote, zayıf görünse de iyi nisancıydı. Son takım üyelerinin seçimini seyretmek için tribünlerdeki Katie, Demelza, and Ginny ye katıldılar. Harry tüm katılımcılar üzerinde daha az bir baskı ve daha bos bir stadyum umuduyla Tutucuların seçmesini kasıtlı olarak en sona bıraktı. Maalesef, her nasılsa, tüm reddedilmiş oyuncular ve uzun bir kahvaltıdan sonra seyretmeye gelmiş bir çok kişi kalabalığa katıldı, bu yüzden artık öncekinden daha kalabalıktı. Her bir tutucu gol çemberlerine doğru havalandığında, kalabalık esit ölçüde gürlendi ve gülüştü. Harry daima sınırlarıyla ilgili problemi olan Ron a söyle bir göz attı; Harry geçen seneki final maçlarını kazanmış olmanın onu düzeltmiş olabileceğini ummıştı, fakat öyle olmadığı görünüyordu: Ron cılız yeşil bir gölge gibiydi. İlk bes katılımcısının hiç biri kişi başına ikiden fazla gol kurtaramadı. Harry için büyük hayal kırıklığı olarak, Cormac McLaggen bes penaltıdan dördünü kurtardı. Sonucunda, her nasılsa, tamamiyle yanlış yöne atladı; kalabalık güldü ve yuhladı ve McLaggen dislerini sıkarak yere döndü. Ron silsüpe onbirine yerleştiğinde bayılmaya hazır görünüyordu. "Dyi sanslar!" diye çığlık attı tribünlerden bir ses.

Harry Hermione yi göreceğini zannederek etrafına bakındı, fakat Lavender Brown'dı. Lavender'ın bu hareketinden sonra Harry elleriyle yüzünü kapamak istedi, fakat bir kaptan olarak biraz daha metanetli görünmesini gerektiğini düşündü, ve bu yüzden Ron'un seçmesini yapmasını izlemeye döndü. Ancak endişe etmesine gerek yoktu: Ron bir, iki, üç, dört, bes penaltıyı arka arkaya kurtardı. Çok hosnuttu, ve kalabalığın alkışlarına katılmamaya güçlükle direndi, Harry McLaggen'e maalesef Ron'un onu yendığını söylemek için döndü, fakat McLaggen'in kırmızı yüzünü kendisinininkinden birkaç santim uzaklıkta bulduğunda, aceleyle geri adım attı.

"Kız karesi gerçekten denemedi," dedi McLaggen tehditkar bir şekilde. Sakagında, Vernon enistede Harry'nin sıklıkla hayranı olduğu, bir damar atıyordu. "Ona kolay bir kurtarıcı verdi."

"Aptalca," dedi Harry sığukça.

"Onu neredeyse kaçıracaktı."

McLaggen, bu kez gardını almış olan Harry'nin yanına doğru bir adım attı.

"Bana bir sans daha ver."

"Hayır," dedi Harry. "Sen sansını kullandın. Sen dört tane kurtardın. Ron bes tane kurtardı. Ron Tutucu oldu, doğru ve dürüst bir şekilde kazandı. Çekil yolumdan."

Bir an için McLaggen in kendisini yumruklayabileceğini düşündü, fakat o çirkin bir yüz buruşturması ile kendini tatmin etti ve havaya doğru tehditler homurdanarak öfkeyle uzaklaştı.

Harry ona gülümseyerek bakan yeni takımını bulmak için etrafında döndü.

"Tebrikler," dedi çatlak bir sesle. "Gerçekten iyi uçtunuz —"

"Harikaydın, Ron!"

Bu sefer gerçekten de Hermione tribünlerden onlara doğru koşuyordu; Harry Lavender'ı Parvati ile kol kola yüzünde birazcık aksi bir ifade ile sahadan dışarı yürürken gördü. Ron takıma ve Hermione ye sırtıırken kendinden çok memnun ve olagandan daha uzun görünüyordu. Dlk tam çalışmalarının zamanını gelecek Persembe günü olarak belirledikten sonra, Harry, Ron, ve Hermione takımın geri kalanına veda ettiler ve Hagrid'in kulübesine yöneldiler. Soluk bir günes bulutları asmaya çalışıyordu ve şimdi en sonunda çiseleme durmuştu. Harry asırı derecede aç olduğunu hissetti; Hagrid'te yemek için bir şeyler olabileceğini umut etti.

"Dördüncü penaltıyı kaçıracağımı zannettim," diyordu Ron mutlulukla. "Demelza'nın sutu kurnazcaydı, gördünüz mü, biraz da falsoluydu —".

"Evet, evet, muhtesemsin," dedi Hermione, eğleniyor görünerek.

"En azından McLaggen'dan daha iyiydim," dedi Ron oldukça tatminkar bir sesle. "Onun besincisinde yanlış yöne doğru hantallasmasını gördünüz mü? Sanki Sasırtılmış gibi görünüyordu. ..."

Harry'ye sürpriz olarak, bu kelimeler Hermione'nin çok derin bir pembeye dönmesine neden oldu. Ron hiçbirseyi farketmedi; o diğer penaltılarının herbirinin sevgili detaylarını tarif etmekle çok mesguldü. Kocaman gri hipogrif, Sahgaga, Hagrid'in kulübesinin önünde bağlıydı. Onların yaklaşmasıyla jilet gibi keskin gagasını tıklattı ve kocaman kafasını onlara doğru çevirdi.

"Ah tanrım," dedi Hermione sinirlice. "Hala biraz korkunç, değil mi?"

"Saçmalama, sen onu sürdürdün, değil mi?" dedi Ron. Harry öne doğru adım attı ve göz temasını kesmeden veya gözünü kırpmadan eğilerek hipogrif i selamladı. Birkaç saniye sonra, Sahgaga da eğilerek selamladı.

"Nasıl?" diye alçak sesle sordu ona Harry, tüylü basına dokunmak için ileriye doğru hareket etti. "Onu mu özölüyorsun? Fakat burada Hagrid ile güvendesin, değil mi?"

"Hey!" dedi gürültülü bir ses..

Çiçekli kocaman bir önlük giyinmiş olan ve bir torba patates taşıyan Hagrid kulübesinin kösesinden dönerek uzun adımlarla gelmişti. Muazzam avköpegi, Fang, ayaklarının dibindeydi; gürültüyle havladı ve ileri doğru atıldı. "Ondan uzak durun! Parmaklarınızı koparacak — ah siz."

Fang Hermione ve Ron'un üstüne sıçradı, kulaklarını yalamaya çalışıyordu. Hagrid biran için durdu ve onlara baktı, sonra döndü ve uzun adımlarla kulübesine girdi, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Ah tanrım!" dedi Hermione, üzüntüyle bakarak.

"Aldırma," dedi Harry vahsice. Kapıya doğru yürüdü ve gürültüyle vurdu. "Hagrid! Kapıyı aç, seninle konuşmak istiyoruz!"

Dğeriden hiç ses gelmedi.

"Eger kapıyı açmazsan, onu havaya uçururuz!" dedi Harry, asasını çıkarırken.

"Harry!" dedi Hermione, sok olmuş bir sesle. "Yapamazsın —"

"Evet, yaparım!" dedi Harry. "Geri çekil —"

Fakat o başka bir şey demeden evvel, Harry'nin öyle olacağını bildiği gibi kapı açıldı, ve Hagrid karsısında durup ona öfkeyle bakıyordu ve çiçekli önlüğüne ragmen oldukça korku verici görünüyordu..

"Ben bir öğretmenim!" diye kükredi Harry'ye. "Bir öğretmen, Potter! Ne cüretle kapımı kırmakla tehdit edersin!"

"Üzgünüm, efendim" dedi Harry, son kelimeyi vurgulayarak, asasını cüppesinin içine koyarken. Hagrid sasırmış göründü. "Ne zamandan beri bana 'efendim' diyorsun?"

"Bana 'Potter' dediğin zamandan beri ?"

"Ah, çok zekice," diye homurdandı Hagrid. "Çok komik. Beni zekice alt ettin, öyle mi? Pekala, iyi o zaman, seni nankör ufaklık . . ."

Sessizce mırıldanarak, içeri girmelerine izin vermek için geri çekildi. Hermione Harry'nin ardından aceleyle içeri girdi, oldukça korkmuş görünüyordu.

"Pekala?" dedi Hagrid aksice, Harry, Ron, ve Hermione onun kocaman tahta masasının etrafına oturdular, Fang basını Harry'nin dizlerinin üzerine koydu ve cüppesinin her yerine salyalarını akıttı. "Nedir bu? Benim için üzülüyor musunuz?"

Beni yalnız falan mı sandınız?"

"Hayır," dedi Harry hemen. "Seni görmek istedik."

"Seni özledik!" dedi Hermione titreyerek.

"Beni özlediniz, öyle mi?" diye homurdandı Hagrid. "Ya evet. Tamam."

Etrafta patırtı ile dolusarak kocaman bakır çaydanlığında çay hazırladı, bu esnada söylenip durdu. Sonunda önlerine kova büyüklüğünde üç kulplu bardak içinde maun-kahverengi çay ve bir tabak kaya gibi sert kurabiyeleri masaya çarparak koydu. Harry Hagrid'in aşçılığına rağmen yeterince açtı ve hemen bir tane aldı.

"Hagrid," dedi Hermione çekinerek, masada onlara katıldığında ve patateslerini her yumrusu sanki ona çok büyük bir kişisel yanlıs yapmış gibi vahsi bir şekilde soymaya başladığında ,

"biz gerçekten de Sihirli Yaratıkların Bakımına devam etmek istedik, biliyorsun." Hagrid kocaman bir homurtu daha çıkardı. Harry bazı öcülerin patatesleri ele geçirdiğini düşündü, ve aksam yemegine kalmadıkları için içten içe sükran duydu.

"Dstedik!" dedi Hermione. "Fakat hiçbirimiz onu ders programlarımıza uyduramadık!"

"Ya evet. Doğru," dedi Hagrid yine.

Komik bir sapırtı sesi vardı ve hepsi etraflarına bakındı: Hermione ufak bir feryat kopardı, ve Ron sandalyesinden fırladı ve telasla daha yeni farketmiş oldukları kösede duran iri varilden masa boyunca uzaklaştı. Dçi, bir adım boyunda, tiksindirici-çamurlu, beyaz renkte ve kıvranan kurtlar gibi görünen seylerle doluydu.

"Nedir onlar, Hagrid?" diye sordu Harry, sesini isyankardan ziyade ilgili gibi göstermeye çalıştı, ama hepsi aynı olan kaya gibi sert kurabiyesini bıraktı.

"Sadece dev larvalar," dedi Hagrid..

"Ve onlar içinde büyüyorlar...?" dedi Ron, endiseli görünerek.

"Onlar hiçbir şeyin içinde büyümeyecek, "dedi Hagrid. "Onları Aragog u beslemek için aldım."

Ve beklenmedik şekilde, gözyaşlarına bogularak ağlamaya başladı.

"Hagrid!" diye çılgık attı Hermione, sıçrayarak, kurt dolu varilden sakınmak için uzun yoldan masanın etrafını aceleyle dolanarak, ve onun sarsılan omuzlarına bir kolunu koyarak.

"Ne oldu?"

"O. . . onun . . ." diye yutkundu Hagrid, önlüğü ile yüzünü silerken böcek-karası gözlerinden yaşlar akıyordu.

"O . . .

Aragog. ... Sanırım o ölüyor. . . . O yaz boyunca hastaydı ve iyilesemiyor... Bilmiyorum ne yapacağım eger o... eger o... öyle uzun zamandır birlikteydik ki..."

Hermione Hagrid'in omzuna hafifçe vurdu, söyleyecek herhangi bir şey bulamamış görünüyordu. Harry onun ne hissettiğini anladı. Hagrid'e tehlikeli bir bebek ejderha hediye etmenin oyuncak ayı gibi bir şey olduğunu biliyordu, onu vantuzlu ve igneli dev akreplerin üzerinde sarkı mırıldanırken görmüştü, üvey karesi olan acımasız bir dev ikna etmeye çalışmıştı, fakat bu belki de onun canavar meraklarından en anlaşılmaz olanıydı: kocaman konuşan örümcek, Aragog, Yasak Ormanın derinliklerinde yasıyordu ve Ron ile kendisi dört yıl önce ondan zar zor kaçabilmişti..

"Acaba — acaba bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Hermione, Ron'un çığgınca surat eksitmesini ve kafa sallamasını önemsemeyerek.

"Oldugunu sanmıyorum, Hermione," dedi Hagrid boguk bir sesle, gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak. "Bakın, kabilenin geri kalanı ... Aragog'un ailesi . . .simdi o hasta olduğundan onlar biraz tuhafı... biraz huzursuzlar ..."

"Ya evet, sanırım biz onların bu yönünü biraz gördük," dedi Ron alçak bir sesle.

"... Benden baskasının arazide koloninin yakınına gitmesinin güvenli olduğunu sanmıyorum," diye bitirdi Hagrid,

burnunu önlüğüne sertçe sümkürerek ve yukarı onlaradogru bakarak. "Fakat teklif ettiğin için tesekkürler, Hermione..."

Benim için anlamı çok."

Bundan sonra, ortam oldukça hafifledi, her ne kadar ne

Harry ne de Ron öldürücü obur bir örümcek için dev kurtları beslemeye gitmeye bir eğilim göstermemis olsalar da,

Hagrid bunu yapmaktan hoslanacaklarını varsaymış göründü ve bir kez daha kendisi gibi oldu.

"Eh, beni ders programınıza sıkıştırmanın zor olacağını hep biliyordum,"

dedi huysuzca, onlara biraz daha çay verirken. "Hatta Zaman-Döndürücü kullansanız bile —"

"Yapamazdık," dedi Hermione. "Geçen yaz oradayken Bakanlığın tüm Zaman-Döndürücü stogunu kırdık.

Gelecek

Postasında vardı."

"Ee, peki öyleyse," dedi Hagrid.

"Bunu yapmanın bir yolu yok. ... Üzgünüm — biliyorsunuz — sadece Aragog için endise ediyordum ... ve ben acaba

size Profesör Grubbly-Plank ın ders verip vermediğini merak ettim —"

Onların üçü de kati surette ve yalan söyleyerek birkaç kez Hagrid in yerine derse girmis olan Professor Grubbly-

Plank'ın, berbat bir öğretmen olduğunu belirttiler, böylece Hagrid aksam olup da onlarla kulübesinde vedalasına

kadar, oldukça güleryüzlü göründü.

"Açlıktan ölüyorum" dedi Harry kapı arkalarından kapanırken. Karanlık ve ıssız yerleri hızla geçiyorlardı. Arka dislerinin

birinden gelen kötü bir çıtırdama sesinden sonra kaya gibi kurabiyeyi bıraktı. "Ve Snape'le olan cezam bu aksam,

aksam yemeği için fazla vaktim yok"

Satoya geldikleri zaman Büyük Salona giren Carmac McLaggen'ı gördüler. Dki deneme sonunda kapılardan geçti. Dlk

denemede kapının çerçevesine çarptı. Ron yalnızca gürültülü bir kahkaha attı ve onun arkasından salona dogru

yürüdü.

Ama Harry, Hermione'nin kolunu yakaladı ve onu geriye çekti.

"Ne?" dedi Hermione kendini savunurcasına.

"Eger bana sorarsan," dedi Harry sakince, "McLaggen bu sabah Sasırtılmış'tı. Ve senin oturduğun yerin tam önünde

duruyordu."

Hermione kızardı.

"Pekala, tamam o zaman, ben yaptım," diye fısıldadı."Ama Ron ve Ginny hakkında nasıl konustugunu duymalıydın.

Ayrıca çirkin bir karakteri var, seçilemediği zaman gösterdiği tepkiyi gördün-----Takımda öyle birini istemezdin."

"Evet" dedi Harry. "Evet, sanırım dogru. Ama bu sahtekarca değil mi, Hermione? Yani, sen sınıfbaskasının, değil mi?"

"Ah, sessiz ol," diye bağırdı, Harry sırtırken.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu süpheli süpheli bakarak Büyük Salon'un kapısında belirirken.

"Hiçbir şey" dedi Harry ve Hermione birlikte ve Ron'un arkasından aceleyle gittiler.

Rostonun kokusu aç olan Harry'nin karnının agrımasına neden oldu, ama Gryffindor Masasına dogru yalnızca üç adım

atmışlardı ki Profesör Slughorn onların yollarını keserek tam karsılarında belirdi.
"Harry, Harry, tam da görmeyi umduğum kişi," diye hoş bir şekilde gümbürdedi, bıyıklarını uçlarını oynatırken ve koca göbегini sisirirken, "seni akşam yemeginden önce yakalamayı umuyordum. Odamda akşam yemegine ne dersin?
Küçük bir parti veriyoruz, yalnızca birkaç yükselen star, McLaggen gelecek ve Zabini, sevimli Melinda Bobbin – onu tanıyıp tanımadığını bilmiyorum. Ailesinin geniş bir eczaneler zinciri var – ve tabii ki, Miss Granger'ın da gelerek beni sereflendireceğini umuyorum."
Konuşmasını bitirdiğinde, Slughorn Hermione'ye küçük bir reverans yaptı. Ron orada degilmiş gibiydi; Slughorn ona pek fazla bakmadı.
"Gelemem, Profesör" dedi Harry hemen. "Profesör Snape'le cezaya kalacağım"
"Ah, aman!" dedi Slughorn, suratı gülünççe düserken, "Aman, aman, sana güveniyordum Harry! Dyi, o zaman, Severus'la konuşmak ve durumu açıklamak zorunda kalacağım, cezayı ertelemesi için onu ikna edebileceğime eminim.
Evet, her ikinizle de sonra görüşürüz!"
Telasla salondan dışarı çıktı.
"Snape'i ikna etmesi için hiç sansı yok," dedi Harry, Slughorn duyma mesafesinden çıktığı zaman. Bu ceza zaten bir kez ertelendi. Snape, Dumbledore için erteledi, ama başka hiçkimse için ertelemeyecek."
"h, keske gelebilseydin, tek başıma gitmek istemiyorum!" dedi Hermione tedirgince; Harry, onun McLaggen'i düşündüğünü biliyordu.
"Yalnız olacağından süpheliyim, muhtemelen Ginny de davet edilecek dedi Slughorn tarafından görmezlikten gelinmeyi hoş karşılıyormuş gibi görünmeyen Ron.
Yemekten sonra Gryffindor kulesine geri gittiler. Çoğu insan yemegini yeni bitirdiğinden ortak salon çok kalabalıktı; ama boş bir masa bulmayı basardılar ve oturdular. Slughorn'la karşılaşmalarından beri havasında olmayan Ron kollarını kavuşturdu ve tavana bakarak kaslarını çattı. Hermione birinin sandalyenin üzerinde bıraktığı bir Akşam Postasına uzandı.
"Yeni birsey var mı?" dedi Harry.
"Pek sayılmaz" Hermione gazeteyi açtı, orta sayfaları inceliyordu. "Hey, bak, baban burada, Ron — o iyi!" diye ekledi
çabucak, Ron alarm halinde etrafına bakındığı için.
"Yalnızca Malfoyların evini ziyaret ettiğini söylüyor. 'Ölüm Yiyenlerin evinde yapılan bu ikinci aramada sonuç alınmış gibi görünmüyor. Sahte Savunma Büyüleri ve Koruyucu Nesnelere Tespiti ve El Koyulması bölümünden Arthur Weasley diyor ki bu takım güvenilir tüyolar üzerine oynadı."
"Evet, benimki" dedi Harry. "Ona Kings Cross'ta Malfoy'un Borgin'e tamir ettirmeye çalıştığı seyden bahsettim! Demek ki eğer evlerinde degilse, o her neyse onu da yanında Hogwarts'a getirmiş olmalı. "
"Ama nasıl yapmış olabilir, Harry?" dedi Hermione, saskın bir bakışla gazeteyi yere bırakırken. "Geldiğimizde hepimiz arandık değil mi? "
"Öyle mi?" dedi Harry, arkasına yaslanarak. " Ben aranmadım! "
"Oh, hayır, tabii aranmadın. Geç geldiğini unuttum. Giriş Salonuna geldiğimizde Filch hepimizi Gizlilik Sensörüyle aradı. Her türlü karanlık esyayı buluyordu. Biliyorum, çünkü Crabbe'nin büzülmüş kafasına el kondu. Görüyorsun, Malfoy tehlikeli birsey getirmiş olamaz!"
Harry, bir an için durakladı, itiraz etmenin bir yolunu bulmadan önce Pygmy Puff Arnold'la oynayan Ginny'yi bir süre

izledi.

"Sonradan biri ona baykusla göndermiştir" dedi. "Annesi veya herhangi biri."

"Bütün baykuslar da kontrol ediliyor," dedi Hermione. "Gizlilik Sensörlerini ulaşabildiği her yere sokarken Filch

söylemişti."

Bu sefer gerçekten sersemletmişti, Harry söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Malfoy'un tehlikeli ya da Karanlık bir objeyi

okula getirebilmesi için hiçbir yol görünmüyordu. Kollarını kavuşturarak oturan ve Lavender Brown'u izleyen Ron'a

umutla baktı.

"Malfoy'un izleyebileceği herhangi bir— ?"

"Ah, bırak artık, Harry," dedi Ron

"Dinle, Slughorn'un beni ve Hermione'yi aptal partisine davet etmesi benim suçum değil. Dkimizde gitmek istemiyoruz,

biliyorsun." dedi Harry kızgınlıkla.

"Güzel, hiçbir partiye davet edilmediğim için," dedi Ron, tekrar ayağa kalkarak "sanırım yatmaya gideceğim."

Arkasından bakan Harry ve Hermione'yi terkederek erkekler yatakhanelerinin kapısına doğru ağır ağır yürüdü.

"Harry?" dedi yeni Kovalayıcı, Demelza Robins, birden omuzlarında görünerek,

"Senin için bir mesajım var. "

"Profesör Slughorn'dan mı?" diye sordu Harry, umutla otururken.

"Hayır... Profesör Snape'ten," dedi Demelza.

Harry'nin kalbi çarptı.

"Diyor ki, cezanı yerine getirmek için saat sekiz buçukta ofisinde olmalıymışın - ee – kaç tane parti daveti aldığın

önemli değilmiş. Ve çürük pıtırkurtları iyilerden ayıracağını bilmeni istiyor, iksirlerde kullanmak için ve .... ve koruyucu

eldivenleri getirmene gerek yokmuş."

"Doğru," dedi Harry sertçe. "Çok teşekkürler, Demelza."

(murat)

Gümüş ve Opal

Dumbledore neredeydi ve ne yapıyordu?

Harry, müdürü birkaç hafta boyunca sadece iki kez görebildi. Artık yemeklerde çok nadir görünüyordu ve Harry,

Hermione'nin müdürün okuldan her seferinde günlerce ayrıldığı şeklindeki düşüncesine katılıyordu.

Dumbledore

Harry'e vereceğini söylediği özel dersleri unutmuş muydu? Dumbledore, derslerin kehanetle ne yapacağı hakkında bir

seylere yol göstereceğini söylemişti. Harry kendini desteklenmiş ve rahat hissetmişti ama şimdi hafifçe terk edilmiş

hissediyordu.

Ekim'in ortalarına doğru dönemin ilk Hogsmeade gezisi geldi. Harry, okulda artan bu kadar sıkı güvenlik önlemlerine

ragmen, bu gezilere hala izin verilip verilmediğini merak ediyordu, ama gidebilecek olmalarını öğrendiğine sevindi.

Birkaç saatliğine de olsa satonun dışına çıkmak daima güzeldi.

Harry gezi sabahı erkenden uyandı, hava fırtınalıydı ve kahvaltıya kadar olan vaktini Dleri Dksir Yapımı kitabını okuyarak

geçirmeye karar verdi. Genelde kitaplarını okurken yataga uzanmazdı. Bu davranış Ron'un da dediği gibi, bunu sadece

acayip bulan Hermione dışındaki herkes için kaba bir davranıştı. Harry, her nasılsa, Melez Prens'in Dleri Dksir Yapımı

kitabının zar zor sağlam kaldığını düşündü. Harry kitabı okumaya daldıkça, sadece onun, Slughorn'un gözüne girmesini

saglayan iksirler için yararlı ipuçları ve kestirmelerden oluşmadığını fark etti, aynı zamanda kenarlarına, Harry'nin,

Prens'in karalama ve düzeltmelerinden anladığı kadarıyla Prens'in kendi icadı olduğuna emin olduğu yaratıcı küçük

büyü ve lanetler de karalanmıştı.

Harry, Prens'in kendi bulduğu büyülerden birkaçını çoktan denemisti. Ayak parmağı tırnaklarının asırı derecede hızlı

büyümesine neden olan bir lanet (koridorda Crabbe üzerinde denemisti ve çok eglenceli sonuçlar almıştı), insanın

dilini, damagina yapıştıran bir büyü (bunu da iki kere kullanmıştı, genel bir takdir için, masum Argus Filch'in üzerinde), ve belki de en yararlısı, Muffliato, yakınında olan kisilerin kulagında anlayamadığı bir çınlamaya sebep

oluyordu, böylece sınıfta duyulmadan uzun süre konuşabiliyorlardı. Bu büyüleri etkileyici bulmayan tek kişi, her yerde,

sert, beğenmeyen ifadesini sürdüren ve Harry Muffliato büyüsunü etraftakilere uyguladığı sürece konuşmayı reddeden

Hermione'ydi.

Harry yatagında dogruldu ve Prens'in basına biraz bela açmış gibi görünen büyü talimatlarını yakından inceleyebilmek

için kitabı yan çevirdi. Birçok karalama ve düzeltme vardı ama sonunda sayfanın kösesine sıkıştırılmış olanı gördü.

Levicorpus (szsz)

Rüzgar ve sulu sepken pencereleri acımasızca döverken ve Neville yatagında gürültülü bir şekilde horlarken, Harry,

parantez içinde yazılı olan kelimelere baktı. Szsz... Bunun anlamı "sözsüz" olmalıydı. Harry, bu özel büyülerde başarılı

olabileceğinden oldukça süpheliydi. Snape'in her K.S.K.S. dersinde yorum yaptığı bu sözsüz büyüleri yapmakta hala

zorluk çekiyordu.

Diger yandan, Prens, Snape'den çok daha etkili bir öğretmen olduğunu kanıtlamıştı.

Asasını belirli bir seye tutmadan, yukarı doğru kaldırdı ve kafasının içinden Levicorpus! dedi. "Aaaahhhhh!"

Odada ani bir ısıklık çıktı ve oda tamamen gürültüyle doldu. Herkes, Ron çığlık atarken uyanmıştı. Harry, panik içerisinde Dleri Dksir Yapımı kitabını fırlattı. Ron havanın ortasında görünmez bir kanca tarafından ayak bileğinden

yakalanmış gibi bas aşağı sallanıyordu.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Harry, Dean ve Seamus kahkahalarla gülerken ve Yataktan düşen Neville yerden kalkarken. "Dayan biraz, - seni indireceğim--"

Dksir kitabını el yordamıyla buldu ve panik içinde sayfaları çabucak çevirdi, doğru sayfayı bulmaya çalışıyordu. En

sonunda buldu ve büyüünün altındaki karmaşık yazıyı çözdü. Bunun karşı büyü olması için dua ederek, Liberacorpus!

diye düşündü var gücüyle. Odada bir ısıklık daha çıktı ve Ron yatagının üstüne düştü.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Harry zayıfça, Dean ve Seamus kahkahalarına devam ederken.

"Yarın," dedi Ron boguk bir sesle, "alarmı kurmak yerine seni kullanacağım."

Hepsi Mrs.Weasley'in el isikazaklarından birkaç tanesiyle sıkıca giyinene ve pelerin, atkı ve eldivenlerini yanlarına

alincaya kadar Ron'un soku geçmişti ve Harry'nin yeni büyüünün çok etkileyici olduğuna karar vermişti, oldukça etkili

olduguna; aslında kahvaltıya oturur oturmaz Hermione'ye bütün hikayeyi abartılı bir biçimde anlatmak için hiç vakit

kaybetmedi.

"... ve sonra başka bir ısıklık daha çıktı ve ben tekrar yatagın üstüne indim!" diye sırttı Ron, kendine sosis alırken.

Hermione hikaye boyunca gülümsemedi bile, ve şimdi Harry'e karşı soguk ve hosnutsuz bir ifade takınmıştı.

"Bu büyüünün, senin o iksir kitabındakilerden başka bir tanesi olma ihtimali var mı?" diye sordu.

Harry ona hiddetle baktı.

"Her zaman en kötü sonuca atlıyorsun değil mi?"

"Öyle miydi?"

"Peki...evet, öyleydi...ama ne olmuş?"

"Yani, bilinmeyen, elle yazılmış bir büyüü denemeye karar verdin ve ne olduğunu gördün?"

"Elle yazılmış olması niye bir sorun olustursun ki?" dedi Harry, sorunun geri kalan kısmını yanıtlamamayı tercih ederek.

"Çünkü o, büyük ihtimalle Sihir Bakanlığı'nın onayladığı bir sihir değil," dedi Hermione. "Ve ayrıca," diye ekledi Harry

ve Ron birbirine bakarken, "ben, bu Prens'in karakterinin biraz tehlikeli olduğunu düşünmeye başladım." Harry ve Ron aynı anda bağırmağa başladı.

"O sadece komik," dedi Ron, ketçap sisesini sosislerinin üzerine ters çevirerek. "Sadece komik, Hermione, hepsi bu!"

"Dnsanları bileklerinden bas aşağı sallandırmak mı?" dedi Hermione, "Kim böyle büyüler yapmak için vaktini ve enerjisini harcar ki?"

"Fred ve George," dedi Ron omuz silerek. "bu onların yapacağı türden bir şey. Ve ..."

"Benim babam," dedi Harry. Henüz hatırlamıstı.

"Ne?" dedi Ron ve Hermione beraber.

"Babam da bu büyüyü kullanmıstı," dedi Harry. "Ben – Lupin söyledi."

Son bölüm doğru değildi, aslında Harry babasını bu büyüyü Snape üzerinde yaparken görmüştü ama bu Düşünseli'ndeki kısa gezisinden Ron ve Hermione'ye asla bahsetmemisti. Simdi, her nasılsa, ona müthiş bir olasılık

görünmüştü. Acaba Melez Prens - ?

"Belki babam bunu kullanmış olabilir Harry," dedi Hermione, "ama bunu tek kullanan o değildi. Belki unutmussundur,

bunu kullanan bir grup insan görmüştük. Havada sallanan insanlar. Onları uykusuz, çaresiz bir şekilde havada uçuran insanlar."

Harry ona baktı. Acıtan bir hisle Ölüm Yiyenlerin Quidditch Dünya Kupasındaki davranışlarını hatırladı. Ron onun yardımına yetisti.

"O farklıydı," dedi Ron güçlü bir şekilde. "Onlar bunu kötüye kullanıyordu. Harry ve babası sadece eğleniyordu. Sen

Prens'i sevmiyorsun Hermione," diye ekledi, bir sosisi ser bir şekilde ona sallayarak, "çünkü o iksirde senden daha iyi -"

"

"Bununla alakası yok!" dedi Hermione, yanakları kızarıarak. "Ben sadece ne ise yaradığını bilmediğin yeni büyüler

yapmanın çok sorumsuzca olduğunu düşünüyorum. Artık 'Prens'den konuşmaktan vazgeç, sanki Prens onun unvanıymış gibi, bahse girerim aptal bir lakaptır ve bana da çok nazik birisi gibi de görünmüyor!"

"Nasıl böyle bir izlenim aldığını bilmiyorum," dedi Harry öfkeyle. "Eğer yetisen bir Ölüm Yiyen olsaydı 'melez' olmakla

övünmezdi, değil mi?"

Bunu söyler söylemez, Harry babasının safkan olduğunu hatırladı, ama bunu zihninin bir kösesine attı, bunun için daha

sonra endiselenirdi.

"Ölüm Yiyenlerin hepsi safkan olamaz, yeterince safkan büyücü kalmadı," dedi Hermione inatla. "Çoğunun safkan

olduğunu iddia eden melezler olduklarını sanıyorum. Onlar sadece Muggle doğumlulardan nefret ediyorlar, sen ve Ron

onlara katılırsanız oldukça memnun olurlar."

"Ben hiçbir şekilde Ölüm Yiyen olamam!" dedi Ron öfkeyle, Hermione'ye doğru salladığı çatalından bir parça sosisi

fırladı ve Ernie Macmillan'ı kafadan vurdu. "Benim bütün ailem kan haini! Bu Ölüm Yiyenler için en az Muggle doğumlu

olmak kadar kötü."

"Ve, onlar benim gelmeme bayılırlar," dedi Harry alaycı bir şekilde. "Çok iyi arkadaş olurduk eğer onlar beni haklamaya

çalışmasalardı."

Bu Ron'u güldürdü, ama Hermione gönülsüz bir şekilde sırttı ve Ginny dikkatleri dağıttı.

"Hey, Harry, sanırım bunu sana vermeliyim."

Bu, üstünde tanıdık, ince egik bir yazıyla Harry'nin ismi olan bir parsömen parçasıydı.

"Tesekkürler, Ginny... Bu Dumbledore'un sonraki dersi!" dedi Harry, Ron ve Hermione'ye. Parsömeni çekerek açtı ve

çabucak içindekileri okudu.

"Pazartesi aksamı!" Kendini aniden hafiflemiş ve mutlu hissetti. "Hogsmeade'de bize katılmak ister misin Ginny?" diye sordu.

"Dean'le gidiyorum – belki sizi orda görürüm," diye cevapladı, el sallayarak ayrıldı.

Filch, her zamanki gibi mese ön kapıların önünde bekliyor, Hogsmeade'e gitme izni olanları kontrol ediyordu. Dslemler,

Filch'in herkesi üçer kere Sır Sezici Sensörle kontrol etmesinden dolayı normalden uzun sürüyordu.

"Karanlık malzemeleri DISARI çıkarmak niye sorun olsun ki?" diye isyan etti Ron, korkuyla uzun ince Sır Sezici

Sensör'e bakarak. "Asıl DÇERDYE ne getirdiğimizi kontrol etmelisin."

Çenesi ona ekstradan birkaç kere daha sensörle dürtülme kazandı ve onlar dışarıdaki sulusepken ve rüzgâra

çıktığında bile hala geri kaçıyordu.

Hogsmeade'ye yürüyüş hiç de eğlenceli değildi. Harry atkısını yüzünün alt tarafına sardı. Geri kalan kısmının biraz

sonra acıdığını ve uyustugunu hissetti. Köye giden yol tamamen acı rüzgâra karşı yürüyen öğrencilerle doluydu. Az

sonra Harry, sıcak ortak salonda kalsalardı daha iyi eğlenip eğlenemeyeceklerini düşünmeye başladı ve sonunda

Hogsmeade'e vardıklarında Zonko'nun Saka Dükkânı'nın tahtalarla kapatılmış olduğunu gördü. Harry bunu, bu gezinin

iyi geçmeyeceğinin ispatı olarak yorumladı. Ron, kalın eldivenleriyle, dosdoğru sevecen bir şekilde açık olan Balyumuk'u gösterdi ve Harry ve Hermione onun pesinden sendeleyerek kalabalık dükkâna girdiler.

"Sükürler olsun" diye titredi Ron, sıcak ve sekerleme kokan hava etraflarını sararken. "Hadi bütün öğleden sonra

burada oturalım."

"Harry, adamım!" dedi gürleyen bir ses arkalarından.

"Ah, hayır," diye mırıldandı Harry. Üçü de acayip tüylü bir sapka ve tüylü yakasına uyan bir palto giyen, elinde

kristallesmiş ananas dolu büyük çantayı sıkıca tutmuş ve dükkânın yaklaşık dörtte birini kaplayan Profesör Slughorn'u

görmek için arkalarına döndüler.

"Harry, benim küçük aksam yemeklerimi kaçırdığın üç oldu!" dedi Slughorn hafifçe onun göğsüne vurarak.

"Bu ise

yaramaz, evlat, seni almaya kararlıyım! Miss Granger onları seviyor değil mi?"

"Evet," dedi Hermione çaresizce, "onlar oldukça - "

"Peki, niye birlikte gelmiyorsunuz Harry?" diye ısrar etti Slughorn.

"Sey, Quidditch antrenmanlarım var Profesör," dedi, gerçekten antrenmanları Slughorn'un mor kurdeleyle süslediği

davetlere göre ayarlayan Harry. Bu strateji Ron'un da gitmesini engelliyordu ve genellikle Ginny'le beraber, Hermione'nin McLaggen ve Zabini'yle birlikte sustugunu hayal ederek gülüyorlardı.

"Pekala, ben bu kadar sıkı çalışmadan sonra, sizin ilk maçınızı kesinlikle kazanmanızı bekliyorum!" dedi Slughorn. "Ama

birazcık eğlencenin kimseye zararı olmaz. Simdi, Pazartesi aksamına ne dersin, büyük ihtimalle böyle bir havada

antrenman yapmak istemezsiniz..."

"Yapamam, Profesör. Benim – sey – Profesör Dumbledore'yle bir görüşmem var o aksam."

"Yine sanssızlık!" diye sızlandı Slughorn dramatik bir şekilde. "Peki... benden sonsuza kadar kaçamazsın, Harry!"

Ve gösterişli bir el sallamayla, paytak paytak dükkândan dışarı çıktı. Ron'a sanki oradaki karafatma sürülerinden

biriyim gibi çok az ilgi göstererek.

"Baska birinden daha kaçtığına inanamıyorum," dedi Hermione basını sallayarak. "Onlar kötü değil, biliyorsun... Hatta

bazen oldukça eğlenceli olabiliyorlar..." Ama sonra Ron'un yüzündeki ifadeyi gördü. "Aa, bak – sekerli tüy kalemler

var – uzun süre kullanışlı!"

Harry, Hermione'nin konuyu degistirmesine sevindi, yeni ekstra büyük sekerli tüy kalemlere normalden daha fazla ilgi gösterdi ama Ron aksi biçimde bakmaya devam etti ve Hermione bundan sonra nereye gitmek istedigini sordugunda sadece omuz silkti.

"Hadi, Üç Süpürge'ye gidelim," dedi Harry. "Orası sıcaktır."

Atkılarını tekrar yüzlerine sardılar ve seker dükkânından ayrıldılar. Acı rüzgâr, Balyumruk'un tatlı sıcakından sonra,

yüzlerini bıçak gibi kesiyordu. Cadde çok kalabalık degildi, kimse konusarak vakit kaybetmek istemiyor, sadece

gidecekleri yere ulasmak için acele ediyordu. Tek istisna, Üç Süpürge'nin hemen dışında duran, hemen önlerindeki

adamdı. Birisi çok uzun ve zayıftı. Harry yağmur damlalarıyla kaplı gözlüğünden gözlerini kısarak baktı ve köyün diger

meyhanesi Domuz Kafası'nın barmenini tanıdı. Harry, Ron ve Hermione yaklastıkça, barmen paltosunu boynuna dogru

sıkıca çekti ve uzaklastı, daha kısa olan adamı kollarının içinde bir sey ararken bıraktı. Harry adamın kim oldugunu fark

ettiginde sadece birkaç adım uzagındaydı.

"Mundungus!"

Kısa ve çarpık bacaklı, uzun dagınık kızıl saçlı adam zıpladı ve elindeki eski bavulu düşürdü. Bavul patlar gibi açıldı ve

hurdacı dükkânlarının vitrinlerindeki gibi görünen tüm seyler dışarı saçıldı.

"Ah, Mer'aba, 'Arry," dedi Mundungus Fletcher, hiç inandırıcı olmayan, kalp kırıcı bir havayla. "Pekala, tutmayın beni."

Gitmek için çok istekli görünen bir edayla bavulundan saçılan parçaları aceleyle yerden toplamaya basladı.

"Bunları satıyor musun?" diye sordu Harry, Mundungus'un yerden pis görünen nesnelere karışımını toplamasını

izleyerek.

"Sey, zar zor geçiniyorum," dedi Mundungus. "Ver onu bana!"

Ron egildi ve yerden gümüş görünümlü bir sey aldı.

"Bekle biraz," dedi Ron yavaşça. "Bu tanıdık görünüyor - "

"Tesekkür ederim!" dedi Mundungus, kadehi Ron'un elinden kapıp tekrar bavula teperek. "Pekala, sonra görürüz -

AHH!"

Harry, Mundungus'u boğazından dükkânın duvarına yapıştırdı. Hızlıca onu tek elle tutup, esasını çıkardı.

"Harry!" diye ciyakladı Hermione.

"Bunları Sirius'un evinden aldın," dedi nerdeyse Mundungus'la burun buruna olan ve nahos bir tütün ve içki koklayan

Harry. "Üzerinde Black ailesinin simgesi vardı."

"Ben - hayır - ne - ? " diye tükürerek konustu, yavaşça mora dönen Mundungus.

"Ne yaptın, öldüğün günün aksamında gidip orayı mı soydun?" diye hırladı Harry.

"Ben - hayır - "

"Onu bana ver!"

"Harry, yapma!" diye haykırdı Hermione, Mundungus maviye dönerken.

Bir patlama oldu ve Harry ellerinin Mundungus'un boğazından ayrıldığını hissetti. Nefesi kesilen ve tükürük saçan

Mundungus düşen bavulunu yakaladı, sonra - ÇAT! - gözden kayboldu.

Harry yüksek sesle küfür etti, etrafında dönerek Mundungus'un nereye gittigini görmeye çalıştı.

"GERD GEL, SEND HIRSIZ--!"

"Bunun bir yararı yok, Harry." Mat saçları Sulusepkenden ıslanmış, nereden geldiği belli olmayan Tonks ortaya çıktı.

"Mundungus büyük ihtimalle su an Londra'dadır. Bağırmanın bir anlamı yok."

"Sirius'un esyalarını arakladı! Çaldı onları!"

"Evet ama sessiz ol," dedi Tonks, bu bilgiyi hiç dert etmiyormuş gibi görünüyordu. "Bu soguktan çıksan iyi olur."

Onları Üç Süpürge'nin kapısından girinceye kadar izledi. Harry, içeriye adımını atar atmaz, patladı, "Sirius'un esyalarını

çalıyordu!"

"Biliyorum, Harry, ama lütfen bağırma, herkes bakıyor," diye fısıldadı Hermione. "Git ve otur, sana içecek getireyim."

Harry, birkaç dakika sonra, Hermione elinde üç sise kaymak birası ile masaya geldiğinde, hala köpürüyordu.

"Yoldaşlık, Mundungus'u kontrol edemiyor mu?" diye sordu diğer ikisine sinirli bir fısıltıyla. "O karargahtayken sabit

olmayan her şeyi çalmasına engel olamıyorlar mı?"

"Ssst!" dedi Hermione umutsuzca, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına baktı; yakında oturan, Harry'e

büyük bir ilgiyle bakan bir çift büyücü ve fazla uzakta olmayan bir sütunun arkasında yüksek sele gülen Zabini vardı.

"Harry, ben de kızdım, biliyorum çaldıkları senin esyalarındı -- "

Harry, kaymak birasını içerken tıkanı; bir an için Grimmauld Meydanı, 12 numaranın sahibi olduğunu unutmuştu.

"Evet, onlar benim esyalarım!" dedi. "Beni görünce sevinmemesine sasmamak gerek! Pekala, neler olduğunu gidip

Dumbledore'a söyleyeceğim, o Mundungus'u korkutan tek kişi."

"Dyi fikir," diye fısıldadı Hermione, Harry'nin sakinleşmesine sevindiği açıkça belliydi. "Ron, sen neye bakıyorsun?"

"Hiçbir şeye," dedi Ron, aceleyle bakışlarını bardan kaçırarak ama Harry onun biraz hafif bir içki için uzun süredir,

ümitle, güzel ve görünümlü Madam Rosmerta'nın bakışlarını yakalamaya çalıştığını biliyordu.

"Bana bu 'hiçbir şey'in arkasında daha çok ates viskisi varmış gibi geliyor," dedi Hermione huysuzca.

Ron bu alayı duymazlıktan geldi, açıkça, ağırbaşlı bir sessizliğe bürünmeye karar vererek içeceğini yudumladı. Harry,

Sirius'u ve o gümüş kadehlerden nasıl nefret ettiğini düşünüyordu. Hermione parmaklarını masaya vurdu, gözleri

Ron'la bar arasında gidip geliyordu. Harry sisesindeki son damlaları da bitirdiği anda "Bu geziyi bitirip, okula geri

dönelim," dedi.

Diğer ikisi bas salladılar. Hiç de eglenceli bir gezi değildi ve hava onlar durdukça daha da kötüleşiyordu.

Tekrar

paltolarını sıkıca giyindiler, atkılarını düzelttiler, eldivenlerini giydiler sonra, Katie Bell ve arkadaşlarını takip ederek ana

caddeden geri döndüler. Harry'nin aklına Ginny geldi, ağır ağır donmuş çamurlar arasından Hogwarts yoluna doğru

yürürlerken. Onu görememislerdi, süphesiz, diye düşündü Harry, çünkü Ginny ve Dean, mutlu çiftlerin sık sık gittikleri

yer olan Madam Puddyfoot'un Çay Dükkanı'na rahat bir şekilde gizlenmişlerdi. Kaslarını çatarak, basını hortum gibi

dönen Sulusepkene karşı egerek zar zor yürüdü.

Harry'nin, Katie Bell ve arkadaşının rüzgârdan ona doğru gürültülü ve tiz bir şekilde sürüklendiklerini fark etmesi kısa

bir süre aldı. Harry gözlerini kısarak onların belirsiz silüetlerine baktı. Dki kız, Katie'nin elinde tuttuğu bir şey yüzünden

tartışıyorlardı. Harry, Katie'nin, "Bu seni ilgilendirmez, Leanne!" dedigini duydu.

Dar sokaktaki bir köseyi döndüler, sulusepken, Harry'nin gözlüklerini bugulayarak, kalınlaşmaya ve hızlanmaya başladı.

Onları silmek için bir eldivenli bir el fark ettiğinde, Leanne, Katie'nin tuttuğu paketi elinden aldı, Katie tekrar kendine

doğru çekti ve paket yere düştü.

O anda, Katie havaya yükseldi, Ron'unkinden farklı olarak, zarafetle ama komik bir şekilde bileğinden asılmıştı, kolları,

uçmayı düşünüyormuş gibi sonuna kadar açıktı. Yine de yanlıs bir şeyler vardı, ürkütücü bir şeyler... Saçları, rüzgârda

kamçı gibi savruluyordu ama gözleri kapalıydı ve yüzünde tamamen bos bir ifade vardı. Harry, Ron, Hermione ve

Leanne durdular ve izlediler.

Sonra, yerden iki metre yüksekte, Katie korkunç bir çığlık attı. Gözleri bir anda açıldı ve ne görüyor ya da ne hissediyorsa ona çok siddetli bir acı verdiği açıktı. Bağırma devam etti ve Leanne de bağırma başladı ve Katie'nin bileklerini yakaladı, onu tekrar yere çekmeye çalışıyordu. Harry, Ron ve Hermione yardım etmek için ileri kostular ama Katie'nin ayaklarını yakaladıkları anda, hepsinin üstüne düştü. Harry ve Ron onu yakalamayı basardı ama kız çok fazla kıvrandığı için zor tutuyorlardı. Onun yere indirdiler, kız bağırma ve çırpınmaya devam etti. Anlaşılan hiçbirini tanıyamıyordu.

Harry etrafına bakındı; etrafı terk edilmiş görünüyordu.

"Orda kalın!" diye bağırıp ötekilere, uguldayan rüzgârın arasından. "Yardım çağırma gideceğim!" Okula doğru kosmaya başladı. Kimsenin, az önce Katie'nin davrandığı gibi davrandığını görmemisti ve buna neyin sebep olduğunu düşünemiyordu. Dar sokaktaki bir dönemeci döndü ve iki ayağı üzerine kalkmış dev bir ayı gibi görünen bir seye çarptı.

"Hagrid!" dedi, nefes nefese, kendini düştüğü çalılıklardan çıkarırken.

"Harry!" dedi, kaslarına ve sakalına sulusepken düsmüş ve müthiş tüylü, kunduz derisi paltosunu giymiş olan Hagrid.

"Grawp'ı ziyaret ediyordum, çok iyi gidiyor, sen de gör -- "

"Hagrid, geride birisi yaralandı, ya da lanetlendi ya da başka bir şey -- "

"Ne?" dedi Hagrid, siddetli rüzgardan Harry'nin sesini duyabilmek için öne eğildi.

"Biri lanetlendi!" diye bağırıp Harry.

"Lanetlendi mi? Kim lanetlendi – Ron? , Hermione?"

"Hayır, onlar değil, Katie Bell – buradan ..."

Dar sokak boyunca geri kostular. Hala yerde çırpan ve bağırarak Katie Bell ve etrafındaki küçük bir grup insanı bulmaları zaman almadı. Ron, Hermione ve Leanne'nin hepsi birden onu susturmaya çalışıyorlardı.

"Geri çekilin!" diye bağırıp Hagrid. "Ben bir bakayım!"

"Ona bir şey oldu!" diye hiçkırarak ağladı Leanne. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Hagrid bir süre Katie'ye baktı, sonra, hiçbir şey söylemeden, eğildi, onu kucagina aldı ve onunla beraber satoya doğru kosmaya başladı. Birkaç saniye sonra Katie'nin içe isleyen çığlıkları kesildi ve duyulan tek ses rüzgârın sesi oldu.

Hermione, Katie'nin ağlayan arkadaşının yanına gitti ve kolunu ona doladı.

"Leanne'ydi, değil mi?"

Kız basını salladı.

"Her şey aniden mi oldu, yoksa -- "

"Paket yırtıldığı zaman oldu," diye hiçkırarak ağladı Leanne, yerdeki yırtılarak açılmış ve yeşilimsi ısıklı saçan, tamamen ıslanmış kahverengi kagıttan paketi gösteriyordu. Ron eğildi, kollarını uzattı ama Harry onun kolunu yakaladı ve onu geri çekti.

"Ona dokunma!"

Yere çömeldi. Kâğıtan çıkmış, gösterisli opal bir kolye duruyordu.

"Bunu daha önce de görmüştüm," dedi Harry, nesneye bakarak. "Yıllar önce Borgin ve Burkes'de satılıyordu. Etiketle lanetli olduğunu yazıyordu. Katie ona dokunmuş olmalı." Kontrol edilemez bir şekilde titremeye başlayan Leanne'ye baktı. "Katie bunu nasıl aldı?"

"Tartışmamızın sebebi buydu. Üç Süpürge'de tuvaletten döndüğünde bunu tutuyordu, bunu Hogwarts'daki biri için sürpriz olduğunu ve götürmesi gerektiğini söyledi... Oh hayır, oh hayır, bahse girerim Imperius lanetine ugramıştı ve ben bunu fark edemedim!"

Leanne, yeni hiçkırıklarla titredi. Hermione omzuna yavaşça vurdu.

"Onu kime vereceğini söylemedi, değil mi Leanne?"

"Hayır... bana söylemedi... ona aptal olmasını ve onu okula götürmemesini söyledim ama beni dinlemedi ve ... ve sonra ben onu elinden almaya çalıştım... ve ... ve --"

Leanne bir üzüntü çığığı attı.

"Okula dönsek iyi olur," dedi Hermione kolu hala Leanne'ye dolalı bir sekilde. "Onun nasıl olduğunu öğrenebiliriz.

Hadi..."

Harry bir an tereddüt etti, sonra yüzünden atkısını çıkardı ve Ron'un nefesinin kesilmesine aldirmayarak, dikkatli bir sekilde kolyeyi paketledi ve eline aldı.

"Bunu Madam Pomfrey'e göstermeliyiz," dedi.

Hermione ve Leanne'yi yolda takip ederken, Harry sinirli bir sekilde düşünüyordu. Konustugunda, okul arazisine yeni girmislerdi, düşüncelerini artık kendine saklayamamıstı.

"Malfoy bu kolyeyi biliyordu. Dört sene önce bir kutuda Borgin and Burkes'deydi. Ben, o ve babasından saklanırken, onun buna dikkatli bir sekilde baktığını gördüm. O gün Malfoy'u takip ettigimizde aldığı sey buydu. Bunu hatırladı ve almak için geri döndü!"

"Ben – bilmiyorum, Harry," dedi Ron tereddütle. "Borgin and Burkes'e bir sürü insan giriyor... Ve bu kız, Katie'nin onu bayanlar tuvaletinde aldığını söylemedi mi?"

"O, tuvaletten döndüğünde elindeydi, dedi, tuvalette onu kendi almış olması gerekmiyordu -- ?"

"McGonagall!" dedi Ron, uyararak.

Harry baktı. Gerçekten de Profesör McGonagall girdap gibi dönen Sulusepkenin içinden onları karşılamak için tas basamaklardan aceleyle iniyordu.

"Hagrid, siz dördünüzün, Katie Bell'e ne olduğunu gördüğünüzü söyledi – hemen yukarı, benim odama lütfen!

Tuttugun sey ne Potter?"

"Tanrım," dedi Profesör McGonagall, kolyeyi Harry'den aldığında telaslanmış görünüyordu. "Hayır, hayır, Filch, onlar benimle!" diye ekledi aceleyle, Filch Sır Sezici Sensörü yukarıda tutarak, giriş salonundan onlara doğru istekli bir sekilde ayaklarını sürüyerek gelirken. "Bu kolyeyi hemen Profesör Snape'ye götür, ama kesinlikle ona dokunma, atkının içinde kapalı kalsın!"

Harry ve diğerleri Profesör McGonagall'ı yukarıya, odasına kadar takip ettiler. Sulusepkenle kirlenmiş camlar çerçevelerinde tıkrıyordu ve oda söminede çatırdayan atese ragmen serindi. Profesör McGonagall kapıyı kapattı ve Harry, Ron, Hermione ve hala hıçkırarak ağlayan Leanne'yle yüz yüze gelebilmek için azamette masasına yürüdü.

"Pekala," dedi keskin bir sesle. "Neler oldu?"

Duraksayarak ve ağlamasını kontrol altına almaya çalıştığı pek çok arayla, Leanne, Profesör McGonagall'a, Katie'nin nasıl Üç Süpürge'de tuvalete gittigini ve elinde belirsiz bir paketle geri döndüğünü, Katie'nin nasıl biraz garip görüldüğünü ve nasıl bilinmeyen birine verilmesinin akılcılığı hakkında tartıştıklarını ve tartışmanın yırtılarak açılan paket için mücadeleyle sonuçlandığını anlattı. Bu noktadan sonra, Leanne çok etkilendi ve ondan başka bir kelime almak mümkün olmadı.

"Pekala," dedi Profesör McGonagall, nazik bir biçimde. "Hastane kanadına git, lütfen, ve Madam Pomfrey sana sok için bir seyler versin."

O, odadan çıkınca, Profesör McGonagall, Harry, Ron ve Hermione'ye döndü.

"Katie, kolyeye dokununca ne oldu?"

"Havaya yükseldi," dedi Harry, ne Ron, ne de Hermione daha konuşmadan. "Sonra çığık atmaya başladı ve bayıldı.

Profesör, Profesör Dumbledore'yi görebilir miyim, lütfen?"

"Müdür, pazartesiye kadar yok, Potter," dedi Profesör McGonagall sasırmış görünerek.

"Yok mu?" diye tekrar etti Harry, sinirli bir şekilde.

"Evet, Potter, yok!" dedi Profesör McGonagall keskince. "Ama bu korkunç olay hakkında bir şeyler söylemek istiyorsan,

eminim bana söyleyebilirsin!"

Bir an Harry tereddüt etti. Dumbledore, birçok yönden daha korkutucu olmasına rağmen, Profesör McGonagall ona

güven vermiyordu. Korkunç olmasına rağmen hiç de yabana atılacak bir teori değildi. Bu bir ölüm-kalım meselesiydi ve

gölüneceğini düşünerek kaygılanmak için vakit yoktu.

"Ben o kolyeyi Katie Bell'e, Draco Malfoy'un verdiğini düşünüyorum, Profesör."

Yan tarafında Ron, açıkça utandığını belli ederek burnunu ovuşturdu. Diğer yanında Hermione ise tamamen, Harry ile

kendi arasına mesafe koymak istiyormuş gibi ayaklarını sürttü.

"Bu çok ciddi bir suçlama, Potter," dedi Profesör McGonagall sok edici bir duraksamadan sonra. "Hiç kanıtın var mı?"

"Hayır," dedi Harry, "ama..." ve ona Malfoy'u Borgin ve Burkes'e kadar takip etmelerini ve Mr Borgin ve onun arasındaki duydukları konuşmaları anlattı.

Konusmasını bitirdiği zaman, Profesör McGonagall hafifçe karışmış görünüyordu.

"Malfoy, Borgin ve Burkes'den tamir etmek için bir şey mi aldı?"

"Hayır, Profesör, o sadece Borgin'in, yanında olmayan bir şeyin nasıl tamir edilebileceğini söylemesini istedi. Ama

sorun bu değil, oradan aynı zamanda bir şey aldı, ve sanırım kolyeydi -- "

"Malfoy'u aynı paketle dükkândan çıkarken gördün mü?"

"Hayır, Profesör, Borgin'e onu kendisi için dükkânda tutmasını söyledi -- "

"Ama, Harry," diye sözünü kesti Hermione, "Borgin ona, onu almak mı istediğini sordu ve Malfoy hayır dedi - - "

"Çünkü, ona açıkça dokunmak istemiyordu!" dedi Harry sinirli bir şekilde.

"Tam olarak 'Bunu sokakta nasıl taşıyabilirim?' demisti." dedi Hermione.

"Çünkü elinde bir kolye tasırken görülseydi, biraz ahmakça olurdu" diye aniden söyledi Ron.

"Ron," dedi Hermione umutsuzca, "tamamen sarılmış olabilirdi böylece dokunmasına gerek kalmazdı ve paltosunun

içine saklaması da oldukça kolaydı böylece kimse göremezdi! Sanırım, Borgin ve Burkes'de ayırttığı her neyse gürlütülü

veya büyük bir şeydi, eğer onu caddede tasırsa dikkatleri üstüne çekeceğini bildiği bir şey – ve her ne neyse," diye

sesli bir şekilde bastırdı, Harry sözünü kesmeden, "Borgin'e kolyeyi sordum, hatırlamıyor musunuz?.

Malfoy'un ne

ayırttığını öğrenmeye gittim, kolyeyi orda gördüm. Ve Borgin bana fiyatını söyledi, çoktan satıldı veya başka bir

sey demedi -- "

"Senin yapmaya çalıştığın çok açıktı, senin ne yapmak istediğini bes saniyede anladı, tabii ki sana söylemeyecekti – her

neyse, Malfoy onu gönderebilirdi -- "

"Bu kadar yeter!" dedi kızgın görünen Profesör McGonagall, Hermione cevap vermek için agrzını açtığında.

"Potter, bunu bana anlattığın için seni takdir ediyorum, ama bu kolyenin satılmış olabileceği dükkâna gittiği için

Malfoy'u suçlayamayız. Aynı şey muhtemelen yüzlerce kişi için geçerlidir -- "

" – ben de bunu söylüyordum –" diye mırıldandı Ron.

" – ve her halükarda, bu sene burada katı güvenlik önlemleri aldık. Ben bizim bilgimiz olmadan bu kolyenin okula

girebileceğini sanmıyorum –"

"Ama –"

" – ve üstelik," dedi Profesör McGonagall, berbat bir bitirici havayla, "Mr.Malfoy bugün Hogsmeade'de değildi."

Harry ona ağız açık bakakaldı, gururu kırılmıştı.

"Nerden biliyorsunuz, Profesör?"

"Çünkü benim gözetimimdeydi. Ardi ardına iki kere Biçim Degistirme ödevini bitiremedi. Süphelerini bana anlattığın için tesekkür ederim, Potter," dedi asker gibi önlerinden yürüyüp geçerken, "ama, hastane kanadına gidip Katie Bell'i kontrol etmem gerek. Hepinize iyi günler."

Odasının kapısını açtı. Gitmekten baska seçenekleri yoktu ama ona bir söz bile söylemeden odadan sırayla çıktılar.

Harry, diger ikisine, McGonagall'ın tarafını tuttuğu için sinirliydi. Bununla beraber, onların, neler olduğu hakkındaki tartışmalarına hemen katılmakta zorlandı.

"Peki, Katie'nin o kolyeyi kime vereceğini sanıyorsunuz?" diye sordu Ron, ortak salona dogru merdivenleri çıkarken.

"Kim bilir," dedi Hermione. "Ama her kimse ucuz kurtuldu. Kimse o kolyeye dokunmadan o paketi açamazdı."

"Birçok kisi olabilir," dedi Harry. "Dumbledore – Ölüm Yiyenler ondan kurtulduklarına çok sevinirlerdi, eminim onların bir numaralı hedefidir. Veya Slughorn – Dumbledore onu Voldemort'un isteyeceğini sanıyordu, ve Dumbledore'nin tarafını seçince sevinmemislerdir, ya da –"

"Ya da sen," dedi Hermione, tedirgin görünerek.

"Olamazdım," dedi Harry, "yoksa Katie dar sokakta arkasına döner ve bana verirdi, degil mi? Üç Süpürge'den beri bütün yol boyunca onun arkasındaydım. Filch her giren ve çıkanı ararken, bana Hogwarts dışında vermesi daha garantili bir teslimat olurdu. Merak ediyorum acaba Malfoy niçin onu satoya getirmesini istedi?"

"Harry, Malfoy Hogsmeade'de degildi!" dedi Hermione, ayagını düs kırıklığıyla yere vurarak.

"O zaman, bir suç ortagi kullandı," dedi Harry, "Crabbe veya Goyle – veya, bir düşünün, baska bir Ölüm Yiyen, o da katıldığına göre simdi Crabbe ve Goyle'den daha iyi bir sürü arkadası vardır –"

Ron ve Hermione açıkça onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını demis gibi birbirlerine baktılar.

"Dilligrout," dedi Hermione keskin bir sekilde Sisman Hanım'a geldiklerinde.

"Resim, onları ortak salona almak için savrulularak açıldı. Oda tamamen doluydu ve nemli giysi kokuyordu. Birçok insan kötü hava yüzünden Hogsmeade'den erken dönmek zorunda kalmısti. Nasıl olduysa, ortalıkta ne korku ne de spekülasyon ugultusu yoktu. Anlasılan Katie'nin akibeti henüz yayılmamısti.

"Durup tekrar düşündüğümüzde gerçekten çok zekice bir saldırı degildi," dedi Ron, kayıtsızca birinci sınıflardan birini atesin yanındaki güzel koltuktan kovdu ve kendi oturdu. "Lanet, satonun içinde aynı seyi yapmazdı. Buna kusursuz bir plan diyemezsiniz."

"Haklısın," dedi Hermione, Ron'ü ayagiyla dürterek koltuktan kaldırdı ve tekrar birinci sınıfa verdi. "Sonuçta, iyi düşünölmüs bir plan degildi."

"Ama ne zamandan beri Malfoy, dünyanın en iyi düşünürlerinden biri oldu ki?" diye sordu Harry. Ne Ron ne de Hermione cevap vermedi.

(robot_x08)

GİZLİ RIDDLE

Katie ertesi gün St.Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi'ne kaldırıldığında onun lanetlendiği haberi detayların karmasıklığına ragmen tüm okula yayılmısti; ancak Harry, Ron, Hermione ve Leanne dışında hiç kimse Katie'nin asıl hedef olmadığını bilmiyor gibi görünüyordu.

"Oh, ve tabii ki Malfoy bunu biliyor." Dedi Harry, onun Ölüm-Yiyen-Malfoy teorisinden bahsederken ki yeni duymazlıktan gelme tavırlarına devam eden Ron ve Hermione'ye.

Harry, Dumbledore'un pazartesi geceki dersten beri gittiği yerden dönüp dönmediğini merak etmistti ancak buna karsın hiçbir bilgisi yoktu; yine de saat sekizde Dumbledore'un ofisinin önüne gelmistti, kapıya bir kez vurdu, içerden

girmesini söyleyen bir ses geldi. Dumbledore yerinde oturuyordu, hiç olmadığı kadar yorgun görünüyordu, eli ise eskisi gibi hala simsiyah ve yanıktı ama Harry'e nezaketle eliyle oturması için isaret ederken gülümsüyordu. Düşünceli yine masanın üzerinde duruyor, gümüsü ısıklıklerini tavanda oynatıyordu.

"Ben yokken bayagi yoğun günler geçirmisin." dedi Dumbledore. "Sanırım Katie'nin kazasına tanık oldun, değil mi?"

"Evet, efendim. Durumu nasıl?"

"Oldukça şanslı olmasına rağmen durumu hala ciddi. Kolye mümkün olabilecek en az derecede ve hafifçe cildine temas etmiş gibi görünüyor: Eldiveninde sadece küçücük bir delik vardı. Ancak eğer onu takmış ya da eldivensiz elleriyle tutmuş bile olsaydı muhtemelen o an ölmüş olurdu. Neyse ki, Profesör Snape lanetin hızla yayılmasını engellemeyi basarabildi."

"Neden o peki?" diye sordu çabucak Harry. "Neden Madam Pomfrey değil?"

"Saygısız" dedi duvardaki portelerden yumuşak bir ses ve Phineas Nigellus Black, Sirius'un büyük-büyükbüyükbabası, basını omuzlarından kaldırıp uyuma numarası yapmayı bırakarak: "Benim zamanımda bir öğrencinin Hogwarts'ın isleyisi hakkında soru sorulmasına asla izin verilmezdi, ben vermezdim."

"Tesekkürler, Phineas." dedi Dumbledore sözünü keserek. "Profesör Snape' in karanlık sanatlar hakkındaki bilgisi Madam Pomfrey'den çok daha fazla, Harry. Her neyse, St.Mungo personeli bana saatlik raporlar gönderiyorlar ve ben de Katie'nin zamanla sağlığına tamamen kavusacağına eminim."

"Bu hafta sonu neredeydiniz, efendim?" diye sordu Harry sansını çok zorladığı hakkındaki - belikli hafifçe tıslayan Phineas Nigellus da aynı şeyi düşünüyordu – içindeki kuvvetli hissi dikkate almayarak.

"Sanırım su an için bunu söylemeyi tercih etmiyorum" dedi Dumbledore. "Yine de, sana bunu uygun bir şekilde anlatacağım"

"Anlatacak mısınız?" dedi Harry, yerinden sıçramıstı.

"Evet, öyle umuyorum" dedi Dumbledore, yeni gümüsü anıların bulunduğu sisenin tıbasını cübbesinin içinden çıkardığı asasının bir dürtüsüyle açarken.

"Efendim" dedi Harry tereddütle. "Hogsmeade'de Mundungus'la karşılaştım."

"A, evet bir süredir Mundungus'un senin mirasına düzenbazcı asagılamasıyla davrandığının farkındayım."

Dedi Dumbledore kaslarını çatarak. "Sen Üç Süpürge'nin önünde onunla görüşüp konuştugundan beri hiç görünmüyor. Sanırım benim karşıma çıkmaktan korkuyor. Yine de belli olan bir şey var; o da onun Sirius' un o eski servetinden pek uzak kalamacağı."

"O uyuz, ihtiyar melez Black mirasını mı çalmaya çalışıyor?" dedi çileden çıkmış bir halde Phineas Nigellus; çerçevesinden çıkıp gitmişti; süphesiz Grimmauld Meydanı 12 numaradaki portesine ziyaret etmek için.

"Profesör" dedi Harry, kısa bir sessizliğin ardından. "Profesör McGonagall size Katie yaralandıktan sonra ona anlattığınız seyleri size aktardı mı? Draco Malfoy hakkında olanları?"

"Evet, bana süphelerinden bahsetmişti." dedi Dumbledore.

"Ve siz – ?"

"Katie'nin kazasında parmağı olabilecek bütün herkesi araştırmak için muhtemel olan tüm olasılıkları değerlendireceğim" dedi Dumbledore. "Ancak beni su an ilgilendiren tek şey Harry, dersimiz." Harry buna biraz alınmıstı: Eger dersler o kadar önemli ise neden ilki il ikincisi arsında bu kadar ara vermişlerdi ama yine de Draco Malfoy hakkında bir kelime daha etmedi; Dumbledore'u düşünceline taze anılarını aktarırken izledi ve tas çanak bir kez daha uzun parmaklı ellerinin arasında girdap gibi dönmeye başladı.

"Eminim hatırlayacaksın en son Lord Voldemort'un kökeninin yakısıklı bir Muggle'dan – Tom Riddle'dan yani – geldiginden, onun bir cadı olan karısı Merope'yi terk edip ailesinin yanına Little Hangleton' a döndüğünden

bahsetmistik. Merope Londra’da tamamen yalnız, bir basına bırakılmıstı ve karnında bir gün Lord Voldemort olacak

olan bebegini taşıyordu.

“Onun Londra’da olduğunu nerden biliyorsunuz efendim?”

“Caractacus Burke’ün tanıklığı sayesinde” dedi Dumbledore. “Esi olmayan bir tesadüf sonucu sözünü ettiğimiz

kolyenin geldiği dükkânı bulmada bizlere yardım etti.”

Harry’nin daha öncede gördüğü gibi düşünselinin içindekileri bir madencinin altınları elemesi gibi çalkaladı. Girdabın

içinden gümüşü bir kütle şeklinde küçük yaşlı bir adam çıktı. Yavaşça düşünselinin içinden dönerek yükseliyordu, bir

hayalet kadar saydam ancak çok daha yogundu, gür saçları gözlerini tamamen örtüyordu.

“Evet, onu çok garip bir olay sonucu alabildik. Bundan uzun yıllar evvel noelden hemen önce genç bir cadı tarafından getirildi. Acil olarak altına ihtiyacı olduğunu söyledi, zaten bunu söylemesine gerek bile yoktu durum gayet

asikârdı; paçavralara sarılmış bir halde, güzel görünmekten çok uzaktı... Bir bebegi de olacaktı görünüşe bakılırsa.

Madalyonun Slytherin’e ait olduğunu söyledi. Ancak, bilirsiniz, bu tarz hikâyelerden hep duyuyorduk. “Bu Merlin’in,

evet bu onun en sevdiği demligi...” Ama madalyona baktığımda, arması kusursuzdu ve birkaç küçük büyü bana

dogruları anlatması için yeterliydi. Tabii bunun neredeyse paha biçilmez olduğunu anlamamak imkânsızdı. Ancak

cadının bunun değeri hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden ona sadece on Galleon verdik.

Bu hayatımızda yapmış olduğumuz en karlı alışverişimizdi süphesiz.”

Dumbledore, düşünselini gereğinden fazla bir kuvvetle sarstı ve Caractacus Burke geldiği diğer hatıraların yanına

dönüp giderek kayboldu.

“Ona sadece on Galleon mu verdi yani?” dedi Harry hafiften kızgın bir sesle.

“Caractacus Burke hiçbir zaman cömertliğiyle ün yapmadı.” dedi Dumbledore. “Bu sayede bizde Merope’nin hamileliğinin son zamanlarında Londra’da yalnız olduğunu, parasızlıktan ve sahip olduğu tek ve çok değerli hazinesini

sattığından dolayı umutsuzluga düştüğünü ve ayrıca madalyonun Marvolo ailesinin kusaktan kusaga geçen değerli bir

aile yadigârı olduğunu biliyoruz.”

“Ama, ama o sihir yapabiliirdi.” dedi Harry sabırsızca. “Kendisi için gerekli olan yemeği ya da istediği her şeyi sihirle

yapabiliirdi, değil mi?”

“Ah, evet tabii ki” dedi Dumbledore. “Benim kanaatime göre – yine tahmin yürütüyorum ancak haklı olduğumdan

eminim – Merope kocası onu terk ettiğinde sihir yeteneğini kullanmayı bıraktı. Sanırım artık yaşamını bir cadı olarak

sürdürmek istemiyordu. Tabii, onun karşılıksız askı ve bunun beraberinde getirdiği hayal kırıklığının da onun gücünü

önemli ölçüde zayıflatmış olabilmesi de mümkün; bu gerçekten de muhtemel bir durum. Ne olursa olsun, seninde

gördüğün gibi Merope kendi hayatını kurtarmak için bile esasını kaldırmayı reddetti- “

“Oglu için bile mi?”

Dumbledore kaslarını kaldırdı.

“Lord Voldemort için üzülüyor olamazsın, değil mi?”

“Hayır” dedi Harry çabucak. “Ama onun bir seçeneği vardı, değil mi, benim annemin durumunda değildi.”

“Senin anneninin de bir seçeneği vardı” dedi Dumbledore kibarca. “Evet, Merope Riddle oğlunun ona ihtiyacı olduğunu

bildiği halde ölümü seçti, ama onu sertçe yargılama Harry. Uzun zamandır çektiği acılar onu çok yıprattı ve asla o

annen gibi cesur bir kadın olmadı. Ve şimdi, eğer ayaga kalkacak olursan...”

“Nereye gidiyoruz?” dedi Harry, Dumbledore ona doğru yaklaşıırken.

"Bu sefer" dedi Dumbledore. "Benim anılarıma gireceğiz. Bence orada tatmin edici gerçekler ve zengin detaylar bulacaksın. Senden sonra, Harry..."

Harry düşüneline doğru eğildi; anının serin yüzeyi yüzüne değdi ve sonra tekrar karanlığın içersinden düşüyordu...

Birkaç saniye sonra ayakları sert zemine çarptı; gözlerini açtı, kendisini ve Dumbledore'u Londra'nın hareketli eski tarz sokaklarının birinde duruyorken buldu.

"Bak, ben oradayım." dedi Dumbledore canlılıkla; önlerindeki süt taşıyan bir at arabasının karşısındaki caddeden geçen uzun bir silüeti isaret ediyordu.

Daha genç görünen bu Albus Dumbledore'un uzun sakalı ve saçları kumraldı. Caddenin onların bulunduğu kısmına doğru ilerliyordu; giydiği erik rengi, kadife, gösterişli bir kesime sahip takım elbisenin çektiği tüm meraklı bakışlar arasından uzun adımlarla ilerledi.

"Güzel takım, efendim." dedi Harry kendini tutarak, ancak Dumbledore da aralarında kısa bir mesafe olan daha genç halini takip ederken kıkırdıyordu. Sonunda birkaç demir kapıyı geçerek yüksek parmaklıklarla kusatılmış oldukça zevksiz, soğuk görümlü, kare biçiminde bir binayı çevreleyen boş bir avluya varmışlardı. Ana kapının önündeki birkaç basamaktan çıktılar ve genç Dumbledore kapıya bir kez vurdu. Bir ya da iki dakika sonra önlüklü, oldukça pasaklı görünen bir kız tarafından kapı açıldı.

"Dyi aksamlar. Mrs Cole ile bir randevum vardı, sanırım kendisi buranın yetkilisi oluyor."

"Oh" dedi Dumbledore'un tuhaf görüntüsü karşısından sasırmış görünen kız. "A...evet... Bir saniye... MRS COLE!"

diye bağırdı omzundan geriye doğru.

Harry uzaklardan yanıt veren birinin bağırsını duydu. Kız tekrar Dumbledore'a dönmüştü.

"Dçeri geçin, birazdan burada olur."

Dumbledore siyahlı beyazlı kiremitlerle döşenmiş koridora adımını attı. Her yer yıkık döküktü ama lekesiz ve tertemizdi. Harry ve simdiki Dumbledore onları takip etti. Arkalarından kapı kapandıktan sonra bezgin görümlü epey sıksa bir kadın onlara doğru geldi. Keskin yüz hatlarına sahipti bu da onu daha tedirgin gösteriyordu.

Dumbledore'a doğru ilerlerken önlüklü bir başka yardımcısına talimatlar yagdırıyordu. "... ve ayrıca iyotu al, onu yukarıya, Martha'ya götür, Billy Stubbs yarasının kabugunu degisiyor ve Eric Whalley çarşaflarına kaçırılmış yine." dedi ve sonra gözleri Dumbledore'un üzerinde takıldı; orada öylece donakaldı, biraz önce önünden bir zürafa geçmiş olsaydı bu kadar ancak bu kadar sasırabilirdi.

"Dyi aksamlar" dedi Dumbledore elini uzatarak.

Mrs.Cole ağzı açık kalmış bir halde boş gözlerle ona bakıyordu.

"Benim adım Albus Dumbledore. Sizden bir randevu istediğime dair bir mektup yollamıştım ve sizde nazikçe bugün beni kabul edebileceğinizi söylemişsiniz."

Mrs. Cole gözlerini kırpıstırdı. Anlaşılan Dumbledore'un bir halüsinasyon olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Evet. Tamam... sey... Sanırım odama geçsek iyi olacak." Dumbledore'u bir tarafı ofis bir tarafı da oturma odası görünümünde olan küçük bir odaya götürdü. Koridor gibi burası da yıkık döküktü, mobilyalar çok eski ve birbirleriyle uyumsuzdu. Dumbledore'u epey çürümüş görünen tahta bir sandalyeye oturttu ve kendisi de gözlerini Dumbledore'dan ayırmadan karşısındaki üzeri darmadagın sıranın birine çöktü.

"Mektubumda da belirttiğim gibi buraya Tom Riddle'ı ve onun geleceğini kararlaştırmamız gerektiği için geldim."

dedi Dumbledore.

"Siz aileden biri misiniz?" diye sordu Mrs Cole.

"Hayır, ben bir öğretmenim." dedi Dumbledore.

"Hangi okulda?"

"Adı Hogwarts." dedi Dumbledore.

"Neden Tom'la bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Bizim aradığımız özel yeteneklere sahip olduğunu düşünüyoruz."

"Yani onun burs gibi bir şey mi kazandığını söylüyorsunuz? Ama bunu nasıl yapmış olabilir ki? Simdiye kadar hiçbir

sınava girmedi henüz."

"Dsmi dogdugundan beri okulumuza kayıtlı"

"Kim kaydetti onu? Ailesi mi?"

Süphe yoktu ki Mrs Cole rahatsız edecek biçimde ani ve sert bir kadındı. Görünüşe bakılırsa Dumbledore da aynı şeyi

düşünüyordu. Simdiyse Harry onun kadife takımının cebinden esasını çıkardığını gördü, aynı anda Mrs Cole'un sırasının

üzerinden tamamen bos bir parça kâğıdı kaldırdı.

"Bu." dedi Dumbledore, kâğıdı ona uzatırken esasını bir kez sallayarak. "Sanırım her şeyi daha net bir şekilde anlamanıza yardımcı olur."

Mrs Cole'un gözleri bir süre bos kâğıda öylece baktıktan sonra odaklandı.

"Bu bir emir gibi görünüyor." dedi sakince elindeki geri vererek. Sonra gözleri birkaç saniye önce ikram edilmeyecekmiş gibi duran bir sise içkiyle iki bardaga takıldı.

"Bir bardak içki içmek ister miydiniz?" dedi gereğinden kibar bir sesle.

"Tesekkür ederim." diye içten bir gülümsemeye karşılık verdi Dumbledore.

Kısa bir süre içersinde Mrs Cole'un içki içmede hiç de acemi olmadığı anlaşıldı. Dkisinin de bardaklarını cömertçe

doldurdu; bir dikiste kendi bardağını bosaltmıştı bile, dudaklarını sapırdatıp duruyordu. İlk defa Dumbledore'a

gülümsedi; Dumbledore bu avantajı kullanmada hiç tereddüt etmedi.

"Acaba bana Tom Riddle'ın geçmişi hakkında bir şeyler anlatıp anlatamıcağınızı merak ediyordum? Sanırım o burada,

bu yetimhanede dogdu değil mi?"

"Bu dogru" dedi Mrs Cole, kendine biraz daha içki koyarken. "Çok iyi hatırlıyorum, bu mevkide çalışmaya henüz

başlamıştım. Yeni yıl arifesiydi ve keskin bir soguk vardı, kar yagıyordu, bilirsiniz, berbat bir geceydi ve o kız,

benim o zaman olduğumdan pek fazla değildi, merdivenlerden sendeleyerek zar zor çıktı. Bize bu şekilde gelen ne ilkti

ne de son. Onu içeri aldık ve bir saat sonra bebegini dogurdu ve sonraki bir saat içersinde de öldü."

Mrs Cole basını hafifçe salladı ve bardağından büyük bir yudum aldı.

"Ölmeden önce herhangi bir şey söyledi mi?" diye sordu Dumbledore. "Oglunun babası ya da herhangi baska bir şey

hakkında?"

"Evet, söyledi." dedi Mrs Cole, bir elinde içkisi ve onun hikâyesini dinlemeye hevesli birilerinin olması onu oldukça

eglendiriyor gibiydi.

"Bana, 'Umarım oğlum babasına benzer' dedigini hatırlıyorum. Size yalan söylemeyeceğim, bence bunu istemekte

gayet haklıydı çünkü onda güzelliğe dair hiçbir şey yoktu açıkçası. Sonra bana ogluna babasının adı olan Tom ve kendi

babasının ismi olan Marvolo adlarının verilmesini istedigini söyledi – evet, biliyorum, komik isim değil mi?

Onun bir

sirkten gelmiş olabilceği hakkında süphelerimiz olmuştü – sonra da oğlunun soyadının Riddle olduğunu söyledi ve

baska bir söylemesine fırsat kalmadan öldü.

Biz de onun isteği üzerine çocuğa bu adı verdik, zavallı kız için bu çok önemliymiş gibi görünüyordu, ama ne Tom ne

de Marvoldo isimlerinde ya da herhangi Riddle diye biri ona bakmak için gelmedi, ayrıca aileden herhangi biri de. Bu yüzden dogdugundan beri hep yetimhanedeydi.”

Mrs Cole kafası bayagi düşünceli bir halde kendine yine bolca bir miktar içki doldurdu. Elmacık kemiklerinin üstü pembelesmeye başlamıştı. Sonra birden bir şey söylemeyi unutmuş gibi “O komik bir çocuk” dedi.

“Evet” dedi Dumbledore. “Öyle olacağını düşünmüştüm.”

“Ayrıca çok da komik, eglenceli bir bebektir. Hemen hemen hiç ağlamazdı. Ve sonra, o biraz daha büyüyünce, o biraz.....garip olmaya başladı?”

“Garip mi? Nasıl yani?” diye sordu Dumbledore kibarca.

“Şey, o – ” ancak Mrs.Cole bir ufak bir yudum daha almıştı, içki bardağının üzerinden Dumbledore’a sorgulayıcı bir bakış attı.

“Şimdi, sizin okulunuzda kesinlikle onun için bir yer olduğunu söylüyorsunuz değil mi?”

“Kesinlikle” dedi Dumbledore.

“Ve söyleyebileceğim hiçbir şey durumu degistirmeyecek öyle mi?”

“Hiçbirsey” dedi Dumbledore.

“Ne olursa olsun onu götüreceksiniz yani?”

“Evet, ne olursa” diye cevap verdi Dumbledore tüm ciddiyetiyle.

Mrs Cole gözlerini kıstı, ona güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Görünüşe bakılırsa, güvenebileceğine karar vermisti çünkü birden “O diğer çocukları korkutuyor.” dedi.

“Onun garip olduğunu söylemeye çalışıyorsunuz, sanırım?” diye sordu Dumbledore.

“Bana göre evet, öyle.” Dedi Mrs Cole, hafifçe kaslarını çatarak.“Ama bunu fark edebilmek hemen öyle kolay değil, bazı olaylar oluyor, garip olaylar, berbat, kötü şeyler.”

Harry, Dumbledore’un ilgilendiğini fark etse de, kadının üzerine fazla gitmedi. Şimdi bir kadeh daha almıştı, gül rengine ulaşmış yanakları gittikçe kızarıyordu.

“Billy Stubbs’in tavsanı... Tom, bunu yapmadığına yemin etti ve bende aslında onun bunu yapabileceğini düşünmemistim ancak söyler misiniz bir tavsan kendini çatı kirisine asabilir mi?”

“Sanırım hayır.” Dedi Dumbledore sakin bir şekilde.

“Ama bunu onun yapmadığını bilmeme rağmen yine de yapmış olabilir mi diye düşünüyorum. Tek bildiğim şey; ise Billy ile önceki gün tartıştıklarıydı. Sonra – ” Mrs Cole içkisinden çenesinden akacak kadar büyük bir yudum daha aldı.

“Bir yaz gezisinde – bilirsiniz onları yılda bir kere piknige ya da deniz kenarına götürürüz – Amy Benson ve Dennis Bishop hiçbir zaman akıllı degillerdi, ve onlarla ilgili bildiğimiz şey Tom Riddle ile mağaraya gittikleri . Tom, sadece etrafı incelemeye çıktıklarına yemin etti ama orada bir şeyler olmuştur, bundan eminim. Ve bunun gibi birçok şey oluyor, birçok saçma şey...”

Tekrar Dumbledore’a döndü, yanakları kızarmış olmasına rağmen bakışları hala sabitti. “Biraz kişinin onu göremeyeceği için üzüleceğini sanmıyorum.”

“Eminim ki anladınız. Tom sürekli bizimle birlikte olmayacak.” dedi Dumbledore. “En azından her yaz buraya dönmek zorunda.”

“Oh evet, bu paslı ocak demiriyle burnuma vurmanızdan daha iyi tabii ki.” Dedi ve bir hışımla ayağa kalktı.

Harry onun üç bardak cini içtikten sonra onun tamamen düzgün durabilmesinden oldukça etkilenmişti. “Sanırım onu görmek istersiniz.”

“Hem de çok” dedi Dumbledore, o da ayağa kalkmıştı.

Birlikte ofisten çıkıp tas basamaklardan yukarıya doğru ilerlemeye başladılar. Mrs Cole önünden geçtiği tüm çalışanlara ve çocuklara talimatlar yağdırıyor, uyarılarda bulunuyordu. Harry’nin gördüğü kadarıyla yetimhanedeki

herkes aynı gri tuniklerden giyiyordu. Çocuklar gayet sağlıklı ve bakımlı görünüyorlardı ancak büyüme çağındaki herhangi bir çocuk için burasının oldukça korkutucu ve sevimsiz bir yer olduğu göz ardı edilemezdi. "Dste, burada." dedi Mrs Cole ikinci kat sahanlığa vardıklarında. Uzun dar bir koridordaki ilk kapının önünde durdular. Mrs. Cole kapıya iki kere vurdu ve birlikte içeri girdiler. "Tom? Bir ziyaretçi var. Bu Mr Dumberton – özür dilerim Dunderbone. Sana buraya bir şey söylemeye gelmiş – sey.. En iyisi bırakayım o anlatsın."

Harry ve iki Dumbledore da odaya girdi ve Mrs Cole onların ardından kapıyı kapatıp gözden kayboldu. Eski bir gardırop ve demir bir karyola haricinde bir şey bulunmayan oldukça ufak bir odaydı. Bir oğlan çocuğu ayaklarını uzatmış bir halde gri bir battaniyenin üzerinde oturuyor, elinde ise bir kitap tutuyordu. Tom Riddle'ın yüzünde çelimsizliğe ya da çirkinliğe dair hiçbir iz yoktu. Merope'nin son arzusu yerine gelmişti: Yakısıklı babasının bir minyatürü gibiydi, 11 yaşındaki bir çocuğa göre oldukça uzundu, koyu renkte saç ve açık renkte teni vardı. Dumbledore'un tuhaf görüntüsü karşısında gözlerini hafifçe kısmış, hayretle ona bakıyordu. Kısa bir sessizlik olmuştü.

"Nasıl'sın Tom?" dedi Dumbledore, ona doğru yürüdü ve elini uzattı. Çocuk bir an tereddüt etti ama sonra elini tuttu ve tokalaştılar. Dumbledore, Tom'un yanında duran hayli sağlam görünen bir sandalyeye oturdu, bu şekilde tıpkı bir hastanedeki hasta ve ziyaretçisi gibi görünüyorlardı.

"Ben Profesör Dumbledore."

"Profesör?" diye tekrarladı Riddle. Tetikte duruyor gibiydi. "Bu 'doktor' gibi bir şey mi? Neden buradasın? O seni buraya beni muayene etmen için mi getirdi?" Mrs Cole'un az önce çıktığı kapıyı işaret ediyordu.

"Hayır" dedi Dumbledore gülümseyerek.

"Sana inanmıyorum." dedi Riddle. "O bana bakmanı istedi değil mi? Bana gerçeği söyle!"

Son üç kelimeyi sasirtıcı bir güçle söylemişti. Bu bir emirdi ve ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla daha önce pek çok kez bu şekilde konustugu belliydi. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi, simdiyse yüzüne içten bir gülümseme yerleştirmek dışında hiçbir tepki vermeyen Dumbledore'a gözlerinden ates püskürerek bakıyordu. Birkaç saniye sonra saldırganca bakmayı bıraktı ancak hala tetikteydi ve gözlerini bir an olsun Dumbledore'dan ayırmıyordu.

"Kimsin sen?"

"Sana söyledim. Benim adım Prof. Dumbledore ve Hogwarts adında bir okulda çalışıyorum. Buraya seni okula – senin yeni okuluna - davet etmeye geldim. Tabi eger sende gelmek istersen."

Riddle'ın bu sözlere karşı tepkisi çok sasirtıcıydı. Yatagından sıçradı ve geri geri Dumbledore'dan uzaklaşa bildiği kadar uzaklaştı. "Beni kandıramazsın. Akıl Hastanesi, geldiginiz yer burası değil mi 'Profesör' ? Evet, tabi ki gördüğünüz gibi ben GELMDYORUM. Akıl hastanesinde olması gereken biri varsa o da o yaşlı kedi. Ben Amy Benson'a ya da Dennis Bishop'a elimi bile sürmedim, isterseniz onarla sorabilirsiniz, onlar size anlatacaktır."

"Ben Akıl Hastanesi'nden gelmiyorum." dedi Dumbledore sakinçe. "Ben bir öğretmenim ve eger sen sakinçe yerine oturursan, sana Hogwarts hakkında birkaç şey anlatabilirim. Tabi okula gelmek istemeye de bilirsin, kimse seni zorla götürmeyecek."

"Bunu denemeleriniz görmek isterdim!" dedi Riddle küçümseyici bir tavırla.

"Hogwarts" diye devam etti Dumbledore, Riddle'ın sözlerini duymazlıktan gelerek. "- özel yetenekleri olan insanlar için bir okuldur."

"Ben deli değilim!"

"Deli olmadığını biliyorum. Hogwarts deli insanlar için olan bir okul değil. O bir sihir okulu."
Sessizlik olustu, Riddle donakalmıstı, yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama gözleri Dumbledore'un bir gözünden digerine kayıyordu, sanki onların içinden yalanını yakalamaya çalışıyor gibiydi.
"Sihir mi?" diye tekrarladı fısıltıyla.
"Bu doğru." dedi Dumbledore.
"Bu... bu sihir, neler yapabilirim?"
"Neler yapabilirsen."
"Her şeyi." diye soludu Riddle. Bir heyecan dalgası boynundan yanaklarına doğru yükselmisti, atesi varmış gibi duruyordu. "Eşyaları, onlara dokunmadan hareket ettirebiliyorum. Hayvanlara onları eğitmeme rağmen ne istersem yaptırabiliyorum. Beni kızdıranların başına kötü şeyler gelmelerini sağlayabiliyorum. Eğer istersem onları incitebiliyorum da."
Bacakları titriyordu. Tökezleyerek ilerledi ve tekrar yatağına oturdu, ellerine bakıyordu. Dua edermiş gibi başını öne eğmişti.
"Farklı olduğumu biliyordum." Titreyen parmaklarına fısıldayarak "Özel olduğumu biliyordum. Her zaman bende farklı bir gücün olduğunu biliyordum."
"Tamamen haklısın." Dedi Dumbledore, artık gülümsemiyordu ancak Riddle'ı daha dikkatle izliyordu. "Sen bir büyücüsün."
Riddle başını kaldırdı. Yüzündeki ifade degismisti: şimdi vahşi bir mutluluk vardı, şimdiye kadar hiçbirsey onun bu kadar iyi olmasını sağlamamış gibiydi. Buna karşın nasıl olduysa onun çekici hatlara sahip yüzü daha da sertleşmişti ve zalimce bir yüz ifadesine dönüşmüştü.
"Sen de bir büyücü müsün?"
"Evet, öyleyim."
"Kanıtla" dedi Riddle daha önce de kullandığı o emredici ses tonuyla.
Dumbledore kaslarını kaldırdı. "Anladığıma göre Hogwarts'a gelmeyi kabul ediyorsun sanırım."
"Tabii ki ediyorum."
"Öyleyse bana 'Profesör' ya da 'Efendim' diye hitap etmen gerektiğini hatırlatmalıyım."
Riddle'ın yüzündeki sert ifade bir anda değişiverdi ve tanınmayacak kadar kibar bir sesle "Özür dilerim, efendim.
Ben, yani – lütfen Profesör acaba bana biraz gösterebilir misiniz - ?"
Harry, Dumbledore'un bunu reddedeceğinden emindi, ona Hogwarts'ta bunu göstermek için çok fazla zamanı olduğunu söyleyecekti kesinlikle. Muggle'larla dolu bir binadaydılar ve bu yüzden çok dikkatli olmaları gerekiyordu.
Ama Harry'yi hayrete düşürecek bir şekilde, Dumbledore ceketinin iç cebinden asasını çıkarttı, kösedeki eski gardıroba doğrulttu ve asasını hafifçe salladı.
Gardırop birden alevler içersinde kaldı. Riddle olduğu yerde sığırdı. Harry, onu saskınlıkla ve öfkeyle inlemesinden dolayı suçlayamazdı; onun dünyada sahip olduğu her şey orada olmalıydı; ama Riddle tam Dumbledore'un efrafından dolanıp ilerlerken alevler ortadan kaybolmuştu, dolap tamamen hasarsızdı.
Riddle önce dolaba sonra Dumbledore'a baktı ve şimdi yüzünü ağgözlü bir ifade bürümüştü, asayı gösteriyordu.
"Onlardan bir tane nereden alabilirim?"
"Zamanı gelince" dedi Dumbledore. "Sanırım dolabından çıkmaya çalışsan bir şeyler var." Kuskuya yer bırakmayacak ölçüde içeriden duyulabilir hafif tıkrıklar geliyordu. Riddle ilk defa korkmuş görünüyordu.
"Kapıyı aç." dedi Dumbledore.
Riddle tereddüt etti ancak odada ilerledi ve gardırobun kapısını açtı. Yırtık pırtık kıyafetlerinin olduğu askılığın üstündeki rafta birkaç küçük kapana kısılmış çılgın farelerin dışında küçük kartondan bir kutu vardı, sallanıyor ve

tıkırdıyordu.

"Dışarı çıkar." Dedi Dumbledore.

Riddle titresen kutuyu raftan indirdi. Sınirlerine hâkim olamıyor gibiydi.

"Orada sende olmaması gereken bir sey mi var?" diye sordu Dumbledore.

Riddle Dumbledore'a uzun açıkça kurnaz bir bakış attı. "Evet, sanırım öyle, efendim." Dedi ifadesiz bir sesle.

"Aç" dedi Dumbledore.

Riddle kapığı kaldırdı, içindekilere bakmadan hepsini yataga bosalttı. Çok daha ilginç bir seyle karsılasacağını uman

Harry küçük bir esya yığını gördü; bir yo-yo, gümüs bir yüksük ve hepsinin üzerinde eski bir mızıka. Kutudan çıkınca

ince battaniyenin üzerinde titremeyi bırakıp durdular.

"Onları özür dileyerek sahiplerine geri vereceksin." Dedi Dumbledore sakince, esasını tekrar cebine yerleştirmisti.

"Bunu yapıp yapmadığını bileceğimden emin olabilirsiniz. Ve sana bir uyarı: hırsızlık Hogwarts'ta hos görülen bir sey degildir."

Riddle ufak da olsa utanmısa benzemiyordu; hala sogukkanlılıkla ve süzercesine Dumbledore'a bakıyordu. Sonunda

donuk bir sesle "Evet, efendim." diyebildi.

"Hogwarts'ta" diye devam etti Dumbledore "sadece sihir kullanmayı öğretmıyoruz, onu kontrol etmeyi de öğretiyoruz. Sen gücünü – eminimki, kasıtsızca – bizim okulumuzda ne öğretilen ne de hos görülen bir sekilde

kullanıyorsun. Dlk degilsin, son da olmayacaksın. Ancak sunu da bilmelisin ki Hogwarts öğrencilerini kovabilir ve Sihir

Bakanlığı – evet, bir bakanımız var – kanunlara karşı gelenleri hala çok ciddi bir sekilde cezalandırıyor. Tüm yeni

büyücülerin bizim dünyamıza girerken bu kanunları kabul etmeleri gerekir, herkes bu kurallara katlanmak zorunda."

"Evet, efendim." Dedi yine Riddle.

Onun ne düşündüğünü anlayabilmek imkânsızdı; çalıntı esyaları tekrar karton kutuya koyarken yüzünde hiçbir anlam

olusturacak bir ifade yoktu. Bitirdiginde Dumbledore'a döndü ve karamsar bir sekilde "Benim hiç param yok." Dedi.

"Bu kolayca halledilebilir." Dedi Dumbledore; cebinden para kesesini çıkarmıstı. "Hogwarts'ta cübbe ve kitap almak

için yardıma ihtiyacı olanlar için bir fon var. Büyü kitaplarını almalısın ancak ikinci-el olanlara yeterli bu miktar sanırım

– "

"Büyü kitapları nereden alınıyor?" diye sözünü kesti Riddle, Dumbledore'a bir tesekkür etmeksizin para kesesini

alırken; simdi de eline aldığı bir altın galeonu inceliyordu.

"Diagon Yolu'ndan" dedi. "Bende kitapların ve okul gereçlerinin bir listesi var. her seyi bulmana yardım edebilirim – "

"Benimle mi geliyorsun?" diye sordu Riddle.

"Tabi, eger sen de –"

"Sana ihtiyacım yok." Dedi Riddle. "Bu tarz islere alışkınım, her zaman Londra'ya gider, kendi basıma dolanırım.

Diagon Yolu'na nasıl gidiliyor – efendim?" diye ilave etti, gözlerini Dumbledore'dan kaçırıyordu.

Harry, Dumbledore'un Riddle'a eslik etmek için ısrar edeceğini düşündü, ama yine yanılmıstı. Dumbledore Riddle'a

araç-gereç listesinin bulunduğu zarfı verdi ve yetimhaneden Çatlak Kazan'a nasıl gidebileceğini açık bir sekilde

anlattıktan sonra "Onu sen görebilirsin, Mugglelarla çevrili olmana ragmen – sihirle ilgisi olmayanlara böyle denir –

onlar göremezler. Orada barmen Tom'a Diagon Yolu'na nasıl geçebileceğini sorabilirsin – ismini hatırlaman kolay olur,

senin adasın – "

Riddle buna alınmışçasına kıpırdandı, sıkıntıyla o yerden gitmek istiyormus gibi bir izlenim veriyordu.

"Tom' adından hoslanmıyor musun?"

"Bir sürü Tom' var." Diye mırıldandı Riddle. Sonra, istemeden sanki içinden patlak vermiş, içine bastıramamış gibi

"Benim babamda bir büyücü müydü?" diye sordu. "Bana söylediklerine göre onun adı da Tom Riddle' mıs."

"Maalesef, bilmiyorum." Dedi Dumbledore kibarca.

"Annemin sihir yeteneği olamaz, öyle olsaydı ölmezdi." Dedi Riddle, Dumbledore'dan çok kendine söylüyor gibiydi.

"Evet, babam olmalı. Öyleyse eşyalarımı ne zaman alıyorum, Hogwarts'a ne zaman geliyorum?"

"Tüm detaylar zarfın içindeki ikinci bir parsömende yazılı." Dedi Dumbledore. Eylül'ün 1'inde King's Cross istasyonundan ayrılacaksın: Orada ayrıca bir tren bileti de bulacaksın.

Riddle basını salladı. Dumbledore gitmek üzere ayağa kalktı ve tekrar elini uzattı. Elini sıkarken Riddle

"Yılanlarla

konusabiliyorum. Bunu geçen sefer geziye çıktığımızda fark ettim – onlar beni buldular, bana fısıldadılar. Bu bir büyücü

için normal mi?"

"Bu pek ender görünen bir özellik" dedi Dumbledore kısa bir duraksamanın ardından. "Ama duyulmamış bir şey

değil." Ses tonu oldukça normaldi ancak gözleri merakla Riddle'ın yüzüne odaklanmıştı. Bir süre öylece ayakta

durdular, bir adam ve bir çocuk, birbirlerine dikkatle bakıyorlardı. Sonra Dumbledore elini bıraktı ve kapıya yöneldi.

"Hoşçakal Tom. Hogwarts'ta görüşürüz."

"Sanırım, bu kadar." Dedi Harry'nin yanındaki beyaz saçlı Dumbledore ve saniyeler sonra bir kez daha karanlık

içerisindeki boşluktan yukarıya doğru süzülerek Dumbledore'un bu günkü ofisine geldiler.

"Otur" dedi Dumbledore, o da Harry'nin yanına inmişti. Harry dedigini yaptı, kafası biraz önce gördükleriyle doluydu.

"Benden çok daha önce inandı - yani demek istediğim siz onun bir büyücü olduğunu söylediğinizde" dedi Harry.

"Hagrid bana söylediğinde ben basta ona inanmamıştım."

"Evet, Riddle kesinlikle – onun söyleyişiyle - özel olduğuna inanmaya çok önceden hazırıdı." Dedi Dumbledore.

"Biliyor muydunuz? – o zaman - ?"

"Tüm zamanların en tehlikeli Karanlık Büyücüsüyle görüştüğümü mü?" dedi Dumbledore. "Hayır, kesinlikle onun

büyüyüp de ne olacağı hakkında bir fikrim yoktu? Bununla birlikte onun ilgisini çekmistem. Gözümü onun üstünde

tutmak için, Hogwarts'a döndüm, ne olursa olsun bir şeyler yapmalıydım. Güçleri - senin de duyduğun gibi – onun

gibi genç bir büyücü için sasırtıcı derecede gelişti ve – isin en ilginç ve en ürkütücü tarafı da bu - o bunu kendi

kontrol sınırları içerisinde tutmayı basarmış ve yeteneklerini bilinçli bir şekilde kullanmaya başlamıştı.

Gördüğün gibi,

bunlar genç büyücüler tarafından rasgele yapılmış gelişigüzel denemeler değildi: Çok daha öncede sihir gücünü diğer

insanlar üzerinde kullanmaya başlamıştı, onları korkutmak, cezalandırmak ya da kontrol etmek için.

Bogazlanarak

öldürülen tavsan ve o kız ve oğlan çocuklarını bir mağaranın içine çekmesi hakkındaki bu kısa hikâyeler oldukça

açıktı... Dstersem onları incitebilirim."

"Ve o bir Çatalagızdı." Diye ekledi Harry.

"Evet, hakikatten de nadir bir özellik, Karanlık Sanatlarla doğrudan bağlantılı olduğu düşünülüyor, ancak biz biliyoruz

ki çok büyük ve iyi olan Çatalagızlar da var. Aslında, onun apaçık ortada olan acımasızlık, gizlilik ve hâkimiyet içgüdüsüne kıyasla onun yılanlarla konuşabiliyor olması beni hemen hemen hiç rahatsız etmemisti.

"Zaman yine bizimle oyun oynuyor." Dedi Dumbledore pencerelerin ötesindeki karanlık gökyüzünü

göstererek.

"Ancak ayrılmadan biraz önce tanık olduğumuz sahnedeki göze çarpan bazı noktalara dikkatini çekmek istiyorum.

Çünkü onların olayların nedenleri üzerinde büyük etkileri var. Bunu da bir daha ki görüşmemizde tartışabiliriz

–
Öncelikle, ben ona onunla aynı isimde olan Tom diye baska birinden bahsettiğimde Riddle'ın tepkisini fark etmissindir sanırım?"

Harry 'evet' anlamında basını salladı.

"Orada onu baska insanlara bağlayacak, onu sıradan bir insan olarak gösterecek her şeyi küçümsediğini ve herkesten

farklı olmak için tüm insanlardan uzak ve hatta kötü bir şöhrete bile sahip olmayı yegleyeceğini gösterdi.

Biliyorsun bu

konusmadan kısa bir süre sonra bu ismi kullanmayı bıraktı ve uzun zaman boyunca ardında gizlendiği maske

'Lord

Voldemort'u yarattı.

"Ayrıca inanıyorum ki Tom Riddle'ın oldukça kendine yeten, agzısı ve açıkça arkadaşsız olduğunu fark etmissindir.

Diagon Yolu'na yaptığı gezi için yardım da arkadaşlık da istemedi. Yalnız yapmayı tercih etti. Yetiskin

Voldemort da

aynı. Bir çok Ölüm Yiyen'in onun güveni altında olduklarını, yalnız olarak ona yakın olduklarını ve hatta onu anladıklarını

iddia ettiklerini duyacaksın. Onların hepsi aldaniyor. Lord Voldemort simdiye kadar ne bir arkadaşına sahip oldu ne de ben

onun bir tane istediğine inandım.

"Ve son olarak-umarım bunu dikkatten kaçırarak kadar uykulu değilsindir, Harry; genç Tom Riddle ganimet toplamayı

seviyordu. Odasında sakladığı çalıntı eşyalar kutusunu gördün. Bunlar onun zorbacı davranışının kurbanlarından

alınmış, hatıralardı, bileceğin gibi büyü'nün hoş olmayan yanıyla elde etti. Bu saksagan tarzı eğilimi aklında tut, özellikle

de bu daha sonra önemli olacak.

"Bu sefer gerçekten yatma vakti"

Harry ayaga kalktı. Odayı geçerken, daha önce Marvolo Gaunt'un yüzüğünün bulunduğu masanın artık boş olduğunu

gördü.

"Evet, Harry?" dedi Dumbledore, Harry duraksamasına karşın.

"Yüzük yok." dedi Harry, etrafına bakarak. "Ben sanmıştım ki mızıka veya öyle bir şey sizdeydi"

Yarım ay gözlüklerinin üstünden Dumbledore ona baktı.

"Çok akıllıca Harry, ama mızıka zaten bir mızıka'ydı"

Harry ye yaptığı bu hareketle Harry çıkması gerektiğini anladı.

(keddy)

Felix Felicis

Ertesi sabah ilk olarak Harry'nin Bitkibilim dersi vardı. Kahvaltı sırasında duyulma korkusu sebebiyle Ron ve Hermione'ye Dumbledore'la yaptıkları dersten bahsedememisti ancak seralara doğru giderken geçtikleri sebze

kısmında yürürlerken onları bilgilendirdi. Hafta sonunun acımasız rüzgarı sonunda dinmisti ancak tuhaf sis

geri

dönmüştü ve bu da doğru serayı bulmak için harcadıkları zamanı biraz daha uzatıyordu.

"Vay, korkunç bir düşünce, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in oğlu," dedi Ron sessizce, bu dönemin projesini

sekillendiren

boğumlu Çekik Sürgü kütüklerinin etrafındaki yerlerini alıp koruyucu eldivenlerini giyerlerken. "Ama, hala

Dumbledore'un bütün bunları neden sana gösterdiğini anlamış değilim. Yani, her şey çok ilginç, ama amaç ne?"

ne?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, yapışkan kalkana yerleşirken. "Ancak her şeyin çok önemli olduğunu ve hayatta kalmama

yardım edeceğini söylüyor."

"Bence bu büyüleyici," dedi Hermione kararlı bir şekilde. "Voldemort hakkında mümkün olduğunca şey

öğrenmek

tamamıyla bir anlayışa sebep olacak. Yoksa başka türlü onun zayıf yönünü nasıl bulacaksınız?"

"Slughorn'un son partisi nasıldı peki?" diye sordu Harry boğuk bir sesle yapışkan kalkanın arasından.

"Oh, oldukça eğlenceliydi, gerçekten," dedi Hermione bu kez de koruyucu gözlüklerini takarken. "Yani, biraz tanınmış olaganüstü kişilerin üstünden geçiyor birazcık ve oldukça iyi bağlantıları olduğu için McLaggen'a kesinlikle yaltaklık ediyor, ancak bize gerçekten güzel yiyecekler verdi ve bizi Gwenog Jones'la tanıştırdı."

"Gwenog Jones?" dedi Ron gözleri kendi gözlüklerinin ardında büyürken. "Gwenog Jones? Holyhead Harpies'in Kaptanı?"

"Bu doğru," dedi Hermione. "Sahsen, o biraz kendini beğenmişti, ama — "

"Bu kadar sohbet yeter!" dedi ciddi bir tavırla çabucak oraya kosturan Profesör Sprout. "Çok yavaş ilerliyorsunuz, başka herkes başladı bile ve Neville çoktan ilk bezelyesini aldı!"

Etrafa baktılar; süphesiz ki, iste orda Neville kanayan dudagı ve yüzünde birçok kötü çizikle oturuyor ancak bir greyfurt büyüklüğündeki oldukça çirkin titreyen yeşil bir şeyi sıkıca tutuyordu.

"Tamam, Profesör, hemen başlıyoruz!" dedi Ron o tekrar başka yöne döndüğünde sessizce ekleyerek.

"Muffliato kullanmalıydık, Harry."

"Hayır, kullanmamalıydık!" dedi Hermione hemen Melez Prenses'in ve onun büyülerinin düşüncesine her zamanki ateşli karşı çıkışlarında olduğu gibi bakıyordu. "Pekala, hadi... devam edelim..."

Diğer ikisine endişeli bir bakış attı; ikisi de derin bir nefes aldı ve aralarında durmakta olan boğumlu kütüğe döndüler.

O anda bitki canlandı; uzun, dikenli, böğürtlen çalı gibi sarmasıklarını havada uçurup saklatmaya başladı.

Dallardan bir tanesi kendini Hermione'nin saçına doladı, ve Ron bahçıvan makasıyla onu kırptı; Harry bir çiftini tuzaga düşürüp birbirine düğümlenmeyi basardı; dokunaç benzeri dalların ortasında bir delik açıldı, Hermione kolunu cesurca dirseğinin üstüne bir tuzak gibi kapanan bu deliğin içine soktu; Harry ve Ron deliğin tekrar açılmasını sağlamak için sarmasıkları çekip büktüler ve Hermione elini kurtardığında elinde sınımsız aynı Neville'ninkine benzeyen bir bezelye tutuyordu. O anda dikenli sarmasık dalları kendilerini içeri kapattılar ve boğumlu kütük masum ölü bir parça odunmuş gibi orda durmaya devam etti.

"Biliyorsunuz, kendi yerim olduğunda, bunlardan birini bahçeme koyacağımı düşünmüyorum," dedi Ron gözlüklerinin altına ittirip yüzündeki terleri silerken.

"Bana bir kase ver," dedi Hermione, titreyen bezelyeyi kollarının uzaklığında tutarak, Harry ona bir tane uzattı ve Hermione bezelyeyi yüzünde bir iğrenme ifadesiyle onun içine attı.

"Dgrenmeyin, onları dışarıda tutun, en iyi tazeyken olurlar!" dedi Profesör Sprout.

"Her neyse," dedi az önce bir parça odun kendilerini saldıran sohbetlerini bölmemiş gibi devam ederek.

"Slughorn bir Noel partisi verecek, Harry, ve bundan sıyrılmamanın bir yolu yok çünkü benden özellikle senin bos aksam üzerlerini öğrenmemi istedi, böylece partiyi senin gelebileceğin bir aksam yapacak."

Harry inledi. Bu arada, ayağa kalkmış iki elini üzerine koyduğu bezelyeyi iyice sıkıp patlatmaya çalışan Ron kızgın bir sesle "Bu da Slughorn'un favorileri için olan partilerden biri daha, değil mi?" dedi.

"Sadece Slughorn kulübü için, evet," dedi Hermione.

Bezelye Ron'un parmaklarının arasından kayıp seranın camına çarptı, Profesör Sprout'un kafasına sekti ve onun eski, yamalı sapkasını basından uçurdu. Harry bezelyeyi geri almaya gitti, döndüğünde Hermione, "Bak, 'Sluh Kulübü' adını

ben koymadım— "diyordu.

"Slug Kulübü," diye tekrar etti Ron Malfoy'üne denk bir dudak bükmeyle. "Çok dokunaklı. Umarım partin iyi geçer.

Neden McLaggen'la takılmıyorsun, böylece Slughorn sizi Kral ve Kraliçe Slug— "

"Misafir getirmemize izin var," dedi bazı sebeplerden dolayı parlak bir koyu kırmızıya dönen Hermione. "ve ben de seni

davet edecektim, ancak bütün bunları aptalca olduğunu düşünüyorsun demek, o zaman canını sıkmam!"

Harry bezelye keske daha uzaga fırlasaydı diye düşünüyordu böylece su anda ikisinin yanında oturmak zorunda

kalmazdı. Dkisi tarafından da fark edilmeden kaseinin içinde bezelyeyi aldı ve aklına gelen en sesli ve enerjik şekilde

onu açmaya çalıştı; ancak ne yazık ki, hala konuşmanın her kelimesini duyuyordu.

"Beni mi çağıracaktın?" diye sordu Ron tamamen farklı bir sesle.

"Evet," dedi Hermione sinirli bir şekilde. "Ancak açıkçası eğer McLaggen'le takılmamı istiyorsan..."

Harry esnek bezelyeyi elindeki malayla vurmaya devam ederken bir sessizlik oldu.

"Hayır, istemiyorum," dedi Ron alçak sesle.

Harry bezelyeyi iskaladı ve kaseye vurarak onu kırdı.

"Reparo," dedi aceleyle, parçaları asasıyla dürterken; kase yeniden eski haline geldi. Ancak kırılma sesi görünüse göre

Ron ve Hermione'ye Harry'nin varlığını hatırlatmıştı. Hermione telaslı görünüyordu ve hemen Çekik Sürgü bezelyelerinin suyunu çıkarmanın doğru yolunu bulmak için 'Dünyadaki Et Yiyen Bitkiler' adlı kitabı aceleyle karıştırmaya başladı, diğer tarafta Ron, utangaç ancak daha çok kendinden memnun görünüyordu.

"Ver onu bana Harry," dedi Hermione aceleyle. "Kitabın dedigine göre onu keskin bir seyle patlatmamız gerekiyormuş..."

Harry kâsedeki bezelyeyi ona uzattı; Ron'la ikisi bir kez daha gözlüklerini takıp kütüğe daldılar. Aslında bu o kadar da

sasırtıcı değil diye düşündü Harry; onu bogmaya çalışsan dikenli bir sarmasıkla güesirken, bunun er ya da geç

olacağına dair bir sezisi vardı. Ancak bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi... Simdi o ve Cho birbirleriyle

konusmak bir yana birbirlerine bakamayacak kadar utangaçtılar; ya eğer Hermione ve Ron'da çıkmaya başlayıp sonra

ayrılırlarsa? Arkadaslıkları devam edebilir mi? Harry üçüncü yıllarında birbirleriyle konuşmadıkları o birkaç haftayı

hatırladı; ikisi arasındaki mesafeye köprü olmaya çalışmaktan hiç hoslanmamıştı. Peki ya eğer ayrılmazlarsa? Eger Bill

ve Fleur gibi olurlarsa, o zaman yanlarında kalmak son derece rahatsız edici olurdu, ve daha iyi olsun diye bir kenara

mı atılırdı?"

"Yakaladım!" diye bağırıldı Ron kütükten ikinci bezelyeyi çıkartarak, o sırada Hermione ilkini delmeyi basarmış bu

nedenle de kaseinin içi kurtlar gibi kıvrılıp duran soluk yeşil yumrularla dolmuştu.

Dersin geri kalanı bir daha Slughorn'un partisi anılmadan geçti. Harry'nin son bir kaç gündür iki yakın arkadaşını

dikkatle inceliyor olmasına rağmen, Ron ve Hermione birbirlerine biraz daha kibar davranmaları dışında her zamankinden değişik değillerdi. Harry Slughorn'un los bir şekilde aydınlatılmış partisinin aksamında biraz

kaymak

birasının etkisinde neler olacağını beklemenin iyi olacağını düşündü. Ancak o zamana kadar endiselenmesi gereken

daha acele şeyler vardı.

Katie Bell hiçbir ayrılma ihtimali olmaksızın hala St. Mungo Hastanesi'ndeydi ki bu da Harry'nin Eylül'den beri dikkatle

çalıştırdığı geleceği parlak Griffindor takımının bir kovalayıcı eksigi olduğu anlamına geliyordu. Katie'nin dönmesi

umuduyla yerine baska birini alma isini erteleyip durmuştu ancak açılış maçının Slytherin'le yapılacak olması oldukça

korkutucuydu, bu nedenle de onun oynamak için zamanında dönemeyeceğini kabul etmesi gerekiyordu.

Harry seçmeler için bütün binayı toplamaya gerek olduğunu düşünmüyordu, bu nedenle bir gün Quidditch'le pek alakası olmayan iç kabartıcı bir duyguyla Biçim Degistirme dersi sonrası Dean Thomas'ı köseye sıkıstırdı. Sınıfın bir çoğu çıkmıştı, ancak hala tamamı Hermione'nin yaratısına ait olan bir çok cıvıldağan sarı kus hala odada dolasıyordu, başka kimse havadaki bir kus tüyünden bu kadar çok çıkarmayı basaramamıştı. "Hala kovalayıcılıkta oynamakla ilgileniyor musun?" "Ne —? Evet, tabi ki!" dedi Dean heyecanlı bir şekilde. Harry Dean'ın omzunun üzerinden Seamus Finnegan'ın huysuz bir ifadeyle kitaplarını çantasına tıkmakta olduğunu gördü. Harry'nin Dean'e oynamasını teklif etmeyi istememesinin sebeplerinden biri de Seamus'un bundan hoslanmayacağını bilmesiydi. Diğer taraftan, takım için en iyi olanı yapmalıydı ve Dean seçmelerde Seamus'u ezip geçmişti. "Peki öyleyse, takımdasın," dedi Harry. "Bu aksam antrenman var, saat yedide." "Tamam," dedi Dean. "Hoşça kal, Harry! Vay canına! Ginny'e söylemek için sabırsızlanıyorum!" Kosarak odadan çıktı ve Harry ve Seamus'u yalnız bıraktı, bu rahatsız an Hermione'nin kanaryalarından birinin vınlayarak üstlerinden geçerken Seamus'un kafasına pislemesiyle daha da kötü hale geldi. Semaus Katie'nin yerine gelen kisten hosnutsuz olan tek kişi değildi. Aksam ortak salonda Harry'nin sınıf arkadaşlarından ikisini takıma seçtiği gerçeğiyle ilgili homurtular yükseliyordu. Okul hayatı boyunca bundan çok daha kötü homurtulara tahammül etmek zorunda kalan Harry için bu durum pek de dayanılmaz değildi ancak aynı zamanda bu baskı yaklaşımakta olan Slytherin maçında bir zafer gerektiriyordu. Eger Griffindor kazanırsa, Harry biliyordu ki bütün bina onu nasıl elestirdiklerini unutup harika bir takım olduğunu bildiklerine yemin edeceklerdi. Ancak kaybederlerse... eh, diye düşündü Harry hosnutsuzca, daha önce çok daha kötü homurtulara dayanmıştı... O aksam Dean'ı uçarken gören Harry'nin pisman olmasına hiç gerek kalmamıştı, Ginny ve Demelza'ya oldukça iyi is çıkartıyordu. Vurucular, Peakes ve Coote, da git gide daha iyi oluyorlardı. Tek sorun Ron'du. O gerginlikten ve güven eksikliğinden çeken tutarsız bir oyuncuydu, ve ne yazık ki sezonun açılış maçının tehdit edici yönü de onun bütün güvensizliğini geri getirmişti. Pek çoğu Ginny tarafından atılan yarım düzine gol yedikten sonra, yöntemi git gide daha vahşi bir hale geldi öyle ki sonunda yaklaşılan Demelze Robins'in agzına bir yumruk patlattı. "Bir kazaydı, özür dilerim, Demelza, gerçekten üzgünüm!" diye seslendi Ron her yerinden kan damlar bir halde yere doğru zikzaklarla alçalan Demelza'nın arkasından. "Yalnızca—" "Panikledi," dedi Demelza'nın hemen yanına inip onun sismis dudagına bakan Ginny kızgın bir şekilde. "Seni aptal, Ron, sunun haline bak!" "Dyilestirebilirim," diyen Harry, iki kızın önüne indi ve asasını Demelza'nın agzına tutup "Epiksey" dedi. "Ve Ginny, Ron'a bir daha aptal deme, bu takımın kaptanı sen değilsin—" "Sen ona aptal diyemeyecek kadar meşgul görünüyordun ve ben de birinin bunu yapması gerektiğini —" Harry gülmek için kendini zor tuttu. "Havaya, herkes, hadi..." Genel olarak bu dönem yaptıkları bütün antrenmanlar içinde bu en kötüsü olsa da maça bu kadar yakınlarken dürüstlüğü doğru bir davranış biçimi olmadığını düşünüyordu. "Dyi isti, millet, sanırım Slytherin'i dümdüz edeceğiz," dedi canlı bir şekilde, ve kovalayıcılar ve vurucular soyunma odasını kendirinden mutlu bir şekilde terk ettiler.

"Bir çuval ejderha gübresi gibi oynadım," dedi Ron yankılanan bir sesle kapı Ginny'nin arkasından kapandığında.

"Hayır,öyle oynamadın," dedi Harry ciddi bir sekilde. "Denedigim en iyi yakalayıcısın, Ron. Tek sorunun sinirlerine hakim olamamak."

Kaleye dogru yürüdükleri zaman içinde Harry cesaretlendirme sözlerine amansız bir sekilde devam etti, ve ikinci kata vardıklarında Ron neseli olma sınırındaydı. Ancak tam Griffindor Kulesi'ne gitmek için her zaman kullandıkları kestirme yol olan duvar halısını kaldırdıklarında kendilerini birbirlerine sıkıca sarılmış ve sanki dudakları birbirine tutkallanmış gibi atesli bir sekilde öpüsen Dean ve Ginny'e bakarken buldular.

Sanki kocaman ve ağır bir sey bir anda Harry'nin midesinde can bulmuş ve onun içini pençeliyormuş gibiydi: kan beynine hücum etmişti, böylece bütün bu duygu sönmüştü, yerine Dean'î bir pelteye çevirecek sekilde lanetlemek için acımasız bir dürtü dogmustu. Bu ani çılgınlıkla bogusurken, Ron'un sesini sanki çok uzak bir mesafeden geliyormuş gibi duydu."

"Oha!"

Dean ve Ginny ayrılıp etrafa baktılar. "Ne var?"dedi Ginny.

"Kendi kız kardesimi halka açık bir yerde öpüsürken bulmak istemiyorum!"

"Szi müdahale etmeden önce burası ıssız bir koridordu!"dedi Ginny.

Dean utanmış görünüyordu. Harry'e güvensiz bir ifadeyle gülümsedi, ancak Harry karşılık vermedi, çünkü içinde yeni dogmus olan canavar Dean'ın bir an önce takımdan kovulması için kükrüyordu.

"Sey... hadi,Ginny," dedi Dean, "hadi ortak salona dönelim..."

"Sen git!" dedi Ginny. "Sevgili erkek kardesimle birkaç sey konusacağım!" Dean o sahneyi öylece terk etmekten pek de üzgün olmayan bir ifadeyle oradan ayrıldı.

"Evet," dedi Ginny kızıl saçlarını geriye dogru atıp ters ters Ron'a bakarak. "Bunu ilk ve son kez konusalım. Kiminle çıktığım ya da çıktığım kişiyle ne yaptığım senin isin degil Ron,— "Evet,benim isim!"dedi Ron,onun kadar sinirli bir sekilde. "Sence insanların kız kardesimin bir—"

"Bir ne?" diye bagırdı Ginny اساسını çıkartarak. "Tam olarak bir ne?"

"Bir sey demek istemedi Ginny—" dedi Harry otomatik bir sekilde ancak içindeki canavar Ron'un sözlerini onaylarcasına kükrüyordu.

"Ah, evet, demek istedi!" dedi birden Harry'e patlayarak. "Sırf hayatı boyunca kimseyle öpüsmediği için, sırf simdiye kadar aldığı en iyi öpücük Muriel Hala'dan olduğu için—"

"Kapat çenenini!"diye böğürdü kırmızıyı geçip artık kestane rengine dönüsen Ron. Ron da اساسını çıkardı, ve Harry çabucak aralarına geçip durdu.

"Sen ne dedigini bilmiyorsun!" diye kükredi Ron, kollarını açıp Ginny'nin önünde duran Harry'nin üzerinden Ginny'e en iyi atışı yapmaya çalışırken. "Sırf bunu halka açık yerlerde yapmıyorum diye—!"

Ginny Harry'i önünden çekmeye çalışırken alaycı bir kahkaha attı.

"Pigwidgeon'u öpüyorsun, degil mi? Yoksa yastığının altında sakladığın bir Muriel Hala resmin mi var?"

"Seni—!"

Turuncu bir ısık demeti hızla Harry'nin sol kolunun altından geçip Ginny'i birkaç santimle ıskaladı; Harry'i Ron'u ittirip duvara yapıştırdı.

"Aptallasma— "

"Harry, Cho Chagn'î öptü!" diye bagırdı simdi sesi aglamak üzereymis gibi gelen Ginny. "Ve Hermione de Viktor Krum'u, bu igrenç bir seymis gibi davranan tek sensin Ron, çünkü yalnızca on iki yasındaki bir çocuk kadar tecrüben var!"

Bununla birlikte fırtına gibi uzaklaştı. Harry hemen Ron'u serbest bıraktı; yüzündeki ifade öldürücüydü. Dkisi orada öylece derin nefesler alarak durdular, ta ki Filch'in kedisi Mrs. Norris köselede belirip gerilimi bozana kadar. "Hadi," dedi Harry, Filch'in ayak sürüyen yürüyüşü kulaklarına gelmeye başladığında. Aceleyle merdivenlerden çıkıp yedinci kat koridoruna girdiler. "Hey, çekil önümden!" diye bağırdı Ron küçük bir kıza, kız korkuyla sığırdı ve elindeki bir sise dolusu kurbaga yumurtasını düşürdü. Harry sangırdama sesini duymadı bile, yönünü sasırmıs, bası dönüyormuş gibiydi, bir yıldırım tarafından çarpılmak böyle bir şey olurdu herhalde. Bu yalnızca o Ron'un kızkardesi olduğu için, dedi kendi kendine. Onu Dean'le öpüsürken görmekten hoslanmadın, çünkü o Ron'un kadesi... Ancak bunun yerine davetsiz bir şekilde kendisinin Ginny'le o ıssız koridorda öpüsürken ki görüntüsü geldi aklına... Gögsündeki canavar mırıldandı... ancak sonra Ron'un duvar halısını kaldırması ve Harry'e asasını çekerek 'güvenini yıkmakla' ilgili şeyler söylediğini gördü... "bir de arkadaşım olacaksın"... "Sence gerçekten Hermione Krum'u öpmüş müdür?" diye aniden sordu Ron Sisman Hanım'a yaklaşırlarken. Harry suçlu bir başlangıç yaptı ve hayal gücüne asılıp Ron'un rahatsız etmediği, Ginny'le yalnız oldukları bir koridor hayal etti— "Ne?" dedi kafası karışmış bir şekilde. "Ah...sey..." Dürüst olan cevap "evet", ancak bunu söylemedi. Ancak yine de Ron cevabı Harry'nin surat ifadesinden almıştı. "Dilligrout," dedi karanlık bir şekilde Sisman Hanım'a, ve ikisi portre deliginden tırmanıp ortak salona çıktılar. Bir daha ikisi de ne Ginny ne de Hermione'den bahsetmediler; aslında birbirleriyle 'iyi geceler'den başka hiçbir şey konuşmadan, ikisi de kendi düşünceleriyle meşgul bir şekilde sessizce yataga girdiler. Harry uzun bir süre uyanık bir halde, dört direkli yatağının örtülerine bakarak ve kendini Ginny'e olan hislerinin yalnızca agabeylik hisleri olduğuna inandırmaya çalışarak öylece yattı. Dkisi birlikte, bütün yazı agabey kardes gibi Quidditch oynayarak ,Ron'u kızdırarak, ve Bill ile Sümük'e gülererek geçirmemisler miydi? Ginny'i yıllardır tanıyordu... Böyle koruyucu bir duyguyu hissetmesi doğaldı... ona göz kulak olmak istemesi doğaldı... Dean'ın onu öptüğü için kolunu bacağına parçalamak istemesi... Hayır... bu kısmi agabeylik duygularını kontrol etmeliydi... Ron uykusunda hırıldayarak horladı. O Ron'un kadesi, dedi Harry kendine ciddi bir şekilde. Ron'un kadesi. O sınırların dışında. Ron'la olan arkadaşlığını hiçbir şey için tehlikeye atamazdı. Yastığını daha rahat bir sekile getirdi ve düşüncelerinin Ginny'nin yakınlarına bile gitmesini engellemek için elinden geleni yaparak uykusunun gelmesini bekledi. Harry ertesi gün Ron'un elinde vurucu sopasıyla kendisini kovaladığı bir dizi rüyanın ardından biraz sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde uyandı, ancak gün ortasında rüyasındaki Ron hayalini mutlu bir şekilde Ginny ve Dean'e düşmanlık beslemekle kalmayıp, Hermione'yi de igneleyici ve alaycı bir şekilde hor gören Ron'la degistirdi. Bunlara ek olarak, Ron önceki gecenin ardından daha alingan ve Patlar Uçlu Kelekerler kadar patlamaya hazır görünüyordu. Harry bütün gününü Hermione ve Ron arasında barış sağlamaya çalışarak geçirdi, ancak başarısızdı; sonunda Hermione asırı derecede sinirli olarak yataga gitti, Ron'sa korkmuş bir şekilde kendisine bakan birinci sınıf Grifindor'lara kızgınca küfür ederek azametle erkekler yatakhanesinden çıktı. Ve Harry'nin korkusuna ragmen, Ron'un bu yeni saldırgan hali sonraki birkaç gün de geçmedi.

Daha kötüsü, bu onun Yakalayıcılık yeteneklerini de batırdı ve onu daha da saldırgan bir hale getirdi, bu nedenle

Cumartesi günkü maçlarından önceki son antrenmanlarında Kovalayıcıların kaleye gönderdiği topların hiç birini

kurtaramadı ve herkese öylesine böğürdü ki sonunda Demelza Robins'i gözyaşlarına bogdu.

"Kapat çeneni ve onu yalnız bırak!" diye bağırdı Ron'un ancak üçte ikisi kadar olan ancak elinde kuskusuz ağır bir

vurucu sopası taşıyan Peakes.

"YETER!" diye böğürdü Ginny'nin Ron'a doğru ters ters baktığını gören ve onun Yarasa Bulamacı

Büyüsündeki

becerisini hatırlayan Harry ve isler yoldan çıkmadan önce onlara karışmak için yanlarına gitti.

"Peakes, git ve Blutgerları topla. Demelza, bu gün çok iyi oynadın, git ve kendini topla, Ron..." konuşmaya başlamadan önce herkesin gitmesini bekledi, "sen benim en iyi arkadaşımın, ancak diğerlerine bu şekilde davranmaya

devam edersen seni takımından atarım!"

Harry bir an Ron'un gerçekten bir tane vuracağını düşündü, ancak sonra daha kötü bir şey oldu: Ron

süpürgesinin

üzerinde çökmüş gibi görünüyordu, üzerindeki bütün saldırganlık gitmiş gibi görünüyordu ve dedi ki:

"Ayrılıyorum. Bir

ise yaramazım."

"Bir ise yaramaz değilsin ve ayrılmıyorsun!" dedi Harry atesli bir şekilde Ron'u küppesinin önünden yakalayarak.

"Formundayken her şeyi kurtarabiliyorsun, su andaki yalnızca zihinsel bir problem!"

"Sen bana kaçık mı diyorsun?"

"Evet, belki de!"

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Ron bitkin bir şekilde kafasını salladı.

"Baska bir Yakalayıcı bulmak için zamanın olmadığını biliyorum, bu nedenle yarın oynayacağım, ancak eğer kaybedersek, ki öyle olacak, takımından ayrılacağım."

Harry'nin söylediği hiçbir şey fark etmedi. Aksam yemeği boyunca Ron'un kendine güvenini yükseltmeye çalıştı; Ron

bunu fark edemeyecek kadar Hermione'ye kızgın ve huysuzdu. O aksam ortak salonda Harry ısrar etti, Ron ayrılırsa

bütün takımın nasıl harap olacağına dair açıklamaları bir şekilde takımın geri kalanının uzak bir köşede birbirlerine

sokulmuş bir şekilde oturmuş ve belli ki Ron hakkında mırıldanıyor ve ona pis bakışlar atıyorlardı. Sonunda Harry Ron'a

meydan okuyarak kısırtmak ve onun umutla gol kurtaran tavrına geri dönmesi için tekrar sinirlenmeyi denedi, ancak

bu strateji cesaretlendirmesi bir yana ise yaramadı bile; Ron yatığa her zaman olduğu gibi üzgün ve umutsuz gitti.

Harry karanlıkta uzun bir süre uyanık yattı. Önlerindeki maçı kaçırmak istemiyordu; yalnızca bu onun ilk Kaptan'lığı

olduğundan değil aynı zamanda hakkındaki süpheleri hala kanıtlayamadığı Draco Malfoy'u Quidditch'te yenmek için.

Ancak eğer Ron son birkaç antrenmandaki gibi oynarsa, kazanma şansları oldukça zayıf görünüyordu...

Keske Ron'u kendine getirmenin bir yolunu bulsaydı... onun formunun en üst seviyesinde oynamasını sağlayacak bir

yol... Ron'u gerçekten güzel bir gün geçirdiğine inandıracak bir şey...

Ve cevap Harry'e aniden parlak bir ilhamla geldi.

Ertesi sabah kahvaltı her zamanki gibi heyecan vericiydi; Slytherinler Griffindor takımından Büyük Salon'a giren her

oyuncuya yüksek sesle tıslayıp yuhluyorlardı. Harry kafasını kaldırıp tavana baktı ve iyiye işaret olan berrak, soluk mavi

bir gökyüzü gördü.

Aralıksız bir kırmızı ve altın rengi yığını olan Griffindor masası Harry ve Ron yaklaşıırken alkışladı. Harry sırtarak el

salladı, Ron'sa güçsüz bir şekilde yüzünü buruşturup basını salladı.

"Neselen, Ron!" diye seslendi Lavender. "Biliyorum, harikasin!"

Ron onu görmezden geldi.

"Çay?" diye sordu Harry ona. "Kahve? Balkabağı suyu?"

"Ne olursa," dedi Ron asık suratla ve tostundan huysuz bir ısırık aldı.

Bir kaç dakika sonra Ron'un son zamanlardaki kaba davranışlarından son derece yorgun görünen ve bu nedenle de

kahvaltıya onlarla birlikte inmeyen Hermione görüldü, ancak masaya geldiğinde durakladı.

"Dkiniz nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu tartarmış gibi Ron'un kafasının arkasına bakarak.

"Dyi," dedi Ron'a bir bardak balkabağı suyu doldurmakta olan Harry. "Dste Ron, al, iç."

Ron tam bardağı agzına kadar götürmüştü ki Hermione aniden araya girdi.

"Dçme onu Ron!"

Hem Harry hem de Ron ona baktılar.

"Neden?" dedi Ron.

Simdi Hermione gözlerine inanamıyormuş gibi Harry'e bakıyordu.

"Dçeceğine az önce bir sey kattın."

"Affedersin?" dedi Harry.

"Beni duydun. Gördüm. Ron'un içeceğine bir sey döktün. Hala sise elinde duruyor!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Harry siseyi aceleyle cebine yerleştirerek.

"Ron, seni uyarıyorum, içme onu!" dedi telaşla Hermione tekrar, ancak Ron bardağı aldı, bir dikiste içti ve dedi ki:

"Bana patronluk taslamayı kes, Hermione!"

Hermione rezil olmuş gibi görünüyordu. Yalnızca Harry'nin duyabileceği şekilde eğilip onun kulagina tısladı,

"Bunun

için okuldan atılabilirsin. Sana inanamıyorum, Harry!"

"Konusana bak," diye geri fısıldadı Harry. "Son zamanlarda sasırtmaca büyüsü yapılan birilerini hatırlıyor musun?"

Hızla masadan, onlardan uzaga uzaklaştı. Harry onun gitmesini pismanlık duymadan seyretti. Hermione Quidditch'in

ne kadar ciddi bir is oldugunu asla anlayamamıstı. Dönüp dudaklarını sapırdatmakta olan Ron'a baktı.

"Neredeyse zaman geldi," dedi Harry neseli bir şekilde.

Stadyuma doğru büyük adımlarla ilerlerlerken donmuş çimenler ayakları altında çatır çutur ediyordu.

"Hava bu kadar güzel olduğu için çok şanslıyız, değil mi?" diye sordu Harry Ron'a.

"Evet," dedi oldukça solgun ve hasta görünen Ron.

Ginny ve Demelza çoktan Quidditch cüppelerini giymis soyunma odasında bekliyorlardı.

"Sartlar uygun görünüyor," dedi Ginny, Ron'u görmezden gelerek. "Ve tahmin et ne oldu? Dünkü antrenmanlarında

kafasına bir Bludger yiyen Slytherin kovalayıcısı Vaisey oynayamayacak kadar sakat! Bundan da iyisi—

Malfoy da

hasta!"

"Ne?" dedi Harry ona bakmak için aniden dönerek. "Hasta mı? Neyi varmış?"

"Hiçbir fikrim yok, ancak bu bizim için harika," dedi Ginny neseli bir şekilde. "Yerine Harper'i oynatıyorlar; benim

dönemimde ve aptalın teki!"

Harry belirsiz bir şekilde gülümsedi, kırmızı cüppesini giyerken aklı Quidditch'ten çok uzaklardaydı. Malfoy daha

önceden yaralandığı için oynayamayacağını iddia etmişti, ancak o zaman maçın Slytherinlere daha uygun olan bir

zamana ertelendiğinden de emin olmuştü. Simdi neden yerine baka birinin geçmesinden mutlu olmuştü? Gerçekten

hasta mıydı, yoksa numara mı yapıyordu?

"Süpheli, öyle değil mi?" diye sordu Ron'a alçak sesle. "Malfoy'un oynamaması?"

"Şanslı, diyelim," dedi Ron biraz daha canlı görünerek. "Ve Vaisey'de yok, o en iyi golcüydü, sanmazdım— hey!" dedi

aniden, Yakalayıcı eldivenleri giyerken donup kalarak Harry'e baktı.

"Ne?"

"Ben... sen..." Ron sesini alçalttı, hem korkmuş hem de heyecanlanmış görünüyordu. "Dçeceğim... balkabağı suyum...

yapmadın, değil mi?"

Harry kaslarını kaldırdı ve "Bes dakika içinde basıyoruz, ayakkabılarını giysen iyi olur,"dan baska bir sey demedi.

Gürültülü kükremeler ve yuhalamalar arasında sahaya yürüdüler. Stadyumun bir kenarı altın sarısı ve kırmızı, diger tarafi ise yesil ve gümüs seliydi. Bir çok Hufflepuff ve Ravenclaw da yerini almıstı; Bütün bu çıgıkların ve alkısların arasında Harry Luna Lovegood'un ünlü aslan kafalı sapkasının kükremelerini duyabiliyordu.

Harry hakem olarak topları sandıktan serbest bırakmak için hazır bekleyen Madam Hooch'a dogru bir adım attı.

"Kaptanlar el sıkısin," dedi Harry'nin eli yeni Slytherin Kaptanı Urquhart'ın eli içinde ezilirken.

"Süpürgelerinize binin.

Düdükle birlikte... üç... iki... bir..."

Düdük çaldı, Harry ve digerleri aynı anda donmus çimenlere sertçe basıp yükseldiler.

Harry bir yandan Snitch'i arayıp bir yandan da oldukça altında zigzaglar çizen Harper'a bakarak yerin çevresinde süzülüyordu.

Sonra her zamanki maç anlatıcısının sesine hiç benzemeyen kulak tırmalayıcı bir ses basladı.

"Evet, iste basladılar ve bu yıl Potter'ın kurduğu takımı görmek bizim için oldukça sasırtıcı. Bir çok kisi geçen yılki yarım yamalak Yakalayıcılığında dolayı Ron Weasley'in bu yıl takımdan atılacağını düşünüyordu, ancak elbette, Kaptan'la yakın bir arkadaşlık oldukça yardım etmiş..."

Bu sözler sahanın diger ucundaki Slytherinler'in alaylı gülmeleri ve alkıslarıyla karşılandı. Harry boynunu uzatarak maç anlatıcısının bulunduğu bölmeye baktı. Önceden Lee Jordan'a ait olan sihirli megafona konuşan bu kez uzun, kıvrık burunlu zayıf kumral bir oglandı, Harry Hufflepuf oyuncusu olan ve hiç hoslanmadığı Zacharias Smith'i tanıdı.

"Ah, iste Slytherin'in ilk gol girişimi, sahada hızla ilerleyen kisi Urquhart ve —"

Harry'nin midesi takla attı.

"—Weasley kurtardı, pekala, sanırım bazen şanslı olduğu kesin gibi..."

"Bu dogru Smith, şanslı," diye mırıldandı kendi kendine sırttan Harry ve Kovalayıcıların arasına dalarak yakalanması zor Snitch'i aramaya koyuldu.

Oyun başladığından yarım saat sonra, Gryffindor altmışa sıfır öndeydi, Ron gerçekten de bazıları yalnızca eldivenlerinin ucuyla basardığı birkaç olaganüstü kurtarıcı yapmıstı ve Gryffindor'un altı golünden dördünü Ginny atmıstı. Bu durum Zacharias'ın iki Weasley'in yalnızca Harry onları sevdiği için orada olduğu hakkında yaptığı sesli fikir yürütmeleri durdurmuş ve yerine Peakes ve Coote'a baslamıstı.

"Elbette ki Coote bir Vurucu için normal yapıya sahip degil,"dedi Zacharias yüksek bir sekilde, "onların genelde daha çok kası olur—"

"Ona bir Bludger fırlat!" diye Coote'a seslendi Harry yanından hızla geçerken, ancak Coote koca bir sırtıyla Bludger'ı Harry'nin zıt yönünde geçmekte olan Harper'a göndermeyi yegledi. Harry memnun bir sekilde Bludger'ın boguk tangırtısını duydu ve onun hedefine ulaştığını anladı.

Görünüşe göre Griffindor yanlıs yapamıyordu. Tekrar tekrar gol attilar ve tekrar tekrar sahanın diger ucu Ron'un kurtardığı gollerle rahatladı. O da simdi gülümsüyordu ve gerçekten iyi bir kurtarıstan sonra kalabalık canlı bir koro halinde eski favori sarkıları 'Kralımızsin Weasley' sarkısını söylemeye basladığında yüksekten onları yönetiyormuş gibi yapmaya basladı.

"Bu gün özel biri olduğunu düşünüyor, degil mi?" dedi igneli bir ses ve Harper'ın kasten ve sert bir sekilde çarptığı

Harry neredeyse süpürgesinden düşüyordu. "Seni kan haini..." Madam Hooch'un arkası dönüktü ve altta Griffindorlular öfkeyle bağırıyorlar, döndüğünde Harper çoktan hızla uzaklaşmıştı. Harry omzu acır bir halde ve ona arkadan sertçe çarpmaya kararlı bir şekilde arkasından hızlandı...

"Sanırım Slytherin'den Harper Snitch'i gördü!" dedi Zacharias Smith megafona doğru. "Evet, kesinlikle Potter'ın görmediği bir şeyi gördü!"

Smith gerçekten bir aptal diye düşündü Harry, çarpıştıklarını görmemiş miydi? Ancak bir an sonra midesi sanki gökyüzünden aşağı doğru düştü—Smith haklıydı ve Harry yanıyordu: Snitch berrak gökyüzünde parlayarak oldukça üstlerinden bir yerlerde hızla hareket ediyordu.

Harry hızlandı; rüzgâr kulaklarında öyle uğulduyordu ki ne Smith'in yorumlarını ne de kalabalığı duyamıyordu, ancak Harper hala ondan öndeydi ve Griffindor yalnızca yüz puan öndeydi; eğer Harper oraya ondan önce varırsa Griffindor kaybederdi... ve şimdi Harper ondan bir adım uzaklıktaydı ve kolunu öne uzatmıştı...

"Hey, Harper!" diye bağırıyor Harry umutsuzluk içinde. "Malfoy yerine geçmen için sana ne kadar ödedi?" Ona bunu neyin söylediğini bilmiyordu, ancak Harper ikilemde kaldı; Snitch'i eliyle yokladı, onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi ve onu iskeleyerek sağından geçti. Harry muhtesem bir kavrayışla o küçük, kanat çırpan topu yakaladı.

"EVET!" diye haykırdı. Dönerek hızla yere indi, Snitch'i tutan eli havadaydı. Kalabalık ne olduğunu anlamaz neredeyse oyunun bittigini haber veren düdük sesini dahi bastırarak yükseklikte bir bağırış koptu.

"Ginny, nereye gidiyorsun?" diye bağırıyor Harry takımın geri kalanı tarafından havada kucaklanırken, ancak Ginny hızla onların sağından geçip gitti ve müthiş bir sesle maç anlatanlar kabinine çarptı. Kalabalık çığlıklar atıp gülerken, Griffindor Zacharias'ın altından güçsüz bir şekilde kımıldandığı odun enkazının yanına indi; Ginny öfkeli görünen Profesör McGonagall'a kayıtsız bir şekilde "Frenlemeyi unuttum, Profesör, özür dilerim," diyordu.

Kahkahalarla gülerken Harry takımın geri kalanından ayrıldı ve gidip Ginny'e sarıldı, ancak onu hemen bıraktı. Onun bakışlarından kaçınarak yerine Ron'un arkasından neseyle el çırpıyor, bütün düşmanlık unutulmuştu, Gryffindor takımı sahayı taraftarlarına el sallayarak kol kola geçiyordu.

Soyunma odasındaki atmosfer nese doluydu. "Ortak Salon'da parti var, Seamus dedi!" diye bağırıyor Dean taskın bir şekilde. "Hadi, Ginny, Demelza!"

Harry ve Ron soyunma odasında kalan son iki kişiydi. Hermione içeri girdiğinde ikisi tam odadan çıkmak üzereydi.

Gryffindor esarbını elinde bükerken üzgün ancak kararlı görünüyordu. "Seninle konuşmam lazım, Harry," Derin bir nefes aldı. "Bunu yapmamalıydın. Slughorn'u duydun, bu yasadışı."

"Ne yapacaksın, bizi ele mi vereceksin?" diye çıkıştı Ron. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Harry

cüppesini asmak için arkasını onlara dönerek, böylece sırttığını görmediler. "Tamamen neden bahsettiğimizi biliyorsun!" dedi Hermione tiz bir sesle. "Kahvaltıda Ron'un bardağına sans iksiri kattın! Felix Felicis!"

"Hayır, katmadım," dedi Harry ikisiyle yüzleşmek için dönerek.

"Evet, yaptın, Harry, ve bu da neden her şeyin bu kadar iyi gittiginin sebebi, orda her şeyi kaçıran Slytherin oyuncuları ve her şeyi kurtaran Ron vardı!"

"Ben bir şey katmadım," dedi Harry kocaman bir sırtımayla. Elini cebine soktu ve sabah kahvaltıda Hermione'nin

gördüğü siseyi çıkardı. Sise altın rengi bir iksirle agzına kadar doluydu ve sisenin kapığı hala mumla mühürlüydü.

"Ron'un bunu yaptığımı düşünmesini istedim, bu nedenle sen bakarken ekliyormuş gibi yaptım," Ron'a baktı. "Kendini sanslı hissettiğin için her şeyi kurtardın. Bunu tamamen kendin yaptın."

Dksiri tekrar cebine koydu.

"Balkabağı suyumda gerçekten bir şey yok muydu?" diye sordu Ron hayretler içinde.

"Ancak hava güzel... ve Vaisey oynayamadı... Gerçekten sans iksiri verilmedim mi?"

Harry kafasını salladı. Ron ağız açık bir süre ona baktı sonra Hermione'ye döndü ve onun sesini taklit ederek, "Bu

sabah Ron'un içeceğine Felix Felicis ekledin, her şeyi kurtarmasının sebebi bu! Gördün mü? Yardım olmadan da

golleri kurtarabiliyorum, Hermione!"

"Ben kurtaramadığımı hiçbir zaman söylemedim—Ron, sen de iksir verildiğini sanıyordun!"

Ancak Ron çoktan süpürgesini omzuna atmış ve uzun adımlarla onun yanından geçip kapıya gitmişti.

"Sev," dedi Harry bu ani sessizlik içinde; planının bu şekilde geri tepebileceğini düşünmemisti. "Öyleyse... partiye

gidelim mi?"

"Sen git!" dedi Hermione yaşla dolu gözlerini kırpıştırarak. "Su anda Ron beni hasta ediyor, bilmiyorum ki ne yapmalıydım..."

Ve o da fırtına gibi soyunma odasından çıktı.

Harry bir çok kişinin ona tebrikler dilediği kalabalığın içinden yürüyerek kaleye doğru gitti, büyük bir hayal kırıklığı

yaşıyordu; o Ron maçı kazanır kazanmaz Hermione'yle ikisinin hemen yine arkadaş olacaklarını düşünüyordu.

Hermione'ye Ron'u asıl gücendiren şeyin Krum'u öptüğü olduğunu nasıl anlatabileceğini bilmiyordu, özellikle de bu çok

uzun bir zaman önce olduğu için. Harry içeri girdiğinde hoş bir ritmi olan ortak salondaki kutlama partisinde Hermione'yi göremedi. Varlığı yenilenen alkışlar ve tebriklerle kutlanmıştı ve onu tebrik eden bir grup insan hemen

etrafını sarmıştı. Ancak sıcaklığına maç analizi yapmak isteyen Creevey kardeşlerle el sıkışıp, etrafını sarıp yaptığı

en ufak gülünç yoruma kahkahalarla gülen ve gözlerini kırpıstıran kızlardan kurtulduğunda Ron'u arama fırsatı

bulabildi. En azından, ağır bir şekilde onunla Slughorn'un Noel partisine birlikte gitmek isteyen Romilda Vane'den

kurtulabilmişti. Tam içeceklerin durduğu masaya doğru kaçıyor ki, omzunda Pygmy Puff Arnold olan ve topuklarının

dibinde umutla miyavlayan Crookshanks olan Ginny'le karşı karşıya geldi.

"Ron'u mu arıyorsun?" diye sordu sırtarak. "Dste burada, ikiyüzlü pislik."

Harry onun isaret ettiği köseye baktı. Orda, bütün odanın tam görüş mesafesi içinde, Ron Lavender Brown'la öyle

yakın bir şekilde sarılmış görünüyordu ki, kimin elinin nerede olduğunu söylemek zordu.

"Onun yüzünü yiyormuş gibi görünüyor, değil mi?" dedi Ginny sakın bir tavırla. "Ancak sanırım, yordamını biraz

arımak zorunda. Dyi oynandı, Harry."

Koluna hafifçe vurdu; Harry ani bir duygunun midesine çullandığını hissetti, ancak sonra Ginny kendine daha fazla

kaymak birası almak için uzaklaştı. Crookshanks de sarıgözleri Arnold'a kilitlemiş bir şekilde onun arkasından yavaşça

ilerledi. Harry daha uzunca bir süre yüzeye çıkacağına benzemeyen Ron'dan başka bir yere döndü, tam o anda portre

deliği kapanıyordu. Dç bulandıran bir hisle, çalı yelesi gibi kahverengi bir tutam saçı görüş açısından kaybolurken

gördüğünü sandı.

Hemen ileri atıldı, tekrar Romilda Vane'den kaçtı ve Sisman Hanım'ın portresini savurup açtı. Dışarıdaki koridor ıssız

görünüyordu.

"Hermione?"

Onu, ilk dnedediği kilitli olmayan sınıfta buldu. Öğretmen masasında oturuyor ve az önce ortaya çıkarttığı belli olan cıvıdayarak basının üzerinde daireler çizen iki sarı kusun dışında yalnız görünüyordu. Harry onu böyle bir anda bile büyü çalışabilmesine hayran kaldı.

"Ah, merhaba, Harry," dedi kırılğan bir sesle. "Sadece alıştırma yapıyordum."

"Evet... onlar—sey—gerçekten güzeller..." dedi Harry.

Ona ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Onun Ron'u fark etmediği, partiyi yalnızca çok fazla patırtılı olduğu için terk ettiği konusunda hiçbir sans olup olmadığını merak ediyordu ki, Hermione aniden hiç de dogal olmayan yükseklikte bir sesle, "Ron kutlamalarda eğleniyormuş gibi görünüyordu," dedi.

"Sey...öyle mi?" dedi Harry.

"Onu görmemiş gibi davranma," dedi Hermione. "Tam olarak saklandığı söylenemezdi, değil—?"

Arkalarındaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Harry'nin dehsetine ragmen Ron kahkahalar atarak ve Lavender'i elinden çekerek içeri girdi.

"Ah," dedi Harry ve Hermione'yi görünce.

"Oops!" dedi Lavender ve kıkırdayarak odadan çıktı. Kapı hızla arkasından kapandı.

Dğerde korkunç, sisen, kabaran bir sessizlik vardı. Hermione dik dik Ron'a bakıyordu; ancak ona dogru bakmayı kabul etmeyen Ron kabadayılık ve dik başlılık karışımı garip bir duyguyla, "Merhaba, Harry! Nereye gittigini merak ettim!" dedi.

Hermione masadan kaydı. Altın renkli kus sürüsü hala basının üzerinde cıvıdayarak daireler çizmeye devam ediyordu, bu nedenle o bu garip ve tüylü güneş sistemi modelinin bir parçası gibi görünüyordu.

"Lavender'ı dışarıda bekletmemelisin," dedi alçak sesle. "Nereye kaybolduğunu merak edecektir."

Oldukça yavaş ve dimdik bir şekilde kapıya dogru yürüdü. Harry daha kötü bir şey olmadığı için rahatlamış görünen Ron'a bir bakış attı.

"Oppugno!" kapı esiginden bir haykırış geldi.

Harry dönüp vahşi bir yüz ifadesiyle asasını Ron'a dogrultmuş olan Hermione'yi gördü: Altın kus sürüsü simdi mermi gibi hızla Ron'a dogru gidiyordu. Ron bağırarak elleriyle yüzünü kapattı ancak kuslar erisebildikleri her deriyi gagalayıp pençeleyerek ona saldırdılar.

"Gerremoffme!" diye haykırdı, ancak kindar bir hiddetle Hermione asılıp kapıyı açtı ve kayboldu. Harry kapı çarparak kapanmadan önce bir hıçkırık duyduğunu düşündü.

(okyanus)

Kırılmaz Yemin

Kar bir kez daha buzlanmış camların karşısında girdap gibi uçuşurken, Noel hızla yaklaşıyordu. Hagrid ortak salona çoktan her zaman ki on iki Noel ağacını ortak salona tek basına yerleştirmiş, merdiven korkuluklarına gümüş seritlerden oluşan çobanpüskülleri dolanmıştı. Zırlı heykellerin kasklarının altındaki mumlar kor düsmüşçesine parlıyordu, koridor boyunca bütün açıklıklara ökseotu öbekleri asılmıştı. Her geçişinde Harry'i ökseotlarının ardından izlemeye karar vermiş gibi gözükten ve koridorda tıkanmalara neden olan büyük kız grupları vardı. En azından Harry'nin yaptığı gece gezileri ona kalenin gizli geçitleri hakkında umulmadık ama bir hayli de yararlı bilgi edinmesini sağlamıştı; sınıflar arasında 'ökseotsuz' yollar bulmakta zorlanmıyordu.

Ron ise bu tür çıkmazları bir kez daha nereden yoksun kıskançlık kaynayan kükremeye benzer bir kahkaha atmakla yetinmişti. Harry her ne kadar bu yeni gülen saka yapan Ron'u, birkaç haftadır sinirli hareketlerine katlanmak zorunda

kaldığı haline tercih etse de, bu gelişmiş Ron ona pahalıya mal olmuştur. Öncelikle Ron'u öpmediği her anı vakit kaybı olarak görmeye başlamış olan Lavender Brown'ın sık sık aniden ortaya çıkışlarına tahammül etmek zorundaydı, ikincisi Harry bir kez daha kendini birbiriyle konuşmama niyetli iki kişinin dostu olarak bulmuştur. Kollarının üstü ve elleri hala Hermione'nin kus saldırısından dolayı derin çizikler ve kesiklerle dolu olan Ron kızgın ve kendini savunan bir tutum takınmıştı.

"Sikâyet edemez," dedi Harry'e. "O da Krum'la çıktı. Ve şimdi de aynı şekilde benimle çıkmak isteyen biri olduğunu öğrendi."

Harry cevap vermedi. Yarın sabahki Muska dersinden önce okumaları gereken "Essiz Dpuçları: Bir araştırma" kitabına dalmış taklidi yaptı. Zaten Ron ve Hermione ile arkadaş olmaya kararlı olduğu için çoğu zaman ağzını kapalı tutmayı yegliyordu.

"Hermione'ye hiç söz vermedim. Yani, tamam onunla Slughorn'un Noel partisine gidecektim, ama daha önce söylemedi... Arkadaşların yaptığı gibi... Ben özgür..." Harry 'Mükemmel Dpuçları' kitabından bir sayfa daha çevirdi, Ron'un onu izlediğinin farkındaydı. Ron'un sesi mırıltılara döndü, atesinin çıtırtıları Ron'un sesini gölgeliyordu, ama tekrar 'Krum' ve 'sikâyet edemez' kelimelerini yakaladı.

Hermione'nin ders planı o kadar doluydu ki, Ron Lavender'a yapışmış şekilde onun ne yaptığını görmediği aksamlar Hermione ile görüşebiliyordu. Ron ortak salondayken Harry ile oturmak istemiyordu, bu nedenle genellikle kütüphanede görüşebiliyorlardı ki buda konuşmalarının yalnızca fısıldama şeklinde olacağı anlamına geliyordu.

Kütüphane başkanı Madam Pince raflar arasında sinsice gezinirken "Kimi isterse öpmekte özgür," dedi Hermione.

"Gerçekten hiç aldırımıyorum."

Tüy kalemini kaldırdı ve sinirli bir şekilde "i"nin noktasını yerleştirdi ve buda parsömende bir delik açmasına neden oldu. Harry hiçbir şey söylemedi. Kullanmaya kullanmaya yakında sesini kaybedeceğini düşündü. 'Gelişmiş Büyü Yapımı' kitabına bir miktar daha gömüldü ve 'Sonsuz Yaşam Dksiri' üzerine birkaç not daha düştü, bazen Libatius Borage'ın yazısına Prens'in eklediği yararlı dipnotları gözden geçirmek için duraklıyordu.

Birkaç dakika sonra "Ve aklıma gelirken," dedi Hermione "Dikkatli olman gerek."

"Son kez diyorum," dedi Harry. Kırk bes dakikalık sessizliğin ardından ilk defa konuşuyordu. "Bu kitabı geri vermiyorum, Snape'ten öğrendiğimden veya Slughorn'un öğrettiğinin çok daha fazlasını Melez Prens'ten öğren—"

"Senin aptal Prens'inden bahsetmiyorum ben," sanki Harry'nin kitabı ona kaba davranmışçasına gıcık bir bakış attı.

"Daha öncesinden konuşuyorum. Buraya gelmeden önce su Romilda Vane denen kızın da olduğu kızlar tuvaletine gittim, sana nasıl ask iksiri verebileceğine karar vermeye çalışıyordu. Herkes onlardan birini Slughorn'un partisine götürceğini umuyor, görünen oydu ki hepsi Fred ve George'un ask iksirlerinden almış; korkarım ki büyük ihtimalle ise yarıyorlar—"

"O zaman neden hepsine el koymadın?" dedi Harry. Görünen suydü ki Hermione'nin kurallara olan düşkünlüğü bu kadar kritik bir zamanda onu terk etmişti.

"Tuvaletten yanlarında iksirler yoktu." dedi Hermione küçümseyen bir ses tonu vardı. "Sadece taktikleri konuşuyorlardı. Ve sanıyorum ki Melez Prens her neyse," kitaba gene iğrenç bir bakış attı, "herhalde bu kadar çeşit

ask iksirine karşı bir panzehir hayal etmistir, yerinde olsam seninle gidecek birini davet ederdim böylece digerleri hala bir sansı oldugunu düşünmeyi keserler. Parti yarın gece, gittikçe daha da vahsilesiyorlar.”

“Davet etmek istedigim kimse yok,” diye geveledi Harry, her ne kadar gece rüyalarında Ginny birden belirse de –ki Ron’un iyi bir zihnefendar olmadigına sükreliyordu hala Ginny hakkında becerebildigince daha az düşünmeye çalışıyordu.

“Her neyse, ne içtigine dikkat et, çünkü Romilda Vane bir seyleri basarmıs gibi gözüküyordu.” dedi Hermione sert bir sekilde.

Daha sonra uzun Aritmansı ödevinin yazılı olduğu parsömeni yukarı çekerek bir seyler çiziktirmeye devam etti. Harry bir süreliğine onu süzdü.

“Bir dakika dur” dedi yavaşça. “Filch’in Weasley Sakacı Dükkanı’ndan alınan her şeyi yasakladığını sanıyordum.”

“Pek simdiye kadar Fich’in neyi yasakladığını kim taktı ki?” diye sordu Hermione, hala ödevine yogunlasmıs sekilde duruyordu.

“Ama bütün baykusların arandığını sanıyordum. O zaman bu kızlar nasıl oluyor da ask iksirlerini okula sokabiliyor?”

“Fred ve George onları bir çeşit parfüm veya öksürük iksiriyimıs gibi yolluyor,” dedi Hermione “Baykus Siparis Servisleri’nin birer parçası bu.”

“Bu konuda çok şey biliyorsun.”

Hermione daha önce ‘Gelisimıs Dksir Yapımı’ kitabına baktığı haliyle Harry’e baktı.

“Bütün bunlar, yazın Ginny ve bana gösterdikleri siselerin arkasında yazılı,” dedi sogukça. “Etrafta dolasıp baskalarının içeceklerine iksir katmıyorum... veya kötü bir seymıs derken numara yapmıyorum...”

“Evet, tamam önemli degil,” dedi Harry çabukça. “Önemli olan Filch’in aptal yerine konması degil mi? Bu kızlar baska bir şey gibi gözükken seyler sokuyorlar okula! Öyleyse Malfoy gerdanlığı bu sekilde neden sokamasın—?”

“Yapma Harry... Gene mi...”

“Hadi Hermione neden olmasın?” diye üsteledi Harry.

Hermione içini çekerek “Bak” dedi, “Sır Seziciler ugursuzlukları, lanetleri ve gizli muskaları tespit edebilirler, degil mi?”

Daha önce Karanlık büyüleri veya Karanlık objeleri bulmada kullanıldılar. Gerdanlıkta olduğu gibi bu kadar güçlü bir laneti saniyeler içinde fark edebilirler degil mi? Fakat baska bir siseye konulmus seyler fark edilemeyebilir – en azından ask iksirleri Karanlık degil veya tehlikeli—”

“Senin için demesi kolay tabi” diye mırıldandı Harry, Romilda Vane’i düşünerek.

“Gene de Filch’in onun bir öksürük surubu olmadığını ayırt etmesi zor, sonuçta iyi bir büyücü degil, sanmıyorum ki bir siseyi digerinden ayırt—”

Hermione bir anda sesini kesti, Harry de duymustu. Birisi karanlık kitap raflarının ardından onlara yaklasmıstı.

Beklediler ve bir dakika sonra Madam Pince’in akbaba görünüsü kösedden belirmisti, yanakları içine çökmüştü, yüzü parsömen gibiydi ve uzun kemerli burnu elinde tasıdığı gaz lambasıyla aniden aydınlanmıstı.

“Kütüphane simdi kapalı” dedi. “Aldığınız seyleri dogru yerlerine koy— bu kitaba ne yapıyorsun öyle seni terbiyesiz çocuk? ”

“Bu kütüphanenin degil benim!” dedi Harry aceleyle, Madam Pince’in pençe-vari eli masaya uzandığı anda Harry kitabını kaptı.

“Zorba!” diye hırıldadı. “Pislik!, Ziyankar!”

“Dçindede yazıyor kitabın” dedi Harry, kitabı elinden zorla geri çekti.

Madam Pince kriz geçirecek gibi görünüyordu; hızla esyalarını toplayan Hermione, Harry'ı omzundan yakalayarak oradan uzaklaştırdı.

"Dikkatli olmazsan kütüphaneye girmeni engelleyebilir. Neden bu aptal kitabı getirmek zorundaydın ki?"

"Benim suçum değil, azgın köpekler gibi bağırıyordu Hermione. Veya sanıyor musun ki Filch hakkında kaba konuştuk

diye basımızda bitti? Her zaman aralarında bir şeyler olduğunu düşündüm..."

"Ne, ha ha..."

Tekrardan eskisi gibi konuşabilmelerinin tadını çıkararak, bombos mumlarla aydınlatılmış koridorlardan ortak salona

gitmek için ilerlediler. Bu arada Filch ile Madam Pince'in gizlice ask yasayıp yasamadığını tartıştılar.

"Dhtisamlı Noeller" dedi Harry Sisman Kadın'a. Bu onların yeni hoş parolalarıydı.

"Sana da aynıysından" dedi Sisman Kadın sımırık bir sırıtmayla ve onları kabul etmek için ileriye savruldu.

Harry portreden içeri tırmandığı anda Romilda Vane "Merhaba Harry!" dedi "Biraz Solungaçsuyu istermisin?"

Hermione ona 'Ne dedim ben sana' bakışı attı omzunun üstünden.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Harry çabukça. "Pek sevmem"

"Tamam, o zaman bunları al" dedi Romilda, ellerine bir kutu sıkıştırarak. "Çikolatalı Kanepeler, içlerinde Atesviskisi var.

Büyük annem yolladı ama ben sevmem onları."

"Eh-peki-teşekkür ederim," dedi Harry, ne söyleyeceğini bilemeden. "Ee bende seye gidiyordum..."

Hermione'nin arkasından kosturdu, sesi gitmiş gibiydi.

"Sana anlatmıştım," dedi Hermione öz bir şekilde. "Ne kadar çabuk birisine teklif edersen, o kadar çabuk seni yalnız

bırakırlar ve sende—"

Ancak yüzü birden ifadesizleştirdi, aynı koltukta sarmas dolos oturan Lavender ile Ron'u görmüştü.

"Neyse, iyi geceler, Harry" dedi Hermione, saat daha akşam yediydi, basa bir şey demeden kızlar yatakhanesine

gitmek için ayrıldı.

Harry yataga giderken kendine yalnızca bir gün daha derslerle uğrasacağını üstelik Slughorn'un partisinin ardından

Ron ile Kovuk'a gitmek için yola çıkacaklarını hatırlatarak rahatlamaya çalıştı. Görünüşe bakılırsa tatil başlamadan önce

Hermione ile Ron'un birleşmeleri imkansızdı, fakat muhtemelen bu ara onlara sakinleşmek ve daha iyi davranışlar

sergilemeleri için düşünme fırsatı verecekti.

Bu umutları çok da fazla gelmişti anlaşılan, her ikisiyle bir Biçim Degistirme daha geçirmeye katlandıktan sonra bu

umutlar yok oldu. En zor konu olan insanlar üzerinde biçim degistirmeye başlamışlardı, aynaların karşısında çalışıyorlardı ve kaslarının rengini degistirmeleri istenmişti. Hermione huysuzca Ron'un bu yoldaki berbat denemesine

güldü; ama her nasılsa kendine harikulade ince bir bıyık yaratmayı basarmıştı. Ron ise buna karşılık

Hermione'nin,

Profesör McGonagall soru sordugunda yerinden aşağı yukarı zıplamasının acımasız ama tamda yerine oturan bir

taklidini yapmıştı bu da Hermione'nin tekrar yaşlara bogulmasına neden olan Lavender ve Parvati ikilisinin kahkahalara

bogulmasına neden olmuştu. Zil çaldığında esyalarının yarısını arkasında bırakarak sınıftan fırladı ve Hermione'nin ona

Ron'dan daha fazla ihtiyaç duyduğuna karar vererek esyalarını toplayıp pesinden çıktı.

Sonunda alt katta kızlar tuvaletinden çıkan Hermione'ye rastladı. Arkasından onu belli belirsiz teselli etmeye çalışan

Luna Lovegood vardı.

"Ah, merhaba Harry," dedi Luna. "Kaslarından birinin yeşil olduğunu biliyor muydun?"

"Selam, Luna. Hermione, esyalarını bırakmışsın..."

Kitapları verdi.

"Ah, evet," dedi Hermione tikanarak, esyalarını aldıktan sonra gözlerini kalem kutusuna sildiğini gizlemek için aceleyle

arkasını döndü. "Teşekkür ederim Harry ben en iyisi gideyim..."

Ardından he ne kadar Harry onu teselli edecek bir şey düşünmese de ona bunları söyleyecek fırsat vermeden oradan ayrıldı.

"Biraz üzgün," dedi Luna. "Dlk basta Mızımız Myrtle içeride sandım ama bir anda Hermione çıktı. Su Ron Weasley hakkında bir şeyler dedi..."

"Evet, biraz tartıştılar," dedi Harry.

"Bazen çok komik şeyler söyleyen, değil mi?" dedi, beraber koridorda ilerlerken. Ama bazen biraz kırıcı olabiliyor, geçen sene fark ettim bunu."

"Sanırım," dedi Harry. Luna gene her zamanki hoş olmayan doğruları konuşmadaki ustalığını kanıtlıyordu; Harry daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştı. "Peki, iyi bir dönem geçirdin mi?"

"Evet iyiydi," dedi Luna. "D.O. olmadığı için biraz yalnızdım. Tabi Ginny iyiydi. Geçenlerde Biçim Degistirme sınıfında bana Loony diyen iki oğlanı susturdu."

"Benimle bu gece Slughorn'un partisine gelmeye ne dersin?"

Kelimeler Harry kendini tutamadan ağzından çıkmıştı. Kendisini bir an başka biri konuşuyormuş gibi hissetti. Luna saskınlıkla patlak gözlerini Harry'nin üzerine çevirdi.

"Slughorn'un partisi mi? Seninle mi?"

"Evet," dedi Harry. "Yanımızda birilerini getirmemiz istendi, bende düşündüm ki sen isteyebilirsin... yani..."

niyetini açığa kavuşturmaya özen gösteriyordu. "Yani bilirsin sadece arkadaş olarak. Fakat istemiyorsan..."

Hala yarı yarıya gelmemesini umuyordu

"Arkadas olarak gelmeyi elbette istiyorum!" dedi Luna. Daha önce yüzünün mutlulukla bu kadar yayıldığını hiç görmemisti. "Daha önce hiç kimse bana bir partiye gelmemi teklif etmemisti, arkadaş olarak! Kasını bu yüzden mi boyadın yani parti için? Bende yapmalı mıyım?"

"Hayır" dedi Harry sertçe. "O bir hata. Düzeltmesi için Hermione'yi bulacağım. O zaman saat 8'de ortak salonda buluşuruz."

"Ahaa!" diye bir bağırıtı duyuldu üstlerinde ve ikisi de bir anda irkildi. Fark etmeseler de az önce elinde bira avize olan ve gaddarca gülen Peeves'in altından geçmişlerdi.

"Potty, Loony'yi partiye davet etti! Potty Loony'e abayı yakmış! Potty Loooooony'i sevioooooor!"

"Potty Loony'e asık!" çığlıklar ve kahkahalar esliğinde oradan uzaklastı.

"Bu tür şeyleri özel olarak görmesi ne hoş" dedi Harry. Ve tabi ki çok geçmeden bütün okul Harry Potter'ın Lune Lovegood'u partiye götüreceğini biliyor gibiydi.

Aksam yemeginde "Baska birini çağırabilirdin!" dedi Ron inanamayarak. "Herhangi biri! Ve sen Loony Lovegood'u mu seçtin?"

"Ona bu şekilde hitap etme" dedi Ginny aniden parlayarak. Geçerken sohbete katılmak için Harry'nin arkasında duraklamıştı. "Onu götürdüğüne sevindim Harry. O kadar çok heyecanlı ki."

Daha sonra Dean'le oturmak için devam etti. Harry, Ginny'nin bundan memnun olması nedeniyle kendini mutlu hissetmeye çalıştı ama beceremedi. Masanın diğer ucunda Hermione yalnız oturuyordu bir taraftan önündeki türüsüyle oynuyordu. Harry, Ron'un ona kaçamak bir şekilde baktığını fark etti.

"Özür dileyebilirdin," diye önerdi Harry açık bir şekilde.

"Ne, sonrada başka bir kus sürüsünün saldırısına mı uğrasaydım?" diye mırıldandı.

"Neden onun taklidini yapma gereği duydun?"

"Bıyığıma güldü!"

"Ve bende güldüm. Gördüğüm en aptal şeydi."

Fakat Ron pek duymusa benzemiyordu, Lavender çoktan Parvati ile gelmişti. Harry ile Ron'un arasına sıkışarak kollarını Ron'un boynuna doladı.

"Merhaba Harry," dedi Parvati; o da Harry gibi bu davranıslardan bıkmıs ve utanıyormus gibi duruyordu. "Merhaba," dedi Harry. "Nasılsın? Hogwarts'ta kalıyorsun değil mi? Ailenin okuldan ayrılmanı istediklerini duydum."

"Onları ikna etmeye basardım bu sürece," dedi Parvati. "Su Katie olayı onları gerçekten çılgına çevirdi, ama simdiye kadar hiç böyle bir şey olmamıstı... ah merhaba Hermione!"

Parvati olumlu bir şekilde gülümsüyordu. Harry onun Biçim Degistirme'de Hermione'ye güldüğü için kendisini suçlu hissettiğini söyleyebilirdi. Etrafına bakındı ve Hermione'nin de mümkün olduğu kadar sıcak bir şekilde güldüğünü gördü. Kızlar bazen gerçekten çok garip oluyorlardı.

"Merhaba, Parvati!" dedi Hermione, tamamen Ron ve Lavender'ı görmezden geliyordu. "Slughor'un partisine geliyor musun be gece?"

"Davet eden olmadı," dedi Parvati kasvetli bir şekilde. "Gelmeyi çok isterdim, yani çok iyi olacak gibi geliyor kulaga... sende gideceksin değil mi?"

"Evet, Cormac ile saat 8'de buluşacağım ve biz—"

Bir anda tıkalı bir lavabo pompayla açılmışçasına bir ses çıktı ve Ron'un yüzü göründü. Hermione bir şey duymamıs yada görmemiş gibi davrandı.

"—biz de partiye beraber gideceğiz."

"Cormac?" dedi Parvati. "Cormac McLaggen mı kastediyorsun?"

"Evet doğru," dedi Hermione tatlı bir ses tonuyla. "Hani neredeyse su yeni," neredeyseyi iyice vurgulayarak, "Gryffindor tutucusu olan."

"Yani onunla gidiyorsun," dedi Parvati gözleri iyice açılmıştı.

"Ah-eyet-bilmiyor muydun?" dedi; bir Hermione-ce kıkırdama koyuverdi.

"Hayır!" dedi Parvati, bu yeni dedikodu karşısında heyecanlanmış gözüküyordu. "Vay be, Quidditch oyuncularını seviyorsun, değil mi? Dlk Krum, sonra McLaggen..."

"Evet ben gerçekten iyi Quidditch oyuncularını seviyorum," diye düzeltti Hermione, hala gülüyordu. "Neyse, sonra görüşürüz... gitmeliyim ve partiye hazırlanmalıyım..."

Ve oradan ayrıldı. Bir kez daha Parvati ve Lavender bu yeni gelişmeyi tartışmak için kafa kafaya verdi, McLaggen hakkında duydukları seyler ve Hermione hakkında bütün tahmin yürütülecek konular. Ron tamamen bos ve ifadesiz baktı, hiçbir şey söylemedi. Harry hangi kızın öç aldığı konusunda derin bir düşünceye dalmıstı. Saat 8'de ortak salona vardığında aniden etrafta normal olmayan kız gruplarını fark etti, her biri o Luna'ya yaklaşıırken onu ihtiyatla süzüyordu. Luna bir çok kızın gülmesine neden olan paletlerle islenmiş gümüşimsi bir cüppe giyiyordu ama aslında oldukça güzel gözüküyordu. En azından Harry onun turptan küpelerini, kaymak birası-tıpası kolyesini ve hayalet-gözlüğünü takmadığı için mutluydu.

"Merhaba" dedi Harry. "Gidebilir miyiz?"

"Ah, tabiki," dedi Luna mutlu bir şekilde. "Parti nerede?"

"Slughorn'un odasında," dedi Harry, mırıltılar ve bakıslardan uzak mermer merdivenlere doğru yola çıktılar.

"Bir vampirin de davet edildiğini duydun mu?"

"Rufus Scrimgeour?" diye sordu Luna.

"Ben – Ne?" dedi Harry saskın saskın. "Sihir Bakanı'ndan mı bahsediyorsun?"

"Evet, o bir vampir," dedi Luna, isin aslı bu der gibi. "Cornelius Fudge'un yerine geçtiği zaman babam onun hakkında uzun bir makale yazdı ancak bakanlıktan biri onu yayımlamaması için zorladı. Açıkçası gerçeğin açığa çıkmasını istemiyorlar."

Bunun imkansız olduğunu düşünen ve babasının sıra dışı görüşlerini gerçek gibi anlatan Luna'ya alısan Harry cevap vermedi; çoktan Slughorn'un odasına yaklaşılmışlardı. Attıkları her adımda kahkaha sesleri, müzik, gürültülü konuşmalar biraz daha yükseliyordu.

Ya bu şekilde yaptırılmıştı veya sihirli bir hileyle bu hali almıştı, Slughorn'un ofisi normal bir öğretmenin odasından çok daha büyüktü. Tavan ve duvarlar zümrüt yeşili, altın ve koyu kırmızı tonlarında asılmış eşyalarla bezenmişti, bu onlara büyük bir çadırın içindeymiş hissi veriyordu. Gerçek perilerin kanat çırpıtığı oda, tavanın ortasından sarkan satafatlı altın bir lamba nedeniyle kırmızıya boyanmış gibiydi; her biri ışığın altında ufak benekler gibiydi. Sarkıya kösedan gelen mandolin sesine benzer bir ses eslik ediyordu, ince sis görünümü veren dumanın altında derin bir sohbeta dalan yetiskin büyücüler vardı. Onca bacagın arasında vızır vızır dolanan ev cinleri içinde gümüşümsü yiyecekler olan servis tabakları taşıyorlardı bu görünüm onları hareket eden gibi gösteriyordu.

Daha henüz Harry ve Luna kapıdan içeri sızmıştı ki, Slughorn "Harry, evladım!" dedi gürlenerek. "Dçeri gir içeri gir seninle tanıştırmak istedigim bir sürü kişi var."

Slughorn duman rengi ceketine uysun diye püsküllü, kadife bir sapka takmıştı. Her an cisimlenmeyi umuyormuşçasına Harry'nin kolunu sıkıca kavramıştı. Slughorn bir nedenden dolayı partiye sürüklüyordu, Harry hemen Luna'nın elini tutarak onu da çekti.

Harry, Eldred Worple ile tanışmanı istiyorum, benim eski öğrencimdir, Kanlı Kardeler: Vampirlerle Hayatım'ın yazarıdır kendisi ve tabi ki arkadaşı Sanguini."

Worple, kısa boylu akıllı görünümlü adam Harry'nin elini tutarak memnuniyetle sığı, uzun boylu sıska ve gözlerinin altında gölgeler olan Sanguini sadece kafasıyla selam verdi. Oldukça sıkılmış görünüyordu. Ona yakın duran bir grup kız meraklı ve heyecanlı görünüyordu.

"Harry Potter, ne büyük şeref!" dedi Worple, Harry'nin yüzüne yarım bir bakış atarak, bende daha geçenlerde Profesör Slughorn'a Harry Potter'ın ne zamandır beklediğimiz biyografisi nerde kaldı diye sordum.

"Ee," dedi Harry. "Öyle mi?"

"Horace'ında belirttiği gibi ufak bir şey!" dedi Worple. "Ama aslında—" birden sesi değişerek is görüşmesi tonunda,

"Hakkında yazmaktan çok memnun olurdum-herkes senin hakkında daha çok bilmek için deli oluyor, sevgili dostum deli oluyorlar! Eger bana birkaç röportaj sözü verirsen, suna dört- veya 5 saatlik diyelim böylece kitabın birkaç ay içerisinde hazır olur. Ve sadece çok az bir çabayla, seni garanti ederim, -emin değilsen Sanguini'ye sor- Sanguini burada kal!" diye ekledi Worple, gizlerinde büyük bir açıklıkla bir grup kıza yaklaşıp vampir nedeniyle aniden sertleşmişti. "Al biraz kıymalı börek ye," dedi Worple, dikkatini tekrar Harry'e çevirmeden önce aynı anda oradan geçen cinden bir tane alarak Sanguini'nin eline tutuşturdu.

"Evet dostum, kazanacağın altınlar, hiçbir fikrin—" "Kesinlikle ilgilenmiyorum," dedi Harry sertçe "ve bir arkadaşımı gördüm, izninizle."

Luna'yı kalabalığa doğru çekti; aslında Acayip Kızkardeşler arasında aniden kaybolan kahverengi bir saç yumuğu görmüştü.

"Hermione! Hermione!"

"Harry! Çok şükür buradasın! Selam Luna!"

"Ne oldu sana? diye sordu Harry, Hermione'nin bu darmadagin görünüsüne bakılırsa sanki az önce bir Seytan Kapanı'yla bogusmustu.

"Sey, ben kaçtım- yani, Cormac'ı bırakıp," dedi. "Ökseotunun altında" diye ekledi açıklama olarak; Harry hala onu sorgular bir sekilde bakıyordu.

"Seninle gelirken amacına hizmet ediyordu" dedi ciddi bir sekilde.

"Ron'u en sinir edecek onu düşündüm," dedi Hermione sogukkanlılıkla. "Bir ara Zacharias Smith'i düşündüm fakat sonra—"

"Zacharias Smith'i mi düşündün?" dedi Harry isyan edercesine.

"Evet, öyle, ve keske onu seçseydim diye düşünüyorum, McLaggen centilmenlikte Grawp ile yarisir. Bu yoldan gidelim, onu gelirken görebiliriz, çok uzun..."

Üçü yollarındaki bal-ıçkisi dagıtan cini atlatarak odanın diger tarafına geçtiler, ancak Profesör Trelawney'nin orada yalnız durdugunu anlamaları için artık çok geçti.

"Merhaba" dedi Luna kibarca Profesör Trelawney'e.

"Dyi aksamlar, canım" dedi Profesör Trelawney, çabayla Luna'ya odaklanarak. Harry gene yemek sarabı kokusunu hissedebiliyordu. "Son zamanda sizi sınıflarımda göremedim..."

"Hayır, bu yıl öğretmenimiz Firenze," dedi Luna.

Profesör Trelawney sinirli ve sarhos bir kıkırdama esliginde "Ah, tabi ki," dedi. "Veya Dobbin, bu sekilde isimlendirmeyi tercih ederim. Sizde düşündüğünüz gibi yani ben okula döndüm ve Profesör Dumbledore o atı basından savar diye düşündüm degil mi? Ama hayır... sınıfları paylaşıyoruz... bu resmen bir hakaret, açıkçası bir asagılama. Biliyor musun..."

Profesör Trelawney Harry'i fark edemeyecek kadar sarhostu. O Firenze'yi suçlarken Harry, Hermione'nin yanına sokularak "Sunu açığa kavusturalım. Ron'a Tutucu Antremanları'nda ise karıştığını anlatacak mısın?" Hermione kaslarını kaldırarak,

"Sence bunu yapmaya tenezzül eder miyim?"

Harry ona kurnazlıkla baktı.

"Hermione, eger McLaggen'a seyi sorarsan—"

"Arada fark var," dedi Hermione ciddiyetle. "Ron'a Tutucu Antremanları'nda ne olduğunu veya olmadığını anlatmayı düşünmüyorum."

"Dyi," dedi Harry hararetle. "Çünkü gene her seyi batıracak ve sonraki maçı kaybede—"

"Quidditch!" dedi Hermione. "Bütün oğlanların tek umursadığı sey bu mu? Cormac benim hakkımda tek bir soru bile sormadı, hayır, ben aralıksız McLaggen Tarafından Yapılan Yüz Kurtarıcı'ı dinlemek zorunda kaldım, ah hayır iste geliyor!"

Hermione bir anda öyle hızlı kaçtı ki sanki cisimlenmisti, bir dakika önce buradaydı ama simdi kahkahayla gülen iki cadının arasından geçmiş ve kaybolmustu.

"Hermione'yi gördün mü?" diye sordu McLaggen, aradan bir dakika geçmisti ki kalabalığın arasından çıkıvermisti.

"Hayır, üzgünüm," dedi Harry, ve aceleyle Luna'nin kiminle konustugunu unutarak sohbete katılmak için arkasını döndü.

Dlk defa fark ederek derin, puslu bir sesle "Harry Potter!" dedi Trelawney.

"Ah, merhaba" dedi Harry isteksizce.

"Sevgili evladım!" dedi uzun ve histerik bir fısıltıyla. "Söylentiler! Hikâyeler! Seçilmiş Kisi! Ve tabi ki ben bunu uzun zamandır biliyordum... batıl inançlar hiçbir zaman iyi olmadı, Harry... Ama Kehanet dersini tekrar neden almadın?"

Herkeste olduğu gibi senin içinde bu ders çok ama çok önemli!"

"Aa, Sybill, hepimiz bizim dersimizin en önemlisi olduğunu düşünüyor," dedi yüksek bir ses, ve Profesör Trelawney'in

diğer tarafında Slughorn belirdi; yüzü kıpkırmızıydı, kadife sapkası çarpık duruyordu, bir elinde bal-ıçkisi bir diğerinde

de koca bir kıymalı börek vardı. "Fakat sanmıyorum ki daha önce iksirde bu kadar başarılı birini gördüm!" dedi

Slughorn, ilgiyle Harry'e baktı-kanlı gözleri doğruyu gösteriyorsa- "Dogustan yetenekli, bilirsin –aynı annesi gibi! Daha

önce bu tür yetenege sahip birkaç kişiyi yetistirdim, sana ancak bunu diyebilirim, Sybill-her ne kadar Severus-"

Ve Harry'nin korktuğu basına geldi, Slughorn elini havaya kaldırdı ve havada buraya gelmesini isaret etti.

"Etrafta sinsice dolacağına, bize katıl Severus!" dedi mutluca, hiçkırıyordu. "Ben de Harry'nin olaganüstü iksir

yeteneginden bahsediyordum! Tabi bazı emekleri sana ait olmalı, bes yıl ona öğretmenlik yaptın!"

Snape gözlerini kısarak kapana kısılmış gibi görünen ve Slughorn'un kollarını boynuna doladığı Harry'e baktı.

"Ne komik, şimdiye kadar Harry'e bir şey öğretmeyi basarabildiğime dair hiçbir izlenime sahip degildim."

"Pekala bu dogustan gelen bir yetenek!" diye bağırıldı Slughorn. "Dlk ders bana ne verdiğini görmeliydin, bir sise

Yasayan Ölüm Dksiri –Severus sende dâhil olmak üzere ilk denemede daha iyisini yapabilen bir öğrenci görmedim— "

"Gerçekten mi?" dedi yumusak bir ses touyla, hala gözleri kesin bir huzursuzluk duymaya başlayan Harry'i igneliyordu.

O anda isteyeceği son şey Snape'in onun Dksir'deki yeni mükemmeliyetinin kaynağını araştırması olacaktı.

"Aldığın diğer dersleri hatırlatır mısın bana Harry?"

"Karanlık Sanatlara Karsı Savunma, Muska, Biçim Degistirme, Bitkibilim..."

"Kısacası bütün dersler Seherbaz olmak için gerekli" dedi Snape, açıkçası dudagını bükerek.

"Evet, dogru, olmak istediğim şey bu" dedi Harry meydan okur bir sekilde.

"Ve senden de çok iyi bir Seherbaz olur!" diye ciyakladı Slughorn

Beklenmedik bir sekilde, "Bence sen bir Seherbaz olmamalısın" dedi Luna. Herkes ona baktı. Çünkü Seherbazlar

Çürükdis Tezgâh'ının birer parçası, herkesin bunu bildiğini sanıyordum. Bakanlık içinde karanlık büyü ve dis eti

hastalığının birlesimi bir seyle bogusuyorlar.

Harry gülmeye başladığı anda burnunu dogrultup nefes alacak vakti anca bulabildi. Gerçekte Luna'yı partiye getirmesi

bunun için degerdi.

Kadehini öksürerek bıraktı, sırlıslıkam olsa da hala kadehi sıkıyordu; yüregini daha da agzına getirecek bir şey: Argus

Filch, Draco Malfoy'un kulağından tutarak onlara dogru geliyordu.

"Profesör Slughorn," dedi Filch hırıltıyla, çenesi heyecanla titriyordu, çökük gözleri uygun olmayan bir şey sezdiğinde

ortaya çıkan çılgınlıkla parlıyordu.

"Bu çocuğu üst kattaki koridorda sinsi sinsi dolarken yakaladım. Partinize davet edildiğini iddia ediyor ve yola

koyulmuş bunun için. Ona bir davetiye yolladınız mı?"

Malfoy kendini Filch'in kiskacından kurtardı, sinirli görünüyordu.

"Tamam, Davet edilmemistim!" dedi sinirle. "Gizlice girmeye çalışıyordum, mutlu musun?"

"Hayır, degilim!" dedi Filch, sen sakrak bir görünüsüyle bir garip duruyordu. "Basın belada, belada! Müdür izin

olmadan gece gizlice dolasmayı yasaklamadı mı? Hııı?"

"Yeter, Argus, yeter," dedi Slughorn elini kaldırarak. "Noeldeyiz, bir partiye girmek istemek suç olmamalı, sadece bu

an için cezayı unutalım; kalabilirsin, Draco."

Filch'in olagan dışı hayal kırıklığı kusursuzca fark edilebiliyordu, fakat nedense Harry Malfoy'a bakarak neden hala

mutsuz görüldüğünü merak etti ve neden Snape de sanki her ikisi kızgınmış gibi Malfoy'a bakıyordu... acaba mümkün

müydü? ...biraz korkmuş?

Filch henüz mırıldanıp bir taraftan ayaklarını süre süre oradan uzaklaşıyordu ki Harry ne gördüğünü fark etmişti,

Malfoy'un yüzü gülümser halde Slughorn'a ne kadar misafirperver olduğuna dair teşekkür ediyordu, Snape'in yüzü

gene anlaşılmaz bir ifade takınmıştı.

"Önemli değil, önemli değil," dedi Slughorn, Malfoy'un teşekkürlerini savuşturuyordu. "Büyük babanı iyi biliyorum, her neyse..."

"Her zaman sizden çok iyi bahsedirdi efendim," dedi Malfoy hemen. "Sizin bildiği en iyi iksir yapıcısı olugunu söyledirdi."

Harry gözlerini Malfoy'a dikti. Nedeni onun Slughorn'a yalakanması değildi, üzün süre aynısını Snape'e yaparken

görmüştü. Bu bir Malfoy gerçeği idi, üstelik mesum bir görünümü vardı. Uzun zamandan beri bu Malfoy'a yakın olduğu

ilk andı, şimdi Malfoy'un gözlerinin altında kara gölgeler vardı, yüzü daha bir dolgundu.

"Seninle bir şey konuşmam gerek Draco," dedi Snape birden.

"Oh, şimdi mi, Severus," dedi Slughorn, gene hıçkırıldı, "Noldeyiz, bu kadar sert olma—"

"Ben onun bina baskanıyım ve ne kadar sert veya herhangi bir şekilde davranacağıma ben karar veririm," dedi tersçe.

"Takip et beni, Draco"

Snape önde Malfoy bozulmuş şekilde onu takip ederek ayrıldılar. Harry bir dakikalığına kararsızca dikildi sonra "Biraz

sonra burada olurum Luna –sey- tuvalet."

"Tamam" dedi Luna mutlulukla, kalabalığın arasına girerken onu duyduğunu düşündü, Luna'da konuyla oldukça

ilgilenmiş görünen Profesör Trelawney ile Disçürüğü Tezgâhı konusuna devam etti.

Partiden çıktıktan sonra bos koridorda görünmezlik pelerini giymesi kolaydı, cebinden çıkararak üstüne geçirdi. Dsin

zor kısmı Snape ve Malfoy'u bulmaktı. Ayak seslerini, arkadan Slughorn'un patisinden gelen müzik ve konuşma sesleri

gölgeliyordu. Belki Snape, Malfoy'u zindanlardaki odasına götürmüştü... Belki de Sytherin ortak salonuna doğru onunla

eslik ediyordu.

Harry büyük bir heyecan dalgasıyla koridordan aşağı doğru kosmaya başladı ta ki son sınıfın kapı deliğinin orada eğilip

kulağını kapıya yaslayana dek ve sesler duydu.

"...Hata yapamazsın Draco, çünkü eğer çıkarırsan—"

"Onunla yapacak bir şeyim yok, tamam mı?"

"Umarım doğruyu söylüyorsunuzdur Draco, çünkü sakat ve aptal bir istedi. Ona sahip olduğundan zaten süphelisin."

"Kim süphelenir benden?" dedi Malfoy sinirli bir şekilde. "Son kez söylüyorum onu yapmadım, tamam mı? Su Bell

denen kızın kimsenin bilmediği bir düşmanı olmalı yani –bana bu şekilde bakma! Ne yaptığını iyi biliyorum, aptal

değilim, ise yaramayacak –seni durdurabilirim!"

Bir ara sessizlik oldu ve Snape sessizce, "Ah... Bellatrix halan sana Zihne bend öğretiyor, görebiliyorum. Efendinden ne

gibi düşünceler gizlemeye çalışıyorsun Draco?

"Ondan bir şey gizlemeye çalıştığım falan yok, sadece senin araya girmeni istemiyorum!"

Harry kulağını kapı deliğine doğru biraz daha bastırdı... Her zaman saygıyla yaklaştığı Snape'e şimdi Malfoy'un bu

tarzda konuşmasına ne neden olmuştur?

"Yani bu dönem benden uzak durmana bu mu neden oldu? Burnumu sokmamdan mı korktun? Fark emistirsin ki

şimdiye kadar tekrar tekrar odama çağırma rağmen gemleme eden hiç kimse olmamıştı, Draco—"

"O zaman beni cezaya bırak! Beni Dumbledore'a şikâyet et!" dedi Malfoy alay ederek.

Tekrar bir duraksama oldu. Sonra Snape, "Seninde çok iyi bildigin gibi bunlardan herhangi birini yapmayı istemem."

"Öyleyse bana odana gelmemi söylemeyi kessen iyi olur!"

"Beni dinle," dedi Snape, şimdi sesi o kadar alçaktı ki Harry duyabilmek için kafasını iyice anahtar deligine bastırdı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni koruyacağıma dair annene söz verdim. Kırılmaz Yemin kurduk, Draco—"

"Yeminini bozacaksın gibi gözüküyor çünkü senin korumana ihtiyacım yok, o bana verdi ve ben yerine getiriyorum. Bir

planım var ve ise yarayacak, sadece düşündüğümünden biraz daha uzun sürdü o kadar!"

"Planın nedir?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Eger bana ne yapmaya çalıştığını anlattırsan, sana yardım edebilirim—"

"Dhtiyacım olan bütün yardıma sahibim, teşekkür ederim, yalnız değilim!"

"Bu gece kesinlikle yalnızdın ve etrafta gözetleyen veya destek çıkacak biri yokken koridorlarda salınman kesinlikle

aptallıktı. Bunlar acemi hataları—"

"Eger Crabbe ve Goyle'ü cezaya bırakmasaydın yapacaktım!"

Malfoy'un sesi aniden yükselince "Sesini yükseltme," dedi Snape tükürürcesine. "Eger Crabbe ve Goyle Karanlık

Sanatlara Karşı Savunma SBD'lerini vermeyi düşünüyorlarsa, su anda yaptıklarından biraz daha fazla çalışmaları

gerekecek—"

"Ne fark eder ki?" dedi Malfoy. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma —sadece bir saka değil mi, bir tutum?

Bizim gibi

birisi Karanlık Sanatlara karşı savunmaya ihtiyacı —"

"Bu başarıya ulaşmak için önemli bir tutum, Draco!" dedi Snape. "Bunca yıl boyunca nasıl bir tutum izleyeceğimi

bilmeseydim su anda nerede olacağımı sanıyorsun? Şimdi dinle beni! Çok dikkatsizsin, geceleri etrafta salınman,

kendini ele vermen ve Crabbe ve Goyle gibilerine güvenmen—"

"Sadece onlar değil, kendi tarafımda başka insanlar da var! Daha iyileri!"

"Neyin pesinde olduğunu biliyorum, bu şerefi benden çalmak istiyorsun!"

Ardından başka bir duraklama daha oldu ve Snape "Tıpkı küçük bir çocuk gibi konuşuyorsun. Babanın yakalanışı ve

mahkum olması seni üzdü anlıyorum ama—" dedi sığukça.

Harry açıkça uyarıyı anlamıstı; kapının agzında Malfoy'un ayak seslerini duydu ve kapı agzına kadar açılırken kendini

hızla geriye savurdu, Malfoy açık kapıyı geçerek uzun adımlarla koridorda uzaklaştı, ve önündeki köseyi dönerek

gözden kayboldu.

Anca nefes almaya dikkat ederek, Snape yavaşça kapıdan çıkarken egildiği yerde kaldı. Partiye dönemeyecek kadar

duyguları karmakarışıktı; yerde pelerinin altında kaldı, akli deli gibi çalışıyordu

(Shadow_Shooter)

Buz Gibi Bir Noel

"Demek Snape ona yardım öneriyordu? Kesinlikle yardım öneriyordu?"

"Eger bir kez daha sorarsan bu Brüksel lahanasını yapıştıracağım," dedi Harry.

"Sadece kontrol ediyorum," dedi Ron. Kovuk'un mutfagının lavabosunda uyakta durarak Mrs. Weasley için Brüksel

lahanasından bir dağın kabukların soyuyorlardı. Kar önlerindeki pencere ye doğru savruldu.

"Evet, Snape ona yardım öneriyordu." dedi Harry "Malfoy'un annesine onu koruyacağına söz verdiğini Kırılmaz Ant ya

da onun gibi bir şey yaptığını söyledi."

"Bir Kırılmaz Yemin," dedi Ron sasırmıs görünüyordu. "Yoo, yapamaz... Emin misin?"

"Evet, eminim," dedi Harry "Neden, ne demek istiyorsun?"

"Sey, Kırılmaz Yemin'i bozamazsın..."

"Kendim için uygulasam oldukça ise yarardı, yeterince tuhaf. Eger bozarsan sonra ne olur?"

"Ölürsün," dedi basitçe Ron. "Fred ve George ben bes yasındayken bana bir tane yaptırmayı denemislerdi. Neredeyse yaptım da, babam bizi bulduğunda Fred'in ellerini tutuyordum. Babamın akli basından gitti," dedi Ron, gözlerinde hatırlar bir bakışla. "Babamı annem kadar kızgın sadece o zaman gördüm. O zamandan beri Fred'in sol baldırını asla aynı görünmedi."

"Evet, sey Fred'in sol baldırını geçelim—"

"Efendim?" dedi Fred'in sesi ikizler mutfaga girdiğinde.

"Ahhh George suna bak. Bıçakları ve her şeyi kullanıyorlar. Çok yasanlar."

"Dki ay ve birkaç gün sonra 17 yaşında olacağım," dedi Ron aksice "ve ondan sonra sihirle yapabileceğim."

"Ama bu sırada," dedi George mutfak masasına oturup ayaklarını masanın üzerine koyarken "hangisinin doğru olduğunu bize göstermeni izlemekten zevk alabiliriz – ah iste bu fevkalade!"

"Bunu bana sen yaptırdın!" dedi kızgınca Ron, kesik basparmağını emerken. "Sen bekle, 17 yaşına geldiğimde —"

"Eminim şimdiye kadar var olduğu bilinmeyen sihirli yeteneklerinle gözlerimizi kamaştıracağını" dedi Fred esneyerek.

"Ve konusulan şimdiye kadar var olduğu bilinmeyen yeteneklerinle, Ronald" dedi George. "Ginny'den duyduğumuza göre sen ve -eger aldığımız bilgi yanlış değilse- Lavender Brown isimli genç bayan hakkındakiler nedir?"

Ron biraz pembeleştirdi ama Brüksel lahanalarına dönerken rahatsız olmuş gözükmedi. "Kendi isinize bakın,"

"Ne harika bir cevap," dedi Fred. "Onları nasıl düşünebildiğini gerçekten bilmiyorum. Hayır. Bizim bilmek istediğimiz... Nasıl oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kızcağız kaza ya da başka bir şey mi geçirdi?"

"Ne?"

"Sev, nasıl bu kadar büyük bir beyin hasarı geçirdi? Dikkatli ol, şimdi!"

Ron'un Brüksel lahanası bıçagını Fred'e fırlattığını, ve Fred'in asasının tembel bir hareketi ile bıçağı kâğıt bir uçağa dönüştürdüğünü, o anda odaya giren Mrs. Weasley gördü.

Kızgınca "Ron" dedi. "Bıçakları tekrar etrafa fırlattığını görmeyeyim!"

"Görmezsin," dedi Ron, "senin görmene izin vermem" diye sessizce ekleyerek, lahana dağına geri döndü.

"Fred, George, üzgünüm canlarım fakat Remus bu akşam geliyor bu yüzden Bill ikinizle aynı odada sıkışarak kalacak.

"Sorun değil," dedi George.

"Charlie eve gelmediğinden, çatı sadece Harry ve Ron'a kalıyor ve Fleur Ginny'nin odasını paylaştığından —"

"— bu Ginny'nin Noel'ini —" diye homurdandı Fred. "— herkes rahat etmeli. Ve böylece herkesin bir yatağı olacak," dedi Mrs. Weasley biraz bezgince.

"Percy kesinlikle iğrenç suratını göstermeyecek öyleyse?" diye sordu Fred. Mrs. Weasley cevap vermeden önce başka tarafa doğru döndü. "Hayır, o mesgul, sanıyorum Bakanlıkta."

"Ya da dünyanın en saçma konuşmasında," dedi Fred, Mrs. Weasley mutfaktan çıkarken. "Dkisinden birinde, hadi gidelim George."

"Siz ikiniz neyin pesindesiniz?" diye sordu Ron. "Bu lahanalar için bize yardım edemez misiniz? Sadece asalarınızı kullanacaksınız biz de özgür kalacağız."

"Hayır, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi Fred ciddi bir şekilde. "Bu karakter geliştirici bir iş, sihir olmadan Brüksel lahanası soymak Mugglelar ve Koftiler için ne kadar zor olduğunu takdir etmenizi sağlar —" "— ve insanların sana yardım etmesini istiyorsan Ron, " diye ekledi George, kâğıt uçağı Ron'a fırlatırken, "Ben onlara bıçak fırlatmam.

Sadece küçük bir öğüt. Biz köyün dışında benim kart numaralarımın fevkalade, neredeyse gerçek sihir olduğunu düşünen çok güzel bir kızın çalıştığı gazete satan dükkânda olacağız.”

“Budalalar,” dedi Ron karanlık bir ifadeyle Fred ve George’un karlı avluyu geçişlerini izlerken. “Sadece on saniyelerini alırdı ve o zaman bizde gidebilirdik.”

“Yapamam,” dedi Harry. “Burada kalırken kendi basıma dolasmayacağıma Dumbledore’a söz verdim .”

“Ya evet,” dedi Ron. Birkaç lahana daha soyduktan soyduktan sonra dedi ki, “Dumbledore’a Snape ile Malfoy’un birbirlerine söylerken duyduğun seyleri söyleyecek misin?”

“Evet,” dedi Harry. “Buna bir dur demek için birilerine söyleyeceğim ve Dumbledore listenin basında. Babana da birkaç kelime edeceğim.”

“Malfoy’un gerçekte ne yaptığını duyamaman ne kötü.”

“Duyamazdım, değil mi? Bütün mesele Snape’e söylemeyi reddetmesi.”

Bir iki saniyelik bir sessizlik oldu sonra Ron “Tamam, onlara söyleyin ne olacağını biliyorsun. Babam ve Dumbledore ve hepsi? Onlar Snape’in gerçekten Malfoy’a yardım etmeye çalışmadığını, sadece Malfoy’un neler karıştırdığını öğrenmeye çalıştığını söyleyecekler,” dedi.

“Onlar onu duymadılar,” dedi Harry sıkıntılı bir şekilde. “Hiç kimse o kadar iyi bir aktör olamaz, hatta Snape bile.”

“Evet... Ben yine de söylüyorum,” dedi Ron.

Harry kaslarını çatarak yüzüne doğru döndü. “Benim haklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet, tabii ki!” dedi Ron aceleyle. “Gerçekten öyle. Fakat onların tümü Snape’in yoldaslıkta olduğuna inanıyorlar değil mi?”

Harry hiçbir şey söylemedi. Bu yeni tanıklığına en uygun seyin itiraz olabileceğini düşündü. Simdiden Hermione’yi duyabiliyordu: Besbelli ki Snape yardım önererek rol yapıyordu böylece Malfoy’u kandırıp ne yaptığını söyletecekti...

Bu tümüyle hayal gücüydü ne olursa olsun kulak misafiri olduklarını Hermione’ye söyleme sansı yoktu. Slughorn’un partisinde Harry dönmeden önce kaybolmuştu, öfkeli McLaggen’den yaklaşık bir bilgi almıştı ve Harry ortak salona dönmeden önce çoktan yatmaya gitmişti. Ron ve Harry Kovuk’a gitmek için ertesi sabah erkenden ayrılmak zorunda kalmışlardı, Harry mutlu Noeller dilemek ve tatilden döndüklerinde anlatacağı bazı çok önemli haberleri olduğunu söylemek için ancak vakit bulmuştu. Yinede Harry onun kendisini tümüyle duyduğundan emin değildi, tam o anda arkasında Ron ve Lavender tamamıyla sözsüz hoşça kal dediklerinden.

Hala Hermione’nun bile reddetmeyeceği bir şey vardı: Malfoy kesinlikle bir şeyler karıştırıyordu ve Snape bunu biliyordu, Harry böylece Ron’a pek çok kez dediği gibi ‘ben sana demistim’ deme haklılığı ile dolu hissetti. Harry Mr. Weasley ile konuşma sansını, Bakanlıkta geç saatlere kadar çalıştığından Noel gecesine kadar bulamadı.

Weasley’ler ve diğer misafirler Ginny’nin çok savurganca dekore ettiği hatta daha çok oturan bir kâğıt zincir patlamasına benzeyen salonda oturuyorlardı. Ağacın tepesindeki melegin gerçekte Noel yemeği için havuç sökerken Fred’in ayak bileğini ısırarak bahçe cücesi olduğunu sadece Fred, George, Harry ve Ron biliyordu.

Sersemletilmiş, altın rengine boyanmış, minyatür bir belerin elbisesi giymis ve küçük kanatlar sırtına yapıştırıcı ile yapıştırılmış, hepsine tepeden ters ters bakan kocaman kel bir kafalı ve oldukça tüylü ayaklarıyla Harry’nin gördüğü en çirkin melekti.

Mrs. Weasley’in en sevdiği sarkıcı Celestina Warbeck’in büyük ahsap telsiz setten sakıyan sesini dinliyorlardı.

Celestina'yı çok sıkıcı bulmuş gibi görünen Fleur kösede yüksek sesle konuşuyordu, tehditkâr bir şekilde kaslarını çatan

Mrs. Weasley'ın ses düğmesine dokunulunca Celestina daha yüksek ve daha yüksek sesle söylemeye başladı.

Özellikle "Bir Kazan Dolusu Sıcak Güçlü Ask" isimli şarkıda. Fred ve George Ginny ile patlamalı pisti oynamaya

başladılar. Ron Bill ve Fleur'a gizli bakışlar atıyor, kimsenin bilmediği bilgiler edinmeyi umut ediyordu. Bu arada Remus

Lupin her zaman olduğundan daha ince ve daha pejmürde atesinin yanında oturuyordu sanki Celestina'nın sesini

duymuyormuş gibi, atesinin derinliklerine gözünü dikip bakıyordu.

Ah, gel ve karıştır kazanımı,

Ve eğer doğru yaparsan,

Sıcak güçlü askında senle kaynarım

Bu gece seni sıcak tutarım.

"Biz on sekiz yaşındayken bu şarkıyla dans etmistik," dedi Mrs. Weasley örgüsüyle gözlerini silerken

"Hatırlıyor musun

Arthur?"

"Hı ne?" dedi Mr. Weasley mandalinayı soyarken basını sallıyordu. "Ah evet... muhtesem şarkı,"

Bir gayretle biraz dikleşerek oturdu yanında oturan Harry'ye baktı.

"Bunun için özür dilerim," dedi, kafasını kablosuz doğru sallarken, Celestina'nın şarkısının koro bölümü araya girdi.

"Yakında bitecek."

"Sorun değil," dedi Harry sırtarak. "Bakanlıkta işler yoğun mu?"

"Çok," dedi Mr. Weasley. "Son birkaç ayda üç tutuklama yapmamıza rağmen hiçbir yere varmıyoruz, onlardan birinin

gerçek bir Ölüm Yiyen olduğundan şüpheliyim — sakın bunu tekrar etme Harry," diye çarçabuk ekledi, aniden çok

daha uyanık görünüyordu.

"Hala Stan Shunpike'i ellerinde tutuyorlar değil mi?" diye sordu Harry.

"Korkarım öyle," dedi Mr. Weasley. "Dumbledore'un Stan hakkında Scrimgeour'a doğrudan basvurmayı denediğini

biliyorum... Demek istiyorum ki onunla gerçekten görüşen herkes onun bu mandalina kadar Ölüm Yiyen olduğunda

hem fikir olur... Fakat yüksek makamlar bir şeyler yapıyor görünmek istiyorlar ve 'üç tutuklama' lafı kulaga 'üç yanlış

tutuklama ve salıverme'den çok daha iyi geliyor... Fakat tekrar, bu çok çok gizli..."

"Ben hiçbir şey söylemem," dedi Harry. Bir an tereddüt etti, nasıl en iyi şekilde teşhis edileceğini söylemek istedi;

düşüncelerini sıraya dizerken.

Celestina Warbeck "Seni benim dışımda doğrudan kalbimi büyüledin," isimli bir balada başladı.

"Mr. Weasley okula gitmek için yola çıkmadan önce istasyonda size söylemistim, biliyorsunuz."

"Kontrol ettim Harry," dedi hemen. "Malfoy'ların evine gittim ve araştırdım. Hiç bir şey yoktu, kırılmış ya da bütün olan

şey orada değildi."

"Evet, biliyorum, Gelecek Postasının'da gördüm sizin baktığınızı... fakat bu farklı bir şey... Ee dahası..."

Ve Mr. Weasley'e Malfoy ve Snape'in konuşmalarında kulak misafiri olduğu her şeyi anlattı. Harry konuşurken Lupin'in

kafasının pir parça ona doğru döndüğünü gördü, her kelimeyi dinlediğini. Bitirdiğinde ortalık sessizdi, Celestina'nın

yumusak sesle şarkı söylemesi dışında.

Ah zavallı kalbim nereye gitti? Bana bir büyü bıraktı.

"Peki aklına geldi mi, Harry?" dedi Mr. Weasley. "Snape'in sadece rol yaptığı—?"

"Malfoy'un ne yaptığını bulmak için yardım önererek rol yaptığı mı?" dedi Harry çabucak. "Evet bu söylediğinizi

düşündüm. Fakat nasıl bilebiliriz ki?"

"Bilmek bizim işimiz değil," dedi Lupin beklenmedik bir şekilde. Arkasını atese döndü ve şimdi Harry ve Mr. Weasley ile

yüz yüzeydi. "Bu Dumbledore'un ismi. Dumbledore Severus'a güveniyor ve bu hepimiz için yeterli olmalı."
"Ama," dedi Harry "diyelim ki — diyelim ki Dumbledore sadece Snape konusunda yanılıyorsa—"
"Dnsanlar bunu pek çok kez söylediler. Bu senin Dumbledore yargısına güvenip güvenmedigine dayanıyor.
Ben
güveniyorum; Bu yüzdene Severus'a güveniyorum."
"Fakat Dumbledore da hata yapabilir," tartıstı Harry. "Bunu kendisi söylüyor. Ve siz" — Lupin'in gözünün
içine dogru
baktı —"Gerçekten Snape'ten hoslanıyor musunuz?"
" Severus'tan ne hoslanıyorum ne de hoslanmıyorum," dedi Lupin. "Hayır, Harry, Ben gerçeği söylüyorum,"
diye ilave
etti. Harry'nin kuskulu bir ifadeyle bakması üzerine. "Biz hiçbir zaman samimi arkadaşlar olmadık, belki de
James ve
Sirius ve Severus arasında olanlardan sonra, çok acı verici şeylerdi. Fakat sadece bir şeyi unutmuyorum,
Hogwarts'ta
öğretmenlik yaptığım yıl boyunca, Severus her ay bana Kurtbogan iksiri yaptı, hem de mükemmel yaptı,
genelde
dolunayda acı çektiğim gibi acı çekmedim."
"Fakat senin kurt adam olduğunu 'kazara' agzından kaçırdı, böylece sende ayrılmak zorunda kaldın," dedi
Harry
kızgınca.
Lupin omzunu silkti. "Haberler herhangi bir yerden sızabilirdi. Dkimiz de benim isimi istedigini biliyoruz, bana
en kötü
zararı iksiri bozarak verebilirdi. Benim sağlıklı olmamı sağladı. Minnettar olmalıyım."
"Belki de Dumbledore onu gözlerken iksirle oynamaya cesaret edememistir," dedi Harry.
"Harry, Snape'ten nefret etmeye kosullandırıldın," dedi Lupin cılız bir gülümseme ile. "Ve seni anlıyorum,
James senin
babandı, Sirius vaftiz babandı eski bir ön yargı sana miras kaldı. Elbette bana ve Arthur'a anlattıklarını
Dumbledore'a
anlat ama onun meseleye senin bakış açını paylaşmasını bekleme; hatta söylediğinde sasırmasını da
bekleme, bekli de
Severus Dumbledore'un emirleriyle Draco'yu sorguladı."
...ve şimdi sen kalbimi parçaladın kalbimi geri verdiğinde sana teşekkür edeceğim!
Celestina sarkısını çok uzun, yüksek perdeli notadan bitirdi ve Mrs. Weasley'inde hararetle katıldığı çok
yüksek alkış
kablosuzdan yayıldı.
Fleur yüksek sesle "Bitti mi?" dedi. "Tanrıya Sükürler olsun, Ne korgunç bi —"
"Bir gece içkisi alalım mı?" diye sıçrayıp ayaga kalkarken Mr. Weasley yüksek sesle sordu. "Kim yumurtalı
punç ister?"
"Neden geç geldiniz?" diye Harry Lupin'e sordu. Mr. Weasley aceleyle kosusturup punçları getirirken ve
herkes uzanıp,
konuşmayı böldü.
"Ah, ben yeraltındaydım," dedi Lupin. "Hemen hemen. Bu nedenle sana yazamıyordum Harry, mektup
yolacağım
mektuplar bir sırrı açığa vururdu."
"Ne demek istiyorsun?"
"Ben arkadaşlarımla ve esitlerimin arasında yaşıyorum," dedi Lupin. "Kurtadamlar," diye ekledi Harry'nin
kavrayamamış bakışı üzerine. "Neredeyse tümü Voldemort'un safında. Dumbledore bir casus istedi ve ben
vardım...
Hazır yapılmış."
Sesi biraz acıydı ve beklide farkına vardı daha sıcak gülümseyerek devam etti. "Sikâyet etmiyorum; yapılması
gerekli
bir iş ve benden daha iyi kim yapabilir? Bununla beraber onların güvenini kazanmak zordu. Yanlış anlaşılması
mümkün
olmayan isaretler taşıyordum büyücülerin arasında yaşamayı denedim biliyorsun oysa onlar normal
toplumdan uzak
durur ve yemek için çalarak — ve bazen öldürerek — kenarlarda yasar,"
"Voldemort'la nasıl anlastılar?"

"Onun kontrolü altında daha iyi bir yaşamları olacağını düşünüyorlar," dedi Lupin "ve Greyback'ı tartışarak ikna etmek zor..."

"Greyback kim?"

"Onu hiç duymadın mı?" Lupin'in ellerini bir birine çarparak birleştirdi.

"Fenrir Greyback, belki de bu gün hayatta olan en acımasız ve zalim kurt adamdır. Hayatında umursadığı tek görevi

ısrarak mümkün olduğunca çok insana buluşturarak, büyücüleri yenecek kadar kurt adam yaratmak istiyor.

Voldemort

hizmetleri karşılığında avlayarak yaşamasına söz verdi. Greyback'ın uzmanlık alanı çocuklardır... Onları çocukken

ısırtıyor dedi ve onları ebeveynlerinden uzakta, normal büyücülerden nefret ettirerek büyütüyor. Voldemort insanları

onu oğullarının ve kızlarının üzerine salıvermekle tehdit eder; bu tehditle de genellikle iyi sonuçlar elde eder.

Lupin durdu ve sonra "Beni ısırın Greyback'ti," dedi. "Ne?" dedi Harry, sasırmıştı, "Yani—sen çocukken mi demek

istiyorsun?"

"Evet, babam kızdırmıştı. Bana saldıran kurt adamın kimliğini uzun süre bilmedim; neredeyse ona acımıştım, kendini

kontrol edemediğini düşünmüştüm, dönüştükten sonra nasıl hissettiğini düşündüm. Fakat Greyback öyle değildi.

Dolunayda kendisini kurbanlarına yakın bir yere konumlandırıyor, saldırmak için yeterince yakında olmayı garantiye

alıyor. Hepsini planlıyor. Ve Voldemort bu adamı kurtadamları denetlemek için kullanıyor. Kanı hak ettiğimiz,, normal

insanlardan öğ almamız konusundaki ısrarı karşısında durabilmek için çok bir ünüm varmış gibi davranmamam.

"Ama

sen normalsin!" dedi Harry siddetle "Senin sadece bir — bir problemin var —"

Lupin bir kahkaha patlattı. "Bazen bana James'ı çok fazla hatırlatıyorsun. O da bunu arkadaşlığımızda benim küçük

kürk sorunum olarak varsayardı. Pek çok insan kötü huylu bir tavsanım var sanardı."

Bir bardak yumurtalı viskiyi Mr. Weasley'den teşekkür ederek aldı, biraz daha neseli görünüyordu, Bu arada Harry ani

bir heyecan hissetti: Bu babasından son bahsedisi ona Lupin'e sormak için dört gözle beklediği bir şeyi hatırlattı.

"Hiç birisinin Melez Prens diye adlandırıldığını duydun mu?"

"Melez ne?"

"Prens" dedi Harry, tanıma belirtisi için onu dikkatle izliyordu.

"Büyücü prensler yoktur" dedi Lupin, şimdi gülümsüyordu. "Benimsemek için yeni bir unvan mı düşünüyorsun? Ben

"Seçilmiş Kisi"nin yeterli olacağını düşünürdüm."

"Benimle alakası yok" dedi Harry öfkeyle. "Melez Prens bir zamanlar Hogwarts'a giden biriydi. Onun eski Dksir Kitabı

bende. Her yerine icat ettiği büyüleri yazmış, Onlardan biri Levicorpus'tu —"

"Benim zamanımda Hogwarts'ta müthiş modaydı." dedi Lupin anımsayarak. "Besinci yılımızın bitmesine aylar vardı,

ayak bileğinden havaya kaldırıldığın zaman kıpırdıyamıyordun.

"Babam kullandı" dedi Harry. "Düşünselinde gördüm, Snape'in üzerinde kullandı."

Sanki basit bir replik hakkında yorum yapar gibi sesini doğal çıkarmaya çalışmıştı, ama becerebildiğinden emin değildi.

Lupin gülümsemesi biraz anlayışlıydı.

"Evet" dedi. "Ama kullanan sadece o değildi, dediğim gibi çok popülerdi... Sende bilirsin büyülerin nasıl işlediğini..."

"Fakat bu sanki siz okuldayken icat edilmiş gibi geliyor," diye üsteledi.

"Mutlaka değil" dedi Lupin. "Uğursuzluk büyüleri de her şey gibi moda ve demode olur."

Harry'nin yüzüne baktı ve sessizce dedi ki "James safkandı, Harry ve Sana yemin ediyorum hiçbir zaman onu

"Prens"

diye çağırılmamızı istemedi."

Harry numara yapmayı bırakarak "Ve o Sirius'ta degildi? Ya da sen?" dedi.

"Kesinlikle Hayır"

"Eh" Harry gözlerini atese çevirdi. "Ben sadece düşündüm ki — Sey Dksir dersinde Prens'in kitabı bana çok yardım etti."

"Kitap kaç yıllık Harry?"

"Bilmiyorum. Hiç kontrol etmedim."

"Sey, belki Prens'in ne zaman Hogwarts'da olduğuna dair bazı ipuçları verirdi." dedi Lupin.

Bundan kısa bir süre sonra Fleur Celestina'nın herkes tarafından begenilen şarkısı "Bir Kazan Dolusu Sıcak Güçlü Ask"ı

taklit etmeye başladı, Mrs. Weasley'in ifadesine bakılırsa, yataga gitmeleri için bir ipucu veriyordu. Harry ve Ron, Harry

için bir kamp yatağı eklenen çatıdaki yatak odasına tırmandılar.

Ron hemen uykuya daldı fakat Harry yataga girmeden önce sandığını iyice karıştırıp, Dleri Düzey Dksir Yapımı kitabını

çıkardı. Sayfalarını çevirerek arıyordu, sonunda kitabın ön kapagında kitabın basıldığı tarihi buldu. Kitap yaklaşık elli

yıllıktı. Ne babası nede babasının arkadaşları elli yıl önce Hogwarts'taydı. Hayal kırıklığına uğramış halde, kitabı

sandığına geri attı, ışığını söndürdü ve yan döndü kurtadamları ve Snape'i, Stan Shunpike ve Melez Prensi düşünüyordu ve sonunda sürünen gölgeler ve ısırılan çocukların aglamaları ile dolu huzursuz bir uykuya daldı...

"Saka yapıyor olmalı..."

Harry, uyanmasıyla yatağının ucunda duran çorap yığınına aramaya koyuldu. Gözlüklerini taktı ve etrafına baktı.

Küçük pencere neredeyse tamamen karla örtülmüştü ve önünde Ron yatağının içinde dimdik oturmuş kalın altın

zincir gibi görünen bir şeyi inceliyordu.

"Konu ne" diye sordu Harry.

"Bu Lavender'dan" dedi Ron, sesi iğrenmiş gibiydi "Gerçekten bunu takacağımı düşündü mü?"

Harry daha yakından baktı ve zincirden sarkan büyük altın harflerin oluşturdugu "Sevgilim" kelimelerini görünce bir

kahkaha koyuverdi.

"Hos" dedi Harry. "Sık, kesinlikle Fred ve George'un yanında takmalısın."

"Eger onlara söylersen," dedi Ron, zinciri ortalıktan kaldırmak için yastığın altına iteledi "Be — Ben — Ben —"

"Beni kekeler miydin" dedi Harry sırtarak "Hadi, hiç söylemişim?"

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebildi?" dedi Ron havaya konusur gibi, oldukça sasırmış gibiydi.

"Hımm, tekrar düşünelim." dedi Harry "Herkesin içinde boynunda "Benim Sevgilim" yazısıyla çıkmak isteyeceğini hiç

agzından kaçırdın mı?"

"Sey... Biz çok fazla konuşmayız," dedi Ron. "Aslında..."

"Dsi götürmek" dedi Harry.

"Sey, evet" dedi Ron. Bir an durakladı ve sonra dedi ki "Hermione gerçekten McLaggen ile çıkıyor mu?"

"Bilmiyorum" dedi Harry. "Slughorn'un partisinde beraberler ama iyi gittigini sanmıyorum."

Ron çorabın ucunu düzeltirken biraz daha güler yüzlü göründü.

Harry'nin hediyelerinin arasında Mrs Weasley'den önünde büyük bir Altın Snitch islenmiş el örgüsü kazak, ikizlerden

Weasleys Büyücü Sakaları ürünlerinden büyük bir kutu ve hafif ıslak, küf kokan üzerinde Kreacher'dan sahibine yazan

bir etiketli paket.

Harry gözünü dikerek baktı. "Açmam için güvenli olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Tehlikeli bir şey olamaz. Postalarımız hala Bakanlık tarafından aranıyor," diye cevap verdi Ron, pakete süpheli

gözlerle bakarken.

"Kreacher'a bir şey vermeyi düşünmedim. Dnsanlar genelde ev cinlerine Noel hediyesi verirler mi? ihtiyatla paketi

dürterken.

"Hermione verir." dedi Ron. "Ama kendini suçlu hissetmeden önce bekleyelim ve görelim"

Bir an sonra Harry yüksek sesle bir çığlık attı ve kamp yatagından dışarı sıçradı; paket çok sayıda kurtla doluydu.

"Hos" dedi Ron, kahkahaları gümbürderken "Çok düşünceli." Harry'nin "Kolye yerine onları tercih ederim," demesiyle

Ron bir kere daha kendine geldi.

Noel günü öğle yemegine oturulduğunda herkes yeni kazaklarını giyiyordu Fleur dışında herkes (Mrs.Weasley bir tanesini ziyan etmeyi istememis görünüyordu.) ve Mrs.Weasley'in kendisinde gösterisli özel gece mavisi bir Cadı Sapkası minicik elmaslarla yıldız gibi parlıyordu ve muhtesem altın kolye takıyordu.

"Onları bana Fred ve George verdi! Güzeller degimli?". "Sey, simdi kendi çoraplarımızı yıkarken, seni daha çok takdir ediyoruz" dedi George, elini sallayarak. "Yabani havuç ister misin Remus?"

"Harry saçında bir kurt var" dedi Ginny gülerken, masanın üstünden eğilip tutup attı. Harry bir kurtla ne yapabildiğini düşününce beyn,ne hızla kan hücum etti.

"Ohh, kokunç" dedi Fleur sahte bir ürperme ile.

"Evet, degil mi" dedi Ron "Sos, Fleur?"

Ona yardım heyecanıyla, sos kabına çarpınca kap uçtu; Bill esasını salladı ve sos havada süzülerek kaba usulca geri döndü.

Tesekkür için Bill'i öpmeyi bitirdiğinde, "Sende Tonks kadar sakarsın" dedi Fleur, Ron'a. "O da her zaman bir seylere çarpıyor —"

"Sevgili Tonks'u bu günü bizimle geçirmesi için davet ettim" dedi Mrs.Weasley, havuçları gereksiz bir güçle düzeltir ve Fleur'a kızgınlıkla bakarken "Fakat o gelmedi.Son günlerde onunla konustun mu Remus?"

"Hayır, son zamanlarda kimseyle irtibat kurmadım." dedi Lupin. "Ama Tonks'un kendi ailesi var degimli?"

"Hımm" dedi Mrs Weasley. "Belki. Bende gerçekten Noel'i tek basına geçirecegi izlenimi bıraktı."

Tonks'un yerine gelinin Fleur olmasının suçlusu oymus gibi Mrs.Weasley Lupin'e kızgın bir bakış attı, fakat kendi çatalıyla aldığı hindi parçalarıyla Bill'i besleyen Fleur'a bir bakış atan Harry, Mrs.Weasley'in kaybedilmiş bir meydan savaşında savastığını düşündü.Bununla beraber Tonks'la ilgili bir soruyu hatırladı, Patronuslarla ilgili her şeyi bilen adam, Lupin'den daha iyi kime sorabilirdi ki ?

"Tonks'un Patronusu sekil degistirdi" dedi Harry. "Zaten Snape söylemiştir. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Niçin patronusun degisir ki?"

Lupin'in hindisin çignemesi zaman aldı ve yuttuktan sonra yavaşça "Bazen... büyük bir sok... Duygusal bir çalkantı ..."

dedi.

"Büyük görünüyordu ve dört bacağı vardı.", ani bir düşünceyle çarpıldı ve sesi alçaldı. "Hey... sey olamaz — ?"

"Arthur!" dedi aniden Mrs Weasley. Sandalyesinden fırlayarak kalktı, elini kalbine bastırdı ve gözünü mutfak penceresinden dışarı dikti. "Arthur — o Percy"

"Ne?"

Mr Weasley etrafına bakında.Herkes çabucak mutfak penceresine baktı; Ginny daha iyi görebilmek için ayaga kalktı.

Percy Weasley gerçekten oradaydı, uzun adımlarla karlı avluyu geçiyordu, бага çerçevesi gözlükleri güneş ışığında parlıyordu. Bununla beraber yalnız degildi.

"Arthur, o — o Bakanla beraber!"

Ve Harry'nin Gelecek Postası'nda gördüğü adam gerçekten oradaydı, Percy'i takip ederken hafifçe topallıyordu, gri yele gibi saçları ve pelerini kardan lekelenmişti. Herhangi biri bir şey söyleyemedi Mr. ve Mrs. Weasley bir şey yapamadan: birbirlerine bakmadan, kapı açıldı ve Percy oradaydı.

Acı veren bir sessizlik oldu. Sonra Percy oldukça sogukça "Dyi Noeller Anne"

"Oh Percy" dedi Mrs Weasley ve kendisini Percy'nin kollarına attı.

Rufus Scrimgeour kapı esiginde bekledi, bastonuna dayanıyordu ve bu etkileyici sahneye ihtiyatla bakarken gülümsüyordu.

"Bu davetsiz ziyaretimizi afettirmelisiniz" dedi, Mrs. Weasley ona bakıp sevinçle parlayan gözlerini silerken.

"Percy ve

ben buralardaydık —biliyorsunuz çalışıyoruz — ve buraya gelip sizleri görmeye karşı koyamadı.

Fakat Percy ailesini görmek istediğini gösteren bir işaret vermedi. Demir bir çubuk gibi dümdüz ve kaba bir görünümle

herkesin yüzlerine baktı. Mr. Weasley, Fred, ve George tas gibi suratlarla ona dikkatle baktılar.

"Lütfen içeri girin ve oturun Sayın Bakan!" dedi Mrs Weasley aceleyle, sapkasını düzeltti. "Yani bir parça hindi yada

yiyecek bir şeyler alın..."

"Hayır, hayır sevgili Molly" dedi Scrimgeour. Harry, eve girmeden önce Mrs. Weasley'nin adını Percy'den kontrol

ettiğini tahmin etti. "Bölmek istemem, eğer Percy sizi çok görmek istemiş olmasaydı burada olmazdık ..."

"Oh, Perce!" dedi Mrs. Weasley gözyaşları içinde, uzanıp onu öptü.

"Sadece bes dakika buradayız, Siz Percy'den neler olduğunu öğrenirken bende avluda bir gezineyim. Hayır, hayır, sizi

temin ederim ki karışmak istemiyorum! Sey eğer birisi bana sevimli bahçenizi gösterirse ah, su genç adam yemegini

bitirmiş, niçin benimle bir gezintiye çıkmıyor?"

Masanın etrafındaki hava algılanabilir derecede değişti. Herkesin bakışları Scrimgeour'dan Harry'ye döndü.

Hiç kimse

Scrimgeour'un rol yaptığını ve Harry'nin ismini bilmediğine inanır görünmedi ya da tabaklarını çoktan bitiren Ginny,

Fleur, ve George'un da Bakan'a bahçede gezmesi için eslik etmek üzere seçebileceğini anlamadı.

"Evet, tabii," dedi Harry sessizliğe doğru.

Scrimgeour'un sadece Percy bu çevrede bulduklarından ailesi ile görüşmek istedi demesine aldanmadı, onların

gelmesinin gerçek nedeni Scrimgeour'un Harry ile yalnız konuşmak istemesi olmalıydı.

"Dyi o zaman" dedi sessizce sandalyesinden yarı doğrulan Lupin'in yanından geçerken, "Dyi" diye ekledi Mr. Weasley

konuşmak için ağzını açarken.

"Harika" dedi Scrimgeour, geride durarak Harry'nin kapıdan geçmesine izin verdi.

"Biz bahçenin etrafında sadece bir tur atacagız, sonra Percy ve ben gideceğiz. Herkes keyfine baksın!"

Harry avluyu geçerek Weasley'lerin fazla büyümüş, karla kaplı bahçelerine doğru yürüdü, Scrimgeour yanında hafifçe

topallıyordu. Harry onun Seherbaz Karargahı Başkanı olduğunu biliyordu, sert görünüşü ve savaş yaralı haliyle, sisman

ve melon sapkalı Fudge'dan çok farklıydı.

"Sevimli" dedi Scrimgeour, bahçe çitinde durdu ve karlı çimenliğe ve seçilemez bitkilere bakarak "Sevimli"

Harry hiçbir şey söylemedi. Scrimgeour onun ne söyleyeceğini gözlemliyordu.

"Seninle tanışmayı çok uzun zamandır istiyordum" dedi Scrimgeour, bir süre sonra "Biliyor muydun?"

"Hayır" dedi Harry dürüstçe.

"Ah evet, çok uzun zamandır. Ama Dumbledore seni çok koruyordu." dedi Scrimgeour, "Dogal, tabii ki dogal, sana

olanlardan sonra, Özellikle Bakanlıkta olanlardan sonra ..."

Harry'nin bir şeyler söylemesi için bekledi, fakat Harry mecbur değildi, devam etti, "Bakan olduğumdan beri seninle

konuşmak için bir fırsat çıkmasını ümit ediyordum, Dumbledore dedigim gibi çok anlayışlıdır — fakat bunu önledi."

Hala Harry hiçbirsey demeden bekliyordu.

"Söylentiler etrafta doluyor!" dedi Scrimgeour "sey, tamam, biz ikimizde hikayelerin nasıl çarpıtıldığını biliyoruz. Su

kehanet hakkında söylentiler... senin "Seçilmiş Kisi" olduğun hakkında ..."

Simdi esas meseleye gelmişlerdi diye düşündü Harry, Scrimgeour'un orada olma nedeni.

"Dumbledore'un bu meseleleri seninle tartıştığını zannediyorum?"

Ona yalan söyleyip söylemeyi düşünüp tasandı. Çiçek tarhlarının etrafında yercücelerinin küçük ayak izlerine baktı.

Yürüyerek asındırdıkları toprak parçası şimdi tüftü giyen ve Noel ağacının tepesine konan ve Fred'in yakaladığı yer çücesinin durduğu yer lekeyle isaretlenmişti. Sonuçta gerçeği söylemeye karar verdi... ya da bir parçasını. "Evet, tartıttık."

"Siz hiç, siz hiç ..." dedi Scrimgeour. Harry göz kenarından Scrimgeour'un kendisine gözlerini kısarak baktığını görebildi.

Donmuş bir çalılığın altından basını çıkaran bir yercücesi ile çok ilgilenmiş gibi davrandı.

"Dumbledore sana ne söyledi Harry?"

"Üzgünüm bu ikimizin arasında" dedi Harry, sesini mümkün olduğunca kibar tuttu ve Scrimgeour'da aynı Harry'nin tonunda arkadaşça "Tamam, eğer güven ile ilgili bir soruysa, ben senin açığa vurmanı istemem ... hayır, hayır ve ne olursa olsun senin "Seçilmiş Kisi" olup olmaman benim için sorun değil"

Harry cevap vermeden önce birkaç saniye düşünüp tasındı. "Ne demek istediğinizi gerçekten bilmiyorum, Sayın Bakan"

"Sey, tabi ki mesele çok büyük" dedi Scrimgeour bir kahkahayla. "Fakat Büyücü toplumu da büyük... Hepsi algı degimli? Dnsanların neye inandıkları önemlidir."

Harry hiçbir şey demedi. Belirsizlige gidiyorlardı ama Scrimgeour'a yardım etmedi. Çalılığın altındaki yercücesi bitkinin köklerin, solucan aramak için kazıyordu ve Harry gözlerini ona dikti.

"Dnsanlar senin "Seçilmiş Kisi" olduğuna inanıyorlar biliyorsun." dedi Scrimgeour. "Onlar senin tamamen bir kahraman olduğunu düşünüyorlar —"Seçilmiş Kisi" ol ya da olma! Adı Anılmaması Gereken Kisiyle kaç kere yüz yüze geldin şimdi? Sey her neyse" cevap beklemeden devam etti. "Önemli nokta senin pek çok kisi için umudun sembolü olmandır. Adı Anılmaması Gereken Kisinin yok edilmesi için. —sey bu insanlara rahatlık veriyor. Ve ben yardım edemem ama hissedebilirim, sunu kabul etmelisin ki, Bakanlığın tarafında durmayı ve herkese cesaret vermeye bir görev gözüyle bakmalısın."

Yercücesi bir solucan yakalamayı basardı. Donmuş topraktan çıkarmak için siddetle çekiyordu. Harry uzun müddet sessiz kaldı, bakışlarını Harry'den yercücesine bakan Scrimgeour dedi ki "Komik küçük adamlar degimli? Ne diyorsun Harry?"

"Ne istediğinizi tam olarak anlayamadım" dedi Harry yavaşça " 'Bakanlığın tarafında kalmakla' ... Bu ne demek?"

"seni temin ederim ki zahmetli bir şey değil" dedi Scrimgeour. "Örneğin eğer sen zaman zaman Bakanlığa ugrarsan, doğru izlenim verirsin. Ve hazır oradayken, halefim Seherbaz Karargâhı Başkanı Gawain Robards ile konuşma fırsatı bulabilirsin. Dolores Umbridge bana Seherbaz olmak istediğini söyledi. Bu kolaylıkla ayarlanabilir..."

Harry midesinde öfkenin kaynadığını hissetti: Dolores Umbridge hala bakanlıktaydı öylemi?

"Aslında" dedi, bazı noktaları açığa kavuşturmak istercesine "Çalıştığım Bakanlık için iyi bir izlenim vermek ister misin?"

"Harry, senin daha çok katıldığını düşünmek herkese rahatlık verir." dedi Scrimgeour. Harry'yi çok çabuk yumusattığı için sesi ferahlamış çıkıyordu. ""Seçilmiş Kisi" biliyorsun, bunların hepsi insanlara umut vermek, heyecan verici şeyler olduğunu hissettirmek için"

"Eğer ben Bakanlığa girip çıkarsam" dedi Harry hala sesini arkadaşça tutmaya çalışıyordu "bakanlığın yaptıklarını onaylıyor görünmeyecek miyim?"

"Sey" dedi Scrimgeour kaslarını hafifçe çatarak "sey, evet kısmen bizim yapmak istediğimizde bu —"

"Hayır, ise yarayacağını sanmıyorum" dedi Harry kibarca. "Biliyorsunuz, Bakanlığını yaptığı bazı şeylerden hoslanmıyorum. Örnek olarak Stan Shunpike 'ın tutuklanması."

Scrimgeour bir an konuşmadı ama yüzünün ifadesi hemen sertleştirdi. "Anlamamı beklemiyordum." dedi ve sesindeki kızgınlığı saklamakta Harry kadar başarılı değildi. "Bunlar tehlikeli zamanlar ve alınması gereken kesin önlemler var.

Sen onaltı yaşındasın—"

"Dumbledore onaltıdan daha yaşlı ve Stan'ının Azkaban'da olması gerektiğini düşünmüyor." dedi Harry "Siz Stan'ı bir

günah keçisi yapıyorsunuz, beni maskot yapmak istediğiniz gibi."

Birbirlerine uzun ve sert bakışlarla baktılar. Sonuçta Scrimgeour sıcaklık rolü yapmadan dedi ki "

Görüyorsunuzki, Sen

kahramanını seçmişsin —tıpkı kahramanın Dumbledore gibi, kendini Bakanlıktan ayrımı tutacaksın?"

"Kullanılmak istemiyorum" dedi Harry

"Bazıları bakanlık tarafından kullanılmayı görevin olarak görüyor"

"Evet, baskaları da insanları hapse atmadan onların gerçek Ölüm Yiyenler olduklarını kontrol etmeniz sizin göreviniz

olduğunu söylüyor." dedi Harry şimdi öfkesi artıyordu. Barty Crouch'un yaptıklarını yapıyorsunuz. Asla doğru insanları

yakalamadınız değil mi? Ayrıca burnunun dibinde insanlar öldürülürken her şey yolundaymış gibi rol yapan Fudge'muz

vardı yada yanlış insanları hapse yollayan ve "Seçilmiş Kisi" sizin için çalışıyor gibi göstermeye çalışan size sahibiz!"

"Öyleyse sen 'Seçilmiş Kisi' değilsin?" dedi Scrimgeour.

"Bunun önemli olmadığını söylediğinizi sanmıştım." dedi Harry acı bir kahkaha ile "Sizin için her durumda önemli değil."

"Öyle dememeliydim" dedi Scrimgeour çabucak. "O patavatsızlıktı."

"Hayır, dürüsttü." dedi Harry "Bana söyledikleriniz içinde tek dürüstçe laftı. Benim yasamam ya da ölmem sizin

umurunuzda değil, sizin umurunuzda olan Voldemort'a karşı savasta sizin kazandığınıza herkesi ikna etmeye yardımcı

olmamdı. Ben unutmadım, Bakan..."

Sag yumruğunu yukarı kaldırdı. Soguk elinin üzerinde Dolores Umbridge'in kendi yazmasıyla oluşan yara izleri beyaz

beyaz parlıyordu: Yalan söylememeliyim.

"Herkes Voldemort'un geri döndüğünü söylemeye çalışırken, beni savunmak için kosturdüğünüzü hatırlamıyorum.

Bakanlık geçen yıl dost olmaya çok hevesli değildi."

Ayaklarını altındaki soguk yer kadar sessizlik içinde dikildiler. Yer cücesi sonunda solucanı topraktan çıkarmayı basardı

ve şimdi çalılıkların ortasına uzanmış onu mutlu mutlu emiyordu. "Dumbledore neyin pesinde" dedi Scrimgeour

kabaca. "Hogwarts'ta olmadığı zaman nereye gidiyor?

"Hiçbir fikrim yok." dedi Harry

"Eğer bilseydin de bana söylemezdin" dedi Scrimgeour "değil mi?"

"Hayır, söylemezdim." dedi Harry

"Sey, o zaman başka yollarla bunu öğrenebilir miyim ona bakacağız"

"Deneyebilirsiniz." dedi Harry ilgisizce. "Fakat siz Fudge'den daha zeki görünüyorsunuz. Sizin onun yanlışlarından bir

seyler öğrenebileceğinizi sanmıştım. Hogwarts'a burnun sokmaya çalıştı. Farkında olabileceğiniz gibi o artık Bakan

değil ama Dumbledore hala okul müdürü. Sizin yerinizde olsam Dumbledore'a karışmazdım.

Uzun bir duraklama oldu.

"Çok açık ki senin üzerinde çok iyi iş görmüş" dedi Scrimgeour'un gözleri tel çerçeveli gözlüklerin arkasında soguk ve sertti.

"Tam da Dumbledore'un adamısın değil mi?"

"Evet, öyleyim." dedi Harry. "Bunu açığa kavuşturduğumuza sevindim."

Ve arkasını Sihir Bakanına döndü, uzun adımlarla eve geri döndü.

(günseli)

Slug Bir Anı

Öğleden sonranın sonuna doğru, Yeni Yıl'dan birkaç gün sonra, Harry, Ron ve Ginny mutfak atesinin önünde Hogwarts'a

geri dönmek için sıralanmışlardı. Bakanlık bu tek seferlik Uçuş tozu Sebeke bağlantısını öğrencilerin çabuk ve güvenle okula

dönebilmeleri için ayarlamıştı. Mr Weasley, Fred, George, Bill ve Fleur iste olduklarından yalnızca Mrs Weasley güle güle demek

için oradaydı. Ayrılma anı geldiğinde Mrs Weasley gözyaşları içinde kendini kaybetmişti. Kuskusuz, şimdiye dek onu ağlatmak pek

de zor olmamıştı; Percy Noel günü gözlükleri yabancı havuç ezmesiyle sapırdarak evden fırtına gibi çıktığından beri(ki bunda

Fred, George ve Ginny biraz güven talep etmişlerdi) sürekli ağlayıp duruyordu.

"Aglama anne," dedi Ginny, Mrs Weasley onun omzunda hıçkırıklara bogulurken hafifçe sırtına vuruyordu.

"Tamam..."

"Evet, bizi merak etme," dedi Ron annesinin yanına kocaman ıslak bir öpücük koymasına izin verirken. "ya da Percy'yi. O

tam bir aptal, bu bir kayıp sayılmaz, değil mi?"

Mrs Weasley'in hıçkırıkları Harry'yi kollarının arasına alırken daha da arttı.

"Bana kendine dikkat edeceğine dair söz ver... Beladan uzak duracağına..."

"Her zaman uzak duruyorum zaten, Mrs Weasley," dedi Harry. "Ben sakın bir yasamı severim, beni bilirsiniz."

Gözyaşları içinde kıkırdadı ve geri çekildi. "Dyi olun, öyleyse, hepiniz..."

Harry zümrüt yesili aleve adım attı ve "Hogwarts!" diye bağırды. Alevler onu yutup fırl fırl döndürmeden önce Weasleylerin

mutfagina ve Mrs. Weasley'in yaşlı yüzüne ait son bir titreyen görüntü gördü; diğer büyücü odalarına ait net olmayan görüntüler

gözüne çarpıyordu ancak o daha tam bir bakamadan görüntüden çıkıyorlardı; sonra yavaşlamaya başladı ve sonunda tam da

Profesör McGonagall'ın ofisinin söminesinde durdu. Profesör McGonagall Harry ızagaradan dışarı tırmanırken çalışmasından

kafasını kaldırıp yalnızca baktı.

"Dyi aksamlar, Potter. Haliya çok fazla kül dökmemeye çalış." "

"Tamam, Profesör."

Ron fırl fırl dönerek görüntüye girdiğinde Harry gözlüğünü düzelterip saçlarını yatıştırıyordu. Ginny de geldiğinde üçü

birlikte odadan çıkıp Gryffindor Kulesi'ne doğru gittiler. Koridorlardan geçerken Harry pencereden dışarı baktı, güneş Kovuk'un

bahçesini örtenden daha kalın bir kar tabakasıyla kaplanmış arazilerin üzerinde neredeyse batmak üzereydi. Uzakta Hagrid'in

kulübesinin önünde Sahgaga'yı beslediğini görebiliyordu.

"Dncik boncuk" dedi Ron kendine güvenen bir sesle her zamankinden de solgun görünen ve Ron'un yüksek sesi karşısında

irkilen Sisman Hanım'a yaklaştıklarında.

"Hayır," dedi.

"`Hayır'la ne kastetmeye çalışıyorsun?"

"Yeni bir parolamız var," dedi Sisman Hanım. "ve lütfen bağırma."

"Ama burada değildik, nasıl oluyor da —?"

"Harry! Ginny!"

Hermione oldukça pembe bir yüzle aceleyle onlara doğru geliyordu, cüppe, sapka ve eldiven giyinmişti.

"Ben de birkaç saat önce geldim, Asagıda Hagrid ve Sah —yani Solukkanat'ı ziyaret ediyordum," dedi nefes nefese.

"Noel'iniz güzel geçti mi?"

"Evet," dedi Ron hemen. "oldukça olaylı, Rufus Scrim —"

"Senin için bir şey getirdim Harry," dedi Hermione ne Ron'a bakıp ne de onu duyduğuna dair bir isaret göstererek. "Ah,

bekleyin —parola. Perhiz"

"Aynen öyle," dedi Sisman Hanım güçsüz bir sesle ve portre deligini açığa çıkaracak şekilde öne savruldu.

"Onun neyi var?" diye sordu Harry.

"Anlasılan Noel boyunca biraz fazla yüz verildi,"dedi Hermione agzına kadar dolu ortak salona girerken gözlerini devirerek.

"O ve arkadaşı Violet, aşağıda Muska koridorundaki o sarhos kesislerin portesi içindeki bütün sarapları içmişler. Her neyse..."

Bir an ceplerinin altını üstüne getirdi sonra üzerinde Dumbledore'un yazısı olan bir parsömen rulosu çıkardı. "Harika,"dedi Harry ruloyu çözüp Dumbledore'la bir sonraki derslerinin ertesi gece olduğunu görerek. "Ona anlatacak bir

sürü sey var —ve siz. Hadi oturalım —"

Ancak tam o anda yüksek sesle bir "Galip - Galip! (Won-Won!)"ciyaklaması oldu ve Lavender Brown yoktan var olup

ortaya fırlayarak kendini Ron'un kollarına attı. Birçok seyirci kıs kıs gülerken Hermione çınlayan bir kakhaha attı ve "Burada bir

masa var... Geliyor musun Ginny?"dedi.

"Hayır, tesekkürler, Dean'e onunla buluşacağımı söyledim,"dedi Ginny ancak Harry onun bunu pek de hevesli söylemediğini düşünmekten kendini alamadı. Ron ve Lavender'i bir çeşit dikey güreşte kilitlemiş vaziyette bırakarak Harry

Hermione'yi bos bir masaya geçirdi.

"Ee? Noel'in nasıldı?"

"Ah, iyiydi,"diye omuz silktili. "Özel bir sey yok. Bu Galip-Galip(Won-Won)'de neyin nesi?"

"Sana bir dakika içinde söyleyeceğim,"dedi Harry. "Bak, Hermione, sen yapamaz mısın —?"

"Hayır, yapamam,"dedi kesin bir şekilde. "Hatta sorma bile."

"Düşünmüştüm ki, belki, bilirsin iste, Noel boyunca —"

"Bir fiçı dolusu bes yüz yıllık sarabı içen Sisman Hanım'dı Harry ben değil. Ee, bana söylemek istediğin bu çok önemli haber neydi?"

O an tartışılmayacak kadar acımasız görünüyordu, bu yüzden Harry Ron'un konusunu bir yana bırakıp, Malfoy ile

Snape'in konuştukları sırada duyduklarını anlattı. Bitirdiğinde, Hermione bir an düşünceli bir şekilde oturdu ve dedi ki, "Ne

düşünüyorsun —?"

"—Malfoy'a yardım etmeyi teklif ediyormuş gibi davranıp böylece Malfoy'u kandırıp onun ne yaptığını öğrenmeye çalıştığını mı?"

"Sey, evet,"dedi Hermione.

"Ron'un babası ve Lupin de böyle düşünüyor,"dedi Harry isteksiz bir şekilde. "Ancak bu kesinlikle Malfoy'un bir seyler

planladığını kanıtlar, bunu inkâr edemezsin."

"Hayır, edemem,"diye cevapladı yavaşça.

"Ve Voldemort'un talimatlarına göre hareket ediyor, tıpkı söylediğim gibi!"

"Hımm... Dkisinden biri tam olarak Voldemort'un ismini söyledi mi?"

Harry hatırlamaya çalışarak kaslarını çattı. "Emin değilim... Snape tam olarak 'efendin' dedi, bu başka kim olabilir ki?"

"Bilmiyorum,"dedi Hermione, dudagını ısırarak. "Belki de babası?"

Odanın diğer tarafına doğru gözlerini dikip baktı, belli ki düşüncelere dalmıştı, hatta Ron'u gıdıklamakta olan Lavender'i bile

fark etmemisti. "Lupin nasıl?"

"Dyi değil,"dedi Harry ve ona Lupin'in kurt adamlar arasında yaptığı görevden ve karşılaştığı zorluklardan bahsetti. "Daha

önce Fenrir Greyback diye birini duymuş muydun?"

"Evet, duymuştum!" dedi Hermione, ürkmüş gibiydi. "Ve sen de duydun, Harry!"

"Ne zaman, Sihir Tarihi'nde mi? Çok iyi biliyorsun ki asla dinlemezdim..."

"Hayır, hayır, Sihir Tarihi değil —Malfoy Borgin'i onunla tehdit etmişti!"dedi Hermione. "Knockturn Yolu'nda, hatırlamıyor

musun? Borgin'e Greyback'in eski bir aile dostu olduğunu ve Borgin'in ilerleyisini kontrol edeceğini söylemişti!"

Harry agzı açık bir şekilde ona baktı. "Unutmusum! Ama bu Malfoy'un bir Ölüm Yiyen olduğunu kanıtlar, yoksa nasıl olur

da Greyback'le iletişiminde olup ona ne yapacağını söyleyebilir?"

"Bu oldukça süpheli," diye soludu Hermione. "Yoksa..."

"Ah, hadi ama," dedi Harry canı sıkılmış bir şekilde. "Bunu da onun lehine çeviremezsin!"

"Pekâlâ... Bunun bos bir tehdit olma olasılığı da var."

"Sen, inanılmazsın, sen," dedi Harry kafasını sallayarak.

"Kimin haklı olduğunu göreceğiz... Dediklerini yutacaksın, Hermione, tıpkı Bakanlık gibi. Ah, evet, bir de Rufus Scrimgeour'la tartıştım..."

Aksamın geri kalanı ikisinin de Sihir Bakanlığı'na sövüp saymasıyla dostane bir şekilde geçti, Hermione de Ron gibi geçen yıl Bakanlığın Harry'e yasattıklarından sonra şimdi yardım isteyerek büyük bir yüzüzlük gösterdiğini düşünüyordu.

Ertesi sabah ikinci dönem altıncı sınıflar için oldukça hoş bir sürprizle başladı: Gece ortak salon panolarına kocaman bir tabela ignelenmişti.

CDSMLENME DERSLERİ

Eğer on yedi yasındaysanız, ya da önümüzdeki Ağustos'un 31'inden önce on yedi yasınıza basacaksanız, Sihir Bakanlığı

Cisimlenme eğitimcilerinden on iki hafta sürecek olan Cisimlenme Dersleri alma hakkınız var. Eğer buna katılmak istiyorsanız, lütfen alt tarafı imzalayın. Ücreti: 12 Galleon.

Harry ve Ron ilanın önünde itisip kakısan ve sırayla isimlerini üste yazmaya çalışan topluluğa katıldı. Ron tam kus tüyünü çıkartıp Hermione'den sonra imzalıyordu ki Lavender sessizce Ron'a arkadan yaklaştı ve eliyle onun gözlerini kapatarak, "Bil bakalım ben kimim, Galip-Galip(Won-Won)?" diye heyecanla bağırdı. Harry dönüp Hermione'nin azametle kalabalıktan dışarı yürüdüğünü gördü; Ron ve Lavender'in arkasında kalmak istemediğinden hemen onu yakaladı, ancak Harry'i çok sasırtacak bir şekilde tam portre deliginin önüne geldiklerin de Ron da onları yakaladı, kulakları kıpkırmızıydı ve oldukça sıkın bir ifadesi vardı.

Tek kelime etmeden Hermione Neville ile yürümek için hızlandı.

"Sey —Cisimlenme," dedi Ron, sesi Harry'nin az önce ne olduğundan bahsetmeyeceğini açıkça ortaya koyarmış gibiydi.

"Eğlenceli olacak, ha?"

"Bilmiyorum," dedi Harry. "Belki de kendin yaptığında daha iyi oluyordur, Dumbledore beni de birlikte götürdüğünde pek de eğlenmedim."

"Daha önceden yaptığını unutmuşum... Testimi ilk seferde geçsem iyi olurdu," dedi Ron endiseli görünüyordu. "Fred ve George yaptı,"

"Charlie kaldı ama, değil mi?"

"Evet, ama Charlie benden büyük" —Ron sanki bir goril gibi kollarını vücudunun dışına tuttu — "Fred ve George de hiç bu konuda sikâyetçiyim gibi konuşmadılar... Yani yüzüne karşı..."

"Teste tam olarak ne zaman gireceğiz?"

"On yedi olur olmaz. Benim ki Mart'ta!"

"Evet, ama burada, satonun içinde Cisimlenemeyeceksin..."

"Önemli değil, değil mi? Herkes eğer istersem cisimlenebileceğimi bilecek."

Cisimlenme düşüncesi karşısında heyecanlanan tek kişi Ron değildi. Bütün gün boyunca yapılacak olan dersler hakkında konuşmalar oldu, en çok da kaybolma ve istediğin anda ortaya çıkma konusuna önem veriliyordu.

"Ne kadar hoş olacak, sadece istedigimiz anda —" Seamus ortadan kaybolmayı anlatmak için parmaklarını sıkılattı. "Kuzen Fergus bunu sırf beni kızdırmak için yapıyor, ben de yapana kadar bekle hele... Bir daha asla huzurlu bir an olmayacak..."

Bu mutlu beklentiler içinde kaybolmuşken esasını biraz fazla hevesle sallayınca o gündü Muska dersinin konusu olan saf su kaynağı oluşturunca tavandan kursun gibi sekip Profesör Flitwick'in yüzüne çarpan bir su hortumu fiskiyesi oluşturdular.

"Harry çoktan cisimlendi," dedi Ron Seamus'un gururunu incitici bir şekilde, Profesör Flitwick asasının bir hareketiyle kendini kurulum ve Seamus'a satır yazdırıyordu: "Ben bir büyücüym, sopasını saga sola sallayan bir babun değil."

"Dum – sey – birisi onu götürdü. Çift-bütün-cisimlenme, biliyorsun."

"Vayy!" diye fısıldadı Seamus; o, Dean ve Neville cisimlenmenin nasıl bir şey olduğunu duymak için biraz daha öne

egildiler. Harry gün boyunca cisimlenme duygusunu tarif etmesini rica eden diğer altıncı sınıflar tarafından sıkıştırıldı. Onlara

bunun oldukça rahatsız edici bir his olduğunu söylediğinde hepsi rahatsız olmaktan çok korku ve merakla karışık bir saygı

içindeydi ve aksam saat sekize on kala hala sorulara detaylı cevaplar veriyordu ki Dumbledore'un dersi için zamanında

ayrılabilmek için sonunda kütüphaneye geri götürmesi gereken bir kitap olduğunu söylemişti.

Dumbledore'un odasındaki lambalar yanıyordu, eski müdür ve müdirelerin portreleri çerçevelerinde nazikçe horluyorlardı

ve Düşünseli bir kez daha masanın üzerinde hazır beklemekteydi. Dumbledore'un elleri de onun iki yanında duruyordu, sağ eli en

az önceden olduğu kadar kararmış ve yanmış görünüyordu. Hala iyileşmemisti ve Harry belki de yüzüncü kez bu kadar özel bir

yaralanmaya neyin sebep olduğunu merak etmiş, ancak sormamı: Dumbledore'ın sonunda öğreneceğini söylemişti ancak

her seferinde tartışmak istediği başka bir konu olmuştur. Ancak henüz Harry Snape ve Malfoy hakkında bir şey söyleyemeden

Dumbledore konuştu.

"Noel'de Sihir Bakanı ile karşılaştığını duydum?"

"Evet," dedi Harry. "Onu pek mutlu etmiyorum."

"Hayır," diye iç çekti Dumbledore. "Ben de onu pek mutlu etmiyorum. Acımızın altına batmamalıyız Harry, ancak

savasmaya devam."

Harry sırtı.

"Sihir dünyasına Bakanlık'ın harika bir iş yaptığını söylememi istedi."

Dumbledore gülümsedi.

"Biliyorsun, aslında bu Fudge'in fikriydi. Ofisindeki son günlerinde, umutsuzca görevini sıkı sıkı tutmaya çalışıyordu, ona

destek vereceğini umarak seninle bir buluşma araştırıyordu —"

"Fudge'in geçen yıl tüm yaptıklarından sonra mı?" dedi Harry kızgınlıkla. "Umbridge'den sonra?"

"Cornelius'a bunun gerçekleşme şansının olmadığını söyledim, ama ofisten ayrıldığında bu fikirden vazgeçmemisti.

Scrimgeour'un randevusunda görüştük ve benden seninle görüşme ayarlamamı istedi."

"Demek bu yüzden tartıştınız!" dedi Harry birden. "Gelecek Postası'nda yazıyordu."

"Gelecek Postası gerçeği arada sırada yazmakla yükümlü," dedi Dumbledore, "kazayla yazdıkları zamanlar.

Evet,

tartışmamızın sebebi buydu. Öyle görünüyor ki Rufus sonunda seni köseye kıştırmanın bir yolunu bulmuş."

"Beni büsbütün 'Dumbledore'un adamı olmakla suçladı."

"Ne kadar kaba."

"Ona senin adamın olduğumu söyledim."

Dumbledore konuşmak için ağızını açtı ve sonra tekrar kapattı. Harry'nin arkasında, Anka Kusu Fawkes, alçak sesle,

yumusak ve ağırlıklı bir şekilde öttü. Harry kendisini asırı şekilde utanmış hissederken, Dumbledore'un parlak mavi gözlerinin

yasardığını farketti ve telasla kendi dizlerine bakmaya başladı. Ama Dumbledore konuştığında, sesi gayet sakindi.

"Çok etkilendim, Harry."

"Scrimgeour sizin Hogwarts'ta olmadığınız zaman nereye gittiğinizi öğrenmek istedi." dedi Harry, hala sabit bir şekilde

dizlerine bakarak.

"Evet, bu konuda çok meraklı," dedi Dumbledore, şimdi sesi neseliydi ve Harry ona tekrar bakmasının güvenli olduğunu düşündü. "Beni takip ettirmeye bile çalıştı. Komik, hakikaten. Beni takip etmesi için Dawlish'i görevlendirdi. Nazik birsey degildi. Zaten bir defa Dawlish'i lanetlemeye zorlanmıştım; çok büyük bir pismanlıkla bir kez daha yaptım." "Yani onlar hala nereye gittiginizi bilmiyorlar mı?" diye sordu Harry, bu ilgisini çeken konuda daha fazla bilgi edinme ümidiyle, ama Dumbledore yalnızca yarım ay gözlüklerinin üzerinden gülümsedi. "Hayır, bilmiyorlar ve senin bilmen için de doğru vakit değil. Şimdi, devam edelim mi, eğer başka bir - ?" "Aslında var, efendim," dedi Harry. "Malfoy ve Snape hakkında." "Profesör Snape, Harry." "Evet, efendim. Profesör Slughorn'un partisi sırasında onların konuşmalarına kulak misafiri oldum... Aslında onları takip ettim..." Dumbledore, Harry'nin hikâyesini ifadesiz bir yüzle dinledi. Harry bitirdiğinde, bir süre konuşmadı, sonra da dedi ki: "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim, Harry, fakat bunu aklından çıkarmanı tavsiye ederim. Bunun çok önemli olduğunu düşünmüyorum." "Çok önemli olmadığı mı?" dedi Harry inanmayarak. "Profesör, bilmem anladınız mı - ?" "Evet, Harry, olaganüstü beyin gücüyle donatılmış olarak, bana söylediğin her şeyi anladım," dedi Dumbledore, biraz sertçe. "Hatta benim senden daha iyi anladığım ihtimalini bile değerlendirebilirsin. Tekrar söylüyorum, bana sır verecek kadar güvendiğin için çok memnunum, ama seni temin ederim ki bana sessizliğimi bozduracak bir şey söylemedin." Harry sessizliğin içinde kabaran bir kızgınlıkla Dumbledore'a bakarak oturdu. Neler oluyordu? Bu gerçekten de Dumbledore'un Snape'e Malfoy'un ne yaptığını bulması emrini verdiği anlamına mı geliyordu? Yoksa duyduğundan endiselenmişti de endiseli değilmiş gibi görünmeye mi çalışıyordu? "Yani, efendim," dedi Harry, nazik, sakın olduğunu ümit ettiği bir sesle, "siz hala kesinlikle güveniyorsunuz - ?" "O soruyu cevaplamak için şimdiye kadar yeterince toleranslı davrandım," dedi Dumbledore, ama artık pek toleranslı gibi değildi. "Cevabım degismedi." "Bence de," dedi kötü niyetli bir ses; Phineas Nigellus açıkça uyuyormuş gibi yapan tek kişiydi. Dumbledore duymazlıktan geldi. "Ve şimdi, Harry, devam etmemiz konusunda ısrar etmeliyim. Bu akşam seninle konuşmam gereken daha önemli şeyler var." Harry orada kendini isyankâr hissederek oturdu. Konunun degismesini reddederse nasıl olurdu ki, Malfoy'la ilgili konuyu tartışmakta ısrar etseydi? Harry'nin zihnini okuması gibi, Dumbledore basını salladı. "Ah, Harry, ne sık olur bu, en iyi arkadaşların arasında bile! Her birimiz inanıyoruz ki onun söyleyeceği şey, diğerlerinin yapabileceği katkıdan çok daha önemlidir." "Söylemek zorunda olduğunuz şeyin önemsiz olduğunu düşünmüyorum, efendim," dedi Harry sertçe. "Evet, oldukça haklısın, çünkü önemsiz değil," dedi Dumbledore canlı bir sesle. "Bu akşam sana göstermem gereken iki anı daha var, ikisi de çok büyük güçle elde edildi ve ikincisi, bence, topladıklarımın en önemlisi." Harry buna hiçbir şey söylemedi; verdiği gizli bilgilere aldığı karşılıkla hala kendini kızgın hissediyordu ama daha fazla tartışmaktan bir şey kazabileceğini de düşünmüyordu. "Şimdi," dedi Dumbledore, çınlayan bir sesle, "bu akşam, son dersimizde Hogwarts'ın esiginde harekete hazır halde bıraktığımız Tom Riddle'ın hikâyesine devam etmek için buluştuk. Büyücü olduğunu duyunca ne kadar heyecanlandığını, Diagon

Yolu'na yapacağı gezmede ona eslik etmemi reddetmesini ve benim onu okula gittiğinde hırsızlığa devam etmeme konusunda

uyarıdığımı hatırlayacaksın.

"Evet, okulun başlamasıyla elden düşme cüppesinin içinde sessiz bir çocuk olan Tom Riddle, diğer birinci sınıflarla birlikte

Seçme işlemi için sıraya girmisti. Seçmen Sapka neredeyse kafasına değdiği an Slytherin'e seçildi," diye devam etti Dumbledore,

kararmış elini kafasının üzerinden Seçmen Sapka'nın eski ve hareketsiz bir şekilde oturduğu rafa doğru sallayarak. "Riddle,

Bina'nın kurucusunun yılanlarla konuşabildiğini ne kadar sürede öğrendi, bilmiyorum - belki o ilk aksam. Bu bilgi onu sadece

heyecanlandırdı ve önemli birisi olduğu düşüncesini kuvvetlendirdi."

"Eğer bir şekilde Slytherin ortak salonunda Slytherin'leri yılan dili konuşarak korkutuyor veya etkiliyorduydu da bununla

ilgili personele hiçbir ipucu ulaşmadı. Dışarıda hiç bir zaman kibir ve siddet emaresi göstermedi. Sıra dışı bir şekilde yetenekli ve

çok iyi görünümlü bir yetim olarak, neredeyse geldiği andan itibaren doğal olarak personel tarafından dikkat çekti ve sefkat

kazandı. Kibar, sessiz ve bilgiye aç görünüyordu. Neredeyse hepsi ondan olumlu yönde etkilenmişlerdi.

"Onlara söylemediniz mi, efendim, onunla yetimhanede tanıştığınızda nasıl biri olduğunu?" diye sordu Harry.

"Hayır, söylemedim. Hiçbir vicdan azabı emaresi göstermese de, daha önceden nasıl davrandığı hakkında üzgün olması

mümkündü ve yeni bir sayfa açmaya kararlıydı. Ona bu şans vermeyi seçtim."

Dumbledore durdu ve konuşmak için ağzını açan Harry'ye arastıran gözlerle baktı. Bu, yine, Dumbledore'un insanlara hak

etmediklerine dair çok büyük kanıtlar olmasına rağmen güvenme eğilimiydi. Ama sonra Harry birsey hatırladı...

"Ama siz ona gerçekten güvenmiyordunuz, efendim, değil mi? Bana o söyledi... Günceden çıkan Riddle bana dedi ki,

"Dumbledore beni hiçbir zaman diğer öğretmenler kadar sevmiş görünmedi."

"Söyle diyelim, ben onun güvenilir olduğunu söylemedim," dedi Dumbledore. "Ben, daha önce de belirttiğim gibi, onu

dikkatlice izlettirmeye karalıydım ve bunu yaptım. Başlangıçta sanki incelemelerimden büyük sonuçlar elde etmişim gibi

yapamam. Bana karşı çok dikkatliydi; eminim ki, onun gerçek kimliğini keşfetmem için bana biraz fazla şey söylemiş olmasından

korkuyordu. Bana bir daha bu kadar açılmamak için dikkat ediyordu, ama heyecanla bana söylediklerini ve Mrs Cole'un bana

verdiği sırları geri alamazdı. Bununla birlikte, benim birçok meslektaşımı büyülediği gibi beni hiçbir zaman büyülemeye çalışma

düşüncesini taşımadı."

"Okulda sıvrıldıkça, kendilerini yaptıkları işe adanmış bir grup topladı; onlara öyle diyordum, daha iyi bir terim istemek için,

daha önce de belirtmiş olmama rağmen, Riddle süphesiz hiçbirine sevgi beslememisti. Bu grubun kale içinde karanlık bir çekiciliği

vardı. Çok çeşitli bir oluştum idiler; koruma arayan zayıflardan, paylaşılabilir san arayan hırslılardan ve kendilerine daha fazla

arılabilir zulüm çeşitlerini gösterebilecek bir lider arayan canilerden oluşan bir karışımdı. Baska bir deyişle, onlar Ölüm

Yiyenler'in habercileriydi ve gerçekten de onlardan bazıları Hogwarts'tan ayrılınca ilk Ölüm Yiyen'lerden oldular."

"Riddle tarafından sertçe kontrol edilerek hiçbir zaman açıktan açığa yanlış bir hareketleri tespit edilmese de Hogwarts'ta

buldukları yedi yıl, onlarla hiçbir zaman tatmin edici bir şekilde bağlantı kurulamayan birkaç kötü tesadüfe sahipti, en ciddi

de, tabii ki bir kızın ölümüyle sonuçlanan Sırlar Odası'nın açılmasıydı. Bildiğin gibi, o cinayette Hagrid haksızca suçlanmıştı."

"Hogwarts'ta Riddle'la ilgili çok fazla anı bulamadım," dedi Dumbledore, soluk elini Düsünseli'nin üzerine koyarak. "Onu bilip konuşmaya hazırlanan birkaç kişi de korkmuştu. Benim bildiklerim, o Hogwarts'tan ayrıldıktan sonra, çok özenli gayretlerden sonra, konuşmaya zorlanmış birkaç kişiyi takip ettikten sonra, eski kayıtları araştırarak ve Muggle ve büyücü tanıkları sorgulayarak olustu."

"Konuşmaya ikna edebildiklerim bana Riddle'in soyuna kafasını taktığını söyledi. Bu anlaşılabilir, tabii ki; o bir yetimhanede büyümüştü ve doğal olarak nasıl olup da orada olduğunu öğrenmek istiyordu. Ödül Salonu'ndaki siltlerde, sınıf başkanları listelerinde, hatta büyücülük tarihi kitaplarında babasının ismini arayıp bulamadığı görülüyordu. Sonunda babasının Hogwarts'a hiçbir zaman ayak basmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Dste ben bundan sonra onun bu ismi sonsuza kadar bırakıp Lord Voldemort kimliğini aldığına ve daha önce hor gördüğü, insanoglunun utanç verici bir zayıflığı olan ölüme boyun eğdiği için bir cadı olamayacağını düşündüğü annesinin ailesini araştırmaya başladığına inanıyorum."

"Dse tek bir kelime ile başlaması gerekiyordu, yetimhane yöneticilerinden annesinin babasının olduğunu öğrendiği isim, 'Marvolo'. Sonunda, çok zorlu araştırma sonrasında, büyücü aileleriyle ilgili eski kitaplar vasıtasıyla, Slytherin'in yasayan soyunu keşfetti. On altıncı yasının yazında, senede bir kez döndüğü yetimhaneden ayrıldı ve Gaunt akrabalarını bulmak için yola koyuldu. Ve şimdi, Harry, eger ayağa kalkarsan..."

Dumbledore kalktı ve Harry onun yine içinde, girdap yapan, inci gibi anıyla dolu küçük kristal bir sise tuttuğunu gördü.

"Bunu elde etmek için çok şanslıydım," dedi, parıldayan kütleli Düsünseli'nin içine dökerken. "Tecrübe ettikten sonra senin de anlayacağını gibi. Gidelim mi?"

Harry tas kabın üzerine, yüzü anının yüzeyine batıncaya kadar uysalca eğildi; o bildik bosluğa düşme duygusunu hissetti ve sonra neredeyse tam karanlıkta kirli bir tasın üstünde durdu. Bulduğu yeri hatırlaması Dumbledore yanına gelinceye kadar birkaç saniyesini aldı. Gaunt'ların evi şimdi Harry'nin şimdiye kadar gördüğü herhangi bir yerden tarif edilemez bir biçimde daha kirliydi. Tavan örümcek ağlarıyla doluydu, yer kir tabakasıyla kaplıydı; küflü ve çürük bazı yiyecekler masanın ortasında bir çömlükler yığınıyla duruyordu. Tek ılık saç sakalı haddinden fazla uzadığı için Harry'nin ne gözlerini ne de agzını görebildiği bir adamın ayacağının dibinde duran sefil bir mumdan geliyordu. Adam atesinin yanındaki koltukta serilmiş yatıyordu, Harry bir an için adamın ölü olup olmadığını merak etti. Ama sonra kapı yüksek sesle çalındı ve adam sağ elinde bir asa ve sol elinde bir bıçak kaldırarak aniden uyandı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Orada esikte, elinde eski moda bir lamba tutan, Harry'nin bakar bakmaz tanıdığı bir çocuk duruyordu: uzun, soluk, koyu saçlı ve yakışıklı - genç Voldemort. Voldemort'un gözleri yavaşça mezbeleyi taradı ve sonra koltuktaki adamı buldu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar, sonra adam sendeleyerek kalktı, ayacağının etrafındaki bir sürü sise yerde bir oraya bir buraya çınlayıp tangırdıyordu. "SEN!" diye böğürdü. "SEN!"

Ve esasını ve bıçağı yukarı doğru tutarak sarhosça Riddle'a doğru fırladı.

"Dur."

Riddle yılan dilinde konuştu. Adam masaya doğru kaydı, küflü çömlükleri yere düşürüp kırarak. Riddle'a dik dik baktı.

Birbirlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu. Adam bozdu sessizliği.

"Onu konuşuyor musun?"

"Evet, konusuyorum," dedi Riddle. Odanın içine doğru ilerledi, kapının sallanıp kapanmasına müsaade ederek. Harry, Voldemort'un korkusuzlugunu kendini engelleyemeden gücenik bir şekilde takdir etti. Yüzü, yalnızca igranmış ve belki, biraz da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Marvolo nerede?" diye sordu.

"Öldü," dedi diğeri. "Yıllar önce öldü, değil mi?"

Riddle kaslarını çattı.

"Sen kimsin, o zaman?"

"Ben Morfin'im, değil mi?"

"Marvolo'nun oğlu mu?"

"Tabii ki öyleyim..."

Morfin Riddle'ı daha iyi görebilmek için saçlarını kirli yüzünden çekti ve Harry onun sağ eline Marvolo'nun siyah taşlı yüzüğünü taktığını gördü.

"Senin o Muggle olduğuna düşündüm" diye fısıldadı Morfin "Çok benziyorsun"

Riddle "Hangi Muggle?" dedi sertçe

"Kardesimin hoşlandığı, yolun sonundaki büyük evde yaşayan Muggle" dedi Morfin ve aniden aralarındaki zemine tükürdü

"Aynı onun gibisin Riddle. Ama o daha yaşlı değil mi? O senden yaşlı, şimdi onu düşünüyordum..."

Morfin biraz afallamış ve çökmüş görünüyordu, hala masanın kenarına yaslanıyordu ve aptalca ekledi "O geri gelir, anlıyor musun?"

Voldemort olasılıkları düşünürken gözünü Morfin'e dikmişti. Biraz yaklaşıp "Riddle geri mi döndü?" dedi "Eee, onu terketti ve düzgün hizmet etti, bir hiç ugruna evlenmek!" dedi Morfin, tekrar yere tükürürken. "Bizi soydu, dikkat et, o kaçmadan önce. Rozet nerede, hı, Slytherin'in Rozeti nerede?"

Voldemort cevap vermedi. Morfin sinirleniyordu. Bıçğını savurarak bağırıyordu : "Bizi rezil etti, o asayilik kaltak bunu yaptı ve siz buraya gelip bunlar hakkında sorular soruyorsunuz? Bitti... Her şey bitti..."

Uzaklara bakıyordu, hafifçe sendeledi ve Voldemort ona doğru ilerledi. Alılsımdık bir karanlık hissedildi. Voldemortun lambasını ve Morfin'in mumunu söndürdü. Her şeyi bastırdı... Dumbledore'un parmakları Harry'nin kolunu sıkıca kavradı, simdiki zamana geri süzülüyorlardı.

"Hepsi bu mu?" dedi Harry "Neden her şey karardı, ne oldu?"

"Morfin bundan sonrasını hatırlayamadı." dedi Dumbledore Harry'yi sandalyesine oturtturarak."Diğeri sabah uyandığında yerde tek başına yatıyordu ve Marvolo'nun yüzüğü gitmişti"

"Aynı anda Little Hangleton kasabasında bir hizmetçi High Street'de kosarak büyük evin çizim odasında 3 kişinin yerde yattığını bağırıyordu: Tom Riddle Senior, annesi ve babası.

"Yetkili Mugglelar sasırmıştı. Anladığım kadarıyla Riddleların nasıl öldüğünü bugüne kadar hala bilmiyorlar.

Avade Kedavra laneti genelde hiç hasar bırakmaz... Dstisnalarla daha önce karşılaşmıştım." diye ekledi Dumledore, Harry'nin yara izini basıyla göstererek. "Diğeri yandan Bakanlık bunu bir büyücünün yaptığını biliyordu. Ayrıca Riddle'ların evinin karşısındaki vadide hükümlü bir muggle düşmanı yasadığını da biliyorlardı, birine saldırmaktan dolayı hapse girmiş bir muggle düşmanı.

"Bu yüzden bakanlık Morfin'i çağırdı. Onu sorgulamalarına, Veritaserum veya Zihnefendar kullanmalarına gerek yoktu, cinayeti itiraf etti ve sadece katilin verebileceği detayları verdi. Kibirliydi. Muugleları öldürdüğünü, bu fırsatı yıllardır beklediğini söylüyordu. Bir keresinde Muggleları öldürdüğü kanıtlanan asasını eline aldı ve kavga çıkarmadan Azkaban'a gitmeyi kabul etti.

Onu tek rahatsız eden babasının yüzüğünün kaybolmasıydı Defalarca, onu esir alanlarla "Kaybettiğim için beni öldürecek" dedi ve bu o zaman tekrar tekrar söylediği tek seydi. Hayatının geri kalanını Marvalo'nun son yadigarının kaybolusunu inleyerek Azkaban'da geçirdi. Ve diğer tüm zavallılar gibi o da hapishanenin yanına gömüldü." "Yani Voldemort Morfin'in asasını çaldı ve kullandı?" dedi Harry doğrularak. "Dogru" dedi Dumbledore. "Bunu bize gösterecek hiç animız yok ama bence ne olduğundan kesinlikle eminiz. Voldemort amcasını sersemletti, onun asasını aldı ve vadidin karşısında, 'yolun sonundaki büyük ev'in yolunu tuttu. Burada Büyücü annesini bırakan Muggle'ı öldürdü ve iyi bir derece için onun muggle büyükannesini ve dedesini de, böylece kalan son degersiz Riddeları da yok etmiş ve onu istemeyen babasından intikamını almış oldu. Sonra Gaunt ahırına geri döndü, amcasının anılarını degistiren bir büyü yaptı, asayı bilinçsizce yatan sahibinin yanına koydu ve gitti. "ve Morfin bunu yapmadığını asla fark etmedi?" "Asla" dedi Dumbledore. "O, dedigim gibi, tam ve kendini beğenmiş bir şekilde itiraf etmişti." "Ama gerçek anıları her zaman ondaydı" "Evet, ama dil dökmesi için iyi bir Zihnefend yapıldı" dedi Dumbledore " Ve suçlu itiraf etmiskende neden biri onun anılarına baksın ki? Her neyse yaşamının son haftalarında ona güvenli bir ziyaret gerçekleştirebildim. Voldemort'un geçmisi hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek için gayret ediyordum. Bu anıya güçlükle ulaşabildim. Gerçekleri görünce onu Azkaban'dan çıkarmak için çalıştım. Ama bakanlık kararını vermeden Morfin öldü" "Ama Bakanlık tüm bunları Voldemort'un yaptığını nasıl anlayamadı?" diye sordu Harry kızarak. "O küçük yasta değil miydi o zaman, küçük yasta büyü yapanları anlardı" "Haklısın onlar anlayabilirlerdi ama suçlu işleyenleri anlayamazlardı: Hatırlarsan Bakanlık tarafından Hover büyüsüyle suçlanmıştın. Aslında onu-" "Dolby!" diye kükredi Harry "Yani yası küçük biri yetiskin bir büyücü veya cadının evinde büyü yaparsa Bakanlık anlamıyor?" "Muhtemelen büyüü kimin yaptığını söyleyemeyecekler," dedi Dumbledore Harry'nin son derece kızgın yüzüne hafifçe gülümseyerek. "Onlar evlatlarını kendi duvarları içindeyken itaate zorlayan cadı ve büyücü ebeveynlere güveniyorlar." "Bu aptalca," dedi Harry tükürür gibi. "Burada ne olduğuna bakın, Morfin'e ne olduğuna bakın!" "Katılıyorum," dedi Dumbledore. "Morfin nasıl biri olursa olsun, bu şekilde, işlemediği cinayetler için suçlanarak ölmemeliydi. Ancak geç oluyor, ve ayrılmadan önce senin bu diğer hatırayı da görmeni istiyorum..." Dumbledore iç ceplerinden birinden başka bir küçük kristal sise çıkardı ve Harry Dumbledore'un bu sisinin simdiye dek topladıkları içinde en önemlisi olduğunu söylediğini hatırlayarak hemen sessizliğe büründü. Harry sisinin içindekinin Düşünseli'ne dökülmekte zorluk çıkaracak kadar hafifçe pıhtılaşmış olduğunu fark etti, bu hatıra bu kadar mı kötüydü? "Bu çok uzun sürmez," dedi Dumbledore siseyi sonunda bosalttıktan sonra. "Daha sonra istediğini söyleyebilirsin döndüğümüzde. Bir kez daha Düşünseline öyleyse..." Ve Harry bir kez daha gümüşü yüzeyden düştü ve bu kez anında tanıdığı bir adamın hemen önüne indi, bu daha genç bir Horace Slughorn'du. Harry onun dazlak haline o kadar alıskındı ki onun parlak, kalın, saman rengi saçlarını neredeyse huzur kaçıracıydı; tepesindeki galleon büyüklüğündeki kel kısma ragmen sanki kafasına samandan bir örtü takmış gibi görünüyordu. Bu günlerde olduğundan daha güçsüz olan bıyıkları kızıl-sarıydı. Zengin nakış işlemeli yeleginin altın düğmelerinin ciddi bir gerilimde

görünmelerine rağmen Harry'nin hatırladığı kadar tombul değildi. Küçük ayaklarını kadife bir pufun üzerinde dinleniyordu,
kanatlı bir koltukta arkasına iyice yaslanmış oturuyordu, bir elinde küçük bir bardak sarap tutuyordu, digeriye kristalleştirilmiş ananasların olduğu bir kutunun içini karıştırıyordu.
Dumbledore yanında belirirken Harry etrafına baktı ve Slughorn'un ofisinde olduklarını gördü. Yarım düzine kadar ergenlik yaşlarında erkek çocuğu Slughorn'un etrafında onunkinden büyüklü küçüklü oturaklarda oturuyorlardı. Harry hemen Voldemort'u tanıdı. O en yakışıklı yüze sahipti ve bütün çocuklar içinde en rahat görüneniydi. Eli koltuğunun kenarında, kayıtsızca duruyordu ve Harry sarsılarak onun Marvolo'nun altın ve siyah renkteki yüzüğünü taktığını gördü; çoktan babasını öldürmüştü.
"Efendim, Profesör Merrythought'un emekli olacağı doğru mu?" diye sordu.
"Tom, Tom, bilsem de sana söyleyemezdim," dedi Slughorn seker kaplı azarlayan parmağını Riddle'a doğru sallayarak, ancak hafifçe göz kırpmasıyla bütün bu etkiyi yok etmişti. "Aslında bütün bilgileri nereden aldığını bilmek istediğimi söylemeliyim, oğlum, sen personelin yarısından daha bilgilisin."
Riddle gülümsedi, diğer oğlanlar kahkahalarla güldüler ve ona hayran bakışlar attılar.
"Bilmemeniz gereken şeyleri bilen esrarengiz yeteneğiniz ve umursayan insanlara karşı dikkatli dalkavuklugunuz- ananas için teşekkür ederim, bu arada, haklısınız, favorim-"
Birçok oğlan kıkırdarken çok garip bir şey oldu. Bir anda odanın içi kalın beyaz bir sisle kaplandı, bu nedenle Harry hemen yanında dikilen Dumbledore'dan başka bir şey göremez oldu. Sonra sisin içinden Slughorn'un normalden yüksek olan sesi çınladı,
"Yalnızca gideceksin, oğlum, sözlerimi bir kenara yaz."
Sis geldiği gibi ansızın kayboldu, ancak ne kimse olanlara dair bir imada bulunuyor ne de az önce garip bir şeyler olmuş gibi davranıyordu. Harry sersemlemiş bir şekilde etrafa baktı, tam o anda Slughorn'un masasının üzerinde duran bir altın saat on biri vurdu.
"Yüce tanrım, zaman bu kadar geçti mi?" dedi Slughorn. "Gitseniz iyi olur, çocuklar, yoksa hepimizin başı belaya girer.
Lestrage, yarına kadar ödevini istiyorum yoksa cezaya kalırsın. Senin için de aynısı geçerli Avery."
Slughorn yerinden kalktı ve çocuklar odayı bosaltırken elindeki bos bardağı masasına taşıdı. Ancak Voldemort geride kaldı.
Harry onun sona kalıp Slughorn'la odada yalnız kalmak için kasten sallandığını söyleyebilirdi.
"Sert görünüyorsun, Tom," dedi Slughorn dönüp onun varlığını görerek. "Geç saatlerde yatağının dışında görünmek istemezsin, hem de bir sınıf başkanısın..."
"Efendim, size bir şey sormak istiyorum."
"Sor, öyleyse, oğlum, sor..."
"Efendim, merak ettim de... Horcruxlar hakkında ne biliyorsunuz?"
Ve yine aynı şey oldu: Kalın sis odayı bir kez daha doldurdu öyle ki Harry yanında sakin bir şekilde gülümseyen Dumbledore'dan başka ne Slughorn'u ne de Voldemort'u görebiliyordu. Sonra tıpkı daha önce olduğu gibi Slughorn'un sesi çınladı.
"Horcruxlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bilseydim de sana söylemezdim! Simdi hemen buradan çık ve bir daha onlardan bahettiğini de duymayayım!"
"Pekâlâ, bu kadar," dedi Dumbledore sakin bir şekilde Harry'nin yanından. "Gitme zamanı."
Ve Harry'nin ayakları yerden ayrıldı ve az sonra Dumbledore'un masasının önündeki kilimin üzerinde durdu.
"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Harry bos bir şekilde.
Dumbledore bunun en önemli hatıra olduğunu söylemişti, ancak bunun bu kadar önemli olmasına neyin sebep olduğunu

görememisti. Kuskusuz ki sis ve kimsenin onu fark etmediği gerçeği oldukça garipti, ancak Voldemort'un bir soru sorması ve cevabını alamaması dışında başka hiçbir şey olmamış gibiydi.

"Fark etmiş olabileceğin gibi," dedi Dumbledore tekrar masasının arkasına oturarak, "bu anı üzerinde oynamış."

"Oynanmış mı?" diye tekrar etti Harry, o da oturmamıştı.

"Kesinlikle," dedi Dumbledore. "Profesör Slughorn kendi anılarıyla biraz müdahale etti."

"Ama neden bunu yaptı?"

"Çünkü sanırım hatıralarından utanıyor," dedi Dumbledore. "Kendini daha iyi biriymiş gibi göstermek için istemediği bazı kısımları silerek anı üzerinde oynamaya çalıştı. Ancak fark etmiş olduğun gibi bunu oldukça kapa bir şekilde yaptı ve daha da iyisi, gerçek hikâyeye hala bu değişimlerin altında. Ve bu nedenle, ilk defa sana ödev veriyorum, Harry. Görevin Profesör Slughorn'u gerçek hikayeyi ortaya çıkarması için ikna etmek, bu hikaye süphesiz ki hepsinden daha önemli olan son parçamız olacak."

Harry ona baktı.

"Ancak eminim ki Efendim," dedi sesini elinden geldiğince saygılı tutmaya çalışarak, "bana ihtiyacınız yok – zihinbend kullanabilirsiniz... ya da Veritaserum..."

Profesör Slughorn her ikisini de bekleyebilecek son derece yetenekli bir büyücüdür," dedi Dumbledore.

"Zihinbendde zavallı Morifn Gaunt'dan daha hünerlidir ve onu anının gülünç kopyasını vermeye zorladığımdan beri yanında Veritaserum için bir panzehir taşıyor, sasırırım."

"Hayır, Profesör Slughorn'dan gerçekleri zorla çekip almak için bir girişimde bulunmak aptallık olur diye düşünüyorum ve iyiden ziyade daha çok zarar verebilir; onun Hogwarts'ı terk etmesini istemem. Ancak onun birçoğumuzun olduğu gibi zayıf bir noktası var ve inanıyorum ki onun savunmasının içine girebilecek tek kişi sensin. Gerçek hatırayı ele geçirmemiz çok önemli Harry... Ne kadar önemli olduğunu yalnızca gerçekleri gördüğümüzde anlayabiliriz. Bu nedenle, sana iyi şanslar... Ve iyi geceler."

Anı gönderilmesi üzerine biraz sasıran Harry hemen ayaga kalktı. "Dyi geceler, Efendim."

Çalışma odasının kapısını arkasından kapatırken Phineas Nigellus'un açık bir şekilde "Oğlanın bu ismi neden senden daha iyi yapabileceğini anlamıyorum, Dumbledore." dediğini duydu.

"Anlayacağını umuyorum, Phineas," diye yanıtladı onu Dumbledore ve Fawkes bir kez daha alçak sesli müzikal bir ses çıkardı.

(shadow_shooter, Lethe, Arctic, Okyanus, Tariq, Neutron, naturedefender)

Dogum Günü Sürprizleri

Ertesi gün Harry, Ron ve Hermione'ye, Dumbledore'un ona verdiği görevi söyledi, ama ikisiyle ayrı ayrı konuştu, çünkü Hermione hala Ron'un bulunduğu ortamda ona hor gören bir bakış atmaktan, daha fazla kalmayı reddediyordu.

Ron, Harry'nin Slughorn ile fazla sıkışmayacağını düşündü.

"Seni seviyor," dedi kahvaltıda, ağzında çatal dolusu kızarmış yumurta vardı. "Seni hiç reddetmeyecek, değil mi? Küçük Dksir Prensini reddetmez. Sadece bu öğle dersten sonra gidip ona sor."

Fakat Hermione daha kasvetli bir açıdan bakıyordu.

"Eğer Dumbledore onu alamadıysa, gerçekte ne olduğu saklanmaya kararlı olmalı," dedi alçak sesle; tenefüste bos, karlı avluda dikilirlerken. "Horcrux... Horcrux... Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Duymadın mı?"

Harry hayal kırıklığına uğramıştı; Hermione'nin Horcrux'ların ne olduğuna dair bir ipucu verebileceğini umuyordu.

"Bunlar gerçekten ileri derecede Kara büyü olmalı, ya da Voldemort neden bunlar hakkında bir şeyler bilmek istesin ki? Sanırım bilgiyi almak zor olacak; Harry, Slughorn'a nasıl yaklaşılabileceğini konusunda çok dikkatli olmalısın, bir strateji düşün..."

"Ron, bu öğleden sonra, Dksir dersinden sonra gitmem gerektiğini düşünüyor."

"Ah, peki, eğer Galip-Galip (Won-won) böyle düşünüyorsa, yapman iyi olur," dedi birden öfkelenerek. "

Galip-Galip (Won-won)

kararları ne zaman hatalıydı ki?

"Hermione, sen..."

"Hayır!" dedi öfkeyle ve Harry'i ayak bileklerine kadar gelen karda yalnız bırakarak hiddetle çekip gitti. Harry, Ron ve Hermione bir sırayı paylaşmak zorunda olduğu için Dksir dersleri bu günlerde yeterince rahatsız ediciydi. Bugün, Hermione kazanını masanın öbür tarafına, Ernie'nin yanına taşıdı ve Harry ve Ron'un ikisini birden görmezden geldi.

"Sen ne yaptın?" diye Harry'e homurdandı, Hermione'nin kibirli görüntüsüne bakarak.

Ama Harry daha cevap vermeden, Slughorn sessizlik için, odanın ön tarafından bağırды.

"Yerinize oturun, yerinize oturun, lütfen! Çabuk, şimdi, bu öğleden sonra yapılacak bir sürü işimiz var! Golpalott'un Üçüncü

Kanunu... Kim bana söyleyebilir -? Ancak Miss Granger söyleyebilir, elbette!"

Hermione, en yüksek hızla ezberinden okudu: "Golpalott'un- Üçüncü- Kanunu- karışık- zehir- için- olan- panzehirin- her- birayrılabilen- bileşenleri- için- olan-bazı- panzehirlerin- toplamından- daha- fazlasına-es- olacağını- belirtir."

"Kesinlikle!" Slughorn'un yüzü ısıldı. "Gryffindor'a on puan. Şimdi, eğer Golpalott'un Üçüncü Kanununu doğru kabul edersek..."

Harry Slughorn'un Golpalott hakkında söylediklerine inanmak zorundaydı, çünkü hiçbir şey anlamamıştı. Hermione dışında hiç

kimse Slughorn'un bundan sonra ne söyleyeceğini takip ediyor gibi gözüküyordu.

"...ki bu da demektir ki, elbette, Scarpin Revelaspell'in iksir içerikleri konusunda tanımlamalarını kabul edersek, bizim temel

hedefimiz kolay yöntem olanı yani malzemelerin içinde yer alan malzemelere karşı olan panzehiri bulmak değil, eklenen öğeleri,

ki neredeyse simyasal bir yöntemle, bunları ayrı elementleri dönüştürecek...

Ron Harry'nin yanında ağzı yarı açık, dalgın dalgın yeni Gelismis Dksir Yapımı kitabının kopyasını karalayarak oturuyordu. Ron

konuyu kaçırdığında ve neler olduğunu çözmeye çalıştığında ona yardım edecek Hermione'nin olmadığını unutmuş gözüküyordu

"...ve böylece," diye bitirdi Slughorn. "Her birinizin gelip bu ufak siselerden birini masamdan almanızı istiyorum. Ders bitmeden

önce bu zehir için bir panzehir hazırlamanız gerekiyor. Dyi sanslar ve koruyucu eldivenlerinizi unutmayın!"

Sınıfın geri kalanı kalkmaları gerektiğini fark edene kadar Hermione yolu yarılamıştı; Harry, Ron ve Ernie masaya dönene kadar

da siselinin içindekileri kazanına dökmüş ve altında atesi tutuşturmuştu.

"Prens'in sana bu konuda daha fazla yardım edememesi ne kadar yazık, Harry," dedi doğrulurken Hermione açıkça. "Bu sefer

ilkelerin gerektiğini anlamalısın Harry. Kısa yol ya da hile yok!"

Öfkeyle, Slughorn'un masasından aldığı cart pembe olan zehirin kapagını açtı, kazanının içine bosalttı ve altına ates yaktı.

Bundan sonra ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Oldukça aptal bir biçimde dikilip Harry ne yaparsa

aynısını yapan aval aval dikilen Ron'a baktı.

"Prens'in bunun hakkında bir tavsiyesi olmadığına emin misin, Harry?" diye homurdandı Ron, Harry'e.

Harry güvendiği Gelismis Dksir Yapımı kitabının kopyasını kendine doğru çekti ve panzehirler hakkında olan bölümü açtı.

Golpalott'un Üçüncü Kanunu, Hermione'nin söylediğinin harfi harfine aynısıydı; ama Prens, bunun hakkında açıklayıcı bir tek not

bile yazmamıştı. Görünüşe bakılırsa o da Hermione gibi bunu anlamakta zorluk çekmemişti.

"Hiçbir şey yok," dedi Harry bos bos.

Simdi Hermione asasını kazanına dogru hararetle bir sekilde salliyordu. Ne yazık ki, onun yaptığı büyüü tekrarlayamıyorlardı çünkü Hermione çok iyi olduğu sözsüz büyü sihirlerini sesli söylemeye gerek duymuyordu. Fakat, Ernie Macmillan, kazanına dogru "Specialis revelio!" diye homurdanıyordu bu yüzden de Harry ve Ron onun yaptığını tekrarlamak için acele ediyorlardı. En iyi iksir yapıcısı olarak sınıfta yaptığı ünün gözünün önünde mahvoldugunu fark etmesi bes dakikasını aldı. Slughorn, genellikle yaptığı gibi zindanı ilk dolasında kazanına ümitlice baktı; sevinçle bağıracağına öksürerek aceleyle etrafı kötü yumurta kokusu sarmış gibi kafasını çevirdi. Hermione yüzünde daha fazla kendini beğenmiş bir ifade olamazdı, her Dksir dersinde başarılı olamamaktan bıkmıştı. Simdi de on degişik kristal içine gizemlice, zehrinin ayrılmış malzemelerini döküyordu. Daha fazla, bu her seyden rahatsız edici görüntüden kurtulmak için; Yarım-Kan Prens'in kitabına egildi ve gereksiz bir çabayla birkaç sayfa çevirdi. Ve tam karsısında kötü bir el yazısıyla yazılmış, panzehirler hakkında uzun bir liste vardı. Sadece bogazlarına bir bezoar itin. Harry bir dakika boyunca bu kelimelere baktı. Çok uzun zaman önce, bezoarlar hakkında bir sey duymamış mıydı? Snape onlara bundan bahsetmemiş miydi? Bir keçinin karnından alınacak tas, birçok zehirlenmeye karşı etkilidir. Bu, Golpalott probleminde cevap degildi ve Snape hâlâ onların öğretmeniyken bunu yapmaya cesaret edemezdi ama bu bir dakika, bu bir zor andı. Stok dolabına dogru acele etti; en arkalarda kötü bir el yazısıyla 'Bezoar' kelimesi yazan küçük kağıt kutusunu bulana kadar tek boynuzlu atın boynuzlarını ve kurutulmuş otları kenarı itti. Tam Slughorn "Dki dakikanız kaldı, millet!" diye seslenirken kutuyu açtı. Dçerisinde yarım düzine burusmuş kahverengi nesne vardı, gerçek tastan daha çok, kurutulmuş böbrege benziyordu. Harry bir tanesini gizlice aldı, kutuyu dolaba geri koyup kazanına aceleyle döndü. "Zaman... DOLDU!" diye seslendi güler yüzlüce. "Pekâlâ, neler yaptığınızı görelim! Blaise... bana gösterecek neyin var?" Yavaşça, Slughorn çeşitli panzehirleri gözden geçirerek odanın etrafını dolastı. Kimse görevini bitirememiş olsa da Hermione, Slughorn ona gelmeden sisesinin içine birkaç malzeme daha tıktırmaya çalışıyordu. Ron tamamen vazgeçmişti ve sadece kazanından gelen pis kokulu gazları solumaktan kaçınıyordu. Dnce ve terli eliyle beziri kavramış olan Harry, ayakta bekliyordu. Slughorn sonunda masalarına ulastı. Ernie'nin iksirini kokladı ve yüzünü burusturarak Ron'un kine geçti. Ron'un kazanının basında daha fazla kalmadı ve hemen uzaklastı, hafifçe ögürdü. "Ve sen, Harry," dedi. "Bana gösterecek neyin var?" Harry elini ileri uzattı, bezir avucunda duruyordu. Slughorn buna tam on saniye boyunca baktı. Harry kısa bir an ona bağırıp bağırılmayacağını merak etti. Sonra kafasını geri çekti ve kahkahalar içinde bağırıldı. "Çok yeteneklisin, evlat!" diye gürledi, beziri alarak sınıfın görmesi için havaya kaldırdı. "Ah, tıpkı annen gibisin... peki, seni suçlayamam... bezoar tabii ki tüm bu iksirlerde panzehir olarak görev alır!" Yüzü terli ve burnunda leke olan Hermione, kanı beynine sıçramış gibi görünüyordu. Onun, içinde bir parça kendi saçı da bulunan ve elli iki farklı malzeme içeren yarı bitmiş panzehiri hala, gözlerini Harry'den alamayan Slughorn'un arkasında yavaşça fokurduyordu. "Ve bezoarı kendi basına düşündün, öyle mi, Harry?" diye sordu Hermione, dislerini sıkarak.

"Dste birtek bu ruh, gerçek bir iksir- yapıcısının ihtiyacı olan seydir," dedi Slughorn neselice daha Harry cevaplayamadan. "Tıpkı annesi gibi, o da aynı sezgisel iksir- yapımı kavrayısına sahip, Lily'nin bunu getirmesi süphesizdi... Evet, Harry, evet; eger bize uzatacak bir bezirin varsa, elbette bu isimizi görür... Bununla beraber; bütün seylerde ise yaramasılarda –ki bu çok nadirdir hala panzehirleri nasıl olusturulacağını bilmekte yarar var..."

Harry, süt dökmüs kedi gibi duran ve sınıfta Hermione'den daha kızgın görünen tek kisi olan Malfoy'ü gördüğünde çok memnun oldu. Hiç kimse; Harry'nin hiçbir çalışma yapmadan sınıfın üst sıralarına çıkmasından dolayı duyduğu öfkeyi ifade edemedi, zil çaldı.

"Toplanma zamanı!" dedi Slughorn. "Ve bu sıra dışı fikirden dolayı, Gryffindor'a ekstra bir on puan daha!" Hâlâ kıkırdarak, zindanın en önünde bulunan masasına dogru, paytak paytak yürüdü. Harry, çantasını toplamayı, asırı miktarda ağırdan alarak oyalandı. Ne Ron ne de Hermione ayrılırken ona sans diledi; ikisi de epeyce kızgın görünüyordu. En sonunda Harry ve Slughorn odada bas basa kaldı.

"Hadi ama Harry, sonraki dersine geç kalacaksın," dedi Slughorn dostane bir tavırla, ejderha derisi çantasının tokasını çat diye kapattı.

"Efendim," dedi Harry kendine Voldemort'un sinir edici durumunu hatırlatarak. "Size bir sey sormak istiyorum."

"Sor bakalım, o zaman, evlat, hadi sor..."

"Efendim, ben sizin ne bildiginizi merak etmistim de sey hakkında... sey, Horcrux?" Slughorn donup kaldı. Yuvarlak yüzü çökmüs gibi göründe kendisine. Dudaklarını yaladı ve kısık bir sesle "Ne dedin?" "Sizin Horcrux hakkında bir sey bilip bilmediginizi sordum. Siz-"

"Dumbledore seni pesime düşürdü" diye fısıldadı Slughorn. Sesi tamamen degismisti. Artık cana yakın degil korkmus, dehsete düsmüstü. El yordamıyla göğüs cebini arayıp bir mendil çıkardı, terli alnını sildi.

"Dumbledore sana bu- bu anıyı göstermis," dedi Slughorn. "Sey, degil mi?"

"Evet," dedi Harry hemen yalan söylememenin en iyisi oldugunu düşünerek.

"Evet, elbette," dedi Slughorn sessizce, hâlâ beyaz yüzüne dokunarak. "Elbette... peki, eger bu hatırayı gördüysen, Harry, benim hiç- hiçbir sey bilmedigimi biliyorsundur –kelimeyi zorlukla tekrarladi- Horcrux hakkında."

Ejderha derisi çantasını kavradı, mendilini cebine tıktırdı ve zindan kapısına dogru yürüdü.

"Efendim," dedi Harry umutsuzca, "Ben düşündüm ki anıyla ilgili daha fazla bir seyler-"

"Öyle mi?" dedi Slughorn. "O halde yanıldın, degil mi? YANILDIN!"

Son kelimeyi bağırarak söyledi ve Harry daha baska bir sey söyleyemedi, zindan kapısını arkasından çarparak kapadı.

Harry onlara felaket görmeyi anlattığında ne Ron ne de Hermione halden anlar bir tavır içinde degildi. Hermione yolda hâlâ hiçbir sey yapmadan sonuç alan Harry'e köpürüyordu.. Ron ise, Harry'nin ona da bir bezir uzatmadığı için gücenmisti.

"ikimizde yapsaydık, çok aptal görünürdü," dedi Harry sinirli bir sekilde.

"Bak, denedim ve ona Voldemort hakkında soru sorabilmek için onu yumusattım, degil mi? Ah, artık yaparmısın! diye ekledi kızgınlıkla, ron adı duyup irkilince.

Basarisızlığının kızgınlığından, Ron ve Hermione'nin davranışlarından; sonraki bir kaç gün; Harry, Slughorn hakkında sonra ne yapacağı üzerine düşüncelere daldı. Sonunda, bir süreliğine beklemeye karar Verdi böylece Slughorn onun Horcruxları tamamen unuttugunu sanacaktı; yani saldırıya geçmeden once bir süreliğine yatışması için pusuda bekleyecekti.

Harry, Slughorn'a bir daha soru sormayınca; iksir öğretmeni her zamanki sevecen tavrına döndü ve konuyu aklından tamamen

uzaklaştırmış göründü. Harry onun aksam partilerinden birine bir davet bekledi, Quidditch çalışmalarını yeniden planlaması gerekse bile bu sefer kabul etmeye karar vermişti. Ama, ne yazık ki, hiçbir davet gelmedi. Harry, Hermione ve Ginny'e de sordu; içlerinden hiçbirisi davet almamıştı, bildikleri kadarıyla baska kimse de. Harry, Slughorn'un görüldüğü kadar unutkan olup olmadığını merak etmeden duramıyordu, Harry'e soru sorması için ekstra fırsat vermemeye de kararlıydı.

Bu arada, Hogwarts kütüphanesi bilinen zamanda Hermione'yi ilk kez başarısızlığa uğratmıştı. Hermione gerçekten çok sasırmıştı, Harry'nin bezoar numarasına olan kızgınlığını bile unutmamıştı.

"Horcrux'ların ne yaptığına dair bir basit açıklama bile bulamadım," dedi. "Bir tane bile! Simdiye kadar yasak bölümde en korkunç iksirlerin nasıl hazırlandığını gösteren korkunç kitaplara baktım- hiçbir şey yoktu. Bulabildiğim tek şey, "EN KÖTÜ LANETLER" adlı kitabın önsözündeydi –dinleyin– Horcrux'ın, yani en tehlikeli sihirli icadın hakkında konuşmayız ya da direktifler veremeyiz.

Yani; demek istediğim, o zaman, neden yazıyorlar?" dedi sabırsızlıkla, kitabı çarpıp kapayarak; kitap bir hayalet gibi inleme sesi çıkardı. "Ah, kapa çeneni," diyerek kitabı çantasına tıktı.

Subat geldiğinde okulun etrafındaki karlar; yerini soguga ve kasvetli bir rutubete bırakarak erimeye başlamıştı. Eflatun- gri bulutlar kalenin hemen üstünde asılı duruyordu ve sürekli serin havada yagan yağmur çimenleri kaygan ve çamurlu yapıyordu.

Bunun sonucunda altıncı sınıfların, arazi yerine Büyük Salon'da yer alacak ilk cisimlenme dersi hiçbir normal ile çakışmaması için, cumartesi sabahına ayarlanmıştı.

Harry Hermione ile salona vardıklarında (Ron, Lavender ile inmişti) masaları yok olmuş buldular. Yağmur yüksek camlara doğru siddetlice vuruyordu ve Profesör Sprout, Snape, Flitwick ve McGonagall –Bina Başkanları–'nın önünde toplandıklarında, büyüdü tavan üstlerinde karanlık bir girdap gibi dönüyordu. Harry devamlı yok olup yeniden belirirken midir nedir içinde de bir seyler eksilmiş gibiydi yada mekan bunun için tasarlanmıştı.

"Günaydın," dedi Bakanlık büyücüsü, bütün öğrenciler varıp, Bina Başkanları sessizliği sağladığında. "Adım Wilkie Twycross ve bundan sonraki on iki haftalığına sizin Bakanlık- Cisimlenme öğretmeniniz olacağım. Umuyorum ki, sizi cisimlenme sınavı için hazırlamak mümkün olur ve-"

"Malfoy, sus ve dikkatini buraya ver!" diye bağırdı Profesör McGonagall.

Herkes etrafına bakındı. Malfoy'un yanakları solgun bir pembe rengine dönüştü; fısıltıyla bir seyler tartışıyor gibi gözüküyordu.

Crabbe'den uzaklaştığında kızgın görünüyordu. Harry hemen Snape'e baktı, o da kızgın görünüyordu ama Harry, onun Malfoy'un kabalığından değil de McGonagall'ın onun binasından birisini azarladığı için daha çok kızdığından son derece süpheliydi.

"- yakın bir zamanda, çoğunuz teste girmek için hazır olur," diye devam etti Twycross, daha fazla yarıda kesilmeyeceğini düşünerek.

"Bildiginiz gibi, Hogwarts'ta cisimlenmek ya da buharlaşmak genellikle imkânsızdır. Müdür, sadece Büyük Salon'un içinde, bir saatliğine bu büyüü kaldırdı; böylece sizin de deneme yapmanız mümkün olacak. Sunu vurgulayabilirim ki; bu salonun duvarları dışında cisimlenemezsiniz ve bunu denemeniz akılsızca olur.

"Simdi; her birinizden, önünüzde en az bir buçuk metre olacak şekilde yerleşmenizi istiyorum."

Büyük bir karışıklık ve itis kakış vardı; insanlar ayrılırken, birbirlerine çarpıp diğerlerine boslukları hakkında emirler veriyorlardı.

Bina Başkanları öğrencilerin arasında doluyor, kavgaları durdurup onları düzgün bir pozisyona sokuyorlardı. "Harry, nereye gidiyorsun?" diye sordu Hermione.

Fakat Harry cevap vermedi, kalabalığın içine doğru hızla ilerliyordu, birkaç Ravenclaw öğrencisini hizaya sokan Profesör

Flitwick'i daha sonra da Hufflepuff' öğrencilerini düzenleyen Profesör Sprout'u geçti hepsi öne daha yakın durmak istiyordu, Ernie

Macmillan'ın yanından sıvı olarak kargasadan yararlanarak Crabbe ile tartışmaya devam eden Malfoy'un arkasında kalabalığın

arkalarında bir yer bulmaya basardı, aralarında birbuçuk metre kadar yer vardı ve sinirli görünüyordu

"Daha ne kadar uzun süreceğini bilmiyorum, tamam mı?" diye Crabbe'e bağırarak, tam arkasında dikilen Harry'i fark etmemisti.

Crabbe ağzını açtı ama Malfoy onun ne söyleyeceğini tahmin etmiş görünüyordu.

"Bak, ne yaptığım seni ilgilendirmes, Crabbe; sen ve Goyle sadece söylenildiği gibi yapın ve gözetlemeye devam edin."

"Eğer arkadaşlarımla benim için gözetlemelerini istesem, neler yapabileceğimi onlara söylerim," dedi Harry, sadece Malfoy'un

duyabileceği bir sesle. Malfoy derhal arkasına döndü, eli esasına doğru gidiyordu ki tam o anda dört Bina Başkanı "Sessizlik!"

diye bağırды ve etrafa bir sessizlik çöktü. Malfoy yavaşça yüzünü önüne çevirdi.

"Tesekkür ederim," dedi Twycross. "Ve şimdi..."

Asasını salladı. Her öğrencinin önünde; yerde, modası geçmiş tahta çemberler ortaya çıktı.

"Cisimlenirken hatırlanması gereken şeyler üç tanedir," dedi Twycross. "durak, dirayet, düşünce! Birinci adım: Zihninizi istenen

yer üzerinde sabitlestin," dedi Twycross. "Bu durumda, çemberlerin içine. Lütfen, şimdi, bu hedefe konsantre olun."

Herkes, diğer herkesin çemberlerine bakıp bakmadığını görmek için çevresine baktı, sonra aceleyle denileni yaptılar. Harry

yerdeki tozlu çemberinin içine gözlerini dikip baktı ve zorlukla başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Ancak Malfoy'un bu gerekli

gözlemcilerle ne yaptığını düşünmeden konsantre olması imkânsızdı,

"Dkinci adım," dedi Twycross, "Hayalinizde canlandırdığınız yerde bulunmak için dirayet edin yani kararlı olun. Oraya girmek

için arzularınıza izin verin, vücudunuzun her hücresini aklınızdan çıkarın!"

Harry, gizlice etrafa göz gezdirdi. Sol tarafında, Ernie Macmillan, kendi çemberine, yüzü pembeleşecek kadar sert

bakıyordu. Sanki Quaffle büyüklüğünde bir yumurta yumurtlamaya çalışıyormuş gibi kendini zorluyodu. Harry biraz güldü ve

aceleyle kendi çemberine bakmaya döndü.

"Üçüncü adım..." dedi Twycross. "ve sadece ben komut verince... Etrafınızda dönün. Boslukta gidiyormuş gibi hissedin

ve düşünerek hareket edin...Benim komutumla. Simdi...Bir—"

Harry, tekrar etrafa göz attı. Birçok insan, kendilerinden bu kadar kısa sürede cisimlenmeleri istendikinden, kesinlikle

korkmuş görünüyordu.

Harry, düşüncelerini tekrar kendi çemberine sabitlemeye çalıştı. Üç D kuralı ne için duruyordu çoktan unutmustu.

"—ÜÇ!"

Harry, etrafında döndü, dengesini kaybetti,nerdeyse düşüyordu. Ama bunu tek yapan o değildi. Bütün salon bir anda

sendeleyeni insanlarla dolmuştu. Neville sırt üstü yere düşmüştü. Diğer yandan, Ernie Macmillan, bir çeşit ayak parmaklarının

üzerinde bir dönüş yapıp kendi çemberinin içine zıplamıştı ve Dean'ın kahkahalarla ona güldüğünü

farkedinceye kadar bir anlık

bir mutluluk yaşamıştı.

"Önemli değil, önemli değil," dedi sogukça, onlardan daha fazlasını yapmayı beklemiyormuş gibi görünen Twycross.

"Lütfen çemberlerinizi ayarlayın ve tekrar ilk pozisyonunuza geri dönün..." Dkinci denemeleri de ilkinden daha iyi degildi.
Üçüncüsü de kötüydü. Dördüncü denemelerine kadar heyecanlı bir sey olmadı. Korkunç bir acı çığığı duyuldu ve herkes dehset içinde, Hufflepuff'dan Susan Bones'u, kendi çemberinde ama sol ayağı birbuçuk metre ötede,basladığı yerde, sallanan bir bir sekilde görmek için döndü.
Bina sorumlusu onu birlestirdi; bacasını tekrar birlestiren ve Susan'ın hıçkırıklarını kesen ama korkutucu görünen gürültülü bir patlama sesi ve mor bir duman olustu.
"Septirme, ya da vücudun bazı parçalarının bölünmesi," dedi Wilkie Twycross heyecensiz bir sesle, " zihnin yeterince iyi odaklanamamasıyla olusur. Hedefine sürekli bir sekilde konsantre olmalısın ve hareket etmelisin, tereddüt etmeden ama düşünerek... böyle!"
Twycross ileri yürüdü, kolları tamamen açık bir sekilde kibarca etrafında döndü ve bir cüppe girdabının içinde gözden kayboldu, saolunun en sonunda tekrar ortaya çıktı. "üç D'yi hatırlayın," dedi, "ve tekrar deneyin... bir - iki - üç- "
Ama bir saat sonra bile olan en heyecanlı olan sey hala Susan'ın serptirmesiydi. Twycross bezmis görünmüyordu.
Pelerinini boynuna kadar çekti ve "haftaya görüşürüz ve unutmayın: Durak, Dirayet, Düşünce." dedi sadece. Bununla bereber, esasını salladı, çemberleri ortadan kaldırdı ve salondan, kendisine eslik eden Profesör McGonagall'la beraber ayrıldı.
"Nasıldı?" diye sordu, Harry'e dogru aceleyle gelen Ron. "Sanırım son denememde birseyler hissettim – ayağımnda bir çesit sızlama oldu."
"Sanırım ayakkabıların sana küçük geliyor,Won-Won" dedi arkalarından bir ses, Hermione sırtarak sessizce yanlarından geçti.
"Ben hiçbir sey hissetmedim," dedi Harry, konusmaları hiç bölünmemis gibi devam ederek. "Ama su an bunu önemsemiyorum—"
"Önemsemiyorumla neyi kastediyorsun, cisimlenmeyi öğrenmeyi istemiyor musun?" dedi Ron inanamayarak.
"Gerçekten, o kadar çok merak etmiyorum. Uçmayı tercih ederim," dedi Harry omzunun üstünden Malfoy'un nerede olduguna baktı ve Giriş Salonuna gelirken hızını artırdı. "Bak, biraz acele eder misin, yapmak istedigim bir sey var..."
Ron, sasırmıs bir sekilde, Harry'i Gryffindor kulesine kadar bir kosu takip etti. Dördüncü kattaki bir kapıyı kilitlyen ve kendi pantolonlarını atesle yakmadıkları sürece kimsenin geçmesine izin vermeyen Peeves tarafından bir süre engellendiler ama Harry ve ron hemen geri dönüp, bildikleri baska bir kestirmeden gittiler. Bes dakika sonra, portrenin arkasındaki delikten geçiyorlardı.
"Bana ne yapacağımızı söyler misin?" dedi Ron, hafifçe nefesi kesilerek.
"Yukarıda,"dedi Harry, ortak salonu geçti ve erkekler tarafına giden kapıya dogru götürdü.
Yatakhane,Harry'nin bekledigi gibi, bostu. Sandığını savurarak açtı ve Ron sabırsız bir sekilde beklerken, karıştırmaya basladı.
"Harry..."
"Malfoy, Crabbe ve Goyle'u gözcü olarak kullanıyor. Az önce Crabbe'le tartışıyordu. Bilmek istiyorum acaba... iste."
Kıvrılmış, tamamen bos bir parsömen parçasını çıkardı. Düzeltti ve asasıyla dokundu.
"Tüm ciddiyetimle yemin ederim ki hayırlı bir sey düşünmüyorum... Malfoy da düşünmüyor."
Çapulcu Haritası, parsömenin üzerinde göründü. Üstünde, satonun katlarında bulunan kisilerin detaylı bir planı görünüyordu ve her bir sato sakinini temsil eden küçük siyah noktalar hareket ediyordu.
"Malfoy'u bulmama yardım et!" dedi Harry, aceleyle.

Haritayı yatağının üstüne serdi ve o ve Ron eğilip aramaya başladılar.

"Orada!" dedi Ron yaklaşık bir dakika sonra. "Slytherin ortak saloununda, bak... Parkinson, Zabini, Crabbe ve Goyle'le birlikte..."

Harry hayal kırıklığına uğradı, ama hemen toparlandı.

"Pekala, gözlerimi bundan sonra onun üzerinde tutacağım," dedi sert bir şekilde. "Onu, Crabbe ve Goyle dışarıyı

gözlerken, gizli gizli dolarken gördüğüm an, eski görünmezlik pelerini giyeceğim ve neler karıştırdığını—"

Neville, ağır bir yanık kokusuyla yatakhaneye gelip, temiz bir pantolon için sandığını karıştırmaya başlayınca, aniden durdu.

Malfoyu yakalamaya kararlı olmasına rağmen, Harry'nin sansi önündeki birkaç hafta boyunca yaver gitmedi. Her fırsatta

haritaya bakmasına rağmen ve bazen ders aralarında araştırmak için yaptığı gereksiz ziyaretlere rağmen, Malfoy'u, süpheli hiçbir

yerde göremedi. Kuskusuz, Crabbe ve Goyle, satonun etrafında normalden daha sık bir şekilde yalnız basına dolasıyordu, bazen

ıssız koridorlarda hareketsiz kalıyorlardı ama bu zamanlarda Malfoy, onların yakınında bile olmuyordu ama bu zamanlarda

Malfoy'un yerini haritada bulmak da imkansızdı. En ilginç olanı da buydu. Harry, Malfoy'un , okul arazisinden tamamen ayrılmış

olabileceğini düşünüyordu ama satoda uygulanan çok yüksek güvenlik önlemleri vaken bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordu.

Sadece, haritadaki yüzlerce küçük nokta arasında Malfoy'u göremediğini düşünüyordu. Crabbe, Goyle ve Malfoy normalde

birbirinden ayrılmazken, şimdi üçününde farklı yerlere gittiği gerçeğine göre bu tür şeyler insanlar büyüdükçe olabiliyordu—

Harry'nin üzülen farketmesi gibi, Ron ve Hermione bunun canlı kanıtıydı.

Subat ayından Mart'a geçerken, havada, hala olabildiğince ıslak bir şekilde rüzgarlı hale gelmesi dışında bir değişiklik

olmadı. Genel kızgınlık, bütün ortak salonların panolarına asılan, gelecek seferki Hogsmeade gezisinin iptal edildiğini belirten

yazıydı. Ron çok sinirlendi. "benim doğumgünümdeydi," dedi, "ne zamandır bunu bekliyordum!"

"Yine de büyük bir sürpriz değil, değil mi?" dedi Harry. " Geçen sefer Katie'ye olanlardan sonra. Hala St.Mungo'dan

dönmedi. Üstelik, Gelecek Postası, Hogwarts'daki öğrencilerin akrabalarının da içinde bulunduğu yeni ortadan kaybolmalar

olduğunu söyledi.

"Ama şimdi beklemem gereken şey aptal Cisimlenme!" dedi Ron aksice. "Büyük doğumgünü eğlencesi..."

Üç ders sonra bile, birkaç kişi kendini serptirmeyi basarsa bile, cisimlenme hala her zamanki kadar zordu. Wilkie

Twycross ve onun üç D kuralına karşı asabiyet artmıştı ve büyük miktarda hasta düşünceler oluşmuştu. Kendisine takılan

lakaplardan en kibar olanları, 'Köpek nefesli' ve 'Gübre Kafa'ydı.

"Dyi ki doğdun, Ron" dedi Harry, Mart ayının birinde, Dean ve Seamus gürültülü bir şekilde odadan çıkarken uyanınca.

"Hediyeni al."

Paketi Ron'un yatağının üzerine fırlattı ve Harry'nin, geceleyin, ev cinleri tarafından konulduğunu düşündüğü, küçük bir

yığın hediye paketine katıldı.

"Sagol," dedi Ron uykulu bir şekilde ve Ron kagıdı yırtıp açarken, Harry yataktan çıktı ve her kullanışından sonra

sakladığı Çapulcu Haritası'nı bulmak için sandığını karıştırdı. Hala sisesini sakladığı sans iksiri, Felix Felicis'in içindeki katlanmış

çorapların altında sakladığı Çapulcu Haritası'nı bulabilmek için sandığın içindekilerin yarısını bosalttı. "Dste burada," diye

mırıldandı, haritayla beraber yataga geri döndü ve sessizce dokunarak mırıldandı : "Tüm ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir sey düşünmüyorum." Öyle ki o sırada yatağının ucundan geçen Neville duymadı.

"Çok güzel, Harry!" dedi sevgiyle, Harry'nin ona aldığı bir çift Quidditch tutucu eldivenini sallayarak.

"Bir sey degil." dedi Harry, dalgınca, Malfoy'u bulabilmek Slytherin yatakhanesine yakından bakarak. "Hey... Malfoy'un yatağında olduğunu sanmıyorum..."

Ron cevap vermedi. Paketlerini açmakla oldukça mesguldü ve her seferinde bir memnuniyet nidası çıkarıyordu.

"Bu seneki ganimet oldukça iyi!" diye haber verdi, elinde, kenarlarında garip semboller olan, kolları yerinde minik, hareket eden, yıldızlar olan ağır altın bir saati tutuyordu. "Bak, annem ve babam bana ne almış? Vay canına, sanırım bu gelecek seneki yas günümü de kapsıyor..."

"Harika," diye mırıldandı Harry haritayı daha yakından gözetlemeden önce kısa bir süre saate bakarak. Malfoy neredeydi? Büyük Salondaki Slytherin'in masasında kahvaltı yaparken görünmüyordu... kendi odasında oturan Snape'in de yanında degildi. Herhangi bir banyoda ya da hastane kanadında da yoktu...

"Dster misin?" dedi Ron elinde büyük bir kutu çikolatalı kurabiye tutarak.

"Hayır,,tesekkürler" dedi Harry bakarak. "Malfoy yine gitmiş!"

"Yapamaz," dedi Ron, agzına bir tane daha kurabiye tıktırıp, giyinmek için yataktan çıkararak. "Hadi. Acele etmezsen bos bir mideyle cisimlenmek zorunda kalırsın...daha kolay hale getirebilir, sanırım..."

Ron dikkatli bir sekilde çikolatalı kurabiye kutusuna baktı, sonra omzunu silkti ve kendine üçüncü bir kurabiye aldı.

Harry, asasıyla haritaya dokundu ve "Muziplik bitti." diye mırıldandı, bitmemesine ragmen ve giyinip düşünmeye başladı.

Malfoy'un, periyodik bir sekilde kaybolmasının bir açıklaması olmalıydı ama bunun ne olabileceğini düşünemiyordu. Öğrenmenin en iyi yolu, onun pesine takılmaktı ama görünmezlik pelerini olmasına ragmen mantıksız bir fikirdi. Desleri, Quidditch antrenmanları, ödevleri ve Cisimlenme vardı. Malfoy'u bütün gün boyunca, yokluğu farkedilmeden izleyemezdi. "Hazır mısınız?" diye sordu Ron'a.

Ron'un kıpırdamadığını farkettilerinde, yatakhane ortasına kadar gelmişti. Karyola direğine yaslanmış, yüzünde garip odaksız bir bakışla, yağmurun ıslattığı camdan dışarı bakıyordu.

"Ron? Kahvaltı."

"Aç degilim."

Harry ona baktı.

"Galiba, sen az önce...--?"

"Sey, pekala, seninle asagiya geleceğim," diye iç çekti Ron, "ama bir sey yemek istemiyorum."

Harry, süpheli bir sekilde, ona dikkatle baktı.

"Bir kutu Çikolatalı Kazanlar'dan yedin, degil mi?"

"Hayır o degil," diye kestirip attı Ron. "Sen... Sen anlamıyorsun."

Kapıyı açmak için döndüğünde, "Yeter bu kadar," dedi Harry karıştı kafası.

"Harry!" dedi Ron birden.

"Ne?"

"Harry, dayanamıyorum!"

"Neye dayanamıyorsun?" diye sordu Harry, şimdi tam anlamıyla korkmaya başlamıştı. Ron hasta olacaktı gibi solgun gözüküyordu.

"Onu düşünmeden edemiyorum!" dedi Ron, boguk bir sesle.

Harry hayretle baktı ona. Bunu beklememisti ve bunu duymak istediginden emin degildi. Arkadas olabiliyordu ama Ron'un Lavender'ı "Lav-Lav" diye çağırması, ayakları yere basmalıydı.

"Bu neden seni kahvaltı etmekten alı koysun ki?" diye sordu Harry, ortak hisleriyle ilgili bir gönderme yapmaya çalıştı.

"Benim varlığımı bildiğini sanmıyorum" dedi Ron umutsuz bir halde.
"Kesinlikle senin varlığının farkında," dedi Harry, saskınlıkla. "Seninle hala çıkıyor, değil mi?"
Ron gözlerini kırpıstırdı.
"Kimden bahsediyorsun sen?"
"Kimden bahsediyorsun sen?" dedi Harry, konuşmanın nedenini anlayarak artan bir hisle.
"Romilda Vane," dedi yavaşça, ve bunu söylerken yüzüne sanki güneş ışığı vurmuşçasına aydınlandı. Bir dakika boyunca öylece birbirlerine baktılar, sonunda Harry, "Bu bir saka değil mi? Saka yapıyorsun."
"Sanırım... Harry, ben ona asığım," dedi Ron bogulur gibi bir sesle.
"Tamam," dedi Harry ve Ron'a yaklaşıp bos, solgun yüzüne baktı, "Tamam... bunu bütün ciddiyetinle yeniden söyle."
"Onu seviyorum," dedi Ron nefessiz bir halde. "Saçlarını gördün mü?, siyah ve ipek gibi, parıl parıl... ya gözleri? Onun büyük kara gözleri? Ve onun—"
"Bu çok saçma ve her şey," dedi Harry sabırsızca, "Fakat saka bitti, tamam mı? Yeter artık."
Çıkmak için yeltendi, tam ayağa kalkmıstı ki sağ kulagının üstüne bir darbe indi. Sendeleyerek etrafa bakındı, Ron yumrugunu geri çekmişti, yüzü öfkeyle kasılıydı ve tekrar vurmaya üzülmeye başladı.
Harry içgüdüsel olarak cebinden asasını çıkardı ve büyü bilinçsiz bir şekilde ağzından fırladı: Levicorpus!
Ron bağırarak ve bir kez daha ayaklarından havaya asıldı, umutsuzca aşağı yukarı sallandı, çüppesi asğı sarkıyordu.
"Bu ne içindi?" diye böğürdü Harry.
"Ona hakaret ettin Harry! Bir saka olduğunu söyledin!" diye bağırarak Harry, bütün kan yüzüne hücum ederken mosmor geçmişti.
"Bu çılgınlık!" dedi Harry. "Dsin içinde neler—"
Ve sonradan Ron'un yatağının üzerindeki açık kutuyu gördü, ve gerçek ona bir ifrit kadar sert şekilde çarptı.
"Bu çikolatalı kurabiyeleri nereden aldın?"
"Onlar doğum günü hediyelerimdi!" diye haykırdı Ron, havada hafiften dönerek kurtulmaya çalışıyordu. "Sana da teklif ettim değil mi?"
"Onları yerden mi aldın?"
"Yatığımdan düşmüşlerdi, tamam mı? Bırak gideyim!"
"Yatığından düşmediler, ahmak, anlamıyor musun? Onlar benimdi, haritaya bakarken sandıktan çıkardım. Onlar Romilda'nın Noel'den önce verdiği çikolatalı kurabiyeler ve hepsinin içine ask iksiri katılmış!"
Ama Ron sadece bir kelimeyi anlamış gibi gözüküyordu.
"Romilda?" diye tekrar etti. "Romil da mı dedin? Harry-onu biliyor musun? Bana tarif edebilir misin?"
Harry sallanan Ron'a gözünü dikti, şimdi yüzü muazzam bir şekilde umutluydu ve gülmek için kendini zor tuttu. Bir tarafı – çınlayan sağ kulagına yakın bir tarafı- onu aşağı indirip iksirin etkisi geçene kadar deli gibi çırpınmasını izlemek... ama diğer taraftan arkadaşları, saldırdığında Ron kendinde değildi, ve eğer Ron, Romilda'ya ölümsüz askını ilan ederse başka bir yumruğu daha hak edeceğini düşündü.
"Evet, sana tarif edeceğim," dedi Harry, hızlıca düşünerek. Seni aşağı indiriyorum, tamam mı? Ron'u pat diye aşağı indirdi (kulaga çok fazla ağzıyordu), ancak Ron sırtarak ayaklarının üzerine kalktı.
"Slughorn'un ofisinde olacak, dedi Harry kendinden emin bir şekilde, kapıya doğru yöneldi.
"Neden orada olacak?" diye sordu Ron tedirgince, yetismeye çalışarak.
"Ah sanırım fazladan Dksir dersi alıyor onunla," dedi Harry, açıkça uydurarak.
"Belki onlara katılıp bende alabilir miyim diye sorarım?" dedi Ron can atarak.
"Dyi fikir," dedi Harry. Lavender, Harry'nin öngörmediği bir karmasıklık ile portre deliginin ardında bekliyordu.
"Geç kaldın, Galip-Galip! (Won-Won)" diye surat astı. "Sana bir doğum günü hediye—"
"Beni yalnız bırak," dedi Ron sabırsızca, "Harry beni Romilda Vane ile tanıştıracak."
Ve başka bir şey demeden, portre deliginden çıktı. Harry Lavender'a üzgün bir surat ifadesi takınmaya çalıştı ama sadece komik bir tip aldı suratı, çünkü sisman kadın arkalarından kpanırken olduğundan daha çok gücenmiş göründü.

Harry, Slughorn kahvaltıda olabileceğine dair endiseliydi ancak kapıya ilk vuruşta odasından seslendi, yeşil kadife bir sabahlık

giymiş ve başında bir şapkası ile oldukça mahmur duruyordu.

"Harry," diye mırıldandı. "Bu saatte gelmen için çok erken... Cumartesi günleri genelde geç vakitlere kadar uyurum..."

Ron ayaklarının ucunda kalkarak Slughorn'un arkasından odayı görmeyi çalışırken "Profesör, rahatsız ettiğim için gerçekten

üzgünüm" dedi Harry mümkün olduğunca kibar bir şekilde. "Ama arkadaşım Ron, yanlışlıkla bir ask iksiri içti. Ona bir panzehir

yapabilirsiniz değil mi? Onu Madam Promfrey'ya götürürdüm ama Weasleys Sakacı Dükkanı'ndan bir şey kullanmamız yasak,

biliyorsunuz... zor sorular..."

"Senin gibi bir iksir ustası ona bir çare bulabilir diye düşünüyordum Harry değil mi?" diye sordu Slughorn.

"Eee," dedi Harry,

dikkati onu kaburgalarından dirseği ile iten Ron'a kaymıştı odaya girmeye zorluyordu onu. "Aslında, daha önce bir ask iksiri için

bir panzehir hazırlamamıştım efendim, ve ben onu hazırlayana kadar Ron ciddi bir şey yapabilirdi—"

Çok şükür ki, Ron bu anı mızızlanarak geçirdi, "Göremiyorum onu Harry. Bu adam onu saklıyor mu?"

"Dksirin taze mi?" diye sordu Slughorn, şimdi Ron'a profesyonel bir ilgiyle bakıyordu. "Bilirsin, ne kadar uzun beklerlerse, o kadar

daha güçlü oluyorlar."

"bu her şeyi açıklıyor" dedi kesik kesik soluyarak, şimdi Ron'u Slughorn'u devirmemesi için onunla ugrasıyordu. "Bugün onun

dogum günü, Profesör" diye ekledi nazikçe.

"Ah, tamam içeri girin o zaman içeri girin" dedi Slughorn, acıyarak. "Gerekli şeyler çantamda var, zor bir panzehir degildir..."

Ron, Slughorn'un asırı sıcak dağınık, üst üste yığılmış şeylerin olduğu püsküllü taburenin de bulunduğu odaya dalarken son anda

Harry'nin boynundan yakalayarak dengesini sağladı, "Bunu görmedi değil mi?"

"Henüz burada değil," dedi Harry, bir taraftan Slughorn'un iksir setini açıp, bir tutam ondan bundan küçük bir siseye

doldurusunu izliyordu.

"Dyi o zaman," dedi Ron hararetli bir şekilde. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok yakışıklı" dedi Slughorn usulca, Ron'a bir bardak seffaf bir bardak uzatarak. "Şimdi iç bunu, sinirlerin için bir karışım, o

geldiğinde yatıştırır seni bilirsin,"

"Harika," dedi Ron can atarak panzehiri gürültülü bir şekilde içiverdi.

Harry ve Slughorn onu izledi. Bir dakikalığına Ron onlara güldü ama sonra çok yavastan gülüsü azaldı, ve kayboldu, yerinde

korku dolu bakışlar aldı

"Normale döndü mü yani?" dedi Harry sırtarak. Slughorn kıkırdadı. "Çok teşekkür ederim, Profesör."

"Lafı bile olmaz, evladım, lafı bile olmaz" dedi Slughorn, Ron en yakın koltuğa çökerken, harap düsmüştü.

"Bunu alsın, ihtiyacı

olduğu şey," diye devam etti Slughorn, şimdi-bardaklar ve içeceklerle dolu masaya gitmişti. "Kaymak biram var, sarabım var ve

bu mese-özlü bal içkisinden son sisem var...hmm...Dumbledore'a Noel hediyesi için niyetliydim...ah evet...

'omuz silkti' hiç sahip

olmadığı bu şeyi kaçıramaz! Neden bunu açıp Mr weasley'nin dogum gününü kutlamıyoruz? Umutsuz bir askın sancısını

kovalayan bir ruh gibisi yoktur..."

Tekrardan kıkırdadı ve Harry'de ona katıldı. Bu onun doğru anıyı almaya çalıştığı berbat girişiminden beri Slughorn ile yalnız

kaldığı ilk andı. Muhtemelen eğer Slughorn'u hosnut tutarsa... belki de yeterince mese özlü bal içkilerinden alırlarsa...

"Dste burada," dedi Slughorn, kendininkinden önce Harry ve Ron'a bir bardak içki uzattı, "pekala, mutlu yıllar, Ralph—"

"-Ron-" diye fısıldadı Harry.

Ama Ron kendisi için içildiğini duymusa benzemiyordu, çoktan içkiyi agzına götürüp içmişti.

Bir saniye sonra, hemen Harry, Slughorn'un fark etmediği korkunç bir şeyin olduğunu anladı.

"-ve daha fazla-"

"Ron!"

Ron bardağını bırakmıştı, sandalyesinde yarı sallanıyordu sonra yığıldı, elleri ve ayakları kontrolsüz biçimde titriyordu. agzından

köpükler çıkıyordu ve gözleri yerlerinden fırlamıştı.

"Profesör!" diye haykırdı Harry, "Bir şeyler yapın!"

Fakat Slughorn soktan felç geçirmiş gibiydi. Ron segirdi boguluyordu, derisi maviye dönüyordu.

"Ne-fakat-" diye geveledi Slughorn.

Harry alçak masanın üzerinden uzanarak Slughorn'un açık iksir kitinden keseler ve kavanozlar çıkarırken Ron gargara yapar gibi

bir şekilde nefes alıyordu. Sonun da onun Dksir dersinde Slughorn'a verdiği -burusmus böbrek gibi taşı buldu.

Hemen Ron'un yanına döndü, kavanozun kapagını açarak bezoar'ı agzına tıktı. Ron titredi sonra

tangırdayarak nefesini verdi ve

vücudu gevseyerek durdu.

(nesli_erol, shadow_shooter, arctic)

CİN KUYRUKLAR

"Öyleyse, Ron'un diğer tüm doğum günleri daha iyiydi, değil mi?" dedi Fred.

Aksam saatlerinde Hastane Kanadı sessizdi, perdeler çekilmiş, lambalar yanıyordu. Sadece Ron yatakta yatmaktaydı.

Harry, Hermione ve Ginny Ron'un etrafında oturuyorlardı. Tüm günlerini çift kapının dışında bekleyerek geçirmiş, birileri içeri

girip çıktığında, içeriye görmeye çalışmışlardı. Madam Pomfrey onların ancak saat sekizden sonra girmelerine izin verdi. Fred ve

George on geçe vardılar.

"Hediyemizi böyle vereceğimizi hiç hayal etmemistik." dedi George vahsice, Ron'un yatağının yanındaki masaya büyükçe

paketlenmiş bir hediye bıraktı ve Ginny'nin yanında durdu.

"Evet, manzarayı gözümüzde canlandırdığımızda, Ron'un ayık olduğunu düşünmüştük," dedi Fred

"Hosgmade'de ona sürpriz yapmak için bekliyorduk -" dedi George.

"Hogsmeade'de miydiniz?" diye sordu Ginny, dik dik bakarak.

"Zonko'dan satın alımları düşünüyorduk," dedi Fred üzüntülü bir şekilde. "Bir Hogsmeade subesi, biliyorsunuz, ama eger

siz çoğu hafta sonu bizim mallarımızdan almak için gelemezseniz sube bizim için bir sürü iyi şey yapacak...

Fakat kafanıza

takmayın bunu şimdi."

Harry'nin yanına bir sandalye çekti ve Ron'un solgun yüzüne baktı.

"Tam olarak nasıl oldu, Harry?"

Harry çoktandır anlattığı hikâyeyi bir daha anlattı, Dumbledore'a, McGonnagall'a, Madam Pomfrey'e, Hermione'ye ve

Ginny'ye yüzlerce defa anlatmış gibi hissetti.

"...ve sonra bezoarın boğazına kadar inmesini sağladım ve soluk alıs verisi biraz kolaylaştı, Slughorn hızla yardım bulmaya

gitti, McGonnagall ve Madam Pomfey'i buldu ve onlar Ron'u buraya getirdi, Ron'un tamamen iyileşebileceğini söylüyorlar. Madam

Pomfrey'in dedigine göre Ron'un bir hafta ya da daha fazla burada kalması gerekiyor... Tamamen iyi olana kadar..."

"Gözlerim yasardı, bezoarı düşündüğün için sanlısın." Dedi George alçak sesle.

"Odada bir tane olduğu için şanslıyım," dedi Harry, eger küçük taşı bulamasa ne olacağını düşünürken sakın kalmaya

çalışıyordu.

Hermione neredeyse duyulmayan bir şekilde burnunu çekti. Hermione olaganüstü bir şekilde bütün gün sessiz durmuştu.

Son sürat gitmiş, bembeyaz olmuş yüzüyle, hastane kanadının önünde Harry'ye çıkmış ve olanları öğrenmek için deliye

dönmüştü. Harry'den nererdeyse hiç bilgi alamamış ve Ginny ile Ron'un nasıl zehirlendiği hakkında saplantı bir tartışmış, fakat

Ron'u görmelerine izin verilene kadar Harry ve Ginny'nin yanında sadece dislerini sıkarak ve kokmuş bir şekilde durmuştu.

"Annem ve babam biliyor mu?" diye sordu Fred Ginny'ye. "Onlar Ron'u çoktan gördüler, bir saat önce vardılar - suan

Dumbledore'un ofisindeler, fakat birazdan geri gelecekler..."

Hepsi Ron uykuda bir seyler sayıklarken izlediği zaman bi sessizlik oldu.

"Öyleyse zehir içecek miydi?" dedi Fred sessizce.

"Evet," dedi Harry bir defa; başka bir şey düşünmemisti ve bunun tekrar tartışmanın bir fırsatını bulduğuna memnundu.

"Slughorn koydu -"

"Sen görmeden Ron'un bardağına bir şey dökmüş olabilir mi?"

"Büyük olasılıkla" dedi Harry, "fakat Slughorn niye Ron'u zehirlemek istesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Fred kaslarını çatarak "Kazara bardakları karıştırdığını düşünmüyor musun? Yani seni öldürmek

istemiş olabilir?"

"Slughorn niye Harry'yi zehirlemek istesin ki?" diye sordu Ginny.

"Bilmiyorum" dedi Fred, "fakat Harry'yi zehirlemek isteyen sürülerce insan vardır, değil mi? 'Seçilmiş Kisi' ve tüm bunlar?"

"Öyleyse Slughorn'un bir Ölüm Yiyen olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Ginny.

"Her şey mümkün olabilir," dedi Fred karanlık bir şekilde.

"Imperius lanetinin etkisi altında olabilir," dedi George.

"Veya masumda olabilir." Dedi Ginny. "Zehir sisede ve Slughorn'un sandığında olmalıydı ki bu büyük olasılıkla Slughorn'u

öldürmek için hazırlanmıştır."

"Kim Slughorn'u öldürmek istesin ki?"

"Dumbledore'un tahminlerine göre Voldemort Slughorn'u kendi tarafında istiyormuş," dedi Harry. "Slughorn Hogwarts'a

gelmeden önce bir yıl kadar saklandı. Ve..." Harry Dumbledore'un Slughorn'dan henüz çekip çıkarmadığı anıyı düşündü. " Ve

belki Voldemort onu yolundan çekmek istiyordur, belki de Slughorn'un Dumbledore için yararlı olacağını düşünüyordur."

"Fakat sen Slughorn'un seni Noel için Dumbledore'a açmayı planladığını söylemistin." diye hatırlattı Ginny Harry'ye.

"Öyleyse zehri her kim koyduysa kolaylıkla Dumbledore'un pesinde olabilir."

"O halde zehri koyan kişi Slughorn'u çok iyi bilmiyor." Dedi Hermione, saatler sonra ilk defa konuşmuştu ve sesi kafadan

çatlak birinin ki gibi çıkmıştı. "Slughorn'u tanıyan herhangi biri onun kendisi için lezzetli olan seyleri saklaması için iyi bir sans

olduğunu bilirdi."

"Er-may-nii," diye hırıldadı Ron onların arasında beklenmedik bir şekilde.

Onların hepsi birde sustular, Ron'u endişeyle izlemeye başladılar, fakat sonra homurdanmalar anlaşılmaz oldu bir

süreligine ve Ron sadece horuldama başladı.

Kogus kapıları uçarcasına açıldılar ve onların hepsini yerlerinden sıçrattılar: Hagrid büyük adımlarla onlara doğru

geliyordu, saçları yağmurdan ıslanmıştı, ayı postundan paltosu Hagrid'in arkasından dalgalanıyordu, elinde arbaleti vardı,

arkasından yerde çamurlu ve yunus büyüklüğünde ayak izleri bırakıyordu.

"Tüm gün ormandaydım!" dedi Hagrid nefes nefese. "Aragog kötüleşiyor, Aragog'a bir seyler okuyodum - aksam yemeği

için kalkmadı şimdiye kadar, sonra Profesör Sprout Ron'a olanları anlattı! O nasıl?"

"Kötü değil," dedi Harry. "Dediklerine göre iyi olacakmış."

"Tek seferde altı kiseden fazla ziyaretçi yasak!" dedi Madam Pomfrey, ofisinden aceleyle çıkarken.

"Hagrid ile altı kişiyiz," diye çıkıştı George.

"Ah... Evet..." dedi Madam Pomfrey, Hagrid'i genişliğinden dolayı birden çok kişi olarak saymış görünüyordu. Kafa

karışıklığını örtbas etmek için, asasıyla aceleyle Hagrid'in çamurlu ayak izlerini temizlemeye koyuldu.

"Buna inanmıyorum." Dedi Hagrid boguk bir sesle, Ron'a dikkatle baktığı gibi kocaman kılı kafasını salladı.
"Sadece
inanmıyorum... Surda yatısına bir bakın hele... Kim onu yaralamak ister, ha?"
"Bizde tam bunu tartışıyorduk." Dedi Harry. "Bilmiyoruz."
"Kimsenin Gryffindor Quidditch takımına karşı garezi yok, değil mi?" dedi Hagrid endişeyle. "Dlkin Katie, şimdi Ron..."
"Bir Quidditch takımını temizlemeye çalışsan birini göremiyorum," dedi
"Israrla söylüyorum. Wood yapabilseydi Slytherinleri öldürmüştü." dedi Fred dürüst bir şekilde.
"Quidditch olduğunu düşünmüyorum, fakat bence saldırılar arasında bir bağlantı var." dedi Hermione sessizce.
"Nasıl böyle bir sonuca vardın?" diye sordu Fred.
"Birincisi, ikisinin de ölümcül olması gerekiyordu fakat olmadılar, saf sans olmasına rağmen. Ve bir diğeri, ne zehir ne de kolye ulaşmaları gereken kişiye ulaşmadılar - öldürmeleri gereken kişilere, elbette-" diye ekledi somurtarak."
- bu da olayların arkasındaki kişiyi daha da tehlikeli yapar, çünkü kurbanlarına ulaşana kadar kaç kişinin isini bitirdikleri hiç umurlarında değilmiş gibi görünüyor."
Daha kimse Hermione'nin uğursuz beyanına cevap bile veremedi, kabus kapıları bir kez daha açıldı ve Mr ve Mrs Weasley onlara doğru kosar adım geldiler. Ron'u en son ziyaretlerinden sonra büyük bir ölçüde iyileşmiş olarak gördükleri daha mutlu olamazlardı, şimdi Mrs Weasley Harry'yi sıkıca yakalamış ve sıkıca kucaklıyordu. "Dumbledore bize senin Ron'u bezoar ile nasıl kurtardığını anlattı." Dedi Mrs Weasley hıçkırarak ağlarken. "Ah, Harry, sana ne diyebiliriz? Bilmiyorum. Ginny'yi kurtardın... Arthur'u kurtardın... Şimdi de Ron'u kurtardın."
"Yoo... Ben yapmadım..." diye beceriksizce mırıldandı.
"Şimdi durup düşünüyorum da, ailemizin yarısı sana hayatlarını borçluymuş gibi görünüyor." dedi Mr Weasley kısık sesle. "Pekâlâ, tüm söyleyebileceğim Ron Hogwarts Ekspresi'nde senin kompartımanına oturmaya karar vermesi Weasleyler için büyük şansmış."
Harry buna verecek cevap bulamadı. Madam Pomfrey Ron'un yatağının çevresinde en fazla altı ziyaretçi olabileceğini hatırlattığında, o ve Hermione kışkırtılmaya karar verdiler ve Hagrid de onlarla gidip, Ron'u ailesiyle bırakmaya karar verdi.
"Korkunç," diye hırıladı Hagrid sakalından, üçü hep birlikte koridor boyunca mermer merdivenlere doğru yürürlerken. "Bu yeni güvenlik ve çocuklar hâlâ yaralanıyor... Dumbledore çok fazla endişeleniyor... Fazla bir şey söylemiyor, fakat ben size bir şeyler anlatabilirim..."
"Dumbledore'un hiç fikri yok mu, Hagrid?" diye sordu Hermione umutsuzca.
"Bence Dumbledore'un yüzlerce fikri var, beyni gibi," dedi Hagrid. "Fakat kolye ile saraptaki zehri kimin gönderdiğini veya onların yakalanıp yakalanmadığını bilmiyor. Beni endişelendiren," dedi Hagrid, sesini alçalttı ve omzunun üstünden etrafa göz attı
- Harry ek olarak, Peeves için tavana da baktı - "Çocuklar saldırıya uğradığı sürece Hogwarts'ın daha ne kadar açık kalabileceği. Sırlar odası tamamen bitti, değil mi? Panik olacak, daha çok anne ve baba çocuklarını okuldan alacak ve bir sonraki seyde, biliyorsunuz, yönetim kurulu..."
Hagrid uzun saçlı durgun bir şekilde süzülen bir kadının hayaleti geçerken durdu, sonra boguk bir fısıltıyla devam etti, "...yönetim kurulu Hogwarts'ı, iyiliğim için kapatmayı konuşacaklar."
"Kesinlikle yapamazlar?" dedi Hermione, endişelenmiş görünerek.

"Onların bakış açısından bakman lazım," dedi Harry siddetle, "Ben Hogwarts'a çocuk göndermek daima biraz riskli olduğunu kastetmişim. Sizin olası kazalarınız yüzünden, yüzlerce yası küçük büyücüyle hep birlikte içeri atılırsınız, fakat cinayet işlemeye kalkışmak, bu çok farklıdır. Dumbledore'un Snape'e sinirli olmasına sasmamalı - "

Hagrid olduğu yerde durdu, karmakarışık siyah sakalının ardında yüzüne görünmeyen bildik bir suçluluk ifadesi yayılmıştı.

"Ne?" dedi Harry hızlıca. "Dumbledore Snape'e kızgın mı?"

"Asla böyle bir şey söylemedim." Dedi Hagrid, her şeye rağmen panik halindeki görüntüsüyle daha büyük bir pot kıramazdı. "Zamana bakın, gece yarısına geliyor, Sizi ortak salona götürmem gerek - "

"Hagrid, Dumbledore Snape'e niye kızgın?" diye sordu Harry yüksek sesle.

"Ssssss!" dedi Hagrid, ikisine de sinirli bir şekilde. " Böyle şeyleri ortalıkta bağırarak söylemeyin, Harry, bana isimi kaybettirmeye mi çalışıyorsun? Dikkat et, umursadığını zannetmiyorum ama Sihirli Yaratıkların Bakımını şimdi bırakma -"

"Beni suçlu hissettirme ve hissettirmeye de çalışma, ise yaramıyor!" dedi Harry siddetle "Snape ne yapmış?"

"Bilmiyorum Harry, tamamını duymadım! Ben - şey, önceki aksam ormandan çıkıyordum ve Snape ile Dumbledore'un konuşmalarına - şey tartışmalarına kulak misafiri oldum. Dikkatimi çekmemisti, o yüzden bir bakıma sinsi sinsi dolastım ve dinlememeye çalıştım, fakat bir - şey, hararetli bir tartışmaydı ve dinlememeye çalışmak kolay değildi."

"Eeee?" diye zorladı Harry Hagrid'i, ve kocaman ayaklarını zorla sürüdü.

"Şey - Ben sadece Snape'in Dumbledore'a onaylanmanın çok sürdüğünü söylediğini duydum ve belki de o - Snape - o işi artık yapmak istemiyordu - "

"Hangi işi?"

"Bilmiyorum, Harry, Snape biraz fazla çalıştığını düşünmüş gibi görünüyordu, sadece bu - her neyse, Dumbledore açıkça anlattı, Snape de işi kabul etti, tüm olanlar bundan ibaret. Dumbledore ona karşı tatlı sert. Ve sonra Snape Dumbledore'a kendi binası, Slytherin'de yaptığı soruşturmalar hakkında rapor verdi. Şey, soruşturma ile ilgili garip bir şey yok!" diye ekledi Hagrid aceleyle Harry ve Hermione'nin bakışları anlam dolu bir şekilde değişince. "Tüm Bina Sorumluları ondan Kolye isine derinlemesine bir göz atmasını rica ettiler -"

"Evet, fakat Dumbledore geri kalan Bina Sorumlularıyla ağız kavgası yapmıyor, değil mi?" dedi Harry.

"Bak," dedi Hagrid rahatsız bir şekilde arbaletini elinde büktü; yüksek bir parçalanma sesi geldi ve arbaleti ikiye ayırdı.

"Ben senin Snape hakkında ne düşündüğünü biliyorum, Harry ve bu bildiklerinden daha fazlasını öğrenmeye çalışmanı istemiyorum."

"Dikkat et," dedi Hermione kısaca.

Argus Filch arkalarından kamburunu çıkarmış, çenesi takırdayarak köseyi dönmeden önce duvarda gereğinden büyük görünen gölgesini görmek için tam zamanında döndüler.

"Ooo!" diye hırladı Filch, " Geç saatte yatagın dışında, bu alıkonma demek!"

"Hayır, alıkonma demek değil, Filch," dedi Hagrid kısaca. " Onlar benimle birlikteler, değil mi?"

"Ne fark eder?" diye sordu Filch çirkin bir şekilde.

"Kahrolası bir öğretmenim, değil mi, seni sinsi yaygaracı!" diye satıstı Hagrid hemen.

Filch öfkeden siserken pis bir tıslama sesi geldi; Mrs Norris gelmişti gizlice, kıvrak bir şekilde Filch'in bir deri bir kemik kalmış ayak bilekleri çevresinde dolanıyordu.

"Yürümeye devam edin," dedi Hagrid ağzının kenarıyla.

Harry'nin ikinci kere söyletmedi; o ve Hermione ikisi birden kosar adım uzaklastılar; onlar kosarken arkalarında Hagrid ve Filch'in yükselen sesleri yankı yapıyordu. Gryffindor Binası'nın girişine dönerken Peeves'i geçtiler, fakat Peeves bağrışmaların

kaynagina dogru hızlıca giderken, kıkırdıyor ve bagırıyordu:

Oldugunda bela ve çekisme

Ugra Peeves'ye, katlasın ikiye!

Sisman Hanım kestiriyordu ve uyanmış olmaktan hiçte hosnut degildi, fakat yine de onlar sevkati, huzurlu ve bos olan

ortak salona tırmanabilsinler diye huysuz bir sekilde yana savruldu. Hiç kimse Ron'a olanlar hakkında hiç bir sey bilmiyormus gibi

görünüyordu. Harry çok rahatlamıstı: O gün yeterince sorgulanmıstı. Hermione Harry'ye iyi geceler diledi ve kızlar yatakhanesine

dogru yola koyuldu. Harry, bununla birlikte, ortak salonda kaldı, atesin yayındaki bir koltuga oturdu ve sönmek üzere olan

közlere bakmaya koyuldu.

Öyleyse Dumbledore Snape ile tartısmıstı. Dumbledore'un anlattığı her seye ve Dumbledore'un Snape'e tamamen

güvenmekte ısrar etmesine ragmen, Dumbledore Snape karsı kontrolünü kaybetmisti... Snape'in yeterince sorusturmadığını

düşünüyordu Slytherinleri... Veya beklide, tek bir Slytherin'i: Malfoy'u?

Harry'nin süphelerinde bir sey yokmus gibi davranmasının ve meselelere el koymasının nedeni,

Dumbledore'un Harry'nin

aptalca bir sey yapmamasını istemesi miydi? Öyle görünüyordu. Dumbledore'un Harry'nin derslerinde veya Slughorn'un anılarını

elde ederken dikkatinin hiçbir sey için dagılmamasını istiyordur. Belki de Dumbledore Harry'nin on altı yıllık asası hakkındaki

süphelerini söylemeyi dogru bulmuyordu...

"Buradasın, Potter!"

Harry sarsılmış bir sekilde ayaga zıpladı, asası hazırđı. Ortak salonun bos olduguna oldukça ikna olmustu; sandalyeden

uzaga fırlamak için hantal bir sekilde tam olarak hazırlanmamıstı. Daha dikkatli bakınca onu uyandıranın

Cormac McLaggen

oldugunu fark etti.

"Senin geri dönmeni bekliyordum," dedi McLaggen, Harry'nin hâlâ havada olan asasına aldırılmıyordu. "Uyuya kalmıs

olmalısın. Bak, bu gün erken saatlerde Weasley'i hastane kanadına götürürlerken gördüm. Gelecek haftaki maça

yetisemetecekmiş gibi bir hali vardı."

McLaggen'in ne hakkında konustugunu fark etmesi, Harry'nin birkaç dakikasını aldı.

"Ah... Dogru... Quidditch," dedi, asasını pantolonunun kemerine geri koydu ve yorgun bir sekilde elini saçlarına sürdü. "

Evet... Yetisemeyebilir."

"Pekâlâ, o zaman, ben tutucu olarak oynarım, degil mi?" dedi Mclaggen.

"Evet," dedi Harry. "Evet, zannedersen..."

Aralarında bir tartısma olmasını istemiyordu; her seyden sonra, McLaggen denemelerde kesinlikle en iyi ikinci oyunu

sergilemisti."

"Mükemmel," dedi McLaggen kendinden memnun bir sesle. "Öyleyse idman ne zaman?"

"Ne? Ha... Yarın aksam bir tane var."

"Dyi. Dinle, Potter, önceden konuşmamız lazım. Kullanıslı bulabilecegin bazı strateji fikirlerim var."

"Tamam," dedi Harry isteksizce. "Pekâlâ, o zaman yarın dinlerim. Suan epey yorgunum... Görüyorsun..."

Ron'un zahirlendigi haberi ertesi gün hızlıca yayılmıstı, fakat Katie'ye yapılan saldırı kadar sansasyona sebep olmadı.

Dnsanlar bunu bir kaza olabileceğini düşündüler, zehir Dksir öğretmeni'nin odasında verilmiş ve derhal panzehir verildiği için

gerçekten ciddi bir zarar vermemisti. Aslında, Gryffindorlar yaklasan Hufflepuff maçıyla daha çok ilgileniyorlardı, çoğu

Hufflepuff'ta arayıcı olarak oynayan Zacharias Smith'i görmek istiyor, açılıs maçı olan Slytherin maçı sırasındaki anlatımlarından

dolayı onu sesli olarak cezalandırmak istiyordu.

Her nasılsa, Harry Quidditch'e hiç bu kadar ilgisiz kalmamıştı; aniden Draco Malfoy'a aklı takılmıştı. Sans buldukça hâlâ Çapulcu Haritası'nı kontrol ediyordu, Harry bazen yolu uzatıp Malfoy'un nerede olması gerektiğini öğrenmeye çalışıyordu, fakat Malfoy'un henüz olagandısı bir şey yaptığını fark etmemişti. Ve hâlâ Malfoy'un haritadan basitçe kaybolduğu, su esrarengiz anlar vardı...

Fakat quidditch antrenmanları, ödevler ve her gittiği yerde Cormac McLaggen ve Lavender Brown tarafından takip edilmesinden dolayı bu konu üzerinde düşünmek için yeterince zaman bulamıyordu. Harry hangisinin daha sinir bozucu olduğuna karar veremiyordu. McLaggen'in verdiği ipuçlarının kararlı eğiliminin, onu takımda Ron'dan daha kalıcı bir tutucu yapacaktı ve mademki Harry onun düzenli oynadığını görüyordu ve kesinlikle onun düşünce biçimini de kullanıyordu; ayrıca McLaggen diğer oyuncuları elestiriyor ve Harry'ye ayrıntılı antrenman taktikleri veriyordu, bu yüzden çoğu kez Harry'yi kimin kaptan olduğunu hatırlatmaya zorlamıştı. Bu arada, Harry'nin McLagen'in Quidditch'teki azarlamalarından daha çok bezdirici bulduğu, Lavender'in durmadan Ron'u tartışmak için Harry'ye yanasmasıydı. Önce, Lavender Ron'un hastane kanadında olduğunu söylemeyi kimsenin düşünmediği için çok sinirlenmişti - "Söyleme çalıştığım, ben onun kız arkadaşım!" - fakat ne yazık ki dar görüşlü Lavender şimdi bu hatalı anıdan dolayı Harry'yi affetmeye karar verdi ve Lavender'la hevesli bir şekilde Harry'nin memnuniyetle bırakabileceği çok rahatsız bir deneyim olan Ron'un hisleriyle ilgili bir sürü derin sohbet ettiler.

"Bak, tüm bunlar hakkında neden Ron'la konuşmuyorsun?" diye sordu Harry, özellikle Harry tam olarak Ron'un Lavender'in yeni çekici cüppesi hakkında söylediği her şeyi söyledikten sonra, Lavender Harry'yi Ron'un kendisiyle olan ilişkisinin "ciddi" olduğunu göz önünde bulundurduğunu düşünüp düşünmediği hakkında Lavender tarafından sorguya çekilince.

"Sey, denedim, fakat ben onu görmeye gittiğim her zaman o uyuyor!" dedi Lavender huysuzca.

"Öyle mi?" dedi Harry, Ron'un hastane kanadında olduğundan beri mükemmelce tetikte olmasına sasırmış bir şekilde. Dkisi de Dumbledore ve Snape'in tartışmasıyla ilgili haberlerle son derece ilgileniyorlardı ve McLaggen'a olabildiğince sövmeye doymuyorlardı.

"Hermione Granger onu hâlâ ziyaret ediyor mu?" diye ısrarla sordu Lavender aniden.

"Evet, zannedersem ediyor. Sey, onlar arkadaşlar, değil mi?" dedi Harry rahatsızca.

"Arkadaşlar ha, güldürme beni," dedi Lavender küçümseyerek. "Hermione Ron benimle çıkmaya başladığından beri haftalarca konuşmadı! Fakat zannedersem Hermione onunla barışmak istiyor su an Ron tamamen ilgi çekici durumda..."

"Zehirlenmek ilgi çekici mi diyecektin?" diye sordu Harry. "Her neyse - Gitmem gerek - McLaggen Quidditch hakkında konuşmak için geliyor," dedi Harry aceleyle, tas duvar gibi görünen bir kapıdan fırladı ve minnetle, kendisini ne Lavender'in ne de McLaggen'in takip edemeyeceği bir yere götüren kısa yoldan tabana kuvvet aşağı kostu. Huufflepuff maçının sabahı, sahaya çıkmadan önce hastane kanadına ugradı. Ron çok heyecanlıydı; Madam Pomfrey maçı izlemeye gitmesine izin vermedi, hassas olduğu için bu onu çok fazla heyecanlandırabilirdi.

"Öyleyse McLaggen nasıl daha iyi oluyor?" diye sordu Ron Harry'ye sinirli bir şekilde, anlaşılan aynı soruyu iki kere sordugunu unutmamıştı.

"Sana söyledim," dedi Harry sabırla, "Dünya klasmanında olmalı ve bende onu engellemek istemedim. Herkese ne

yapmaları gerektiğini söylemeye devam ediyor, kendisine göre her pozisyonda hepimizden daha iyi oynayabiliyormuş. Ondan kurtulmayı dört gözle bekliyorum. Ve insanlardan kurtulmak hakkında konuşuyor," diye ekledi Harry, ayağa kalkıp, Atesoku'nu alırken, "Lavender seni görmeye geldiğinde uyuyormuş gibi davranmaya bir son verecek misin? Olabildigince çılgın bir şekilde bana satıyor."

"Ah," dedi Ron, utangaç bir görünümle."Evet. Pekâlâ."

"Eger artık onunla çıkmak istemiyorsan, sadece söyle ona," dedi Harry.

"Evet... Sey... o kadar kolay değil, değil mi?" dedi Ron. Biraz durdu. "Hermione maçtan önce görmeye gelecek mi?" diye ekledi öylesine.

"Hayır, Ginny'yle birlikte çoktan sahaya indiler.

"Ah," dedi Ron oldukça asık suratlı görünüyordu. "Dogru. Sey, iyi sanslar. Umarım yenersin McLag - yani, Smith'i."

"Çalışacağım," dedi Harry, süpürgesini omzuna alırken. "Maçtan sonra görüşürüz."

İssiz koridorlarda aceleyle aşağı indi; okulun tamamı dışarıdaydı, ya stadyumda yerlerini almışlar ya da bunun için dışarı çıkıyorlardı. Pencerelerin yanından geçerken dışarı bakarak karşılasacakları rüzgârın şiddetini ölçmeye çalıştı, ilerde bir gürültü duyunca koridorun diğer ucuna göz attı ve Malfoy'un iki somurtkan ve kırgın görünen kızla beraber kendisine doğru geldiğini gördü.

Malfoy Harry'yi görür görmez aniden durdu; kısa, mizahi olmayan bir kahkaha attı ve yürümeye devam etti.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Harry huysuzca.

"Evet, gerçekten sana söyleyecektim, çünkü bu senin isin, Potter," dedi Malfoy küçümseyerek. "Acele etsen iyi olur, onlar

"Seçilmiş Kaptan"larını - Sayı yapan Çocuğu - bekliyorlar bu günlerde seni nasıl çağırıyorlarsa."

Kızlardan biri isteksizce kıkır kıkır güldü. Harry kıza dik dik baktı. Kız kızardı. Malfoy Harry'yi arkasında bıraktı ve kız ve kızın arkadaşı da Malfoy'un pesinden hızlıca gittiler, köseyi dönüp, Harry'nin görüşünden çıktılar. Harry anında kök salmış gibi durdu ve görünürden kaybolmalarını izledi. Bu kızdırmıstı; Harry maça zamanında yetisebilmek için çoktan yönünü değiştirmisti, fakat okulun geri kalanı dışarıdayken Malfoy içeride sinsi sinsi dolasıyordu: Harry'nin Malfoy'un ne yaptığını keşfetmek için su ana kadar ki en iyiansı buydu. Sessiz saniyeler azar azar geçerken Harry Malfoy'un gözden kaybolduğu yerde bakarken donmuş gibi kaldı...

"Nerede kaldın?" dedi Ginny huysuzca, Harry kosarak soyunma odasına girdiğinde. Takımın tamamı çoktan üstünü degismisti; Vurucular, Coote ve Peakes, sopalarını sinirli bir şekilde birbirlerinin ayaklarına vuruyorlardı.

"Malfoy'la karşılaştım," dedi Harry sessizce, kırmızı cübbesini basından geçirirken.

"Sadece başka herkes burada dışarıdayken, Malfoy'un birkaç kız arkadaşla kalede ne yaptığını bilmek isterdim..."

"Suan fark eder mi?"

"Sey, muhtemelen anlayamayacağım, değil mi?" dedi Harry, Ates oku'nu kaptı ve gözlüklerini gözlerine doğru bastırdı.

"Öyleyse Haydi!"

Ve başka kelime etmeden, sağır edici tezahürat ve yuhâlâmalar arasında düzenli adımlarla yürüyerek sahaya çıktı.

Çok az rüzgâr esiyordu; tek tük bulut vardı; arada bir parlak güneş göz kamastırıcı bir şekilde parlıyordu.

"Hassas hava şartları!" dedi McLaggen takıma zinde bir şekilde. "Coote, Peakes, siz güneşe doğru uçacaksınız, bu yüzden geldiğinizi görmeyecekler -"

"Kaptan benim, McLaggen, onlara talimat vermeyi kes," dedi Harry kızgınca. "Sadece atılan golleri çıkarmaya çalış!"

McLaggen düzgün adımlarla yürüyüp gittiğinde, Harry Coote ve Peakes'e döndü.

"Güneşe doğru uçtuğunuza emin olun," dedi onlara istemeyerek.

Hufflepuff kaptanı ile el sıkıstı ve sonra, Madam Hooch'un düdüğüyle, ayaklarını yere vurup havalandı, takımın geri kalanından daha fazla yükselip, simsek gibi sahanın üstünde dolanıp Snitch'i aradı. Eger iyi ve çabucak yakalarsa, kaleye geri dönüp, Çapulcu Haritası'nı alarak, Malfoy'un ne yaptığını öğrenmesi için bir şans olabilirdi... "Ve Quaffle Hufflepuff'tan Smith'te," dedi dalgın, sahada yankılanan bir ses. "Son yaptığım yorumda, tabii, Ginny Weasley ona doğru uçtu, bence büyük olasılıkla kasıtlıydı, öyle görünüyor. Smith Gryffindor hakkında oldukça kabaydı, umarım onlarla oynadığına pisman olur -ah, bakın, Quaffle'ı kaptırdı, Ginny ondan aldı, onu begeniyorum, o çok iyi..." Harry anlatıcının olduğu podyuma dik dik baktı. Kesinlikle hiç kimse Luna Lovegood'un yorum yapmasına aldırmıyor muydu? Fakat yukarıdan bile yanlışlık yoktu, kirli-sarı saçlar, ne kolye ne de Kaymak birası mantarları... Luna'nın yayında, professor McGonagall sanki bu sonradan akla gelen atamadan dolayı gerçekten hafifçe rahatsız gibi görünüyordu. "...fakat şimdi su büyük Hufflepuff oyuncusu Quaffle'ı Ginny'den aldı, adını hatırlayamıyorum, Bibble gibi bir seydi -hayır, Buggins -"

"O Cadwallader!" dedi McGonagall yüksek sesle Luna'nın yanından. Kalabalık güldü. Harry Snitch için dikkatle etrafına bakındı; Snitch'den hiç iz yoktu. Kısa bir süre sonra, Cadwallader sayı yaptı. McLaggen Ginny'ye bağırarak Quaffle'ı elinden nasıl bıraktığını eleştirip sonuçta sağ kulagının biraz yükseğinden uçan büyük kırmızı toptan söz etmedi. "McLaggen, yapmakla yükümlü olduğun işe dikkatini ver ve baska herkesi rahat bırak!" diye böğürdü Harry, Tutucusuyla yüz yüze gelmek için kendi etrafında dönerken. "Sen de iyi bir örnek değilsin!" diye bağırarak karşılık verdi McLaggen, kızarmış ve öfkeliydi. "Ve Harry Potter suan Tutucusuyla tartışıyor," dedi Luna sakince, aşağıdaki kalabalıktaki Hufflepuff ve Slyhterinler tezahürat yapıyor ve kahkaha atıyorlardı. "Bunun Harry'nin Snitch'i bulmasına yardım edeceğimi pek sanmıyorum, ama belki de bu akıllıca bir aldatmacadır..."

Örkeyle küfür ederek, Harry kendi etrafında hızlıca döndü ve sahanın üstünde gezinmeye yeniden başladı, küçük, kanatlı altın toptan bir iz için gökyüzünü taradı. Ginny ve Demelza birer gol atıp, aşağıda kırmızı ve sarı giyinmiş destekçilerine tezahürat yapmaları için bir seyler verdiler. Sonra Cadwallader tekrar sayı yaparak durumu esitledi, fakat Luna dikkat etmemiş gibi görünüyordu. Luna tuhaf bir şekilde bu skor günlük bir seymis gibi ilgisiz görünüyordu ve kalabalığın dikkatini ilginç şekilli bulutlar gibi seylere ve Zacharias Smith'in simdiye kadar "Kaybetme Hastalığı" denen, Quaffle'ı elinde bir dakikadan fazla tutmayı basaramamaktan çekmeye yelteniyordu. "Hufflepuff yetmise kırk önde!" diye bağırarak söyledi Professor McGonagall Luna'nın megafonuna. "Öyle mi, simdiden mi?" dedi Luna belirsiz bir şekilde. "Ah, bakın! Gryffindor Tutucusu Vuruculardan birinin sopasını aldı."

Harry havada spin atarak döndü. Gerçekten de, McLaggen, kendisinin en iyi şekilde bildiği sebeplerden dolayı, Peakes'ten sopasını almış ve gelen Cadwallader'a doğru bir Bludger'in nasıl atıldığını gösteriyormuş gibi görünüyordu. "Sopasını geri ver ve kale direklerine geri dön!" diye kükredi Harry, McLaggen'a doğru deli gibi uçtuğu sırada McLaggen vahşi bir vuruşla Bludger'i fırlattı ve doğrudan Harry'ye çarptı. Kör edici, korkunç bir acı... Bir ısıklık parlaması... Belirsiz çılgınlıklar... ve uzun bir tünelden aşağı düşme hissi... Ve Harry'nin bundan sonra bildiği tek şey, dikkat çekebilecek derecede sıcak ve rahat bir yatağa yattığı ve los tavana

daire seklinde altın rengi ısıık veren bir lambaya bakıyordu. Hantal bir sekilde basını kaldırdı. Solunda tanıdıık görünen, çilli, kızıl saçlı biri vardı.

"Ziyaret etmen çok hos," dedi Ron, sırtarak.

Harry gözlerini kırptırıp etrafına baktı. Elbette: Hastane kanadındaydı. Gökyüzü çivit mavisiydi ve yer yer kıızıllıklar vardı.

Maç saatler önce bitmiş olmalıydı... Malfoy'u köseye sıkıştırma umutlar gibi. Harry garip bir sekilde basını çok ağır hissediyordu;

bir eli üstünde doğruldu ve basına sarılmış kalın bandajları hissetti.

"Ne oldu?"

"Kafatasın çatladı," dedi Madam Pomfrey telaşla ve Harry'yi yastıklara bastırdı. "Endiselenecek bir şey yok, ben hemen

onarım, fakat seni bir geceligine burada tutacağım. Birkaç saat boyunca kendin çok fazla zorlamamalısın."

"Burada bir gece kalmak istemiyorum," dedi Harry kızgın bir sekilde, doğrulup örtülerini fırlatırken. "

McLaggen'i bulup öldürmek istiyorum."

"Korkarım bu dedigin 'kendini zorlamanın basında' geliyor," dedi Madam Pomfrey, Harry'yi sert bir sekilde yataga geri itti

ve esasını tehdit edici bir sekilde kaldırdı. "Ben seni taburcu edene kadar burada kalacaksın, Potter, ya da müdürü çağırabilirim."

Madam Pomfrey ofisine kosusturdu ve Harry köpürerek, yastıklarına gömüldü.

"Kaça kaç kaybettiğimizi biliyor musun?" diye sordu Ron'a dislerini sıkarak.

"sey, evet biliyorum," dedi Ron özür diler gibi. "Bitiş skoru üç yüz yirmiye altmıştı."

"Harika," dedi Harry vahsice. "Gerçekten harika! McLaggen'i elime geçirdiğim zaman -"

"Onu eline geçirmek istemezsin, o bir ifrit büyüklüğünde," dedi Ron akla yatkın bir sekilde. "Sahsen, bence onu Prens'in

ayak tırnağı meretiyle lanetlemekle ilgili konuşacak bir sürü şey var. Her neyse, takımın geri kalanı sen buradan kurtulana kadar

onunla uğrasabilirler, onlar pek mutlu değil..."

Ron'un sesinde kötüce bastırılmış bir sevinç ifadesi vardı; Harry McLaggen'in ortalığı çok kötü karıştırmasının, heyecanlanmış olmasından başka hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdi. Harry orada yatıyor, tavandaki ısıık beneklerine dik dik

bakıyordu, kısa süre önce onarılan kafatası tam olarak acımıyordu, fakat hisleri bandajların tümünün altında biraz hassaslaşmıştı.

"Buradan maç yorumlarını duyabildim," dedi Ron, sesi suan gülüsüyle karışıyordu. " Umarım bundan sonra hep Luna

anlatır... Kaybetme Hastalığı..."

Fakat Harry durumdaki mizahı görmek için hâlâ çok kızgındı ve bir süre sonra Ron'un kahkahâları dindi.

"Ginny sen daha kendinde değilken ziyaret etmeye geldi," dedi, uzun bir duraksamadan sonra Harry'nin hayali hızla

degisti, çabucak Ginny'nin kendi cansız halinin üstünde akladığı, Ron onlara onay verirken Ginny'nin derinlerdeki cezbedici

hislerini itiraf ettiği bir sahne geldi... "Senin maç için son anda vardığını söyledi. Nasıl olur? Buradan yeterince erken ayrıldın."

"Ah..." dedi Harry, sahne aklından akıp giderken "Evet... Sey, Malfoy'u onun yanında olmak istemiyormuş gibi görünen bir

iki tane kızla sinsi sinsi dolarken gördüm ve kesinlikle bu onun okulun geri kalanı ile Quidditch sahasına ikinci kez inmeyisi; bir

önceki maçı da atlamıştı, hatırladın mı?" diye iç geçirdi Harry. "Suan onu takip ediyor olmayı dilerdim, maç tamamen bir

fiyaskoydu..."

"Aptal olma," dedi Ron sert bir sekilde. "Quidditch'i sadece Malfoy'u takip etmek için kaçıramazdın, sen Kaptansın!"

"Onun neler karıştırdığını bilmek istiyorum," dedi Harry. " Ve bunların hepsinin benim kafamdan uydurduğumu, onunla

Snape'in arasındakilere kulak misafiri olduktan sonra söyleme -"

"Ben asla senin bütün bunları kafandan uydurduğunu söylemedim," dedi Ron kendini dirsekleriyle yukarı çekti ve Harry'ye

kaslarını çattı, "fakat burada bir dönemde sadece bir kisi suikast yapar diye bir kural yok! Sen birazcık Malfoy'u kafana takmışsın, Harry. Demeye çalıştığım, sadece onu takip etmek için bir maç kaçırmayı düşün..." "Sürekli onu yakalamak istiyorum!" dedi Harry hayal kırıklığıyla. "Söylemeye çalıştığım, haritadan kaybolduğunda nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum... Hogsmade?" diye fikrini öne sürdü, esneyerek.

"Ben onu hiçbir zaman harita da gizli geçitlerden giderken görmedim. Bence zaten suan onlar izlenmektedir."

"Sey madem öyle, bilmiyorum," dedi Ron.

Aralarında sessizlik oldu. Harry daire şeklindeki ısıgın ötesine, düşünerek dik dik baktı...

Sadece Rufus Scrimgeor'un gücüne sahip olsaydı, Malfoy'un pesine birilerini takabilirdi, fakat maalesef Harry'nin emrinde

bir ofis dolusu Seherbaz yoktu... O çabucak D.O ile bir seyler denemeyi düşündü, fakat ortada insanların derslerini kaçıracakları

sorunu vardı; çoğunun buna rağmen hâlâ ders programları doluydu...

Ron'un yatağında alçak bir, horlama sesi geldi. Bir süre sonra Madam Pomfrey ofisinden geldi, bu sefer kalın bir sabahlık

giyiyordu. Bu en kolay uyuma numarasıydı. Harry diğer tarafa döndü ve Madam Pomfrey'in esasını sallayarak perdeleri

kapatmasını dinledi. Lambalar karardı ve Madam Pomfrey ofisine geri döndü; Harry onun arkasından kapadığı kapının tıkırtısını

duydu ve onun yatmaya gittigini anladı.

Harry karanlıkta bunun Quidditch sakatlanması yüzünden hastane kanadına üçüncü getirilisi olduğunu düşündü. Buraya

son getirilisinde sahanın etrafına toplanmış olan Ruh Emici'lerden dolayı süpürgesinden düsmüştü, bundan öncekinde ise, çaresiz

bir şekilde beceriksiz Profesör Lockhart tarafından kolundaki tüm kemikler yok olmuştü... Bu ötekilere göre en acılı

yaralanmaydı... Bir gecede kucak dolusu kemigin tekrardan büyümesinin acısını hatırladı, gece yarısı beklenmedik bir misafirin

gelisi sıkıntısını hafifletmemisti –

Harry dimdik oturdu, kalbi küt küt atıyordu, bandaj sarığı eğri duruyordu. En sonunda çözümü bulmuştü: Malfoy'u

izlettirmenin bir yolu vardı - nasıl unutulabilirdi, neden daha önce aklına gelmemisti.

Fakat mesele, onu nasıl çağıracağıydı? Ne yapmalıydı? Sessizce, deneme için, Harry karanlığa konustu.

"Kreacher?"

Gürültülü bir çatırdama sesi geldi ve sessiz odayı kavga ve cikleme sesleri doldurdu. Ron kısık bir sesle uyandı.

"Neler oluyor - ?"

Harry esasını aceleyle Madam Pomfrey'in ofisinin kapısına doğrulttu ve "Muffliato!" diye mırıldandı bu sayede oraya

gelmeyecekti ve ardından neler olduğunu daha iyi görebilmek için yatağının ucuna kadar ilerledi.

Dki ev cini yatakhanelinin zemininde yuvarlanıyordu, biri çekmiş kahverengi kazak ve birkaç tane yünlü sapka giymisti,

diğerininse belinde pestamal gibi çok pis eski bir bez parçası vardı. Ardından başka bir gürültü geldi ve Hortlak Peeves havada

güresen ev cinlerinin üstünde belirdi.

"Bunu izliyordum, Potty!" dedi Harry'ye dargın bir şekilde, aşağıdaki dövüsü gösterip, gürültülü bir kıkırdama koy

verdikten sonra. "Bak su dövüsen, birbirini ısran, birbirine yumruk atan minik yaratıklara - "

"Kreacher Dobby'nin önünde Harry Potter'a hakaret etmeyecek, hayır etmeyecek, ya da Dobby Kreacher'ın agzını onun

için kapatır!" diye haykırdı Dobby çok tiz bir sesle.

" - pis, yaralı " diye haykırdı Peeves mutlu bir şekilde, şimdi ev cinlerini daha da öfkelenlendirmek için tebesir parçaları

yağdırırken arada burnunu temizliyormuş gibi ses çıkarıyordu "Pokey!"

"Kreacher efendisi hakkında ne isterse onu söyleyecek, ah evet ve nasıl bir efendi olduğunu, pis Bulanık arkadaşları

oldugunu, ah, Kreacher'ın zavallı hanımefendisi görseydi neler derdi - ?"

Kreacher'ın hanımefendisinin tam olarak ne dedigini öğrenmediler, tam o sırada Dobby yuvarlak ve küçük olan

yumrugunu Kreacher'ın agzına tıkamış ve disinin yarısını kırmıştı. Harry ve Ron ikisi birlikte yataklarından fırlayıp hâlâ birbirlerini

tekmeleyip yumruklamaya çalışan iki ev cinini Peeves lambanın etrafında ciyaklayıp aniden dalısa geçerek kısırtmaya devam

ederken zorla birbirlerinden ayırdılar. " Parmaklarını onun burnuna yapıştır, mantarını çek ve kulakçıklarına asıl -"

Harry esasını Peeves'e doğrulttu ve "Langlock!" dedi, Peeves boğazına yapıştı, yutkundu ve sonra odadan çıkarken kötü el

kol hareketleri yaptı fakat dili damagina yapıştıgından dolayı konuşmaya gücü yetmedi.

"Güzel bir tane" dedi Ron takdir edercesine, Dobby'yi havaya kaldırdığı için havayı döven kol ve bacakları artık Kreacher'a

degmiyordu. "Baska bir Prens lanetiydi, degil mi?"

"Evet," dedi Harry, Kreacher'ın burusuk kolunu yarım boyunduruga almış bir sekilde büküyordu. "Dogru - Birbirinizle

dövüşmenizi yasaklıyorum! Sey, Kreacher, Dobby'yle dövüşmen yasak. Dobby, biliyorum sana emir vermeye iznim yok ama -"

"Dobby özgür bir ev cinidir ve sevdiği herhangi bir kisiye itaat edebilir ve Dobby Harry Potter ne derse yapacak!" dedi

Dobby, gözyaşları suan burusmus küçük yüzünden kazagina dogru süzülüyordu.

"Tamam, öyleyse," dedi Harry, o ve Ron ikisi birlikte ev cinlerini bıraktılar, ev cinleri yere düstüler fakat kavga etmeye

devam etmediler.

"Efendi beni mi çağırıldı?" diye hırıltılı bir sekilde sordu Kreacher, reverans yaparken bile Harry'ye açık ve net bir sekilde acı

dolu bir sekilde ölmesini dilermis gibi bir bakış attı.

"Evet, çağırdım," dedi Harry, Mafam Pomfrey'in ofisinin kapısına Muffliato büyüsünün hâlâ çalışır durumda olup olmadığını

kontrol etmek için göz attı; kargasayı duyduğuna dair hiçbir iz yoktu ortada. "Senin için bir isim var."

"Kreacher efendi ne isterse yapacak, " dedi Kreacher, o kadar egilmisti ki dudakları neredeyse bogumlu ayak parmaklarına

degecekti, "çünkü Kreacher'ın baska seçebilecegi yok, fakat kreacher böyle bir efendisi olduğu için kendinden utanıyor, evet -"

"Dobby yapar, Harry Potter" diye cikledi Dobby, Dobby'nin tenis topu büyüklüğündeki gözleri hâlâ gözyasında yüzüyordu.

" Dobby Harry Potter'a yardım etmekten onur duyar!"

"Bu düşünce aklıma yattı, bu isi ikinize birden vermek daha iyi olur," dedi Harry. "tamamdır, öyleyse... Draco Malfoy'u

takip etmenizi istiyorum."

Harry Ron'un yüzünün saskınlık ve kızgınlığın birbirine karışmış olduğu ifadeye aldırmandan devam etti, "Onun nereye

gittigini, kiminle bulustugunu ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Günün her saati onu takip etmenizi istiyorum."

"Evet, Harry Potter!" dedi Dobby anında, onun koca gözleri heyecanla parlıyordu. "Ve eger Dobby yanlıs yaparsa, kendini

en yüksek kuleden atacak, Harry Potter!"

"Buna ihtiyacın olmayacak," dedi Harry aceleyle.

"Efendi benden Malfoyların en gencini takip etmemi mi istiyor?" dedi Kreacher hırıltıyla. "Efendi benden yaslıhanımefendimin büyük erkek yegenini gözetlememi mi istiyor?"

"Bir sey daha," dedi Harry, büyük bir tehlikeyi önceden görüp, bunu engellemek için anında karar verdi.

"Ona haber

vermek yasak, Kreacher, veya ne yaptığını ona göstermek, veya onunla konuşmak, veya ona mesaj yazmak veya... Veya

herhangi bir sekilde onunla temasa geçmek. Anladın mı?"

Harry kendince sadece verip, beklediği talimatlarda Kreacher'ın bir çıkış noktası bulmaya çabaladığını fark etti. Bir süre

sonra, Kreacher Harry'ye büyük bir memnuniyet duygusu veren bir şekilde tekrar olabildiğince eğildi ve siddetli bir kırgınlıkla söyledi, "Efendi her şeyi düşünüyor ve Kreacher Malfoy veline hizmet etmeyi tercih etmesine rağmen efendiye itaat etmek zorunda, ah evet..."

"Anlaşıldı öyleyse," dedi Harry. "Düzenli olarak rapor istiyorum, fakat rapor verirken etrafımda Ron ve Hermione hariç kimsenin bulunmadığından emin olun. Ve ne yaptığınızı kimseye söylemeyin. Sadece Malfoy'a bir çift sigil gibi yapısın."

(mcgayver)

Voldemort'un İstegi

Harry ve Ron sabah ilk is olarak, Madam Pomfrey sayesinde eski sağlıklarına tamamen kavusarak, hastane kanadından ayrıldılar, ve artık nakavt ve zehirlenmiş olmalarıyla dalga geçebilecek durumdaydılar, en iyisi ise Ron ve Hermione'nin yeniden arkadaş

olmalarıydı. Hatta Hermione kahvaltıya kadar onlara eslik etmiş ve Ginny'nin Dean'le tartışmış olması haberini yetistirmisti bile.

Harry'nin göğsünde uyumakta olan yaratık kafasını kaldırdı ve umutla havayı kokladı.

"Neden kavga etmişler?" diye sordu kayıtsız görünmeye çalışarak, üzerinde bale etegi giymiş olan bir ifritin bulunduğu duvar

halısını inceleyen, çok küçük bir kız haricinde terkedilmiş olan yedinci kat koridorunda döndükleri sırada.

Küçük kız, altıncı

sınıfların görünmesinden dolayı dehsete düştü ve taşıdığı ağır piring teraziye düşürdü.

"Sorun değil!" dedi Hermione sefkatle, aceleyle kıza yardım etmek için ilerlerken. "Dste..."

Asasını kırık teraziye hafifçe dokundurdu ve, "Reparo," dedi. Kız tesekkür etmedi, onun yerine, diğerleri yanından geçerken kök

salmış gibi yerinden kıpırdamadı ve onları gözden kaybolana dek izledi; Ron arkasına bir bakış attı.

"Gittikçe küçüldüklerine yemin edebilirim," dedi.

"Bos ver onu," dedi Harry birazcık sabırsızca. "Ginny ve Dean neden kavga etmişler, Hermione?"

"Eh, Dean, Mclaggen'ın attığı Bludger sana çarptığı için gülüyordu," dedi Hermione.

"Komik görünüyor olmalı," dedi Ron mantıklı bir şekilde.

"Hiç de komik değildi!" dedi Hermione öfkeyle. "Korkunç görünüyor ve eğer Coote ve Peakes Harry'i yakalamasalar çok kötü yaralanabilirdi!"

"Evet, ee, Ginny ve Dean'in böyle bir nedenden dolayı ayrılmalarına gerek yokmuş," dedi Harry, hala kayıtsız görünmeye

çalışarak. "Ya da hala birlikteler mi?"

"Evet, öyleler – ama niye bu kadar ilgilendin ki?" diye sordu Hermione Harry'e keskin bir bakış atarak.

"Yalnızca Quidditch takımımın yeniden bozulmasını istemiyorum!" dedi alel acele, ama Hermione süpheli bakışını sürdürdü, ve

Harry arkasından biri ona "Harry!" diye seslenip arkasını dönmek için bir bahane verdiği zaman çok rahatladı.

"Ah, selam, Luna."

"Hastane kanadına gittim seni bulmak için," dedi Luna, çantasını alt üst ederek. "Ama ayrıldığını söylediler..."

Bir yeşil sogan, büyük benekli bir sapkalı mantar ve hatırı sayılır ölçüde kedi pisliği gibi gözüken şeyi Ron'un eline tutuşturdu,

sonunda kirlenmiş uzun ve kıvrımlı parsömeni Harry'e uzattı.

"... Bunu sana vermem söylendi."

Rulo edilmiş küçük bir parsömendi; Harry Dumbledore'la olan bir önceki dersinden, gelen davetiyeyi tanıdı.

"Bu gece," dedi Ron ve Hermione'ye, ruloyu açar açmaz.

"Geçen maçı güzel anlattın!" dedi Ron, Luna yeşil soganını, mantarı ve kedi pisliğini ondan aldığı sırada. Luna belli belirsiz

gülümsedi.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" dedi. "Herkes berbat olduğumu söylüyor."

"Hayır, ciddiylim!" dedi Ron ısrarla. "Daha eğlenceli bir sunuş hatırlamıyorum! Bu nedir, bu arada?" diye ekledi, sogana benzeyen

şeyi göz hizasına kaldırarak.

"Ah, O bir Gurdyroot," dedi, kedi pisliğini ve mantarı çantasına tıktırarak. "Sende kalabilir eğer istersen, bende onlardan çok

var. Gulping Plimpies'i savunma konusunda gerçekten mükemmeldir." Ve Ron elinde Gurdyroot'u sıkıca tutmuş kıkırdarken, yürüyüp gitti.

"Biliyorsunuz, benden hoslanıyor, Luna," dedi Büyük Salon'a çıktıkları sırada. "Deli olduğunu biliyorum, ama bir şekilde iyi-" Bir anda yürümeyi kesti. Lavender Brown tas merdivende duruyor ve patlayacakmış gibi görünüyordu. "Selam," dedi Ron gergince.

"Hadi," diye mırıldandı Harry Hermione'ye, ve hızla geçmelerine rağmen Lavender'ın "Neden bugün dışarı çıkacağını bana söylemedin? Ve neden o kız seninleydi?" dedigini duymuslardı.

Bir saat sonra kahvaltı için ortaya çıktığı zaman, Ron, hem asıl suratlı hem de kızgın görünüyordu, Lavender'la birlikte oturmasına rağmen, Harry birbirlerine tek kelime etmediklerini gördü. Hermione bütün bu olup bitenlerden habersizmiş gibi davranıyordu, ama Harry bir ya da iki kez onun suratında nedensiz sırtışlar gördü. Hermione gün boyunca iyi bir ruh hali içerisindeymiş gibi göründü, ve hatta o akşam ortak salonda Harry'nin Bitkibilim makalesine göz atmayı (diğer bir deyişle, yazıyı bitirmeyi) kabul bile etti, ki normalde tereddütsüz reddederdi, çünkü Harry'nin Ron'un ondan kopya çekmesine izin vereceğini bilirdi.

"Çok teşekkürler, Hermione," dedi Harry saatini kontrol ettiği sırada sırtına hafifçe vurarak, neredeyse sekiz olmuştur. "Dinle, acele etmem gerek yoksa Dumbledore'a gecikeceğim..."

Hermione cevap vermedi, sadece Harry'nin zayıf cümlelerinden bir kaçının üzerini bıkkınlıkla karaladı. Sırtarak, Harry aceleyle portre deliginden geçti ve müdürünün odasının yolunu tuttu. Bonbon eklerler denmesiyle oluk ağzı açıldı, ve Harry döne döne yükselen merdiveni ikiser ikiser çıktı, kapıyı çaldığı sırada saat tam sekizi vurmuştu.

"Gir," diye çağırıldı Dumbledore, ama Harry kapıyı açmak için uzandığında, kapı içerden çevrilerek açıldı. Profesör Trelawney odadaydı.

"Aha!" diye çığlık attı, gözlüklerinin arkasından parıldayarak bakarken Harry'i isaret ederek.

"Demek, ofisinden gayri resmi bir şekilde dışarı atılmamın sebebi bu, Dumbledore!"

"Sevgili Sybill," dedi Dumbledore hafif sıkın bir sesle, "seni herhangi bir yerden atmam söz konusu bile olamaz, ama Harry'nin bir randevusu var, ve gerçekten söyleyecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum-"

"Pekala," dedi Profesör Trelawney incinmiş bir sesle. Eger gasp edici atı kovmayacaksan, öyle olsun... Belki yeteneklerimin takdir edildiği bir okul bulurum..."

Harry'yi kenara itirdi ve dönen merdivenlerden aşağı doğru kayboldu; yarı yolda sendelediğini duydular, Harry onun arkasından sürüklenen sallardan birine takıldığını tahmin etti.

"Lütfen kapıyı kapat ve otur, Harry," dedi Dubledore, sesi yorgun çıkıyordu.

Harry söyleneni yaptı, Dumbledore'un masasının karşısındaki her zamanki sandalyesine otururken, bir kez daha aralarından duran Düşünseli'nin içinde iki tane, içi girdap gibi dönen anıyla dolu küçük siseler olduğunu fark etti.

"Profesör Trelawney Firenze'nin öğretmesinden dolayı hala mutlu değil, öyleyse?" diye sordu Harry.

"Hayır," dedi Dumbledore, "asla kendi basıma öğretilmediğim Kehanet, öngördüğümünden daha da büyük bela olmaya başladı.

Firenze'den artık dışlanmış olduğu ormana geri dönmesini isteyemediğim gibi, Sybill Trelawney'den de ayrılmasını isteyemiyorum.

Kendi aramızdayken, satonun dışında ne gibi bir tehlike içinde olacağına dair en ufak bir fikri yok. Bilmiyor – ve ona anlatmanın akılsızca olduğunu düşünüyorum – yani sen ve Voldemort'la ilgili kehaneti onun yaptığını, görüyorsun."

Dumbledore derin bir nefes aldı, sonra, "Ama personel problemlerini boş verelim. Tartışmamız gereken çok daha önemli konular var. Öncelikle – bir önceki dersin sonunda sana verdiğim görevi yerine getirdin mi?"

"Ah," dedi Harry kısaca. Cisimlenme dersleri ve Quidditch ve Ron'un zehirlenmesi ve kafasına aldığı darbe ve Draco Malfoy'un neler çevirdiğini öğrenme konusundaki kararlılığı yüzünden, Harry, neredeyse Dumbledore'un ona Profesör Slughorn'dan almasını söylediği anıyı unutmamıştı. "Evet, Dksir dersinin sonunda Profesör Slughorn'a o konudan bahsettim, efendim, ama, şey, veremezdi," kısa bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum," dedi Dumbledore sonunda Harry'e yarım ay biçimindeki gözlüklerinin üzerinden bakıp, ona röntgen çektiriyormuş hissinin yasatarak. "Ve bu konuda elinden gelenin en iyisini yaptığını inanıyorsun, değil mi? Bütün marifetlerini gösterdiğine? That you have left no depth of cunning unplumbed in your quest to retrieve the memory?"

"Ee," dedi Harry ne söyleyeceğini bilemeyerek. Anıyı ele geçirmek için bulduğu tek çabası saçma, utanç verici bir olayla son bulmuştu. "Ee... o gün Ron yanlışlıkla ask iksiri içti ve ben de onu Profesör Slughorn'a götürdüm. Eger Profesör Slughorn'u daha iyi bir modda yakalayabilirsem diye düşündüm-"

"Peki ise yaradı mı?" diye sordu Dumbledore.

"Sey, hayır, efendim, çünkü Ron zehirlendi-"

"-dogal olarak anıyı ele geçirme çabalarını unutturdu; en yakın arkadaşın tehlikedeysen baska bir şey yapmanı beklemezdim. Mr. Weasley'in bir kez daha tam sağlığına kavuşmasıyla birlikte, sana verdiğim görevi yapacağını umuyorum. Bu anıyı almanın ne kadar önemli olduğunu yeterince anlattığımı düşünüyorum. Gerçekten, onun en önemli anı olduğu konusunda seni etkilemek için elimden gelenin en iyisini yaptım, o olmadan yalnızca zamanımızı bosa harcamış oluruz."

Harry'i bastan aşağı sıcak bir utanma duygusu sardı. Dumbledore sesini yükseltmedi, sesi kızgın bile değildi, ama Harry bağırmasını tercih ederdi; bu soğuk hayal kırıklığı hepsinden kötüydü.

"Efendim," dedi biraz umutsuzca, "rahatsız olduğumdan falan değil, yalnızca aklımda baska – baska şeyler..."

"Aklında baska şeyler vardı," Dumbledore cümleyi onun yerine tamamladı. "Anlıyorum."

Aralarında tekrar sessizlik oldu, Harry'nin su ana dek Dumbledore'la yaşadığı en rahatsız edici sessizlik; hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu, yalnızca Dumbledore'un kafasının üzerindeki Armando Dippet portresinden gelen homurtulu horlamalar arada bir sessizliği bozuyordu. Harry garip bir şekilde küçülmüş olduğunu, odaya girdiğinden beri biraz çektiğini hissetti. Buna daha fazla katlanamayarak, "Profesör Dumbledore, gerçekten çok üzgünüm. Daha iyisini yapmalıydım... Eger gerçekten çok önemli olmasaydı, sizin benden bunu yapmamı istemeyeceğinizi anlamalıydım."

"Bunu söylediğin için teşekkürler, Harry," dedi Dumbledore yavaşça. "Simdiden itibaren, bu konuya daha çok ağırlık vereceğini düşünebilir miyim? O anıya sahip olmadığımız takdirde, bu geceden sonraki toplantılarımızın çok az yararı dokunacak."

"Yapacağım, efendim, anıyı ondan alacağım," dedi ciddiyetle.

"O zaman simdilik bu konuyu bırakalım," dedi Dumbledore daha samimice, "ve hikayemize kaldığımız yerden devam edelim. Nerde kaldığımız hatırlıyor musun?"

"Evet, efendim," dedi Harry hemencecik. "Voldemort babasını ve büyük annesiyle büyük babasını öldürdü ve amcaı Morfin yapmış gibi gösterdi. Sonra Hogwarts'a döndü ve... ve Profesör Slughorn'a Horcruxes hakkında sorular sordu," diye mırıldandı suratı kızarak.

"Çok güzel!" dedi Dumbledore, "Ve, umarım hatırlayacaksın, sana en basından söylemistim ki, bu toplantılarımız tahmin ve kuramlar dünyasına girişimiz olacak?"

"Evet, efendim,"

"Böylece, benimle aynı fikirde olduğunu umarak, sonuçlarımdan elde ettiğim bilgiler dolayısıyla, Voldemort'un on yedi yaşına kadar ne yaptığı konusunda sana oldukça kesin kaynaklar göstermiş oldum?" Harry kafasıyla onayladı.

"Ama şimdi, Harry," dedi, Dumbledore, "şimdi işler daha karanlık ve tuhaf olmaya basıyor. Eger çocuk Riddle hakkında kanıt bulmak zorsa, Voldemort denen adam hakkında hatıralarını anlatmaya gönüllü birilerini bulmak imkansızdır. Bu durumda, onun Hogwarts'tan ayrıldıktan sonraki hayatını bize tamamiyle anlatabilecek, ondan ayrı canlı bir ruhun olduğu konusunda süpheliyim. Yine de, seninle paylaşmak istediğim son iki anım var." Dumbledore Düşüneli'nin içinde parıldayan iki kristal siseyi isaret etti. "I shall then be glad of your opinion as to whether the conclusions I have drawn from them seem likely." Dumbledore'un onun yorumlarına önem verecek olması fikri, Harry'nin, Horcrux anısını almada başarısız olmasından dolayı daha fazla utanmasına ve suçluluk duymasına neden olurken, Dumbledore iki siseden birini ısığa doğru kaldırdı ve dikkatle gözden geçirdi.

"Umarım diğer insanların anılarına girmekten yorulmamışsındır, bu ikisi çok nadir hatıralardır," dedi. "Bu ilki çok yaşlı bir ev cini olan Hokey'e ait. Hokey'in tanık olduklarını görmeden önce, çabucak Lord Voldemort'un Hofwarts'tan nasıl ayrıldığını aktarmalıyım.

"Senin de tahmin ettiğin gibi girdiği her sınavdan en yüksek notları alarak yedinci yılına ulaştı. Etrafındaki tüm sınıf arkadaşları Hogwarts'tan ilk ayrıldıklarında hangi işin pesine düşeceklerine karar veriyorlardı. Neredeyse herkes, kusursuz, Okul Başkanı, Okul'un Özel Hizmetler ödülünü kazanmış Tom Riddle'dan harikulade işler bekliyordu. Ona Sihir Bakanlığını öneren, yararlı kişilerle kontaga geçmesini sağlamak için randevular almayı teklif eden birkaç öğretmen biliyorum, Profesör Slughorn bunların başında. Tüm teklifleri reddetti. Diğerlerinin bildiği ikinci şey ise, Voldemort Burgin and Burkes'de çalışıyordu."

"Bugün and Burkes'te mi?" diye tekrar etti Harry sersemlemiş bir şekilde.

"Burgin and Burkes'te," diye tekrar etti Dumbledore sakinçe. "Sanırım Hokey'in anısına girince, orada ona neyin cazip geldiğini göreceksin. Ama bu Voldemort'un ilk iş seçimi değildi. Hemen hemen hiç kimse bilmez bunu – ben müdürün güvenip de söylediği birkaç kiseden biriydim – ama Voldemort önce Profesör Dippet'a başvurdu ve Hogwarts'ta öğretmen olarak kalıp kalamayacağını sordu."

"Burada kalmak mı istedi? Neden?" diye sordu Harry hala saskın olarak.

"Birkaç nedeni olduğuna inanmama karsın bunların hiçbirini Profesör Dippet'la paylaşmadı," der Dumbledore. "Öncelikle ve çok önemli olarak, Voldemort, bence bu okula hiçbir insana bağlı olmadığı kadar bağlıydı. Hogwarts en mutlu olduğu yerdi; kendini evinde hissedebildiği ilk ve tek yer."

Harry bu sözlerden içten içe rahatsız oldu, Hogwarts hakkında hissettiği şeyler tam olarak bunlardı.

"Dkinci olarak, kale kadim büyülerle çok iyi donatılmıştı. Süphesiz Voldemort çoğu öğrenciden çok daha fazla gizli yerlere girip çıkmıştır, ama hala keşfedecek gizlilikler olduğunu, kullanılacak sihir depoları olduğunu hissetmiş olabilir. "Ve üçüncüsü, öğretmen olarak, genç cadılar ve büyücüler üzerinde büyük güç ve etki sahibi olacaktı. Belki de bu fikri, bir öğretmenin ne kadar etkili rol oynayabileceğini kanıtlayan bir öğretmenden, en iyi şekilde anlastığı Profesör Slughorn sayesinde edinmiştir. Hemen, Voldemort'un hayatının geri kalanını Hogwarts'ta geçirmeyi planladığını hayal etmedim, ama eksikliğini doldurabilecek yararlı ve kendi ordusunu oluşturmaya başlayabileceği bir yer olarak düşünüyor olabilirdi."

"Ama isi alamadı, efendim?"

"Hayır, alamadı. Profesör Dippet ona 18 yaşın çok erken olduğunu söyledi, ama onu eğer hala istiyorsa, birkaç sene içinde yeniden basvurmak için davet etti."

"Bu konuda ne hissettiniz, efendim?" diye sordu Harry tereddütle.

"Tamamıyla endiseli," dedi Dumbledore. "Bu karşılık olarak Armando'yu önerdim – sana sunduğum gerçekleri o zaman sunmadım, Profesör Dippet Voldemort'a çok düşküdü ve dürüstlüğüne güveniyordu. Ama ben Lord Voldemort'un okula geri dönmesini istemiyordum, ve özellikle de öyle güçlü bir pozisyonda."

"Hangi isi istedi, efendim? Hangi dersi öğretmek istedi?"

Her nasılsa, Harry cevabı Dumbledore vermeden önce de biliyordu.

"Karanlık Sanatlara Karşı Savunma. O zamanlar, neredeyse on bes yıldır Hogwarts'ta olan Galatea Merrythought adında yaşlı bir Profesör tarafından öğretiliyordu.

"Böylece Voldemort Borgin and Burkes'a gitti, ve onu takdir eden herkes böyle zeki bir genç büyücünün dükkanda çalışmasının bir vakit kaybı olduğunu söyledi. Öte yandan, Voldemort sadece asistan değildi. Kibar, yakışıklı ve zekiymi,

kısa zamanda özel isler verildi; yalnızca Borgin and Burkes gibi yerlerde olan, senin de bildiğin gibi, sıradan olmayan ve nitelikli nesnelere konusunda uzmanlık gerektiren isler. Voldemort, ortakları tarafından, hazinelerinin bir bölümünü satmaları için insanları ikna etmekle görevlendirildi, ve tüm bu hesaplardan, alıılmadık bir şekilde ödüllendiriliyordu."

"Bahse girerim öyleydi," dedi Harry kendine hakim olamayarak.

"Evet, oldukça," dedi Dumbledore cansız bir gülümsemeyle. Ve artık, çok eskiden beri Hepzibah Smith ismindeki çok zengin bir cadıya hizmet etmiş olan ev cini Hokey'nin söyleyeceklerini dinleme zamanı."

Dumbledore asasıyla siseyle bağlantı kurdu, sise mantarı fırladı, Düsünseli'nin içinde girdap gibi dönen anıya hafifçe dokundurduğu gibi, "Önce sen, Harry."

Tas kabın içindeki gümüş dalgalanmalara yüzü dokunana dek, Harry bir kez daha dizlerini bükme zorunda kaldı. Karanlıkla hiçliğe doğru düştü ve bir oturma odasına indi, son derece sisman yaşlı bir kadın, dikkatle hazırlanmış bir peruk giyerken parlak bir çüppe arkasından sürükleniyor, ona erimis dondurma görünümü veriyordu. Kıymetli taslarla süslenmiş küçük bir aynaya bakıyor, zaten kırmızı olan yanaklarına büyük bir pudra ponponuyla allık sürüyordu ve Harry'nin gördüğü en küçük ve en yaşlı ev cini sınımsız terliklerin içindeki toplu ayaklarına iplik bağlıyordu.

"Acele et, Hokey!" dedi Hepzibah otoriter bir şekilde. "Dörtte geleceğini söyledi, yalnızca birkaç dakika kaldı ve henüz hiç geç kalmadı!"

Evcini doğrulduğu sırada, pudra ponponu kapattı, cinin kafasının üstü Hepzibah'ın sandalyesine güç bela yetisiyordu, ve giydiği yepyeni keten çarşaf eski Roma gibisi gibi sararak kâğıt gibi cildi durusuyla dile getiriyordu.

"Nasıl görünüyorsun?" dedi Hepzibah, aynada kendi yüzüne değişik açılardan bakıp hayran kalmak için basını çevirerek.

"Güzel, hanımefendi," diye cikledi Hokey.

Harry, Hokey'nin yalnızca onun emrinde olduğu için bu soruya dislerinin arasından yalan söyleyerek cevap verdiğini varsaydı, çünkü onun fikrine göre Hepzibah Smith güzellikten çok uzaktaydı.

Kapı çınlayarak çaldı, evin hanımı ve cinin ikisi de zıpladılar.

"Çabuk, çabuk, burada, Hokey!" diye feryat etti Hepzibah ve ev cini telasla, tıka basa eşyalarla dolu olan kosarak odadan çıktı, insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

insanların en az bir düzine seye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu

dolaplar, üzeri altın kabartmalı kitaplarla dolu çantalar, küreler ve kutsal topraklarla dolu raflar, ve çok sayıda etrafa serpiştirilmiş pirinç kaptan yapılmışa benzeyen saksılara konmuş bitkiler vardı. Nitekim oda sihirli antika dükkânına ya da konservatuara benziyordu.

Ev cini efendisinin kendi hazırladığı bir tepsi küçük kurabiyeyi alarak hızla odaya geri döndü.

"Keyfine bak, Tom" dedi Hepzibah, "Kurabiyelerimi ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ee, nasılsın? Solgun gözüküyorsun.

Dükkanda seni fazla zorluyorlar, bunu yüz kere dedim..."

Voldemort otomatik bir şekilde gülümsedi ve Hepzibah aptalca sırıttı.

"Ee, bu seferki ziyaretinin nedeni nedir?" diye sordu, kirpiklerini kırptırarak.

"Cin yapımı zırhınız için Mr. Burke daha iyi bir teklif yapmak istiyor," dedi Voldemort. "Bes yüz Galleons, aslından daha fazla verdiğini—"

"O kadar hızlı değil yoksa su halde yalnızca benim değersiz eşyalarım için geldiğini düşünceğim!" dedi Hepzibah suratını asarak.

"Buraya onlar için gelmem emredildi," dedi Voldemort yavaşça. "Ben yalnızca denileni yapması gereken zavallı bir asistanım, bayan. Mr Burke araştırmamı—"

"Ah, Mr Burke, olamaz!" dedi Hepzibah, küçük elini sallayarak. "Daha önce Mr Burke'in görmediği ama sana gösterebileceğim bir

sey var! Sır tutabilir misin, Tom? Ona sahip olduğumu Mr Burke'e anlatmayacağına dair söz verir misin?

Sana onu gösterdiğimi

bilse, asla rahat bırakmaz beni, ne Mr Burke'e ne de başka birisine satmıyorum! Ve sen Tom onu tarihi için göreceksin, ne kadar

Galleons'a değer olduğuna değil..."

"Bayan Hepzibah'ın gösterdiği her şeyi görmekten büyük bir memnuniyet duyarım," dedi Voldemort usulca, ve Hepzibah gene

bir genç kız gibi kıkırdadı.

"Hokey'e benim için getirteyim... Hokey, neredesin? MR Riddle'a en önemli hazinemizi göstermek istiyorum... aslında, gitmişken ikisini de getir..."

"Buyurun, madam" diye ciyaktı ev cini, Harry, ne yapacağını bilen ev cininin tabureler, masalar, puflar arasından geçerek

elinde üst üste konus iki deri kutu gördü.

"Şimdi," dedi Hepzibah mutluca, kutuları ev cininden alarak kucagina koydu ve en üsttekini açmaya koyuldu,

"Bence bunu çok

seveceksin, Tom... ah, ailem bunu sana gösterdiğimi bir bilse... ona el koymak için tutusuyorlar!"

Kapagı açtı. Harry, kulpları mükemmel şekilde işlenmiş küçük altından kupa gibi görünen şeyi daha iyi görebilmek için biraz daha

yaklaştı.

"Bunun ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum, Tom. Eline al ve daha yakından bak!" diye fısıldadı Hepzibah, Voldemort

uzun parmaklı ellerini uzatıp kupayı rahat ipek kılıfından kulpundan tutarak çıkardı. Harry bir an karanlık gözlerinde kırmızı bir ısı

parıltısı gördüğünü düşündü. Onun aç gözlü görünüşü, Voldemort'un yakışıklı görünüşüne tutulan

Hepzibah'ın yüzüne mutlu bir

şekilde aksetmişti.

"Bir porsuk," diye mırıldandı Voldemort, kupanın üzerindeki kabartmayı inceleyerek. "Yani bu...?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi Helga Hufflepuff'ın akıllı çocuk!" dedi Hepzibah, korsesinden çıkan sesle öne eğildi ve Voldemort'un

çökük yanagından bir makas aldı. "Soylarından geldiğimi anlatmamış mıydım? Bu yıllardır aileden aileye miras kaldı. Çok hoş

değil mi? Ve ona ait bütün güçler, fakat hepsini tam olarak denemedim, burada sadece gücenlice saklı tutuyorum..."

Kupayı Voldemort'un uzun işaret parmağının arasından çekerek nazikçe geri kutusuna yerleştirdi, elinden alındığı zaman

Voldemort'un yüzünden geçen gölgeyi görememisti; kupayı aynı eski yerine koymakla mesguldü.

"ve simdi,"dedi Hepzibah mutluca, "Hokey nerede? Ah evet buradasin-simdi bunu geri yerine koy, Hokey." Cin itaatkâr bir sekilde kutuya kapatilmis kupayi aldı, Hepzibah dikkatini kucagındaki daha düz bir kutuya çevirdi.

"Bence bunu daha çok seveceksin, Tom" diye fısıldadı. "Biraz egil, oglum, böylece görebilirsin... Tabiki, Burkes buna sahip oldugumu biliyor, bunu ondan satın almıstım, ve söyleyebilirimki ben göçtükten sonra bunu geri almak için tutusuyor..."

Hepzibah mücevherat kutusunu andıran kutuyu açtı. Orada yumusak koyu kırmızı kadifenin üstünde ağır altın bir madalyon yatıyordu.

Voldemort nu sefer herhangi bir davet olmadan ellerini uzattı ve ısıga dogru kaldırdı, gözlerini ona dikmişti. Isık gösterisli yılan gibi kıvrılmış S'nin üzerinde hareket ederken "Slytherin'in isareti" dedi sessizce.

"Dogru!"dedi Hepzibah, diger tarafında madalyonuna bakan ve dona kalan Voldemort'un bu halinden mest olmuştü. "Bunun için

nerdeyse bütün paramı harcamam gerekti, bunun gibi bir hazinenin elimden gitmesine göz yumamazdım, koleksiyonum için

gerekliydi. Burke onu muhtemelen çalmış ve gerçekteki degerinden habersiz olan pejmürde bir kadından aldı _"

Bu sefer bir yanlışlık yoktu: bunlar anlatılırken gözleri keskin bir kırmızı ile parlamıstı.

"Sana söyleyebilirim ki Burke ona çok az para verdi... hos degil mi? Ve gene bütün güçler dogasından geliyor ve bunu gene güzel

ve güvenli sekilde saklıyorum..."

Madalyonu almak için uzandı. Bir an Harry Voldemort'un onu geri vermeyecegini düsündü fakat ellerinin arasından alarak geri

kırmızı kadife yatagina yerlestirdi.

Dlk defa Voldemort'un yüzüne baktı. Harry aptal sırtısının ortadan kayboldugunu gördü.

"Dyi misin canım?"

"Ah evet" dedi Voldemort sessizce. "Evet, çok iyiyim..."

"Sey sandım—sanırım bir ısıık oyunuydu—" dedi Hepzibah, sevinci gitmisti, ve Harry onun da anlık kırmızı yansımayı gördüğünü

tahmin etti. "Al, Hokey, bunları götür ve tekrardan kilitle... Bilindik korumalar..."

"Gitme zamanı, Harry" dedi Dumbledore usulca,ve cin kutuları alıp uzaklasırken Dumbledore bir kez daha Harry'i dirseginden

kavradı ve beraber bilinmezlik içinden Dumbledore'un odasına geçtiler.

"Bu kısa sahnenin ardından iki gün sonra Hepzibah Smith öldü," dedi Dumbledore, yerini alarak Harry'e de oturmasını isaret etti.

"Ev cini Hokey Bakanlık tarafından efendisinin aksam sıcak çikolatasına zehirlemekten mahkûm edildi.

"Dmkânsız!" dedi Harry kızgınca.

"Aynı fikirde olduğumuzu görüyorum," dedi Dumbledore. "Kesinlikle bu ölüm ile Riddles'ların ölümleri arasında birçok benzerlik

var. Her iki olayda da, buna neden olduğunu rahatça hatırlayan birileri suçu üstlendi—" "Hokey'in de mi akli karıştı?"

"Efendisinin sıcak çikolatasına seker gizi gözükmeyen bir sey attığını hatırladı, fakat öldürücü ve nadir bilinen bir iksir dedi

Dumbledore. "Sonunda bunu yapmak istemedigine karar verildi, yaslı olması ve aklının karışması—"

"Voldemort onun aklını degistirdi, tıpkı Morfin'e yaptığı gibi!"

"Evet benim kararım da bu" dedi Dumbledore. "Ve tıpkı Morfin'de olduğu gibi, Bakanlık önceden Hokey'den süphelenmeyi tercih etti.

"—çünkü o bir ev ciniydi,"dedi Harry. Hermione'nin kurduğu E.R.D.T.'e daha önce çok nadir bir ilgi duymustu. "Kesinlikle,"dedi

Dumbledore. "Yaslıydı, içeceği degistirdigini kabul etti ve Bakanlıktan kimse daha fazla sorusturma zahmetine girmedi. Morfin

olayında olduğu gibi, onun izini sürüp bu anıyı aldığımda da neredeyse ölmek üzereydi—fakat anısı, tabiki Voldemort'un kupa ve

madalyonun varlığını bildiginin dışında baska bir sey kanıtlamıyor.

"Hokey mahkûm edildiğinde ise, Hepzibah'in ailesi onun degerli iki hazinesinin kayıp olduğunu fark etti. Çok fazla gizli yeri

oldugu ve koleksiyonunu kiskançlıkla koruduğu bilindiği için bundan emin olmaları biraz zaman aldı. Fakat hem madalyon hem de kupanın gittiginden emin olduklarında, Borgin and Burkes'te çalışan ve Hepzibah'ı düzenli bir şekilde ziyaret edip, onu

etkileyen adam çoktan istifa edip ortadan kaybolmuştu. Patronu nereye gittiği hakkında hiç bir şey bilmiyordu, onun ortadan kaybolusundan herkes gibi onlarda sasırmıştı. Ve bu, uzunca süre Tom Riddle'ın son kez duyulup ya da görüldüğü zamandı.

"Simdi," dedi Dumbledore, "Eger sorun olmazsa Harry bir kez daha durarak dikkatini hikayemizin önemli noktalarına vermeni istiyorum. Voldemort baska bir cinayet daha işlemiştir; Riddle'ların ölümünden sonra ilk cinayetimi bilemem ama sanırım öyleydi.

Bu sefer görmüş olacağın gibi, intikam için değil kazanmak için öldürdü. Bu zavallı, kendinden geçmiş yaşlı kadının iki güzel

ganimetini istedi. Tıpkı daha önce yetimhanede diğer çocuklarınkini çaldığı gibi, veya Morfin Amcasının yüzüğü gibi ve şimdi de

Hepzibah'ın kupası ve madalyonu ile kaçtı."

"Fakat," dedi Harry kaslarını çatarak, "çok saçma gözüküyor... her şeyi riske atmak, isinden ayrılmak sadece bunlar için..."

"Sana saçma gözükebilir ama Voldemort'a değil," dedi Dumbledore. "Umarım dersin sonunda tam olarak bu esyaların ona ne ifade ettiğini anlayacaksın Harry, fakat madalyonu gördüğündeki halini hayal edebilirsin ve sonunda ona kavuştun."

"Madalyon belki," dedi Harry, "ama neden kupayı da aldı?"

"O baska bir Hogwarts kurucusuna aitti," dedi Dumbledore. "Sanırım hala okula karşı bir çekim hissediyordun ve bu çekim

nedeniyle Hogwarts tarihinde yer almış bir nesneye karşı duaramadın. Baska nedenler de vardı bence... Sana bir sonraki derste

gösterebilmeyi umut ediyorum."

"Ve sana göstereceğim en son anı, en sonunda onu bizim için Profesör Slughorn'dan elde ettiğin zaman olacak. Hokey'in

anısından bu yana on yıl fark ve bu on yıl boyunca Lord Voldemort'un neler yaptığını ancak tahmin edebiliriz." Dumbledore anıyı

düşünelim aktarıırken Harry bir kez daha ayağa kalktı.

"Bu kimin anısı?" diye sordu. "Benimki," dedi Dumbledore.

Dumbledore'un ardından Harry'de hareket eden kütleyle daldı, biraz önce çıktığı odanın aynısında duruyordu. Yukarıda mutlu bir

şekilde uyuklayan Fawkes, ve masanın ardında Harry'nin yanında duran Dumbledore'un aynısı vardı, her ne kadar iki elide

saglam ve zarar görmemiş olsa ve yüzünde muhtemelen daha az çizgiler olsa da. Simdiki ofisiyle bu ofisi arasındaki tek fark

dışarıda kar yağıyor olmasıydı; mavimsi benekler pencereyi geçerek karanlıkta binanın dışında rüzgarla sürükleniyordu.

Genç Dumbledore bir şey bekliyor gibi gözüküyordu ve doğru tahminden dolayı dakikaların ardından dakikalar sonra kapı çalındı ve

"Girin" dendi.

Harry boguluyormuş gibi bir nefes verdi. Odaya Voldemort girmişti. Görünüşü Harry'nin iki yıl önce büyük tasta kazanın orda

gördüğünden farklıydı: Yılan gibi gözleri yoktu, gözleri henüz kırmızı değildi, yüzü tasta kazanın gibi değildi, ama artık Tom Riddle

kadar da yakışıklı değildi. Sanki siması bir anda yok olmuş tükenmişti, yüzü garip biçimde çarpılmış gibiydi, hamur gibiydi ve

gözlerinin beyazları kalıcı bir şekilde kanlanmıştı, ancak göz bebekleri henüz sonradan olacakları gibi düz çizgi gibi değildi. Uzun

siyah bir pelerin giyiyordu, yüzü omuzlarında parlayan kar kadar solgundu.

Masanın ardındaki Dumbledore herhangi bir şekilde sasırmadı. Anlatılan bu görüşme randevu ile gerçekleşmişti.

"Diyi aksamlar, Tom" dedi Dumbledore basitçe. "Oturamaz mısın?"

"Tesekkür ederim," dedi Voldemort ve Dumbledore'un gösterdiği yere oturdu—görünüşe bakılırsa Harry'nin az önce oturduğu aynı sandelyeydi bu. "Müdür olduğumu duydum" dedi, sesi olduğundan daha soguk ve yüksekti. "Yakısan bir seçim."

"Tasvip etmene sevindim," dedi Dumbledore gülümseyerek. "Bir sey içmek ister misin?"

"iyi olur," dedi Voldemort. "Uzun bir yol geldim."

Dumbledore kalktı ve normalde düşünelininin olduğu ama şimdi siselerle dolu olan dolaba gitti. Voldemort'a bir kadeh sarap verdi ve kendisi içinde bir tane alarak masasına döndü... "Ee Tom... bu zevki neye borçluyum?"

Voldemort hemen cevap vermedi, sadece kadehinden bir yudum aldı.

"Artık bana 'Tom' diye hitap etmiyorlar." Dedi. "Bu günlerde, hitap ettikleri biçim—"

"Ne diye bilindiğini biliyorum," dedi Dumbledore hala memnuniyetle gülümsüyordu. "Fakat bana korkarım ki hala Tom Riddle'sın.

Bu eski öğretmenler için çok sinir edici bir durumdur. Ne yazık ki kolay kolay öğrencilerinin genç hallerini unutamazlar."

Kadehini Voldemort'a doğru sanki serefe dercesine kaldırdı, yüzü hala ifadesizdi. Buna rağmen Harry odadaki havanın hafiften değiştiğini hissetti: Dumbledore'un Voldemort'un yeni seçilmiş ismini reddetmesi, aslında Voldemort'un görüşmenin prensiplerini konuşmasına izin vermeyi reddetmekti, Harry Voldemort'un olayı bu şekilde algıladığını söyleyebilirdi.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Burada o kadar uzun süre kalmanız sasırdım," dedi Voldemort. "Her zaman sizin gibi bir büyücünün neden okulu bırakmadığını merak ettim, durdum."

"Aslında," dedi Dumbledore hala gülümsüyordu. "Benim gibi bir büyücü için eski bilgileri genç beyinlere aktarmaktan onlar bu yolda bilemekten daha önemli bir sey olamaz. Eger doğru hatırlıyorsam, sende bir zamanlar öğretmenliğin cazibesine kapıldın."

"Hala aynı durumdayım," dedi Voldemort. "Açıkçası merak ediyorum ki neden sizin—Bakanlıktan düşüncelerinize bu kadar sık vurulan biri için ve iki kerede bakan olması teklif edilen—"

"En son üç kere aslında" dedi Dumbledore. "Fakat bakanlığı asla bir kariyer olarak görmedim. Ve sanırım tekrar ortak bir seyimiz var bunda."

Voldemort basını kaldırdı, gülümsemedi, sarıandan bir yudum daha aldı. Dumbledore aralarındaki bu gergin sessizliği bozmadı, hosnut bir ifadeyle ilk Voldemort'un konuşmasını bekledi.

Kısa bir süre sonra "Geri döndüm," dedi, "daha sonra Profesör Dippet'in umduğu gibi... geri döndüm, her ne kadar o zaman olmak için genç görülsem de tekrar sormak istedim. Buraya kaleye dönüp öğretmenlik yapmak için izninizi almaya geldim.

Buradan ayrıldıktan sonra çok fazla sey gördüm ve yaptım. Öğrencilerinize baska hiçbir büyücünün öğretemeyeceği seyler gösterebilir veya anlatabilirim."

Dumbledore konuşmadan önce, bir an Voldemort'u kadehinin üzerinden değerlendirdi.

"Evet buradan ayrıldıktan sonra tam olarak ne görüp ne yaptığını biliyorum." Dedi usulca. "Yaptıklarınla ilgili söylentiler eski okuluna ulaştı, Tom. Çoguna inandığım için üzüntü duyuyorum."

Bunları söylenirken Voldemort'un ifadesi hala kayıtsız kaldı, "Büyüklük gıpta ettirir, gıpta etmek kini dogurur, kin de yalanları açığa çıkartır. Bunu biliyor olmalısın Dumbledore."

"Bu yaptığın seye 'büyüklük' diyorsun öyle mi?" diye sordu Dumbledore incelikle.

"Kesinlikle," dedi Voldemort gözleri kırmızı halde yanıyordu. "Deneyler yaptım; büyünün sınırlarını genişlettim, muhtemelen daha önce hiç genişletilmediği kadar—"

"Sadece bazı büyüler için," diye düzeltti onu Dumbledore sükûnetle. "Bazı büyüler. Diğerleri, bağışla beni... sen... bunda cahilsin."

Dlk defa Voldemort gülümsedi. Pis bir sırtıstı, kötü bir sey, öfkeli bir bakıstan daha tehditkâr.

"Eski tartışma," dedi yumusakça. "Fakat dünyada gördüğüm hiçbirsey senin ünlü sevgi sihrinin benim türümdeki sihirden daha güçlü olduğunu anlatan bildirini desteklemiyor.

"Muhtemelen yanlış yerlere bakıyorsundur" diye ileri sürdü Dumbledore.

"Pekala, yani bu yeni araştırmalarım için en iyi olan yer Hogwarts mı?" dedi Voldemort. "Yani dönmeme izin verecek misin?"

Bilgilerimi öğrencilerle paylaşmama izin verecek misin? Kabiliyetimi ve kendimi sizin elinize bırakıyorum. Emirleriniz için sizinim."

Dumbledore kaslarını kaldırdı, "Peki sizin emir verdikleriniz ne olacak? Ne olacak kendilerine hitap ederken – veya söylentilere – Ölüm Yiyenlere?"

Harry, Voldemort'un Dumbledore'un bu ismi bilmesini beklemediğini söyleyebilirdi, Voldemort'un gözlerinde tekrar kırmızı bir

parıltı oldu ve düz burun deliklerinden kıvılcıma benzer bir şey gördü.

Bir dakikalık sessizlikten sonra "Arkadaşlarım," dedi "bensiz devam edecekler, eminim."

"Onları arkadaşınız olarak değerlendirmene sevindim" dedi Dumbledore. "Onların daha çok hizmetindeki usakların olduğuna dair bir izlenime kapılmıştım"

"Hata yapmışsın" dedi Voldemort.

"Yani, bu gece Domuz Kafasına gidersem onlardan oluşmuş bir gurup görmeyeceğim –Nott, Rosier, Muldber, Dolohov –senin

dönüşünü bekleyen? Can arkadaşların, bu karşı gecede senle bu kadar yolculuk etmişler, heralde yeni öğretmenlik isine girirken sana sadece sans dilemek istemişler."

Onun kimle seyahat ettiğine dair Dumbledore'un detaylı bilgisi süphesiz ki ona daha kötü bir hos geldin yasatamazdı, ancak bir kez daha sesini yükseltti.

"Her zamankinden daha çok şey biliyorsun, Dumbledore."

"Ah hayır, oradaki barmenle sadece arkadaşsınız," dedi Dumbledore nazikçe. "Simdi, Tom..."

Dumbledore bos mardagını koyup koltuğuna yaslandı, parmaklarının uçlarını birleştirerek kendine özgü bir biçime soktu.

"Açık konuşalım. Bu gece her ikimizde bildiği üzere istemediğin bir iş için etrafındaki yardakçılarla neden buraya geldin?"

Voldemort soğuk bir şekilde sasırdı. "Benim istemediğim bir iş mi? Aslına bakılırsa, Dumbledore, çok istiyorum."

"Ah, Hogwarts'a dönmek istiyorsun, ama su anda, onsekiz yaşında istediğinden daha fazla istemiyorsun. Neyin pesindesin, Tom?"

Neden bir sefer olsun daha açık istemeye çalışmıyorsun?"

Voldemort dudaklarını büktü. "Eğer bu görevi bana vermek istemiyorsan –"

"Tabi ki istemiyorum," dedi Dumbledore. "Ve sanmıyorum ki bir an olsun bunu düşünmediğimi biliyorsun. Ancak buraya geldin,

istedin, bir amacın olmuş olmalı."

Voldemort ayağa kalktı. Daha önceki Tom Riddle'a hiç bu kadar daha az benzemiyordu, yüzü öfkeyle kasılmıştı. "Bu son sözün mü?"

"Öyle," dedi Dumbledore, o da ayağa kalmıştı.

"O zaman birbirimize söyleyeceğimiz bir şey kalmadı."

"Hayır, hiçbirsey," dedi Dumbledore, ve büyük bir mutsuzluk yüzüne yansıdı. "Seni alev alan bir dolapla korkutup yaptıklarını geri

ödetmeye zorlayabileceğimin ardından çok uzun zaman geçti. Fakat gene yapabilmeyi umardım, Tom... keske yapabilsem..."

Bir anlığına Harry uyarmak için bağırma esigine geldi: Voldemort'un elinin bir an esasını çekmek için cebine uzandığına emindi,

fakat sonunda, Voldemort geriye döndü, kapı kapandı, gitmişti."

Harry Dumbledore'un elinin omzunda olduğunu hissetti tekrar, birkaç dakika sonra, gene aynı noktada duruyorlardı, ama

disarıda bina saflarında yagan kar yoktu ve Dumbledore'un eli bir kez daha gene yanık ve çig gözüküyordu.

"Neden?" dedi Harry bir kez daha, Dumbledore'un yüzüne bakıyordu. "Neden geri döndü? Hiç anlayabildiniz mi?"

"Bazı fikirlerim var," dedi Dumbledore, "Ama daha fazlası yok."

"Ne gibi fikirler, efendim?"

"Anlatacağım Harry, Profesör Slughorn'dan anıyı elde ettiğin zaman," dedi Dumbledore.

"Bu yapbozun son parçasını elde ettiğin zaman, her şey umut ediyorum ki anlaşılır olacak."

Dumbledore gidip kapıyı onun için açarken, Harry hala merakla yanıyordu, ilk basta hareket etmedi.

"Gene Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'nın pesinde miydi efendim? Bir şey söylemedi..."

"Ah kesinlikle Karanlık Sanatlara Karşı Savunma isini istiyordu," dedi Dumbledore. "Görüşmemizin kötü sonucu bunu kanıtladı.

Gördüğün gibi Voldemort'u reddettiğimden beri hiç kimse Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da bir yıldan fazla kalamadı."

(Lethe, Shadow_Shooter)

Bilinmeyen Oda

Harry bir sonraki hafta boyunca Slughorn'u doğru hafızayı kazanmaya ikna etmek için kafa patlattı, ama dahiyane bir

buluşun dogasındaki hiçbir şey oluşmadı ve zor durumlardayken yaptığı şeyi yapmaya devam etti: önceden birçok kere yaptığı

gibi Dksir kitabına bakıp, Prens'in bir sayfa kenarına ise yarar bir şey yazdığını ümit etmek.

Pazar aksamının geç saatlerinde, "Burada hiçbir şey bulamayacaksın," dedi Hermione metanetle.

"Yine baslama, Hermione," dedi Harry. "Eger Prens burada olmasaydı, Ron da şimdi burada oturuyor olmazdı."

"Olurdu, eger ilk yılımızda Snape'i dinleseydin," dedi Hermione reddederek.

Harry onu önemsemedi. Kenar boşluğuna karalanmış "düşmanlar için" için gibi ilgi çekici kelimelerin üstünde "sectumsempra" büyüsünü buldu. Denemek için can atıyordu, ama en iyisi bunu Hermione'in yanında yapmamaktı. Bunun

yerine, sayfanın kösesini gizlice katladı. Ortak salonda atesin yanında oturuyorlardı; uyanık olan diğer birkaç kişi de altıncı

sınıftandı. Yeni bir iz bulmak için aksam yemeginden döndüklerinde ilan tahtasında Cisimlenme sınavının tarihi açıklandığını

gördüklerinde biraz heyecan oldu. On yedi yaşında olanlar ilk sınav günü ya da daha öncesinde, nisanın yirmi birinde,

Hogsmeade'de yapılacak olan ek uygulama dönemi için kayıt tercihi hakkına sahiptiler.

Bu haberi okurken Ron panikledi, hala cisimlenemiyordu ve sınava hazır olamayacağından korkuyordu.

Simdiden iki kere

cisimlenmeyi basaran Hermione kendinden biraz fazla emindi, fakat bir dört ay daha 17 yaşında olamayacak olan Harry hazır

olsa da olmasa da sınava giremeyecekti.

"Hiç olmazsa sen cisimlenebiliyorsun." dedi Ron gergince. "Temmuzda hiçbir sorunun olmayacak!"

"Sadece bir kere yaptım," diye Harry ona hatırlattı; sonunda kaybolmayı basarmıştı ve bir önceki derslerinde kendi

gemberinin içinde cisimlendi.

Cisimlenme hakkında endişelenmekle uzun bir zaman kaybeden Ron, Harry ve Hermione'nin simdiden Snape için

tamamlamış olduğu zalimlik derecesinde zor olan bir makaleyle uğraşıyordu. Harry kendisinininkinden düşük notlar almayı

bekliyordu, çünkü Ruh Emicileri yakalamak için en iyi yol hakkında Snape'le aynı fikirde değildi; ama o umursamamıştı: su an

Slughorn'un hafızası onun için en önemli şeydi.

"Sana söylüyorum. Aptal Prens sana bunun için yardım edemez, Harry!" dedi Hermione, çok yüksek sesle.

"Birine istediğini

yaptırmaya zorlamak için sadece bir yol var ve bu da yasak olan Imperius Laneti –"

"Evet, biliyorum, tesekkürler," dedi Harry, kitaba bakmayı bırakarak. "Dste bu farklı bir şey aramamın nedeni. Dumbledore

Vertiserum'un bunu yapamayacağını, fakat başka bir şeyin olabileceğini söylüyor, bir zehir ya da bir sihir..."

"Yanlış yoldan gidiyorsun," dedi Hermione. "Sadece sen hafızayı getirebilirsin, dedi Dumbledore. Bu, senin baskalarının

nerede olamayacağına Slughorn'ü inandırabileceğin anlamına geliyor. Mesele onun hafızasını iksirle geri getirmek değil, herhangi

biri bunu yapabilir.

"Kavgacı harf harf nasıl söyleniyordu?" dedi Ron, dik dik parsömenine bakarken tüy kalem zor hareket ediyordu. "K – I - G

olamaz heralde..."

"Hayır, değil," dedi Hermione, Ron'un makalesini kendine doğru çekerken. "Ve 'kehanet' N – A - K diye başlamaz. Ne tür bir

tüy kalem kullanıyorsun öyle?"

"Fred ve George'un Dmla-kontrolcülerinden bir tane, fakat bence büyü bitti."

"Evet, öyle olmalı," dedi Hermione, makalenin başlığını göstererek, "çünkü Ruh Emicilerle nasıl basa çıkacağımız soruldu,

'Ruh-Yiyicilerle' değil ve adını 'Roonil Wazlib' diye değiştirdiğini de hatırlamıyorum."

"Ah hayır!" dedi Ron, parsömene dehşetle gözünü dikip bakarak. "Bütün hepsini tekrar yazmam gerektiğini söyleme!"

"Sorun değil, düzeltebiliriz," dedi Hermione, esasını çekip makaleyi kendine çekerken.

"Seni seviyorum, Hermione," dedi Ron, yorgunlukla gözlerini ovuşturup sandalyesine yaslanırken. Hermione yavaşça

pembeleştirdi, ama sadece "Lavender'ın seni bunu söylediğini duymasına izin verme." dedi.

"Vermem," dedi Ron ellerine doğru. "Ya da veririm, sonra da benim pesimi bırakır."

"Eğer bunun sona ermesini istiyorsan neden onu basından atmıyorsun?" diye sordu Harry.

"Sen hiç kimseden ayrılmadın, değil mi?" dedi Ron. "Sen ve Cho sadece - "

"Bir çeşit ayrıldık, evet" dedi Harry.

"Bunun Lavender ve bana da olmasını dilerim," dedi Ron sıkıntıyla, esasının ucuyla bütün yanlış yazılmış kelimelerine vuran ve

böylece de onları düzelttiren Hermione'ı seyredirken. "Fakat dahası bitmesini istediğimi ona ima ettim, tersine o devam etti. Bu

dev bir mürekkepbalığı ile çıkmak gibi bir şey."

"Dste," dedi Hermione, Ron'un makalesini geri uzatarak.

"Milyon kere tesekkürler," dedi Ron. "Sonuç bölümü için tüy kalemimi ödünç alabilir miyim?" Melez Prens'in notlarında ise

yarar bir şey bulamayan Harry etrafa bakınıyordu; üçü Ortak Salonda kalan tek kişilerdi, Seamus az önce, Snape ve makalesine

lanet ederek yataga gitmişti. Çıkan tek sesler atesin çatırtısı ve Ron'un Hermione'nın tüy kalemıyla Ruh Emiciler hakkındaki son

paragrafını yazarken çıkan seslerdi. Harry esneyip Melez Prens'in kitabını kapattı, tam – Çat!

Hermione küçük bir çığlık attı; Ron tamamlanmış makalesinin üstüne mürekkebi döktü ve Harry "Kreacher!" dedi.

Evcini hafifçe reverans yaptı ve bogum bogum olan ayak parmaklarına doğru konuştu. "Sahip, Malfoy adlı oğlanın ne

yaptığıyla ilgili düzenli raporlar vermemizi istemisti, bu yüzden de Kreacher raporu – "

Çat!

Kreacher'ın yanında çaydanlık peçetesinden sapkası eğri duran Dobby ortaya çıktı. "Dobby çok yardım ediyor, Harry Potter!"

Kreacher'a güvenik bir bakış fırlatarak cıyak cıyak bağırıyordu. "Ve Kreacher Harry Potter'ı ne zaman görmeye geleceğini Dobby'e

söylemeli, böylece onlar raporlarını birlikte hazırlayabilirler!"

"Bu da ne?" diye sordu Hermione, bu ani ortaya çıkıştan dolayı hala sokta gibi görünüyordu. "Neler oluyor, Harry?" Harry

cevap vermeden önce tereddüt etti, çünkü Hermione'a, Kreacher ve Dobby'e Malfoy'ü takip ettirdiğini söylememisti; evcinleri her

zaman onun için nazik bir konuydu.

"Tamam... benim için Malfoy'ü takip ediyorlar," dedi.

"Gece ve gündüz," diye gılgıladı Kreacher.

"Dobby bir haftadır uyumuyor, Harry Potter!" dedi Dobby gururla; oturduğu yere doğru eğildi. Hermione kızgın

görünüyordu.

"Uyumadın ha, Dobby? Ama eminim, Harry, ona söylememissindir – "

"Hayır, tabii ki söylemedim," dedi Harry hemen. "Dobby, uyuyabilirsin, tamam mı? Ama ikinizden biri bir şey bulabildi mi?"

Harry Hermione tekrar araya girmeden önce sormak için acele etti.

"Efendi Malfoy, saf kanına yakısır biçimde asaletle hareket ediyor," diye gıcladı Kreacher hemen. "Özellikleri sahibemin üstün

kemiklerini anımsatıyor ve tavırları – "

"Draco Malfoy kötü bir çocuk!" diye kızgınlıkla cıyak cıyak bağırdı Dobby. "O kötü çocuk – " Çaydanlık peçetesinin

püskülünden çoraplarının ucuna kadar titredi ve sonra sanki içine dalacakmış gibi atese doğru kostu. Kendisi için tamamen

beklenmedik bu durumda Harry, onu ortada yakaladı ve sıkıca tuttu. Birkaç saniye için mücadele etti, sonra sakinleşti.

"Tesekkür ederim, Harry Potter," hızlı hızlı nefes aldı. "Dobby hala eski efendileri hakkında kötü konuşmayı çok zor buluyor."

Harry onu serbest bıraktı; Dobby çaydanlık peçetesini düzeltti ve Kreacher'a küstahça dedi: "Ama Kreacher Draco Malfoy'un bir

evcini için iyi bir sahip olmadığını bilmeli."

"Evet, Malfoy'a asık olduğunu duymamıza gerek yok," dedi Harry Kreacher'a. "Gerçekten nerede olduğu konusuna hızla

ilerleyelim."

Kızgın görünen Kreacher tekrar reverans yaptı ve sonra dedi: "Efendi Malfoy Büyük Salon'da yiyor, zindanlarda bir

yatakhane uyuyor, sınıfına gidiyor – "

"Dobby, sen söyle," dedi Harry, Kreacher'ı keserek "Hiçbir yere gitmiyor, değil mi?"

"Harry Potter, efendim," diye cıyıkladı Dobby, pörtlek gözleri atesin ısığı ile parlıyordu. "Malfoy çocuğu Dobby'nin bildiği

hiçbir kuralı çiğnemiyor ama yine de denetlenmeyi engellemeye hevesli. O girdiği zaman gözetleyen bir grup öğrenciyle düzenli

olarak yedinci kata ziyaret ediyorlar –"

"Dhtiyaç Odası!" dedi Harry, Dleri Dksir Yapımı ile alnına vurdu. Hermione ve Ron ona baktılar. "Orası onun sinsice dolastığı

yer! Orası şey yaptığı yer... her ne yapıyorsa! Bahse girerim bu haritadan kaybolmasının sebebi – bunu bir düşünün, Dhtiyaç

Odası'nı orada hiç görmedim!"

"Belki Çapulcular odanın orada olduğunu asla bilmediler," dedi Ron.

"Bence bu odanın sihrinin bir parçası," dedi Hermione. "Eger bulunamaz olmasına ihtiyacınız varsa, kalır."

"Dobby, içeri girip Malfoy'un ne yaptığına bir göz atmanın bir yolunu buldun mu?" dedi Harry sevgiyle.

"Hayır, Harry Potter, bu imkansız," dedi Dobby.

"Hayır, değil," dedi Harry hemen. "Malfoy geçen yıl karargâhımıza girmisti, bu yüzden ben de girebilirim ve onu

gözetleyebilirim, sorun değil."

"Ama yapabileceğini düşünmüyorum, Harry" dedi Hermione yavaşça. "Malfoy simdiden odayı nasıl kullandığımızı biliyor,

değil mi, çünkü aptal Marietta bosbogaçlık etti. D.O.'nun karargahı olması için odaya ihtiyacı vardı, böylece oldu. Ama sen Malfoy

içeri girince odanın ne olduğunu bilmiyorsun, bu nedenle degismesi için ona ne sorman gerektiğini bilmiyorsun."

"Baska bir yolu olmalı," dedi Harry karşı çıkarak. "Dyi is çıkardın, Dobby."

"Kreacher da iyi is çıkardı," dedi Hermione sevecenlikle; ama minnettar görünmekten uzak olan Kreacher kocaman kan

çanağı gözlerini baska tarafa çevirdi ve tavana doğru gıcladı: "Bulanık Kreacher'la konuşuyor, Kreacher onu duyamıyormuş gibi

yapacak – "

"Çık buradan," Harry ona aniden kızgınlıkla bağırdı ve Kreacher son kere reverans yaptı ve ortadan kayboldu.

"En iyisi sen

de git ve biraz uyu, Dobby."

"Tesekkür ederim, Harry Potter, efendim!" diye cıyıkladı Dobby mutlulukla, ve o da kayboldu.

"Ne kadar iyi?" dedi Harry sevgiyle, odada tekrar cinler kalmayınca Ron ve Hermione'a dönerek. "Malfoy'un nereye gittiğini biliyoruz! Simdi onu kaçamayacağı biçimde yakalayabiliriz!"

"Evet, harika!" dedi mürekkeple sırlıklam olmuş, neredeyse tamamlanmış olan makalesini temizlemeye çalışan Ron asık yüzle. Hermione onu kendine doğru çekti ve asasıyla mürekkebi çıkarmaya başladı.

"Ama oraya bir grup öğrenciyle gitmesi ne demek oluyor?" dedi Hermione. "Kaç kişi var? Çoguna ne yaptığını söyleyecek kadar güvendiğini düşünmemelisin – "

"Evet, bu garip," dedi Harry, kaslarını çatarak. "Onu Crabbe'e söylerken duydum. Bu her ne yapıyorsa Crabbe'in ismi değil... öyleyse bütün onlara... bütün onlara ne söylüyor?" Harry'nin sesi yavaş yavaş gitti; atese gözlerini dikti.

"Tanrım, ben aptalım," dedi sessizce. "Açık, değil mi? Ondaki büyük bir fıçı zindanlarda var... O derslerde bazen asırabilir..."

"Neyi asırıyor?" dedi Ron.

"Çok Özlü Dksir. Slughorn'un ilk Dksir dersinde gösterdiği Çok Özlü Dksir'den biraz çaldı. Orada Malfoy'u korumak için duran bir grup öğrenci yok... Her zamanki gibi sadece Crabbe ve Goyle... Evet, her şey uyuyor!" dedi Harry, ayağa fırladı ve atesinin önünde volta atmaya başladı. "Eğer onlara ne yaptığını söylemezse bile söyleneni yapmak için yeterince kalın kafalılar, ama onların Dhtiyaç Odası'nın çevresinde gizli gizli dolarken görülmelerini istemez, bu yüzden de diğer insanlar gibi görünmeleri için Çok Özlü Dksir aldı... Quidditch'ten kaybolduğu zaman yanında gördüğüm o iki kız – ha! Crabbe ve Goyle'du!"

"Demek istediğin," dedi Hermione kısık sesle, "ölçegini onardığım o, o küçük kız – ?"

"Evet, elbette!" dedi Harry yüksek sesle, ona gözünü dikip bakarak. "Elbette! Malfoy o sırada içeride olmalı, bu yüzden o kız – ne diyorum ben? – o Malfoy'a ortaya çıkmamasını söylemek için ölçegini düşürdü, çünkü orada baskası vardı! Ve orada kurbaga yumurtasını düşüren o kız da vardı! Bütün bu zaman boyunca yanından yürüyüp geçtik ve bunu fark etmedik!"

"Crabbe ve Goyle'u kıza mı çevirdi?" Ron kahkaha attı. "Tabi ya... Bugünlerde mutlu görünmediklerine sasmamak gerek. Ona bunu kesmesini söylememelerine sasırdım."

"Tamam, eğer onlara kendi Karanlık Dsaretini gösterirse söylemezlerdi, değil mi?" dedi Harry.

"Hmmm... Karanlık Dsaret, varlığını bilmiyoruz," dedi Hermione süpheyle, başka bir zarar gelmeden Ron'un kuru makalesini tomar haline getirdi ve ona uzattı.

"Göreceğiz," dedi Harry emin bir şekilde,

"Evet, göreceğiz," dedi Hermione, ayağa kalktı ve gerindi. "Ama Harry, heyecana kapılmadan önce, hala öncelikle orada ne olduğunu bilmeden Dhtiyaç Odasına girebileceğini düşünmüyorum. Ve bence Slughorn'dan o anıyı almaya dikkatini toplaman gerektiğini – " – çantasını omzuna attı ve ona ciddi bir bakış fırlattı – "unutmamalısın. Dyi geceler." Harry kendini biraz sıkın hissederek gidisini izledi. Kızlar yatakhanelerinin kapısı arkasından bir kere kapandı mı hemen Ron'un etrafında dolastı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bir evcini gibi ortadan kaybolabilmemi dile," dedi Ron, Dobby'nin kaybolduğu yere gözlerini dikip bakarak. "Cisimlenme Sınavı çantada keklik."

Harry o gece iyi uyuyamadı. Geçmez saatler boyunca Malfoy'un Dhtiyaç Odasını nasıl kullandığını ve ertesi günü oraya gittiğinde ne göreceğini merak ederek Harry uyanık yattı, Hermione ne derse desin Harry eğer Malfoy D.O.'nun karargahını görebildiyse Malfoy'ununki görebileceğinden emindi, ne olabilirdi ki? Bir buluşma yeri? Gizlenebilecek bir yer? Depo? Bir atölye?

Harry'nin akli hararetle çalıştı ve sonunda uykuya daldığı zaman rüyaları parça parça ve Slughorn'a dönen, Snape'e dönen
Malfoy'un hayaliyle huzursuzdu.
Ertesi sabah Harry büyük bir bekleyiş içindeydi; Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan önce bos bir vakti vardı ve onu
Dhtiyaç Odasına girmek için harcamaya karar verdi. Hermione Harry'yi sinirlendirecek biçimde, planlarını fısıldadığında hiç ilgi
göstermedi, çünkü eger isteseydi birçok yardımı olabileceğini düşünmüştü.
"Bak," dedi sessizce; eğilip az önce bir posta baykusundan aldığı Gelecek Postasını açıp arkasında kaybolmasını engellemek
için eline aldı ve "Slughorn'u unutmamam, ama nasıl hafızasını geri getireceğime dair bir ipucum yok, ve aklıma bir şey gelene
kadar neden Malfoy'un ne yaptığını öğrenmiyorum?"
"Sana daha önce de söyledim, Slughorn'u inandırman lazım," dedi Hermione. "Bu onu aldatmak ya da oyuna getirmek ya da
Dumbledore'un bunu bir saniyede yapabileceği ile ilgili bir sorun değil. Dhtiyaç Odasının çevresinde öyle dolacakınıza" – Postayı
hızlıca Harry'nin elinin altından çekti – "gitmeli ve Slughorn'u bulmalı ve daha iyi olan tarafının hosuna gitmelisin."
"Tanıdığımız kimse – ?" diye sordu Ron, Hermione baslıkları gözden geçirirken.
"Evet!" dedi Hermione, Harry ve Ron'un kahvaltılarını bogazlarında bırakmaya sebep olarak. "Ama tamam, ölmedi – bu
Mundungus, tutuklanmış ve Azkaban'a gönderilmiş! Hırsızlığa teşebbüs sırasında Dnferius taklidi yapmasıyla ilgili bir şey ve
Octavius Pepper adlı biri kaybolmuş ve ne kadar korkunç, dokuz yasındaki bir oğlan büyükanne ve büyükbabasını öldürmeye
teşebbüsten dolayı tutuklanmış, Imperius Laneti'nin etkisi altında olduğunu düşünüyorlar."
Kahvaltılarını sessizlik içinde bitirdiler. Hermione Eski Tılsımlar için; Ron Snape'in Ruh Emici'ler makalesinin sonucunu
bitirmek için Ortak Salona; Harry yedinci kat koridoruna ve Boskafa Barnabas'ınbir trolle bale yapmayı öğretmesini gösteren
goblenin karsınındaki duvara doğru hemen yola koyuldu.
Bir keresinde bos bir geçitte bulduğu Görünmezlik Pelerinini üstüne attı, ama zahmete girmesine gerek kalmadı. Varis
noktasına ulaştığında orayı bos buldu. Malfoy'un içeride ya da dışarıda olmasıyla odaya girmek için sansının yaver gideceğinden
emin değildi, ama hiç olmazsa ilk teşebbüsü Crabbe ve Goyle'un on bir yasında kızlarmış gibi davranmalarıyla bitmeyecekti.
Dhtiyaç Odasının kapısının gizlendiği yere doğru ilerlerken gözlerini kapadı. Ne yapacağını biliyordu; geçen yıl bu konuda
ustalasmıştı. Bütün gücüyle konsantre olarak düşündü, "Malfoy'un burada ne yaptığını görmeye ihtiyacım var... Malfoy'un burada
ne yaptığını görmeye ihtiyacım var... Malfoy'un burada ne yaptığını görmeye ihtiyacım var..."
Üç kere kapının yanından geçti; sonra, kalbi heyecanla küt küt atarken, gözlerini açtı ve bununla yüzleştirdi – ama hala o bildik
bos duvara bakıyordu. Dleri doğru yürüdü ve deneysel bir şekilde itti. Tas katı ve sert duruyordu.
"Tamam," dedi Harry yüksek sesle."Tamam... Yanlış şeyi düşündüm... "Bir saniyeligine zihninde tarttı sonra gözleri kapalı,
yapabildiği kadar iyi bir şekilde konsantre olarak tekrar yola koyuldu. "Malfoy'un gizlice geldiği yeri görmeye ihtiyacım var...
Malfoy'un gizlice geldiği yeri görmeye ihtiyacım var... "Üç kere geçisin ardından umutla gözlerini açtı. Kapı yoktu.
"Aa, çık hadi," sinirle duvarla konuştu. "Net bir açıklamaydı. Dyi."Bir kere daha yürümeden önce birkaç dakika iyice düşündü.
"Draco Malfoy için dönüştüğün hale dönüşmene ihtiyacım var... "
Turunu tamamladığı zaman hemen gözünü açmadı, sanki kapının varlığını gösteren sesini duyabilirdi.Dışarıdaki uzak kus
civıltıları dışında hiçbir şey duymadı.Gözlerini açtı.

Hala kapı yoktu.

Harry sövdü. Biri çılgık attı. Harry köseyi kosarak dönen açıkça agzı bozuk bir hayalete rastlamanın etkisinde kalmış birinci

sınıflardan bir sürüyü görmek için etrafına bakındı.

Harry bütün bir saat boyunca düşünebildiği bütün "Draco Malfoy'un içinde ne yaptığını göremeye ihtiyacım var"ın

varyasyonlarını denedi, en sonunda Hermione'in anlatmak istediği şeyi kabul etmek zorunda kaldı: Kapı açıkça onun için açılmak

istemiyordu. Ümitleri suya düşmüş ve kızgın bir şekilde, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersine doğru yola koyuldu, giderken

Görünmezlik Pelerini çıkardı ve çantasının içine tıktırdı.

"Yine geç kaldın, Potter," dedi Snape sığukça, Harry sınıfa acele ile girerken. "Gryffindor'dan on puan."

Ron'un yanındaki

yere kendini fırlatırken Harry Snape'e kaslarını çatıp baktı. Sınıfın yarısı hala ayakta, kitaplarını çıkarıp diğer şeylerini

düzenliyordu; onların hiçbirinden daha çok geç kalmamıştı.

"Baslamadan önce, Ruh Emici makalelerinizi istiyorum," dedi Snape, esasını dikkatsizce sallayarak, böylece yirmi bes

parsömen tomarı havada süzülerek uçtu ve masasının üstünde düzgün bir yığın oluşturdu. "Ve umuyorum ki iyiliğiniz için

Imperius Laneti üzerine olan katlanmak zorunda kaldığım saçmalıklardan daha iyidir. Şimdi, eğer hepiniz sayfa – ne oldu, Mr.

Finnigan?"

"Efendim," dedi Seamus, "Sasırdım, bir Inferius ile bir hayalet arasındaki farkı nasıl söylüyorsunuz? Çünkü Inferius hakkında

gazetede bir şey vardı – "

"Hayır, yoktu," dedi Snape sığık bir sesle.

"Ama efendim, insanların konuştuğu – "

"Eğer gerçekten makaleyi okuduysan, Mr. Finnigan, sözde Inferius'un hiçbir şey olmayan ama Mundungus Fletcher adındaki

kokmuş, sinsi bir hırsız olduğunu da biliyorsundur."

"Bence Snape ve Mundungus aynı tarafta," diye mırıldandı Harry Ron ve Hermione'a. "Mundungus'un tutuklanmasına

üzülmüş olmamalı, değil – "

"Fakat Potter bu konu üzerine söyleyecek çok fazla sözü varmış gibi görünüyor," dedi Snape, aniden odanın arkasını işaret

ederek, siyah gözleri Harry'nin üzerine sabitlendi. "Hadi Potter'a bir Inferius ile bir hayalet arasındaki farkı soralım."

Bütün sınıf Slughorn'u ziyaret ettikleri gece, Dumbledore'un söylediklerini aceleyle hatırlamaya çalışsan Harry'e baktı. "Ee –

tamam – hayaletler saydamdır – " dedi.

"Oh, çok iyi," diye sözünü kesti Snape, dudakları kıvrılarak. "Evet, neredeyse altı yıllık sihir eğitiminin sende bosa

harcanmadığını görmek çok kolay, Potter. 'Hayaletler saydamdır.'"

Pansy Parkinson bir kıkırdama koyverdi. Diğer birkaç kişi sırtı Harry'ye dönük bir nefes aldı ve içi kaynasa da sakince devam

etti, "Evet, hayaletle saydamdır, ama Inferius'lar ölü bedenler, değil mi? Bu nedenle katlar – "

"Bes yaşındaki biri bize daha fazlasını söyleyebilirdi," diye dudak büktü Snape. "Inferius, Karanlık bir büyücünün sihriyle

dirilttiği cesettir. Canlı değildir, sadece büyücünün emirlerini yapmak için kullanılan bir kukladır. Bir hayalet, eminim simdiden

hepiniz farkındasınızdır, dünyaya bırakılmış, ayrılmış bir ruhun izidir ve elbette, Potter'ın akıllıca bize söylediği gibi, saydamlar."

"Tamam, eğer onları birbirinden ayırmaya çalışıyorsak Harry'nin söylediği en yararlı olanı!" dedi Ron. "Biriyle karanlık dar bir

sokakta yüz yüze gelince katı olup olmadığına bir bakacağız, değil mi, sormayacağız, 'Affedersiniz, ayrılmış bir ruhun izi

misiniz?'"Snape'in sınıfa fırlattığı bir bakışla bastırıldığı bir kahkaha dalgası oldu.

"Gryffindor'dan bir on puan daha," dedi Snape. "Sizden baska bir ukalalık beklemiyorum, Ronald Weasley, o kadar katı bir oğlan odanın içinde 1 cm uzaga cisimlenemez."

"Hayır!" diye fısıldadı Hermione, ağızını hiddetle açarken Harry'nin kolunu yakalayarak. "Baska puan yok, sınırın sonuna geldiniz, bırakın!"

"Simdi kitaplarınızda iki yüz on üçü açın," dedi Snape, hafiften sırtarak "ve Cruciatu Laneti'nin ilk iki paragrafını okuyun."

Ron ders boyunca çok sessizdi. Dersin sonunda zil çalınca Lavender Ron ve Harry'nin pesinden gitti (O yaklaşıırken Hermione gizemli bir biçimde görüş alanından çıktı) ve Ron'un cisimlenmesi konusundaki alaylarından dolayı Snape'e sövdü, ama bu sadece Ron'u sinirlendirmiş görünüyordu ve Harry ile birlikte erkekler tuvaletine dolambaçlı yollardan giderek onu basından attı.

"Her seye ragmen Snape haklı, değil mi?" dedi Ron, kırık bir aynaya bir ya da iki dakika boyunca gözünü dikip baktıktan sonra. "Sınavı almaya degip degmedigimi bilmiyorum. Cisimlenmeyi yapamıyorum."

"Hogsmeade'de ek uygulama derslerine de katılabilir ve seni nereye götüreceklerini görebilirsin," dedi Harry mantıkla.

"Zaten aptal bir çemberin içine girmeye çalışmaktan daha ilginçtir. Sonra, eger hala – biliyorsun – istedigim gibi iyi degilsen, sınavı erteleyebilirsin, benimle yazın yaparsın – Myrtle, burası erkekler tuvaleti!"

Bir kızın hayaleti tuvalet kabininde dışarı yükseldi ve simdi kalın, beyaz, yuvarlak gözlüklerinin arkasından onlara dik dik bakarak havada süzülüyordu. "Aa," dedi asık yüzle. "Siz ikiniz."

"Kimi bekliyordun?" dedi Ron, aynadan ona bakarak.

"Hiç kimseyi," dedi Myrtle, karamsar bir sekilde çenesindeki sivilceleri sıkarak. "Biri geri geleceğini ve beni göreceğini söylemişti, ama sonra siz de geleceğinizi ve ziyaret edeceğinizi söylediniz" – Harry'e sitem dolu bir bakış fırlattı – "ve ben sizi aylardır, aylardır görmüyorum. Erkeklerden fazla bir sey beklememeyi öğrendim."

"Kızlar tuvaletinde yasadığını sanıyordum," dedi simdi bu yeri birkaç yıllığına geniş bir yatak olarak vermemek için dikkatli olan Harry.

"Yasıyorum," dedi, küskün bir omuz silkmeye, "fakat bu baska yerleri ziyaret edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bir kere gelmiş ve yıkanırken seni görmüştüm, hatırlıyor musunuz?"

"Canlı bir sekilde," dedi Harry.

"Ama benden hoslandığını düşünmüştüm," dedi kederle. "Belki eger siz ikiniz giderseniz, tekrar geri gelir. Birçok ortak seyimiz vardı. Eminim bunu hissetmistir."

Ve kapiya umutla baktı. "Birçok ortak yanımız var derken," dedi Ron, simdi sesi daha neseli çıkıyordu, "onun da Sdönemecinde yasadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi Myrtle küstahça, sesi eski, fayanstan tuvalette yüksek bir biçimde yankı yapıyordu. "Onun duygusal olduğunu söylemeye çalışıyorum, insanlar onu da kızdırıyor ve kendini yalnız hissediyor ve konuşacak hiç kimsesi yok, ve duygularını göstermekten ve aglamaktan korkmuyor!"

"Burada aglayan bir oğlan mı var?" dedi Harry merakla. "Genç bir oğlan?"

"Bos verin!" dedi Myrtle, küçük, sızıntılı gözlerini simdi küstahça sırtan Ron'a dikerek. "Hiç kimseye söylemeyeceğime söz verdim, ve sırrını – "

"— mezara kadar saklamayacaksın, değil mi?" dedi Ron kahkahayla. "Lagıma kadar, belki." Myrtle öfke iniltisi çıkardı ve yanlarına ve yere su sıçramasına neden olarak tuvaletin içine daldı. Myrtle'i kızdırmak Ron'un yüreğine su serpmise benziyordu.

"Haklısın," dedi okul çantasını omzundan aşağı sallandırarak. "Sınava girme konusunda karar vermeden önce Hogsmeade'de ek uygulama derslerine katılacağım."

Ve haftanın geri kalanında, Ron Hermione ve iki hafta içinde sınava girecek olan on yedi yaşındaki diğer altıncı sınıflara

katıldı. Harry, onları köye gitmeye hazırlanmalarını izlerken kıskandı; orada tur atmaya özlemisti, ve özellikle güzel bir ilkbahar günüydü, ilk açık gökyüzünden birinde onlar uzun bir vakit geçirecekti. Bununla birlikte, zamanı Dhtiyaç Odasına baska bir

tesebbüste bulunmakla geçirmeye karar verdi.

"En iyisi," dedi Hermione, giriş holünde Ron ve Hermione'a planlarını söylediğinde, "doğruca Slughorn'un odasına git, çabala ve hafızasını geri getir."

"Deniyorum!" dedi Harry tamamen haklı olarak aksi bir biçimde. Slughorn'u köseye sıkıştırma tesebbüsünde bulunmak için

her Dksir dersinden sonra geri kalıyordu, ama Dksir profesörü Harry onu yakalayamadan hızlı bir şekilde zindanları terk ediyordu.

Dki kere, Harry odasına gitti ve kapıyı çaldı, fakat ikinci seferinde eski bir gramofonun boguk seslerini duyduğuna emin olmasına rağmen, hiçbir cevap alamadı.

"Benimle konuşmak istemiyor, Hermione! Onu tekrar kendisi yapmak için çabaladığımı ve bunun olmasına izin vermediğini söyleyebilir!"

"Tamam, sadece buna devam edebilirsin, değil mi?"

Güvenlik dedektörü ile olagan özendirici hareketlerini yapan Filch'in kontrolünden geçmeyi bekleyen küçük insan kuyruğu

birkaç adım ilerledi ve Harry hademe kulak misafiri olabileceği için cevap vermedi. Ron ve Hermione'a bol sans diledi, sonra

döndü ve mermer merdivenlerden tırmandı, Hermione ne derse desin, bir ya da iki saatini Dhtiyaç Odasına ayırmaya karar verdi.

Bir kere giriş holünün görüş sahasından çıkınca, Harry çantasından Çapulcular Haritasını ve Görünmezlik Pelerinini çıkardı.

Kendisini gizleyerek, haritaya yavaşça vurdu, mırıldandı: "Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir şey düşünmüyorum" ve

onu dikkatle gözden geçirdi.

Pazar sabahı olmasından dolayı, neredeyse bütün öğrenciler kendi ayrı Ortak Salonlarındaydı, Gryffindorlar bir kulede,

Ravenclawlar baska birinde, Slytherinler zindanlarda, ve Hufflepufflar mutfakların yanındaki bodrum katındaydılar. Orada burada

basıboş biri kütüphanenin çevresinde ya da koridorda geziniyordu. Birkaç kişi dışarıdaydı, ve orada, yedinci kat koridorunda tek

basına Gregory Goyle vardı. Dhtiyaç Odasından hiçbir iz yoktu, ama Harry bunun için endişelenmedi; eğer Goyle dışarısını

koruyorsa, haritanın onun farkında olsun olmasın, oda açıldı. Bunun üzerine sadece koridora açılan köseye geldiği zaman,

Hermione'nin iki hafta önce sevecenlikle düzelttiği ağır piriç ölçeği sıkıca kavrayan o tanıdık kıza doğru çok yavaşça

emeklemeye başladığı zaman yavaşlayarak merdivenlerden yukarı tabana kuvvet kostu. Harry yavaşça eğilmeden ve

fişildamadan önce tam arkasına geçene kadar bekledi, "Merhaba... çok tatlısın, değil mi?"

Goyle sıçrayarak dehşet çığlığı attı, ölçekleri havaya fırlattı ve ölçeklerin parçalanma sesinin koridorda yankılanması sona

ermeden önce görüş sahasından kaybolarak tabana kuvvet kostu. Gülerek, Harry – emindi – şimdi Draco Malfoy'un buz kestigi,

beklenmedik birinin dışarıda olduğundan haberi olduğunu ama görünmeye kalkışmadığını düşünerek boş duvara döndü. Daha

denemediği söz gruplarını hatırlamaya çalışırken bu Harry'e gücün hoş duygusunu tattırdı.

Ama bu umut dolu ruh hali uzun sürmedi. Malfoy'un ne yaptığını görmek için bir sürü çeşit istekte bulunduktan yarım saat sonra, duvar herhangi bir zamanki gibi kapısızdı. Harry, Malfoy kendisinden sadece birkaç adım uzakta olabiliyordu, ve orada ne yaptığına dair küçücük bir kanıt parçası bile yoktu—düşüncesiyle öfkelenmişti. Bütün sabrını kaybederek, Harry duvara doğru kostu ve onu tekmeledi.

"Ah!"

Ayak parmağını kırmış olabileceğini düşündü; onu kavradığı ve tek ayasının üzerinde sıçradığı zaman Görünmezlik Pelerini üzerinden kaydı.

"Harry?"

Harry tek ayağı üstünde, çevresinde döndü ve düştü. Oradaki, saskınlıkla, ona doğru yürüyen Tonks'tu, sanki sık sık bu koridorda geziniyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi, yine tek ayasının üzerinde durarak; neden onu sürekli yerde yatarken bulmak zorundaydı?

"Dumbledore'u görmek için geldim," dedi Tonks. Harry korkunç görüldüğünü düşündü; normalden daha zayıf, fare rengi saçları cansızdı.

"Odası burada değil," dedi Harry, "Satonun diğer tarafında, Çirkin Oluk Agzının arkasında – "

"Biliyorum," dedi Tonks. "Orada değil. Galiba yine gitmiş."

"Gitmiş mi?" dedi Harry, ezilmiş ayasını yavaşça yere geri koyarken. "Hey – sanırım nereye gittiğini bilmiyorsun?"

"Hayır," dedi Tonks.

"Onu ne için görmek istemistin?"

"Önemli bir şey değil," dedi Tonks, cüppesinin kolunu, bilinçsizce, çekistirdi. "Onun neler olduğunu bilebileceğini düşünmüştüm. Söylentiler duyuyorum... insanlar inciniyor."

"Evet, biliyorum, hepsi gazetelerde var," dedi Harry. "Küçük çocuk büyükanne ve büyükbabası – "

"Kehanet bütün zamanların gerisinde," dedi onu dinlemiyormuş gibi görünen Tonks. "Son zamanlarda Yoldaslık'tan kimseden hiç mektup aldın mı?"

"Artık Yoldaslık'tan kimse bana yazmıyor," dedi Harry, "Sirius'tan beri – " Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı acemice. "Demek istediğim...onu ben de özleyorum."

"Ne?" dedi Tonks bos bos, onu duymamış gibi. "Tamam. Görüşürüz, Harry."

Ve beklenmedik biçimde döndü ve Harry'i arkasından bakakalmış olarak bırakarak koridordan geri yürüdü. Harry bir dakika ya da daha sonra, Görünmezlik Pelerini tekrar üstüne geçirdi ve Dhtiyaç Odasına girme çabalarına yeniden başladı, ama kalbi orada değildi. En sonunda midesindeki bos bir his ve Ron ve Hermione'nin öğle yemeği için döndükleri bilgisi çalışmalarını bitirmesini sağladı ve gelmek için saatlerdir çıkmaya, umut verici bir biçimde, korkan Malfoy'a koridoru bıraktı.

Ron ve Hermione'yi simdiden öğle yemeğini yarılamış halde Büyük Salon'da buldu.

"Yaptım – yani bir nevi!" görüş sahasına girdiği zaman Ron hevesle Harry'e söyledi. "Madam Puddifoot'un Çay Dükkanı'nın dışına cisimlenecektim ama biraz kaçırdım, Scrivenshaft's'ta durdum, ama hiç olmazsa yer degistirdim!"

"Dyi haber," dedi Harry. "Senin nasıldı, Hermione?"

"Oh, o harikaydı, tabii ki!" dedi Ron, Hermonie cevap veremeden. "Harika durak, dirayet, düşünce ya da her ne cehennem ise – sonra hepimiz hızlıca bir içki için Üç Süpürge'ye gittik ve Twycross'un onun hakkında konuşmalarını duymalısın – eğer ona evlenme teklifi etmezse çok sasırırım –"

"Peki ya sen?" diye sordu Hermione, Ron'u önemsemeyerek. "Bütün zaman boyunca yukarıda Dhtiyaç Odasında mıydın?"

"Evet," dedi Harry. "ve tahmin et orada kime rastladım? Tonks!"

"Tonks?" diye tekrarladı saskın görünen Ron ve Hermione birlikte.

"Evet, Dumbledore'u ziyaret etmeye geldiğini söyledi."

"Eger bana soracak olursan," dedi Ron, Harry Tonks'la olan konuşmalarını anlatmayı bitirdikten sonra, "o biraz çıldırmış.

Bakanlıkta olanlardan sonra sınırları bozulmuş."

"Biraz garip," dedi bazı nedenlerden ötürü ilgilenmiş görünen Hermione. "Okulu koruması gerekiyordu, okulda bile yokken, neden aniden gelmek ve Dumbledore'u görmek için görevini bıraktı?"

"Bir fikrim var," dedi Harry kararsızca. Bunu sesli dile getirmekten dolayı garip hissediyordu; bu ondan çok Hermione'nin

alanıydı. "Seye asık olabileceğini düşünmüyor musunuz? bilirsin... Sirius'a?"

Hermione ona gözünü dikip baktı. "Bunu sana ne söyledi?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, omuz silerek, "ama adını andığım zaman neredeyse ağlayacaktı ve, simdi Patronus'u kocaman

dört ayaklı bir şey. Ona dönüşüp dönüşmediğini... Bilirsin... merak ettim."

"Bu da bir fikir," dedi Hermione yavaşça. "Eger bu gerçekten buraya gelme nedeni ise hala neden aniden Dumbledore'u

görmeye satoya geldiğini bilmiyorum."

"Benim söylediğime dönüyor, değil mi?" dedi simdi kürek dolusu patates püresini agzına atan Ron. "Biraz tuhaf oldu.

Sınırları bozuldu. Kadınlar," dedi Harry'e bilgiç bir edayla, "kolayca üzülebilirler."

"Ve " dedi Hermione hayallerinden sıyrılarak, "Yarım saat somurtan bir kadın bulacağından süpheliyim çünkü Madam

Rosmerta cadaloz, sifacı ve Mimbulus Mibletonie hakkındaki sakalarına gülmedi."

Ron kaslarını çatıp baktı.

(cansudurak)

CENAZEDEN SONRA

Parlak mavi gökyüzü parçaları satonun küçük kulelerinin üstünden görünmeye baslıyordu, ama yaklaşan yazın işaretleri

Harry'nin moralini yükseltmedi. Hem Malfoy'un ne yaptığını öğrenmeye yönelik tesebbüsleri hem de Slughorn'un on yıllar

boyunca gizli tuttuğu anısını, nasıl olacaksa, almak için konuşmaya baslama gayretleri engellenmişti.

"Son kez için, Malfoy'u sadece unut," diye Hermione Harry'e katiyetle.

Ögle yemeginden sonra Ron'la birlikte avlunun güneşli bir köşesinde oturuyorlardı. Hem Hermione hem de Ron öğleden

sonra girecekleri sınav için Sihir Bakanlığı'nın bir kitapçığını – Genel Cisimlenme Hataları ve Hatalardan Kaçınma Yolları –

kavramışlardı, ama koca kitapçıklar sınırlarını yatıstırmaya yaramamıştı.

Ron irkildi ve bir kız kösedden döndüğü gibi Hermione'nin arkasına saklanmaya çalıştı.

"Lavender değil," dedi Hermione, bıkkın bir şekilde.

"Ah, iyi," dedi Ron, rahatlayarak.

"Harry Potter?" dedi kız. "Size bunu vermem istendi."

"Tesekkürler..."

Küçük parsömen tomarını aldığında Harry'nin kalbi sıkıstı. Kız duyma alanından bir kere çıkınca, "Dumbledore ben o anıyı

alana kadar onunla birlikte ders yapmayacağımızı söylemişti!"

"Belki nasıl olduğunu kontrol etmek istiyordur?" diye fikir yürüttü Hermione, Harry parsömeni açarken, fakat Dumbledore'un

uzun, ince, egik yazısını bulmak yerine parsömenin mürekkebin aktığı yerlerinde genis lekeler nedeniyle okunması çok güç olan

dağınık bir yayılma gördü.

Sevgili Harry, Ron ve Hermione!

Aragog geçen gece öldü. Harry ve Ron, siz onunla tanışmıstınız, ve onun ne kadar özel olduğunu biliyordunuz.

Hermione, biliyorum ki ondan hoslanabilirdin.

Eger aksamın ilerleyen vakitlerinde cenaze için ugrarsanız, benim için çok makbule geçer.

Bunu aksam karanlığında yapmayı planlıyorum, bu günün en sevdiği zamanıydı.

Bu kadar geç dışarıda olmamanız gerektiğini biliyorum, ama pelerini kullanabilirsiniz.

Böyle bir ricada bulunmak istemezdim, fakat bununla yalnız yüzleşemem.

Hagrid

"Suna bakın," dedi Harry, notu Hermione'ye uzatarak. "Oh, Tanrı askına," dedi, çabucak göz atıp, okudukça inanamayan

gözlerle bakan Ron'a verdi. "O deli," dedi hiddetle. "O sey arkadaşlarına, Harry ve beni yiyebileceklerini söylemişti! Onlara islerini

görmelerini söylemişti! Ve şimdi Hagrid bizden oraya gitmemizi ve korkunç kılı bedeni üzerine aglamamızı bekliyor!"

"Sadece bu değil," dedi Hermione. "Bizden gece satodan ayrılmamızı istiyor ve güvenliğin bir milyon kat daha sıkı olduğunu

ve eğer yakalanırsak basımızın ne kadar belaya gireceğini biliyor."

"Gece olmadan onu görmek için aşağı ineriz," dedi Harry.

"Evet, ama bunun gibi bir şey için mi?" dedi Hermione. "Hagrid'e yardımda bulunmak için birçok şeyi tehlikeye attık, ama

bütün her şeyden sonra – Aragog'un ölümü. Eger bu onu kurtarmanın bir yoluysa – "

" – Onu görmeye bile giderim," dedi Ron metanetle. "Sen onunla tanışmadın, Hermione. Dnan bana, ölmek onun için daha iyi oldu."

Harry notu geri aldı ve üzerindeki bütün mürekkep lekelerine gözünü dikip baktı. Gözyaşları belli ki parsömenin üzerine çok

ve hızlı düştü...

"Harry, gitmeyi düşünemezsin," dedi Hermione. "Gözaltına alınmak için çok anlamsız bir şey."

Harry iç geçirdi. "Evet, biliyorum," dedi. "Hagrid'in biz olmadan da Aragog'u gömeceğine eminim."

"Evet, gömer," dedi Hermione, ferahlamış görünerek. "Bak, Dksir bu öğleden sonra neredeyse bos, sınavlarımızı yaparak

geçecek... Dene ve Slughorn'u biraz yumusat!"

"Elli yedi sanslıdır, diye mi düşünüyorsun?" dedi Harry acı acı.

"Sanslı," dedi Ron aniden. "Harry, iste bu – sanslı ol!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanslı iksirini kullan!"

"Ron, iste – iste bu!" dedi Hermione, sesi afallamış çıkarak. "Elbette! Bunu ben neden düşünemedim?"

Harry ikisine birden gözünü dikip baktı. "Felix Felicis?" dedi. "Bilmiyorum... Ben bir nevi onu saklıyordum."

"Ne için?" diye ısrar etti Ron inanamayarak.

"Dünyada bu hafızadan daha önemli ne var, Harry?" diye sordu Hermione.

Harry cevap vermedi. Bir süreliğine o küçük altın sisinin düşüncesi hayal gücünün sınırlarında dolasıyordu; Ginny'i Dean'den

ayırmayı ve Ron'un her nasılsa onu yeni bir erkek arkadaşla görmekten dolayı mutlu olmasını içeren bulanık ve formüle

edilmemiş planlar beyninin derinliklerinde heyecanlandırıyordu, rüyalarında ve uyanıklıkla uyku arasında geçen o süre dışında

kabul edilmiyordu.

"Harry, hala bizimle misin?" diye sordu Hermione.

"Ne –?Evet, elbette," dedi, kendine gelerek. "Dyi... tamam. Eger Slughorn'u bu öğleden sonra konuşmazsam, biraz Felix alır

ve bu akşam tekrar giderim."

"Karar verilmiştir," dedi Hermione, canlılıkla, ayaga kalktı ve parmaklarının uçlarında zarif bir dönüş yaptı.

"Durak... Dirayet..."

Düşünce..." diye mırıldandı.

"Aah, kes sunu," diye ona yalvardı Ron, "Kendimi yeterince hasta hissediyorum – çabuk, sakla beni!"

"O Lavender değil!" dedi Hermione, sabırsızca, bir başka çift kız avluda görününce ve Ron arkasına dalınca.

"Dyi," dedi Ron, kontrol etmek için Hermione'nin omzunun üstünden gözetleyerek. "Vay canına, mutlu görünmüyorlardı, değil mi?"

"Onlar Montgomery kız kardeşler ve elbette, mutlu görünmüyorlar, küçük erkek kardeşlerine ne olduğunu duymadın mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, herkesin yakınlarının basına ne geldiğini takip edemiyorum," dedi Ron.

"Tamam, erkek kardeşine bir kurt adam saldırmış. Söylentiye göre anneleri Ölüm Yiyenlere yardım etmeyi reddetmiş. Her

neyse, çocuk sadece bes yasında ve St. Mungos'da öldü; kurtaramamışlar."

"Öldü mü?" diye tekrarladı Harry, sasakalarak. "Ama kesinlikle kurt adamlar öldürmez, sadece onlardan birine dönüştürürler?"

"Bazen öldürürler," dedi fevkalade bir biçimde ciddi görünen Ron. Kurt adamların büyülediği zaman bunun olduğunu duymuştum."

"Kurt adamın adı neymiş?" dedi Harry hemen.

"Tamam, söylentiye göre Fenrir Greyback'mis," dedi Hermione.

"Onu biliyorum – çocuklara saldırmayı seven manyak, bir keresinde Lupin söylemişti!" dedi Harry kızgınlıkla. Hermione ona soguk bir biçimde baktı.

"Harry, hafızayı getirmek zorundasın," dedi. "Bunların hepsi Voldemort'u durdurmakla ilgili, değil mi? Bu korkunç şeylerin hepsinin olmasından o sorumlu."

Yukarıda satoda zil çaldı ve hem Hermione hem de Ron dehsete kapılmış görünerek ayaga fırladı.

"Basaracaksınız," dedi Harry ikisine, Cisimlenme sınavına girecek olan diğer insanlarla buluşmaya giriş holüne doğru yönelirken. "Dyi sanslar."

"Ve sana da!" dedi Hermione anlam dolu bir bakışla, Harry zindanlara doğru yönelirken.

O öğleden sonra Dksir'de sadece üçü vardı: Harry, Ernie, ve Draco Malfoy.

"Simdilik Cisimlenme için çok gençsiniz ha?" dedi Slughorn güler yüzle. "Daha on yedi olmadınız ha?" Kafalarını salladılar.

"Ah iyi," dedi Slughorn neseyle. "çok azken eğlenceli bir şeyler yapacağız. Hepinizden bana komik bir şeyler hazırlamanızı istiyorum."

"Kulaga hoş geliyor, efendim," dedi Ernie yaranmaya çalışarak, ellerini ovuşturarak. Malfoy, diğer taraftan, gülümsemedi.

"komik bir şey' ile neyi kastediyorsunuz?" dedi sinirle. "Oh, beni sasırtın," dedi Slughorn aldırma bir şekilde. Malfoy asık suratlı bir ifadeyle kendi Gelismis Sihir Yapımı kopyasını çıkardı. Bu dersin bosa vakit kaybı olduğunu düşündüğü

bundan daha açık olamazdı. Süphesiz, Harry, kendi kitabının üstünden onu seyrederken, Malfoy'un zamanını hiç olmazsa Dhtiyaç

Odasında harcayamadığından dolayı üzüldüğünü düşünüyordu.

Bu hayal miydi, yoksa Malfoy, Tonks gibi, daha zayıf mı görünüyordu! Elbette, daha solgun görünüyordu; derisi hala hafif

grimsi bir renge sahipti, çünkü belki de bugünlerde gün ışığını çok az görüyordu. Fakat kendini beğenmişlikten, heyecandan ve

üstünlük ifadesinden eser yoktu; Voldemort tarafından kendisine verilen görevle açıkça övüldüğü zaman, yaptığı

kabadayılıklardan hiçbirini Hogwarts Ekspresinde yapmamıştı... Harry'nin fikrine göre bunun tek bir sonucu olabilirdi: Her ne ise

o görev kötüye gidiyordu.

Bu düşünceyle neselenen Harry kendi Gelismis Dksir Yapımı kopyasını gözden geçirdi ve Slughorn'un açıklamasıyla

uyusmuyor görünen, ama onu anı kazandırmaya hazırlayacak olan iyi bir ruh haline sokabilecek olan "Mutluluk Dalgası iksiri"nin

oldukça düzeltilmiş Melez Prens versiyonunu buldu...

"Tamam, şimdi, bu kesinlikle harika görünüyor," dedi Slughorn bir buçuk saat sonra, Harry'nin kazanının günes rengi

içerigine gözlerini dikip bakarken el çırpı. "Mutluluk, bildim mi? Ve kokusunu aldığım nedir? Mmmm... Kesinlikle bir tutam nane

eklemissin, değil mi? Farklı, fakat ne oksayıcı bir ilham kaynağı, Harry, tabii ki, bu da nadiren ortaya çıkan asırı sarkı söyleme ve

genizle ilgili yan etkilere karşı denge sağlayabilecek... Bu dâhiyane fikirleri nereden edindiğini gerçekten bilmiyorum, oğlum...

Sadece—"

Harry ayagıyla Melez Prens'in kitabını çantasının derinliklerine itti.

"—annenin genleri sende ortaya çıkmıyorsa!"

"Ah... Evet, belki," dedi Harry, ferahlayarak.

Ernie oldukça aksi görünüyordu; bir kereliğine Harry'ı gölgede bırakmaya karar verdi, pıhtılaşan ve kazanının dibinde bir tür

mor hamura dönüşen kendi iksirini en gözü pekçe icat etmişti. Huysuz bir ifadeye bürünen Malfoy simdiden bitirmisti; Slughorn

hıçkırık Dksiri'ne yalnızca "geçer" demisti.

Zil çaldı ve Ernie ve Malfoy hemen çıktılar. "Efendim," Harry başladı, ama Slughorn hemen omzunun üzerinden göz gezdirdi;

Harry ve kendisinin dışında odanın bos olduğunu gördüğü zaman, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaştı.

"Profesör – Profesör, iksirimi tatmak is— ?" diye çağırdı Harry ümitsizce.

Fakat Slughorn gitmişti. Hayal kırıklığına uğramış olan Harry kazanını bosalttı, eşyalarını topladı, zindanları terk etti ve Ortak

Salona doğru yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı.

Öğlen sonra Ron ve Hermione döndüler.

"Harry!" diye bağırdı Hermione, portre deliginin içinden tırmanırken. "Harry, geçtim!"

"Tebrikler!" dedi. "Ya Ron?"

"O – kaldı," diye fısıldadı Hermione, oldukça huysuz görünen Ron yorgun argın yürüyerek odaya gelirken.

"Çok sanssız bir

andı, ufacak bir şey, ayırtman yarım kas mesafe ayrıldığını fark etti... Slughorn'la nasıl gitti?"

"Basarisız," dedi Harry, Ron onlara katılırken. "Kötü sans, ahbab, ama bir sonraki sefere geçersen – beraber geçebiliriz."

"Ya, eminim," dedi Ron aksice. "Ama yarım kas – diğer dertler gibi!"

"Biliyorum," dedi Hermione, teselli edici bir şekilde, "gerçekten zor görünüyordu..."

Aksam yemeği zamanının çoğunu ayırtmana söverek geçirdiler ve şimdi, sürmekte olan Slughorn ve hafıza problemi

konusunda karar vermek üzere Ortak Salona doğru yola çıktıklarında Ron daha neseli görünüyordu.

"Öyleyse, Harry – Felix Felicis'ı kullanacaksın ya da ne yapacaksın?" diye ısrar etti Ron.

"Evet, yapmam iyi olur," dedi Harry. "Bütün bunlara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, yirmi dört saate degmez, bütün gece

sürmez... Bir ağz dolusu alacağım. Dki ya da üç saat bu işi görür."

"Onu aldığın zaman harika hissediyorsun," dedi Ron anımsatarak. "Hiçbir şeyi yanlış yapamazmısın gibi."

"Siz neden söz ediyorsunuz?" dedi Hermione, gülerek. "Hiç almadınız ki!"

"Evet, ama aldığımı düşündüm, değil mi?" dedi Ron, sanki belli olanı açıklıyormuş gibi. "Aynı fark gerçekten..."

Slughorn'u sadece Büyük Salonda görmüş ve yemekte vakit geçirmekten hoşlandığını bildikleri için, Ortak Salonda bir süre

beklemişlerdi, plana göre Harry Slughorn'nun ofisine gitmesi gerekerek bir kez öğretmeninin geri dönecek kadar zaman vardı.

Günes, Yasak Ormanda ağaçların tepesinin arkasına battığı zaman, vaktin geldigine karar verdiler; Neville, Dean ve Seamus'un

Ortak Salon'da olup olmadıklarını dikkatle kontrol ederek, erkek yatakhanesine sessizce gittiler.

Harry sandığının dibindeki yuvarlanmış çoraplarını dışarı bıraktı ve ufacak, parlak bir siseyi çıkardı.

"Dste baslıyor," dedi Harry ve küçük siseyi kaldırdı ve dikkatli bir yudum aldı.

"Nasıl hissettiriyor?" diye fısıldadı Hermione.

Harry bir saniyeligine cevap vermedi. Sonra, yavaşça ama kesinlikle, sonsuz bir mutluluk duygusu ona hakim oldu; sanki her

seyi, bütün her şeyi yapabilirmiş gibi hissetti... Ve aniden Slughorn'dan hafızayı kazanmak sadece mümkün görünmedi, kesinlikle

kolay göründü...

Ayaga kalktı, gülümsüyordu, kendine güvenle doluydu.

"Harika," dedi. "Gerçekten harika. Tamam... Hagrid'e gidiyorum."

"Ne?" dedi Ron ve Hermione, sok olarak.

"Hayır, Harry – gitmek ve Slughorn'u görmek zorundasın, hatırladın mı?"

"Hayır," dedi Harry, güvenle. "Hagrid'e gidiyorum, Hagrid'e gitmek konusunda güzel bir his duyuyorum."

"Dev bir örümceği gömme konusunda güzel bir his mi duyuyorsun?" dedi Ron, afallamış görünerek.

"Evet," dedi, Harry, Görünmezlik Pelerinini çantasından çıkarırken. "Bu gece bulunmam gereken yer olduğunu hissediyorum,

demek istedigimi anladınız mı?"

"Hayır," dedi Ron ve Hermonie bir ağızdan, şimdi ikisi birden endiseli görünüyordu.

"Eminim, bu Felix Felicis'tir?" dedi Hermione endiseyle, siseyi ısığa doğru tutarak. "Baska bir küçük sisen yoktur –

bilmiyorum –"

"Delilik panzehiriyle mi dolu?" diye önerdi Ron, Harry pelerini omuzlarına atarken.

Harry güldü ve Ron ve Hermione daha endiseli göründü.

"Güvenin bana," dedi. "Ne yaptığımı biliyorum... en azından." Kendinden emin bir şekilde kapiya doğru ilerledi – "Felix

halleder."

Görünmezlik Pelerini basının üstüne çekti ve merdivenlerden aşağı yola koyuldu, Ron ve Hermione onun arkasından acele

ettiler. Merdivenlerin sonunda Harry açık kapıdan süzüldü.

"Onunla yukarıda ne yapıyorsun?" diye haykırdı Lavender Brown, Harry'nin içinden erkek yatakhanesinden çıkan Ron ve

Hermione'ye dik dik bakarak. Onlardan uzaga odadan ok gibi fırlarken Harry arkasında bir şeyler geveleyen Ron'u duyabiliyordu.

Yaklaşırken, portre deligine ulaşmak kolaydı, Ginny ve Dean içeri giriyorlardı ve Harry aralarında sıvılabildi. Bunu yaparken,

kazayla Ginny'e degdi.

"Beni itme, lütfen, Dean," dedi, sesi kızgın çıkararak; "Her zaman bunu yapıyorsun, kendi basıma iyi idare ederim..."

Portre Harry'nin arkasından kapandı, fakat öncesinde Dean'in kızgın bir cevap verdiğini duydu... Mutluluk hissi çoğalarak,

Harry satonun içinde uzun adımlarla yürüdü. Bu yolda kimseye rastlamayacağından yavaş hareket etmek zorunda degildi, ama

bu onu hiç sasırtmıyordu. Bu aksam, o Hogwarts'taki en sanslı insandı.

Yapılacak en doğru şeyin Hagrid'e gitmek olduğunu nasıl bildiğini konusunda hiçbir fikri yoktu. Sanki iksir gidilecek yolun

birkaç adımını aydınlatıyordu. Son varis noktasını göremiyordu, Slughorn'un nereden geldiğini göremiyordu, ama hafızayı elde

etmek için doğru yoldan gittiğini biliyordu. Giriş holüne vardığı zaman Filch'in ön kapıyı kilitlemeyi unutmuş olduğunu gördü.

Yüzü sevinçle parlayarak, Harry onu açtı ve aksam karanlığında basamaklardan aşağı yürümeden önce bir saniyeligine temiz

hava ve çimen kokusunu içine çekti.

Hagrid'e doğru yürüyüşünde bitki seralarından geçmenin ne kadar güzel olacağı son basamaga ulaştığında aklına geldi,

fakat bu Harry'e yaptığı eylemin bir kaptisi olarak açıkça göründü, böylece ayaklarını hemen mutlu olduğu, ama buna rağmen

Profesör Slughorn'u Profesör Sprout'la konuşurken bulduğunda sasırmadığı bitki seralarına doğru yönlendirdi. Dünyadan ve

konuşmalarını dinlemekten dolayı huzur duyarak, Harry alçak tas bir duvarın arkasına gizlendi.

"Zaman ayırdığın için tesekkür ederim, Pomona," Slughorn nazikçe söylüyordu, "birçok yazar, alacakaranlıkta toplandıklarında daha etkili olduklarını kabul ediyor."

"Kısmen kabul ediyorum," dedi Profesör Sprout samimiyetle. "Bu senin için yeterli mi?"

"Çok, çok," dedi bir kucak dolusu, Harry yapraklarla kaplı bitki taşıyan Slughorn'u gördü. "Bu birkaç yaprak eğer kimse bosa

harcamazsa bana üç yıl boyunca yeter... Tamam, sana iyi aksamlar ve tekrar çok tesekkürler!"

Profesör Sprout seralarının bulunduğu tarafta toplanmış karanlığa doğru yöneldi ve Slughorn adımlarını Harry'nin görünmez

olarak durduğu yere yöneltti.

Kendini göstermek için ani bir isteğe kapılan Harry gösterisli bir hareketle pelerini çıkardı.

"Dyi aksamlar, Profesör."

"Merlin'in sakalı, Harry, ödümü kopardın," dedi Slughorn, hemen sarkıyı keserek ve ihtiyatlı görünerek.

"Satodan dışarı nasıl

çıktın?"

"Bence Filch kapıları kilitlemeyi unutmus olmalı," dedi Harry neseyle ve kaslarını çatan Slughorn'ü görmekten zevk alıyordu.

"O adamı rapor edeceğim, bana sorarsan çerçöple yeterli düzeydeki güvenlikten daha ilgili... Fakat, sen neden dışarıdasın, Harry?"

"Pekala, efendim, Hagrid için," dedi su anda yapılacak en doğru şeyin gerçeği söylemek olduğunu bilen Harry. "Oldukça

üzgün... Ama kimseye söylemezsiniz değil mi, Profesör? Onun basına bela olmak istemem..."

Slughorn'un merakı açıkça uyanmıştı. "Tamam, buna söz veremem," dedi sertçe. "Ama biliyorum ki Dumbledore Hagrid'e

oldukça güveniyor, bu yüzden eminim korkunç hiçbir şey yapmaz..."

"Pekâlâ, bu o dev örümcek, o örümceğe yıllardır sahip... Ormanda yasadı... Konusabiliyordu ve her şey – "

"Ormanda tarantulaların olduğuna dair söylentiler duymuştum," dedi Slughorn yumusakça, karaağaç kümesine bakarak.

"Demek doğru, ha?"

"Evet," dedi Harry. "Ama bu, Aragog, Hagrid'in sahip oldukları içinde ilk olan, geçen gece öldü. Viran olmuş durumda. Onu

gömerken arkadaş istiyor ve ben gideceğimi söyledim."

"Dokunaklı, dokunaklı," dedi Slughorn dalgın bir şekilde, geniş, sarkık gözleri Hagrid'in kulübesinin uzak ışıklarına sabitlendi.

"Ama tarantula zehri çok değerlidir... Eğer canavar yeni öldüyse, henüz kurumamış olabilir... Elbette, Hagrid üzgünse duygusuz

hiçbir şey yapmam... Ama elde etmek için herhangi bir yol varsa... Demek istediğim, yasarken bir tarantuladan zehir almak

neredeyse imkânsızdır..."

Slughorn şimdi Harry ile konuşmaktan çok kendisiyle konuşuyormuş gibi görünüyordu. "...toplamamak korkunç bir kayıp

olur... yarım litresinden yüz Galleon kazanabilirim... Açıksözlü olmak gerekirse, bütçem geniş değil..."

Ve Harry açıkça yapılması gerekeni gördü. "Güzel," dedi, inandırıcı bir duraksamayla, "Güzel, eğer gelmek isterseniz,

Profesör, Hagrid gerçekten çok mutlu olur... Aragog'a daha güzel bir veda töreni yapalım, bilirsiniz..."

"Evet, elbette," dedi Slughorn, şimdi gözleri heyecanla parlıyordu. "Sana ne söyleyeceğim, Harry, seninle buranın

asagısında bulusalım bir siseyle ya da iki... Zavallı canavar için içeriz – tamam – sağlıklı değil – ama onu uygun şekilde veda

ederiz, her neyse, gömeriz. Ve kravatımı degistireceğim, bu, bu özel gün için biraz coskulu..."

Satoya doğru aceleyle gitti ve Harry kendisinden hosnut olarak Hagrid'e doğru hızlandı.

"Geldin," diye gakladı Hagrid, kapıyı açtığı ve önünde Harry'i Görünmezlik Pelerininin dışarı ortaya çıkarken gördüğü

zaman.

"Evet, – Ron ve Hermione gelemedi, ama" dedi Harry. "Gerçekten çok üzgünler."

"Sor— sorun değil... Her şeye rağmen burada olman beni duygulandırdı, Harry..."

Hagrid büyük bir hıçkırık koyverdi. Kendine bot cilasına batırılış gibi görünen siyah bir kol bandı yapmıştı ve gözleri kırmızı ve

sismisti. Harry Hagrid'e ulaşabildiği en yüksek nokta olan diresiginden teselli edercesine oksadı.

"Onu nereye gömeceğiz?" diye sordu. "Ormana mı?"

"Tanrı askına, hayır," dedi Hagrid, gömleginin ucuyla akan gözlerini silerek. "Şimdi Aragog gittigine göre diğer örümcekler

aglarının yakınında hiçbir yere yaklasmama izin vermezler. Beni yememelerinin tek nedeni onun emirleriydi!

Buna inanabiliyor

musun, Harry?"

Doğru cevap "evet"ti. Harry acı veren bir rahatlıkla Ron ile beraber tarantulalarla yüz yüze geldikleri sahneyi hatırladı.

Tamamen açık ki Aragog Hagrid'i yemelerini önleyen tek şeydi.

"Önceden ormanda gidemiyce'em hiç bi' yer olmamıştı!" dedi Hagrid, kafasını sallayarak. "Aragog'un bedenini ordan dışarı

çıkarmak hiç kolay de'ildi, genellikle ölülerini yediklerini – söyleyebilirim, gördün... Ama ona güzel bir cenaze yapmayı istedim..."

Özel bir veda töreni..."

Tekrar hıçkırıklara boguldu ve Harry dirseğini oksamaya devam etti, bunu yaparken konustu (ihsir bunun yapılacak en dogru

sey oldugunu gösteriyordu), "Profesör Slughorn buranın asagısında bulusacak, Hagrid."

"Basin belada degil, degil mi?" dedi Hagrid, etrafa bakinip, endiselenerek."aksamları satonun disında olmamalısın, biliyorum, benim hatam – "

"Hayır, hayır, ne yaptığımı duyunca gelmek ve son kez Aragog'a saygılarını sunmak istedigini söyledi," dedi Harry. "Bence,

daha uygun bir sey giymeye gitti... Ve birkaç sise getirecegini böylece Aragog'un hatıraları için içebileceğimizi söyledi..."

"Öyle mi söyledi?" dedi Hagrid, hem hayrete düsmüs hem de duygulanmış görünerek. "Bu – bu çok hos. Daha önceden

Horace Slughorn'la pek bir sey yapmamıstım... Yaslı Aragog'u görmeye geliyor, ha? Dyi...bundan hoslanacaktır,Aragog..."

Harry gizlice Aragog'un Slughorn hakkında yenilir etinden bol miktarda bulmayı daha çok sevecegini düşündü, ama sadece

disarıda dev örümcegin sırt üstü yatar vaziyetteki korkunç görüntüsünü görecegi Hagrid'in kulübesinin arka penceresine dogru

yürüdü, bacakları bükülmüs ve karısmıstı.

"Onu buraya, bahçene mi gömeceğiz, Hagrid?"

"Balkabağı tarlasının ötesine, diye düşünmüstüm," dedi Hagrid boguk bir sesle. "Simdiden – evet, bilirsin— mezarı kazdım.

Sadece onun –mutlu anıları— hakkında birkaç güzel söz söyleyebiliriz diye düşünmüstüm, anlarsın – " Ses, titriyor ve kesiliyordu. Kapı çalındı ve cevap vermek için döndü, bunu yaparken iri lekeli mendiline burnunu hınkırdı.

Kollarında birkaç sise olan ve kasvetli siyah bir kravat takan Slughorn esikte acele etti. "Hagrid," dedi, derin, ağırbaşlı bir sesle. "Kaybını duymaktan dolayı çok üzgünüm."

"Çok iyisiniz," dedi Hagrid. "Çok teskür ederim. Ve Harry'e ceza vermedi'niz için de tesekkür ederim..."

"Aklımdan bile geçirmezdim," dedi Slughorn. "Üzgün gece, üzgün gece... Zavallı yaratık nerede?"

"Disarıda," dedi Hagrid, titreyen bir sesle. "O zaman – o zaman bunu yapalım mı?"

Üçü arka bahçeye yürüdü. Ay simdi agaçların arasından solgunca parlıyordu ve ısınları üç metre yüksekliğindeki çıkan

toprak yığınının yanındaki kocaman çukurda yatan Aragog'un bedenini aydınlatmak için Hagrid'in penceresinden gelen ısıkla

karışıyordu.

"Fevkalade," dedi Slughorn, sekiz süt rengi gözün gökyüzüne bos bos baktığı ve iki kocaman, bükülmüs kışkacın ay ışığında

hareketsiz bir sekilde parıldadığı örümcegin kafasına yaklaşıarak. Harry, görünüşte koca kıllı kafayı inceleyen Slughorn'un

kışkaçlara dogru egildigi zaman siselerin çınlamasını duydugunu düşündü.

"Herkes onların ne kadar güsel olduklarının farkına varmaz," dedi Hagrid Slughorn'un arkasından, gözyaşları kırısmıs

gözlerinin kenarlarından sızıyordu. "Aragog gibi yaratıklarla ilgilendigini bilmiyodum, Horace."

"Dğilenmek mi? Sevgili Hagrid, onlara saygı gösteririm," dedi Slughorn, gövdeden geriye yürüyerek .Harry pelerininin altında

kaybolan bir sisenin parıltısını gördü, ama bir kez daha gözlerini silen Hagrid hiçbir sey fark etmedi. "Simdi... Cenazeye devam

edelim mi?"

Hagrid basıyla onayladı ve ilerledi. Dev örümcegi kollarıyla kaldırdı ve büyük bir homurtuyla, karanlık çukura yuvarladı.

Korkunç, çatırtılı bir gümbürtüyle dibe vurdu. Hagrid tekrar aklamaya basladı.

"Elbette, onu en iyi tanıyan senin için bu çok zor," dedi Harry gibi Hagrid'in dirseğinden daha yüksege ulaşamayan, ama aynı

zamanda oksayan Slughorn. "Neden birkaç kelime söylemiyorum?"

Çukurun kenarına dogru yürüdüğü ve yavas, etkileyici bir sesle konustugu zaman Slughorn'un memnun bir tebessüm

takinması üzerine Harry Aragog'dan iyi kalitede bayagi zehir aldığını düşündü. "Güle güle, Aragog, Örümceklerin kralı, uzun ve sadık dostlugunu bilenler unutmayacak! Bedeninin çürüyecek olmasına ragmen, ruhun orman evinin ag örülmüş yerlerinde sessizce kalacak. Çok gözlü torunların durmadan büyüyecek ve insan dostların birbirlerine destek olarak teselli bulabilecekler."

"Bu... Bu... Muhtesemdi!" diye uludu Hagrid, daha çok ağlayarak çürümüş yaprak yığının üstüne çöktü. "Oraya, oraya," dedi Slughorn, esasını sallayarak, böylece koca toprak yığını havalandı ve sonra, ses çıkarmayan bir çarpışmayla, düz bir tepe biçimini alarak ölü örümceğin üstüne düştü. "Hadi içeri girelim ve bir seyler içelim. Diger tarafına geç, Harry... Dste böyle... Yukarı, Hagrid... Aferin..."

Hagrid'i masanın yanındaki sandalyeye bıraktılar. Cenaze boyunca sepetinde gizlenen Fang şimdi onlara dogru yavaşça yürüdü ve ağır kafasını her zamanki gibi Hagrid'in kucagina koydu. Slughorn getirdigi siselerden birinin tıpasını açtı.

"Hepsini iksir var mı diye test ettim," diye Harry'e temin etti, ilk sisenin çogunu Hagrid'in kova büyüklüğündeki kupalarından birine dökerek ve bunu Hagrid'e uzatarak. "Zavallı dostuna olanlardan sonra her sisedeki ev cini tadına bak Rupert."

Harry ev cinleri hakkındaki bu sövgüyü duyarsa Hermione'nin yüzünün alacağı ifade görür gibi oldu ve bunu ona söylememeye karar verdi.

"Bir tane Harry için..." dedi Slughorn, ikinci siseyi iki kupa arasında paylaştırarak, "...Ve bir tane de benim için. Tamam" – kupasını kaldırdı – "Aragog'a."

"Aragog'a," dedi Harry ve Hagrid hep birlikte. Hem Slughorn hem de Hagrid dibine kadar içti. Bununla birlikte, Felix Felicis tarafından onun için aydınlatılan yolda, Harry içmemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden sadece bir yudum almış gibi yaptı ve sonra kupayı masanın üzerine geri koydu.

"Onu bir yumurtayken aldım, bilirsiniz," dedi Hagrid parça parça. "Yumurtadan çıktığında küçük ufacak bir seydi. 'Küçük bir fino köpek gibi'"

"Hos," dedi Slughorn.

"Okulda onu bir sandıkta sakladım seye kadar... Tamam..."

Hagrid'in yüzü karardı ve Harry nedenini biliyordu: Tom Riddle Sırlar Odası'nı açmakla suçlayarak Hagrid'i okuldan attırmıştı.

Ama Slughorn dinliyormuş gibi görünmüyordu; birkaç piring tencerenin ve ayrıca uzun, ipeksi bir çile parlak, beyaz saçın asılı olduğu tavana bakıyordu.

"Bu bir tek boynuzlu saç değil, değil mi Hagrid?"

"Ah, evet," dedi Hagrid umursamazca. "Kuyruklarından elde ediliyor ve ormandaki sürüden ve bu yollardan elde ediliyor, bilirsin..."

"Ama sevgili arkadaşım, bunun degerinin ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Bir yaratık yaralandığında sargılarını bağlamak için kullanıyorum," dedi Hagrid, omuz silkerek. "Tamamen yararlı... Çok dayanıklı."

Gözleri kulübenin etrafında dikkatle dolasan, Harry biliyordu, olgunlaşmış meseden bir içki, kristalleştirilmiş bir ananas ve kadifemsi fûme ceketlere dönüştürebileceği hazinelere bakan Slughorn kupasından başka bir büyük yudum aldı. Hagrid'in kupasını ve kendinikini tekrar doldurdu ve bugünlerde ormanda yaşayan yaratıklar ve Hagrid'in hepsine nasıl bakabildiği konusunda sorular sordu. Dçkinin ve Slughorn'un gururunu oksayan ilgisinin büyük etkisinde kalan Hagrid, gözlerini silmeyi

biraktı ve mutlu bir halde Kabuluk çiftçili hakkında uzun bir açıklamaya girdi.
Bu noktada Felix Felicis Harry'yi hafifçe dürttü ve Slughorn'un getirdiği içkinin azaldığını fark etti. Harry Yeniden Doldurma Tilsiminin sihirli sözlerini yüksek sesle söylemeden basaracağını sanmıyordu, ama bunu bu gece yapamayabileceği fikri komikti:
Gerçekten, masanın altından asasını bosalan siselere doğrultup hemen tekrar dolmaya başlamalarını sağlarken, ne Hagrid ne de Slughorn tarafından fark edilmediği için (şimdi yasadışı Ejderha yumurtası alıs verisi hikâyelerine dönmüştü konu), Harry kendi kendine sırttı.
Bir saat ya da daha sonra, Hagrid ve Slughorn hakkında abartılı seyle söylemeye başladılar: Hogwarts hakkında, Dumbledore hakkında, cin yapımı saraplar hakkında ve –
"Harry Potter!" diye kükredi Hagrid, bitirirken kırkıncı sarap kovasının birazını çenesinden aşağı dökerek. "Evet, gerçekten," diye haykırdı Slughorn biraz bogukça, "Parry Otter, Seçilmiş Kisi – tamam – böyle bir seydi," diye mırıldandı ve o da kendi kupasını bitirdi.
Bundan çok uzun olmayan bir süre sonra, Hagrid yeniden agramaklı oldu ve bütün tek boynuzlu kuyrugunu, "Dostluga! Cömertlige! Bir saça on galleona!" haykırısları içinde cebe indiren Slughorn'un üstüne bastırdı.
Bundan bir süre sonra, Hagrid ve Slughorn yan yana, kollarını birbirine atmış, Odo adındaki ölmüş bir büyücünün hüznü slow sarkısını söyler bir halde oturuyorlardı.
"Ah ah, iyiler genç ölür," diye mırıldandı Hagrid, Slughorn nakaratı söylemeye devam ederken, hafiften sası gözlerle masanın üzerine yavaşça çöktü. "Babam gitmek için yaşlı degildi... Annen ve baban da degildi, Harry..."
Çok büyük gözyaşları Hagrid'in kırsımış gözlerinin kenarlarından tekrar süzüldü; Harry'nin kolunu sıkıca kavradı ve salladı.
"Dönemlerinin en iyi büyücüleriydiler... Asla bilemedim... Korkunç bir sey... Korkunç bir sey..."
"Ve kahraman Odo, onu evine geri tasıdılar, Bir delikanlıyken tanıdığı yere," söyledi Slughorn hüznü.
"Sapkasıyla birlikte dinlenmesi için onu yatırdılar, Ve hüznü asası iki parçaya ayrıldı."
"...Korkunç" diye homurdandı Hagrid, ve kocaman kıllı dev kafası kollarının üstüne yuvarlandı ve derinden horlayarak uykuya daldı.
"Üzgünüm," dedi Slughorn bir hıçkırıkla. "Hayatımı kurtarmak için ezgi söyleyemem."
"Hagrid sarkı söylemen hakkında konuşmuyordu," dedi Harry sessizce. "Anne ve babamın ölümünden söz ediyordu."
"Ah," dedi Slughorn, büyük bir gegirtiyi bastırarak. "Oh tatlım. Evet, bu – bu gerçekten korkunçtu. Korkunç... Korkunç..."
Ne söyleyeceğini bilemediğinden sessiz kaldı ve kupalarını doldurmaya gitti.
"Hatırladığından san – sanmıyorum, degil mi, Harry?" diye sordu beceriksizce.
"Hayır, – pekâlâ, öldüklerinde sadece bir yasımdaydım," dedi Harry, gözleri Hagrid'in horultularıyla titreyerek yanan mumun alevindeydi. "Ama ne olduğu hakkında oldukça fazla sey öğrendim. Dlk babam öldü. Bunu biliyor muydunuz?"
"Bil– Bilmiyordum," dedi Slughorn sessizce.
"Evet... Voldemort onu öldürdü ve anneme dogru bedeninin üstüne basarak geçti," dedi Harry. Slughorn titredi, ama dehset dolu bakısını Harry'nin yüzünden çekebilmiş görünmüyordu.
"Ona yolundan çekilmesini söyledi," dedi Harry merhametsizce. "Bana ölmesinin gerekmediğini söyledi. O sadece beni istiyordu. Kaçabilirdi."
"Oh Tanrım," diye fısıldadı Slughorn. "Gidebilirdi... Gerek yoktu... Bu korkunç..."
"Öyle, degil mi?" dedi Harry, fısıltıdan bile daha açık bir sesle. "Ama kımıldamadı. Babam zaten ölmüştü, fakat bensiz gitmek istemedi. Voldemort'a yalvarmayı denedi... Ama o sadece güldü..."

"Bu kadarı yeter!" dedi Slughorn aniden, titreyen elini kaldırarak. "Gerçekten, sevgili oğlum, yeter... Ben yaşlı bir adamım..."

Duymaya ihtiyacım yok...Duymak istemiyorum..."

"Unuttum," diye yalan söyledi Harry, Felix Felicis ona yol gösteriyordu. "Ondan hoslanmıydın, değil mi?"

"Ondan hoslanmak mı?" dedi Slughorn, bir kez daha gözleri yaşlarla dolarak. "Onunla tanışığında ondan hoslanmayan birinin

olabileceğini hayal edemiyorum... Çok cesurdu... Çok eğlenceliydi... Bu en korkunç şey..."

"Ama onun oğluna yardım etmedin," dedi Harry. "O bana hayatını verdi, ama sen bana bir anıyı vermiyorsun."

Hagrid'in gürleyen homurtuları kulübeyi doldurdu. Harry Slughorn'un yaşlarla dolmuş gözlerine sabit bir şekilde baktı. Dksir

öğretmeni başka yere bakamıyor gibi görünüyordu.

"Bunu söyleme," diye fısıldadı. "Bu bir sorun değil... Eger sana yardım edecekse, elbette... Ama hiçbir amaca hizmet

edemez..."

"Edebilir," dedi Harry açıkça. "Dumbledore'un açıklamaya ihtiyacı var. Benim açıklamaya ihtiyacım var."

Güvende olduğunu biliyordu: Felix sabah Slughorn'un bunlar hakkında hiçbir şey hatırlamayacağını söylüyordu. Slughorn'un

sabit bir şekilde gözünün içine bakan, Harry çok az öne eğildi.

"Ben Seçilmiş Kisi'yim. Onu öldürmek zorundayım. O anıya ihtiyacım var."

Slughorn her zamankinden daha solgun bir hal aldı; açık alını terle parladı.

"Sen Seçilmiş Kisi misin?... "

"Elbette öyleyim," dedi Harry sakın bir şekilde.

"Ama sonra... Sevgili oğlum... Benden büyük bir anlaşma istiyorsun... Onu yok etmek için, gerçekten, tesebbüsünde sana

yardım etmemi – "

"Lily Evans'ı öldüren büyücüden kurtulmak istemiyor musun?"

"Harry, Harry, elbette istiyorum, ama – "

"Bana yardım ettiğini öğrenmesinden korkuyorsun, değil mi?"

Slughorn hiçbir şey söylemedi, dehsete düsmüş görünüyordu.

"Annem gibi cesur olun, Profesör..."

Slughorn tıknaz elini kaldırdı ve titreyen parmaklarını ağzına bastırdı; bir dakikalığına devasa biçimde hızlı büyümüş bir

bebek gibi göründü.

"Gurur duymuyorum..." diye fısıldadı parmaklarının arasından. "O anının gös — gösterdiğinden utanıyorum..."

Bence o gün

büyük hasar yaratmış olmalıyım..."

"Bana o anıyı vermenizle yaptığınız her şey geçersiz olur," dedi Harry. "Bu yapılacak çok cesur ve asil bir hareket olur."

Hagrid uykusunda kıpırdandı ve horladı. Slughorn ve Harry erimis mumun üzerinden birbirlerine gözlerini dikip baktılar. Çok,

çok uzun bir sessizlik oldu, ama Felix Felicis Harry'e bunu bozmamasını, beklemesini söyledi. Sonra, çok yavaşça, Slughorn elini

cebine soktu ve asasını çıkardı. Diğer elini pelerininin içine soktu ve küçük, bos bir sise aldı. Hala Harry'nin gözlerine bakan

Slughorn, asasının ucunu sakaklarına degdirdi ve çekti, böylece anının o uzun, gümüşü ipliği asanın ucuna yapılarak kayıp çıktı.

Daha ve daha uzun anı kırılana kadar uzadı ve gümüşü bir parlaklıkla asadan sallandı. Slughorn onu

dolandığı, sonra gaz gibi

dönerek dağıldığı bir siseye düsürdü. Titreyen bir elle siseyi tıpaladı ve sonra masanın karşısındaki Harry'e uzattı.

"Çok teşekkür ederim, Profesör."

"Sen iyi bir çocuksun," dedi Profesör Slughorn, gözyaşları yanaklarından koca bıyıklarına damlarken. "Ve onun gözlerine

sahipsin... Sadece onu gördüğün zaman hakkımda çok kötü düşünme..."

Ve o da kafasını kollarının arasına koydu, derin bir iç çekip ve uykuya daldı.

(cansudurak)

HORCRUXES

Harry sessizce satoya geri dönerken Felix Felicis'in etkisinin yavas yavas yok olduğunu hissedebiliyordu. Ön kapının kilidi onun için açık kalmıştı, fakat üçüncü katta Peeves ile karşılaştı ve yan yollardaki kestirmelerden birine dalarak yakalanmaktan kıl payı kurtuldu. Sisman Kadın portresine varıp, Görünmezlik Pelerinini üzerinden attığı zaman, onu en huysuz ruh halinde bulduguna sasırmadı.

"Çagırdığın zamanın kaç oldugunun farkında mısın?"

" Gerçekten üzgünüm – Önemli bir seyler için gitmek zorunda kaldım –"

" Pekala, ama parola gece yarısı degiştı, bu yüzden koridorda yatmak zorunda kalacaksın, degil mi?"

" Saka yapıyorsun!" dedi Harry, " Neden gece yarısı degistirmek zorunda kalınsın ki?"

" Aynen dedigim gibi," dedi Sisman Kadın. " Eger kırgınsan, git ve okul müdürüyle mesgul ol, güvenligi sıkılaştıran kisi o."

" Harika," dedi Harry acı acı, sert zemine bakınırken. " Gerçekten harika. Evet, gitmeliyim ve eger o buradaysa onunla mesgul olmalıyım, çünkü o benden istiyordu ki –"

" O burada," dedi Harry'nin arkasından bir ses. " Profesör Dumbledore bir saat önce okula geri döndü." Neredeyse Kafasız Nick, Harry'nin önünde süzülüyordu ve kafası alıslıkdık bir sekilde yuvarlak yakalı elbisesinin üzerinden sallanıyordu.

" Onun geldigini gören Kanlı Baron'dan öğrendim," dedi Nick. " Baron'un dedigine göre çok memnun görünüyormus, tabii ki birazda yorgunmus."

" O nerede?" dedi Harry, kalbi fırlarcasına atıyordu.

" Astronomi Kulesi'nde iniliyor ve sakırdıyor, bu onun en çok sevdiği zaman geçirme –"

" Kanlı Baron degil – Dumbledore!"

" He, o ofisinde," dedi Nick. Baron'un söylediklerinden anladığıma göre, yatmadan önce yapması gereken bir isi varmış _"

" Evet, var," dedi Harry, hafızayı güvence altına aldığını Dumbledore'a söylemek umuduyla göğsü heyecanla alev alev yanıyordu. Geriye çark etti ve Sisman Kadın'ın onu arkasından çağırmasını umursamayarak tekrar hızlıca kostu.

" Geri dön! Her sey yolunda, yalan söyledim! Beni uyandırdığın için sinirlenmistim! Parola halen 'tenya'!" Fakat Harry çoktan koridor boyunca son sürat geri kosuyordu ve birkaç dakika içinde Harry, yana dogru açılan ve onun sarmal merdivenlere girmesine izin veren Dumbledore'un oluk agzına "bonbon eklerler" diyordu.

" Girin," dedi Dumbledore, Harry kapıyı vurduğu zaman. Sesi çok yorgun çıkmıştı. Harry kapıyı iterek açtı. Dumbledore'un ofisi her zamanki gibi görünüyordu, fakat pencerenin dışında siyah, yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı.

" Tanrım, Harry," dedi Dumbledore sasırmış bir halde. " Bu geç zamanda gelme lütfunu neye borçluyum?"

" Efendim – onu aldım. Slughorn'dan anısını aldım."

Harry küçük bir cam sise çıkardı ve onu Dumbledore'a gösterdi. Kısa bir zaman için, okul müdürü sersemlemiş göründü. Daha sonra yüzü genis bir gülümsemeyle yarıldı.

" Harry, bu olaganüstü bir haber! Gerçekten bravo! Bunu yapabileceğini biliyordum!"

Saatın geç olması hakkındaki bütün düşünceler görünüşe göre unutulmustu, yaralanmamış eliyle Slughorn'un hafızasını alarak aceleyle masanın etrafından ilerledi ve büyük adımlarla Düşünseli'ni sakladığı dolaba gitti.

" Ve simdi," dedi Dumbledore, tastan genis kaseyi masanın üzerine yerlestirerek ve sisedeki bilgileri içine bosalttı. "

Simdi, sonunda. Görecegiz. Harry, çabucak..."

Söz dinler bir sekilde Düşünseli'nin üstüne egildi ve ayaklarının ofisin tabanından ayrıldığını hissetti. Tekrar karanlığın içine düştüğünü hissetti ve yıllar önceki Horace Slughorn'un ofisine ayak bastı. Karsısında, bir elinde küçük bir bardak sarap olan,

diger eliyle içi kristallesmis ananas dolu olan kutuyu yoklayan, ayaklarını kadife bir puf üzerine uzatmış, kalın, parlak, saman rengi saçları ve kızılımsı sarı bıyıklarıyla daha genç bir Horace Slughorn duruyordu. Ortalarında Tom Riddle'nin bulunduğu yarım

düzine oğlanın karşısında oturuyordu. Marvoldo'nun altın ve siyah yüzüğü parmağında parlıyordu. Riddle tam "Acaba Professor Merrythought'un emekli olacağı doğru mu, efendim?" diye sorarken, Dumbledore

Harry'nin yanına indi.

"Tom, Tom, bilsem bile sana söylemezdim," dedi Slughorn, göz kırpmasına rağmen, parmağını azarlar gibi sallayarak. "

Sunu söylemeliyim ki, bu bilgiyi nerden edindiğini merak ediyorum, oğlum, buradaki çalışanların yarısından daha fazla şey biliyorsun."

Riddle gülümsedi, diğer oğlanlar da güldüler ve onu takdir eden bakışlar attılar.

"Bilmemen gereken bilgileri öğrenmek gibi acayip bir yeteneğin var ve önemli insanları dikkatli bir biçimde pohpohlayabiliyorsun – ananas için teşekkür ederim, bu arada tamamen haklısın, bu benim en sevdiğim –" birkaç oğlan tekrar

kıkırdadı. " – Yirmi yıl içinde sihir bakanlığına yükselebileceğine eminim. Eger bana ananas göndermeye devam edersen on bes,

bakanlıkta mükemmel bağlantılarım var."

Tom Riddle, diğerleri kahkaha atarken sadece gülümsedi. Harry, onun, oğlanların oluşturduğu grupta yaşça en büyük

olmadığını anladı, fakat hepsi, onu liderleri olarak görüyormuş gibiydi.

"Bu politik görüşler bana uyabilir mi bilmiyorum, efendim," dedi gülüsmeler bittiği zaman. " Uygun türde bir geçmisse

sahip değilim, bir şey için."

Çevresindeki bir çift oğlan birbirlerine sırttı. Harry onların özel bir nükteden eğleniyor olduklarına emindi, süphesiz

bildikleri şey hakkında, veya çete liderlerinin ünlü atası ile ilgili bir şeyler olduğu hakkında süpheliydi.

"Saçmalık," dedi Slughorn çevikçe, " Dyi bir büyücü ailesinden geldiğini söyleyecek kadar dobra olmam, senin gibi

yetenekler. Hayır, sen çok başarılı olacaksın. Simdiye kadar hiçbir öğrencim hakkında yanılmadım."

Slughorn'un masasının üzerinde duran küçük altın saat on bir olduğunu belirtircesine arkasından çaldı ve Slughorn

çevresine bakındı.

"Tanrım, zaman çoktan dolu mu? Gitseniz iyi olacak çocuklar, veya hepimizin bası derde girecek. Lestrangle, senin

denemeni yarın istiyorum yoksa cezaya kalırsın. Aynısı senin için de geçerli, Avery."

Çocuklar sırayla odayı bosalttılar. Slughorn koltugundan kalktı ve bos bardağını masaya tasdı. Arkasındaki kımıldanma

yüzünden çevresine bakındı; Riddle hala orada duruyordu.

"Dikkat et, Tom, bu saatte yatağının dışında yakalanmak istemezsin ve sen bir baskan –"

"Efendim, size bir şeyler sormak istiyorum."

"Haydi sor öyleyse çocuğum, haydi sor..."

"Efendim, Horcruxes hakkında ... neler bildiğinizi merak ediyorum?"

Slughorn ona dik dik baktı, kalın parmakları beyinsizce sarap sisinin gövdesini pençeledi.

"Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi için bir proje, değil mi?"

Fakat Harry, Slughorn'un bunun bir okul ödevi olmadığını çok iyi bildiğini söyleyebilirdi.

"Tam sayılmaz, efendim." Dedi Riddle. " Bu terime okuyorken karşılaştım ve tam olarak anlayamadım."

"Hayır ... pekala ... Hogwarts'ta sana Horcruxes hakkında ayrıntılı detaylar verecek bir kitabı bulman çok zor, Tom, bu

çok Karanlık bir esya, gerçekten çok karanlık," dedi Slughorn.

"Ama açıkça görünüyor ki onların hakkındaki her şeyi biliyorsunuz, değil mi? Demek istediğim, sizin gibi bir büyücü –

özür dilerim, demek istediğim, eger bana anlatamıyorsanız, besbelli – Biliyorum ki bunu bana anlatabilecek bir kişi varsa, o da

sizsiniz – bu yüzden düşündüm ki –"

Çok iyiydi, diye düşündü Harry, ciddi olmayan bir tonda tereddüt, başarılı bir pohpohlama, kimse üstesinden gelemez.

O, Harry, isinde usta olarak tanımlanmayan gönülsüz insanlardan tatlı dille bilgi almaya çalışmak konusunda çok fazla

tecrübeliydiler. Harry, Riddle'in bu bilgiyi çok, çok fazla istediğini söyleyebilirdi; belki de bu ana gelmek için haftalarca uğrasmıstı.

"Pekala," dedi Slughorn, Riddle'a bakmadan, fakat kristal ananas kutusunun tepesindeki kurdele ile oyalanıyordu, "

pekala, bir tanıtmaya yapmak sana bir zarar vermez, tabii ki. Bu yüzden sadece terimin ne olduğunu anlayacaksın. Horcrux

kelimesi, ruhunun bir kısmını saklayan kişilerin, ruhunu saklamak için kullandığı esya için kullanılır."

"Nasıl çalıştığını tam olarak anlayamadım, efendim," dedi Riddle.

Sesi başarıyla kontrollü çıkıyordu, fakat Harry heyecanını sezebiliyordu.

"Pekala, yani, ruhunu parçalıyorsun," dedi Slughorn, " ve ruhumdan bir parçayı vücudunun dışındaki bir esyanın içinde

saklıyorsun. Sonra, eğer biri bedenine saldırırsa veya yok ederse, ruhumdan kalan maddi ve zarar görmemiş parça sayesinde

ölmezsin. Fakat tabii ki, böyle bir biçimde var olursun..."

Slughorn'un yüzü burustu ve Harry kendini neredeyse iki yıl önce duyduğu sözleri hatırlarken buldu:

"Bedenimden

koparılmıştım, bir ruhtan daha azdım, bir hayaletten daha değersizdim... fakat halen, canlıydım."

"... çok az kişi bunu isteyebilir, Tom, çok az. Ölüm daha iyidir."

Fakat Riddle'in öğrenmeyi çok istediği şimdi açıkça belli oluyordu; yüz ifadesi ağgözlüydü, arzulu istediğini daha fazla

saklayamıyordu.

"Ruhunu nasıl parçalıyorsun?"

"Pekala," dedi Slughorn rahatsız bir şekilde, " bunu anlamalısın ki ruh bozulmamış ve bir bütün halinde sayılır. " Onu

ancak bir ihlal hareketiyle parçalayabilirsin, bu doğaya aykırı."

"Fakat bunu nasıl yapıyorsun?"

"Seytanın bir eylemiyle – seytanın en önemli eylemi. Cinayetle değiş tokuş ederek. Ruhtan ayrılan sökülmüş parçaları

öldürüyor. Büyücünün Horcrux'ü yaratmadaki amacı, verilecek zararları kendi lehine kullanmaktır: Zıt güçlerdeki parçaları

kaplayabilirler –"

"Kaplayabilmek? Ama nasıl –?"

"Bir büyü var, bana sorma, bilmiyorum!" dedi Slughorn, kafasını sivrisineklerin verdikleri rahatsızlık yüzünden yaşlı bir fil

gibi sallayarak. "Bunu denemis gibi mi görünüyorsun – bir katil gibi mi görünüyorsun?"

"Hayır, efendim, tabii ki değil," dedi Riddle aceleyle. "Özür dilerim... Gücendirmek istememistim..."

"Önemli değil, önemli değil, gücenmedim," dedi Slughorn huysuzca, " Bütün bu şeyler hakkında bazı tuhaf şeyler

hissetmen doğal... Bu tür büyüler belirli bir seviyeye yükselmiş büyücülerin her zaman ilgisini çeker..."

"Evet, efendim," dedi Riddle. " Anlayamadığım şey – sadece merak ettiğimden soruyorum – Demek istediğim, bir

Horcrux daha fazlası için de kullanılabilir mi? Ruhunu sadece bir kere mi parçalayabiliyorsun? Daha iyisi olamaz mı, yani demek

istediğim ruhun daha fazla parçaya bölünmesi sizi daha güçlü yapar, mesela, yedi en güçlü sihirsel sayı değil mi, yedi olamaz mı

–?"

"Merlin'in sakalı adına, Tom!" diye ciyak ciyak bağırdı Slughorn. "Yedi! Bu bir insanı öldürmeyi düşünmek kadar kötü değil

mi? Ve her halükarda... ruhu bölmek kadar kötü... ama yedi parçaya bölmek..."

Slughorn şimdi oldukça tedirgin görünüyordu: Riddle'a, daha önce onu hiç net görmemiş gibi bakıyordu, ve Harry, onun

konuşmaya katılmaktan pismanlık duyduğunu söyleyebilirdi.

"Tabii ki," diye mırıldandı, " bu konuştuklarımızın hepsi varsayım, değil mi? Tamamen akademik..."

"Evet efendim, tabii ki öyle." dedi Riddle çabucak.

"Ama aynı şekilde Tom... Sana söylediklerimi, söylenenleri ve burada konuşulanları gizli tut. Dnsanların, bizim Horcruclar hakkında konustugumuzu düşünmesi, hoslarına gitmez. Bu Hogwarts'ta yasaklanmış bir konu, biliyorsun. Dumbledore özellikle bu konu hakkında çok öfkeli..."

"Tek kelime bile söylemeyeceğim, efendim," dedi ve odadan ayrıldı ama Harry çıkmadan önce yüzündeki, sanki ilk kez büyücü olduğunu öğrendiği zamanki gibi takınmış olduğu vahşi gülümsemeyi, ama onun yüzündeki yakıskınlığı artırmayan ve onu biraz daha az insani gösteren gülümsemeyi gördü.

"Tesekkür ederim, Harry," dedi Dumbledore sessizce. "Hadi gidelim..."

Harry, Dumbledore'nin ofisine ayak bastığı zaman, Dumbledore çoktan masasında oturuyordu. Harry de oturdu ve Dumbledore'nin konuşmasını bekledi.

"Böyle bir kanıtı çok uzun zamandır bekliyordum," dedi Dumbledore en sonunda. "Bu, benim üzerinde çalıştığım teoriyi doğruluyor, benim haklı olduğumu gösteriyor ve aynı zamanda daha ne kadar çok isimiz olduğunu gösteriyor..."

Harry aniden bütün eski okul müdür ve müdirelerinin duvarlarındaki portrelerinde uyanık olduğunu ve konuşmalarını dinlediğini fark etti. Sisman, kırmızı burunlu bir büyücü bir kulak trompeti çıkarmıştı...

"Pekala, Harry," dedi Dumbledore, "Eminim, az önce duyduklarımızın önemini anlamıssındır. Tom Riddle seninle aynı yastayken, belki birkaç ay eksik yada fazla, kendisini nasıl ölümsüz yapacağını bulabilmek için her şeyi yapıyordu."

"Öyleyse başarılı olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?" diye sordu Harry. "Horcru'yu yaptı mı? Ve bana saldırdığı zaman bu yüzden mi ölmedi? Bir yerlerde saklanmış bir Horcru'a mı sahip? Ruhunun birazı güvende miydi?"

"Birazı... veya daha fazlası," dedi Dumbledore. "Voldemort'u duydun, Horace'tan birden fazla Horcru yapan büyücülerin neler gerçekleştirebileceği fikrini özellikle istediğini duydun, ölümü durdurmak konusunda çok kararlı bir büyücü neler yapabiliirdi, böylece bir çok kere öldürmek için hazırlanacaktı, ruhundan daha çoğunu saklayabilmek için tekrar tekrar ruhunu parçalayacaktı, ayrı olarak Horcru'yu gizledi. Hiçbir kitap ona bu bilgiyi veremez. Bildiğim kadarıyla veremez... bunu Voldemort'un da bildiğinden eminim – Hiçbir büyücü ruhunu iki seferden daha fazla parçalamamıştı."

Dumbledore bir süre için durdu, düşüncelerini sıraya diziyordu, ve sonra "Dört yıl önce, Voldemort'un ruhunu parçaladığına kesin bir şekilde karar vermeme sağlayan bir kanıt edindim," dedi.

"Nerede?" diye sordu Harry, "Nasıl?"

"Onu bana sen verdin, Harry," dedi Dumbledore. "Günlük, Riddle'ın günlüğü, Sırlar Odası'nın tekrardan nasıl açıldığı hakkında bilgiler veren günlük."

"Anlamadım, efendim," dedi Harry.

"Peki, Riddle'ın günlükten çıktığını görmediğim halde, senin bana tarif ettiğin şey daha önce hiç sahit olmadığım bir olguydu. Sadece bir anı harekete geçti ve kendisi için düşünmeye başladı? Sadece bir anı, ellerine düşen bir kızın hayat enerjisini azaltıyor? Hayır, kitabın içinde çok daha kötü bir şeyler yasıyordu... ruhtan bir parça, bundan neredeyse emindim. Günlük bir Horcru idi. Fakat bu da beraberinde cevaplanması gereken bir çok soru getirdi. Beni telaslandırın ve merak uyandıran şey su ki, bu günlük koruyucu bir kalkan olarak düşünüldüğü kadar bir silah olarak da tasarlandı."

"Halen anlayamadım," dedi Harry.

"Günlük, bir Horcru'un çalıştığı gibi çalışıyor – başka bir deyişle, ruhunun bir parçası onun içinde güvenli bir şekilde saklanmış ve hiç süphesiz sahibinin ölümünü engellemek için de kendi rolünü oynuyor. Fakat süphe yok ki Riddle gerçekten de

günlüğünün okunmasını istiyordu, ruhunun bir parçasının başka birine hükmetmesini ve onun içinde olmasını istiyordu, bu yüzden Slytherin'in canavarı tekrar serbest kalabilir."

"Pekala, yaptığı zor çalışmalarının heba olmasını istemedi," dedi Harry. "Dnsanların onu Slytherin'in varisi olarak bilmesini istedi, çünkü o zaman sadakat kazanamazdı."

"Tamamıyla doğru," dedi Dumbledore, basını sallıyordu. "Fakat, göremiyor musun Harry, yani, eğer günlüğü gelecekteki Hogwarts öğrencilerine geçirmeyi veya onlara ulaştırmayı planladıysa, içinde saklı olan ruhunun değerli parçası yüzünden gözle görülür derecede bıkkın. Profesör Slughorn'un da açıkladığı gibi, Horcrux'un amacı kendinen bir parçayı güvenli ve gizli bir şekilde tutmak, herhangi birinin yoluna bunu fırlatmak ve aynen de gerçekleştirdiği gibi onu yok edebilecekleri riskine girmek değil: Ruhunun bu özel parçası artık yok, sen de gördün bunu."

"Voldemort'un bu Horcrux'la ilgileneisindeki kayıtsız hareketleri bana çok kaygı verici geliyor. Bu hareketler, onun Horcruxu yapmış olduğunu isaret ediyor – veya daha fazla Horcrux yapmayı planladığını, bu yüzden ilkini kaybetmesi çok da zararlı olmayacak. Keske ona inanmış olmasaydım, fakat başka hiçbir şey mantıklı görünmüyordu. Sonra sen bana söyledin, iki yıl önce, yani Voldemort'un bedenine geri döndüğü gece, Ölüm Yiyenleri ile çok aydınlatıcı ve endise verici bir konuşma yaptı. 'Ölümsüzlüğe ulaşma yolunda herkesten daha fazla ilerleme kaydeden ben.' Onun bunu söylediğini, bana sen söyledin. 'Herkesten daha fazla ilerleme kaydeden!' Ve Ölüm Yiyenlerinin bilmediği halde ben bunun anlamının ne olduğunu bildiğimi düşündüm. Horcruxlarına başvurdu, birden fazla Horcruxa Harry, herhangi başka bir büyücünün daha önce yaptığını sanmıyorum. Aynı zamanda gücü yerine geldi: Geçen yıllarda Lord Voldemort bir insandan daha yavaş bir şekilde büyüyormuş gibi görünüyordu, ve bizim 'olagan şeytan' diye adlandırabileceğimiz dünyanın ötesinden bir varlık tarafından ruhunun bozulması ile geçirdiği değişim bana daha açıklanabilir geliyor..."

"Bu yüzden diğer insanları öldürerek, ölümünü imkansız hale mi getirdi?" dedi Harry. "Eğer ölümsüzlükle bu kadar çok ilgileniyorsa neden bir felsefe taşı yapmadı ki, veya bir tane çalmadı?"

"Pekala, bunu bes yıl önce denediğini zaten biliyoruz," dedi Dumbledore. "Fakat düşünüyorum ki, Voldemort için felsefe taşını Horcruxlardan daha az çekici kılan bir çok neden var."

"Hayat Dksiri ömrü gerçekten de uzatırken, eğer içen kişi ölümsüzlüğünü sürdürmek istiyorsa, tam bir ölümsüzlük için, bunu düzenli olarak içmesi gerekiyordu. Bu nedenle, Voldemort iksire tamamıyla bağımlı olabilirdi, ve eğer iksir bitseydi, veya kirlenseydi, veya eğer taş çalınsaydı, tıpkı diğer insanlar gibi ölebilirdi. Hatırla, Voldemort yalnız çalışmayı sever. Sanıyorum, o da iksiri bağımlı olma düşüncesinin ne derece dayanılmaz olduğunu fark etmişti. Sana saldırdıktan sonra eğer iksiri kullanması mümkün olsaydı ve onu hayatın korkunç kısmından kurtarabilseydi, onu içmek için hazırlardı tabii ki, fakat sadece bedenini yeniden kazanmak için. Ondan sonra, Horcruxlarına bel bağlamaya devam etmeyi tasarladığına inandım. Eger sadece insan bedenini geri kazanabilecekse, daha fazlasına ihtiyacı olmayacaktı. Yani, zaten ölümsüzdü... veya ölümsüzlüğe hiçbir insanın yaklaşılamayacağı kadar çok yaklaşılmı. Fakat şimdi, Harry, senin bizim için elde ettiğin bu çok önemli anı ile silahlanmış durumdayız, Lord Voldemort'un gücünü bitirmek için gerekli olan sırta daha önce hiç kimsenin yaklaşamadığı kadar yakınız. Onu

duydun Harry: ` Daha iyisi olamaz mı, ruhun daha fazla parçaya bölünmesi sizi daha güçlü yapar ... yedi en güçlü sihirsel sayı değil mi...` Yedi en güçlü sihirsel sayı değil mi. Evet, ruhunu yedi parçaya bölme fikrinin Voldemort'a çok cazip geldiğini düşünüyorum."

"Yedi Horcrux mu yaptı?" dedi Harry, duvarda aslına olan birçok portredeki benzer sesteki bir korku darbesiyle. "Fakat

dünyanın herhangi bir yerinde – saklı – gömülmüş veya görünmez hale getirilmiş olabilirler –"

"Problemin büyüklüğünü anlamana memnun oldum," dedi Dumbledore sakinçe. "Fakat ilk olarak, hayır, yedi Horcrux

değil: altı. Ruhunun yedinci parçası, sakatlanmasına rağmen, yeniden var olan bedeninin içinde bulunuyor. Sürgünü boyunca

geçen bir çok yılda, yasayan hayaletimsi varlığı onun ruhunun parçalarından biriydi; bunsuz, zaten var olamazdı. Ruhunun

yedinci parçası Voldemort'u öldürmek isteyen kisinin saldırmaması gereken son şey olacaktır – bedeninde yasayan parçası."

"Fakat o zaman da altı tane var," dedi Harry can havliyle, "onları nasıl bulacağımızı düşünüyorsunuz?"

"Unutuyorsun... Onlardan birini sen zaten yok ettin. Ve başka bir tanesini de ben yok ettim."

"Siz de mi?" dedi Harry sabırsızca.

"Evet, gerçekten," dedi Dumbledore, ve kararmış, yanık görünümlü elini kaldırdı. "Yüzük, Harry. Marvoldo'nun yüzüğü.

Ve üzerinde korkunç bir lanet vardı. Eger – alçakgönüllü gibi görünemediğim için beni affet– benim kendi olaganüstü

yeteneklerim olmasaydı ve Hogwarts'a geri döndüğüm zaman Profesör Snape zamanında müdahale etmeseydi, çok kötü bir

şekilde sakatlanabilirdim, ve belki de bu hikayeyi anlatabilecek kadar yasayamayabilirdim. Buna rağmen, kurmuş bir eli

Voldemort'un ruhunun yedi parçasından biriyle değiştirmek hiç de mantıksız görünmüyor. Yüzük de artık bir Horcrux değil."

"Fakat onu nasıl buldunuz?"

"Pekala, senin de bildiğin gibi, uzun yıllar boyunca Voldemort'un geçmiş yaşamından edinebileceğim kadar çok bilgi

bulmak için yolculuklar yaptım. Geniş çapta yolculuklar yaptım, onun bir zamanlar bilindiği yerleri ziyaret ettim. Ve Gaunt'un

evinin yıkıntıları arasında saklanmış yüzüğü tesadüfen buldum. Görünüyordu ki Voldemort ruhunun bir parçasını yüzüğün içine

mühürlemekte başarılı olmuştü, onu daha fazla takmak istemiyordu. Yüzüğü birçok güçlü büyüyle koruma altına alarak, bir

zamanlar atalarının yasadığı yerdeki bir kulübeye sakladı (Morfin tabii ki Azkaban'a götürülmüştü) , bir gün yıkıntıyı ziyaret

edebileceğim tehlikesini, veya gizlenmiş büyüleri ortaya çıkarmak için gözlerimi açık tutabileceğimi hiç tahmin etmemisti."

"Buna rağmen, kendimizi çok fazlasıyla kutlamamalıyız. Sen günlüğü yok ettin ve ben de yüzüğü, fakat eger yedi-parçaya

bölünmüş ruh teorimizde haklıysak, daha dört Horcruxes daha var."

"Ve herhangi bir şey olabilirler mi?" dedi Harry. "Öf, teneke kutular veya bilmiyorum, bos iksir siseleri..."

"Sıradan, kolayca gözden kaçabilecek esyalar olması gereken Anahtarları düşünüyorsun Harry. Fakat Voldemort, kendi

değerli ruhunu korumak için teneke kutularını veya eski iksir siselerini kullanır mı? Sana gösterdiğim şeyi unutuyorsun. Lord

Voldemort ödül biriktirmeyi sever, ve çok güçlü bir büyü tarihi olan esyaları tercih eder. Gururu, kendi üstünlüğüne olan inancı,

kendisine büyü tarihinde çok sasırtıcı bir pay edinme isteğindeki azmi; bütün bunlar, bana gösteriyor ki, Voldemort Horcruxlarını

serefine layık, özen gösterdiği, favori esyaları arasından seçecektir."

"Günlük, olagandısı bir şey değildi."

"Günlük, senin de söylediğin gibi, Slytherin'in Varisi olduğunun bir kanıtıydı. Eminim ki Voldemort onun muazzam bir

önemi olduğuna karar vermiştir.”

“Bu yüzden, diğer Horcruxlar?” dedi Harry. “Onların ne olduğunu biliyor musunuz, efendim?”

“Sadece tahmin edebiliyorum,” dedi Dumbledore. Az önce söylediğim nedenlerden dolayı, Voldemort’un, onları yapmak

için kuskusuz görkemli eşyaları arasından seçim yaptığına inanıyorum. Bu yüzden, eğer onun çevresindeki yok olan eşyalardan

kanıt bulabilirsem diye Voldemort’un geçmişini tarıyorum.”

“Madalyon!” dedi Harry yüksek sesle, “Hufflepuff’ın kupası!”

“Evet,” dedi Dumbledore, gülümsüyordu, “Bahse girebilirim – belki de diğer elim üzerine – fakat bir çift parmak, yani

onlar üçüncü ve dördüncü Horcrux olurlar. Tekrar altı tane yapıldığını varsayarsak, geriye kalan ikisi, baya bir problem, fakat

tehlikeli bir tahmine gireceğim, Hufflepuff’ın ve Slytherin’in eşyalarını güvende tutarak, Gryffindor ve Ravenclaw’dan sahip

olduğu eşyalar izleyerek bulmayı düzenledi. Eminim, dört kurucudan dört eşya olacaktır, Voldemort’un yaratıcılığının üzerinden

güçlü bir tahmin. Ravenclaw’dan herhangi bir eşya bulmayı basarıp basaramadığını cevaplayamam. Buna rağmen, Gryffindor’dan

emniyette geriye kalan bir tek şey olduğundan eminim.”

Dumbledore kararmış parmaklarıyla arkasındaki yakut-kaplı kılıcın cam bir kutunun içerisinde bulunduğu duvarı işaret etti.

“Bunun, onun gerçekten Hogwarts’a geri dönmek istemesinin nedeni olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?” dedi

Harry. “Diğer kuruculardan birinden herhangi bir şey bulmak ve denemek için mi?”

“Düşüncelerim tam olarak öyle,” dedi Dumbledore. “Fakat ne yazık ki, onun geri dönmesi için bu bize daha fazla bir

ilerleme katamıyor, veya bu yüzden okulu arama şansı olmadığına inanıyorum. Bu nedenle dört kurucunun eşyalarını toplama

hırsını hiç gerçekleştiremediği sonucuna varıyorum. Kesinlikle ikisine ulaşmış – belki de üçüne – simdilik yapabileceğimiz en iyi

şey bu.”

“Eğer Ravenclaw’dan veya Gryffindor’dan herhangi bir şeye sahipse, geriye altıncı Horcrux kalıyor,” dedi Harry

parmaklarını sayarak. “Her ikisini de ele geçirmedikçe?”

“Böyle düşünmüyorum,” dedi Dumbledore. “Altıncı Horcrux’un ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum. Ben bir süre için

yılanın, yani Nagini’nin davranışlarını merak ettiğimi itiraf ettikten sonra ne söyleyeceğini merak ediyorum?”

“Yılan mı?” dedi Harry ürkererek. “Hayvanlar Horcrux gibi kullanılabilirler mi?”

“Pekala, bunu yapmak makul değil,” dedi Dumbledore, “çünkü ruhunu kendisi için hareket edebilen ve düşünebilen

herhangi bir varlığa aktarmak açıkça görülüyor ki çok riskli bir şey. Buna rağmen, eğer benim hesaplamalarım doğruysa,

Voldemort ebeveynlerinin evine seni öldürmek amacıyla girdiği zaman, altı hedefine ulaşmak için en azından bir Horcrux daha

vardı. Horcrux yapma işlemini özellikle önemli ölümler için saklıyormuş gibi görünüyor. Bu muhakkak sen olabilirsin. Seni

öldüreceğine inanıyordu, özetlenen kehanetin tehlikesini yok edecekti. Kendisini yenilmez yaptığını inanıyordu. Sundan eminim

ki son Horcrux’u senin ölümünle yapmayı planlıyordu. Hepimizin de bildiği gibi, başarısız oldu. Buna rağmen, geçen birkaç yıldan

sonra, yaşlı Muggleları öldürmek için Nagini’yi kullandı, ve belki de bu onu, son Horcrux’unu yapmak için ona yönlendirdi. O Lord

Voldemort’un gizemini arttıran Slytherin bağlantısını kullanıyor; belki de ona, Voldemort’un bir şeye ne kadar sevgi dolu olabilirse

o kadar sevgi dolu olduğunu düşünüyorum; kesinlikle onun yakınında olmasını çok seviyor, ve Çataldili olmasına rağmen bile

onun üstünde alıslımın dışında bir kontrolü var.”

" Böylece," dedi Harry, " günlük ve yüzük yok edildi. Kupa, madalyon, ve yılan halen sağlam, ve bir Horcrux'un da Gryffindor veya Ravenclaw'ın esyalarından biri olabileceğini düşünüyorsunuz?"

" Kesinlikle takdire değer, az ve öz ve yanlısız bir özetti, evet," dedi Dumbledore basıyla reverans yaparak.

" Böylece, ... hala onları mı arıyorsunuz, efendim? Okuldan ayrıldıktan sonra gittiğiniz yer bunun için miydi?"

" Doğru," dedi Dumbledore. " Çok uzun zamandır onları arıyorum. Düşünüyorum ki ... belki de ... Bir diğerine çok yaklaştım olabilirim. Umut verici işaretler ver."

" Ve eğer bulursanız," dedi Harry hızlıca, " ondan kurtulmanıza yardım etmek için sizinle gelebilir miyim?"

Dumbledore bir şey söylemeden önce Harry'e bir süre dikkatle baktı, " Evet, zannediyorum öyle."

" Yapabilir miyim?" dedi Harry tamamıyla sasırarak.

" Oh, evet," dedi Dumbledore, hafifçe gülerek. " Bunu hak ettiğini düşünüyorum."

Harry kalbinin havalandığını hissetti. Bir kez olsun uyarısız ve korumanın olmadığı bir şeyi duymak çok güzeldi.

Duvarlardaki müdürler ve müdireler Dumbledore'un kararına daha az sasırmış gibi görünüyordu; Harry bir kaçının kafalarını salladığını gördü ve Phineas Nigellus gerçekten de hırıldıyordu.

" Horcrux yok edildiği zaman Voldemort bunu anlıyor mu, efendim? Bunu hissedebiliyor mu?" diye sordu Harry, portrelere aldırılmayarak.

" Çok ilginç bir soru, Harry. Buna inanmıyorum. Voldemort'un simdilerde kendini seytana çok fazla kaptırdığına inanıyorum, ve kendisinin bu önemli parçaları çok uzun zaman önce kendisinden ayrılmıştı, bizim onları yok ettiğimizi hissetmez.

Belki de, ölümle yüz yüze geldiğinde, kayıplarından haberdar olabilir... fakat haberdar değil, mesela, Lucius Malfoy'a hakikati zorla söyletene kadar, günlük çoktan yok olmuştur. Voldemort'un günlüğünün işlevini yitirdiğini ve bütün gücünün çalındığını öğrendiği zaman, öfkesinin dikkate degecek kadar korkunç olduğunu söyleyebilirim."

" Fakat düşünmüştüm ki, Lucius Malfoy'a onu Hogwarts'a sızdırmasını o amaçlamıştı?"

" Evet, yıllar önce, çok sayıda Horcrux yapabileceğinden emin olduğu zaman o yaptı, fakat Lucius hala Voldemort'un öyle söylemesini bekliyor olmalıydı, Voldemort günlüğü ona verdikten kısa bir süre sonra yok olduğu için ondan bu emri hiç almadı.

Süphesiz Lucius'un Horcrux'u dikkatlice korumaktan başka hiçbir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini düşündü, ama yıllardır ortalarda olmayan ve Lucius'un, öldüğüne inandığı bir efendi olarak Lucius'un korkularıyla çok fazla ilgileniyordu. Tabii ki, Lucius günlüğün gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Anladığım kadarıyla Voldemort ona günlüğün Sırlar Odası'nın tekrar açılmasına neden olacağını söylemişti çünkü akıllıca büyülenmişti. Lucius elinde efendisinin ruhundan bir parça taşıyor olduğunu bilseydi, süphesiz ona çok büyük bir saygıyla muamele edecekti – fakat ilerlemek ve eski planı devam ettireceği yerde onu kendi amaçları için kullandı. Günlüğü Arthur Weasley'in kızına aktararak, bir hareketle hem Arthur'u gözden düşürecek ve hem de yüksek derecede yasak bir büyü nesneden kurtulmuş olacaktı. Ah, zayıf Lucius... Onun Horcrux'u kendi kazancı için israf ettiği hakkındaki gerçeği öğrendiğinde Voldemort'ın öfkesiyle ne olmuştur, ve geçen sene bakanlıkta olan fiyasko, eğer su an Azkaban'da güvende olduğundan gizli olmayan bir mutluluk duyuyorsa hiç sasırmazdım."

Harry bir süre düşünceler arasında durduktan sonra, " Öyleyse eğer bütün Horcruxlar yok edilirse, Voldemort da öldürülebilir mi?" diye sordu.

" Evet, öyle zannediyorum." Dedi Dumbledore. " Horcruxları olmadan, Voldemort zarar görmüş ve eksilmiş ruhuyla ölümlü bir insan olacaktır. Asla unutmama, onun ruhu onarılanın ötesinde bir hasar olsa da, beyni ve büyü güçleri olduğu gibi kaldı.

Horcruxları olmasa bile Voldemort gibi bir büyücüyü öldürmek için olagandısı bir yetenek ve güç gerekecek.”
“ Fakat ben olaganüstü bir yeteneğe ve güce sahip degilim,” dedi Harry, Dumbledore onu durdurmadan önce.

“ Evet, sahiptin,” dedi Dumbledore sebatla. “ Voldemort’un hiçbir zaman sahip olmadığı bir güce sahiptin. Sen yapabilir –
?”

“ Biliyorum!” dedi Harry sabırsızlıkla. “ Ben sevebiliyorum!” Dumbledore’un onu durdurmasının zor olduğu bir anda ekledi,

“ Önemli bir üstünlük!”

“ Evet Harry, sen sevebiliyorsun,” dedi, Harry’nin daha önce söylemekten kaçındığı şeyi çok iyi bildigini düşünüyormuş gibi

görünen Dumbledore. “ Basına gelen her seye verilen, büyük ve olaganüstü sey. Nasıl olagandısı olduğunu anlamak için halen çok gençsin, Harry.”

“ Bu yüzden, kehanet söylüyordu ki `Karanlık Lord’un hiç bilmediği bir güce’ sahip olacağım. Bunun anlamı sadece – sevgi

mi?” diye sordu Harry, kendini biraz hayal kırıklığına ugramış hissederek.

“ Evet, sadece sevgi,” dedi Dumbledore. “ Fakat Harry, kehanetin sadece önemli seyleri söylediğini asla unutma, çünkü

Voldemort da bunu yapmıştı. Geçen yılın sonunda sana söylemistim. Voldemort kendisi için en tehlikeli kişi olarak seni seçti – ve

bu yüzden, seni kendisi için en tehlikeli kişi yaptı!”

“ Fakat, aynı seye geliyor –”

“ Hayır, gelmiyor!” dedi Dumbledore, sesi şimdi daha sabırsızca çıkıyordu. Kurumus, siyah elini Harry’e doğrulttu ve, “

Kehanete çok fazla anlam yüklüyorsun!” dedi.

“ Fakat,” dedi öfkeden tükürür gibi konusarak, “ fakat söylemistin ki kehanetin anlamı –?”

“ Eger Voldemort kehaneti hiç duymamış olsaydı, bu gerçekleşecek miydi? Herhangi bir anlamı olacak mıydı? Tabii ki

hayır! Kehanet Odası’ndaki her kehanetin gerçekleştiğini mi düşünüyorsun?”

“ Fakat,” dedi Harry sersemlemişçesine, “ fakat geçen yıl, ikimizden birinin diğerini öldüreceğini söylemistin–?”

“ Harry, Harry, çünkü Voldemort ciddi bir hata yaptı, ve Profesör Trelawney’in sözleriyle hareket etti! Eger Voldemort

babanı hiç öldürmemiş olsaydı, sendeki intikam almak için olan siddetli istek ortaya çıkacak mıydı? Tabii ki hayır! Eger anneni

senin için ölmeye zorlamasaydı, onun anlayamadığı bu esrarengiz koruma sana verilecek miydi? Tabii ki hayır, Harry! Göremiyor

musun? Voldemort, tam da zorbalanın her yerde yaptığı gibi, en kötü düşmanını kendisi yarattı! Kaç tane zorbanın onlara eziyet

ederek insanları korkuttuğu hakkında bir fikrin var mı? Hepsi de farkında ki, bir gün, çok sayıdaki kurbanının arasından

muhakkak biri önlerine dikilecek ve karşılık verecek. Voldemort da farklı değil! Her zaman onunla mücadele edecek birisi var mı

diye gözetliyor. Voldemort kehaneti duydu ve harekete geçti, bunun sonucunda sadece onu en çok öldürmek isteyen kişiyi

özenle seçmedi, aynı zamanda ona esi az bulunur çok etkili silahlar verdi!”

“ Ama – ?”

“ Bunu anlaman gerekli!” dedi Dumbledore, ayaga kalktı ve görkemli cüppesi hareketleri yüzünden hısırdarken uzun

adımlarla odada gezinmeye başladı; Harry onu hiç böyle telaslı görmemisti. “ Seni öldürmeye kalkıştığında, su anda önümde

oturan kişiyi, Voldemort kendisi için dikkate değer biri olarak seçti, ve yapamaya çalıştığı sey ugruna ona özellikler verdi! Onun

düşüncelerini ve hırslarını görebilmen Voldemort’un hatası, hatta yılan dilini anlayabilmen de onun sana verdiği özelliklerden biri,

ve aynı zamanda, Harry, Voldemort’un dünyasının iç yüzünü kavrama ayrıcalığına sahip olmana ragmen (aklıma gelmiskem, bu

herhangi bir Ölüm Yiyen'in ölmesine neden olacak bir hediyedir) , sen hiçbir zaman karanlık sanatlar tarafından bastan çıkarılmadın, hiçbir zaman, ayrıca Voldemort'un takipçilerinden biri olmak için de en küçük bir istek dahi göstermedin!"

" Tabii ki göstermedim!" dedi Harry öfkeyle. " O benim annemi ve babamı öldürdü!"

" Kısaca, sevme yeteneğin sayesinde korundun!" dedi Dumbledore yüksek sesle. " Voldemort'un ki gibi bir gücün

çekiciliği karşısında çalışabilecek tek koruma! Katlandığın tüm bastan çıkarmalara, tüm ıstıraplara ragmen, kalbin tıpkı on bir

yasındayken aynaya baktığında, onun, kalbi'nin istegini yansıttığı zamanki gibi kötülükten uzak kaldı ve o ayna sana Voldemort'u

engellerebileceğin tek yolu gösterdi, ölümsüzlüğü veya zenginliği değil. Harry, o aynada senin gördüğünü görebilen ne kadar az

büyücü olduğu hakkında bir fikrin var mı? Voldemort ne ile mücadele ettiğini bilmeliydi, ama bilmiyordu!

Fakat şimdi biliyor. Sen

kendine hiçbir zarar gelmeden Voldemort'un düşüncelerine girebiliyorsun, fakat o, Bakanlıkta fark ettiği gibi, ölümcül bir ıstırap

çekmeden sana hükmedemiyor. Bunun neden olduğunu anlamadığını sanmıyorum, Harry, fakat ölümsüzlüğe o kadar açtı ki

bozulmamış bir ruhun ve sevginin önemini kavrayamadı."

" Fakat, efendim," dedi Harry, sesinde tartışmacı olmayan cesur bir gayretle, " hepsi aynı seye geliyor, değil mi? Bunu

denemek ve onu öldürmek zorundayım, ya da -?"

" Zorunda mı?" dedi Dumbledore. " Tabii ki zorundasın! Ama kehanet için değil! Kendin için, deneyene kadar asla huzur

bulamayacaksınız! Dkimizde bunu biliyoruz! Lütfen, bir anlığına, kehaneti hiç duymadığını hayal et! Voldemort hakkında şimdi nasıl

hissediyorsun? Düşün!"

Harry, Dumbledore'un önünde bir yukarı bir aşağı uzun adımlarla yürümesini izledi ve düşüncelere daldı. Annesini,

babasını ve Sirius'u düşündü. Cedric Diggory aklına geldi. Lord Voldemort'un yaptığını bildiği bütün korkunç eylemleri düşündü.

Gögsünün içinden bir alev fırlayacakmış gibi göründü, ve boğazını kavurdu.

" Onun ölmesini istiyorum," dedi Harry sessizce. " Ve bunu ben yapmak istiyorum!"

" Tabii ki istiyorsun!" diye haykırdı Dumbledore. " Görüyorsun ki, kehanet, senin bir şeyler yapma zorunda olduğunu

anlamına gelmiyor! Fakat kehanet, Lord Voldemort'un seni esiti olarak isaretlemesine neden oldu... Baska bir deyişle, yolunu

seçmekte özgürsün, kehaneti geri çevirmekte tamamen özgürsün! But Voldemort continues to set store by the prophecy... Seni

avlamaya devam edecek... bu da bir şeyi kesin yapıyor ki, gerçekten -?"

" Dkimizden biri diğerini öldürecek," dedi Harry, " Evet."

Ancak sonunda Dumbledore'un ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Bu ölüme, savaşla yüzleşmek için arenaya sürüklenmek

ve basını yukarıda tutarak savaş alanına yürümek arasındaki fark diye düşündü Harry. Bazı insanlar, belki de, bu iki yol arasından

seçim yapma arasında çok az fark olduğunu söyleyebilirler – fakat Dumbledore biliyordu – ve bende, diye düşündü Harry içinden

siddetli bir kıvanç dalgası ile ve ailemde biliyordu – ki dünyadaki bütün fark bu.

(Roaldus_Marvelinse)

SECTUSEMPRA

Gece isinden yorulmuş ama aynı zamanda zevk almış olan Harry, ondan sonraki gün Tılsım Dersinde Hermione ve Ron'a

geçen gün olan herşeyi anlattı (onlara en yakın duran kişiye ilk kez Muffliato büyüsünü yapıyordu). Dkaside Harry'nin Slughorn'un

anısını tatlı dille aldığından tatmin edici bir şekilde etkilenmişler ve Harry ikisine Voldemort'un Horcrux'larını ve Dumbledore'un

onu da yanında götürmeye söz vermesi olayını anlatınca ikisi de kesinlikle dehsete düsmüslerdi, Dumbledore'un baska birisini bulmasının daha iyi olacağını düşünüyordu ikisi de.

"Vov," dedi Ron, Harry en sonunda onlara herseyi anlatmayı bitirdikten sonra; Ron ne yaptığına dikkat etmeden اساسını tavana dogru belli belirsiz sallıyordu. "Vov. Gerçekten Dumbledore'la gidiyorsun... deneyecek ve yokedecsin... vov."

"Ron, abartıyorsun," dedi Ron'un bileğini tutan ve اساسını tavandan uzaga yöneltmesini saglayan Hermione sabırla, ve tabii ki de tavandan kocaman tanecikler düsmeye baslamıstı. Lavender Brown komsu masadan kıpkırmızı gözlerle Hermione'ye yiyecek gibi baktı, Harry fark etmisti, ve Hermione bunun üzerine hemen Ron'un elini bıraktı.

"Oh evet," dedi dalgın bir saskınlıkla omzunun üstünden asagiya bakan Ron. "Pardon... öyle görünüyor ki hepimizde artık igrenç kepekler var..."

Ron Hermione'in omzundaki sahte kar taneciklerinin bazılarını temizledi ve Lavender göz yaslarına boguldu. Ron son derece suçlu bir sekilde baktı ve sırtını Lavender'a döndü.

"Biz ayrıldık," dedi Ron Harry'e agzının kenarından, "Geçen gece, benim yataktaneden Hermione'yle çıktığımı gördüğü zaman. Seni tam olarak göremedi, bu yüzden sadece ikimiz oldugunu düşündü."

"Ah," dedi Harry. "Peki – bittigine önem vermiyorsun, degil mi?", "Hayır," diye onayladı Ron. "Çıgılık atması bayagi kötüydü, ama en azından bitmesi gerekmiyordu."

"Korkak," dedi Hermione, eglenmiş görünmesine ragmen. "Evet, bu gece ask maceraları için kötü bir geceydi her yerde.

Ginny ve Dean de ayrıldı, Harry."

Hemione ona bunu söylediği an gözlerinde bayagi bilgiç bir bakış vardı diye düşündü Harry, ama Hermione muhtemelen onun içinin aniden konga dansı yapmaya basladığını bilemezdi. Yüzünü nerdeyse hareketsiz tutmaya ve sesini yapabildiği kadar normal bir sekilde çıkarmaya çalışarak, sordu, "Nasıl olmuş?"

"Oh, çok salakça bir sey... Ginny portre deliginden geçerken sanki kendisi geçemezmiş gibi ona her zaman yardım etmeye çalıştığını söyledi... ama ne zamandan beri araları kötüydü."

Harry sınıfın diğer kısmında olan Dean'e bir göz attı. Kesinlikle mutsuz görünüyordu.

"Tabiki, bu durum seni biraz çıkmaza sokuyor, degil mi?" dedi Hermione.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry çabucak.

"Quidditch takımı," dedi Hermione. "Eger Ginny ve Dean küslerse..."

"Oh – evet," dedi Harry.

"Flitwick," dedi Ron uyarıcı bir tonda. Kısa ve minik Tılsım ustası onlara dogru hareket ediyordu, ve sirkeyi sarapa çevirmeyi basaran tek kişi Hermione'ydi; ve cam sarap siseli yogun koyu kırmızı bir sıvıyla doluydu, oysa Harry ve Ron'un özleri hala koyu kahverengiydi.

"Simdi, simdi, çocuklar," diye cikledi Profesör Flitwick sitemle. "Az laf, çok is... bakalım nasıl olmuş..."

Berber asalarını kaldırdılar, tüm güçleriyle konsantre olarak, asalarını siselere dogrulttular. Harry'nin sirkesi buza döndü;

Ron'un siseli patladı.

"Evet... ev ödevi için," dedi masanın altından tekrar çıkan ve cam parçalarını sapkasının tepesinden alıp atan Profesör Flitwick, "pratik yapın."

Tılsım dersinden sonra birlikte nadiren bos olan zamanlarını yasadılar ve birlikte ortak salona gittiler. Ron Lavender'la ilişkisi konusunda gerçekten kaygısız görünüyordu, ve Hermione de neseli görünüyordu, niye sırtığı sorulduğunda bile, "Bugün güzel bir gün," dedi basitçe. Ama kimse Harry'nin aklında çok çetin bir savaş oldugunu farketmiş görünmüyordu:

O Ron'un kız kadesi.
Ama Dean'i terketti.
O hala Ron'un kız kadesi.
Ben Ron'un en yakın arkadasıyım!
Bu isleri daha da kötülestirir.
Eger onla ilk ben konussaydım –
Sana vururdu.
Ya aldırıs etmezsem?
O senin en iyi arkadasın!
Harry portre deliginden günesli ortak salona girdiklerini son anda farkettiler ve Hermione, "Katie! Geri döndün!
Dyi misin?"
diye bagırana kadar biraraya gelmiş bir grup yedinci sınıfı hayal meyal gördü.
Harry uzun uzun baktı: Hakikaten Katie Bell'di, tamamiyle sağlıklı görünüyordu ve sevinçli arkadaşlarıyla
etrafı
kusatılmıştı.
"Gerçekten iyiyim!" dedi Katie mutluca. "St. Mungos'tan ayrılmama pazartesi izin verdiler, iki gün annem ve
babamla
evdeydim ve sonra bu sabah geri döndüm. Leanne daha şimdi McLaggen'in son maçta yaptıklarını
anlatıyordu, Harry..."
"Evet," dedi Harry, "güzel, artık geri döndün ve Ron zinde, Ravenclaw'u mahvetmek için yeterince sansımız
olacak, buda
demek oluyorki hala Kupa yarısında olabiliriz. Dinle, Katie..."
Bir an önce Kaite'ye birkaç soru sorması gerekiyordu; merakı Ginny'i bile geçici olarak aklından silmişti.
Katie'nin
arkadasları kendi isleri için toplanırken, Harry sesini azalttı; görünüşe göre Biçim Degistirme dersine geç
kalmışlardı.
"... o kolye... onu sana kimin verdiğini hatırlayabilir misin?"
"Hayır," dedi elleri üzüntüyle titriyordu Katie. "Herkes soruyor, ama hiçbir fikrim yok. Hatırladığım son şey Üç
Süpürge'deki bayanlar tuvaletine doğru yürüdüğüm."
"Demekki tuvaletteydin, değil mi?" dedi Hermione.
"Eh, kapıyı açtığımı biliyorum," dedi Katie, " bu yüzden bana Impreius Laneti'ni yollayan kim ise kapının tam
arkasındaydı. Ondan sonra, hafızam St. Mungo'da iki hafta önceye kadar bir boşluk içindeydi. Dinle, gitsem
iyi olacak, geri
dönüşümün ilk günü olsada McGonagall'a bana akıl verme fırsatını tanımak istemem..."
Çantasını ve kitaplarını kaptı ve Harry, Ron ve Hermione'yi cam bir masada oturmuş ve kızın onlara
söylediklerini
zihinlerinde tartar bir şekilde bırakarak arkadaşlarının pesinden aceleyle gitti.
"O zaman kolyeyi Katie'ye veren bir kız yada kadın olmalı," dedi Hermione, "bayanlar tuvaletinde olduğuna
göre."
"Ya da kız veya kadın gibi görünen gibi biri olmalı," dedi Harry. "Unutma, Hogwarts'ta bir kazan dolusu çok
özlü iksir
vardı. Bir kısmının çalındığını biliyoruz..."
Aklında, Crabbe ve Goyle'un gösterişli bir şekilde geçiş görüntüsünü izledi, hepsi kıza dönüşmüştü.
"Sanırım bir yudum Felix almam gerekecek," dedi Harry, " ve ihtiyaç odasına yeniden bir göz atmam gerek."
"Bu tamamiyle iksir ziyarı olurdu," dedi çantasından daha yeni çıkardığı Spellmans Syllabary adlı kitabı
bırakan
Hermione sıkıntılı bir şekilde. "Sans sadece seni daha uzaga çekebilir, Harry. Slughorn'la olan durum ise çok
farklıydı; her zaman
onu ikna etme yeteneğine sahiptin, sadece şartları biraz daha ayrıntıyla incelemen gerekiyordu. Sans seni
güçlü bir sihirde
geçirmek için yeterli değil zaten. O iksirin geri kalanını zıyan etme! Dumbledore seni yanında götürürse sahip
olabileceğin tüm
sansa ihtiyacın olacak..." Sesini bir fısıltıya dönüştürdü.
"Biraz daha yapamaz mıyız?" diye sordu Ron Harry'ye, Hermione'yi yok sayarak. "Ondan bir stoga sahip
olmak
mükemmel olurdu. ... Kitaba bir göz gezdir..."
Harry Dleri Düzey Dksir Yapımı kitabının kopyasını çantasından çekip çıkardı, ve Felix Felicis'i aradı.

"Vay canına, gerçekten çok karışık," dedi malzemeler listesine bir göz gezdirerek. "Ve yapımı altı ay sürüyor... Kısık

atete yapmalısın. ..."

"Her zamanki gibi," dedi Ron.

Sayfanın kösesi kıvrıldığında Harry kitabı çantasına geri koymak üzereydi; döndürdüğünde birkaç hafta önce isaretlemiş olduğu "Düşmanlar için," başlığı altında olan Sectum-Sempra büyüsünü gördü. Ne ise yaradığını hala öğrenememişti,

çünkü onu Hermione'nin etrafında denemek istememişti, ama onu birdahaki sefere habersizce arkasından gelen McLaggen

üzerinde denemeyi düşünüyordu.

Katie Bell'in okula geri gelisinden özellikle memnun olmayan tek kişi Dean Thomas'dı, çünkü artık Kovalayıcı olarak

Katie'nin yerine geçmesi konusunda ona gerek duyulmayacaktı. Harry ona bunu söylediğinde sadece omuz silkerek ve

homurdanarak felaketini sogukkanlılıkla karşıladı, ama Harry uzaklaştığı an Dean ve Seamus'un onun arkasından asice

söylendikleri hissine kapıldı. Dlk iki hafta Harry kaptan olduğundan beri en iyi Quidditch antrenmanlarını yasadı. Takımı

McLaggen'in kovulmasından dolayı çok memnundu, en sonunda Katie'nin geri dönüşünü de pek o kadar sevinmişlerdi,

olaganüstü güzel uçuyorlardı.

Ginny Dean'den ayrılışına üzgün gibi görünmüyordu; aksine Ginny takımın ruhu ve yaşam kaynağıydı.

Quaffle

hızlanırken Ron'un kale direkleri arasında bir aşağı bir yukarı telasla hareket etmesi veya Harry'nin baygın düşmeden önce

McLaggen'a emirler yağdırdığı halini taklit eden Ginny, takımı çok eğlendirdi. Diğerleriyle birlikte gülen Harry, Ginny'e bakmak

için masum bir nedeni olduğundan memnundu; antrenman sırasında Harry birkaç Bludger yarası daha almıştı çünkü gözleri

Snitch'te degildi.

Beynindeki savaş daha da hiddetleniyordu: Ya Ginny ya da Ron? Bazen Lavender'ı düşünüyordu. Eger Ginny'e çıkma

teklifi ederse Ron kafasına fazla takmayabilirdi, ama sonradan Ginny Dean'i öperken gördüğü zaman yüz ifadesini hatırladı, ve

Harry Ginny'nin elini bile çok fazla tutarsa Ron'un bunu esas ihanet olarak düşüneneğinden emindi...

Ginny'le gülen ve antrenman sonunda onunla geri dönen Harry onla konuşma konusunda henüz cesaretini toplayamamıştı; onun pek çok vicdani agrısına ragmen, kendisini onu en iyi şekilde yalnız basına nasıl

yakalayabileceğini merak

ederken buldu. Eger Slughorn küçük partilerinden birini verseydi Ron'un etrafta olmaması bakımından çok iyi olacaktı – ama

maalesef, Slughorn partileri bırakmış görünüyordu. Bir ya da iki kez Harry Hermione'den yardım istemeyi düşündü, ama onun

yüzündeki bilmis ifadeye katlanabileceğini sanmıyordu; bazen Ginny'e bakarken veya onun sakalarına gülerken Hermione'nin onu

farkettiğini sanmıyordu. Ve isleri daha da karıştırmak için, eger çıkma teklifi etmezse diye basının etini yiyen bir endisesi vardı, o

teklif etmezse elbette baskaları teklif ederdi yakında: O ve Ron Ginny'nin kendi iyiliği için çok fazla popüler olduğu konusunda en

azından hemfikirlerdi.

Herseyi hesaba katarak, Felix Felicis'den bir yudum daha alma istegi günden güne güçleniyordu, ama emin olmak

gerekirse bu olay Hermione'nin de dediği gibi "sartları ayrıntılarıyla incelemek" için miydi? Sakin günler Mayıs boyunca yavaşça

akıp geçti, ve Harry Ginny'i her görüşünde Ron onun dibindeydi sanki. Harry kendini, nasıl olcaksa Ron'un, en yakın arkadaşı ve

kız kardesi birbirleri için yanıp tutusmasından ve onları birkaç dakikadan daha uzun bir süreliğine yalnız bırakmasından baska onu

çok mutlu edecek bir şey daha olamayacağını anlamasını sağlayacak bir şans mucizesi arzularken buldu. Ama yılın Quidditch finali yaklaşıırken her iki isteginin gerçekleşmesi için hiçbir şansı yoktu; Ron Harry'le taktikler konusunda konuşmak istiyordu her zaman ve başka şeyler için çok az düşüncesi vardı. Ron bu bakımdan yegane kişi değildi; hala tamamıyla belirsiz olan Şampiyonu belirleyecek Gryffindor-Ravenclaw maçına olan ilgi aşırı yükseliyordu okul içinde. Eğer Gryffindor Ravenclaw'ı üçyüz puan farkla yenerse (uzun bir yoldu, ve Harry takımının iyi uçuşmasını sağlayacak kadar iyi tanımiyordu henüz) o zaman Şampiyona'yı kazanacaktı. Eğer üç yüz puandan az farkla yenerlerse, Ravenclaw'un ardından ikinci olacaktı; eğer yüz puan farkla kaybederlerse Hufflepuff'ın arkasından üçüncülüğe yerleşeceklerdi ve eğer yüz puandan fazla farkla yenilirdilerse sonuncu olacaktı ve hiçbir şey olamayacaklardı, Gryffindor'un iki asırdan sonra sonuncu olduğunda kaptanın o olduğunu unutmamasına izin verilmeydi diye düşündü. Çok önemli olan maça geri sayımda bildik her nitelik vardı: rakip Bina üyeleri koridolarda karşı takımı tehdit etmeye kalkışıyorlardı; onlar geçtiği an özel oyuncular aleyhinde hosa gitmeyen şarkılar yüksek sesle söyleniyordu; takım üyeleri ya tüm dikkatlerin üzerlerinde olmasında dolayı eğlenerek etrafta kabadayılık yapıyorlar ya da sınıflar arasındaki tuvaletlere girerek kusuyorlardı. Nedense, oyun Ginny'yle ilgili olan planları için Harry'nin aklında içinden çıkılmaz bir şekilde başarı veya başarısızlıkla bağdasmı. Eğer üç yüz puandan daha fazla farkla yenerlerse oluşacak coşku sahnesini ve bir yudum doyurucu Felix Felicis kadar iyi olabilecek neseli gürültülerle dolu maç sonrası partisini düşünmeden edemedi. Tüm zihin kargasasının ortasında, Harry diğer güçlü arzularını unutmamı: Malfoy'un Dhtiyaç Odası'nda neler karıştırdığını bulmak. Hala Çapulcu Haritası'nı kontrol ediyordu, ve Malfoy'un yerini bulamaması üzerine, Malfoy'un zamanının çoğunu Odada geçirdiği mantığına vardı. Harry Dhtiyaç Odası'na girmeyi basarma konusundaki ümitini her ne kadar kaybediyor olsa da yakınlarda olduğu zaman girmeye kalkışıyor, ama istegini tekrar tekrar söylemesine rağmen, duvar kesin bir şekilde kapısız kalmaya devam ediyordu. Ravenclaw'la olan maçtan birkaç gün önce, Harry kendini ortak salondan akşam yemegine doğru yalnız giderken buldu, Ron kusmak için kendini tekrar tuvalete atmıştı, ve Hermione son Aritmansi denemesinde yapmış olabileceğini düşündüğü bir hata için aceleyle Profesör Vector'u görmeye gitmişti. Alışkanlıktan dolayı, Çapulcu Haritası'nı inceleyen Harry her zamanki gibi dolambaçlı yol olan yedinci kat koridorundan geçti. Bir an için Malfoy'u hiçbir yerde bulamadı, ama sonra Malfoy'un alt kattaki erkekler tuvaletinde olduğunu gösteren minik etiketli noktayı gördü, ona Crabbe ve Goyle değil ama Mızmız Myrtle eslik ediyordu. Harry sadece bu kuskulu çiftte bakarken bir zırha çarptığı zaman durdu. Yüksek sesli gürültü onu dalgınlığından çekip çıkardı; Filch'in geleceği korkusuyla olay mahalinden aceleyle uzaklaşarak mermer basamaklardan aşağı doğru fırladı ve sonrada alttaki geçit boyunca hızla kostu. Tuvaletin dışında, kulagını kapiya dayadı. Hiçbir şey duyamadı. Sessizce kapiyu iterek açtı. Draco Malfoy sırtı kapiya dönük bir şekilde ayakta idi. Elleri lavabonun her iki tarafını sıkıca tutuyordu, beyaz-sarı bası ise eğikti.

"Yapma," diye yumusak bir ses geldi baska bir kabinde olan Mızımız Myrtle'dan. "Bana... neyin yanlis oldugunu söyleme... sana yardım edebilirim..."

"Hiç kimse bana yardım edemez," dedi Malfoy. Tüm vücudu titriyordu. "Bunu yapamam. ... yapamam. ... ise yaramayacak ... ve yakında yapmazsam... beni öldürecegini söylüyor..."

Ve Harry büyük bir sok içinde anladı, öyle büyük bir soktu ki onu oraya çakmıstı, Malfoy aglıyordu – gerçekten aglıyordu – gözyaşları solgun yüzünden kirli lavaboya akıyordu. Malfoy güçlükle soludu ve yutkundu ve sonra, büyük bir titremeyle, az çatlamis aynaya baktı ve omuzunun üstünden Harry'i bakarken gördü. Asasını çeken Malfoy arkasına döndü. Dçgüdüsel olarak, Harry kendi asasını çekti. Malfoy'un büyüü Harry'nin tepesindeki lambayı paramparça ederek Harry'i birkaç santim sıyırdı; Harry kendini yana dogru fırlattı, Levicorpus'u düşündü ve asasına hafifçe dokundu, ama Malfoy laneti engelledi ve baska bir lanet için asasını kaldırdı – "Hayır! Hayır! Kesin sunu!" diye cikledi Mızımız Myrtle, sesi fayanslı tuvaletin içinde yüksek sesle yankılanıyordu.

"Durun! DURUN!"

Gürültülü bir patlama oldu ve Harry'nin arkasındaki çöp kutusu infilak etti; Harry Malfoy'un kulagının arkasındaki duvara çarpıp geri seken ve gürültüyle çıgık atan Mızımız Myrtle'in altındaki su deposunu ezip geçen bir Bacak-Kilitleme büyüü yapmaya kalktı; sular hertarafa saçıldı ve Harry kaydı, Malfoy yüzünü burusturduğu an, "Cruci ..." diye haykırdı.

"SECTUSEMPRA" diye bağırđı yerden asasını vahsice sallayan Harry. Malfoy'un yüzünden kanlar fiskırdı ve göğsü sanki görünmez bir kılıç tarafından desilmisti. Geriye sendeledi ve asası zayıf sag elinden düşerken su kaplı zemine büyük bir sapırtıyla kapaklandı.

"Hayır ..." diye nefesi kesildi Harry'nin. Kayarak ve sendeleyerek, Harry ayaga kalktı ve yüzü kıpkırmızı kesilmis olan ve beyaz elleriyle kanla kaplanmış göğsünü tırmıklayan Malfoy'un yanına fırladı.

"Hayır – ben yapmadım..."

Harry ne diyecegini bilmiyordu; kendi kanından bir havuzcugun içinde kontrolsüzçe titreyen Malfoy'un yanında dizlerinin üstüne çöktü. Mızımız Myrtle sagır edici bir sesle bağırđı: "KATDL! TUVALETTE KATDL! KATDL!" Harry'nin arkasındaki kapı bir çarpmaıyla açıldı ve Harry baktı, dehsete düstü: Snape odada ileriye dogru atılmıstı, yüzü mosmordu. Harry'i kabaca bir tarafa iterek, Malfoy'un yanına çöktü, asasını çıkardı, ve nerdeyse sarkıya benzer büyüü sözcükler mırıldanarak Harry'nin lanetinin yapmış olduğu derin yaralara sürdü. Kan kaybı yavaslamış görünüyordu; Snape geri kalan seyleri Malfoy'un suratından temizledi ve büyüü tekrarladı. Artık yaralar kapanıyor gibiydi. Ne yapmış olduğundan dehsete düşen Harry hala izliyordu, kendisinin de su ve kanla kaplı olduğundan haberi yoktu.

Mızımız Myrtle yukarıda hala hüngür hüngür aglıyor ve inliyordu. Snape üçüncü kez karşı laneti yaptığında, Malfoy'u yarım kaldırarak ayakta durmasını sagladı.

"Hastahane kanadına gitmen gerek. Kesin bir miktar yaralanma olabilir, ama eger hemen bir tutam geyikotu alırsan o yaraları dahi engelleyebiliriz... Gel..."

Malfoy'u tuvaletten dışarı çıkarttı, kapıda Harry'e dönerek sesinde soguk bir öfkeyle, "Ve sen, Potter... Beni burda bekle."

Harry'nin aklına bir dakkalığına emre karşı çıkmak gelmedi. Ttireyerek yavasça ayaga kalktı, ve ıslak zemine baktı. Yüzeyde kıpkırmızı çiçekler varmış gibi su üstünde yüzen kan lekeleri vardı. Mızımız Myrtle inlemeye devam ederken ve artan

hıçkırıklarından açıkça zevk alırken ona sessiz olmasını söyleyecek cesaret bile bulamadı içinde.

Snape on dakika sonra döndü. Tuvalet adımını attı ve kapıyı ardından kapattı.

"Git," dedi Myrtle'a ve Myrtle ardından çınlayan bir sessizlik bırakarak kendi kilozetine doğru bir hamlede dalış yaptı.

"Bunu yapmak istemedim," dedi Harry bir solukta. Sesi soğuk ve sulu boşlukta yankılandı. "O büyünün ne yaptığını bilmiyordum."

Ama Snape bunu görmemezlikten geldi. "Anlaşılan seni hafife almışım, Potter," dedi sessizce. "Senin böyle güçlü bir

Karanlık Büyü bildiğini kim düşünebilirdi? Kim öğretti sana bu büyüyü?"

"Ben – onu bir yerde okudum."

"Nerde?"

"O – kütüphaneye aitti," diye uydurdu Harry çığınca. "Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum..."

"Yalancı," dedi Snape. Harry'nin boğazı kurudu. Snape'in ne yapacağını biliyordu ve bunu hiçbir zaman engelleyememisti. ...

Tuvalet Harry'nin gözlerinde parıltıyor gibi görünüyordu; tüm düşüncelerini dağıtmaya çalıştı, ama ne kadar denesede, Yarım Kan Prens'in Dleri Düzey Dksir Yapımı'nın kopyası aklının ön tarafında belirsizce yüzüyordu. Ve sonra yeniden enkaz haline gelmiş ve ıslak tuvaletin ortasında Snape'e gözlerini dikmiş bakıyordu.

Snape'in,

korktuğu şeyi görmemesi umuduyla onun kara gözlerine dik dik baktı, ama –

"Bana okul çantasını getir," dedi Snape yumuşak bir ses tonuyla, "ve tüm okul kitaplarını. Hepsini. Onları bana getir.

Simdi!"

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Harry birkerede döndü ve tuvaletin dışına sular sıçrattı. Birkez daha koridordayken,

Gryffindor Kulesi'ne doğru bir kosa kopardı. Çoğu insan yolun diğer tarafında yürüyordu; kan ve suyla sırlıklam olmuş Harry'e

agızları açık bakakaldılar, ama kosup yanlarından geçtiği an ardından yöneltilen hiçbir soruya cevap vermedi. Sersemlemiş hissediyordu; sanki sevgili bir ev hayvanı aniden bir canavara dönmüştü; Prens, kitabına böyle bir

büyüyü koyarken ne düşünmüş olabilirdi? Slughorn'a – Harry'nin midesi çalkalandı – tüm yıl boyunca Dksir dersinden nasıl bu

kadar güzel sonuçlar aldığını söyler miydi? Harry'e çok şey öğretmiş olan... Harry'e bir çeşit rehber ve arkadaş olan... kitaba el

koyacak mıydı ya da yok mu edecekti? Harry bunun olmasına izin veremezdi... Veremezdi...

"Nerdedin--? Neden sırlıklamışsın -- ? Bu kan mı?" Harry'nin bu haline sasıran Ron basamakların basında duruyordu.

"Kitabına ihtiyacım var," diye soludu Harry. "Dksir kitabın. Çabuk... bana ver..."

"Ama ya Yarım Kan..."

"Sonra anlatırım!"

Ron Dleri Düzey Dksir Yapımı kopyasını çantasından çıkardı ve teslim etti; Harry Ron'u geçerek ortak salona doğru

tabana kuvvet kostu. Burdaydı, aksam yemeklerini yeni bitirmiş olan birkaç insanın saskın bakışlarını görmezden gelerek okul

çantasını kaptı, kendini portre deliginde dışarı attı, ve yedinci kat koridoruna doğru fırladı. Dans eden ifritlerin gobleninin önünde

kayarak durdu, gözlerini kapadı, ve yürümeye başladı.

Kitabımı saklamak için bir yere ihtiyacım var... Kitabımı saklamak için bir yere ihtiyacım var... Kitabımı saklamak

için bir yere ihtiyacım var. ...

Üçkez daha boş duvarın önündeki geniş alanda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Gözlerini açtığında, en sonunda, orda

bir oda vardı: Dhtiyaç Odası'nın kapısı. Harry kapıyı çekerek açtı, kendini içeri attı, ve kapıyı çarpıp kapattı.

Saskınlıktan nefes nefese kaldı. Hızı, panigi, tuvalette onu ne beklediği korkusuna rağmen kendine hakim olamadı

ama baktığı şey tarafından dehsete düştü. Yüksek pencereleri, kule gibi duvarlarıyla şehir gibi görünen bir yere ışık saftları

gönderen koca bir katedral boyutunda olan bir odada duruyordu, Harry'nin bildiği kadarıyla Hogwarts sakınlarının soylarının saklı esyalarını bulundurabilecek bir yapıydı. Dstiflenmiş, belkide, kötüye kullanılmış bir büyüün kanıtlarını saklamak için konulmuş olan, ya da satonun gururlu ev cinleri tarafından saklanmış olan kırık dökük parçalarla ya da hasar görmüş esya yığınlarıyla sınırlandırılmış dar yollar ve sokaklar vardı. Binlerce ve binlerce kitap vardı, yasaklanmış ya da çalınmış olmalarına şüphe yoktu. Kanatlı mancınıklar ve Azılı Frizbiler vardı, içinde hala hayat olanlar fazla hareket etmeden diğer yasak nesnelerin olusturduğu dağ üzerinde isteksizce uçuyolardı; çentikli, donmuş iksir siseleri, sapkalar, mücevherler, cübbeler vardı; ejderha yumurtası kabuguna benzeyen şeyler, hala içindekinin seytanca parladığı tıpalı siseler, birkaç tane paslı kılıç, ve ağır, kanlı bir balta vardı. Tüm bu saklı hazinelerin arasındaki birçok dar sokaklarda aceleyle yürüdü. Dçi doldurulmuş devasa bir ifritin sağından geçti, sola Montague'nin geçen sene kaybetmiş olduğu kırık Kaybolma Kabinet'ine doğru döndü, sonunda yüzeyi asit atılmış gibi kabarmış görünen geniş bir dolabın yanında durdu. Dolabın gıcırdayan kapılarından birini açtı: Burası uzun süre önce kafeste ölmüş olan bir şey için saklanma yeri olarak kullanılmıştı; iskeletinde bes bacak vardı. Yarım Kan Prens'in kitabını kafesin arkasına sıkıstırdı ve kapıyı sıkıca kapattı. Kalbi dehset içinde gümbürdeyen Harry tüm kargasaya bir göz atarak bir an için mola verdi... Bu yeri tüm bu çöplerin ortasında yeniden bulabilecek miydi? Yakında sandığın üstündeki çirkin bir cadının çentikli büstünü kavrayarak onu kitabın artık saklı olduğu dolabın üstüne kaldırdı, tozlu ve eski bir perugu vede heykelin üstündeki kirlenmiş tacı alarak büstü daha belirgin yapmak için onun kafasına koydu, sonra saklı paçavraların olusturduğu dar sokaklarda kosabildiği kadar hızla kostu, kapıya geri döndü, sonra arkasından sıkıca kapattığı kapının bulunduğu koridora geri döndü, ve kapı birkerede tasa dönüştü. Ron'un Dleri Düzey Dksir Yapımı kopyasını aynı onun yaptığı gibi çantasına tıkan Harry tam gaz alt kattaki tuvalete doğru kostu. Bir dakika sonra, esasını sessizce Harry'nin okul çantasına doğru tutan Snape'in önündeydi. Nefes nefese kalan ve göğüsünde yakıcı bir acı hisseden Harry onu teslim etti ve bekledi. Birer birer, Snape Harry'nin kitaplarını çekip çıkarttı ve onları inceledi. Sonunda, geriye kalan tek kitap Snape'in konuşmadan önce ona çok dikkatle baktığı Dksir kitabıydı. "Bu senin Dleri Düzey Dksir Yapımı kopyan demek, değil mi, Potter?" "Evet," dedi hala zor nefes alan Harry. "Bundan eminsin, değil mi, Potter?" "Evet," dedi Harry meydan okuyarak. "Bu senin Flourish ve Blotts'dan satın aldığın Dleri Düzey Dksir Yapımı kopyası mı yani?" "Evet," dedi Harry kesin bir şekilde. "Peki neden," diye sordu Snape, "ön kapagın arkasında 'Roonil Wazlib' yazısı var?" Harry'nin kalbi durmaya başladı. "O benim lakabım," dedi. "Senin lakabın," diye tekrarladi Snape. "Evet... arkadaşlarım beni böyle çağırır," dedi Harry. "Bir lakabın ne olduğunu anlayabilirim," dedi Snape. Soguk, siyah gözler bir kez daha Harry'ninkileri delip geçiyordu; onlara bakmamayı denedi. Zihnini kapa.... Zihnini kapa... Ama bunun tam olarak nasıl yapıldığını hiçbir zaman öğrenememisti... "Ne düşündüğümü biliyor musun, Potter?" dedi Snape, çok alçak sesle. "Bence sen bir yalancı ve sahtekarsın ve sen dönemin sonuna kadar her Cumartesi benimle cezaya kalmayı hakediyorsun. Ne düşünüyorsun, Potter?" "Ben – ben kabul etmiyorum, efendim," dedi hala Snape'in gözlerine bakan Harry. "Güzel, cezandan sonra nasıl hissettiğini görecez," dedi Snape. "Cumartesi sabahı saat onda, Potter. Benim

ofisimde.”

“Ama efendim....” dedi Harry, çaresizce bakarak. “Quidditch... son maç...”

“Saat onda,” diye sarı dişlerini gösteren bir sırıtmayla fısıldadı Snape. “Zavallı Gryffindor... bu yıl dördüncü sırada

olacak, korkarımki...”

Ve tek bir kelime dahi etmeden Harry’i çatlak aynaya bakar halde bırakarak tuvaletten ayrıldı, daha hasta hissediyordu, emindi, Ron’un hayatta hissetiginden daha fazla hasta hissediyordu.

“Sana söylemistim’ demiyicem,” dedi Hermione, bir saat sonra ortak salondaydılar.

“Kes sunu, Hermione” dedi Ron kızgınlıkla.

Aksam yemegine hiç yetisememisti; zaten istegi de yoktu. Ron’a, Hermione’ye ve Ginny’e neler oldugu hakkındaki hikayesini daha yeni bitirmisti, anlatmak için yardıma ihtiyacı yoktu zaten. Haberler çok hızlı yayılmıştı: Görünüşe göre

Mızmız Myrtle satonun her tuvaletinde ortaya çıkarak hikayeyi anlatmayı kendine bir görev bilmisti; Malfoy hastahane kanadında

Harry’e heryerde saldırarak zaman kaybetmeyen Pansy Parkinson tarafından ziyaret edilmisti, ve Snape öğretim görevlilerine,

neler oldugunu tam olarak anlatmisti. Harry daha yeni, kovulmadığı için şanslı oldugunu söyleyen ve Snape’in dönemin sonuna

kadar her Cumartesi olan cezasını tüm kalbiyle destekleyen McGonagall tarafından çağırılarak onun esliginde hiç hos olmayan on

bes dakikaya katlanmak için ortak salondan çıkmisti.

“ O Prens hakkında yanlış bir seyler oldugunu söylemistim,” dedi Hermione, anlatılan kendini tutamamisti.

“Ve

ben haklıydım, değil mi.”

“Hayır, haklı oldugunu düşünmüyorum,” dedi Harry inatla.

Hermione’nin azarlaması olmadan da yeterince kötü bir zaman geçiriyordu; Oynayamayacağını söylediğinde Gryffindor takımının yüzündeki bakışlar hersey arasında en kötü cezaydı. Ginny’nin gözlerini üstünde hissediyordu su an ama

Harry karışık vermedi; o gözlerde hayalkırıklığı ya da öfke görmek istemiyordu. Harry ona sadece Cumartesi günü Arayıcı olarak

oynayacağını ve Dean’in onun yerine Kovalayıcı olarak tekrar takıma katılacağını söylemistim. Eger kazanırlarsa belki Ginny ve

Dean maç bitimindeki cosku sırasında yeniden ilişki kurarlardı... Bu düşünce Harry’nin içinden buzlu bir bıçak gibi geçti...

“Harry,” dedi Hermione, “hala o kitap için nasıl diklenebiliyorsun, o büyü -- ”

“O kitap hakkında söylenmeyi kesecek misin!” diye gözlerinden kıvılcımlar saçtı Harry. “Prens onun sadece kopyasını çekti! Herkesin o büyüü kullanmasını tavsiye eder gibi bir hali yoktu! Tüm bildigimiz, ona karşı kullanılan bir sey

hakkında not tuttuğu!”

“Buna inanmıyorum ,” dedi Hermione. “Resmen koruyorsun -- ”

“Ne yaptığımı korumuyorum!” dedi Harry çabucak. “Öyle bir sey yapmamayı dilerdim, ve sadece bir sürü cezam

oldugundan dolayı değil. O tür bir büyü kullanmayacağımı biliyorsun, Malfoy’un üstünde bile kullanmam, ama Prens’i

suçlayamazsın, o ‘bunu deneyin , gerçekten muhtesem’ diye bir sey yazmamı – sadece kendisi için not tutuyordu, değil mi,

baskası için değil...”

“Bana,” dedi Hermione, “oraya geri döneceğini mi söylüyorsun -- ?”

“Ve kitabı geri alacağımı mı söylüyorsun? Evet, kitabı alacam,” dedi Harry kuvvetli bir şekilde. “Dinle, eğer Prens

olmasaydı Felix Felicis’i asla kazanamazdım. Ron’u zehirden nasıl kurtarabileceğimi asla bilmeyecektim, asla benim -- ”

“ – Dksir dersinde haketmedigin muhtesem bir şöretin olmayacaktı,” dedi Hermione igrenerek.

“Kes sunu artık, Hermione!” dedi Ginny, ve Harry çok sasırmıstı, çok minnettar olmuştı, Harry baktı.

“Söylenenlere

bakılırsa, Malfoy bir Affedilemez Lanet kullanmayı deniyordu, Harry kendisini kurtarmak için bir sey yaptığından dolayı memnun

olmalısın!”

"Evet, tabii ki Harry lanetlenmediği için çok memnunum!" dedi açıkça sızlayan Hermione. "Ama o Sectusempra büyüsünün iyi olduğu söyleyemezsin, Ginny, gördün mü Harry'yi ne hale soktu! Ve düşündümde, maçtaki sansınızı da ne hale soktuğunu görüyorum -- "

"Ah, sanki Quidditch'ten anlıyormuş gibi davranmaya başlama," diye diklendi Ginny, "kendini sadece utanılacak duruma düşüreceksin."

Ron ve Harry uzun uzun baktılar: Birbirleriyle her zaman iyi anlaşıyorlar Ginny ve Hermione şimdi kollarını bağlamış oturuyorlardı, zıt yönlerde birbirlerine yiyecek gibi bakıyorlardı. Ron Harry'ye endişeyle baktı, sonra rastgele bir kitap kapı ve arkasına gizlendi. Harry, her nasılsa, bunu hakketigini bilmesine rağmen, birden inanılmaz bir şekilde mutlu hissetti, aksamın geri kalanı boyunca hiçbirisi konuşmamış olsa bile.

Kaygısızlığı uzun sürmedi. Sonraki gün Slytherin'in katlanılması gereken satasmaları vardı, kaptanlarının dönemin final maçında kendisinin ceza yemesini sağladığı için mutsuz olan Gryffindor'luların öfkesinden bahsetmemisti bile. Cumartesi sabahı, Hermione'ye ne demis olsa da, Ginny, Ron ve diğerleriyle Quidditch sahasında yürümek için dünyadaki tüm Felix Felicis'leri memnuniyetle değiş tokuş ederdi. Günışığı altında sel gibi akan ve hepsinin sapkalar ya da rozetler taktığı ve bayraklar ya da atkılar salladığı öğrenci güruhuna sırt çevirip maç hakkında hiçbir yorumu, alkışı ya da homurdanmayı duyamayacağını bile zindanlara giden tas basamaklardan inmek ve sonrada kalabalığın uzaktan gelen sesinin çoğunlukla yokolduğu yere kadar yürümek nerdeyse dayanılmazdı.

Harry kapıyı çalıp memnuniyetsizlikle, öğretim yerinin daha yukarda olmasına rağmen, hala Snape'in bosaltmamış olduğu bildik ofise girdiği zaman, "Ah, Potter," dedi Snape. Oda her zamanki kadar donuk bir aydınlıktaydı ve yapışkan ölü nesnelere duvarların tümünde asılı duran renkli iksirlerin içine konumustu. Kötüye alamet olarak, Harry'nin oturacağını sandığı masanın üstünde bir sürü istiflenmiş ve örümcek ağlarıyla kaplanmış kutu vardı; onların bunaltıcı, merhametsiz bir havası vardı, ve onların üstünde çalışmak anlamsızdı.

"Mr. Filch bu eski dosyaları temizleyecek birini arıyordu," dedi Snape yumuşak bir sesle. "Bunlar Hogwarts'ın diğer suçluları ve aldıkları cezaların kayıtları. Senden mürekkebin silinmiş olduğu ya da kartların fareler tarafından hasar görmüş olduğu yerlerdeki suçları ve cezaları oraya yeniden geçirmeni istiyorum ve, alfabetik sırada olduklarından emin ol, sonra yeniden kutulara yerleştir. Büyü kullanmayacaksın."

"Anladım, Profesör," dedi son üç heceye koyabildiği kadar küçümseme ifadesi koyan Harry.

"Düşündüm de," dedi Snape, dudaklarında bedbah gülümsemesiyle, "yüz on ikiden yüz elli altı ya kadar olan kutulardan başlayabilirsin. Dçlerinde görevine biraz ilgi duyacağın bazı tanıdık isimler bulacaksın. Dste, bak..."

Gösterisle en üstteki kutulardan birinden bir kart çekti ve okudu, "James Potter ve Sirius Black. Bertram Aubrey üzerinde kanun dışı büyü kullandıklarından dolayı göz altına alındılar. Aubrey'in normal boyutlarda iki kafası oldu. Çifte ceza." diye dudak büktü Snape. "Onlar gittiginde bile arkalarında büyük başarılarının kayıtlarını bırakmaları çok avutucu bir şey olmalı."

Midesindeki çukurda yeniden o bildik kaynama duygusunu hissetti. Ona aynen cevap vermeyi önlemek için dilini tutarak, kutuların önüne oturdu ve bir tanesini kendine doğru çekti.

Harry'nin önceden tahmin ettiği gibi çok gereksiz ve sıkıcı bir isti, muntazam bir titizlik ve hevesle isaretlenmişlerdi (Snape'in titizlikle planlamış olduğu gibi) yani Harry sadece babasının ve Sirius'un yaptıklarını okumustu, genellikle ikisi çeşitli küçük suçlara bulasmıştı, arada bir Remus Lupin ve Peter Pettigrew onlara eslik etmişti. Ve Harry onların çeşitli tüm suçlarını ve cezalarını kopyalarken, daha maçın yeni başladığı disarda neler olduğunu merak etti... Arayıcı Ginny Cho'ya karşı oynuyordu...

Harry duvarda tiktak eden büyük saate tekrar ve tekrar göz attı. Sanki normal bir saatin yarı hızında hareket ediyordu; belki Snape onu olaganüstü yavas hareket etmesi için büyümüştü? Sadece yarım saatten beri burada olamazdı... bir saat... bir buçuk saat...

Saat on iki buçugu gösterdiğinde Harry'nin karnı guruldamağa başladı. Harry görevine başladığından beri hiç konuşmamış olan Snape sonunda biri on geçte saatine baktı. "Sanırım yeter," dedi sogukça. "Geldigin yeri isaretle. Önümüzdeki Cumartesi saat onda devam edeceksin." "Evet, efendim"

Harry kıvrılmış bir kartı kutunun içine rastgele tıktı ve Snape kararını degistirmeden önce kapıya hızla kostu, tas basamakları yaris yapar gibi geri tırmandı, sahadan bir ses duymak için kulagını zorladı, ama her taraf sessizdi... Demekki bitmişti...

Disarda, kalabalık Büyük Salonda duraksadı, sonra mermer merdivenlere dogru kostu; Gyrrfiondor kaybetmiş olsa da kazanmış olsa da, takım genellikle kutlamayı ortak salonda yaparlar ve acılarını ortak salonda paylaşırlardı. " Quid agis ?" dedi Sisman Hanım'a deneme olarak, içerde neyle karsılasacağını merak ediyordu. "Görüleceksin," dediği an Hanım'ın yüz ifadesini anlamak güçtü. Ve ileriye dogru açıldı. Onun arkasından bir kutlama gürültüsü fırladı disarı. Onun görüs alanı içindeki insanların çıgık atmaya başlaması üzerine agzı açık bakakaldı; birkaç el onu odanın içine çekti. "Biz kazandık!" diye haykırdı etrafta zıplayan ve Kupayı Harry'e savuran Ron. "Biz kazandık! Dört yüz elliye yüz kırk! Biz kazandık!"

Harry etrafına bakındı; Ginny ona dogru kosarak geliyordu; kollarını Harry'e doladığı an yüzünde sert ve atesli bir ifade vardı. Ve hiç düşünmeden, planlamadan, elli kisinin onlara baktığına aldırıs etmeden, Harry onu öptü. Birkaç uzun dakikadan sonra – ya da yarım saat de olabilir – ve ya birkaç güneşli gün de olabilir – ayrıldılar. Sonra birkaç insan ıslık çaldı ve biran çekingen kıkırdama patlaması oldu. Harry Ginny'nin kafasının üstünden elinde paramparça olmuş bardağı tutan Dean Thomas'a, ve sanki bir sey fırlatacakmış gibi bakan Romilda Vane'e baktı. Hermione'nin gözlerinin içi gülüyordu, ama Harry'nin gözleri Ron'ü arıyordu. Sonunda hala kupayı tutan ve yüzünde kafasına bir sopayla vurulmasının daha uygun olacağını gösteren bir ifade olan Ron'ü buldu. Bir saniyeden daha az bir zaman birbirlerine baktılar, sonra Ron Harry'nin anladığı ve 'Peki – eger yapman gerekiyorsa' anlamında bir minik kafa sallayısıyla cevap verdi. Gögsündeki yaratık zaferle kükrüyordu, portre deliginin disında Ginny'e sırttı ve konuşmadan baktı. -- Eger zamanları olsaydı – maçı tartısacakları bir esnada onun yerine bahçede uzun bir yürüyüs önceden belirlenmiş görünüyordu. (naturedefender)

DAVETSİZ KULAK MİSAFİRİ

Harry Potter'ın, Ginny Weasley'le çıkmaya başladığı gerçeği çoğu kız birçok kisiyi ilgilendirmiş görünüyordu; ama birkaç hafta içinde Harry kendini dedikodulara karşı vurdumduymaz ve mutlu hissediyordu. Zaten karıştığı bir karanlık büyü olayını

konusmaktansa uzun bir aradan sonra onu mutlu eden bir konuda konuşmak hoş bir değişiklik olmuştur.
"Sanırdın ki insanların konuşacak daha önemli konuları var" dedi Ginny ,ortak salonun zemininde Harry nin bacaklarına yaslanmış Gelecek Postasını okurken. "Bir hafta içinde 3 ruh emici saldırısı ve Romalde Vane senin göğsünde hipogrif dövmesi olduğunun gerçek olup olmadığını sordu"
Ron ve Hermione kahkahalara boğuldular ama Harry önemsemedi.
"Sen ne dedin ona ?" dedi Harry.
"Ona Macar boynuzkuyruk olduğunu söyledim" dedi Ginny gazetesinin sayfasını çevirirken çok daha Maço "Sag ol" dedi Harry sırtarak "Peki Ron için nesi var dedin?"
"Pgmy puff, ama neresinde olduğunu söylemedim"
Ron kaslarını çattı ama Hermione kıkırdamaya devam etti.
"Dinle" dedi Ron Harry ve Ginny i isaret ederek "sırf size izin verdim diye,sanmayın ki bu izini geri çekemem"
"Dzin?" dedi Ginny "Sen ne zamandan beri benim bir şey yapmam için veriyorsun ki? Hem sen değil miydin MDchael veya Dean olacağına Harry olsun diyen?"
"Evet, bendim" dedi Ron isteksizce "ama bu toplum içinde öpüsmeye başlamadan önceydi."
"Seni ikiyüzlü pislik! Sen kendin Lavender'la ne durumdaydın bütün bu mekanda bir çift yılanbalığı gibi gezinmiyor muydun?" diye ekledi Ginny
Ama Ron un iyi niyeti haziran ayına girildiğinde fazla zorlanmak zorunda kalmadı, çünkü Harry ve Ginny'nin birlikte geçirdikleri zaman dilimi iyice sınırlanmaya başlamıştı.Ginny nin SBD leri yaklaşıyordu ve her gece vaktini kütüphanede saatlerce harcayarak geçiriyordu.Yine Ginny nin kütüphanede sabahladığı bir gece Harry pencerenin kenarına oturmuş Bitki Bilim ödevini bitirdiğini zannediyordu ama bugün öğle arasında Ginny ile göl kenarında geçirdiği zamanın hayalini kuruyordu, tam bu esnada Hermione Ron ve onun arasına sandalyesini çekti yüzünde hoş olmayan maksatlı bir ifade vardı.
"Seninle konuşmak istiyorum Harry"
"Ne hakkında" diye sordu Harry şüpheli bir tavırla.Çünkü bir gece önce Hermione ona Ginny'nin sınavlara iyi hazırlanması gereken bu dönemde onu deli etmemesini söylemişti.
"Melez Prens hakkında."
"Üff, yine mi?" diye sızlandı Harry "Lütfen kapatır mısın su konuyu."
Harry hala cesaret edip de Dhtiyaç Odasına gidip kitabı almayı basaramamıştı. Bu yüzden iksir dersindeki performansı gittikçe düşmeye başlamıştı.(Ginny'i tasvip eden Slughorn sakayla karışık Harry nin akıl hastalığına yakalandığını düşünüyordu).
Ama Harry emindi ki Snape prensin kitabını ele geçirme konusundaki ümidini hala yitirmemisti,Harry, Snape gözden uzak kalıncaya kadar onu orada bırakmaya kararlıydı.
"Hayır kapatmıyorum" dedi Hermione "Beni dinleyinceye kadar da kapatmayacağım, şimdi Karanlık büyü icat etmeyi kendine hobi edinmiş bir hakkında daha daha fazla şeyler öğrenmeye çalışıyorum."
"O oğlan, bunu kendine hobi yapmadı"
"Oğlan;oğlan olduğunu nereden biliyorsun?"
"Onun hakkında konuşuyoruz," dedi Harry."Prens Hermione, Prens."
"Dogru" dedi Hermione şimdi yanakları kızarmaya başlamıştı cebinden eski bir gazete kupürü çıkardı ve Harry nin önünde duran masanın üstüne attı."Bak! Su resme bak."
Harry uzun yıllar sonunda sararmış olan gazete kupürünü aldı ve hareket eden resme bakmaya başladı.
Fotograf 15 yaşlarında kara kuru bir kıza aitti, tatlı bir kız değildi aynı zamanda somurtkandı da,kalın kasları ve solgun bir yüzü vardı.
Fotografın altındaki başlıkta su yazıyordu:
"Eileen Prince, Hogwarts Gobstone takım kaptanı."
"Eee" dedi Harry resmin altındaki kısa habere göz gezdirerek sadece okul içinde yapılmış anlamsız bir hikayeydi.

"Onun adı Eileen Prince, Harry." dedi Hermione, bir süre birbirlerine baktılar ve Harry, Hermione'nin ne demek istediğini anladı ve gülmeye başladı.

"Olamaz."

"Ne?"

"Sen onun melez... Ah, yapma.."

"Peki niye olmasın Harry büyü dünyasında gerçek prensler yoktur, belki baskalarının ona taktığı bir takma isimdir, belki de ek ismidir? Hayır dinler misin? Belki babası, soyadı Prince olan bir büyücü ve annesi de bir muggle'dır, böyle bir durum da onu Melez Prens yapar."

"Evet çok zekice Hermione."

"Ama olabilir, belki de Prince olmakla gurur duyuyordur."

"Dinle Hermione sana sunu söyleyebilirim ki o kız değil."

"Asıl gerçek şu ki sen bir kızın bu kadar zeki olabileceğine inanmıyorsun." dedi Hermione sinirli bir şekilde.

"Sence 5 yıldır seninle birlikte takılarak nasıl kızların zeki olmadıklarını düşünebilirim?" dedi Harry. "Baska yolu yok

sadece sunu biliyorum ki bunu yazan bir erkek sana bunu söyleyebilirim, o kızın bununla bir alakası yok, hem sen nereden buldun bunu?"

"Kütüphaneden," dedi Hermione. "Orada daha bir çok eski kehanet koleksiyonu var ve şimdi gidiyorum ve Eileen Prince

hakkında daha fazla şey araştıracağım eğer bulabilirsem."

"Sana iyi eğlenceler" dedi Harry sinirli bir şekilde.

"Evet eğleneceğim, ve portre deligine varınca dönüp Harry e bağırды : "Bakacağım ilk şey eski iksir ödülleri kaydı."

Harry onun arkasında bir süre kaslarını çatarak baktı ve ardından karanlık gökyüzünü seyretmeye devam etti.

"O sadece senin onu iksirde geçmeni çekemiyor." dedi Ron 1000 sihirli bitki ve mantar kitabına dönerek

"O kitabı geri istiyorum diye çılgın olduğumu düşünmüyordun, değil mi?"

"Tabi ki hayır" dedi Ron "O bir dahi, yani Prens, hem eğer o bezir ip ucu olmasaydı (parmağını boğazına götürdü ve

keser gibi yaptı) ben su anda bunu tartışmazdım, değil mi? Yani Malfoya yaptığın sihir iyiydi demiyorum.."

"Tabii ben de" dedi Harry hızlıca.

"Ama iyilesti değil mi? Kısa zamanda ayağa kalktı"

"Evet," dedi Harry "kesinlikle doğru, vicdanı bu nedenden dolayı hafifçe sızlamasına rağmen, tamamen doğruydü.

"Tesekkürler Snape."

"Snape ile ceza devam ediyor, değil mi?" diye devam etti Ron.

"Evet, cumartesi, ondan sonraki cumartesi ve ondan sonraki cumartesi," diye iç geçirdi Harry "ve şimdi de eğer kutular

bu yıl içinde bitmezsem, önümüzdeki yıl devam edeceğimi ima etti."

Harry bu cezaları tamamen bezdirici buluyordu zaten Ginny ile kısıtlı olan vaktini tamamen kısıtlıyordu çünkü.

Harry bu

aralar gerçekten Snape'in bunu bilip bilmediğin bu aralar sıkça merak ediyordu, çünkü Harry'i her seferinde daha geç

bırakıyordu. Harry, güzel havayı ve sunduğu fırsatları kaçıyordu.

Harry bu acı düşüncelerden elinde bir parça parsömen tutan Jeamy Peakes ortaya çıkınca sıyrıldı.

"Tesekkürler, Jimmy... hey bu Dumbledore'dan" dedi Harry parsömeni heyecanla açıp okuyarak. "Beni olabildigince

çabuk odasında bekliyormus."

"Vay canına ! diye fısıldadı Ron "Sanmıyorsun değil mi... bulduğunu?"

"En iyisi gidip görmek" dedi Harry ayaga kalkarak. Harry aceleyle Ortak Salondan fırladı ve olabildigince çabuk 7. katın

koridoruna vardı. Koridorlarda Peeves dışında kimse yoktu, rutin bir şekilde Harry'e tebesirle saldırdı ve Harry'nin savunma

büyüsünden kaçarken gıdıklarcasına bir kahkaha attı, Peeves, birden gözden kayboldu. Koridorlar sessizdi, öğrencilerin dışarı

çıkma yasasına 15 dakika kaldığı halde birçok kişi ortak salonuna dönmüştü.

Derken Harry bir çığlık ve çarpma sesi duydu duru ve dinledi.

"Sen.. nasıl...cesaret...AHHHHHHH!"

Gürültü yakın bir koridordan geliyordu Harry derhal oraya doğru hamle etti, esasını hazır tutmuştu. Harry bir köseyi

döndü ve yerde yatan Profesör Trelawney'i gördü. Kafası atkılılarıyla kaplanmıştı, biri kırık birçok sise yanında yatıyordu.

Harry aceleyle hamle etti ve Profesör Trelawney in ayaga kalkmasına yardımcı oldu.Trelawney in parlak boncukları

gözlükleriyle iç içe geçmiş durumdaydı.Yüksek sesle hıçkırdı, saçını düzeltti ve Harry'nin koluna tutunarak kendini yukarı çekti.

"Ne oldu Profesör?"

"Sorabilirsin tabii" dedi. "Kendi başıma dolanıyordum,karalık isaretler hakkında kara kara düşünüyordum ki..."

Ama Harry dikkatini daha fazla oraya veremedi,daha yeni nerede durduğunun farkına varmıştı.Orada sağda dans eden

ifritler resmi solda pürüzsüz,içinden geçilmez,ve sakladığı...

"Profesör Dhtiyaç Odasına mı girmeye çalışıyordunuz?"

"... tenezzül ettiğim karanlık isaretler ki... ne?"

"Dhtiyaç odası," diye tekrar etti Harry."Oraya mı girmeye çalışıyordunuz?"

"Ben seyy öğrencilerin orayı bildiğini bilmiyordum."

"Hepsi değil" dedi Harry" Ama ne oldu? Çığlık attınız, sesiniz yaralanmışsınız gibi çıkıyordu."

"Ben,seyy.." dedi Profesör,sallarını etrafına çekistirerek ve geniş gözlükleriyle ona bakarak.

"Ben istemistim ki...umm-yani kişisel eşyalarım var odada" ve "ahlaksızca suçlama" hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Doğru" dedi Harry yerde duran seri siselere bakarak,ama içeri girip onları saklayamadınız değil mi?"

Bunu çok garip bulmuştu oysa Harry,oda Melez Prensin kitabını saklamak istediğinde kendiliğinden açılı vermişti.

"Ohh ben girdim," dedi Profesör Trelawney duvara bakarak, "Ama içeride zaten birisi vardı."

"Birisi mi? Kim"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Profesör,Harry'nin sesindeki aciliyete bakarak. "Odanın içine yürüdüm ve bir ses duydum,daha

önce saklamaya çalışırken-yani seyy odayı kullanmaya çalışırken hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Bir ses? Ne soruyordu" dedi Harry

"Ne dediğini bilmiyorum,bir bağırma" dedi Profesör.

"Bir bağırma"

"Neseli" dedi

Harry ona baktı

"Kadın mıydı, erkek miydi?"

"Güçlü bir tahmine göre erkekti" dedi Profesör

"Ve mutlu."

"Çok mutlu." dedi profesör

"Bir şey kutlar gibi mi?"diye sordu Harry

"Kesinlikle"

"Ya sonra"

"Sonra sordum oradaki kim dedim" dedi Profesör

"Sormadan oradakinin kim olduğunu anlayamadınız mı?" diye sordu Harry

"Görücü göz..." dedi Profesör saygıyla,sallarını ve parlayan boncuklarını düzelterek "... mutlu seslerden çok dünyevi

olmayan meseleler üzerine ayarlanmıştır."dedi.

"Haklısınız " dedi Harry aceleyle bundan önce Profesör Trelawneyin görücü gözü hakkında çok şey duymuştu.

"Peki ses oradakinin kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır söylemedi" dedi Profesör "Her şey birden siyahlaştı ve bildiğim diğer şey kafa üstü yere çakıldım"

"Yani geleni görmediniz" dedi Harry

"E.. Hayır dediğim gibi..." durdu ve şüpheyle Harry'e baktı.

"En iyisi bunu Dumbledore a söylemeniz." dedi Harry "O Malfoy'un kutlamasını bilmeli yani sizi odadan kim attıysa"

Profesör bu teklife hayretle baktı kibirli görünüyordu.

"Müdür bey benden onu daha az ziyaret etmemi tercih ettiğini ima etti" dedi sogukça, "Dsime deger vermeyen birine

baskı yapacak degilim, eger Dumbledore uyarıları ihmal etmeyi sürdürürse, kartlar gösteriyorki..."

Kemikli ellerini bir an Harry'nin koluna yaklastırdı.

"Tekrar ve tekrar, nasıl ön gördüğüm önemli degil—"

Ve dramatik bir sekilde sallarının altından bir kart çıkardı.

"-yıldırım çarpmıs kule," diye fısıldadı. "Bela. Yıkım. Her zamankinden daha yakın..."

"Dogru," dedi Harry tekrar. "Pekala... Hala bu sesi ve odadan dışarı fırlatılmanız konusunda Dumbledore'a anlatmanız

gerektigini düşünüyorum..."

"Öyle mi?" dedi Profesör Trelawney, konuyu bir an tartarmıs gibi göründü, fakat Harry onun yasadığı bu küçük

macerayı anlatmayı seveceğini düşündü.

"Simdi onu göreceğim," dedi Harry. "Onunla bir randevumuz var. Beraber gidebiliriz."

"Ah tamam, bu durumda," dedi Profesör Trelawney bir gülümsemeyle. Dleri dönerek, Dspanyol sarabı dolu siselerini

heykelin yakınındaki bir vazoya bosaltdı."

"Seni sınıfımda görmeyi özlemisim, Harry" dedi duygusal bir sesle, beraber yola koyulmuşlardı. "Hiç görücü gözün yoktu

ama iyi bir nesneydin..."

Harry cevap vermedi, Profesör Trelawney'in sürekli felakete dair tahminlerine alet olmaktan sıkılmıştı.

"Korkarım ki," diye devam etti, "su katır –pardon, at adam—kart falları hakkında bir sey bilmiyor. Ona sordum –bir

görücü digerine –tabi hiç yapamadığı için, yaklasan felaketin titresimlerini hissetti mi? Beni çok komik bulmusa benziyordu. Evet,

komik!"

Sesi daha da histerik bir hal aldı, Harry arkada bırakılan siselere ragmen keskin sarap kokusunu duyabiliyordu."

"Muhtemelen, katır insanların benim büyük-büyük annemin hediyesini miras edinmedigimi duymustur. Bu söylentiler

kıskançlık nedeniyle etrafta dolastı. Bu tür insanlara ne söylediğimi bilir misin, Harry? Eger Dumbledore, beni okulunda eğitim

vermem için izin verdiyse, bunca yıl o kadar güvendiyse, ona kendimi kanıtlamamıs mıyım?"

Harry belli belirsiz bir sey mırıldandı.

"Dumbledore ile ilk görüşmemizi çok iyi hatırlıyorum," diye devam etti Profesör Trelawney, içten gelen bir sesle.

"Tamamiyle etkilenmisti, tabiki, tamamen etkilenmisti... Domuz Kafası'nda kalıyordum, hiç önermem, kötü bir yer sevgili evladım,

ama vergileri düşüktü. Benimle orada tanışarak büyük bir incelik gösterdi. Beni sorguladı... Dlk basta itiraf etmeliyim ki Kehanet'e

karsı bir garezi var gibiydi... ve hatırlıyorum ki biraz garip hissettim, o gün fazla yememistim... fakat sonra..."

Harry daha sonra ne olduğunu bildiği için ilk defa tam anlamıyla ilgi duyuyordu: Profesör Trelawney bütün hayatını

degistiren o kehaneti yapmıs, onun ve Voldemort hakkında ki kehanet.

"...fakat sonra kaba bir sekilde snape bunu böldü!"

"Ne?"

"Evet, kapının agzında bir kargasa vardı ve kapı açıldı, kaba barmen ile birlikte yukarıya yanlılıkla geldigine dair

zırvalayan Snape vardı, fakat ben korkarım ki ben onun orada benim Dumbledore ile konuşmamı gizlice dinledigini söyleyebilirim

–görüyorsun ki o sıralar kendisi de is arıyordu ve muhtemelen ipuçları elde etmeye çalışıyordu! Har neyse bildigin gibi bunun

ardından Dumbledore bana görevi vermeyi biraz daha istedi, ama hala düşünmeden edemiyordum, Harry benim mütevazı

tavırlarım ve yetenegime karsılık bu kapı deliginden dinlemeye hazırlanan bu zorba adam arasında seçim yaptı. Harry, canım?

Omzundan baktığında Harry'nin onunla olmadığını fark etti, konuşmayı kesmişti şimdi aralarında 3 metre kadar mesafe vardı.

"Harry?" diye tekrar etti tedirgince.

Muhtemelen onu kaygılandırmak ve korkutmak için yüzü bembeyazdı. Yayılan sok dalgaları ona çarptığından beri

kaskatı kesilmisti, ondan bunca zaman saklanan bu bilgi dışında her şey aklından uçup gitmişti.

Kehanet'e kulak misafiri olan Snape'ti. Kehanet ile ilgili bilgileri Voldemort'a aktaran Snape'ti. Snape ve Peter Petigrew, Lily,

James ve oğullarının ardından avlaması için Voldemort'u onlar göndermişti...

Artık hiçbirsey Harry'nin umrunda değildi.

"Harry?" dedi Profesör Trelawney tekrarlayarak. "Harry- beraber müdürü görmeye gittigimizi sanıyordum?"

"Burada kalın," dedi Harry, uyusmuş dudaklarının arasından.

"Ama, tatlım... Ona nasıl saldırıya ugradığımı anlatacaktım, oda—"

"Burada kalın!" dedi tekrar, Harry, sinirli bir tonda.

Harry yanından geçip ileriden hayvan başlı heykelin olduğu Dumbledore'un koridoruna dönerken, Profesör Trelawney

dehsete düsmüştü. Heykele sifreyi haykırdı ve üçer üçer kıvrılan merdivenlerden çıktı. Dumbledore'un kapısını tıklatmak yerine

tekmelercesine vurdu ve Harry çoktan kendini içeriye attığında sıcak bir ses "Gir" dedi.

Pencerenin ardında batan güneşin altınimsı yansıması gözlerine vuran Anka kusu Fawkes, ani bir bakış attı.

"Evet, Harry, benimle gelebileceğine söz verdim."

Bir veya iki dakikalığına Harry hiçbir şey anlamadı, Trelawney ile yaptığı konuşma aklındaki her şeyi uçurmuştu, sanki

beyni daha ağır çalışıyordu.

"Gelmek...sizinle mi...?"

"Eğer istersen tabii"

"Eğer ben..."

Ve Harry ilk basta neden Dumbledore'un odasına gelmeye kalkıştığını hatırladı.

"Bir tane buldunuz mu? Bir Horcrux mı buldunuz?"

"Sanırım evet."

Kızgınlık ve öfke, sok ve heyecanla yarıştıyordu; birkaç dakikalığına Harry konuşamadı.

"Korkman çok doğal," dedi Dumbledore

"Korkmadım!" dedi Harry bir çırpıda ve bu tam anlamıyla doğruydu, hissetmediği tek duygu sadece korkuydu. "Bu hangi

Horcrux? Nerede?"

"Hangisi olduğuna emin değilim-ancak yılan olmadığını söyleyebiliriz- ama onun buradan kilometrelerce ötede bir deniz

kıyısında, uzun süredir yerini belirlemeye çalıştığım bir mağarada saklandığına inanıyorum. Tom Riddle'ın yıllık gezilerindeki

yetimhaneden iki çocuğu korkuttuğu mağara; hatırladın mı?"

"Evet," dedi Harry. "Nasıl korunuyor?"

"Bilmiyorum, tamamıyla yanlış çıkabilecek süphelerim var." Dumbledore bir an tereddüt etti ve "Harry, benimle

gelebileceğine dair söz verdim ve sözümde duruyorum, aslında bunun oldukça tehlikeli olacağına dair uyarmamakla yanlış

yaptım."

"Geliyorum," dedi Harry, Dumbledore konuşmasını henüz bitirmisti. Snape'e karşı öfkeyle kaynamakta olarak, riskli ve

ciddi bir şeyi yapma tutkusunu on kat daha artmıştı. Bu Harry'nin yüzüne yansıması olmalıydı ki Dumbledore pencereden Harry'e

yaklaşarak daha yakından baktı, gümüşü kaslarının ortasındaki derin çizgiyi görebiliyordu.

"Ne oldu sana?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Harry.

"Seni ne üzdü?"

"Üzülmedim."

"Harry, Zihinbend'de hiçbir zaman iyi olmadın—"

Bu kelime Harry'nin öfkesini tutuşturan bir kıvılcım oldu.

"Snape!" dedi yüksekçe ve Fawkes arkalarından acı bir çığlık çıkardı. "Snape'e ne olduğu! Voldemort'a kehaneti anlattı, oydu, dışarıdan kapıyı dinledi, Trelaney anlattı bana!"

Dumbledore'un tepkisi degismedi, ancak Harry onun yüzünün batmakta olan güneş nedeniyle al yüzünün altında bembeyaz kesildiğini düşündü. Bir dakikalığına Dumbledore hiçbir şey söylemedi.

"Ne zaman öğrendin bunu?" diye sordu sonunda.

"Daha şimdi!" dedi Harry, bağırılmak için kendini çok büyük bir çabayla zor tutuyordu. Ve birden kenidini tutamadı.

"VE SEN ONA BURDA ÖGRETMENLDK YAPMASINA DZDN VERDDN VE O VOLDEMORT'A ANNEM DLE BABAMIN ARKASINDAN GDTMESDND SÖYLEDD!"

Kavga edermiş gibi soluyordu, kılını bile kıpırdatmayan Dumbledore'a dönerek odada volta atmaya başladı, ellerini ovuyordu ve eşyaları etrafa fırlatmamak için kendini son safhada zapt ediyordu. Dumbledore'a karşı öfkesini kusmak istiyordu ayrıca onunla gidip Horcrux'ı yok etmeyi denemeyi de; ayrıca Snape'e güvendiği için aptal yaşlı bir adam olduğunu söylemeyi istedi, ancak öfkesini kontrol altına almazsa Dumbledore'un onu götürmeyeceğinden korkuyordu...

"Harry," dedi Dumbledore usulca. "Lütfen dinle beni."

Adımlarını durdurmak, kendini bağırırmaktan alıkoymak kadar zordu. Harry duraksadı, dudaklarını kemirerek, Dumbledore'un çizgili yüzüne baktı.

"Profesör Snape'in yaptığı korkunç bir—"

"Bana hata olduğunu söylemeyin efendim, kapıyı dinliyordunuz!"

"Bitirmeme izin ver." Harry ters bir şekilde kafasını salladığı ana kadar bekledi sonra devam etti. "Profesör Snape korkunç bir hata yaptı. Profesör Trelawney'in kehanetini duyduğu gece hala Lord Voldemort'un tarafındaydı. Doğal olarak doğrudan efendisini ilgilendiren bu konuyu anlatmak için acele etti. Fakat bilmiyordu-bilmesine de imkan yoktu-bundan sonra Voldemort'un hangi çocuğun pesine düşeceğini bilmiyordu veya hangi ailenin pesine düşeceğini Snape bilmiyordu.

Harry nesesiz bir kahkaha koyu verdi.

"Babamdan Sirius'tan nefret ettiği gibi nefret ediyordunuz! Profesör, Snape'in nefret ettiği insanların sonlarının ölümüne meyilli olduğunu fark etmediniz mi?"

"Profesör Snape'in Lord Voldemort'un kehaneti nasıl yorumladığını fark ettiğinde hissettiği vicdan azabı hakkında hiçbir fikrin yok, Harry. Onun hayatındaki en büyük pismanlığına inanıyorum ve onun dönmesinin sebebi —"

"Fakat o çok iyi bir Zihinbendar, değil mi, efendim?" dedi kararlı durmaya çabalayan Harry. "Ve Voldemort'u şimdi bile onun kendi tarafında olduğuna inandırmadı mı? Profesör... Snape'in sizin tarafınızda olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Dumbledore bir süreliğine konuşmadı; aklını bir şeye yoğunlaştırıyormuş gibi görünüyordu. En sonunda konuştu, "Eminim. Severus Snape'e tamamen güveniyorum."

Harry bir süreliğine derin nefes alırken sabit durmaya çabalıyordu, fakat ise yaramıyordu.

"Şey, ben inanmıyorum!" dedi Harry önceki kadar yüksek sesle. "Tam suan Draco Malfoy ile bir şeyler yapıyorlar, tam sizin burnunun dibinde ve siz hala —"

"Bunu yeterince tartıttık, Harry," dedi Dumbledore, ve sesi şimdi yine sertti. "Sana kendi görüşümü söyledim."

"Siz bu gece okuldan ayrılacaksınız ve iddia ediyorum, dikkat etmemissindir Snape ve Malfoy'un yapmaya karar verebilecekleri —"

"Neye?" diye sordu Dumbledore, kaslarını kaldırmıstı. "Ne yaptıklarından süpheleniyorsun, Tam olarak?"

"Ben... Bir şeyler yapıyorlar!" dedi Harry, bunları söylerken yumruklarını sıkmıstı. "Profesör Trelawney Dhtiyaç Odası'nda

sarap siselerini saklamaya çalışırken, Malfoy'un sevinçli bir şekilde haykırıp bir şeyi kutladığını duymus. Orada tehlikeli bir şey onarmaya çalışıyordu ve eğer bana sorarsanız onardı da ve siz sadece okuldan dışarı doğru yürüyüp gidiyorsunuz, hiçbir şey –“

“Yeter,” dedi Dumbledore. Oldukça sakın bir şekilde söylemişti ve Harry anında sessizleşmişti; çizgiyi astığını biliyordu. “Bu sene okulda olmadığım sıralarda okulu korunmasız bırakacağımı sanıyorsun? Tabii ki bırakmayacağım. Bu gece, ben ayrılırken, kale de tekrar ilave korumalar olacak. Lütfen öğrencilerin güvenliğini ciddiye almadığımı kast etme, Harry.”

“Kast etmedim –“ diye mırıldandı Harry, birazcık utanmış bir şekilde, fakat Dumbledore devam etti.

“Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum.”

Harry, sert bir karşılık almıştı, çok ileri gitmesinin Dumbledore eslik etme şansını yıkmasından korkuyordu, fakat

Dumbledore devam etti, “Bu gece benimle gelmek istiyor musun?”

“Evet,” dedi Harry anında.

“Çok iyi, öyleyse: Dinle.”

Dumbledore dik durdu,

“Seni tek bir şartla yanımda götürüyorum: Sana verdiğim emirleri anında ve sorgulamadan yapman şartıyla.”

“Elbette.”

“Beni anladığına emin ol, Harry. Yani “Kos”, “Saklan” veya “Geri çekil” gibi emirler bile olsalar uyacaksınız. Sözüne güvenebilir miyim?”

“Ben – evet, elbette.”

“Eğer ben sana saklanmanı söylersem, saklanacak mısın?”

“Evet.”

“Eğer kaçmanı söylersem, uyacak mısın?”

“Evet.”

“Eğer beni bırak, kendini kurtar dersem, söylediğimi yapacak mısın?”

“Ben –“

“Harry?

Bir süreliğine birbirlerine baktılar.

“Evet, efendim.”

“Çok iyi. Öyleyse ben senden kosup pelerinini almanı ve bes dakika içinde Giriş Salonu'na gelmeni isteyeceğim.”

Dumbledore hararetli pencereden dışarı bakmak için döndü; kırmızı yakut görünümlü güneş şimdi ufuk boyunca göz kamastırıcı bir şekilde parılıyordu. Harry ofisten, sarmal merdivenlerden aşağıya doğru hızla yürüdü. Akli aniden acayip bir şekilde netleşmişti. Ne yapacağını biliyordu.

Geri döndüğünde Ron ve Hermione ortak salonda bir arada oturuyorlardı.

“Dumbledore ne istiyor?” diye sordu Hermione öncelikle. “Harry, sen iyi misin?” diye de endişeyle ekledi.

“Diyim,” dedi Harry kısaca hızla yanlarından geçerken. Hızla merdivenlerden yukarıya koştu ve yatakhaneye girip sandığını savurucasına açtı. Çapulcu Haritasını ve bir çift top yapılmış çorap çıkardı. Sonra hızla merdivenlerden aşağıya geri kosup ortak salona girdi, ve mola vermek için Ron ve Hermione'nin sersemlemiş bir şekilde oturduğu yere doğru kayarcasına ilerledi.

“Pek zamanım yok,” dedi Harry nefes nefese, “Dumbledore Görünmezlik Pelerinimi almam gerektiğini düşünüyor. Dinleyin...”

Hızlıca onlara nereye ve neden gidiyor olduğunu anlattı. Ne Hermione'nin korkudan soluğu kesilince ne de Ron'un düşüncesiz soruları yüzünden durmadı; kendileri için daha ince detayları sonradan öğrenebilirlerdi.

“... yani ne demek istediğimi anladınız mı?” diye dörtlüye bitirdi Harry. “Dumbledore bu gece burada olamayacak, bu yüzden Her ne yapacaksa Malfoy'un başka bir fırsatı daha olacak.” Ron ve Hermione her sözünü kesmeye kalkıştıklarında, “

Hayır, beni dinleyin!" diye hırıldıyordu. " Malfoy'un Dhtiyaç Odası'nda kutlama yaptığını biliyorum. Burada –"
Çapulcu Haritası'nı
Hermione'nin eline itirdi. Onu izlemelisiniz, ve Snape'i de. DO'dan kimleri bulabilirseniz kullanın. Hermione,
bu irtibat galleonları
hala çalışıyor, değil mi? Dumbledore, okula ilave korumalar koyduğunu söyledi, fakat eğer Snape de
yaptıysa, Dumbledore'un
korumasının ne olduğunu bilecektir, ve nasıl engelleneceğini de – fakat çoğunlukla sizin tarafınızdan
izlenildiğini beklemeyecektir,
değil mi?"
" Harry –" diye başladı Hermione, gözleri korkuyla açılmıştı.
" Tartıacak zamanım yok," dedi Harry ters bir şekilde. " Sen de sunu al –" Çorapları Ron'un eline doğru
ittirdi.
" Tesekkürler," dedi Ron. " Eee, neden çoraplara ihtiyacım olsun ki?"
" Dçlerine sarılı olan seye ihtiyacın var, Felix Felicis'e. Onu kendin ve Ginny arasında paylaştı. Ona benden
hosça kal
dedigimi söyle. Gitsem iyi olacak, Dumbldore bekliyor –"
" Hayır!" dedi Hermione, Ron küçücük sisedeki altın rengi iksiri açarken, dehsete düsmüs görünüyordu. "Onu
istemiyoruz,
ne ile yüzleşeceğini biliyorsun, sen al?"
" Ben iyi olacağım, Dumbledore ile birlikteyim," dedi Harry. " Sizin de iyi olduğunuzu bilmek istiyorum...
böyle bakma
Hermione, sonra görüşürüz."
Ve portre deliginden geçerek hızlıca Giriş Salonuna geri kostu. Dumbledore meseden yapılmış ön kapının
orada bekliyordu.
Harry en üstteki tas basamaktan aşağıya doğru kayarken, Dumbledore ona döndü. Harry nefes nefese
kalmıştı, bir yandan da
içinde yanan bir sancı duyuyordu.
" Pelerinini giyinirsen memnun olacağım, lütfen," dedi Dumbledore, ve konuşmadan önce Harry pelerinini
üzerine atana
kadar bekledi, " Çok iyi. Hadi gidelim?"
Tas basamaklardan önce Dumbledore inmeye başladı, yolculuk pelerini bu hareketsiz yaz havasında güçbela
kıvıldıyordu. Harry görünmezlik pelerinin altında aceleyle yanına ilerledi, halen nefes nefeseydi ve her
zamankinden daha çok
terliyordu.
" Fakat, insanlar sizin ayrıldığınızı görünce ne düşünecek, Profesör?" diye sordu Harry, akli Malfoy ve Snape
de idi.
" Bir şeyler içmek için Hogsmearde'ye indigimi düşünecekler," dedi Dumbledore neseyle. " Bazen alışveriş
yapmaya
Rosmerta'ya giderim, veya Domuz Kafası'nı ziyaret ederim... veya söyle bir görünürüm. Bir şeyler saklamak
isteyen birilerini
bulmak için doğru bir hedef."
Alacakaranlık ışıklarının toplandığı yere doğru yol aldılar. Hava tamamıyla ıslak çimen, göl suyu ve Hagrid'in
kulübesinden
gelen duman kokularıyla doluydu. Herhangi tehlikeli veya korkutucu bir seye doğru gittiklerine inanması çok
zordu.
" Profesör," dedi Harry sessizce, yolun sonundaki kapılar görüş alanlarından çıkarken, " Cisimlenecek miyiz?"
" Evet," dedi Dumbledore. " Sanıyorum, şimdi cisimlenebilirsin?"
" Evet," dedi Harry, " fakat izin belgem yok."
Gitmeyi umduğu yerden yüz mil uzaga bir yere giderek her şeyi berbat edebileceğini düşününce; dürüst
olmanın en iyi şey
olduğunu anladı.
" Önemi yok," dedi Dumbledore, " sana yine yardım edebilirim."
Kapılardan, Hogsmearde'in ıssızlaşmış ve alacakaranlık ışıklarıyla aydınlanan arazisinin çıktılar. Yürürlerken
karanlık çok hızlı
çökmüştü ve Ana Caddeye ulaştıkları zaman neredeyse gece olmuştü. Dükkanların üzerindeki pencerelerden
ışıklar parlıyordu
ve Üç Süpürge hanına yaklaştıklarında nahos bir bağırış duyular.

" – ve dışarıda kal!" diye bağırdı Madam Rosmerta, kirli-görünümlü bir büyücüyü zorla dışarı atarken. " Oh, merhaba,
Albus ... geç kaldın ..."
" Dyi aksamlar, Rosmerta, iyi aksamlar ... affet beni, Domuz Kafası'na gidiyordum ... kusura bakma, fakat bu gece sessiz bir ortam istiyorum..."
Bir dakika sonra, hiçbir esinti olmamasına rağmen Domuz Kafası tabelasının az miktarda gıcırdağı sokaga girmek için köseyi döndüler. Üç süpürge ile karşılaştırıldığında, bar tamamıyla bos görünüyordu.
" Dçeri girmemiz gerekmeyecek," diye mırıldandı Dumbledore, etrafına göz gezdirerek. " Hiç kimse gittigimizi görmediği sürece ... simdi elini kolumun üzerine koy, Harry. Çok sıkı tutmana gerek yok, yalnızca sana rehberlik ediyorum. Üçe kadar sayınca – bir ... iki ... üç ..."
Harry döndü. Hemen, kalın bir lastik borudan geçerken sıkıştığına dair korkunç bir duygu hissetti; nefes alamıyordu, vücudunun her parçası hemen hemen dayanabileceği son noktaya kadar sıkıştı ve sonra, tam bogulması gerektiğini düşündüğü anda, görünmez seritler çözüldü ve taze, tuzlu havayı akciğer dolusu soluduğu serin bir karanlığa ayak bastı.
(shadow_shooter, arctic, fovundur)
MAGARA
Harry tuz kokusunu alabiliyor ve saldırgan dalgaların sesini duyabiliyordu; ayısığı ile aydınlanmış denize ve yıldız kaplı gökyüzüne baktığı an hafif ve serin bir esinti saçını karıştırdı. Altında su köpürürken ve çalkalanırken, kara bir kayanın toprak üstündeki yüksek çıkıntısının üzerinde duruyordu. Omzunun üstünden etrafa bir göz attı. Kule gibi bir uçurum arkalarında yükseliyordu, kara ve meçhul, sarp bir yamaçtı. Birkaç koca kaya yığını, Harry ve Dumbledore'un üzerinde durduğu gibi olan, geçmiste uçurumun bir tarafından kopmuş gibi görünüyordu. O yerin kasvetli ve göze batan bir görünümü vardı; deniz ve kayalıklar hos olacak herhangi bir ağaç, veya çimen ve kum birikintisi dahi yoktu.
"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dumbledore. O yerin güzel bir piknik yeri olup olmadığı hakkında Harry'nin görüşünü almak istiyor gibiydi.
"Yetimhaneden aldığı çocukları buraya mı getiriyoldı?" diye sordu bir gezi için buradan daha az sıcak ve daha az güzel bir yer tahmin edemeyen Harry.
"Tam olarak değil," dedi Dumbledore. "Arkamızdaki kayalıkların biraz ötesinde köy gibi bir yer var. Yetimlerin biraz deniz havası ve manzarası için ordan alındığına inanıyorum. Ama bence bu yere gelen sadece Tom Riddle ve onun genç kurbanlarıydı. Hiçbir Muggle olaganüstü bir dagcı olmadıkça bu kayalıklara ulaşamaz, ve botlar sarp kayalıklara yaklasamaz, etrafındaki sular çok tehlikeli. Riddle'ı tırmanırken hayal ediyorum da; büyü Riddle'a halattan daha çok yardım etmiş olmalı. Ve muhtemelen korkutmanın verdiği haz için iki küçük çocuk getirdi. Sanırım bu yolculuk yalnızca yapılabiliirdi, değil mi?"
Harry sarp kayalıklara baktı tekrar ve ahmakça seyler hissetti.
"Ama onun — ve bizim — asıl hedefi biraz daha ilerde yatıyor. Gel"
Dumbledore Harry'e bir sıra çentikli oyugun aşağıdaki yarı batık ve uçuruma yakın koca kayalara doğru dogal bir basamak yaptığı yerdeki sarp kayalığın kenarına gelmesi için isaret etti. Çok tehlikeli bir çıkıntıydı. Çürümüş kolu tarafından birazda olsun engellenen Dumbledore yavaşça yürüdü. Altındaki kayalar deniz suyu yüzünden kaygandı. Harry yüzüne püsküren soğuk tuz damlacıklarını hissedebiliyordu. Uçurumun en yakınındaki kayaya ulaştığı gibi " Lumos" dedi Dumbledore. Bin tane altın ısıık

benegi Harry'nin çömeldigi yerdeki suyun kara yüzeyinde kıvılcımlar saçtı; arkasındaki kayanın kara duvarı da aydınlanmıştı.

"Gördün mü?" dedi Dumbledore sessizce, asasını biraz yukarda tutarken. Harry kayalıkta karanlık suyun girdap gibi döndüğü bir

yarık gördü. "Biraz ıslanmaya itiraz etmezsin, değil mi?"

"Hayır" dedi Harry.

"O zaman çıkar görünmez pelerini — simdilik ihtiyacımız yok — ve hadi dalalım suya," Ve çok genç birisinin sahip

olabileceği ani bir çeviklikle, kayadan aşağı kaydı, denize girdi, ve kayanın bir yüzündeki karanlık yarığa doğru kusursuz bir

şekilde kurbagalama yüzmeye başladı, aydınlatılmış asası ağzındaydı. Harry pelerini çıkardı, cebine tıktı ve Dumbledore'u takip

etti. Su buz gibiydi; Harry'nin içi su dolmuş giysileri etrafında kabardı ve ağırlık yaptı. Derin derin nefes alırken ki bu burun

deliklerinin yosunla ve tuzun keskin tadıyla dolmasına sebep oluyordu, titrek bir ışık gözüne ilisti, titrek ışık şimdi kayalığın

derinliklerine doğru ilerliyordu. Sonunda yarık Harry'nin en sonuna kadar su ile dolmuş olabileceğini düşündüğü karanlık bir

tünel açıldı. Nemli ve kaygan kayalar tas çatlasa üç ayak yüksekliğindeydi ve Dumbledore geçerken asasının bıraktığı ışık

yüzünden ıslak zift gibi parlıyorlardı. Biraz ilerdeki giriş bir geçit oluşturarak saga döndü ve Harry geçidin uçurumun derinliklerine

doğru uzadığını gördü. Dumbledore'un pesinde yüzmeye devam etti, pürüzlü yerlere sürttüğünden dolayı hissizlesen parmak

uçları tas gibi olmuştular.

Sonra Dumbledore'un sudan çıktığını farketti, gümüş saç ve kara cübbesi parıldırıyordu. Harry gideceği yere ulaştığında kocaman bir mağaraya giden basamaklar gördü. Basamaklara tırmandı, sırlıklam giysilerinden su

damlıyordu, ve su yüzüne çıktı, durgun ve dondurucu hava yüzünden istemeden titriyordu.

Dumbledore mağaranın ortasında duruyordu. Dumbledore yerinde döndükçe asası yükseliyordu elinde, duvarları ve

tavanı inceliyordu.

"Evet, iste bu yer" dedi Dumbledore.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye fısıldayarak sordu Harry.

"Bu yerin tanınmış bir sihiri var," dedi Dumbledore basitçe. Harry yasadığı titremelerin iliklerine kadar donmuş

olmasına mı yoksa ordaki büyüün farkında olmasına mı bağlı olduğunu kestiremiyordu. Harry

Dumbledore'un yerinde

dönmeye devam etmesini izliyordu, besbelli Harry'nin göremediği seylere konsantre oluyordu. "Sadece bir bekleme

odası, giriş salonu" dedi Dumbledore bir yada iki dakika sonra. "Daha içerdeki yere girmeliyiz... Artık doğanın kendisinden

çok önümüzdeki duranlar Voldemort'un engelleri olacak..."

Dumbledore mağaranın duvarına yaklaştı ve kararmış parmak uçlarıyla duvarı oksadı, Harry'nin anlamadığı garip bir

dilde sözler mırıldanıyordu. Dumbledore iki kez mağaranın çevresinde yürüdü, yapabildiği kadar pürüzlü taslara

dokunuyordu, arasıra duruyor, belirli bir yer üzerinde parmaklarını ileri-geri hareket ettiriyordu, sonunda durdu, eliyle

duvarın karşısındaki bir yere bastı. "Burası," dedi. "Buradan gidecez. Giriş gizli." Harry Dumbledore'a nasıl bildiğini

sormadı. Basitçe bakarak ve dokunarak herseyi böyle kolayca halledebilen bir büyücü görmemisti hiç; ama Harry fazla

tantananın ve patirtinin genellikle uzmanlıktan çok beceriksizlik belirtisi olduğunu çok önceleri öğrenmişti. Dumbledore

magara duvarının bir adım gerisine geldi ve asasını kayaya doğru tuttu. Bir an kemerli bir şekil belirdi, sanki şekildeki

yarığın arkasında güçlü bir ışık varmış gibi beyaz beyaz parlıyordu.

"Basardın!" dedi Harry geveze bir dille, ama daha kelimeler agzından çıkmadan sekil kayboldu, kayayı her zamanki gibi sert ve yalın bir sekilde bıraktı. Dumbledore etrafına bakındı.

"Harry, çok üzgünüm, unuttum" dedi; esasını Harry'e doğrulttu ve bir anda, Harry'nin elbiseleri sanki parlayan bir atesin önünde oturuyolarmış gibi kurulandı ve hafif ısındı.

"Tessekür ederim," dedi Harry minnettar bir halde, ama Dumbledore çoktan dikkatini yeniden sert kayaya çevirmisti.

Daha büyü yapmayı denemedi, ama basitçe orda dumus dikkatlice kayaya bakıyordu sanki orda çok ilginç bir şey yazılmış gibi. Harry sessizce durdu; Dumbledore'un dikkatini bozmak istemiyordu. Dki dakika sonra, Dumbledore sessizce

"Elbette degil. Çok ilkelce."

"O ne, profesör?"

"Bana kalırsa," dedi Dumbledore, yaralı olmayan elini cübbesinin içine soktu ve Harry'nin iksir malzemelerini keserken kullandığı gibi kısa gümüş bir bıçak çıkardı, "geçmek için ödeme yapmamız gerek."

"Ödemem mi?" dedi Harry. "Kapıya bir şey vermelisin, degil mi?"

"Evet," dedi Dumbledore. "Kan gerekli eger yanlısım yoksa"

"Kan mı?"

"Dikelce oldugunu söyledim," dedi kibirli hatta hayalkırıklığına ugramış görünen Dumbledore, çünkü Voldemort Dumbledore'un öngördüğü gibi yüksek standartlarda beklenen sonucu verememisti. "Fikir suki, seninde bir sonuç çıkarabilecegin gibi, düşmanı odaya girmek için kendisini zayıflatmalı. Birkez daha Voldemort fiziksel yaralardan daha korkunç şeyler oldugunu anlamakta sınıfta kalıyor"

"Ama hala böyle bir şey yapmaktan kaçınabilirsiniz..." dedi bu konuda yeterince acı çekmiş Harry ve hiç hevesli degildi

tekrar böyle bir seye.

"Bazen istesende kaçınılmazdır," dedi Dumbledore, cübbesinin kolunu sallarken ve yaralı elinin ön tarafını açığa çıkarırken.

"Profesör!" diye itiraz etti Harry ileri atılarak, Dumbledore bıçagını kaldırmisti. "Ben yapacam,ben—" Ne söyleyeceğini bilmiyordu – "daha gencim, bana uyar degil mi?"

Ama Dumbledore sadece gülümsedi. Gümüş bir parlama oldu ve kırmızı bir şey fiskırdı; duvarın yüzü kara ve parıldayan damlalarla doldu.

"Çok nazıksın, Harry," dedi Dumbledore, simdi kendi kestigi kolundaki derin yaranın üstünde esasının ucunu gezdiriyordu, böylece anında yara iyilesti, aynı Snape'in Malfoy'un yaralarını iyilestirdigi gibi, " Ama senin kanın benimkinden daha degerli. Dste, kanım bilmeceyi çözdü, degil mi?" Bir kemerin gümüş renginde parıldayan dıhatları bir kez daha duvarda belirdi, ve bu sefer yavas yavas kaybolmadı: Kan sıçramış kaya basitçe kayboldu, bütün bir karanlık gibi görünen bir giriş bıraktı arkasında. "Pesimden gel," dedi Dumbledore topukları üstünde olan Harry ile kemerli yoldan geçti, geçtiği gibi hızla kendi esasını aydınlattı.

Tüyley ürperten bir manzarayla karsılaştı: Genis ve kara bir denizin kenarında duruyorlardı, o kadar genistiki Harry gölün uzakta kalan kıyısını göremiyordu, magaradaki tavan o kadar yüksektiki sonu gözüküyordu. Puslu ve yesilimsi bir ısıklık gölün ortası gibi görünen uzakta bir yerde parlıyordu; ısıklık tamamiyle asagıdaki suya yansiyordu. Kadife gibi karanlığı bozan tek şey yesilimsi alev ve iki asadan çıkan ısıklık, buna ragmen onların ısıkları Harry'nin umdugu kadarıyla karanlığın içine islemiyordu. Nedense bu karanlık normal karanlıktan daha koyuydu.

"Hadi gidelim," dedi Dumbledore yavaşça. "Suya basmamaya dikkat et. Bana yakın dur." Göl kenarının etrafından yürümeye başladı, ve Harry Dumbledore'ü yakından takip etti. Ayak sesleri yankılanıyor, suyun etrafını kusatan kayanın dar kenarında çarpma sesleri çıkartıyordu. Tekrar tekrar yürümeye devam ettiler, ama manzara degismedi: Bir tarafta, sert kayadan duvarlar, diger tarafta, sınırsız ve düzgünce uzayıp giden bir bosluk, donuk karanlık, gizemli ve yesilimsi parıltının bulunduğu en ortadaki yerdeydi. Harry bu yeri ve bu yerdeki sessizligi çok bunaltıcı ve sinir bozucu buldu.

"Profesör?" dedi Harry sonunda. "Sence Horcrux burda mı?"

"Evet" dedi Dumbledore. "Evet, bundan eminim. Asıl sorun, ona nasıl ulaşcaz?"

"Bir Çağırma Büyüsü yapmayı deneyemez miyiz?" dedi Harry, bunun aptalca bir soru olduğundan emindi. Ama burdan hemen çıkmak istedigini itiraf etmekten daha çok hevesliydi söylerken.

"Kesinlikle deneyebiliriz" dedi Dumbledore, aniden durdu, Harry nerdeyse ona çarpıyordu. "Neden sen yapmıyorsun?"

"Ben mi? Ta...tamam..." Harry bunu hiç beklemiyordu, ama bogazını temizledi ve asasını yukarıya kaldırarak, " Accio Horcrux !" dedi yüksek sesle.

Patlamaya benzer bir gürültüyle, yirmi fit uzakta çok büyük ve soluk bir sey karanlık sudan dışarı püskürdü; Harry ne oldugunu göremeden önce, gürültülü bir sapırtıyla ayna gibi olan yüzeyde büyük ve derin dalgalar yaratarak kaybolmustu. Harry sok içinde geriye sıçradı ve duvara çarptı; Dumbledore'a döndüğünde yüregi hala deli gibi çarpıyordu.

"O neydi?"

"Bence, Horcrux'ü almaya kalkışmamıza cevap gibi bir seydi."

Harry suya tekrar baktı. Suyun yüzeyi yeniden siyah bir cam gibi parıldıyordu: Dalgalar dogal olmayan bir sekilde hızlıca kaybolmuşlardı; Harry'nin kalbi yine de hızla çarpıyordu.

"Bunun olacağını biliyor muydunuz, efendim?"

"Ben Horcrux'ü açıkça ellemeye kalkıştığımızda bazı seyler olabilecegini düşündüm. Bu çok güzel bir fikir Harry; neyle yüzlestigimizi ortaya çıkartmaya dair en basit örnek."

"Ama o seyin ne oldugunu bilmiyoruzki" dedi hiç tekin gözükmeyen durgun suya bakan Harry.

"Seyler demek istedin herhalde" dedi Dumbledore. "Onlardan sadece bir tane olduğundan çok süpheliyim. Devam edelim mi?"

"Profesör?"

"Evet, Harry?"

"Bu göle girmemiz gerekiyor mu sizce?"

"Girmek mi? Sadece çok sanssızsak."

"Sizce Horcrux en altta degil, degil mi?"

"Hayır ... Bence Horcrux tam ortada." Ve Dumbledore asasıyla gölün merkezindeki puslu yesil ısıgı isaret etti.

"Demekki onu almak için gölün karsısına geçmemiz gerek"

"Evet, bence de" Harry hiçbir sey demedi. Tüm su yaratıklarını, dev yılanları, seytanları, garkenezleri, ve cinleri düşündü...

"Aha," dedi Dumbledore, ve yeniden durdu; bu sefer, Harry gerçekten ona çarptı; bir an kara suyun kenarında sendeledi, ve Dumbledore yaralı olmayan eliyle Harry'nin kolunun üst kısmını sıkıca kavrayarak onu geri çekti. "Üzgünüm, Harry, seni uyarmalıydım. Duvarın karsısında dur, lütfen; sanırım yeri buldum."

Dumbledore'un ne demek istedigini hakkında Harry'nin hiçbir fikri yoktu; Harry'nin söyleyebildigi kadarıyla karanlık kıyının bu parçası kesinlikle digerleri gibiydi, ama Dumbledore orayla ilgili özel bir sey bulmus gibi görünüyordu. Bu sefer Dumbledore elini kayalık duvarın üzerinde degil ama bunaltıcı havaya dogru elini hızlıca hareket ettiriyordu, sanki görünmez birseyi tutmayı yada

bulmayı umuyordu.

"Oho," dedi Dumbledore sevinçle, dakikalar sonra. Elini havanın ortasında Harry'nin göremedi bir şey üzerinde kapamıştı.

Dumbledore suya daha çok yaklaştı; bombeli ayakkabılarının uçları kayanın en büyük kenarına bastığı an Harry endişeyle onu

izledi. Elini havada sıkıca kapalı tutarken, Dumbledore diğer eliyle esasını kaldırdı ve yumruğuyla belirli bir noktaya hafifçe vurdu.

Aniden kalın, bakırımsı ve yeşil bir zincir bunaltıcı havanın ortasında belirdi, Dumbledore'un sınıksız kapanmış elinde suyun

derinliklerinden uzadıca uzuyordu. Dumbledore elinden bir yılan gibi kaymaya başlayan zinciri bağladı, kendisini çınlayan ve

kayalık duvarlarda gürültüyle yankılanan bir sesle yere sarıyor, kara suyun derinliklerinden bir şey çekiyordu. Küçük bir botun

hayaletimsi başı yüzeye çıktı, zincir gibi yeşil yeşil parlıyordu, ve Harry ile Dumbledore'un olduğu kıyıya doğru gelen küçük bir

dalga zar zor suyun üstünde kaldı.

"Onun orda olduğunu nasıl bildiniz?" diye sordu Harry saskınlıkla.

Kayık nazik bir darbeye kıyıya vurduğu an "Büyü arkasında her zaman izler bırakır," dedi Dumbledore, "bazen çok özel izler.

Ben öğrettim Tom Riddle'a. Onun tarzını biliyorum."

"Bu... bu kayık güvenli mi?"

"Ah evet, sanırım güvenli. Voldemort istediği zaman Horcrux'u almak ya da karşıya geçmek ve aynı zamanda göle koyduğu

yaratıkların gazabını üstüne çekmemek için bu aracı yaratmak zorundaydı."

"O zaman sudaki şeyler bize bir şey yapmaz eğer Voldemort'un kayığıyla geçsek, değil mi?"

"Sanırım kendimizi onların kararlarına teslim etmeliyiz, bir noktada, bizim Lord Voldemort olmadığımızı kavramalısın. Simdiye

kadar, nedense, basardık. Kayığı yükseltmemize izin verdiler."

"Ama neden izin verdiler?" diye sordu, kıyıdan uzaklaştıkları gibi karanlık sudan çıkan dokunaçların görüntüsünü kafasından

silkip atamayan Harry.

"Voldemort kimsenin ama sadece çok büyük bir büyücünün kayığı bulabileceğinden oldukça eminmiş," dedi Dumbledore.

"Sanırım Voldemort her türlü riske hazırlanmış olmalı, düşüncesine göre, en muhtemel olmayan olasılık birisinin kayığı

bulmasıydı, ilerde sadece kendisinin geçebileceği engeller koymuş olduğunu biliyordu. Onun doğru olup olmadığını görecez."

Harry kayığı baktı. Kayık gerçekten çok küçüktü. "Dki kisi için yapılmış gibi görünmüyor. Dkimizi de taşıyacak m? Çok mu ağır

oluruz kayık için?"

Dumbledore kendi kendine güldü. "Voldemort ağırlığa önem vermez, ama karşıya geçecek büyü gücü miktarına bakar. Bana

kalırsa kayığı bir tılsım konulmuş olabilir böylece bir kerede sadece bir büyücü kayığı kullanacak."

"Ama o zaman --- ?"

"Sanırım sen sayılmazsın, Harry: Sen resit değilsin ve uygun nitelikler sende yok henüz. Voldemort 16 yaşında bir çocuğun bu

yere ulaşabileceğini ummamıştır: Sanırım senin gücünün benimkiyle mukayese edilerek göz önünde bulundurulması düşük bir

ihtimal." Bu sözler Harry'nin moralini yükseltmeye yetmedi; herhalde Dumbledore bunu biliyordu ki ekledi, "Voldemort'un hatası,

Harry, Voldemort'un hatası... Yas budalaca ve dikkatsizdir gençliği küçümsediği zaman.... Simdi, ilk sen, bu sefer, suya

dokunmamaya dikkat et. Dumbledore kenara çekildi ve Harry dikkatlice kayığı bindi. Zinciri zemine dolayan Dumbledore da

kayığı adımı attı. Dkisi beraber tıksımsıydı; Harry rahatça oturamıyordu, ama çömeldi, dizleri hemen harekete geçmiş olan

kayığın kenarından dışarı çıkıyordu. Denizi yaran kayığın kıçının ipek gibi hısırtısından başka bir ses yoktu; sanki görünmez bir ip

onu ortadaki ısıga doğru çekişirmiş gibi kayık kendi kendine hareket ediyordu. Çok geçmeden mağaranın duvarlarını göremez oldular; dalgaların olmaması hesaba katılmazsa denizde olmalıydılar. Harry aşağıya baktı ve ilerledikçe karanlık suda kıvılcıklar saçan arasındaki ışığın altın yansımasını ve parıltısını gördü. Kayık cam gibi olan yüzeyde derin dalgaları keserek ilerliyor, karanlık bir ayna gibi olan gölde oyuklar açıyordu... Ve Harry sonunda onu gördü, mermer beyazıydı, sudan birkaç metre yüksekte süzülüyordu. "Profesör!" dedi Harry ve ürkmüş sesi sessiz suda yüksek sesle yankılandı. "Harry?" "Sanırım suda bir el gördüm --- bir insan eli!" "Evet, eminimki görmüşsündür," dedi Dumbledore sakince. Kaybolan eli arayan Harry gözünü suya dikip uzun uzun baktı, ve iğrenç bir şeyin boğazında düğümlendiğini hissetti. "Demekki o suda zıplayan şey --- ?" Ama Dumbledore cevabını vermeden Harry cevabı buldu; asanın ısığı suyun net gözükken bir bölümüne kaydı ve bu sefer metrelerce aşağıda sırtüstü yatan ölü bir adamı gözler önüne serdi, gözleri sanki örümcek ağıyla kaplanmış gibi pusluysa, cübbesi ve saçları etrafında duman gibi dönüyordu. "Burda cesetler var!" dedi Harry, sesi ona uymayan bir şekilde ve her zamankinden daha yüksek çıktı. "Evet," dedi Dumbledore uysalca, "ama şimdi onlar hakkında endişelenecek zamanımız yok." "Su an mı?" diye tekrar etti bakışlarını sudan ayırıp Dumbledore'a bakan Harry. "Onlar altımızda barış içinde yalnızca sürüklenirken değil," dedi Dumbledore. "Cesetten korkulacak hiçbir şey yok, Harry, aynı karanlıktan korkulacak bir şey olmadığı gibi. Her ikisinden de gizlice korkan Lord Voldemort bunu kabul etmiyor. Ama bir kez daha irfanının eksikliğini gözler önüne serdi. Bizim ölüme ve karanlığa baktığımızda korkacağımız meçhul, daha başka bir şey yok." Harry hiçbir şey demedi; tartışmak istemiyordu, ama çevresinde ve altında yüzen cesetlerin düşüncesini çok korkunç buldu, ve daha korkunç olanı, onların tehlikesiz olduğuna inanmamıştı. "Ama onlardan biri zıpladı," dedi sesini Dumbledore'un ki gibi sakın ve dengeli çıkartmaya çalışan Harry. "Horcrux'ı çağırma'yı denediğimde, bir ceset gölden havaya sıçradı." "Evet," dedi Dumbledore. "Horcrux'ı aldığımızda onların daha az barışsever olacaklarından eminim. Bununla birlikte, soğukta ve karanlıkta yaşayan bir çok canlı gibi, onlar sıcaklıktan ve ısıktan korkarlar, bu da demek oluyor ki bize en iyi yardım edebilecek şeyi çağırmalıyız. Ates, Harry," diye ekledi Dumbledore gülümsemeye, Harry'nin saskın ifadesine yanıt olarak. "O... doğru..." dedi Harry aceleyle. Kaygınlı değilse de bir şekilde ilerlediği yerdeki yeşil parıltıya bakma için kafasını çevirdi. Korkmamış numarası yapamadı. Ölülerle dolup tasan, büyük ve kara göl... Profesör Trelawney ile buluşması, Ron ve Hermione'ye Felix Felicis'i verisi saatler ve saatler önceydi... Aniden onlara daha iyi bir elveda demis olmayı istedi...ve Ginny'i hiçbir şekilde görememisti... "Neredeyse geldik," dedi Dumbledore neseli bir şekilde. Yeterince emindi, çünkü en sonunda yeşilimsi ışık daha çok parlıyor görünüyordu, ve birkaç dakika içinde, kayık durmustu, Harry ilk seferde göremediği bir şeye çarptı, ama Harry ısıldayan asasını kaldırdığında merkezde pürüzsüz bir kayanın bulunduğu küçük bir adaya ulaşmış olduklarını gördü. "Suya değmemeye dikkat et," dedi Dumbledore tekrar Harry kayıktan çıkar çıkmaz. "Ada Dumbledore'un ofisinden büyük değildi, hiçbir şeyin sadece yakından bakınca yassı ve kara bir taşın üstünde daha

parlak görünen yeşilimsi kaynağın genişliğindeydi. Harry gözlerini kısarak baktı; ilk önce, onun bir çeşit lamba olduğunu düşündü, ama sonra ışığın daha çok Düşünseli'ne benzeyen sütun üstüne konmuş tas bir kaptan geldiğini gördü. Dumbledore kaba yaklaştı ve Harry takip etti. Yan yana, ona baktılar. Kap fosforumsu parlaklar yayan zümrüt yeşili bir sıvıyla doluydu.

"O ne?" diye sordu Harry yavaşça.

"Emin değilim," dedi Dumbledore. "Nedense, kandan ve cesetlerden daha endişe verici bir şey." Dumbledore cübbesinin kolunu kömür gibi olmuştuk elinin üstüne çekti, ve yanık parmaklarının uçlarını iksirin yüzeyine doğru gerdi.

"Hayır, dokunmayın, efendim ---!"

"Dokunamam," dedi hafifçe gülümseyen Dumbledore. "Anladın mı? Bundan daha fazla yaklasamam. Sen dene."

Gözlerini dikip bakan Harry elini kabın içine soktu ve iksire dokunmaya kalktı. Onu 3 cımden sonra yaklaşmasını engelleyen görünmez bir bariyerle karşılaştı. Çok sert basmasına rağmen, parmakları hiçbir şeye ama sadece yoğun ve esnek havaya çarptı.

"Uzaklaş, lütfen, Harry," dedi Dumbledore. Asasını kaldırdı ve iksirin üzerinde sessizce mırıldanarak karışık hareketler yaptı. Dksirin belkide çok az daha parlaması hariç hiçbir şey olmadı. Dumbledore mesgulken Harry sessiz kaldı, ama bir süre sonra Dumbledore asasını geri çekti, ve Harry konuşmak için tekrar müsait bir zaman olduğunu düşündü.

"Sizce Horcrux onun içinde, değil mi, efendim?"

"Evet," dedi Dumbledore kabın içine dikkatle ve daha yakından baktı. Harry yeşil iksirin düzgün yüzeyinde yüzünün basacağı yansımalarını gördü. " Ama nasıl erisecek ona? Bu iksiri ne el ile, ne görünmez yaparak, ne ayırarak, ne kepe ile bosaltarak, ne bir hortumla dışarı çıkartarak, nede Biçim Degistirerek, büyüleyerek, yada onun dogasını degistirerek geçemeyiz."

Hemen hemen akli basında olmayan bir şekilde, Dumbledore asasını tekrar kaldırdı, havada döndürdü ve büyü yoluyla çağırıldığı kristal kadehi yakaladı. "Bu iksirin içmek için olduğu kararına varabilirim sadece."

"Ne?" dedi Harry. "Hayır!"

"Evet, eminim: Sadece içerek kabı bosaltabilirim ve içinde ne olduğunu görebilirim."

"Ama ya... ya sizi öldürürse?"

"Oh, öyle olacağından süpheliyim," dedi Dumbledore kolayca. "Lord Voldemort bu adaya ulasan kişiyi öldürmek istemeyecektir." Harry buna inanamadı. Bu da herkesi iyi görmek için Dumbledorer'un deli inadından biri miydi?

"Efendim," dedi sesini uygun tutmaya çalışsan Harry, "efendim, bu Voldemort bizim..."

"Üzgünüm, Harry; söylemeliydim, o bu adaya ulasan kişiyi hemen öldürmek istemeyecektir," diye düzeltti Dumbledore.

"Buraya kadar savunmalarını nasıl geçebilmeyi basardıklarını öğrenmek için onları yeterince canlı bırakacaktır ve, en önemlisi, onların kabı bosaltma isinde niye dikkatli olduklarını da öğrenmek isteyecektir. Unutmaki Lord Voldemort Horcrux'u sadece kendinin bildiğini sanıyor."

Harry konuşmaya kalktı, ama bu sefer zümrüt yeşili olan sıvıya hafif kaslarını çatarak bakan Dumbledore sessizlik anlamında elini kaldırdı, belliki zor düşünüyordu.

"Süphesiz," dedi, sonunda, "bu iksir benim Horcrux'u almamı engelleyecek bir rol oynamalı. Beni paralyze edebilir, burda niçin olduğumu unutturabilir, çok acı yaratarak beni çıldırtabilir, ya da beni kabiliyetsiz hale getirebilir. Bu durumda, Harry, benim iksiri içmeye devam etmemden emin olmak senin isin olacak, iksiri benim itiraz eden ağzıma bosaltmak zorunda kalsan bile. Anladın mı?"

Dkisinin de gözleri kabın üzerinde yoğunlaştı, her iki soluk yüz garip ve yeşil bir ışıkla parladı. Harry konuşmadı. Bunca yol için neden davet edilmisti... böylece Dumbledore'a çekilemez acılar çektirebilecek bir iksiri zorla içirmek için mi?

"Hatırladın mı," dedi Dumbledore, "senin benle gelmen için koyduğum şartları?"

Kabın yeşil yeşil yansıyan ışığında mavi gözleri yeşile dönmüş gözlere bakan Harry tereddüt etti.

"Ama, ya...?"

"Benim vereceğim komutları yerine getireceğine dair yemin ettin, etmedin mi?"

"Evet, ama... ?"

"Bir tehlike olabilir diye uyardım seni, uyarmadım mı?"

"Evet," dedi Harry, "ama..."

"Dyi, o zaman," dedi birkez daha kolları titreyen ve bos kadehi kaldıran Dumbledore, "emirlerimi aldın."

"Niye sizin yerinize ben içmiyorum?" dedi Harry ümitsizce.

"Çünkü ben daha yaşlıyım, daha zekiyim, ve daha az değerliyim," dedi Dumbledore. "Son kez, Harry, bunu benim

içmemi sağlamak için elinden geleni yapacağına söz verir misin?"

"Yapamaz mıyız....?"

"Söz mü?"

"Ama..."

"Söz verdin, Harry"

"Ben... doğru, ama..."

Harry daha fazla şikayet edemeden önce, Dumbledore kristal kadehi iksirin içine daldırdı. Yarım saniye sonra, Harry

onun kadeh ile iksire dokunamayacağını ümit etti, ama sanki bir şey yokmuş gibi kristal, yüzeyin içine battı; bardak agzına kadar

dolunca, Dumbledore kadehi dudagina götürdü. "Sağına, Harry."

Ve kadehten içti. Dehşete düşen Harry izledi, elleri kabın kenarını o kadar sert tutuyordu ki, parmak uçları hissizleşmişti.

"Profesör?" dedi merakla, Dumbledore bos bardağı indirdiği an. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Dumbledore kafasını salladı, gözleri kapalıydı. Harry onun acı içinde olup olmadığını merak etti. Dumbledore bardağı

körü körüne kaba geri daldırdı, yeniden doldurdu, ve bir kez daha içti.

Sessizlik içinde, Dumbledore üç kadeh dolusu iksir içti. Sonra, dördüncü kadehin yarısında, sendeledi ve kaba doğru

düştü. Gözleri hala kapalı, nefes alıs-verisi ağırdı.

"Profesör Dumbledore?" dedi sesi zorla çıkan Harry. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Dumbledore cevap vermedi. Yüzü sanki derin bir uykudaymış gibi segiriyordu, ama korkunç bir rüya görüyordu.

Kadehdeki eli gevsiyordu; iksir neredeyse dökülüyordu. "Profesör, beni duyabiliyor musunuz?" diye tekrarladı yüksek sesle, sesi

magarada yankılandı.

Dumbledore nefes nefese kaldı ve sonra Harry'nin tanımadığı bir sesteki konuştu, Dumbledore'un bu kadar korktuğunu

hiç görmemişti.

"Dstemiyorum... Beni..."

Harry çok iyi bildiği bembeyaz surata, kancalı burna ve yarım ay sekinde gözlüklere gözlerini dikip baktı ve ne

yapacağını bilmiyordu.

"... sevmiyorum... durmak istiyorum..." diye inledi Dumbledore.

"Siz... duramazsınız, Profesör," dedi Harry. "Dçmeye devam etmelisiniz, hatırladınız mı? Bana içmeye devam etmeliyim

demistiniz. Dste..." Kendinden nefret ederek, ne yaptığını reddeden Harry kadehi Dumbledore'un agzına doğru zorladı ve bosalttı,

böylece Dumbledore kadeh içinde geri kalan iksir içti.

"Hayır..." diye inledi, Harry kadehi kaba geri daldırıp yeniden doldurunca. "Dstemiyorum... istemiyorum... izin ver

gideyim..."

"Hersey yolunda, Profesör," dedi eli titreyen Harry. "Hersey yolunda, ben burdayım..."

"Kes sunu, kes," diye inledi Dumbledore.

"Evet... evet, bu herseyi kesecek," diye yalan söyledi Harry. Harry kadehin içini Dumbledore'un açık agzına bosalttı.

Dumbledore çığlık attı; ses tüm uçsuz bucaksız mağarada yankılandı, ölü kara suyun ötesine geçti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, yapamam, yapamam, bana yaptırma, uyarılmadım..."

"Hersey yolunda, Profesör, hersey yolunda!" dedi Harry yüksek sesle, elleri o kadar titriyorduki iksir dolu altıncı kadehi

zar zor bosalttı; kap şimdi yarısına kadar bosalmıstı. "Size hiçbir sey olmuyor, güvendesiniz, bu gerçek degil, gerçek olmadıgına

yemin ediyorum – alın bunu, şimdi, alın bunu..." Ve uysalca, Dumbledore içti, sanki Harry'nin sundugu sey bir panzehirdi, ama

kadehi içip bitirdikten sonra, dizlerinin üstüne çöktü, kontrolsüzce titriyordu.

"Hepsi benim hatam, hepsi benim hatam," diye hıçkırarak ağladı Dumbledore. "Lütfen kes sunu, biliyorum hata yaptım,

lütfen kes sunu ve ben hiçbir zaman, tekrar asla..."

"Bu kesecek, Profesör," dedi Dumbledore'un agzına iksir dolu yedinci kadehi bosaltırken sesi çatlayan Harry. Dumbledore çömelmeye basladı sanki iskence yapan kimseler etrafını sarmıstı; inlediği an zedelenmiş eli az daha

Harry'nin titreyen elindeki yeniden doldurulmuş kadehe çarpıyordu, "onları inciltme, onları inciltme, lütfen, lütfen, benim hatam,

onların yerine bana zarar ver..."

"Dste, için bunu, için bunu, iyi olacaksınız," dedi Harry ümitsizce, ve birkez daha Dumbledore denileni yaptı, gözlerini

sımsıkı kapattığı anda agzını açtı ve bastan asığı kadar titredi. Ve tekrar çığlık atarak ileriye düstü, Harry dokuzuncu kadehi

doldururken, yumruklarını yere vuruyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen, hayır... o degil, o degil, herseyi yapacam..."

"Sadece için, Profesör, sadece için..."

Dumbledore susuzluktan ölen bir çocuk gibi içti, ama bitirdiginde, sanki içi yanıyormuş gibi haykırdı. "Yeter, lütfen,

yeter..."

Harry bir kadeh dolusu iksiri onuncu kez doldurdu ve kristalin kabın tabanına sürttüğünü hissetti. "Nerdeyse bitti,

Profesör. Dçin sunu, için..."

Dumbledore'un omuzlarını tutarak destek oldu ve tekrar, Dumbledore kadehi içip bitirdi; sonra Dumbledore her zamankinden daha siddetli bağırıldığı zaman kadehi yeniden dolduran Harry yeniden ayakta ydı, "Ölmek istiyorum! Ölmek

istiyorum! Kes sunu, kes sunu, ölmek istiyorum!"

"Dçin sunu, Profesör. Dçin sunu..."

Dumbledore içti ve bitirdiği gibi, "ÖLDÜR BEND!" diye haykırdı.

"Bu – bu yapacak!" diye soludu Harry. "Sadece için ... Bitecek... hepsi bitecek!" Dumbledore yutkundu, son damlasına

kadar içti, ve sonra büyük, sarsıntılı bir solumayla yüz üstü yuvarlandı.

"Hayır!" diye bağırıldı kadehi yeniden doldurmak için ayakta duran Harry; kadehi kaba bırakmak yerine, kendini

Dumbledore'un yanına attı, ve onu sırtüstü çevirdi; Dumbledore'un gözlüğü yamulmuştu, hayretten agzı açık kalmıstı, gözleri

kapalıydı. "Hayır." dedi Dumbledore'u sallayan Harry, "hayır, ölemezsin, zehir olmadığını söyledin, uyan, uyan – Rennervate!"

diye haykırdı esasını Dumbledore'un göğsüne doğru tutan Harry; kırmızı bir ısı parlaması oldu ama hiçbir sey olmadı.

" Rennervate – efendim – lütfen"

Dumbledore'un göz kapakları titredi; Harry'nin kalbi çarptı, "Efendim, siz -- ?

"Su," dedi Dumbledore çatlak sesle.

"Su," diye soludu Harry. "Evet ..." Dumbledore'un ayaklarına atıldı ve onun kaba bıraktığı kadehi kavradı; Harry kabın

dibinde kıvrılmış bir sekilde yatan altın madalyonu son anda farkettti.

" Aguamenti !" diye bağırdı asasıyla kadehi dürten Harry. Kadeh temiz suyla doldu; Harry Dumbledore'un yanında dizlerinin üstüne çöktü, kafasını kaldırdı, ve bardağı Dumbledore'un dudaklarına götürdü – ama bardak bostu. Dumbledore inledi ve solumaya başladı. "Ama benim, biraz – bekleyin – Aguamenti !" dedi tekrar, asasını kadehe doğru tutan Harry. Birkez daha, bir saniyelğine, içinde temiz su parıldadı, ama Dumbledore'un dudaklarına yaklaştınca, su tekrar kayboldu. "Efendim, deniyorum, deniyorum!" dedi Harry çığınca, ama Dumbledore'un onu duyabildiğini sanmıyordu; kendini onun tarafına doğru devirmisti ve ıstırap verici sesler çıkaran büyük ve hırıltılı nefes alıp veriyordu. " Aguamenti – Aguamenti – AGUAMENTI !"

Kadeh bir kez daha doldu ve bosaldı. Ve şimdi Dumbledore'un nefesi zayıflıyordu. Beyni panik içinde dönen Harry içgüdüsel olarak suyu almak için tek bir yolun kaldığını biliyordu, çünkü Voldemort böyle planlamıştı... Kendini kayalığın kenarına attı ve kadehi sonuna kadar, kaybolmayan buz gibi suyla doldurarak göle daldırdı. "Efendim – iste!" diye haykırdı, ve ileriye doğru bir hamle yaparak acemice suyu Dumbledore'un yüzüne bosalttı. Yapabileceğinin en iyisiydi, çünkü bardağı tutmayan kolundaki donma duygusu suyun ürpertisini kolay kolay atmıyordu. Yapışkan ve beyaz bir el Harry'nin bileğini kavradı, ve elin sahibi yaratık onu yavaşça kayalığın öbür tarafına, geriye doğru çekiyordu. Gölün yüzeyi artık ayna gibi pürüzsüz degildi; göl çalkalanıyordu, ve Harry'nin baktığı her yerden beyaz kafalar ve beyaz eller çıkıyordu, içeri gömük ve kör gözleriyle erkekler, kadınlar ve çocuklar kayalığa doğru hareket ediyorlardı: Kara sudan bir ölüler ordusu kalkıyordu. Kolunu yakalayan Inferius'a asasını doğrulttuğu an " Petrificus Totalus !" diye haykırdı adanın pürüzsüz ve ıslak olan zeminine tutunmak için çaba sarfeden Harry. Inferius bir sapırtıyla gerisin geri suya düşerek Harry'i serbest bıraktı; ayagını çekistirdi, ama daha bir çok Inferi kayalığa çıkmaya devam ediyor, kemikli elleri adanın ıslak zeminini tırmalıyordu, içi su dolmuş eski püskü giysilerle sürünürlerken ve basık yüzleri öfkeyle bakarken onların bos, donmuş gözleri Harry'nin üzerindeydi.

" Petrificus Totalus !" diye bağırdı geri geri giderken asasını havada hızla hareket ettiren Harry, tekrar; altı ya da yedi tanesi toz haline geldi, ama daha fazlası ona doğru geliyordu. " Impedimenta! Incarcerous !" Çok azı tökezledi, bir ya da iki tanesi iplerle bağlandı, ama onların arkalarından kayalığa tırmananlar sadece düsmüş olanların üzerinden basıp geçtiler. Elinde asasıyla hala havayı yaran Harry, " Sectusempra ! SECTUSEMPRA !" diye haykırdı. Ama onların sınırlı kılma paçavra giysilerinde ve buz gibi yüzlerinde derin yaralar açılmasını rağmen hiç dökülen kanları yoktu: Yürümeye devam ettiler, sıkılmış elleri hissizce ona doğru uzandı, ve Harry geri geri daha uzaga ilerlediği an onu arkadan kusatan kolların olduğunu hissetti, sıksa ve ölüm kadar soguk kollar, onu kaldırdıkları ve taşımaya başladıkları an ayakları yerden kesildi, yavaşça ve kararlı bir şekilde suya doğru, hiçbir kurtulma şansı olmadığını biliyordu, bogulacaktı ve Voldemort'un parçalanmış ruhlarını barındıran parçalardan biri için bir ölü gardiyan daha olacaktı...

Ama sonra, karanlığın içinde, bir ateş patlaması oldu; koyu kırmızı ve altın renginde bir alev halkası kayalığı kapladı böylece Harry'i sıkıca tutan Inferiler tökezlediler ve sarsıldılar; suya gitmek için alevlerden geçmeye cüret edemediler. Harry'i

biraktılar; Harry yere çaptı, kayalıkta kaydı, ve kolu sıyırıp geçirerek düştü, sonra esasını kaldırarak gerisin geri çabucak tırmandı ve etrafına bakındı.
Dumbledore yeniden ayakta idi, etrafını saran tüm Inferiler kadar solgundu, ama aynı zamanda tümünden daha uzundu, gözlerinde alevler dans ediyordu; asası bir mesale gibi kaldırıldı ve ucundan alevler yayıldı, muazzam bir kement gibi onları sıcaklık çemberine aldı. Inferiler birbirlerine çarptı, onları kusatan alevden kaçmak için körü körüne girişimde bulunuyorlardı...
Dumbledore tas kabın tabanından madalyayı kaptı ve cübbesinin içine yerleştirdi. Söz olmadan, Harry'e yanına gelmesini isaret etti. Alevlerden dolayı telasa kapılmış olan Inferiler Dumbledore Harry'i kayığa götürürken avlarının ayrılıyor olmalarından habersiz gibi görünüyordu, saskın Inferiler kayarak karanlık sulara düştükleri su kıyısına doğru hareket ederken alev halkası onlarla beraber hareket ediyordu. Her tarafı titreyen Harry Dumbledore'un kayığa binip binemeyeceğini düşünüyordu; bu ise kalksırken düşecek gibi oldu; tüm gücü etraflarını çevreleyen koruyucu alev halkasını ayakta tutma isine gidiyor gibi görünüyordu. Harry onu tuttu ve yerine oturmasına yardım etti. Bir kez daha güvenle içine sıkıştıklarında, kayık karanlık sulara geriye doğru, kayalıktan uzaga, hareket etmeye başladı, hala alev halkası tarafından etrafları çevriliydi, ve altlarında böcek sürüsü gibi olan Inferiler yeniden yüzeye çıkmaya cesaret edemiyorlar gibi görünüyordu. "Efendim," diye soludu Harry, "efendim, unuttum – ates yüzünden—bana doğru geliyolardı ve telasa kapıldım..."
"Tamamiyle anlaşılır bir durum," diye mırıldandı Dumbledore. Harry onun çok zayıf çıkan sesi yüzünden korkuya kapıldı.
"Küçük bir çarpmayla kıyıya yanastılar ve Harry dışarı fırladı, sonra çabucak Dumbledore'a döndü. Dumbledore kıyıya ulaştığı an esasının elinden düşmesine izin verdi; alev halkası kayboldu, ama Inferiler yeniden su yüzüne çıkmadı. Kayık bir kez daha suya battı; zincirleri de sakırdayarak ve çingirdayarak yılan gibi suya doğru süzüldü. Dumbledore derin bir oh çekti ve magara duvarına yaslandı.
"Güçsüzüm..." dedi.
"Endiselenmeyin, efendim," dedi Dumbledore'un olaganüstü solgunlughundan ve bitkin halinden dolayı endiseli görünen Harry bir solukta. "Endiselenmeyin, ben ikimizi de geri götüreceğim... Bana yaslanın, efendim..."
Ve Dumbledore'un yaralı olmayan elini omuzuna koyan Harry Dumbledore'un ağırlığının büyük bir kısmına katlanarak müdürüne gölün etrafında yol gösterdi.
"Koruma... hepsinden sonra... iyi tasarlanmış," dedi Dumbledore baygın bir şekilde. "Birisi yalnız basına bunu basaramazdı... Basardın, çok iyiydin, Harry.... .."
"Simdi konuşmayın," dedi Harry, Dumbledore'un sesinin ne kadar kötü çıktığı konusunda korkuyordu, ne kadar çok sürüklenmişti. "Enerjinizi koruyun, efendim... Yakında burdan dışarı çıkacak..."
"Kemerli geçit yeniden kapanmış olacak... Bıçagım..."
"Gerek yok, kayalıkta yaralanmıştım," dedi Harry kesin bir şekilde. "Sadece nerde olduğunu söyleyin..."
"Dste..."
Harry sıyrık önkolunu tasın üstünden geçirdi: Kan haracını alan kemerli kapı derhal yeniden açıldı. Dış magaraya geçtiler, ve Harry Dumbledore'a kayalıktaki yarığı dolduran buz gibi sudan geçirirken yardım etti.
"Hersey yoluna girecek, efendim," dedi Harry tekrar üst üste, Dumbledore'un sessizliğinden endiselenen Harry'nin simdi kendi sesi zayıflamıştı. "Nerdeyse ordayız... Cisimlenerek ikimiz de geri gidebiliriz... Endiselenmeyin..."

"Endiselenmiyorum, Harry," dedi Dumbledore, sesi dondurucu suya ragmen daha güçlüydü. "Seninleyim."
(naturedefender)

Yıldırım Çarpım Kule

Bir kez daha yıldızlı gökyüzünün altına çıktıklarında, Harry Dumbledore'u önce en yakın kayaya tasıdı sonra da ayaga kaldırdı.

Sırılsıklam ve titrer bir sekilde ve Dumbledore'un ağırlığı hala üzerindeyken Harry şimdiye dek hiç olmadığı kadar gidecekleri yere

konsantre oldu: Hogsmeade'e. Gözlerini kapatıp, Dumbledore'un kolunu olabildigince sert kavrayarak, o korkunç kavrayışa doğru

bir adım attı.

Gözlerini açmadan bunun ise yaradığını anlamıstı: tuzun kokusu ve denizin meltemi gitmişti. O ve Dumbledore titreyerek birden

Hogsmeade'de karanlık Ana Caddenin ortasında duruyorlardı. Korkunç bir an için Harry'nin hayal gücü ona dükkanların arasından

kendine doğru sürünerek ilerleyen daha çok Inferi gördüğünü düşündü, gözlerini kırpıstırdı ve orada kımıldayan hiçbir şey

olmadığını gördü; her şey hareketsizdi ve birkaç sokak lambası ve yüksek pencerenin dışında her taraf tamamiyle karanlıktı.

"Basardık, Profesör!" diye fısıldadı Harry zorlukla; aniden göğsünü yakan bir acı olduğunu hissetti. "Basardık! Horcru'u aldık!"

Dumbledore arkasında sendeledi. Bir an için, Harry uzman olmadan yaptığı cisimlenmenin onun dengesini kaybetmesine sebep

olduğunu düşündü; sonra uzaktaki bir sokak lambasının ışığında onun yüzünün her zamankinden daha solgun ve ıslak olduğunu

gördü.

"Efendim, iyi misiniz?"

"Daha iyiyim," dedi Dumbledore zayıf bir sekilde, ancak agzının kenarları kıvrıldı. "O iksir... sağlıklı degildi..." Ve Harry'i dehsete düşürecek sekilde yere yığıldı.

"Efendim-tamam Efendim, Dylleseceksiniz, merak etmeyin-"

Umutsuza etrafa göz gezdirdi, ancak görünürde hiç kimse yoktu ve düşünebildiği tek şey Dumbledore'u en kısa sürede hastane

kanadına yetistirmektir.

"Okula dönmemiz gerekiyor, Efendim... Madam Pomfrey..."

"Hayır," dedi Dumbledore. "Dhtiyacım olan kişi... Profesör Snape...ancak henüz pek hızlı bir sekilde yürüyebileceğimi..."

Sanmıyorum..."

"Tamam-Efendim, dinleyin-bir kapıyı çalacağım, sizin kalabileceğiniz bir yer bulacağım-ve sonra kosup Madam Pomfrey'i-"

"Severus," dedi Dumbledore net bir sekilde. "Severus'a ihtiyacım var..."

"Tamam o zaman, Snape - ancak sizi bir süreliğine bırakmak zorundayım böylece ben-"

Ancak daha hareket edemeden kosarak yaklasan ayak sesleri duydu.

Kalbi çarptı: birileri görmüştü, birileri yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyordu-etrafa baktı ve karanlık sokakta yüksek topuklu, tüylü

terlikleri ve ejderha deseni nakışlarıyla süslü ipek geceliğiyle onlara doğru segirten Madam Rosmerta'yı gördü.

"Tam yatak odamın perdelerini çekerken cisimlendiğinizi gördüm! Tanrıya şükür, tanrıya şükür, ne yapacağımı sasırdım-ama

Albus'un neyi var?"

Durdu ve sık sık nefes alarak kocaman açılmış gözlerle Dumbeldore'a baktı.

"O yaralandı," dedi Harry. "Madam Rosmerta, yardım getirmek için okula gittimde Üç Süpürge'ye gelebilir mi?"

"Oraya yalnız basına gidemezsin! Fark etmedin mi - görmedin mi-?"

"Eger onu kaldırmama yardım ederseniz," dedi Harry onu dinlemeden, "sanırım onu içeri sokabiliriz-"

"Ne oldu?" diye sordu Dumbledore. "Rosmerta, sorun ne?"

"Karanlık isaret, Albus."

Ve eliyle gökyüzünü, Hogwarts tarafını isaret etti. Dehset kelimeleri duymasıyla Harry'e hücum etti...döndü ve baktı.

Dste orda okulun üzerinde aslı duruyordu; agzından çıkan yılanla parlayan yeşil bir kafatası, Ölüm Yiyenlerin ne zaman bir binaya girseler bıraktıkları işaret... ne zaman bir cinayet işleseler...

" Ne zaman ortaya çıktı?" diye sordu Dumbledore, acıyla Harry'nin omzunu sıkıca tutup kalkmak için çabalarken.

" Birkaç dakika olmalı, arabayı dışarı koyduğumda orada değildi, ancak yukarı çıktığımda-"

" Hemen kaleye dönmeliyiz," dedi Dumbledore. " Rosmerta," sendelemesine rağmen tamamen duruma hakim görünüyordu, "

ulasıma ihtiyacımız var-süpürgeler-"

"Barın arkasında bir çift var," dedi, çok korkmuş görünüyordu. " kosup getireyim mi-?"

"Hayır, Harry yapabilir."

Harry hemen esasını kaldırdı.

"Accio Rosmerta'nın süpürgeleri."

Bir an sonra büyük bir gürültüyle barın ön kapısı arkasına kadar açıldı;iki süpürge havada hızla Harry'e doğru ilerlerken birbirleriyle yarışıyorlardı, ve önüne gelince hafifçe titreyerek bel hizasında durdular.

" Rosmerta, lütfen Bakanlık'a bir mesaj gönder," dedi Dumbledore en yakındaki süpürgeye tırmanırken. " Su anda Hogwarts'ta olan hiç kimse bir şeylerin yanlış olduğunun farkında olmayabilir... Harry, Görünmezlik Pelerini giy."

Harry cebinden pelerini çıkardı ve süpürgesine tırmanmadan önce üzerine fırlattı; Harry ve Dumbledore ayaklarını yere vurup gökyüzüne yükseldiklerinde Madam Rosmerta çoktan barına doğru segirtmişti. Okula doğru hızlanırlarken Harry yanındaki Dumbledore'a kaçamak bakışlar atıyor ve düstüğünde yakalamak için hazır bekliyordu, ancak Karanlık Dsaret Dumbledore'un üzerinde uyarıcı bir etki göstermişti: süpürgesinin üzerinde öne eğilmiş, gözlerini işarete dikmiş, gümüş sakalı ve saçları havada uçuyordu. Harry de ilerdeki kurukafaya baktı, korku içinde zehirli bir balon gibi kabarıyor, ciğerlerini sıkıştırarak zihnindeki rahatsızlığı uzaya çekiyordu...

Ne kadar süre uzakta kalmışlardı? Ron, Hermione ve Ginny'nin sansı şimdiye kadar geçmiş miydi? Dsaretin göge çıkarılmasına sebep olan kişilerden miydiler, ya da bu kişiler Neville,Luna ya da D.O.'dan başka bir üye miydi? Eger öyleyse... onlara koridorları denetlemelerini söyleyen oydu, onlardan yataklarındaki güveni bırakmalarını istemisti... yine bir arkadaşının ölümünün sorumlusu mu olacaktı?

Karanlıkta uçarlarken, daha önceden yürüdükleri yol altlarında kıvrılıyordu, Harry kulagında fısıldayan gecenin sesi arasında Dumbledore'un yine başka bir dilde bir şeyler mırıldandığını duydu. Harry sınırın üzerinden hızla arazilere doğru geçerlerken bir an elinin altında titreyen süpürgesini hissedince bunun sebebinin anladı: Dumbledore satonun çevresine yaptığı büyüleri çözüyordu, böylece hızla bu büyülerden geçebiliyorlardı. Karanlık Dsaret tam da satonun en yüksek kısmı olan Astronomi Kulesi'nin üzerinde parlıyordu. Bu ölümün burada meydana geldiğini mi anlatıyordu? Dumbledore çoktan siperlenmiş surları geçmiş ve inmişti; birkaç saniye sonra Harry de yanına indi ve etrafına baktı. Surlar ıssızdı. Satonun içine giden döner merdivenin kapısı kapalıydı. Hiçbir savaş, ölümüne mücadele ya da bir ceset yoktu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye Dumbledore'a sordu Harry kafasını kaldırıp üstlerindeki agzından çıkan yılanla seytani bir şekilde parlayan kurukafaya bakarak. " Bu gerçek işaret mi? Birileri açık bir şekilde-Profesör?"

Dsaretin yeşil ışığının los aydınlığında Harry Dumbledore'un kararmış eliyle göğsünü kavradığını gördü.

" Git ve Severus'u uyandır," dedi Dumbledore zayıf ancak anlaşılır bir sesle. " Ona neler olduğunu anlat ve onu bana getir.Baska hiçbir şey yapma, kimseyle konuşma ve pelerini çıkarma. Ben burada bekleyeceğim."

"Ama-"

" Bana itaat edeceğine söz verdin, Harry, git!"

Harry hızla sarmal merdivene açılan kapıya yöneldi, ancak daha eli kapının demir halkasına değmişti ki diğer taraftan kovan ayak sesleri duydu. Dönüp ona geri çekilmesini işaret eden Dumbledore'a baktı. Harry geri çekilirken Dumbeldore gibi asasını çıkardı.

Kapı ardına kadar açıldı ve biri ortaya çıkıp bağırdı:

" Expelliarmus!"

Harry'nin vücudu anında sert ve hareketsiz kaldı ve tıpkı kararsız bir heykel gibi konuşamaz ve hareket edemez bir şekilde arka

üstü kulenin duvarına doğru düştüğünü hissetti. Bunun nasıl olduğunu anlamamıştı-Expelliarmus bir Dondurma Büyüsü değildi-

Sonra Dsaretin ışığında Dumbledore'un asasının bir kavisle surların üstünden uçtuğunu gördü ve anladı... Dumbledore sözsüz bir

şekilde Harry'yi hareketsiz bırakmıştı ve bu büyüyü yapmak için harcadığı saniye onun kendisini koruyamamasına sebep olmuştur.

Surlara dayalı bir şekilde ve bembeyaz bir suratla Dumbledore'un hala bir panik ya da sıkıntı göstermediğini fark etti. Sadece onu

silahsızlandırana baktı ve "Dyi aksamlar, Draco."dedi

Malfoy öne doğru bir adım attı ve hemen etrafa göz gezdirip Dumbledore'un orada yalnız olduğundan emin oldu. Gözlerini ikinci

süpürgeye çevirdi.

"Burada başka kim var?"

"Bu sana sormam gereken bir soru. Yoksa yalnız mısın?"

Harry Dsaretin yeşilimsi parlıtısı altında Malfoy'un solgun gözlerinin Dumbledore'un üzerine sabitlendiğini gördü.

"Hayır,"dedi. "Takviyem var. Bu gece okulunda Ölüm Yiyenler var."

"Pekala, pekala,"dedi Dumbledore,sanki Malfoy ona hırsıyla bir ödev projesi gösteriyormuş gibi. "Çok iyi aslında. Onları içeri

sokmak için bir yol buldun, öyle mi?"

Evet,"dedi Malfoy sık sık nefes alarak. "Tam da burnunun dibinde ve bunu fark etmedin!"

"Ustaca,"dedi Dumbledore. "Ancak... bağışla beni... neredeler şimdi? Desteksiz görünüyorsun?"

"Senin korumalarından bazılarıyla karşılaştılar. Asağıda kavga ediyorlar. Uzun sürmez...ben önden geldim.Yapmam- yapmam gereken bir iş var."

"Dyi,öyleyse,devam edip isini bitirmelisin,sevgili oğlum."dedi Dumbledore yumuşak bir sesle.

Sessizlik oldu.Harry hareketsiz ve görünmez vücudunun içinde hapis kalmış bir şekilde önündeki ikisine bakıyordu,uzakta

savasan Ölüm Yiyenlerin seslerini duyuyordu ve önünde Draco Malfoy akıllı olmaz bir şekilde gülümseyen Albus Dumbledore'a ters

ters bakıyordu.

"Draco,Draco, sen bir katil değilsin."

" Nerden biliyorsun?"dedi Malfoy hemen.

Bu sözlerin ne kadar çocukça olduğunu fark etmiş gibiydi; Harry Dsaret'in yeşilimsi aydınlığında onun yüzünün kızardığını gördü.

"Neler yapabildiğimi bilmiyorsun,"dedi Malfoy daha güçlü bir şekilde, "neler yaptığımı bilmiyorsun!"

" Ah,evet,biliyorum."dedi Dumbledore nezaketle. "Neredeyse Katie Bell'i ve Ronald Weasley'i öldürüyordun. Bütün yıl boyunca

gittikçe artan bir umutsuzlukla beni öldürmeye çalıştın.Affet beni,Draco,ancak hepsi de saçma ugraslardı... hatta dürüst olmak

gerekiyse,o kadar saçmaydılar ki,gerçekten kalbini bu işe verip vermediğini merak ettim..."

" Kalbimi verdim!"dedi Malfoy öfkeyle. "Bütün yıl boyunca bunun için çalıştım,bu gece-"

Harry satonun derinlerine bir yerden gelen boğulurcasına bir haykırış duydu.Malfoy sertleşti ve omzunun üzerinden baktı.

"Birileri iyi savaş veriyor,"dedi Dumbledore sohbet eder gibi. "Ancak diyordun ki...evet,Ölüm Yiyenleri okuluma sokmayı

basardın,itiraf ediyorum,bunun mümkün olamayacağını düşünüyordum...bunu nasıl yaptın?"

Ancak Malfoy hiçbir şey söylemedi;hala aşağıda olanları dinliyordu ve en az Harry kadar felç olmuşa benziyordu.

"Belki de iste kendi basına devam etmelisin," diye önerdi Dumbledore.

"Ya takviye kuvvetlerin benim korumalarım tarafından engellendilerse? Belki senin de fark etmiş olabileceğin gibi bu gece okulda Zümrüdü Anka Yoldaslığı'ndan da üyeler var. Her şeyden sonra, aslında yardıma ihtiyacın yok... su anda asam yok... kendimi koruyamam."

Malfoy sadece ona bakmakla yetindi.

"Anlıyorum," dedi Dumbledore kibarca, Malfoy ne konuşmuş ne de hareket etmişti. "Onlar sana katılmadan harekete geçmeye korkuyorsun."

"Korkmuyorum!" diye hırladı Malfoy, hala Dumbledore'ü incitecek herhangi bir hareket yapmamı. "Korkması gereken sensin!"

"Neden? Beni öldüreceğini düşünmüyorum, Draco. Öldürmek masum inanis kadar kolay değildir... söyle bana, arkadaşlarını

beklerken... onları buraya gizlice nasıl soktun? Bunu yapmak için uzunca bir süre çalışmışın gibi görünüyor."

Malfoy bağırma ya da kusma dürtüsünü bastırmak için büyük savaş veriyormuş gibi görünüyordu. Yutkundu ve asasını direk

gögsüne doğrulttuğu Dumbledore'a gözlerini dikip bakarken bir çok derin nefes aldı. Sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi

"O yıllardır kimsenin kullanmadığı Kaybetme Kabin'ini onarmak zorunda kaldım. Geçen yıl Montague'nin içinde kaybolduğu

kabin."

"Aaah."

Dumbledore'un iç çekisi neredeyse bir inilti gibiydi. Bir an için gözlerini kapattı.

"Bu zekice... onun bir esi var, anlamış mıyım?"

"Diğeri Borgin ve Burkes'te," dedi Malfoy. "Ve ikisi arasında bir geçit yaptılar. Maontague'nin söylediğine göre Hogwarts'ta bir kez

sıkışıp kaldığında bazen çıkmazda kalıyormuş, bazen okulda olanları bazense dükkanda olanları duyuyormuş, sanki kabin ikisi

arasında yolculuk ediyormuş gibi, ancak kimseye sesini duyuramamış.. sonunda daha önce hiç testini geçmeyi basaramamasına

ragmen dışarı cisimlenmeyi basarmış. Bunu yaparken neredeyse ölüyormuş. Herkes bunun iyi bir hikaye olduğunu düşündü, ancak

bunun ne anlama geldiğini fark eden tek kişi bendim, hatta Borgin de bilmiyordu- eğer bozuk olanı tamir edebilirimsem Hogwarts'a

girmenin bir yolu olduğunu anlayan tek kişi bendim."

"Çok iyi," diye mırıldandı Dumbledore. "Böylece Ölüm Yiyenler Borgin ve Burkes'tan geçip okula sana yardım etmeye

gelebildiler... ve... dedigin gibi, tam da burnumun dibinde..."

"Evet," dedi Dumbledore'un övgüsünden tuhaf bir şekilde cesaret ve rahatlık almış gibi görünen Malfoy.

"Evet, öyleydi!"

"Ancak, bazen," diye devam etti Dumbledore, "kabinini tamir edemeyeceğini düşündüğün zamanlar da olmadı mı? Ve sen de bastan

savma ve oldukça kötü bir şekilde değerlendirilmiş bazı önlemlere basvurdun, mesela bana lanetli bir kolye göndermek gibi, onun

yanlıs ellere geçeceği belliydi.. zehirli bal likörü, onu içme ihtimalim o kadar düşüktü ki..."

"Evet, pekala, bütün bunların arkasında kimin olduğunu hala anlamamıştın değil mi?" diye dudak büktü Malfoy, Dumbledore

surların üzerinde hafifçe kayarken, belli ki bacaklarındaki güç giderek azalıyordu, Harry hareketsizce büyülediği büyüyle başarısız

ve sessizce savaşıyordu.

"Aslında bakarsan, anlamıştım," dedi Dumbledore. "O kisinin sen olduğundan emindim."

"Beni neden durdurmadın öyleyse?" diye çıkıştı Malfoy.

"Denedim, Draco. Profesör Snape emirlerim üzerine sana göz kulak oluyordu-"

"O senin emirlerini yerine getirmiyordu, anneme söz vermişti-"

"Elbette sana böyle söyleyecekti Draco, ancak-"

"O iki taraflı ajandı, seni aptal ihtiyar, senin için çalışmıyordu, sen öyle sanıyordun!"

"Bu konuda anlasamadığımızı kabul edelim, Draco. Öyle ki ben Profesör Snape'e güveniyorum-"

"Öyleyse kavrayışını kaybediyorsun!" diye dudak büktü Malfoy. "Bana bir çok yardım teklifinde bulundu- bütün sanı kendine istiyordu-biraz olsun faaliyette yer almak istiyordu-" "Ne yapıyorsun?Kolyeyi sen mi yaptın,bu aptalcaydı, her şeyi mahvedebilirdi-"
" "Ancak ona Dhtiyaç Odası'nda ne yaptığımı söylemedim,yarın sabah uyandığında her şey bitmiş olacak ve artık Karanlık Lord'un favorisi olmayacak,benimle kıyaslandığında hiçbir şey olmayacak!"
"Çok sevindirici,"dedi Dumbledore nazik bir şekilde. "Hepimiz kendi yaptığımız yoğun çalışmalar için takdiri severiz,elbette...ancak bir suç ortanın olmalıydı,hep aynı...Hogsmeade'de birileri,Katie'e kolyeyi verebilecek birileri-aaaah-"
Dumbledore sanki uykuya dalacakmış gibi tekrar gözlerini kapattı ve basıyla onayladı.
"...elbette...Rosmerta.Ne kadar süredir Imperius Laneti altındaydı?
"Sonunda anladın,değil mi?"diye alay etti Malfoy.
Asağıdan tekrar bir haykırış duyuldu,bu kez öncekinden daha da yüksekti.Malfoy tekrar gergin bir şekilde omzunun üzerinden baktı,sonra tekrar Dumbledore'a döndü.Dumbledore devam etti: "Yani zavallı Rosmerta kendi banyosunda pusuya yatıp odaya tek girecek ilk Hogwarts öğrencisine kolyeyi vermeye zorlandı? Ve zehirli bal likörü... pekala,dogal olarak Rosmerta o siseyi Slughorn'a göndermeden önce zehirlemisti,bunun benim için Noel hediyesi olacağına inanıyordu...evet,çok etkileyici...çok etkileyici..zavallı Bay Filch Rosmerta'nın siselerini kontrol etmeyi düşünmemisti...söyle bana,Rosmerta'yla nasıl iletişim kuruyordunuz? Okul içi ve dışındaki bütün iletişim yollarını kontrol ettiğimizi sanıyordum."
"Büyülü paralar,"dedi Malfoy,konusmaya devam etmek zorundaymış gibi görünüyordu,ancak asası berbat şekilde titriyordu. "Bir tane bende bir tane de onda vardı,ben ona mesaj gönderiyordum-"
Bu geçen yıl kendilerine Dumbledore'un Ordusu diyen gruptakilerin kullandığı yöntem değil miydi?"diye sordu Dumbledore.Sesi yumusak ve sohbet eder gibiydi,ancak bunu söylerken Harry onun duvardan birkaç santim daha kaydığını gördü.
"Evet fikri onlardan aldım."dedi Malfoy dudaklarını kıvrıran bir gülümsemeyle. " Katie'yi zehirlenme fikrini de Bulanık Granger'dan aldım,kütüphanede Filch'in iksirleri kontrol etmediğini söylüyordu..."
"Lütfen o çirkin sözü benim önümde söyleme," dedi Dumbledore. Malfoy hasin bir kahkaha attı.
"Seni öldürmek üzereyken benim 'Bulanık' dememi mi önemsiyorsun?"
"Evet,öyle,"dedi Dumbledore,ve Harry onu ayakta kalmaya çalışırken biraz daha asağı kaymasını seyretti.
"Ancak beni öldürmeden önce Draco,birkaç uzun dakikamız daha var su anda.Tamamen yalnızız.Beni bulacağını hayal edebileceğinden daha savunmasızım,ancak hala hiçbir harekette..."
Malfoy'un ağız istenç dışı bir şekilde burustu,sanki acı bir şeyler tatmıştı.
"Simdi,bu gece hakkında,"diye devam etti Dumbledore, "bunun nasıl olduğu konusunda biraz saskınım...okulu terk etmistim biliyor musun?Ancak elbette,"diye kendi sorusunu cevapladı. "Rosmerta benim gittigimi gördü,ve senin ustaca yapılmış paralarınla seni uyardı,eminim ki..."
"Bu dogru,"dedi Malfoy. "Ancak senin yalnızca bir içki içmeye gittigini söyledi,geri döneceğini..."
"Aslında,gerçekten bir içki içtim...geri de döndüm söyle böyle yani" diye mırıldandı Dumbledore. "Ve sen de bana bir tuzak kurmaya karar verdin?"
"Kulenin üstüne Dsaret'i koymaya karar verdik,böylece geri dönmek için acele edecektin,kimin öldürüldüğünü görmek için," dedi Malfoy. "Ve ise yaradı!"
"Pekala...evet ve hayır..."dedi Dumbledore. "Ancak öyleyse,kimsenin öldürülmediğini mi anlamalıyım?"
"Birileri öldü,"dedi Malfoy,bunu derken sesi bir miktar yükselmis gibiydi. "Senin insanlarından biri..kim olduğunu"

bilmiyorum,karanlıktı...cesedinin üzerine bastım...ben geri döndüğünde seni burada bekliyor olacaktım,tabi eger Yoldaslığın yoluma çıkmasaydı..."

"Evet bunu yaparlar,"dedi Dumbledore.

Asağıdan gelen patlama ve bagırılar oldu,bu kez daha da yüksekti,sanki insanlar Dumbledore,Malfoy ve Harry'nin bulunduğu

yere açılan spiral merdivende savasıyorlarmış gibiydi,Harry'nin kalbi görünmez göğsünün içinde gümbürdedi...birileri

ölmüştü...Malfoy cesedin üzerine basmıştı...ancak bu kimdi?

"Çok az zaman var,bu yol ya da diğeri,"dedi Dumbledore. "Öyleyse hadi seçeneklerini tartalım Draco."

"Seçeneklerim!"dedi Malfoy yüksek sesle. "Burada elimde bir asayla dikiliyorum-seni öldürmek üzereyim--"

"Sevgili oğlum,artık bu konuda oyun oynamayalım.Eger beni öldürecek olsaydın,bunu beni ilk silahsızlandırdığında yapardın,bu

yollar ve anlamlar hakkındaki bu güzel sohbeti durdururdun."

"Baska seçenegim yok!"dedi Draco aniden Dumbledore kadar beyaz görünerek. "Bunu yapmak zorundayım!Beni

öldürecek!Bütün ailemi öldürecek!"

"Durumunun zorlugunu anlıyorum,"dedi Dumbledore. "Yoksa sana neden daha önceden karşı koymadım sanıyorsun?Çünkü eger

senden süphelendigimi Lord Voldemort bilseydi seni öldürürdü,biliyorum."

Malfoy isim karşısında irkildi.

"Sana karşı Zihinbend kullanabileceğinden sana emanet edilen bu özel görev hakkında seninle konuşmaya cesaret

edemedim,"diye devam etti Dumbledore. "Ancak şimdi en azından birbirimizle açıkça konuşabiliyoruz...

herhangi bir zarar

verilmedi,kimseyi incitmedin,ancak sanslıydın ki kastlı seçilmeyen kurbanların da yasamlarını

sürdürdüler...sana yardım

edebilirim,Draco."

"Hayır,edemezsin,"dedi Malfoy,asasını tutan eli feci sekilde titriyordu.

"Hiç kimse edemez.Bana yapmamı yoksa öldüreceğini söyledi.Baska sansım yok."

"Dogru tarafa gel,Draco,biz seni hayal edebileceğinden çok daha iyi saklayabiliriz.Ayrıca,aynı sekilde anneni de saklamak için bu

gece Yoldaslıktan üyeler gönderebilirim.Baban su anda Azkaban'da güvende...zamanı gelince onu da

koruyabiliriz...dogru tarafa

gel,Draco...sen katil degilsin..."

Malfoy gözünü dikip Dumbledore'a baktı.

"Ama buraya kadar geldim,degil mi?dedi yavaşça. "Denerken öleceğimi düşünüyorlardı,ama buradayım...sen gücüm

altındasın...asası olan benim...benim merhametime kaldın..."

"Hayır,Draco,"dedi Dumbledore alçak sesle. "Benim merhametime,seninkine degil,su an önemli olan bu."

Malfoy konuşmadı.Ağzı açıldı,eli hala titriyordu.Harry asasının bir parça asağı düştüğünü gördü-

Ancak aniden merdivenleri çıkan bir gümbürtü oldu ve birkaç saniye sonra ardına kadar açılan kapıdan

surlara dogru fırlayan

dört siyah cüppeli insanla Malfoy örselenmişti.Hala hareketsiz,gözlerini kırpmadan bakar bir vaziyette Harry dehset içinde dört

yabancıya gözünü dikip baktı:görüsüne göre Ölüm Yiyenler asağıdaki kavgayı kazanmıştı.

Ahmak görünüslü adam garip ve dengesizce yan yan bakarak,hırıltılı bir sekilde kıkırdadı.

"Dumbledore köseye sıkısmıs!"dedi ve kız kardesiyim gibi görünen ve hevesle sırtan tıknaz kadına döndü.

"Dumbledore اساسız, Dumbledore yalnız! Aferin,Draco,aferin!"

"Dyi aksamlar,Amycus," dedi Dumbledore sakince,sanki adamı bir çay partisinde karşılıyormuş gibi.

"Alecto'yu da

getirmisin...büyüleyici..."

Kadın sinirle kıkırdadı.

"Bu sakaların ölüm döşeginde sana yardım edeceğine inanıyorsun, ha?"diye alayla güldü.

"Sakalar? Hayır, hayır, onlar terbiyedir."diye yanıtladı Dumbledore.

"Yap sunu,"dedi Harry'e en yakın duran ve matlaşmış gri saçları ve bıyığı olan ve cüppesi rahatsızlık verebilecek kadar sıkı

görünen iri ve uzun bacaklı yabancı. Harry'nin daha önce hiç duymadığı gibi bir sesi vardı: kulak tırmalayıcı bir havlama sesi gibi.

Harry ondan pislik, ter ve yanlış olamayacak bir şekilde ondan gelen kanın karışımı kuvvetli bir koku duyuyordu. Kirli ellerinde

sarımsı uzun tırnakları vardı.

"O sen misin, Fenrir?" diye sordu Dumbledore.

"Bu doğru," dedi diğeri gıcırdayan sesiyle. "Beni gördüğüne memnun oldun mu, Dumbledore?"

"Hayır, olduğumu söyleyemem..."

Fenrir Greyback eksik dişlerini göstererek sırıttı. Çenesinden kan damlıyordu ve açık seçik bir şekilde yavaşça diliyle dudaklarını yaladı.

"Ancak çocukları ne kadar sevdiğimi bilirsin, Dumbledore."

"Yani şimdi dolunay yokken de saldıracağını mi anlamalıyız? Bu son derece olağan dışı... demek insan eti için ayda bir kere seni

tatmin etmediği bir zevk geliştirdin?"

"Bu doğru," dedi Greyback. "Seni sasırttı, bu, değil mi, Dumbledore? Seni korkuttu?"

"Pekala, beni biraz igrendirmemiş gibi davranmayacağım," dedi Dumbledore. "Ve, evet, Draco'nun bütün insanlar içinde tutup da

seni arkadaşlarının yaşadığı okula çağırmasına sasırdım..."

"Ben çağırmadım," diye soludu Malfoy. Greyback'e bakmıyordu, ona bir göz atmak dahi istemiyormuş gibi görünüyordu. "Onun

geleceğini bilmiyordum..."

"Hogwarts'a bir geziyi kaçıramazdım, Dumbledore," dedi Greyback kulak tırmalayıcı sesiyle. "Özellikle de sökülmesi gereken

gırtlaklar varken... lezzetli, lezzetli..."

Ve sarı tırnaklarından birini kaldırıp Dumbledore'a sehvetle bakarak dişini karıştırdı.

"Son olarak da senin icabına bakarım, Dumbledore..."

"Hayır," dedi dördüncü Ölüm Yiyen sert bir şekilde. Sert, acımasız görünüşlü bir yüzü vardı. "Emir aldık.

Draco'nu yapması

gerekiyor. Şimdi, Draco, ve çabuk."

Malfoy her zamanki kadar bile kararlılık göstermiyordu. Surlardan aşağıya oldukça kaymış olan Dumbledore'un her zamankinden

daha solgun ve asılmış yüzüne bakarken dehsete düsmüş görünüyordu.

"Bu dünyada fazla kalamaz, bana sorarsanız!" dedi dengesiz adam kardesinin ona eslik eden hırıltılı

kıkırdısıyla. "Suna bak, ne

oldu sana, Dumby?"

"Eh, zayıflamış direnç, yavaşlamış refleksler, Amycus," dedi Dumbledore. "Yaşlılık, kısaca... bir gün, belki, sana da olur... eğer

sanslıysan..."

"Bu ne demek, ha, ne demek?" diye haykırdı birden Ölüm Yiyen. "Her zaman aynıydın, değil mi, Dumby, konuşur ve hiçbir şey

yapmaz, hiçbir şey, hatta neden Karanlık Lord'un seni öldürme zahmetine katlandığını bile

bilmiyorum! Hadi, Draco, yap!"

Ancak o anda aşağıda yeniden başlayan itisme sesleri oldu ve bir ses bağırды: "Merdivenlerin önünü kestiler- Reducto!

REDUCTO!"

Harry'nin kalbi attı: öyleyse bu dördü karıştların tamamını haklamamıştı, ancak sadece kuleye kaçmak için çarpışmış ve sese göre

arkalarında bir engel bırakmışlardı-

"Şimdi, Malfoy, çabuk ol!" dedi acımasız yüzlü adam öfkeyle.

Ancak Malfoy'un eli öyle titriyordu ki nisan alamıyordu.

"Sen yapana kadar!" diye hırladı Greyback ellerini öne uzatıp dişlerini çıkartarak Dumbledore'a doğru hareket ederken.

"Hayır dedim!" diye bağırды acımasız suratlı adam; ani bir ısıklık parlaması oldu ve kurt adam uçarak surlara çarpıp sendeledi,

oldukça kızgın görünüyordu. Harry'nin kalbi öyle gümbürtüyle atıyordu ki onun burada Dumbledore'un büyüü altında dikildiğini

duymamaları imkansız gibi görünüyordu- bir hareket edebilseydi, pelerinin altından bir lanet gönderirdi-

"Draco, yap sunu, ya da kenara çekil de bizimiz-" diye feryat etti kadın, ancak daha o anda surlara açılan kapı bir kez daha ardına kadar açıldı ve orda elindeki asayı sıkıca kavramış Snape duruyordu; gözleriyle duvara doğru yığılmış Dumbledore'dan içlerinde bir de kurt adam bulunan dört Ölüm Yiyene ve Malfoy'a kadar bütün sahneyi taradı.

"Bir sorunumuz var, Snape," dedi gözleri de asası da Dumbledore'un üzerine kilitlenmiş olan ahmak Amycus, "oglan yapamayacakmış gibi görünüyor-"

Ancak Snape'in adını başka biri daha oldukça yumuşak bir şekilde söylemişti.

"Severus..."

Bu ses Harry'yi bütün aksam boyunca yaşadığı her şeyin ötesinde korkutmamıştı. Dumbledore ilk defa yalvarıyordu. Snape hiçbir şey söylemedi, ancak öne yürüdü ve Malfoy'u sertçe yolundan kenara itti. Üç Ölüm Yiyen de hiçbir şey demeden geri çekildiler. Kurtadam dahi korkmuş görünüyordu.

Snape bir an için gözünü dikip Dumbledore'a baktı, zalim yüzünün her çizgisine iğrenme ve nefret kazınmıştı.

"Severus...lütfen..."

Snape asasını kaldırdı ve direk Dumbledore'a doğrulttu.

"Avada Kedavra!"

Yeşil bir ışık Snape'in asasının ucundan fırlayıp Dumbledore'un tam göğsüne isabet etti. Harry'nin dehşet çığlığı asla ondan çıkmadı; sessiz ve hareketsiz bir şekilde orda Dumbledore'un havaya fırlamasını izlemek zorunda kaldı: birkaç kısa saniye boyunca havada parlayan kurukafanın tam altında asılı kalmış gibi göründü ve hemen sonra büyük bir bez bebekmiş gibi geriye, siperlerin üstüne düştü ve gözden kayboldu.

(okyanus)

Prens'in Uçusu

Harry sanki kendisi de havaya doğru fırlamış gibi hissetti; bu olmamıştı . . . Bu olmuş olamazdı. . .

"Buradan çıkalım, çabucak," dedi Snape.

Malfoy'un ensesinden tutup diğerlerinin önündeki kapıya doğru çekti; Greyback ve cüce kardeşler heyecandan nefes nefese arkadan geldiler. Kapıdan kaybolduklarında, Harry tekrar hareket edebildiğini farketti. Onu şimdi hareketsiz kılan sihir değil, korku ve soktu. Kulenin tepesinden ayrılacak son kişi, acımasız yüzlü Ölüm Yiyen de kapıda gözden kaybolurken Harry Görünmezlik Pelerini'ni kenara attı.

"Petrificus Totalus!"

Ölüm Yiyen sanki arkasından birisi katı bir cisimle vurmuş gibi büküldü ve kaskatı bir şekilde yere doğru düştü, ama ancak Harry onun üstünden geçip karanlık merdivenlere doğru giderken yere çarptı.

Dehşet Harry'nin kalbini parçalıyordu . . . Dumbledore'a ulaşmalıydı ve Snape'i yakalamalıydı . . . Bir şekilde bu ikisi ilişkiliydi . . .

Dkisini birarada tutabilirse olayı tersine çevirebilirdi . . . Dumbledore ölmüş olamazdı . . .

Spiral merdivenin son on basamağın üstünden atladı ve indigi yerde durdu, asasını kaldırdı. Los koridor tozla doluydu; tavanın yarısı çökmüş gibi görünüyordu; arkasında kan gövdeyi götürüyordu, ama kimin kiminle dövüştüğünü anlamaya çalışırken, o nefret dolu sesin "Bitti, gitme zamanı!" diye bağırıldığını duydu ve Snape'in kösede gözden kaybolduğunu gördü; o ve Malfoy kavgadan yara almadan geçmiş gitmiş görünüyorlardı. Harry arkalarından fırlarken, dövülenlerden biri kavgadan kendini sıyırdı ve Harry'ye doğru uçu: bu, kurtadam Fenrir'di. Daha asasını kaldıramadan Harry'nin üstüne çıkmıştı. Harry geriye düştü, yüzünde kirli mat saçlarla, iğrenç ter kokusu, ağzından ve burnundan akan kanla, boğazında hissettiği sıcak aç nefesle –

"Petrificus Totalus!" Harry, Fenrir'nin üstüne çöktüğünü hissetti; muazzam bir gayretle onu üstünden çekti ve yeşil bir ışık jet

hızıyla ona doğru uçarak gelirken kafasını eğip kavgaya doğru bası önünde kostu.
Harry'nin ayağı yerdeki ezilmiş ve kaygan birşeye çarptı ve tökezledi: Orada, kan gölünde yüzükoyun bir şekilde iki beden yatıyordu, ama kim olduklarına bakmak için vakit yoktu. Harry, önünde alev gibi uçsan kızıl saçlar gördü: Ginny, tıknaz,
Ginny'nin hepsinden sıyrılmayı basardığı lanetlerin ardına lanet gönderen bir Ölüm Yiyen'le, Amycus'la, mücadelede kilitlenmişti.
Amycus kıkırdıyordu, oyunuyla eğleniyordu: "Crucio - Crucio - sonsuza kadar dans edemezsin, sevimli -" "Impedimenta!" diye haykırdı Harry.
Laneti Amycus'un göğsüne isabet etti. Domuz gibi bir acı çığığı attı, havaya uçup karşı duvara çarptı, aşağı kayd ve herbiri farklı bir Ölüm Yiyen'le dövülen Ron, Profesör McGonagall ve Lupin'in arkasında gözden kayboldu. Onların ötesinde, Harry Tonks'un her yöne duvarlardan seken, taşı çatlatan, en yakındaki camı kıran lanetler gönderen kocaman sarısın bir büyücüyle dövüştüğünü gördü -
"Harry, nereden geldin?" diye haykırdı Ginny, ama onu cevaplamak için vakit yoktu. Basını eğdi, kafasının üstünde olan patlamadan zorlukla sıyrılarak ileriye doğru tabana kuvvet kostu. Snape kaçmamalıydı, Snape'i yakalamalıydı -
"Al sunu!" diye bağırды Profesör McGonagall, ve Harry kadın Ölüm Yiyen Alecto'yu elleri kafasının üzerinde arkasında erkek kardeşiyle koridordan aşağı kaçtığını bir an için gördü. Onların arkasından fırladı ama ayağı birşeye takıldı, bir an sonra kendini birinin bacaklarının yanında yatarken buldu. Etrafa bakınırken, Neville'in solgun, yuvarlak yüzünü gördü.
"Neville sen - ?"
"Ben iyiyim," diye mırıldandı Neville, karnını sıkıca tutuyordu, "Harry . . . Snape'le Malfoy . . . kosp geçtiler . . ."
"Biliyorum, onları takip ediyorum!" dedi Harry, karışıklığın tamamına yakınının sebebi olan kocaman sarısın büyücüyü yerden lanetlemeye çalışarak. Lanet yüzüne çarpınca adam acıdan inledi. Yalpaladı, sendeledi ve sonra kardeşlerin arkasında çıktı gitti.
Harry hızlıca kalktı ve koridorda kosmaya başladı, etrafındaki patlamaları diğerlerinin geri dönmesi için bağırımlarını, yerde Harry'nin kaderlerini henüz bilmediği figürlerden gelen sessiz çağrıları duymazdan gelerek . . . Köseyi kayarak döndü, kan ayakkabılarını kayganlaştırmıştı; Snape ta basta çok büyük avantaj yakalamıştı. Dhtiyaç Odası'ndaki kabine girmiş olması mümkün müydü, ya da Yoldaslık güvenlik için kademe almışlar mıydı, o yoldan geri çekilmelerini engellemek için? Bir sonraki bos koridora daldığında hızla kosan ayaklarının ve çekiç gibi vuran kalbinin sesinden başka ses duymuyordu, ama sonra kanlı bir ayak izi gördü ve bu kaçan Ölüm Yiyen'lerin en azından birinin ön kapılara doğru gittigini gösteriyordu - belki de Dhtiyaç Odası gerçekten de kapanmıştı -
Baska bir köseyi daha kayarak döndü ve yanından bir lanet uçtu; patlayan bir zırhın arkasına daldı. Önünde erkek ve kız kardeşleri mermer merdivenlerden aşağı kostuklarını gördü ve onları lanetlemeye çalıştı, ama sadece merdiven kenarındaki lanet gelince komsu tabloları kaçan birkaç cadı portresine isabet ettirebildi.
Zırh enkazından sıçrarken, Harry bağırımlar ve çığıklar duydu; kaledeki diğer insanlar da uyanmış gibi görünüyordu . . .
Kestirme bir yola doğru, kardeşleri yakalayıp geçmek ve artık zemine ulaşmış olmaları gereken Snape'le Malfoy'a yaklaşmak ümidiyle, deli gibi kostu. Görünmez merdivenin ortasındaki kaybolan basamağı atlamayı hatırlayarak, birden alttaki bir duvar halısına doğru, saskına dönmüş pijamalı Hufflepuff'ların durduğu bir koridora doğru yöneldi.
"Harry! Bir ses duyduk, ve birisi Karanlık Dsaret ile ilgili bir şeyler söyledi -" diye başladı Ernie Macmillan.

"Yoldan çekilin!" diye bağırdı Harry, mermer merdivenlerin kalan basmaklarından atlayıp kosarken önündeki iki çocuğu devirerek. Mese ön kapılar ardına dek açılmıştı, yerdeki büyük döşeme taşlarında kan damlaları vardı, ve birçok öğrenci bir araya toplanmış korkmuş bir şekilde duvara dayalı duruyorlardı - bir iki tanesi hala yüzlerini kollarıyla örtmüşlerdi. Dev Gryffindor kum saati bir lanetle vurulmuştu, ve içindeki yakutlar yüksek sesle tangırdarak döşeme taşlarına düşmeye devam ediyorlardı. Harry giriş salonu boyunca uçarcasına gitti ve karanlık araziye çıktı : Sadece üç tane silüetin çimenlik alan boyunca arkasında buharlasabilecekleri kapıya doğru kostuğunu görebiliyordu – görünüşlerine göre, kocaman sarı Ölüm-Yiyen ve biraz önünde Snape ve Malfoy... Arkalarından atılınca soğuk gece havası Harry'nin akciğerlerini parçaladı; uzaklarda bir yerde kendi gölgesini görmesine neden olan bir ışık parlaması gördü. Ne olduğunu bilmiyordu ancak kosmaya devam etti, henüz bir lanet yapabilmek için nisan alabilecek kadar yakın değildi – Bir başka parlama, bağırışlar, karşılıklı ışık fısırtmaları ve Harry anladı: Hagrid kulübesinden dışarı çıkmış Ölüm-Yiyenlerin kaçmasını engellemeye çalışıyordu ve aldığı her nefes akciğerlerini lime lime yapsa ve göğsündeki sancılar alev gibi yaksa dahi Harry hızlandı. Kafasında davet etmediği bir ses sürekli "Hagrid olamaz... Hagrid de değil..." diyordu. Harry'yi sırtından sert bir şey vurdu ve yüzünü çimenlere gömecek şekilde ileri doğru düşürdü, iki burun deliğinden de kan geliyordu: Arkası dönük olmasına rağmen biliyordu, asası hazır, daha önce üstesinden geldiği kız ve erkek kardes onun kestirmesini kullanarak ona arkasından yaklaşıyorlardı... "Impedimenta!" diye arkasını dönerek bağırdı, karanlık zemine yakın duruyordu., ve mucizevi bir şekilde laneti birini vurdu ve vurulan diğerinin üstüne düştü; Harry ayaga kalktı ve Snape'in pesinden kosmaya devam etti. Ve sonunda bulutların arasından çıkan hilalin ışığında Hagrid'in geniş sırtını gördü; sarı Ölüm-Yiyen bekçiye ardi ardına lanet yardırıyor fakat Hagrid'in engin kuvveti ve dev annesinden aldığı sert derisi onu koruyor gibi gözüküyordu. Buna rağmen Snape ve Malfoy hala kosuyorlardı; kısa süre içinde kapının arkasında olacak ve buharlasabileceklerdi – Harry Hagrid ve rakibinin yanından geçti, Snape'in sırtına nisan aldı ve "Sersemlet!" diye bağırdı. Iskaladı. Kırmızı ışık fısırtması Snape'in kafasının üstünden geçip gitti; Snape "Kos, Draco!" diye bağırdı ve döndü. Aralarında yaklaşık yirmi metre varken asalarını aynı anda kaldırmadan önce birbirlerine baktılar. "Cruc – " Fakat Snape daha Harry büyüyü tamamlamadan onu yere yapıştırarak büyüyü engellemiştir; Harry döndü ve kocaman Ölüm-Yiyen "Incendio!" diye bağırırken ayaga kalktı. Harry büyük bir patlama duydu ve dans eden turuncu ışıklar etraflarını aydınlattı: Hagrid'in evi yanıyordu. "Fang içeride, seni kötü - !" diye bağırdı Hagrid. "Cruc – " diye bağırdı Harry ikinci kez dans eden ateşin ışığında aydınlanmış figüre doğru nisan alarak, fakat Snape büyüyü tekrar engelledi. Harry onun dudak büktüğünü görebiliyordu. "Senden Affedilemez Lanet yok, Potter!" diye bağırdı alevlerin çatırtısının, Hagrid'in bağırışlarının eve içeride kapalı kalmış Fang'in vahşi çığlıklarının arasından. "Sende o cüret ya da yetenek yok – " "Incarc – " diye hırladı Harry ama Snape asasının tembel denebilecek bir hareketiyle büyüyü engellemiştir. "Karşılık ver!" diye bağırdı Harry. "Karşılık ver, seni korkak – " "Korkak, bana böyle mi diyorsun, Potter?" diye bağırdı Snape. "Baban bana dörde karşı bir olmadığı takdirde kesinlikle saldıramazdı, ona ne dersin merak ediyorum."

"Sersem – "

"Tekrar, tekrar ve tekrar engelleneceksin Potter, ta ki agzını ve zihnini kapalı tutabilene kadar!" diye dudak büktü Snape, büyüü tekrar engellerken. "Artık gel!" diye bağırıldı Harry'nin arkasındaki kocaman Ölüm-Yiyen'e. "Bakanlık buraya gelmeden gitme zamanı şimdi – "

"Impedi – "

"Fakat lanetini bitiremeden, siddetli bir acı Harry'ye çarptı; çimenlere yuvarlandı. Birileri çılgık atıyordu, asırı acıdan dolayı emindi, Snape o ölene ya da aklını kaçırana dek ona iskence yapacaktı.

"Hayır, diye hırladı Snape'in sesi ve acı basladığı hızda son buldu; Harry karanlık çimenlerde hızla nefes alarak ve asasını sıkı sıkı tutarak baktı; yukarıda bir yerlerde Snape bağırıyordu, "Emirlerimizi unuttunuz mu? Potter, Karanlık Lord'a ait – onu bırakmak zorundayız! Gidin! Gidin!"

Harry yüzünün altındaki zeminin erkek ve kız kades ve kocaman Ölüm-Yiyenin itaat edip kapılara doğru kosarken titredigini hissetti. Harry anlaşılmaz bir öfke çılgığı attı: Su anda yasamasını veya ölmesini umursamıyordu. Tekrar ayağa kalktı ve sendeleyerek körlemesine su anda en az Voldemort'tan nefret ettiği kadar nefret ettiği adama, Snape'e, doğru ilerledi.

"Sectum – "

Snape asasını salladı ve lanet tekrar engellendi; fakat Harry artık Snape'e çok yakındı ve yüzünü tam olarak görebiliyordu: Snape

artık dudak bükmüyor ya da gülmüyordu; çayır çayır yanan atesin ısıgı öfkeli bir yüz gösteriyordu.

Harry tüm konsantrasyonunu ve gücünü toplayarak düşündü, "Levi – "

"Hayır, Potter" diye çılgık attı Snape. Yüksek sesli bir patlama oldu ve Harry geriye doğru uçu ,tekrar topraga hızla çarptı ve bu

sefer asası elinden uçu. Hagrid'in bağırışlarını duydu ve Fang inliyordu, Snape yaklaştı ve Dumbledore gibi asası ve savunması

yerde yatan Harry'ye asığı doğru baktı. Alev kutusu tarafından Snape'in soluk yüzü aydınlandı az önce Dumbledore

lanetlemeden önceki gibi yüzü kinle doldu.

"Benim kendi büyülerimi bana karış kullanmaya nasıl cesaret ediyorsun, Potter? Onları kim icat etti – Ben, Melez Prens! Ve

benim icatlarımı bana karşı yöneltiyorsun, pislik baban gibi değil mi? Sanmıyorum . . . hayır"

Harry asasına doğru balıklama atladı; Snape asaya bir uğursuzluk büyüü yolladı ve karanlığın içine, görüşünün dışına uçurdu.

"O zaman beni de öldür" dedi Harry nefes nefese, hiç korku hissetmedi ama sadece hiddet ve hor görme vardı.

"O zaman beni de öldür onu öldürdüğün gibi, seni korkak- "

"SAKIN" diye çılgık attı Snape ve yüzü aniden çılgına döndü, acımasızlaştı, arkada yanmakta olan evin içinde sıkışmış, havlayan

köpeğin çektiği acıyı çekermişçesine insan dışı gözükiyordu, - "BANA KORKAK DEME"

Ve havayı kamçıladi: Harry beyaz bir sıcaklık hissetti, bir şey yüzünü kamçılarcasına ona vurdu ve geriye doğru topraga siddetle

çarptı. Bir an için gözlerinin önünde ısı demetleri patladı tüm nefesi vücudundan gitmiş gibi oldu ve sonra yukarıda kanatların

aceleyle çıkardığı sesi duydu ve muazzam bir şey yıldızları örttü. Sahgaga Snape'e doğru uçu, ustura keskinliğindeki pençeler

onu kestiginde, Snape geriye doğru sendeledi. Harry oturur pozisyona geldi, kafası hala toprakla son temasından dolayı

dönüyordu Snape'in mümkün olduğunca hızla kostugunu gördü Devasa hayvan Snape'in arkasında kanat çırpıyor ve keskin

çılgıklar atıyordu Harry'nin asla duymadığı keskin çılgıklar –

Ayaga kalkmak için mücadele etti dermansızca asasını aradı, tekrar pesine düşmeyi umut ediyordu fakat parmakları çimenlerin

arasında beceriksizce tararken ince dalları attı, gerçekten geç olacağını biliyordu, döndü ve hipogrifin giriş kapısı üzerinde

daireler çizdiğini gördü. Okul arazisinin sınırlarının ötesinde Snape cisimlenmeyi basarırdı.

"Hagrid" diye mırıldandı, hala sersemlemiş haldeydi, etrafına bakındı "HAGRDD"

Tökezlenerek yanmış eve doğru gitti, alevlerden Fang'ı sırtında taşıyan muazzam bir vücut meydana çıktı. Mütesekkir bir feryatla,

Harry dizlerinin üstüne çöktü, her bir uzvu titriyordu, bütün bedeni acıyla kaplıydı ve nefes aldığı anda bıçaklar batır gibi oluyordu.

"Diy misin Harry? Diy misin? Konuş benimle Harry?"

Hagrid'in kacamam kıllı yüzü Harry'nin üzerinde yüzüyor ve yıldızları engelliyordu. Harry yanmış odun ve köpek tüyü kokusu aldı;

elinin üzerine koydu Hagrid'in yanında Fang'ın hareketsiz sıcak ve canlı vücudu titriyordu.

"Ben iyiyim" nefes nefese Harry. "Ya sen" " Ben de iyiyim..."

Hagrid, Harry'yi, kolunun altından tuttu ve Harry'nin ayaklarını bir anlığına yerden kesecek kadar kuvvetle tekrar ayaga kaldırdı.

Harry, Hagrid'in süratle sisen gözünün altındaki derin kesikten, yanığı boyunca kan aktığını gördü.

"Senin evini söndürmeliyiz," dedi Harry. " ` Aguamanti' büyüsü..."

"Bunun gibi bir şey olduğumu biliyordum," diye mırıldandı Hagrid, ve tüten, çiçek pembesi semsiyesini kaldırıp, " Aguamanti!"

dedi.

Semsiyenin ucundan bir su seli bosaldı.. Harry de kendisine kursundanmış gibi gelen asasını kaldırdı ve ` Aguamanti!" diye

mırıldandı. O ve Hagrid, son alev de söndürülünceye kadar eve su tutular.

"Fena değil," dedi Hagrid, birkaç dakika sonra ümitli bir şekilde tüten harabeye bakarak. "Dumbledore'nin düzeltmeyeceği bir

şey değil..."

Harry adı duyunca midesinde yakıcı bir acı hissetti. Sessizlik ve durgunluk içerisindeyken, içindeki korku artmıştı.

"Hagrid..."

"Onların geldiğini duyduğumda, bir çift dal budak'ın ayaklarını bağlıyordum," dedi Hagrid hüzünle, hala harabe olmuş kulübesine

bakarak. "Dallarını yakmışlar zavallı küçük şeylerin..."

"Hagrid..."

"Ama ne oldu biliyor musun, Harry? Satodan kosarak çıkan Ölüm Yiyen'leri gördüm ama Snape onlarla ne

hale ediyordu? Nereye

gitti – onları mı kovalıyordu?"

"O...", Harry boğazını temizledi, dumandan ve panikten kurumustu. " Hagrid, öldürdü..."

"Öldürdü mü?" dedi yüksek sesle, Harry'e baktı. " Snape mi öldürdü? Sen neden bahsediyorsun Harry?"

"Dumbledore," dedi Harry. "Snape, Dumbledore'u ... öldürdü."

Hagrid öylece ona baktı. Yüzünün görülebilen küçük bir kısmındaki ifade, tamamen boş ve anlamsızdı.

"Dumbledore ne, Harry?"

"O öldü. Snape öldürdü..."

"Böyle söyleme," dedi Hagrid kabaca. "Snape, Dumbledore'u öldürdü – aptal olma, Harry. Bunu nerden çıkardın?"

"Yaparken gördüm."

"Mümkün değil."

"Gördüm, Hagrid."

Hagrid başını salladı. Dnanmayan ama sempatik bir ifadesi vardı. Ve Harry, Hagrid'in, kendisinin kafasına güçlü bir darbe aldığını

ve bu yüzden kafasının karıştığını, belki de hala bir lanetin etkisinde olduğunu düşündüğünü biliyordu.

"Her ne olursa, Dumbledore, Snape'e, Ölüm Yiyenlerle gitmesini söylemiş olmalı," dedi Hagrid kendinden emin bir şekilde. "

Sanırım hala kimliğini saklıyor. Hadi okula geri dönelim, hadi Harry..."

Harry bir tartışmaya ya da bir açıklama yapmaya kalkışmadı. Hala kontrol edilemez bir şekilde titriyordu.

Hagrid sonra

öğrenebilirdi, oldukça sonra... Adımlarını satoya yönelttikleri anda Harry, birçok pencerede ışık olduğunu gördü. Harry, içeride

insanların odadan odaya dolastığını, birbirlerine Ölüm Yiyenler'in geldigini söylediklerini, Hogwarts'ın üzerinde parlayan karanlık isareti yani birinin öldüğünü anlattıklarını kolayca hayal edebiliyordu. Önlerindeki mese ön kapılar açıldı, ısı yolu ve çimenleri aydınlattı. Asağıya, yavaşça üstlerini giyinmiş insanlar iniyordu ve tedirgin bir şekilde, gecenin karanlığına doğru kaçan Ölüm Yiyenler'den bir isaret görebilmek için etrafa bakıyorlardı. Harry'nin gözleri, her nasılsa, en uzun kulenin hemen dibindeki topraga dikildi. Harry, net bir şey görebilmek için çok uzak olmasına rağmen, çimenlerin üzerinde büyük, siyah bir şeyin olduğunu hayal etti. Hatta, Dumbledore'un bedeninin olduğu yer olarak düşündüğü yere doğru bakarken, her nasılsa, oraya doğru hareket etmeye başlayan insanlar olduğunu gördü.

"Onlar neye bakıyor öyle?" dedi Hagrid, o ve Harry satonun önüne doğru yaklaşıırken, Fang, olabildiğince onların bileklerine yakın duruyordu. "Çimenlerin üzerinde ne var?" diye ekledi keskin bir şekilde. Şimdi, küçük bir kalabalığın toplandığı, Astronomi Kulesi'nin dibine doğru öne çekmeye başladı. "Gördün mü, Harry? Hemen kulenin dibinde... isaretin altında... vay canına ... birini hakladıklarını mı düşünüyorsun?" Hagrid sessizleştirdi. Anlatılan bu düşünceyi sesli bir şekilde açıklamak oldukça korkunçtu. Harry, onun yanında yürüdü, yüzünde ve son yarım saat içinde isabet eden çeşitli büyüler yüzünden bacasında acı hissediyordu, farklı bir şekilde düşünecek olursak, sanki yanındaki birisi onları acıtıyordu. Asıl gerçek ve kaçınılmaz olan ise göğsündeki basınç hissiydi. Harry ve Hagrid, rüyadaymış gibi, hemen önlerinde mırıldanan, sessizliğe gömülen öğrencilerin ve öğretmenlerin bırakmış olduğu boşluğa doğru ilerledi.

Harry, Hagrid'in, acı ve sokla inlemesini duydu, ama Hagrid durmadı. Dumbledore'nin yattığı yere varıncaya kadar yavaşça ilerledi ve yanına çömeldi. En basta Dumbledore'un Harry'e yaptığı vücut kilitleme büyüsü kalktığında anlamı bu durumun ancak büyüyü yapan kişi ölürse oluşacağını biliyordu, ama hala onu o halde görmeye hazır değildi, isyanda, kalbi kırık: Harry'nin tanıştığı ve gördüğü yada görebileceği en iyi büyücü.

Dumbledore'un gözleri kapalıydı; ama ayaklarının ve kollarının yaptığı garip açığı bakılırsa, o uyuyor olabiliyordu. Harry uzandı, kancalı burnun üstündeki yarım ay şeklindeki gözlüğünü düzeltti ve cübbesinin ucuyla Dumbledore'un ağzından kandamlasını sildi. Sonra bilge yüze gözünü dikip baktı ve büyük ve akıllı almaz gerçeği kavramayı denedi; Dumbledore'un onla hiçbir zaman konuşamayacağı, ona hiçbir zaman yardım edemeyeceği gerçeği – Harry'nin arkasındaki kalabalık mırıldandı. Çok uzun zaman gibi görülen bir andan sonra, katı bir şeyin üzerinde diz çöktüğünün farkına vardı ve aşağı baktı. Birkaç saat önce çalmayı basardıkları madalyon Dumbledore'un cebinden düşmüştü. Madalyon belki de yere düştüğünden dolayı açılmıştı. Eline aldığı anda, önce hissettiğinden daha fazla sarsıntı, korku ya da üzüntü hissetmese de, Harry bir şeyin yanlıs olduğunu biliyordu – Madalyonu elinde döndürdü. Bu madalyon ne Düşünseli'nde gördüğü kadar büyüktü, ne de üzerinde bir takım işaretler vardı, Slytherin'in isareti sanılan süslü S harfi de yoktu. Ayrıca, içinde hiçbir şey yoktu ama kıvrılmış bir parça parsömen aslında bir porte deliği olması gereken yere madalyonun içine sıkıca sıkıştırılmıştı. Otomatikman, ne yapıyor olduğunu düşünmeden, Harry parsömen parçasını çekip çıkardı, açtı, ve artık Harry'nin arkasında bir çok asanın ışığında okudu: Karanlık Lord'a

Bunu okudugundan çok önce ölmüs olacağım ama sunu bilmeni istiyorum ki senin sırrını bulan kişi bendim.
Gerçek

Horcrux'ı çaldım ve en yakın zamanda onu yok etmeyi planlıyorum.

Kendi denginle karsılaştığın zaman bir kez daha ölümlü olman umuduyla ölümle yüzleşiyorum.

R.A.B

Harry mesajın ne demek istediği ne biliyordu ne de önemsiyordu. Sadece tek bir şey önemliydi: Bu bir Horcrux değildi.

Dumbledore o korkunç iksiri içerek hiçbir şey için zayıflatmıştı. Harry parsömeni elinde buruşturdu, ve Fang arkasında ulumaya

başladığı an göz yaşlarına boğuldu.

(shadow_shooter, naturedefender, Lethe, mcgayver, Roaldus_Marvelinse)

ANKA'NIN AGITI

"Buraya gel, Harry..."

"Hayır."

"Burada kalamazsın, Harry... Haydi..."

"Hayır."

Harry Dumbledore'un yanından ayrılmak istemiyordu, hiçbir yere kıvıldamak istemiyordu. Hagrid'in omzundaki eli titriyordu.

Sonra başka bir ses konuştu, "Harry, haydi."

Çok daha küçük ve daha sıcak bir el onu sardı ve yukarı çekti. Bu baskıya hakkında hiç düşünmeden uydu.

Anca kalabalığın

arasında körü körüne yürürken havadaki hafif çiçek kokusundan onu kaleye götürenin Ginny olduğu fark edebildi. Anlaşılmaz

sesler Harry'yi hırpalıyordu, geceye hıçkırıklar, bağırışlar ve feryatlar saplanıyordu, fakat Harry ve Ginny yürümeye devam etti,

giris salonuna geri dönmüşlerdi. Harry'nin görüş sınırları içinde yüzler yüzüyordu, insanlar fısıldanarak merakla dikkatle ona

bakıyorlardı, Gryffindor yakutları yerde kandamlaları gibi onların mermer merdivenlere gittiği yol boyunca parıldıyorlardı.

"Hastane kanadına gidiyoruz," dedi Ginny

"Yaralı değilim," dedi Harry.

"McGonagall'in emirleri," dedi Ginny. "Herkes yukarıda, Ron, Hermione ve Lupin ve herkes –"

Korku tekrar Harry'nin göğsünde harekete geçmişti: Arkasında bıraktığı, hareketsiz figürleri unutmuştu.

"Ginny, başka kim öldü?"

"Endiselenme, bizden hiç kimse."

"Fakat karanlık isaret –Malfoy bir vücuda basıp geçtiğini söylemişti –"

"Bill'in üstünden geçmişti, fakat Bill iyi durumda, yaşıyor."

Ginny'nin sesinde bir şeyler vardı, her nasılsa, Harry bunun kötüye isaret olduğunu fark etti.

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim... O birazcık – birazcık kötü durumda, hepsi bu. Greyback ona saldırdı. Madam Pomfrey'in dedigine göre o – o

artık eskisi gibi görünmeyecekmiş..."

Ginny'nin sesi azıcık titremisti.

"Biz gerçekten sonradan ortaya nasıl bir etki çıkacağını bilmiyoruz – yani, Greyback kurt adamdı, fakat o sırada değişim

geçirmemisti."

"Fakat diğerleri... Yerde başka bedenler vardı..."

"Neville ve Profesör Flitwick yaralandılar, fakat Madam Pomfrey onların iyi olacağını söylüyor. Ve bir Ölüm Yiyen öldü,

arkadasının her tarafa püskürttüğü dev, açık renkli bir Öldürme laneti çarptı – Harry, eğer senin Felix iksirini içmeseydik, bence

hepimiz öldürülmüştük, fakat her şey bizi kıl payı iskalamis görünüyor –"

Hastane kanadına vardılar. Kapıları itip açtılar, Harry Neville'in, kapıya yakın bir yatakta yattığını gördü,

anlaşılan uyuyordu. Ron,

Hermione, Luna, Tonks ve Lupin kogusun öteki ucundaki başka bir yatağın etrafında toplanmışlardı. Kapıların açılma sesiyle,

hepsi o tarafa baktı. Hermione Harry'ye doğru kostu ve onu kucakladı; Lupin de tedirgin bir şekilde ilerledi.

"Dyi misin, Harry?"

"Diyim.. Bill nasıl?"

Kimse cevap vermedi. Harry Hermione'nin omzundan diğer taraf baktı ve Bill'in yastığında tanıyamadığı bir yüzün duruyordu, yüzü onu garip gösterecek kadar kesilmiş ve parçalanmıştı. Madam Pomfrey Bill'in yaralarına hafifçe keskin kokulu yeşil bir merhem sürüyordu. Harry, Snape'in Malfoy'un Sectumsempra yaralarını asasıyla çabucak nasıl iyileştirdiğini hatırladı.

"Yaraları bir büyüyle yada bir şey ile düzeltemez misiniz?" diye sordu Madam Pomfrey'e.

"Bunlarda büyü ise yarıyor," dedi Madam Pomfrey. "Bildğim her şeyi denedim, fakat kurt adam ısırıkları için çare yok."

"Fakat Bill dolunay sırasında ısırılmadı," dedi Ron, her nasılsa sadece dik bakışlarıyla agabeyinin iyileşmesini sağlayacakmış gibi

bakakalmıştı. "Greyback dönüşüm geçirmemisti,öyleyse Bill kesinlikle gerçek bir – bir -?"

Kararsız bir şekilde Lupin'e baktı.

"Hayır, Bill'in gerçek bir kurt adam olacağını sanmıyorum," dedi Lupin, "fakat bu ona hiçbir şey bulamadığı anlamına gelmez.

Bunlar lanetli yaralar. Onların tamamen iyileşmesi olasılık dışı ve – ve Bill bundan itibaren bazı kurt karakteristiklerine sahip olmuş olabilir."

"Dumbledore yinede bir şeyler yapabilir," dedi Ron. "Nerede o? Bill o manyaklarla Dumbledore'un emriyle savastı, Dumbledore

ona borçlu, onu bu halde bırakamaz – "

"Ron – Dumbledore öldü," dedi Ginny.

"Hayır!" diyerek Ginny'nin son söylediklerini inkâr etmesi umuduyla Ginny'den Harry'ye doğru baktı, fakat Harry inkâr etmeyince,

Lupin Bill'in yatağının yanındaki bir sandalyeye çöktü, elleri yüzündeydi. Harry Lupin'in kontrolünü kaybettiğini hiç görmemisti;

birden kendini özel ve uygunsuz bir yere izinsiz girmiş gibi hissetti. Baska yöne döndü ve onun yerine Ron'un gözlerini yakaladı,

Ron sessizce Ginny'nin söylediklerini onaylayan bir görünüş alıyordu.

Nasıl öldü?" diye fısıldadı Tonks. "Nasıl oldu?"

"Onu Snape öldürdü," dedi Harry. "Oradaydım, gördüm. Astronomi Kulesine geri döndük çünkü karanlık isaretin ortaya çıktığı

yerdi... Dumbledore hastaydı, zayıftı, fakat bence merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duyunca o bunun bir tuzak olduğunu

fark etti. Beni hareketsiz hale getirdi, hiçbir şey yapamadım, Görünmezlik Pelerini'nin altındaydım – ve sonra Malfoy kapıdan içeri

girdi ve onu silahsız bıraktı –"

Hermione elleriyle ağızını kapadı ve Ron inledi. Luna'nın dudakları titriyordu.

"– daha çok Ölüm Yiyen geldi – ve sonra Snape – ve Snape yaptı Avada Kadavra lanetini." Harry devam edemedi.

Madam Pomfrey gözyaşlarına boğuldu. Ona fısıldayarak "Sss! Dinle!" diyen Ginny dışında hiç kimse dikkat etmedi.

Yutkunarak, Madam Pomfrey parmaklarını dudaklarına bastırdı, gözleri kısıktı. Karanlığın içinde bir yerde, bir Anka bir bakıma

Harry'nin daha önce hiç duymadığı bir şekilde sarkı söylüyordu: İstirap dolu bir ağlayışın korkunç güzelliği.

Ve Harry önceden

Anka'nın sarkısı hakkında hissettiği gibi, müziği içinde hissetmişti, dışında değil: Bu büyü bir şekilde topraklardan kale

pencerelerine kadar yankılanan sarkı kendi üzüntüsüydü.

Ne onların orada dinleyerek ne kadar duruklarını, ne de kendi yaşlarının sesini dinlemelerinin niçin acılarını azda olsa hafiflettiğini

bilmiyordu, fakat hastane kapılarının açılıp, Profesör McGonagall'ın kogosu girdiğinde çok uzun bir süre geçmiş gibi hissediyordu.

Geride kalanların hepsi gibi, o da geçen savaşın izlerini taşıyordu: Yüzünde sıyrıklar vardı ve cübbesi paramparçaydı.

"Molly ve Arthur yoldalar," dedi ve müziğin büyü bozuldu: Herkes uyandılar ve transtan çıktılar, tekrar Bill'e bakmak için

döndüler, ya da gözlerini ovup, kafalarını salladılar. "Harry, Ne oldu? Hagrid'e göre Dumbledore ile birlikteymisin ol – oldugu zaman. Diyor ki Profesör Snape bir seyler karıştırı –"
"Snape Dumbledore'u öldürdü," dedi Harry.
McGonagal bir süreliğine ona dik dik baktı, sonra korkunç verircesine sallandı; Madam Pomfrey, hızla kalkıp ileri atıldı, havada yarattığı sandalyeyi, McGonagal'ın altına itti.
"Snape," diye tekrar etti McGonagal belirsiz bir şekilde, sandalyeye düsercesine otururken. "Biz hepimiz sasıldık... Fakat o güvendi... Daima... Snape... Dnanamıyorum..."
"Snape çok yetenekli bir Zihinbendardı," dedi Lupin, karakteristik olmayacak kadar sertti. "Biz bunu her zaman biliyorduk."
"Fakat Dumbledore onun bizim tarafımda olduğuna dair yemin etti!" diye fısıldadı Tonks. "Ben daima Dumbledore'un Snape hakkında bizim bilmediğimiz bir seyler bildigini düşündüm..."
"O Snape'e güvenmek için kuvvetli bir sebebi olduğunu ima ederdi," diye mırıldandı Profesör McGonagal, gözyası akan gözlerinin ucunu ekose bir mendil ile sildi. "Yani... Snape'in geçmişiyle... Tabii ki insanlar kesinlikle sasıldılar... Fakat Dumbledore Snape'in pismanlığının tümüyle gerçek olduğunu bana açıkça anlattı – Ona karşı hiçbir sey duymamalıydım!"
"Snape'in ne anlatıp ta onu inandırdığını bilmek isterim," dedi Tonks.
"Biliyorum," dedi Harry ve herkes dönüp ona baktı. " Snape, Voldemort'a annem ve babamı ele geçirmesini sağlayan bilgiyi verdi. Sonra Dumbledore'a ne yaptığının farkına varmadığını söyledi, yaptığının gerçekten üzgündü, öldükleri için üzgündü."
Herkes dik dik ona baktı.
"Ve Dumbledore buna inandı mı?" dedi Lupin inanmamış bir şekilde. "Dumbledore Snape'in James öldüğü için üzgün olduğuna inandı mı? Snape James'ten nefret ederdi..."
"Ve annemin de son derece değerli olduğunu düşünmüyordu," dedi Harry, çünkü o Muggle-dogumluydu... 'Bulanık' derdi ona..."
Kimse Harry'nin bunu nasıl bildigini sormadı. Onların hepsi korkutucu bir soka dalıp gitmişlerdi, bu olanların rezil gerçeklerini hazmetmeye çalışıyorlardı.
"Bunların hepsi benim hatam," dedi Profesör McGonagal aniden. Kafası karışmış görünüyordu, ıslak mendilini ellerinde sıkıyordu. "Benim hatam. Filius'u Snape getirmesi için yolladım, ben aslında gelip biz yardım etsin diye gönderdim! Eger Snape'i olan biten hakkında uyarımasaydım, o Ölüm Yiyenlere katılmayacaktı. Filius ona söylemeden önce onların orada olduğunu zannetmiyordum, onların geldigini bildigini bilmiyordum."
"Bu senin hatan değil, Minerva, dedi Lupin sert bir şekilde. "Biz hepimiz daha çok yardım istedik, Snape'in yolda olduğunu bilmekten memnunduk..."
"Öyleyse kavgaya vardığında, Ölüm Yiyenler'in tarafına mı katıldı?" diye sordu Snape'in ikiyüzlülüğü ve alçaklığı hakkındaki tüm detayları isteyen Harry, hararetle ondan nefret etmek için daha çok sebep topluyor, intikam için yemin ediyordu.
"Ben tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi Profesör McGonagal kafası karışmış bir şekilde. "Olanların hepsi çok kafa karıştırıcı... Dumbledore bize okuldan birkaç saatliğine ayrılacağını, bizim sadece koridorlarda devriye gezmemizi söyledi... Remus, Bill ve Nymphadora bize katıldı... Ve bizde devriye gezdik. Her sey sakın görünüyordu. Okulun dışındaki bütün gizli geçitler abluka altına alındı. Kimsenin uçarak kaleye giremeyeceğini biliyorduk. Kaleye her giriste güçlü büyüler vardı. Ölüm Yiyenlerin nasıl girmeyi basarabildiklerini bilmiyorum..."

"Ben biliyorum," dedi Harry ve kısaca Kaybolan Dolaplar çifti ile onların olusturduğu büyü yolu anlattı.
"Öyleyse Dhtiyaç Odası'ndan içeri geldiler."
Dradesine neredeyse karşı koyarak ikisi de perisan halde olan Ron ile Hermione'ye doğru göz attı.
"Ben karmakarışık ettim, Harry," dedi Ron kasvetli bir şekilde. "Bize anlattığın gibi yaptık: Çapulcu Haritası'nı kontrol ettik ve Malfoy'u onun üstünde göremedik, bu yüzden biz onun Dhtiyaç Odası'nda olduğunu tahmin ettik, bu nedenle ben, Ginny ve Neville göz atmaya gittik... Fakat Malfoy bizi arkasında bırakmıştı."
"Biz izlemeye başladıktan yaklaşık bir saat sonra odadan dışarı çıktık," dedi Ginny. "Eline, o berbat burusmuş eli tutuyordu –"
"Onun Sanslı El," dedi Ron. "Sadece onu tutana ışık veren, hatırladın mı?"
"Her neyse," diye devam etti Ginny, "Ölüm Yiyenleri dışarı salmak için etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmiş olmalı, çünkü bizi gördüğünde havaya bir şey fırlattı ve her yer zifiri karanlık oldu –"
"– Pevurian Anında Karanlık Tozu," dedi Ron sert bir şekilde. "Fred ve George'un. Ürünlerini almasına izin verdikleri kişiler hakkında onlara söyleyecek sözlerim var."
"Her şeyi denedik, Lumos, Incendio," dedi Ginny. "Hiçbir şey karanlığı yaramadı; biz hepimiz tekrar koridordan çıkabilmek için yolumuzu el yordamıyla bulduk ve o sırada Bizim yanımızdan kosarak geçen insanlar duyduk. Besbelli Malfoy o el meretiyle görebildi ve onlara rehberlik yaptı, fakat hiç birimiz birbirimize isabet ettiririz diye lanet veya herhangi bir şey yapmaya cesaret edemedik ve biz ışık olan koridora ulaşana kadar, onlar gitmişti."
"Çok şükür," dedi Lupin boguk bir sesle, "Ron, Ginny ve Neville nereyse bir an önce bize kostular ve olanları anlattılar. Ölüm Yiyenleri dakikalar sonra Astronomi Kulesi'ne doğru giderlerken bulduk. Malfoy apaçık insanların onları takip etmesini ummuyordu; Karanlık Tozu ya da her ne ise stoklarını tüketmiş görünüyordu. Bir kavga koptu, onlar dağıldılar ve bizde kovaladık. Onlardan biri, Gibbon, kaçıp kurtuldu ve kule merdivenlerine yöneldi –"
"Dsareti meydana getirmek için mi?" diye sordu Harry.
"Öyle yapmış olmalı, evet, Dhtiyaç Odası'nı terk etmeden önce planlamış olmalılar," dedi Lupin. "Fakat Ben Gibbon'un Dumbledore'u orada tek basına beklemeyi iyi bir fikir olarak görmediğini düşünüyorum, çünkü merdivenlerden aşağı geri gelip dövüğe tekrar katıldı ve beni ucu ucuna ıskalayan bir Öldürme Laneti gönderdi."
"Öyleyse Ron Dhtiyaç Odasını Ginny ve Neville ile izlediğine göre," dedi Harry, Hermione'ye dönerek, "Sen – ?"
"Snape'in odasının dışındaydım, evet," diye fısıldadı Hermione, gözleri gözyaşları yüzünden parlıyordu, "Luna ile. Odanın dışında oyalanıyorduk ve hiçbir şey olmadı... Yukarı katta neler olduğunu bilmiyorduk, haritayı Ron almıştı – Profesör Flitwick zindanlar kosarak geldiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Kalenin içindeki Ölüm Yiyenler hakkında bağırıyordu, Luna ve benim orada olduğumuzu fark etmiş olduğunu hiç sanmıyorum, o sadece Snape'in ofisine kosmuştu ve biz onun Snape'e kendisiyle gidip yardım etmesi gerektiğini söylediğini duyduk ve sonra gürültülü bir yumruklama sesi duyduk ve Snape odasından fırladı ve bizi gördü ve – ve –"
"Ne?" diye sıkıstırdı Harry Hermione'yi.
"Çok aptaldım, Harry!" dedi Hermione çok tiz bir sesle. "Profesör Flitwick'in düstüğünü söyledi ve bizim o gidip – gidip Ölüm Yiyenlerle dövüğe yardım ettiği sırada, gidip Profesör Flitwick ile ilgilenmemizi istedi –" utancından yüzünü kapatıp parmaklarının arasından konuşmaya devam etti, bu yüzden sesi boguk geliyordu. "Profesör Flitwick'e yardım edip edemeyeceğimize bakmak

için onun ofisine gittik ve onu yerde baygın bir şekilde bulduk... ve ah, bu suan ortada, Snape Flitwick'i sersemletmiş olmalı, fakat biz fark etmedik, Harry, biz fark etmedik, biz sadece Snape'in gitmesine izin verdik!"

"Bu sizin hatanız değil," dedi Lupin sertçe. "Hermione, eğer sen Snape'e uymayıp onun yoluna çıksaydın, muhtemelen o sen ve Luna'yı öldürecekti."

"Hemen sonra yukarı kata çıktı," dedi zihninde, kara cübbesi, arkasında dalgalanan ve üst kata çıktığı an esasını çıkartan Snape'in mermer merdivenlerde kosarak kaçtığını izleyen Harry, "ve hepinizin savastığı yeri buldu..."

"Basımız beladaydı, yeniliyorduk," dedi, Tonks alçak sesle. "Gibbon kötü durumdaydı, ama geri kalan Ölüm Yiyenler ölümüne savasmaya hazır görünüyorlardı. Neville yaralanmıştı, Bill Greyback tarafından zalimce saldırıya uğramıştı... Çok karanlıktı... her yerde lanetler uçuşuyordu... Malfoy denen çocuk kaybolmuştu, üst kata doğru sıvı olarak geçmiş olmalı... sonra daha fazlası onun pesinden gitti, ama aralarından biri üst kata çıkan merdivenleri bir çeşit lanetle geçişi engelledi... Neville o engele atladı ama havada geriye doğru uçtu -- "

"Hiçbirimiz başarı elde edemedik," dedi Ron, "ve o iri yapılı Ölüm Yiyenler her yere hala lanet yolluyorlardı, ve lanetler duvarlara sığıyor ve bizi kıl payı ısıtıyorlardı..."

"Ve sonra Snape geldi," dedi Tonks, "ve sonra gitmişti -- "

"Bize doğru kostüğünü gördüm, ama Ölüm Yiyenler'in o kocaman laneti sağımdan geçerek beni son anda ısıtadı, kaçtım ama izlerini kaybettim," dedi Ginny.

"Sanki lanetli bariyer orda değilmiş gibi Snape'i onun içinden geçerken gördüm," dedi Lupin. "Onu izlemeyi denedim, ama Neville gibi ilerlemem engellendi..."

"Bizim bilmediğimiz bir büyü biliyor olmalı," diye fısıldar sesle konuştu McGonagall. "Her şeyden önce – o Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni idi. ... Kuleden kaçan Ölüm Yiyenlerin pesinde olduğu için acele davrandığını sandım. ..."

"Öyleydi," dedi Harry vahsice, "ama onlara yardım etmek için, yakalamak için değil... Ve bahse girerim ki o bariyerden geçmek için Karanlık Dsaret'e sahip olman gerekiyordu – peki aşağı indiginde neler olmuştum?"

"Eh, bas Ölüm Yiyen tavanın yarısının çökmesini sağlayan bir büyü yapmıştı, ve aynı zamanda merdivenlere geçmeyi engelleyen laneti bozmuştu," dedi Lupin. "Hepimiz kaçtık – her durumda hala ayakta duranlarımız – ve Snape ile çocuk tozların içinden çıktı – açıkçası, hiçbirimiz ikisine saldırmadık --"

"Sadece geçmelerine izin verdik," dedi Tonks, boş bir sesle. "Onların Ölüm Yiyenler tarafından kovalandığını sandık – ve diğer bir şey ise diğer Ölüm Yiyenler ve Greyback geri dönmüştü ve dövüş yeniden başlamıştı – Snape'in bir şey söyleyerek bağırmasını sandım, ama ne olduğunu bilmiyorum --"

"'Bitti' diye bağırıldı," dedi Harry. "Yapmak istediğini yapmıştı." Hepsi sessizleşti. Fawkes'un ağrıtı dışarıdaki karanlık bahçenin her yerinde yankılanıyordu. Müzik havada aksettigi an, davetsiz, nahos düşünceler Harry'nin zihninde sessizce hareket etti... Dumbledore'un cesedini kulenin dibinden almışlar mıydı henüz?

Sırada ne vardı? Nereye gömülecekti? Ceplerinde sıkıca yumruklarını sıkı. Parmak bogumlarının karşısında sahte olan küçük ve soguk Horcrux'u hissedebiliyordu.

Hastane kanadının kapıları ardına kadar açıldı, hepsinin sığmasına neden oldu: Mr. Ve Mrs. Weasley kogustan uzun adımlarla geçtiler, Fleur hemen arkalarındaydı, güzel yüzü dehsete düsmüştü.

"Molly – Arthur -- " dedi Profesör McGonagall, kalktı ve onları karşılamak için acele etti. "Çok üzgünüm – "

"Bill," diye fısıldadı Mrs. Weasley, Bill'in ezilmiş suratını gördüğü an McGonagall'in yanından geçerek ok gibi fırladı. "Ah, Bill!"

Lupin ve Tonks hızla kalktılar ve geri çekildiler böylece Mr. Ve Mrs. Weasley yatağın daha yakınına gelebildiler. Mrs. Weasley

ogluına doğru eğildi ve dudaklarını çocuğunun kanlı alınına götürdü.

"Ona Greyback saldırdı dedin, değil mi?" diye sordu Mr. Weasley McGonagall'a telaşlı bir şekilde. "Ama dönüşmedi, öyle mi? Peki

bunun anlamı ne? Bill'e ne olacak?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi McGonagall, çaresizce Lupin'e bakarak.

"Büyük olasılıkla biraz bulasma olacak, Arthur," dedi Lupin. "Bu farklı bir durum, muhtemelen nadir... Uyandığında

davranışlarının nasıl olabileceğini bilemiyoruz..."

Mrs. Weasley iğrenç kokan merhemi Madam Pomfrey'in elinden aldı ve Bill'in yaralarına hafifçe sürmeye başladı.

"Ve Dumbledore..." dedi Mr. Weasley. "Minerva, bu doğru mu .. O gerçekten? ...?"

Profesör McGonagall basını öne düşürdüğü an, Harry Ginny'in onun yanında kıpırdandığını farketti ve ona baktı. Onun fazla belli

olmayan dar gözleri, yüzünde buz kesilmiş bir ifadeyle Bill'e gözlerini dikip bakmış olan Fleur'un üstünde kilitlenmişti.

"Dumbledore öldü," diye fısıldadı Mr. Weasley, ama Mrs. Weasley'in gözleri sadece en büyük oğlundaydı; hıçkırarak ağlamaya

başladı, göz yaşları Bill'in sakatlanmış yüzüne düşüyordu.

"Tabii ki, nasıl görüldüğü önemli değil... gerçekten önemli değil... ama çok yakışıklı küçük bir çocuktuk... her zaman yakışıklıydı...

ve evlenecekti!"

"Yani ne demek istiyorsun?" dedi Fleur aniden ve yüksek sesle. " 'Evlenecekti' demekle ne demek istiyorsun?" Mrs. Weasley göz

yaşlarıyla boyanmış kafasını kaldırdı, saskın görünüyordu. "Ben – sadece sunu – "

"Bill'in benle artık evlenmeyi istemeyeceğini sanıyorsun değil mi?" diye ısrar etti Fleur. "Sence, bu ısırlıklar yüzünden, beni

sevmeyecek öyle mi?"

"Hayır, söylemek istediğim şey -- "

"Çünkü beni sevecek!" dedi boyunun tüm imkanlarını kullanarak ve gümüş uzun saçlarını arkaya atan Fleur. "Bill'in beni

sevmesini engellemek için bir kurtadamin ısırgından daha fazla şey gerekir!"

"Peki, evet, eminim," dedi Mrs. Weasley, "ama düşünmüştüm ki belki – nasıl desem — o nasıl -- "

"Benim onla evlenmek istemeyeceğimi sandın ya da belki öyle umdun?" dedi burnundan soluyan Fleur. "Niye nasıl

göründüğüyle ilgileneyim ki? Bence, ben ikimiz içinde yeterince hoş görünümlüyüm! Tüm o yara izleri kocamın ne kadar cesur

biri olduğunu gösterir! Ve ben bunu yapacağım!" diye ekledi Mrs. Weasley'i bir kenara atan ve merhemi kabaca yakalayan Fleur,

siddetle.

Mrs. Weasley kocasının karşısına çekildi ve çok meraklı yüz ifadesiyle Bill'in yaralarını temizleyen Fleur'u izledi. Kimse bir şey

demedi; Harry kıpırdamaya cesaret etmedi. Herkes gibi, o da patlamayı bekliyordu.

"Bizim Büyük Hala Muriel'in," dedi Mrs. Weasley uzun bir duraklamadan sonra "evlilik töreninde sana onu ödünç vermeye ikna

edeceğimden emin olduğum çok güzel bir tacı vardı – ev cini yapımı --. Bilirsin, Bill'e çok düşkündür, ve o senin saçlarınla

beraber nefis duracak."

"Tesekkür ederim," dedi Fleur dimdik. "Eminim nefis olacaktır."

Ve sonra, Harry nasıl olduğunu tam olarak göremedi, her iki kadın da ağlıyorlar ve birbirlerine sarılıyorlardı. Tamamıyla

büyülenmişti, dünyanın delirip delirmedigini merak ederek, etrafına baktı: Ron hissettiği kadar donakalmıştı ve Ginny ile

Hermione birbirlerine meraklı bakışlar atıyorlardı.

"Gördün mü!" dedi sinirli bir sesle. Tonks Lupin'e yiyecekmiş gibi bakıyordu. "O ısırılmış olsa bile, onla hala evlenmek istiyor!

Onun için önemi yok!"

"Bu farklı," dedi dudaklarını zorlukla hareket ettiren ve aniden gerginlesen Lupin. "Bill tam bir kurtadam olmayacak. Durumlar tamamıyla -- "

"Ama ben hiçbirini önemsemiyorum, önemsemiyorum!" dedi Lupin'in cüppesinin önünü kavrayıp sallayan Tonks. "Sana bir milyon kez söyledim..."

Ve Tonk'un Patronus'unun ve fare renkli saçlarının anlamı, ve birisinin Greyback tarafından saldırıya uğradığı söylentisini

duyduğu zaman Dumbledore'u bulmak için kosarak gelmesinin nedeni, her şey Harry için netleştirdi; Tonks'un asık olduğu Sirius degildi.

"Ve ben de sana bir milyon kez söyledim..." dedi onun gözleriyle karşılaşmayı reddeden Lupin, zemine bakıyordu, "senin için çok

yaslıyım, çok fakirim... çek tehlikeliyim..."

"Bu konuda çok gülünç bir yolda olduğunu sana her zaman söyledim, Remus" dedi Fleur'u arkasından hafifçe oksadığı gibi

Fleur'un omuzlarının üstünden bakan Mrs. Weasley.

"Ben gülünç degilim," dedi Lupin ısrarla. "Tonks sağlıklı ve genç birini hak ediyor"

"Ama o seni istiyor," dedi Mr. Weasley, küçük bir gülümsemeye. "Her şeyden önce, Remus, genç ve sağlıklı adamlar ille de çok

baki kalmıyor."

Onların arasında yatan oğluna üzgünce baktı.

"Bu... bunu tartışacağımız bir an degil," dedi etrafına telasla baktığı an gözlerini herkesten kaçırarak Lupin.

"Dumbledore öldü. ..."

"Dumbledore bu dünyada biraz daha ask olduğunu öğrendiği zaman daha mutlu olurdu," dedi Profesör McGonagall sertçe,

hemen ardından hastane kapıları tekrar açıldı ve Hagrid içeri girdi.

Saçıyla ve sakalıyla kaplanmamış olan kısımdaki ufak yüzü sırlıslıklam olmuş ve sismisti; gözyaşlarıyla titriyordu, muazzam

büyükükte, benekli bir mendil elindeydi.

"Yaptım... dediginizi yaptım, Profesör," öksürdü. "Onu tasıdım. Profesör Sprout çocukları yataklarına geri götürdü. Profesör

Flitwick uzanıyor, ama kısa bir süre sonra iyi olacağını söylüyor, ve Profesör Slughorn Bakan'a bilgi verildiğini söylüyor."

"Tesekkürler, Hagrid" dedi Profesör McGonagall, bir kerede ayaga kalktı ve dönerek Bill'in yatağının çevresinde toplanmış olan

gruba baktı. "Bakan geldiği zaman onu görmem gerekecek. Hagrid, lütfen Okul Başkanları'na deki – Slughorn Slytherin'i temsil

edebilir – onları derhal ofisimde görmek istiyorum. Senin de bize katılmanı isterim."

Hagrid basını onay anlamında salladığı gibi, döndü, ayaklarını sürüyerek tekrar odadan dışarı çıktı,

McGonagall Harry'e baktı.

"Onlarla bulusmadan önce senle çabucak konuşmak istiyorum, Harry. Eger benimle geleceksen..."

Harry ayaga kalktı, Ron, Hermione ile Ginny'e "Biraz sonra görüşürüz" diye mırıldandı, ve McGonagall'i kogustan çıkararak izledi.

Distaki koridorlar terkedilmisti ve tek ses anka kusunun uzaktan gelen ağrıydı. Harry'nin McGonagall'in ofisine degil

Dumbledore'un ofisine gittiklerini anlamadan önce birkaç dakika geçti, ve Harry'nin bunu da anlaması için elbette birkaç dakika

daha geçti, McGonagall müdire vekiliydi... Anlaşılan şimdi müdireydi.. bu yüzden aslanagzı heykelinin arkasındaki oda artık

onundu.

Sessizlik içinde hareket eden spiral merdivenlerden yukarı çıktılar ve dairesel odaya girdiler. Ne beklemiş olduğunu

bilmiyordu;belki, odanın siyah çarsafa büründüğünü, ya da Dumbledore'un cesedinin orda yatabileceğini bile düşünmüştü.

Gerçekten, oda Dumbledore ve Harry'nin birkaç saat önce orayı yalnız bıraktıkları halde görünüyordu tam olarak; gümüş aletler pırpır ediyorlar ve çubuk bacaklı masalarına puf diye konuyorlardı, cam kutusunun içindeki Gryffindor'un kılıcı ayışığında parılıyordu, Seçmen Sapka masanın arkasındaki bir raftaydı, Fawkes'un kafesi bos duruyordu, hala agıtını söylüyordu yerlere.

Ve ölmüş müdür ve müdirelerin portrelerinin sırasına yeni bir portre eklenmişti: Dumbledore masanın üstündeki altın bir çerçeve içinde uyukluyordu., yarım ay seklindeki gözlüğü kanca burnunun üstüne tünemisti, sakın ve tasasız görünüyordu.

Bu portreye bir kez daha göz attıktan sonra, McGonagall sanki kendini sertlestiriyormuş gibi tek bir hareket yaptı, sonra Harry'e bakmak için masasında döndü, yüzü gergin ve çizgi çizgiydi.

"Harry," dedi, "Sen ve Dumbledore bu aksam okuldan ayrıldıktan sonra ne yaptığınızı bilmek istiyorum."

"Bunu size söyleyemem, Profesör," dedi Harry. Bu soruyu beklemisti ve cevabı onda hazır. Tam bu odada, Dumbledore ona Ron ve Hermione hariç derslerinin içeriklerinin sırrını kimseye söylememesini tembih etmişti.

"Harry, bu önemli olabilir," dedi Profesör McGonagall.

"Evet olabilir," dedi Harry. "hem de çok, ama kimseye söylemememi söyledi."

Profesör McGonagall Harry'e dik dik baktı. "Potter" – Harry soyadının yenilenmiş kullanısını farkettiler – "Dumbledore'un ölümünün ışığında, sanırım durumun oldukça degistigini anlamalısın -- "

"Aynı fikirde degilim," dedi omuz silken Harry. "Dumbledore eger ölürse emirlerini izlemeyi durdurma hakkında bana hiçbir sey söylemedi." "Ama – "

"Her seye ragmen, Bakan buraya gelmeden önce bilmeniz gereken bir sey var. Madam Rosmerta Imperius Laneti'nin etkisinde, o Ölüm Yiyenler'e ve Malfoy'a yardım ediyordu, bu kolyenin ve zehirli içeceğin nasıl -- "

"Rosmerta mı?" dedi McGonagall inanamayarak, ama devam edemeden önce, arkalarındaki kapı çaldı ve hala hıçkırıklarla bolca aglayan Hagrid'in pesinden Profesör Sprout, Flitwick, ve Slughorn ayaklarını sürüyerek odaya girdiler, Hagrid'in vücudu elemle titriyordu.

"Snape!" dedi en çok titreyen, soluk görünen ve ter döken Slughorn, birden. "Snape! Onu ben okuttum! Sanırım onu yanlış tanıdım!"

Ama herhangi biri karsılık vermeden önce, keskin bir ses duvarın üstünden konustu: Kısa siyah saçlı ve soluk yüzlü bir sihirbaz bos resmine geri döndü. "Minerva, Bakan birkaç dakika sonra burada olacak, daha yeni Bakanlık'tan Cisimlendi."

"Tessekür ederim, Everard," dedi Profesör McGonagall, ve sonra hemen öğretmenlere döndü.

"O gelmeden önce, Hogwarts'a ne olacağını konuşmak istiyorum," dedi çabucak. "Kisisel olarak, okulun gelecek yıl yeniden açılacağına ikna olmadım. Müdürün meslektaşlarımızın birinin elinde ölümü Hogwarts'ın tarihinde korkunç bir lekedir. Bu korkunç bir sey."

"Eminim ki Dumbledore okulun açık kalmasını isterdi," dedi Profesör Sprout. "Bir öğrenci bile gelmek istese, o zaman okulun o öğrenci için açık kalacağını hissediyorum."

"Ama bu olaydan sonra tek bir öğrencimiz bile olacak mı?" dedi Slughorn, şimdi ipekli bir mendille terli alnını siliyordu.

"Aileler çocuklarının evde kalmasını isteyecek ve onları suçladığını söyleyemem. Kisisel olarak, Hogwarts'ta başka bir yerden daha fazla tehlikede olacağımızı sanmıyorum, ama annelerin böyle düşünceğini bekleyemezsin. Onlar ailelerini bir arada tutmak isteyecektir, bu sadece çok dogal bir sey."

"Aynı fikirdeyim," dedi Profesör McGonagall. "Ve her durumda, Dumbledore'un Hogwarts'ın kapanacağı bir duruma

bulasmayı hayatta göze almazdı demek dogru olmaz. Sırlar Odası yeniden açıldığında okulun kapanabileceğini göz önüne almıstı
– ve söylemeliyim ki Profesör Dumbledore’un cinayeti Slytherin’in canavarının fark edilmeden kalenin iç taraflarında yasama fikrinden daha rahatsız edici...”

“Yöneticilere danışmalıyız,” dedi Profesör Flitwick cikleyen zayıf sesiyle; alnında genis bir yara vardı ama diger yandan Snape’in ofisindeki çöküsünden dolayı yaralanmamış görünüyordu. “Yerlesmis prosedürleri izlemeliyiz. Çabucak bir karara varılmamalı.”

“Hagrid, sen bir sey söylemedin,” dedi Profesör McGonagall. “Senin görüşlerin neler, Hogwarts açık kalmalı mı?”

Konusmaların basından sonuna kadar muazzam benekli mendilinde sessizce aglayan Hagrid simdi sismis kıpkırmızı gözlerini kaldırdı ve çatlak sesiyle konustu, “Bilmiyorum, Profesör... buna karar vermek müdirenin ve Bina Başkanları’nın görevi...”

“Profesör Dumbledore senin görüşlerine her zaman deger vermistir,” dedi Profesör McGonagall kibarca, “ve ben de deger veriyorum.”

“Peki, ben kalıyorum,” dedi Hagrid, gözlerinin kenarlarından kocaman gözyaşları hala sızıyor ve dagınık sakalına

damlıyordu. “Burası benim evim, burası on üç yasımdan beri benim evim oldu. Ve onlara bir sey öğretmemi isteyecek çocuklar

olursa pek tabii öğreteceğim. Ama... bilmiyorum... Dumbledore’suz Hogwarts....”. Hıçkırdı ve bir kez daha mendilinin arkasında

kayboldu, ve sessizlik çöktü.

“Peki,” dedi pencereden bahçeye göz atan ve Bakan’ın yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol eden Profesör McGonagall, “o

zaman Filius’un ‘son kararı verecek olan yöneticilere danışmak en dogru sey’ sözünü kabul etmeliyim.”

“Simdi, öğrenciler evlerine giderken... bunu sonradan ziyade daha önce yapma konusunda bir tartışma çıkıyor.

Gelmeleri için Hogwarts Ekspresi’ni ayarlayabiliriz, gerekirse -- ”

“Peki Dumbledore’un cenazesi ne olacak?” dedi sonunda konuşan Harry.

“Evet...” dedi sesinin titredigi an canlılığını biraz kaybeden Profesör McGonagall. “Dumbledore’un huzura ermek için

buraya, Hogwarts’a gömülmesini istedigini biliyorum - ”

“O zaman buraya gömülecek, degil mi?” dedi Harry siddetle.

“Eger Bakan bunun uygun oldugunu düşünürse,” dedi Profesör McGonagall. “Baska hiçbir müdür ya da müdire hiçbir

zaman -- ”

“Baska hiçbir müdür ya da müdire hiçbir zaman bu okula daha çok sey vermemisti,” diye homurdandı Hagrid.

“Hogwarts Dumbledore’un huzur bulacağı yer olmalı,” dedi Profesör Flitwick.

“Kesinlikle,” dedi Profesör Sprout.

“Ve bu durumda,” dedi Harry, “cenaze bitene kadar öğrencileri evlerine göndermemelisiniz. Onlar -- ”

Son söz bogazına takıldı, ama Profesör Sprout cümleyi onun için tamamladı. “elveda demek isteyeceklerdir.”

“Güzel konustun,” diye cikledi Profesör Flitwick. “Gerçekten güzel konustun! Öğrencilerimiz takdirlerini sunmalılar, bu

yerinde bir davranış. Daha sonra evlerine dönmek için vasıta ayarlayabiliriz.”

“Destekliyorum,” dedi Sprout yüksek sesle.

“Sanırım... evet...” dedi Slughorn oldukça endiseli bir ses tonuyla, Hagrid boguk gözyaşlarıyla onaylarken.

“Geliyor,” dedi gözlerini bahçeye diken Profesör McGonagall, aniden. “Bakan... ve görünüşe bakılırsa, yanında bir

delegasyon getirmiş...”

“Gidebilir miyim, Profesör?” dedi Harry bir çırpıda

Harry’nin hiçbir şekilde bu gece Rufus Scrimgeour’u görme ya da onun tarafından sorguya çekilme istegi yoktu.

"Gidebilirsin," dedi Profesör McGonagall. "Ve çabuk ol."

McGonagall kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü ve Bakan için kapıyı açık tuttu. Harry spiral merdivenlerden hızla indi

ve terk edilmiş koridorlardan geçti; Görünmezlik Pelerini'ni Astronomi Kulesinin tepesinde bırakmıştı, ama önemi yoktu;

koridorlardan geçişini görececek kimse yoktu, Filch, Mrs. Norris ya da Peeves bile yoktu. Gryffindor ortak salonuna giden geçite

dönene kadar başka hiçbir canlıyla karşılaşmadı.

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı Sisman Hanım Harry yaklaştığı an. "Bu gerçekten doğru mu? Dumbledore – öldü mü?"

"Evet," dedi Harry.

Sisman Hanım feryat etti ve, parolayı beklemeden, onu içeri almak için ileriye doğru açıldı.

Harry'nin olacağını beklediği gibi, ortak salon tıklım tıklımdı. Portre deliginden tırmandığı an etraf sessizleştirdi. Dean ve

Seamus'u yakındaki bir grupta otururken gördü: Bunun anlamı yatakhane boş olmalıydı, ya da ona yakın bir şey. Kimseyle

konusmadan, hiçbir şekilde göz temasında bulunmadan, salonun içinden geçti ve erkekler yatakhanesine doğru yürüdü.

Ümit etmiş olduğu gibi, hala tamamıyla giyinik olan Ron onu bekliyordu, yatağında oturuyordu. Harry kendi dört ayaklı

karyolasına oturdu ve bir süreliğine, sadece birbirlerine baktılar.

"Okulu kapatma hakkında konuşuyorlar," dedi Harry.

"Lupin böyle bir şey olacağını söylemişti," dedi Ron.

Bir duraklama oldu.

"Ee?" dedi Ron çok alçak bir sesle, sanki esyaların onları dinleyebileceğini sanıyordu. "Bir tane buldunuz mu?"

Onu

aldınız mı? Horcrux'lardan birini -- ?"

Harry kafasını salladı. O karanlık gölün etrafında olmuş her şey şimdi bir kabus gibi görünüyordu; gerçekten böyle bir

şey olmuş muydu, ve hem de saatler önce mi?

"Almadınız değil mi?" dedi yılgın görünen Ron. "Orda değil miydi?"

"Hayır," dedi Harry. "Birisini ondan önce almış ve yerine sahte olanını bırakmış."

"Önceden mi alınmış --?"

Sessizce, Harry sahte madalyonu cebinden çıkardı, açtı, ve Ron'a verdi. Tüm hikaye bekleyebilirdi. ... Bu aksam önemi

yoktu...

Sonu, faydasız maceralarının sonu, Dumbledore'un hayatının sonu hariç hiçbir şeyin önemi yoktu...

"R.A.B.," diye fısıldadı, "ama buda neyin nesiydi böyle?"

"Bilmiyorum," dedi giyinik halde yatağında yatan ve boş gözlerle yukarı bakan Harry. R.A.B hakkında hiçbir merak

hissetmiyordu; artık tekrar meraklı olacağından süpheliydi. Yattığı gibi, aniden tüm yerlerin sessizliğe gömüldüğünün farkına

vardı. Fawkes sarkı söylemeyi kesmişti. Ve biliyordu ki, nasıl bilebildiğini bilmeden, anka kusu gitmişti, Hogwarts'tan temelli

olarak ayrılmıştı, aynı Dumbledore'un ayrılmış olduğu gibi, dünyadan ayrılmıştı... Harry'den ayrılmıştı.

(mçgayver, naturedefender)

Beyaz Lahit

Bütün dersler askıya alınmıştı ve bütün sınavlar ertelenmişti. Bazı öğrenciler birkaç gün sonra aileleriyle birlikte Hogwarts'tan

ayrıldılar – Parvati kardaşlar, Dumbledore'un ölümünü izleyen sabah kahvaltıda önce gitmişlerdi ve Zacharias Smith ayrılırken

kendini beğenmiş görümlü babası ona eslik etmişti. Diğer taraftan, Seamus Finnigan, annesinin evine gitmeyi reddetmişti;

cenaze törenine kadar kalmaya razı olan annesiyle Giriş Salonu'nda bu yüzden tartışmışlardı. Seamus, Harry ve Ron'a, cadılar ve

büyücülerin Dumbledore'a son kez takdirlerini sunmaya hazırlanmak için köye akın ettiğini ve bu yüzden annesinin

Hogsmeade'de yatak bulmakta zorlandığını söylemişti.

Bir ev büyüklüğünde olan pudra-mavisi tasıma vagonunun, cenaze töreninden önce gökten süzülerek gelen ve ormanın kösesine inen bir düzine testral tarafından çekildiği gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiş olan genç öğrenciler arasında heyecanlanmalar yasandı. Harry pencereden, dev gibi, ve büyük zeytin rengi tenli, siyah saçlı bir kadının tasıma vagonunun basamaklarından indigini ve kendini bekleyen Hagrid'in kollarına attığını gördü. Bu arada, aralarında büyü bakanının kendisinin de bulunduğu, resmi Bakanlık delegeleri de kalenin içindeki yerlerini almışlardı. Harry onlardan biriyle karsılaşmaktan özenle kaçındı; emin olduğu bir şey vardı ki, eninde sonunda, Dumbledore'un Hogwarts'tan ayrıldığı son gezintisi hakkında tekrar hesap soracaklardı. Harry, Ron, Hermione ve Ginny bütün zamanlarını beraber geçiriyorlardı. Güzel hava yapmacıktı; Harry, Dumbledore ölmeseydi nasıl olacağını düşleyebiliyordu ve yılın son zamanında bu anı beraber yaşıyorlardı, Ginny'nin sınavları bitmişti, ödevlerinin baskısı kalkmıştı... Saatten saate söylemesi gerektiği şeyleri erteliyordu, şimdi doğru olduğunu bildiği şeyleri yapıyordu, çünkü onun en iyi huzur kaynağını unutmak kolay olmuyordu. Hastane kanadını iki defa ziyaret etmişlerdi: Neville sonunda taburcu olmuştu, fakat Bill Madam Promfrey'in bakımı altında kalmayı sürdürdü. Dogrusu yara izleri olduğu gibiydi; aslında su anda Deli-Göz Moody'e benziyordu, çok şükür ki kollarında ve bacaklarında bir degisme yoktu, ancak genelde her zamanki gibiydi. Degismis gözükene tek şey şimdi et yemeklerine karşı asırı düşkün olmasıydı. "...Benimle evleneceği için çok sanzlıyım" dedi Fleur mutluca, Bill'in yastığını düzleştiriyordu, "çünkü İngilizler etlerini daha uzun pisirir, bunu her zaman söylemişimdir." "Sanırım gerçekten Bill'in onunla evlenecek olmasını kabulleneceğim." dedi Ginny iç çekerek, o günün akşamı, Hermione, Ron, Ginny ve Harry, Gryffindor ortak salonunda açık pencerenin ardında oturuyorlardı, zifiri karanlık arazi görünüyordu. "O kadar da kötü değil" dedi Harry. Ginny kaslarını kaldırıp isteksiz bir şekilde kıkırdayınca, Harry "Çirkin olabilir," diye ekledi aceleyle. "Evet, Eger annem dayanırsa, ben de dayanırım." "Bildigimiz bir ölüm var mı?" dedi Ron, Hermione Aksam Postası'nı inceliyordu. Hermione, Ron'un sesindeki zorlama sertlikten rahatsız oldu. "Hayır," dedi Hermione azarlıcasına, gazeteyi katlıyordu. "Hala Snape'i arıyorlar, ama hiçbir isaret yok..." "Tabi ki olmayacak," dedi Harry, ne zaman bu konu açılrsa tekrar sinirleniyordu. "Lord Voldemort'u bulamadıkları sürece Snape'i de bulamayacaklar, ve bunu daha önce hiç basaramadıklarına bakılırsa..." "Ben yatmaya gidiyorum," dedi Ginny esneyerek. "Uyuyamıyorum ne zamandan beri... pekala... Sanırım uyku iyi gelecek." Harry'i öptü (Ron anlamlı bir şekilde bakışlarını başka bir yöne çevirdi), diğer ikisine de el sallayarak kızlar yatakhanesine gitmek için ayrıldı. Hermione yüzünde yine fena bir Hermione bakışı ile Harry'e doğru yaklaştı. "Harry, bu sabah kütüphane de bir şey keşfettim..." "R.A.B. mı?" dedi Harry, oturduğu yerde dikelererek. Daha önce hissettiği gibi heyecanlı, meraklı, gizemin kaynağını öğrenmeye hevesli hissetmedi bu sefer, sadece biliyordu ki Voldemort'a giden karanlık, fırtınalı yollar boyunca ilerlemek için gerçek Horcrux'ı bulma görevini bitirmiş olması gerekiyordu, Dumbledore ile beraber çıktıkları yolu ve şimdi biliyordu ki yalnız yolculuk etmek zorunda kalacaktı. Voldemort'un ölme sansını elde etmeden önce hala ortada bulunması ve yok edilmesi gereken dört tane daha Horcrux vardı. Her birini liste yapar gibi

ezberinden geçiriyordu; 'madalyon... kupa... yılan... Gryffindor veya Ravenclaw'dan bir sey... madalyon... kupa... Gryffindor veya Ravenclaw'dan bir sey...'

Bu bilgi Harry gece uykuya dalarken de aklında akıyordu, rüyaları kupalar, madalyonlar ve erisemediği esyalarla doluydu,

Dumbledore'un yardım için uzattığı halattan merdivene tırmanmaya başladığında ip yılanı dönüşmüştü.

Dumbledore'un ölümünün ardından sabah Harry Hermione'ye notu göstermişti ve her ne kadar Hermione ilk basta okudugu

kısaltmanın hangi esrarlı büyücüye ait olduğunu anlamasa da ondan beri normalde ev ödevi olmayan bir kişiye göre

kütüphaneye daha sık uğruyordu.

"Hayır," dedi üzgünce, "Uğrasiyorum Harry ama hiçbir sey bulamadım... bu kısaltmayı kullanan iki çift ünlü büyücü var- Rosalind

Antigone Bungus... Rupert 'Axebengar' Brookstanton... ama hiç biri tam olarak uymuyor. Nota bakılırsa, Horcruşu çalan büyücü

Voldemort'u tanıyordu ama bir nebze olsun ne Bungus'ın ne de Axebengar'ın onunla bir ismi olduğuna dair hiçbir kanıt yok... hayır

aslında, bu... Snape ile ilgili."

Bu ismi söylerken tedirgin olmuştü.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Harry ağır bir şekilde, sandalyesine çökmüştü.

"Yani, aslında su Melez Prens isinde haklıydım," dedi yarım ağızla.

"Tekrar bu olayı eselemek zorunda mısın Hermione? Bunun hakkında şimdi nasıl hissediyorum sanıyorsun?"

"Hayır—hayır—Harry, bunu demek istemedim!" dedi aceleyle, etrafta kimsenin dinlemediğini kontrol etmek için bakındı.

"Dedim Eileen Prens'in kitabı kullandığı konusunda haklıydım... o Snape'in annesiydi!"

"Bende onun o kadar güzel olmadığını düşünmüştüm" dedi Ron, Hermione aldırmadı.

"Eski gazetelere göz atıyordum ve orada Eileen Prens'in Tobias Snape ile evleneceğine dair küçük bir duyuru vardı, daha sonra ki

bir duyuruda da onun doğurduğu kişinin bir—"

"—katil olduğu," dedi tükürürcesine.

"Eee... evet," dedi Hermione. "Yani... haklıydım. Snape Yarım bir Prens olmaktan gurur duyuyor olmalıydı, görüyorsun ya?"

Gazete'ye anlatıldığına göre Tobias Snape bir Muggle'dı."

"Evet, bu uyar," dedi Harry. "Böyle safkan tarafında oynayıp Lucius Malfoy ve birçoğuna katılabilirdi... tıpkı Lord Voldemort gibi.

Safkan anne, Muggle baba... ailelerinden utançları, Karanlık Sanatlar'ı kullanarak kendinden korkulmasını sağlamak, kendisine

etkin yeni bir isim vermek —Lord Voldemort—Melez Prens—bunu Dumbledore nasıl gözden kaçırabilirdi—?"

Duraksadı, pencereden dışarı baktı. Dumbledore'un Snape'e affedilemez bir şekilde güvenmesini düşünmekten kendini

alamıyordu... ama Hermione ona, Harry'e istemeden bir sey hatırlatmıştı, o da aynı... bu çiziktirilmiş büyülerin neden olduğu

artan karışıklıklara rağmen o, ona bu kadar yardım eden çocuğun bu kadar da akıllı olabileceğini reddetmişti. Kendisine yardım eden... şimdi bu dayanılmaz bir düşünceydi...

"Sana o kitap için neden geri dönmediğini hala anlamıyorum," dedi Ron. "Tüm o bilgileri nerden aldığını biliyor olmalıydı."

"Biliyordu," dedi Harry acı bir şekilde. "Ben Sectumsempra büyüsünü kullandığım zaman biliyordu. Gerçekten de Zihnefend'e

ihtiyaç duymadı... hatta daha önceden de biliyor olabilirdi... Slughorn'la benim Dksir dersinde ne kadar parlak bir öğrenci olduğum

hakkında konusurlarken... Snape eski kitabını dolabın içinde bırakmış olamaz, değil mi?"

"Ama neden o kitap için geri dönmedi?"

"O kitapla görülmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi, Hermione. "Dumbledore eğer öğrenseydi onu çok fazla seveceğini de

sanmıyorum. Ve Snape o kitabın ona ait olmadığı hakkında yalan uydursaydı bile, Slughorn onu yazısından tanırdı. Zaten, kitap

Snape'in eski sınıfındaydı, ve iddiya girerim ki Dumbledore onun annesinin 'Prens' diye çağırıldığını biliyordu."

"Kitabı Dumbledore'a göstermeliydim," dedi Harry. "Bana her parçada Voldemort'un okulda ne kadar seytani biri olduğunu gösteriyordu, ve benim kanıtlarım var Snape'in de -- "

"Seytani çok sert bir kelime," dedi Hermione sakince.

"Bana o kitabın çok tehlikeli olduğunu söyleyen kişi sendin!"

"Söylemeyi deniyordum, Harry, kendini çok suçluyorsun. Bence Prens'in çok iğrenç bir saka anlayışı vardı, ama potansiyel bir katil olduğunu hiç düşünmemistim..."

"Hiçbirimiz tahmin edemezdi Snape'in... bilirsiniz iste," dedi Ron.

Aralarına sesizlik hakim oldu, her biri düşüncelerinde kaybolmuşlardı, ama Harry emindi ki onlar, kendisi gibi, Dumbledore'un huzura ermesi için gömüleceği yarın sabahı düşünüyorlardı. Harry daha önce hiçbir cenazeye katılmamıştı; Sirius öldüğünde gömmek için bir ceset olmamıştı. Ne beklediğini bilmiyordu ve ne hissedeceği ve ne görebileceği hakkında bir endisesi yoktu.

Harry Dumbledore'un cenaze töreni sona erdiğinde onun ölümüne alışı alısamayacağını merak etmişti. Korkunç olay onu bunaltmak için tehditler savururken Harry'nin zamanı olsa bile, tüm satoda kimse bu olay hakkında bir şey konuşmadığı halde, hertaraf bos ve hissiz bir gerginlik içindeydi, Harry Dumbledore'un gitmiş olduğuna inanmayı güç buluyordu hala. Kuskusuz Harry Sirius'un ölümünde aramış olduğu gibi Dumbledore'un bir şekilde gelebileceği bir boşluk aramamıştı... Bir tılsım olarak değil, ama nelere mal olduğunu ve hala yapılacak neler olduğunu hatırlamak için artık her tarafta tasıdığı sahte Horcruxun soguk zincirini cebinde hissediyordu.

Ertesi gün, Harry bavulunu hazırlamak için erken kalktı; Hogwarts Ekspresi cenazeden yaklaşık bir saat sonra kalkacaktı. Asağı katta Harry Büyük Salon'un durumunu çok sessiz buldu. Herkes cübbelerini giymisti ve kimse aç görünmüyordu. Profesör McGonagall öğretmenler masasınının tam ortasındaki tahtvari sandalyeyi bos bırakmıştı. Hagrid'in sandalyesi de terk edilmisti:

Harry Hagrid'in belkide kahvaltıda kimseyle karşılaşmamak için gelmemiş olduğunu düşündü; ama Snape'in sandalyesi gayri resmi olarak Rufus Scrimgeour tarafından doldurulmustu. Gözleri etrafı tararken Harry sarımsı gözlerden sakındı; Harry Scrimgeour'un gözlerinin onu aradığına dair rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Scrimgeour'un maiyeti arasında Harry kızıl saçlı ve bağına çerçeveli gözlüklü Percy'yi fark etti. Nadir bir kinle çiroz balığını bıçaklayan Ron onu gördüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Slytherin masasında Crabbe ve Goyle bas basa vermiş mırıldanıyorlardı. Dri oğlanlar olmalarına rağmen, uzun boya ve solgun nitelige sahip Malfoy onlarla birlikte olmayınca ve kabadayılık yapmayınca garip bir şekilde yalnız görünüyorlardı. Harry Malfoy'u fazla düşünmemisti. Onun tüm danışmanlığı sadece Snape içindi, ama Harry kulenin tepesinde Malfoy'un ne sesindeki korkuyu ne de Ölüm Yiyenler varmadan önce esasını indirdiğini unutmamıştı. Harry Malfoy'un Dumbledore'u öldüreceğine inanmıyordu.

Malfoy'dan Karanlık Sanatlara karşı duyduğu delice asktan dolayı nefret ediyordu, ama ona duyduğu nefret ile ona duyduğu küçük bir acıma duygusu karışmıştı. Harry, Malfoy'un şimdi nerde olduğunu, ve Voldemort onu ve ailesini öldürmeyle tehdit ederek ona neler yaptırdığını merak etti?

Ginny'nin, kaburgalarına dirsek atarak dürtmesiyle Harry düşüncelerinden sıyrıldı. McGonagall ayaga kalkmıştı ve Salon'daki tüm mırıltılar sona erdi.

"Zamanı geldi," dedi. "Lütfen herkes Bina Başkanları'nı bahçeye kadar takip etsin. Gryffindor, pesimden."

Öğrenciler başkanlarının ardından tek sıra halinde sessizce çıktılar. Harry bir an Slytherin sırasında Slughorn'ü gördü, üzeri gümüş nakışla islenmiş mükemmel bir yakut yesili cübbe giyiyordu. Harry Hufflepuff'ların başkanı olan Profesör Sprout'ü hiç bu kadar temiz görmemişti. Sapkasında bir yama bile yoktu, ve Giriş Salonu'na vardıklarında, dizlerine kadar inen koyu siyah bir sal giymiş olan Madam Pince çok eski siyah bir takım elbise giyen ve naftalin kokusu yayan bir kravat takmış olan Filch'in yanında duruyordu. Harry ön kapıların taş basamaklarından dışarı adımını attığı an göle doğru gidiyorlardı. Yüzlerce sandalyenin sıralandığı bir yere doğru Profesör McGonagall'ın pesinden sessizce takip ederlerken güneşin sıcaklığı Harry'nin yüzünü oksuyordu. Bir ara yol sandalyelerin olduğu yerin merkezine uzanıyordu: en önde mermer bir masa vardı, tüm sandalyeler ona dönüktü. O gün yazın en güzel günüydü. Olaganüstü insan tasnifi önceden sandalyelerdeki yerlerini almışlardı; pejmürde ve zarif, genç ve yaşlı. Harry çoğunu tanıyamıyordu, ama Zümrüdüanka Yıldızlığını da kapsayan tanıdığı birkaç kişi vardı: Kingsley Shacklebolt, Deli-Göz Moody, saçları mucizevi bir şekilde parlak pembeye dönüşmüş olan Tonks, Tonks'un elini tutan Remus Lupin, Mr ve Mrs Weasley, Fleur'un yardımıyla ayakta duran ve siyah ejderha derisinden ceketler giyen Fred ve George tarafından takip edilen Bill. Kendisi için iki sandalye alan ve bir üçüncü sandalyesinde yarısını kaplayan Madame Maxime, Çatlak Kazanın sahibi Tom, Harry'nin kofti komsusu Arabella Figg, Acayip Pigmentler adlı bir grubun müthiş basgitarcısı, Hızır Otobüs'ün şoförü Ernie Frang, Diagon Alley'deki cübbe dükkanının sahibi Madam Malkin, ve Domuz Kafası'nın barmeni ve Hogwarts Ekspresi'nde yemek servisi yapan cadı gibi Harry'nin sadece önceden gördüğü birkaç kişi daha vardı. Güneş ışıktan dolayı nerdeyse görünmez olan sato hayaletleri de ordaydı, sadece hareket ettiklerinde görünür oluyorlardı, parlayan güneşte zayıfça titriyorlardı. Harry, Ron, Hermione ve Ginny gölün yanındaki bir sıra sandalyeye doğru tek sıra halinde yürüdüler. İnsanlar birbirleriyle fısıldıyorlardı; bu ses bir bardağın içindeki esinti gibiydi, ama uzaktaki kus cıvıltıları daha çok gürültü çıkarıyordu. Kalabalık büyümeye devam ediyordu; her ikisi içinde sevgi akını dolu, Harry Neville'in Luna'ya oturmasında yardım ettiğini gördü. Dumbledore'un öldüğü gece D.O. üyelerinin bazıları tek baslarına Hermione'nin çağırısına cevap vermişti, ve Harry nedenini biliyordu; onlar D.O.'yu en çok özleyenlerdendi... muhtemelen madeni paralarını bir daha toplantı olması umuduyla düzenli olarak kontrol edenlerdi... Cornelius Fudge yanlarından geçerek ön taraftaki sıralara doğru yürüdü, hali haraptı, her zamanki gibi yeşil melon sapkasını çeviriyordu; Harry Rita Skeeter'ı tanımıştı, onu gördüğünden dolayı kızgındı, elinde sıkıca tuttuğu bir kalem vardı; ve, daha kötü bir öfke patlamasıyla, Dolores Umbridge, kurbağa gibi olan suratında hiç de inandırıcı olmayan bir keder ifadesi vardı, demir renkli buklelerinde kadifeden fiyonklar vardı. Su kenarında bir gözcü gibi duran Frenze'yi görünce, yeterince uzaktaki bir yere doğru hızla koştu. Herkes sonunda yerleşti. Harry, Ön sırada McGonagall ile birlikte duran Scrimgeour'un ağırbaşlı bir şekilde mezara bakıyor olduğunu görebiliyordu. Harry, Scrimgeour'un veya bu önemli insanlardan herhangi birinin Dumbledore için gerçekten üzülüp üzülmeyip üzülmeyip merak etti ve bakanlığa karşı olan bu hoşnutsuzluğunu, gelen garip sesin kaynağını bulmak için çevresine

bakınırken unuttu. Sadece o degildi: birçok bas dönmüstü ve biraz paniklemis bir sekilde kaynağı arıyorlardı. "Orada," diye fısıldadı Ginny, Harry'nin kulagina.

Ve onları açık yesilimsi aydınlık suda gördü, yüzeyin altından çok yavas ilerliyorlardı, ona asırı bir sekilde Inferi'yi hatırlatıyorlardı;

deniz halkından olusan bir koro, onun anlamadığı garip bir dilde sarkı söylüyordu, solgun yüzleri hafifçe dalgalanıyordu, ve morumsu saçları her taraflarına dökülüyordu. Müzik, Harry'nin ensesindeki tüylerin kalkmasına neden olmustu ama bu yine de nahos olmamıstı. Kayıp ve duyduğu ümitsizlik hakkında çok net bir sekilde konustu. Sonunda, sarkı söyleyen deniz halkının vahsi yüzlerine baktığında onların da Dumbledore'un vefatı için üzgün olduklarını anladı. Sonra Ginny tekrar dirseğiyle Harry'i dürttü ve Harry çevresine bakındı.

Hagrid sandalyelerin arasındaki yoldan yavaşça yürüyordu. Tamamen sessiz bir sekilde aglıyordu, yüzü göz yaşlarıyla parılıyordu, ve Harry, Hagrid'in kollarındaki, mor pullarla ve altın yıldızlarla süslenmiş kadifeye sarılı seyin içinde Dumbledore'un bedeninin olduğunu biliyordu. Bu görüntüyle keskin bir acı Harry'nin bogazından yukarı dogru çıktı: bir süre için, garip müzik ve Dumbledore'un bedeninin haberiyle olusan havasızlık, sanki günün bütün sıcaklığı çekilmiş gibi görünmesine neden oldu. Ron'un yüzü beyazlamıstı ve dehsete düsmüs görünüyordu. Gözyaşları, Ginny ve Hermione'nin kucagina sık ve hızlı bir sekilde düşüyorlardı.

Ön taraflarda neler olduğunu tam olarak göremiyorlardı. Hagrid bedeni basarıyla masanın üstüne yerlestirmiş gibi görünüyordu. Simdi burnunu çekerken yüksek prompetimsi sesler çıkararak aralıktan geri dönüyordu ki bu aralarında, Dolores Umbridge'in de bulunduğu bazıları için bir skandal gibi görünüyordu ... fakat Harry biliyordu ki Dumbledore bunu umursamazdı. Hagrid yanından geçerken ona arkadaşça bir hareket yapmaya çalıştı, fakat Hagrid'in gözleri nereye gidiyor olduğunu görebildiginden süphe duyulacak kadar çok sismisti. Harry, Hagrid'in gidiyor olduğu arka sıraya göz attı ve orada, ona, her birisi küçük bir çadır boyutlarında ceket ve pantolon giydirilmiş, büyük, çirkin bir kaya parçasına benzeyen basını sallayan dev Grawp'ın rehberlik ettiğini anladı. Uysaldı, hemen hemen bir insan gibiydi. Hagrid üvey erkek kardesinin yanına oturdu ve Grawp, Hagrid'i kafasından sertçe sıktı, bu yüzden sandalyesinin ayakları zemine saplandı. Harry bir anlık siddetli bir gülme istegi duydu. Fakat ardından müzik kesildi ve basını tekrar ön tarafa çevirdi.

Bir tutam saçı olan sade siyah cüppeli bir adam ayaklandı ve simdi Dumbledore'un bedeninin önünde oturuyordu. Harry adamın ne söylediğini duyamıyordu. Tuhaf kelimeler yüzlerce duanın üzerinden onlara dogru süzülüyordu. " Ruhunun asaleti" ... " çok üstün bir zeka" ... " kalbinin büyüklüğü" ... bunların pek bir anlamı yoktu. Harry'nin de onu bildigi gibi bu anlatılanlar onun için çok azdı. Birden Dumbledore'un birkaç söz hakkındaki düşüncesini hatırladı: " Kus beyinli" , " döküntü" , " hüngür hüngür aglamak" ve " burun bükme" ve yine sırtmasını bastırmak zorunda kaldı ... onunla ne sorunu vardı?

Sol tarafında yumusak bir sığrama sesi oldu ve deniz halkının da dinlemek için yüzeyi astıklarını gördü. Harry, Dki yıl önce Dumbledore'un, su an Harry'nin oturduğu yerin çok yakınında, suyun kösesine egilisini ve Deniz Halkından biriyle Denizdilinde konustugunu hatırladı. Harry, Dumbledore'un Denizdilini nereden öğrendigini merak ediyordu. Ona hiçbir zaman sormadığı çok sey vardı, sorması gereken çok fazla sey...

Ve sonra, simdiye kadar çoktan gerçekleşmiş olmasına rağmen, korkunç gerçek, uyardıysanız, tamamıyla ve reddedilemez bir şekilde üzerlerine akın etti. Dumbledore ölmüştü, gitmişti... elindeki soğuk madalyonu öyle sıkı bir şekilde kavradı ki elini acıttı, fakat gözlerinden sıcak göz yaşlarının dökülmesini önleyemedi: bakışlarını Ginny'e ve diğerlerine doğru çevirdi, ve küçük siyahlar içindeki adamın da tembelce yaptığı gibi gölün üzerinden ormana doğru baktı... ağaçlar arasında bir kıpırdanma vardı. At adamlar da saygılarını sunmaya gelmişlerdi. Açığa hareket etmiyorlardı fakat Harry, onların halen sessiz bir şekilde, gölgeler içinde yarı saklanmış, büyücüyü izliyor bakışlarını gördü. Ve Harry, ilk kez ormana girdiğindeki kabusumsu yolculuğunu, sonradan Voldemort olduğunu öğrendiği şeyle ilk kez yüzleştiği zamanı, ve nasıl yüzleştiğini hatırladı, ve üzerinden fazla zaman geçmeden, o ve Dumbledore'un kazançlı olmayan bir savasta çarpışmayı nasıl tartıştıklarını da. Bu önemli, demisti Dumbledore, dövülmek ve tekrar dövülmek ve dövülmeyi sürdürmek, kötülük ancak bundan sonra köseye sıkıştırılabilir ama asla tamamen yok edilemez... Ve Harry, çok net bir şekilde sıcak güneşin altındaki basları gördü; onun için endişe eden ve her zaman onun önünde duran annesini, babasını, vaftiz babasını ve son olarak da Dumbledore'u, Harry'i korumayı amaçlayan herkesi; ve şimdi sona ermişti. Artık kendisi ve Voldemort arasında hiç kimsenin durmasına izin veremezdi; bir yasındayken kaybetmesi gereken görüntüsünü sonsuza dek terk etmeliydi: ailesinin korumasının oluşturduğu siperin amacı, ona hiç kimsenin zarar verememesi idi. Kabusundan uyanma diye bir şey yoktu, gerçekten güvende olana kadar, karanlıktan gelen avutucu bir fısıldama olmayacaktı, tüm hayali buydu; son ve en güçlü koruyucusu da ölmüştü ve şimdi her zamankinden çok daha yalnızdı. Siyahlı küçük adam sonunda konuşmasını bitirdi ve sandalyesine oturmaya devam etti. Harry, birisinin toparlanmasını bekledi; özellikle de Bakanlıktan, fakat hiç kimse kıpırdamadı. Birçok insan çığlık attı. Parlak, beyaz alevler Dumbledore'un bedeninin ve üzerine uzandığı masanın etrafında patlak verdi; Dumbledore'un yükselen ve örtüyle sarılı bedeni yükseldikçe yükseldi. Beyaz dumanlar gökte halkalar çizdi ve garip bir şekilde oluşturdu: Harry, bir kalp atışı kadar kısa bir süre için maviler içinde bir anka kusunun neseyle uçtuğunu gördü, fakat bir saniye sonra ise ateş yok olmuştü. Dumbledore'un bedeni ve üzerine yatırıldığı masa beyaz mermerden bir lahitle kapanmıştı. Yağmur okları gökten süzülürcesine yağarken biraz daha fazla saskınlık bagrışmaları oldu, fakat kalabalıktan kısa bir mesafe uzaga düşüyorlardı. Harry biliyordu ki, bu At adamların bir hediyesiydi: Harry, kuyruklarının döndüğünü gördü ve serin ağaçların arasına geri dönerek yok oldular. Aynı şekilde deniz halkı da yavaş bir şekilde yeşil suya daldı ve gözden kayboldular. Harry Ginny, Ron ve Hermione'ye baktı: Ron'un yüzü sanki güneş ışığı onu kör etmiş gibi berbat görünüyordu. Hermione'nin yüzü göz yaşlarıyla donuklaşmıştı, fakat artık ağlamıyordu. Ginny, Harry'nin bakışını aynı sertlikle karşıladı, kendi yokluğunda Quidditch kupasını kazandıktan sonra onun kendisine sarıldığı zamanki gibi parıldayan bakışla, ve Harry su anda, birbirlerini mükemmel bir şekilde anladıklarını biliyordu, ve ona bundan sonra ne yapacağını söylediğinde, "Dikkatli ol" ya da "Yapma" demiyordu ama onun kararını kabul ediyordu, çünkü Harry'den daha azını beklemiyordu. Ve bu yüzden Dumbledore'un ölümünden beri söylemesi gerektiğini bildiği şeyi söylemek için kendini zorladı.

"Ginny, dinle," dedi Harry, çevrelerindeki giderek yükselen konuşmalar arasından bir vızıltı gibi çıkan çok sessiz bir şekilde ve insanlar toparlanmaya başladı. "Seninle daha fazla ilgilenemem. Birbirimizle görüşmeyi bırakmalıyız. Beraber olamayız."

"Bu bir miktar aptalca, asil gerekçe yüzünden, değil mi?" dedi Ginny çarpık bir gülümsemeye.

"Bu ... bu başka kimselerin hayatından bir şeyler çıkarmak gibi, seninle geçirdiğim bu son birkaç haftada," dedi Harry. "Fakat

yapamam ... yapamayız ... şimdi her şeyi yalnız basıma yapmak zorundayım."

Ginny ağlamadı, sadece ona bakıyordu.

"Voldemort, düşmanları yakınında olanları kullanır. Seni zaten bir kere yem yerine kullandı ve bu da sadece en yakın

arkadaşımın kız karesi olduğun içindi. Eger bunu sürdürürsek, ne kadar tehlike altında olacağını düşün.

Öğrenecektir,

bulacaktır. Deneyecek ve beni senin aracılığınla öldürmeye çalışacaktır."

"Peki, ya aldırıyorsam?" dedi Ginny siddetle.

"Ben aldırıyorum," dedi Harry. "Bu senin cenaze törenin olsaydı, neler hissedeceğimi düşünebiliyor musun? ... Ve bu benim

hatamken..."

Harry'den başka bir yere, gölün üzerindeki bir yere baktı.

"Senden asla vazgeçmedim," dedi. "Tam olarak değil. Hep ümit ettim. Hermione, hayatla barışık olmamı söyledi, belki başka

biriyle çıkmamı, senin etrafında biraz rahatlamamı, çünkü sen odadayken asla konuşmıyordum, hatırladın mı? Ve senin biraz

daha dikkat edeceğine düşündü, eğer ben biraz daha – kendim olursam.

"Zeki kız su Hermione," dedi Harry, gülümsemeye çalışarak. "Yakında sana sormayı umuyordum. Daha önümüzde uzun zaman

var... aylar.. belki de yıllar..."

"Ama sen, büyücülük dünyasını kurtarmak için çok fazla mesgulsün," dedi Ginny, yarı gülerek. "Pekâlâ... buna sasırdığımı

söyleyemem. Sonunda bunun olacağını biliyordum. Voldemort'un pesinde dümeden, mutlu olamayacağını biliyordum. Beklide,

benim seni bu kadar sevmemin nedeni budur."

Harry ne bu tür seyleri duymaya katlanabiliyordu ne de onun yanında oturmaya devam ettikçe önerisini devam ettirebileceğini

düşünüyordu. Ron, gördüğü kadarıyla, şimdi Hermione'yi tutmuş ve Hermione, omzunda ağlarken o da saçlarını oksuyordu, kızın

gözyaşları, kendi uzun burnunun ucundan damlıyordu. Berbat bir hareketle, Harry ayaga kalktı, Ginny'e arkasını döndü ve

Dumbledore'un mezarına doğru dönüp, gölün etrafı boyunca yürümeye başladı. Gitmek, hala oturmasından çok daha katlanılır

hissettirmisti. Mümkün olan en hızlı şekilde Horcrux'lar için yola koyulmalıydı ve onu beklemektense

Voldemeort'u öldürmek daha

iyi hissettirecekti...

"Harry!"

Arkasına döndü. Rufus Scrimgeour, bastonuna dayanarak, göl kıyısından ona doğru hızla topallıyordu.

"Seninle birkaç kelime konuşmayı ümit ediyordum... seninle beraber yürümemizin bir sakıncası yok değil mi?"

"Hayır," dedi Harry ilgisizce ve tekrar yola koyuldu.

"Harry, bu çok korkunç bir olaydı," dedi sessizce Scrimgeour, "Bunu duyduğum zaman, ne kadar dehsete düştüğümü

anlatamam. Dumbledore, çok müthiş bir büyücüydü. Bildigin gibi, aramızda birkaç görüş ayrılığı vardı ama kimse benden daha

iyi—"

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Harry, sıkın bir şekilde.

Scrimgeour sinirlenmiş görünüyordu, ama çabucak yüz ifadesini önceki gibi kederli bir anlayışa çevirdi.

"Kendini yeterince harap ettin" dedi, "Biliyorum Dumbledore'a çok yakındın. Sanıyorum ki belki de en gözde öğrencisiydin."

Kısa bir duraksamadan sonra "Ne istiyorsunuz?" diye tekrarladı Harry.

Scrimgeour durdu, bastonuna dayandı ve gözlerini Harry'ye dikti, yüzünü ifadesi kurnazcaydı.

"Seninle okuldan gittiği ve öldüğü gece verdiği söz"

"Kimin sözü?" dedi Harry.

"Dumbledore öldükten sonra birisi bir Ölüm Yiyen'i Kulenin tepesinde sersemletti. Orada iki süpürge vardı. Bakanlık ikiye ikiye toplayabilir Harry."

"Bunu duyduğuma memnun oldum "dedi Harry."Sey oraya Dumbledore ile gittim, orada yaptığımız benim isimdi. Dumbledore baskalarının bilmesini istemiyordu."

"Böylesi bir sadakat takdire değer tabii ki " dedi Scrimgeour öfkesini zorlukla dizginleyebiliyor gibi görünüyordu. "Ama Dumbledore gitti, O öldü."

Kendi kendisine gülümserken "Okulda ona sadık hiç kimse kalmadığı zaman Dumbledore okuldan gitmiş olacak" dedi Harry.

"Sevgili çocuğum ... Dumbledore bile geri dönemez seyden"

"Ben geri dönebileceğini söylemedim. Siz anlamadınız. Fakat size söyleyecek bir şeyim yok."

Scrimgeour duraksadı sonra kibar olduğunu sandığı bir tonla dedi ki " Bakanlık seni her türlü korunmanı karşılayabilir biliyorsun.

Bir çift seherbazı hizmetine vermekten zevk duyarım —"

Harry güldü.

"Voldemort beni kendisi öldürmek istiyor ve seherbazlar onu durduramaz öneriniz için teşekkürler fakat hayır teşekkürler istemiyorum."

"Öyleyse" dedi Scrimgeour şimdi sesi sığdı. "Noelde sana yaptığım rica"

"Ne ricası? Ah evet ... dünyaya ne muhteşem bir iş yaptığınızı söylemem için —"

"herkesin moralini yükseltmek için" Scrimgeour kızgınca söylendi.

Harry Scrimgeour'un önerisini bir an için dikkate aldı.

"Stan Shunpike henüz salıverilmedi mi?"

Scrimgeour'un rengi Vernon Enisteyi çok hatırlatan çirkin mor bir renge döndü.

"Görüyorum ki sen—"

"Dumbledore'un adamı tamamen onun adamıdır" dedi Harry. "Doğru"

Scrimgeour bir an için ona kızgınlıkla baktı sonra döndü ve bir tek söz söylemeden topallayarak uzaklaştı.

Harry Percy'i görebilirdi

Bakanlık delegasyonunun geri kalanıyla beraber koltuklarında hala oturarak beklerken hüngür hüngür ağlayan Hagrid ve Grawp'a

sinirli bakışlar atıyordu. Ron ve Hermione Harry'ye doğru aceleyle kosarken aksi yöne giden Scrimgeour'u geçtiler ; Harry döndü

ve onların yetismesi için yavaşça yürüdü, sonunda altında oturup mutlu anlarını geçirdikleri bir kayın ağacının gölgesinde ona

yetistiler

"Scrimgeour ne istedi" Hermione diye fısıldadı.

"Noel'de istediğinin aynısını" omzunu silkti Harry "Dumbledore hakkında içeriden bilgi vermeme ve Bakanlığın yeni afiş mankeni

olmamı"

Ron bir an kendisiyle mücadele eder göründü sonra yüksek sesle Hermione'a "Bak, geri gitmeme ve Percy'e bir tane vurmama

izin ver!"

"Hayır" dedi Ron'un kolunu sıkıca yakaladı.

"Bu bana kendimi iyi hissettirir!"

Harry güldü. Hatta Hermione biraz sırtığı halde, kaleye baktığında gülümsemesi soldu.

"Bir daha buraya gelememe fikrine tahammül edemem" dedi yumusakça "Hogwarts'a nasıl yaklaşabiliriz?"

"Belki olmaz" dedi Ron. Burada evden olduğumuzdan daha fazla tehlikede değiliz değil mi? Şimdi her yer aynı. Ben diyorum ki

Hogwarts daha güvenlidir içinde burayı korumak için bir sürü büyücü var. Ne diyorsun Harry?"

"Tekrar açılabilir ben buraya geri gelmeyeceğim "dedi Harry.

Ron ona ağız açık bakakaldı, ama Hermione üzgünce dedi ki "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama sonra ne yapacaksın?"

"Önce Dursley'lere geri döneceğim, çünkü bunu benden Dumbledore istedi, " dedi Harry "Fakat bu kısa bir ziyaret olacak ve

sonra tümüyle gideceğim”

“Ama okula geri dönmezsen nereye gideceksin?”

“Düşündüm ki Godric’s Hollow’a geri dönebilirim,” diye mırıldandı Harry. Dumbledore’un öldüğü geceden beri bu fikir aklıdaydı.

“Benim için, her şey orda başladı. Sadece oraya gitmem gerektiğini hissediyorum. Ve annem ile babamın mezarlarını ziyaret edebilirim, bu güzel olurdu.”

“Ve sonra?” dedi Ron.

“Sonra geri kalan Horcrux’ların pesine düsmem gerek, değil mi?” dedi Harry, gözleri Dumbledore’un beyaz mezarının üstündeydi, görüntüsü gölün diğer tarafında yansıdı.

“Dumbledore’un benden yapmamı istediği şey buydu, onları bana göstermesinin tüm nedeni buydu. Eger Dumbledore haklıysa –

ve haklı olduğundan eminim – dört tanesi hala dışarıda. Onları bulup yok etmek zorundayım, ve sonra Voldemort’un ruhunun

yedinci parçasının pesine düsmeliyim, hala onun bedeninin içinde bulunan parçayı, ve onu öldürecek kişi benim. Ve yolunun

üstünde Severus Snape’e rastlarsam,” diye ekledi, “benim için ne kadar iyiyse, onun için o kadar kötü olacak.”

Uzun bir sessizlik oldu. Kalabalık artık dağılmıştı, Grawp, keder feryadı tüm göl üzerinde hala yankılanan Hagrid’i kucakladığında

geride kalan insanlar onun muazzam sekline yer açıyordu.

“Orda olacağız, Harry,” dedi Ron.

“Ne?”

“Enisten ve teyzenin evine geleceğiz,” dedi Ron. “Ve nereye gidersen git, biz de seninle geleceğiz.”

“Hayır – ” dedi Harry çabucak; bunu hesaba katmamıştı, bu maceranın yalnız olarak üstüne aldığı en tehlikeli macera olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

“Bunu bize daha önceden de söylemistin,” dedi Hermione sakince, “o zaman fikrimizden vazgeçmek için zamanımız vardı, değil mi?”

“Ne olursa olsun senin yanındayız,” dedi Ron. “Ama, abi, bir şey yapmadan önce hatta Godric’s Hollow’a gitmeden önce bizim eve gelmek zorundasın.”

“Neden?”

“Bill ve Fleur evlenecek, hatırladın mı?”

Sasıran Harry Ron’a baktı; evlilik gibi normal olan her şeyin düşüncesi inanılmaz ve muhtesem olabilirdi hala.

“Evet, bu töreni kaçırmamalıyız,” dedi sonunda.

Harry’nin elleri sahte Horcrux üzerine kapandı, ama her şeye rağmen, önünde uzanan karanlık ve labirent gibi olan yola rağmen,

Harry’nin olması gerektiğini bildiği, bir ay, bir yıl ya da on yıl içinde olsa bile Voldemort’la olacak olan final karşılaşmasına

rağmen, Harry, Ron ve Hermione’yle hos vakit geçirmek için rahatlıkla yasayacağı son ve altın bir gün olduğunu düşününce

kalbinin ferahladığını hissetti.

(shadow_shooter,naturedefender, cihan,gunseli,arctic)

-SON